Edit: Lâm Hòa Tiếu Tinh Beta: Bá

Liệu Mà

truyenfull.vision

Rượu Mơ - Hòa Tiểu Tinh

Hòa Tiểu Tinh

Ebook được tạo bởi DTV EBOOK

Đô Thị, Đam Mỹ, Sủng

Thể loại: Đam Mỹ, 1v1, HE, Niên thượng, Dịu dàng công, Khiếm thính thụ, Ngọt, Chữa lành, Hiện thực hướng, Đời thường, Cứu rỗi.

Giới thiệu

Chuyện tình của họ bắt đầu vào mùa mơ.

Nghệ sĩ trưởng thành, dịu dàng Công x Xinh đẹp, khiếm thính Thụ

Sầm Chi Hành chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ gặp được một người đủ để khiến bản thân lưu luyến cả đời ngay tại nơi anh vốn chọn làm điểm đến ngẫu hứng.

Lần đầu tiên nhìn thấy Quý Vũ, cậu đang hái mơ trên núi, hàng mày thanh thoát, ánh mắt trong trẻo, sạch sẽ như ngọc thô chưa qua mài giũa.

Chàng trai trẻ, áo trắng tinh khôi, tay nắm lấy cành cây, những quả mơ xanh tươi mơn mởn rơi lộp độp vào giỏ tre. Tiếng va chạm của trái mơ tạo thành một loại âm thanh trắng vừa trầm lắng vừa dễ chịu.

Sau đó, anh đã cứu Quý Vũ toàn thân dính đầy bụi bẩn, chi chít vết bầm khỏi đám học sinh hư hỏng đang hành hung cậu.

Chỉ khi ấy anh mới biết, Quý Vũ không thể nghe cũng chẳng thể nói.

Cậu trai trẻ rụt rè, không dám ngẩng đầu nhìn anh.

Đôi tay run rẩy viết vào lòng bàn tay anh hai chữ: "Cảm ơn".

Đáy lòng anh bỗng chốc tan chảy.

Trời xui đất khiến thế nào mà Sầm Chi Hành lại chuyển đến nhà Quý Vũ ở.

Hình như cậu trai câm điếc rất thích anh, cậu lúc nào cũng loay hoay tìm cách đối xử tốt với anh nhưng lại rất nhút nhát.

Quý Vũ không bao giờ dám nhìn thẳng vào mắt anh, cậu chỉ lặng lẽ ngồi một mình bên khung cửa sổ sáng sủa, tỉ mẩn chạm khắc đồ vật, thỉnh thoảng cậu sẽ len lén ngắm nhìn anh. Cậu vừa nhút nhát vừa tò mò, giống hệt một chú mèo con mới sinh.

Nhưng may mắn thay, Sầm Chi Hành rất kiên nhẫn, anh có thể từ từ chữa lành cho bé con mình đầy thương tích này.

Quý Vũ từng nghĩ thế giới của cậu sẽ mãi mãi như vậy.

Tối tăm, tĩnh lặng, không chút hy vọng.

Cho đến khi bàn tay cậu được người đàn ông ấy dẫn dắt đặt lên yết hầu anh—

Cảm giác rung động nhẹ nhàng.

Đó là lúc Sầm Chi Hành nói: "Anh yêu em."

Mục lục

- Chương 1: "Sợ gì chứ?"
- Chương 2: "Đừng nhìn tôi, nhìn đường."
- Chương 3: "Ngoan."
- Chương 4: "Muốn ăn kẹo không?"
- Chương 5: "Bị sặc."
- Chương 6: "Dạo này có chịu khó phun thuốc không?"
- Chương 7: "Gâu."
- Chương 8: "Cứ nói cho tôi nghe."
- Chương 9: "Sao em lại biết làm nũng thế nhỉ?"
- Chương 10: "Tôi sắp trưởng thành rồi."
- Chương 11: "Từ giờ gọi là anh Hành."
- Chương 12: "Xin lỗi, lần sau tôi sẽ chú ý."
- Chương 13: Tính cách quá mềm yếu
- Chương 14: Xin lỗi mà
- Chương 15: "Leo lên."
- Chương 16: "Đừng sợ, dũng cảm lên nào."
- Chương 17: "Đáng đời."
- Chương 18: "Đừng buồn nữa."
- Chương 19: Mơ đã chín
- Chương 20: "Ngày mai tôi phải về Giang Thành."
- Chương 21: Con bướm không thể bắt được
- Chương 22: Người tốt nhất trên đời
- Chương 23: "Đầu gối có đau không?"
- Chương 24: Ốc tai điện tử
- Chương 25: Chụp ảnh
- Chương 26: "Bị ức hiếp sao?"
- Chương 27: "Chỉ có người này thôi."
- Chương 28: Âm thanh của thế giới
- Chương 29: "Em có thể nghe thấy rồi."
- Chương 30: "Anh ơi."
- Chương 31: Đồng tính là gì
- Chương 32: "Em không phải."

- Chương 33: "Anh Hành bảo vệ em."
- Chương 34: Selfile
- Chương 35: Thằng nhóc câm
- Chương 36: Mắt đền mắt, răng đền răng
- Chương 37: Không được yêu đương
- Chương 38: "Chuyện tình sau núi / Brokeback Mountain"
- Chương 39: Dừng lại; Bỏ cuộc; Rời đi
- Chương 40: Nguy kịch
- Chương 41: Nhìn thêm một chút
- Chương 42: "Em muốn ngủ với anh."
- Chương 43: "Tiểu Vũ ngoan."
- Chương 44: "Tiểu Vũ muốn yêu đương rồi à?"
- Chương 45: "Không cho phép."
- Chương 46: "Em nóng quá!"
- Chương 47: Nghi ngờ
- Chương 48: "Anh là người đầu tiên."
- Chương 49: Như thể đang nói, hôn em đi
- Chương 50: Yêu ai yêu cả đường đi
- Chương 51: "Thật không biết phải làm sao với em."
- Chương 52: "Cả đời này chỉ thích đàn ông."
- Chương 53: "Lắng nghe trái tim của em."
- Chương 54: "Nhưng mà tôi có làm sai gì đâu?"
- Chương 55: Thích anh trai
- Chương 56: Sầm Chi Hành nhìn cậu lượn qua lượn lại
- Chương 57: "Anh yêu em."
- Chương 58: "Đừng khóc."
- Chương 59: Kiếp nạn
- Chương 60: "Bé cưng"
- Chương 61: "Vợ~"
- Chương 62: "Anh muốn ôm em."
- Chương 63: Khuy măng sét bạch kim
- Chương 64: "Anh có chuyện giấu em đúng không?"
- Chương 65: "Bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh"
- Chương 66: "Có phải cậu đang sợ tôi không? "
- Chương 67: Khao khát kiểm soát
- Chương 68: "Tiểu Vũ"

- Chương 69: Trường cai nghiện
- Chương 70: "Đừng gọi anh."
- Chương 71: "Anh xấu xa."
- Chương 72: "Không đúng đắn."
- Chương 73: "Đồ lừa đảo."
- Chương 74: Giam cầm
- Chương 75: Vô giá
- Chương 76: Thèm ăn
- Chương 77: Thời gian phục hồi
- Chương 78: "Không trách em."
- Chương 79: "Anh à, tắt đèn đi."
- Chương 80: Hồi phục
- Chương 81: "Nuốt xuống rồi..."
- Chương 82: Sốt
- Chương 83: "Em muốn chăm sóc anh."
- Chương 84: Duy nhất
- Chương 85: "Nguyện người đừng đi."
- Chương 86: "Chúng ta chậm rãi bên nhau nhé." [Hoàn]

Chương 1: "Sợ gì chứ?"

Năm 2015, miền Nam, trấn Miên Trúc.

Mưa lất phất rả rích suốt cả ngày, khu chợ chỉ còn thưa thớt mấy sạp hàng hóa và lác đác vài người qua lại.

Trời mưa khiến việc buôn bán gặp khó khăn, dì Lý thu dọn sạp của mình gần xong thì nhìn sang cậu thiếu niên ở sạp kế bên, dì bước tới gần vẫy tay gọi.

Cậu thiếu niên lập tức đặt con dao khắc và khối gỗ xuống, cậu ngẩng đầu lên, để lộ gương mặt thanh tú đáng yêu.

Ánh mắt dì Lý càng thêm phần yêu thương, dì khuyên nhủ: "Mưa hoài thế này chẳng còn ai đâu, về sớm một chút cho khỏe."

Quý Vũ chăm chú nhìn khẩu hình của dì Lý, cậu từ từ nở một nụ cười, sau đó lắc đầu, đồng thời dùng tay làm ngôn ngữ ký hiệu.

Dì Lý thấy vậy thì thở dài một tiếng rồi nói: "Vậy cũng được, nhưng đừng ở lại lâu quá nhé, trời mưa đường trơn trượt khó đi."

Cậu thiếu niên gật đầu, lại nở nụ cười trong sáng rồi vẫy tay chào tạm biệt dì Lý.

Mưa vẫn nhẹ rơi, từng hạt mưa nho nhỏ đôi lúc bị gió hất ngang đọng lại trên góc áo của cậu thiếu niên.

Quý Vũ tập trung vào công việc trên tay, đợi đến khi hoàn thành nét khắc cuối cùng, cậu mới đứng dậy vươn vai thư giãn.

Tháng tư trời tối nhanh, đường phố vắng lặng không bóng người, chỉ còn mỗi sạp hàng của cậu. Ngôi nhà đối diện đã sớm lên đèn, cậu thiếu niên lặng lẽ thở dài rồi đặt bức tượng gỗ vừa chạm khắc

xong xuống. Cậu nhanh chóng thu dọn sạp hàng của mình, không quên cẩn thận đếm tiền lại hai lần.

Hôm nay buôn bán không tốt, số tiền kiếm được chỉ đủ mua hai miếng cao dán cho ông nội.

Quý Vũ cúi đầu suy nghĩ, cậu lặng lẽ nhét số tiền lẻ vào cuốn sổ rồi cẩn thận cất vào trong áo, sau đó đeo giỏ lên lưng. Trên đường về nhà, cậu vừa đi vừa cân nhắc không biết ngày mai có nên lên núi sau nhà đào ít nấm về bán hay không.

Đi qua một con hẻm nhỏ không người, bước chân Quý Vũ đột nhiên khựng lại.

Đầu hẻm có một đám người chắn ngang. Cậu liếc nhìn một cái, thì ra là Tưởng Thức Quân cầm đầu một nhóm thiếu niên tầm mười sáu, mười bảy tuổi. Bọn họ ai nấy cũng cao lớn, bóng người đổ dài trên mặt đất như một ngọn núi nhỏ.

Cậu không hiểu tại sao mình lại xui xẻo như vậy. Rõ ràng là cậu đã cố ý tránh con hẻm mà bọn họ thường tụ tập đùa giỡn rồi, cậu còn cố đi một vòng để đến tiệm thuốc, thế mà vẫn đụng phải bọn họ.

Mưa đã tạnh từ lúc nào, bàn tay nắm dây đeo giỏ của Quý Vũ bỗng siết chặt. Trước khi đám người kia kịp đến gần, cậu hít sâu một hơi rồi quay đầu bỏ chạy.

"Bắt nó lại! Đừng để nó chạy thoát!" Tưởng Thức Quân lạnh lùng hét lớn.

Gió xuân vẫn còn rét buốt, luồng không khí lạnh như đâm vào phổi khiến mỗi nhịp thở đều trở nên đau đớn.

Con hẻm chợt dài một cách đáng sợ, dường như không thể nhìn thấy điểm cuối. Cậu ra sức chạy, chạy đến kiệt sức, nhưng cuối cùng vẫn bị hai người đè chặt xuống đất.

Cái giỏ không biết bị ai ném sang một bên, đồ đạc rơi vãi khắp nơi.

Quý Vũ bị ép quỳ xuống vũng nước, cậu cúi đầu cam chịu, đôi mắt hơi nhắm lại.

Tưởng Thức Quân khó khăn lắm mới tìm được cơ hội bắt gặp cậu đi một mình nên chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ qua. Bị đánh một trận là điều không thể tránh khỏi, Quý Vũ chỉ có thể cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại của mình, cậu không dám chọc giận kẻ trước mặt.

"Chạy à? Giỏi nhỉ?" Tưởng Thức Quân bóp cằm cậu, lắc qua lắc lại. Ánh mắt nó lạnh lùng dừng lại ở nốt ruồi nhỏ trên sống mũi của Quý Vũ vài giây, sau đó thả ra như vứt bỏ một món đồ vô giá trị.

Tưởng Thức Quân rất thích phá khuôn mặt của cậu, nó không đánh mà chỉ làm bẩn. Lần này cũng không ngoại lệ. Phần cằm trắng bệch của Quý Vũ dính phải một vết bẩn xám xịt từ ngón tay nó.

Quý Vũ giữ nguyên khuôn mặt vô hồn, không dám đưa tay lau.

Không hiểu sao biểu cảm sợ hãi này lại càng khiến Tưởng Thức Quân thêm khó chịu. Nó giơ chân đạp mạnh vào người cậu.

Thân hình mỏng manh như tờ giấy của Quý Vũ bị đá bay hơn nửa mét, rơi "phịch" xuống cạnh thùng rác bỏ hoang ở góc tường.

Tấm tôn gỉ sét kêu leng keng, vang vọng trong hẻm một hồi lâu.

Đầu óc Quý Vũ hoàn toàn trống rỗng. Mũi cậu ngập tràn mùi đất ngai ngái và sắt gỉ.

Cậu muốn đứng dậy, muốn nhặt lại đồ đạc bị rơi, muốn về nhà tắm rửa thật sạch rồi đi ngủ. Cậu không muốn bị bắt nạt nữa. Nhưng ngón tay chỉ vừa cử động thì lại giống hệt như trước đây, cậu chỉ biết co rúm người lại, cuộn mình thành một khối nhỏ.

Bụng Quý Vũ đau nhói vì cú đá vừa rồi, cổ họng không kìm được mà phát ra vài tiếng rên yếu ớt, ngắt quãng, khàn khàn. Rất nhanh sau đó, cậu liền im bặt.

Cậu rất ít khi kêu lên, bởi cậu biết những âm thanh mình cố gắng phát rất kỳ quặc, thậm chí còn có thể nói là khó nghe.

Tưởng Thức Quân thấy bộ dạng này của cậu thì không khỏi nhíu mày, ánh mắt nó đầy vẻ chán ghét. Nó bước tới đá vào vai cậu rồi lật cậu nằm ngửa lại.

Đập vào mắt nó là khuôn mặt nhăn nhó, trắng bệch đến đáng thương của Quý Vũ. Đôi môi vốn nhợt nhạt của cậu giờ đây đã cắt không còn một giọt máu.

Tưởng Thức Quân bỗng dưng nở nụ cười độc ác, nó quay sang nhìn mấy đứa phía sau rồi cất giọng giễu cợt: "Tao bảo rồi mà, thằng câm này biết kêu mà tụi mày không tin! Chỉ là rất khó nghe thôi."

Nói xong, nó nhàn nhã châm điếu thuốc, liếc mắt ra hiệu cho đám đàn em phía sau.

Màn "biểu diễn" cuối cùng bắt đầu.

Nắm đấm giáng xuống như mưa, đôi lúc lực quá mạnh làm nước bẩn bắn lên tung tóe. Mùi hôi thối mục nát xộc thẳng vào mũi, khiến người ta muốn nôn mửa.

Quý Vũ nín thở, cậu nhắm chặt mắt, không nhìn, không nghe, cố gắng bảo vệ đầu mình, cuộn tròn thành một khối lặng lẽ tựa như không khí mặc người ta giày xéo.

Trong lúc hỗn loạn, hai cúc áo trên cổ áo của Quý Vũ không biết bị ai giật tung. Lực kéo quá mạnh khiến cổ áo bị xé toạc ra, trượt xuống tận vai, để lộ xương quai xanh mảnh mai cùng với một mảng da trắng mịn.

Da của Quý Vũ trắng đến lạ thường, dù cậu có phơi nắng bao nhiêu đi nữa thì cũng chẳng hề sạm đi, sắc da trắng nổi bật giữa con hẻm tối mờ.

Không gian bỗng chốc im lặng. Các hành động đấm đá bỗng nhiên dừng lại. Cương Tử, người đang giữ chặt cánh tay Quý Vũ từ từ thả lỏng tay ra.

Nó lùi lại vài bước, nhìn chằm chằm vào Quý Vũ như đang suy nghĩ điều gì đó. Biểu cảm của nó có chút kỳ lạ. Bất ngờ, nó hỏi: "Sao trước giờ không để ý nhỉ? Thằng câm này trắng thế, mày có phải con gái không đấy?"

Quý Vũ đọc được khẩu hình của Cương Tử, cậu nghiến chặt răng. Cậu còn chưa kịp kéo lại cổ áo thì đã bị ai đó giật toạc thêm. Gió đêm lạnh buốt lùa vào, làm cả người cậu run rẩy, chẳng rõ cậu run rẩy như vậy là vì lạnh hay vì phẫn nộ nữa.

Cương Tử cười nham nhở rồi quay đầu lại nói với Tưởng Thức Quân: "Đánh nó chán lắm rồi. Hay là c.ởi đồ nó ra để xem rốt cuộc nó là con trai hay con gái."

Tưởng Thức Quân ngậm điếu thuốc, nó không nói gì, chỉ đứng cụp mắt nhìn Quý Vũ. Nó không bày tỏ thái độ nhưng cũng không ngăn cản.

Khoảng nửa phút sau, Cương Tử là người đầu tiên ra tay, rồi ngay sau đó, thêm nhiều người khác lao vào giật áo cậu, bọn chúng kéo tay áo, vạt áo...

Quý Vũ sợ hãi tột độ, cậu điên cuồng giãy giụa.

"Cút đi! Tất cả cút đi!" Cậu muốn hét lên, nhưng cổ họng chỉ phát ra những âm thanh kỳ quặc, méo mó.

Hai tay Quý Vũ quờ quạng khắp nơi, móng tay không sắc lắm nhưng vẫn cào trúng mấy cánh tay xung quanh, để lại vài vết xước đỏ.

Cương Tử bị cậu cào trúng, nó nổi giận tát mạnh một cái.

"Chát——"

Cả đầu Quý Vũ bị đánh lệch sang một bên, phải mất một lúc lâu cậu mới định thần lại được.

Trước đây, chiếu theo quy tắc của Tưởng Thức Quân, cả bọn hiểu ý sẽ không đánh vào mặt cậu. Chúng chỉ đá vào bụng, véo vào mặt trong cánh tay, hoặc sử dụng những chiêu trò khác, để lại những vết thương có thể che đi bằng áo dài tay.

Chỉ có Tưởng Thức Quân mới động đến mặt cậu, nhưng nó cũng chỉ bôi bẩn, để sau khi về nhà Quý Vũ có thể rửa sạch, không để ai nhận ra.

Lâu dần, không chỉ đám đàn em của Tưởng Thức Quân hiểu quy tắc này, mà ngay cả Quý Vũ cũng ngầm chấp nhận.

Cậu không muốn ông nội nhìn thấy khuôn mặt bầm tím của mình. Những vết thương trên cơ thể có thể che giấu, coi như chưa từng xảy ra chuyện gì. Cậu như gắng gượng giữ lấy chút lòng tự trọng ít ỏi của mình.

Mùi máu tanh lan khắp khoang miệng, má trái đau rát như lửa đốt, nhưng gió lạnh thổi qua vai lại khiến cậu cảm thấy buốt giá đến tận xương.

Quý Vũ siết chặt lấy cổ áo, ánh mắt trừng trừng nhìn đám người trước mặt như đang nhìn kẻ thù không đội trời chung.

Tên côn đồ nhìn ánh mắt của Quý Vũ, lại liếc thấy cánh tay mình đang rướm máu, nó cảm thấy mất mặt nên lại giơ tay định tát cậu thêm một cái nữa.

Mí mắt Quý Vũ khẽ run rẩy, cậu nhìn chằm chằm vào hình bóng đầy nhục nhã của mình trong vũng nước dưới đất, xương quai hàm cậu

căng cả lên.

Nhưng cái tát mà cậu dự đoán lại không giáng xuống.

Gió nổi lên, vũng nước gợn sóng lăn tăn lan ra từng lớp từng lớp, phản chiếu một hình ảnh mờ nhạt.

Một bàn tay bất ngờ chen ngang trước khi cái tát giáng xuống, bàn tấy ấy giữ chặt cổ tay của tên côn đồ kia rồi nhẹ nhàng đẩy ra ngoài. Không ngờ tên côn đồ vậy mà lại loạng choạng lùi về sau hai, ba bước mới miễn cưỡng đứng vững.

Gió ngừng thổi, những gợn sóng dịu lại, hình ảnh mờ mờ trong vũng nước trở nên rõ ràng hơn.

Quý Vũ ngạc nhiên ngẩng đầu lên, cậu bất chợt đối diện với một đôi mắt lạnh lẽo đầy khí thế. Tim cậu run lên, đáng lẽ cậu phải lập tức cúi đầu xuống, nhưng lại mãi không thể rời mắt khỏi hình bóng ấy.

Đúng lúc ấy, ánh đèn đường bật sáng. Người đàn ông đứng quay lưng về phía ánh sáng, dáng người cao lớn thẳng tắp, anh mặc áo sơ mi màu trắng kem tinh tế, sạch sẽ, thanh nhã, hoàn toàn tương phản với khung cảnh bẩn thỉu, lộn xộn xung quanh.

"Không sao chứ?" Giọng nói từ tính, trầm ấm vang lên, nhưng Quý Vũ không nghe thấy.

Cậu ngơ ngác, chậm rãi xoay đầu lại, cậu đọc khẩu hình rồi muộn màng lắc đầu.

Người đàn ông nhìn cậu một lúc, ngay khi Quý Vũ bắt đầu nghi ngờ liệu trên mặt mình có dính gì bẩn hay không thì vai cậu đột nhiên trĩu xuống. Cơ thể vốn đang căng thẳng của Quý Vũ không kìm được mà run lên, cậu theo phản xạ lùi về phía sau nhưng vẫn không thể né được.

Người đàn ông phủ áo khoác ngoài đang vắt trên tay mình lên người cậu. Trên áo vẫn còn vương lại chút hơi ấm và thoang thoảng mùi hương dịu nhẹ.

Dưới ánh sáng yếu ớt của đèn đường, Sầm Chi Hành nhận ra cậu thiếu niên đang bị bắt nạt này chính là chàng trai sạch sẽ mà sáng nay anh tình cờ nhìn thấy khi lên núi hái mơ. Đồng thời, anh cũng nhìn rõ dáng vẻ hiện tại của Quý Vũ.

Gương mặt gầy gò, nhợt nhạt, cả người run bần bật cuộn tròn trong góc tường, làn da xung quanh xám xịt. Nhưng vết máu đỏ tươi nơi khóe môi cùng với làn da trắng muốt lộ ra nơi cổ áo lại vô cùng chói mắt.

Khó mà tưởng tượng được, trước khi anh đến, cậu thiếu niên này đã phải trải qua những gì.

Sầm Chi Hành nhíu chặt mày, anh hạ thấp người xuống để giữ tầm mắt ngang với Quý Vũ. Anh định giúp cậu chỉnh lại áo khoác, nhưng tay còn chưa chạm vào thì Quý Vũ đã lùi ra ngoài. Có vẻ như cậu cảm nhận được sự thiện ý của anh, nhưng bản năng vẫn kháng cự. Đang lùi nửa chừng thì cậu dừng lại, cơ thể như bị mắc kẹt giữa hai trạng thái.

Sầm Chi Hành đành rút tay lại, anh giữ khoảng cách an toàn với cậu, nhẹ giọng hỏi:

"Trên người bị đau chỗ nào? Tôi đưa em đến bệnh viện."

Đáng tiếc là Quý Vũ cúi gằm mặt nên không thấy được anh nói chuyện. Cậu đã quen với sự yên lặng.

Tưởng Thức Quân vẫn đang đứng ở đầu hẻm hút thuốc, nó khẽ cười khẩy rồi dụi đầu thuốc lá vào tường. Nó liếc nhìn Quý Vũ và Sầm Chi Hành, sau đó cười nhạt:

"Nó bị điếc mà, anh nói chuyện với nó thế thì làm sao mà hiểu được." Giọng điệu Tưởng Thức Quân đầy ý chế giễu.

Động tác của Sầm Chi Hành khựng lại, trong mắt anh thoáng hiện lên sự kinh ngạc khó nhận ra, nhưng rất nhanh sau đó anh đã lấy lại vẻ bình thản.

Anh đứng thẳng người, lạnh lùng liếc nhìn Tưởng Thức Quân, hàng mày hơi nhíu lại: "Còn nhỏ mà đã học đòi ỷ mạnh hiếp yếu. Nếu còn có lần sau thì cảnh sát sẽ đến giải quyết đấy."

Dù sao Tưởng Thức Quân cũng chỉ là một học sinh cấp ba, nghe đến cảnh sát thì nó cũng sợ, không dám làm căng thêm. Nó nhìn chằm chằm Sầm Chi Hành vài giây, trước khi quay người bỏ đi còn lẩm bẩm chửi thề vài câu.

Quý Vũ cúi đầu rất thấp nên cậu không để ý đến không khí căng thẳng vừa rồi. Cơn đau quặn trong dạ dày làm cậu khó chịu, cậu khẽ xoa nhẹ bụng để giảm bớt cơn đau.

Đèn đường trong thị trấn sẽ bật lúc bảy giờ tối. Nếu không bị Tưởng Thức Quân chặn lại thì giờ này lẽ ra cậu đã mua xong thuốc và về đến nhà.

Cậu muốn về nhà.

Cậu len lén nhìn xung quanh, những nam sinh tụ tập để bắt nạt cậu đã tản đi hết. Nếu là trước đây, bọn chúng sẽ không dễ dàng tha cho cậu như vậy.

Con người vốn luôn ngưỡng mộ kẻ mạnh, bài xích kẻ yếu. Cậu đã từng vô số lần tự hỏi, "Tại sao lại là mình chứ?" Có lẽ mọi chuyện bắt đầu từ năm cậu sáu tuổi.

Cậu bị điếc vì dùng thuốc, lại còn đắc tội với nhà họ Tưởng.

Dưới sự cầm đầu của Tưởng Thức Quân, bọn trẻ trong làng không ai ưa cậu. Mọi người đều biết nhà họ Quý chuyên điêu khắc gỗ có một thằng nhóc câm điếc xui xẻo, khắc chết cha mình, còn mẹ thì đi bước nữa... Lời đồn lan truyền từ người này sang người khác, đến nỗi ngay cả những đứa trẻ nhỏ hơn cậu khi đi ngang qua cũng biết buông lời mắng chửi cậu là đồ câm, đồ xấu xí, đồ điếc.

Quý Vũ cúi đầu thấp hơn, cậu cẩn thận né đi vạt áo của ân nhân vừa cứu mình, sau đó tự đứng dậy.

Cậu nhặt lại giỏ tre, lượm từng quả mơ và những món đồ điêu khắc bị văng ra, rồi cẩn thận xếp gọn lại vào giỏ. Cậu còn tìm được hai cái cúc áo bị rơi trong khe gạch trên mặt đất. Trước khi đi, cậu đứng phân vân một lúc lâu.

Có nên viết một câu cảm ơn không nhỉ?

Nhưng chữ của cậu rất xấu, ân nhân chắc cũng không muốn xem, hoặc có xem cũng không hiểu.

Hay là thôi vậy...

Trong lúc đang suy nghĩ thì trước mặt cậu bỗng xuất hiện một màn hình phát sáng dịu nhẹ, không gây khó chịu cho mắt.

Quý Vũ nhận ra đó là điện thoại thông minh. Trong trấn có người dùng nhưng cậu và ông nội thì không có.

Trên màn hình hiển thị dòng chữ:

"Có phải bị đau bụng không? Tôi đưa em đến bệnh viện."

Làm sao mà anh ấy phát hiện ra được...?

Quý Vũ sững người vài giây rồi ngây ngốc ngẩng đầu lên, thậm chí cậu còn quên cả việc né tránh mà nương theo bàn tay của Sầm Chi Hành.

Thấy cậu thiếu niên không kháng cự nữa, anh lấy một miếng khăn giấy ướt ra rồi nhẹ nhàng nâng cằm cậu lên, lau sạch vết máu lẫn bụi bẩn trên mặt cậu.

Gương mặt trắng trẻo dần hiện ra, như thể anh đang phủi đi lớp bụi trên một bức tranh từng chịu nhiều giày vò, để lộ màu sắc, nét vẽ ban đầu. Rất sạch sẽ.

Đôi mắt tròn hơi mở to vì ngạc nhiên, cậu ngơ ngác nhìn anh. Gió đêm êm ả thổi qua, làn da vừa được khăn ướt lau qua trở nên mát lạnh, viền mắt Quý Vũ thoáng cay cay. Cậu khẽ mím môi, có vẻ không thoải mái lắm.

Cuối cùng, Quý Vũ cũng chịu ngẩng đầu lên. Sầm Chi Hành không gõ chữ nữa, anh chỉ mỉm cười nói: "Ngẩn ra làm gì? Để tôi đưa em đi bệnh viện kiểm tra nhé."

Môi anh rất đẹp, khi nói chuyện, đôi môi mỏng khẽ chạm vào nhau, trông vừa hồng hào vừa quyến rũ. Lại thêm nụ cười mỉm ấy nữa chứ, Quý Vũ buộc bản thân phải giữ ánh mắt cố định để đọc khẩu hình, nhưng cậu đọc chậm hơn hẳn, mãi lâu sau mới lặng lẽ lắc đầu.

Trên huyện mới có bệnh viện, còn ở đây chỉ có phòng khám độc quyền của nhà họ Tưởng thôi.

Hơn nữa, vết thương nhỏ thế này chỉ cần để tự lành là được. Cậu đã quen rồi.

Không muốn đến bệnh viện sao?

Sầm Chi Hành hơi cau mày, ánh mắt anh lướt qua người cậu thiếu niên.

Thôi vậy, không muốn thì cũng không ép. Buổi tối mà đi theo một người xa lạ như anh quả là quá nguy hiểm.

Cảm giác bị quan sát làm Quý Vũ không thoải mái, cậu cúi đầu xuống thấp hơn. Ánh mắt chợt lướt thấy một mảnh vải màu nâu sẫm, cậu mới sực nhớ mình vẫn đang khoác áo khoác của anh.

Chẳng lẽ anh ấy nhìn mình chằm chằm là vì cái áo khoác sao?

Quý Vũ vội vàng cởi áo khoác ra, gấp lại ngay ngắn. Hơi ấm vừa tụ lại trên người bị gió đêm thổi qua lập tức tan biến.

Cậu định đưa áo trả lại, nhưng khi đưa đến nửa chừng thì cậu mới nhìn thấy vết bẩn trên vạt áo, cậu làm bẩn áo mất rồi, thật không lịch sự chút nào.

Cậu nuốt khan, yết hầu khẽ chuyển động, bàn tay cầm áo dừng lại giữa chừng. Cậu không biết phải làm thế nào nên lại càng cúi đầu thấp hơn, vẻ mặt vừa căng thẳng vừa luống cuống.

Sầm Chi Hành bất lực bật cười, anh chỉnh lại cổ áo đã hơi nhàu của cậu thiếu niên. Ngón tay anh khẽ nâng, nhân tiện hơi nâng cằm cậu lên, ép cậu nhìn thẳng vào mình rồi nói:

"Áo khoác thì cứ mặc vào đi nào, sợ gì chứ? Muộn thế này em về nhà một mình được không?"

Quý Vũ gật đầu, nhưng lại quên mất rằng cằm mình vẫn nằm trong tay người đàn ông. Đầu cậu vừa nhấc lên được một nửa thì đã dừng lại, trông rất ngố.

Ngoài ngõ, ánh đèn sáng lập lòe, những kẻ bắt nạt cậu có lẽ vẫn chưa đi. Ánh mắt Sầm Chi Hành vẫn luôn chú ý tới nơi đó, nhưng nhìn dáng vẻ Quý Vũ thế này thì chắc cậu không hề nhận ra.

Anh thở dài: "Để tôi đưa em về." Giọng nói mang ý tứ không thể từ chối. Nhưng nghĩ đến việc Quý Vũ không nghe được nên anh lại nói thêm: "Không được từ chối."

Rồi anh xách giỏ tre lên, đứng đợi vài giây mà không hề nghe thấy tiếng bước chân nào đi theo.

Khi quay đầu lại, anh thấy cậu thiếu niên vẫn đang đứng ngây ngốc tại chỗ, đến khi ánh mắt hai người giao nhau, cậu mới như sực tỉnh. Cậu vội vàng chạy tới, đầu tóc rối bù, trông hệt như chú cún ngoan ngoãn.

Chương 2: "Đừng nhìn tôi, nhìn đường."

Tưởng Thức Quân nghiêng người vừa dựa vào tường đầu con hẻm vừa hút thuốc, bóng người ẩn dưới mái hiên. Quý Vũ đi đến gần mới nhận ra, cậu vô thức lùi về sau một chút, sợ hãi nép vào phía sau người đàn ông.

Cậu không cao lắm, chỉ đứng vừa đến ngực người đàn ông. Dáng người cậu mảnh mai, cả người gầy gò, trông giống học sinh mới vào trung học khoảng mười bốn, mười lăm tuổi. Thân hình người đàn ông có thể hoàn toàn che chắn cậu.

Một tay Sầm Chi Hành nắm lấy cổ tay cậu xoa xoa như muốn an ủi, tay còn lại thì xách giỏ tre. Anh chắn ánh nhìn đầy ác ý của Tưởng Thức Quân, dẫn Quý Vũ bước đi thẳng, chẳng hề bận tâm đến mọi thứ xung quanh.

Sự kiên nhẫn của anh có hạn, tất nhiên là Tưởng Thức Quân không nằm trong phạm vi được đối xử kiên nhẫn.

Quý Vũ đang nghĩ đến cao dán mua cho ông nội, tiệm thuốc đóng cửa muộn nên bây giờ vẫn còn mua kịp.

Cậu dừng lại ở ngã rẽ, Sầm Chi Hành cũng dừng lại theo.

Quý Vũ vẫn được Sầm Chi Hành nắm tay, cậu quay sang nhìn anh rồi lại nhìn tay mình, khuôn mặt đầy vẻ khó xử.

Cậu không thể nói chuyện, trong giây phút này cũng không biết làm sao để nhắc nhở anh. Khi thấy người đàn ông không có ý định buông tay, cậu dùng tay phải là tay không bị nắm chỉ vào tay trái, như đang thông báo rồi mới rút tay ra để lấy cuốn sổ nhỏ viết cho anh xem.

Nói là cuốn sổ nhưng thực tế là tờ quảng cáo được cắt ra thành từng tấm mỏng rồi dùng ghim bấm ghim lại thành "sổ". Quý Vũ

dùng quyển sổ này để viết chữ, mặt sau của tờ quảng cáo chất đầy những nét chữ xiêu vẹo.

Trước khi viết, cậu đã do dự rất lâu, lo rằng chữ của mình xấu, anh đọc không hiểu, nhưng thật sự không còn cách giao tiếp nào khác.

Cậu đặc biệt lật sang trang mới, viết từng nét một, còn cố gắng viết cho ngay ngắn:

"Đến tiệm thuốc mua thuốc, anh không cần đợi, có thể đi trước."

Sầm Chi Hành nhìn vào cuốn sổ nhưng không nói gì, Quý Vũ còn tưởng anh không hiểu những nét chữ nguệch ngoạc của mình nên cậu cảm thấy hơi lo lắng. Sau đó cậu bắt đầu ra hiệu bằng tay, cố gắng dùng ngôn ngữ cơ thể để diễn đạt, chỉ chỉ về phía ngã rẽ, rồi làm hình người đi bộ bằng ngón trỏ và ngón giữa.

Sầm Chi Hành cố gắng đọc nét chữ như học sinh tiểu học viết của cậu, đọc xong, anh ngẩng đầu lên thì không khỏi bật cười trước hành động hươ tay của cậu.

"Đợi em, không vội." Sầm Chi Hành gật đầu, ra hiệu cho Quý Vũ dẫn đường.

Trong ngã rẽ không có đèn đường, càng đi vào trong càng tối. Cậu thiếu niên đi không nhanh, cậu theo thói quen cúi đầu, hơi thở hơi gấp gáp, thỉnh thoảng cậu sẽ ngoái lại kiểm tra xem anh có đi lạc không, nhưng vẫn không dám nhìn thẳng vào anh.

Quý Vũ ghét bóng tối, rất ghét.

Theo kế hoạch thì cậu sẽ về nhà vào khoảng bảy giờ, như vậy sẽ không cần phải đi đường đêm.

Nhưng có vẻ như cậu sinh ra đã gặp phải vận xui, đúng lúc đến thị trấn lại gặp phải Tưởng Thức Quân.

Trong lúc đang suy nghĩ, bỗng nhiên tay cậu thấy lành lạnh, ngay sau đó, một khoảng sáng không rộng lắm chiếu sáng giữa hai người — Sầm Chi Hành mang theo chút ánh sáng nhỏ đi đến bên cậu, hệt như lúc anh dắt cậu ra khỏi con hẻm, anh lại lần nữa dắt cậu vào vùng sáng.

Những suy nghĩ rối bời lúc này lại càng thêm tán loạn, Quý Vũ nhìn chằm chằm vào góc nghiêng rõ nét của người đàn ông.

Sầm Chi Hành thở dài, anh nói: "Đừng nhìn tôi, nhìn đường."

Cảm giác ngượng ngùng vì bị nhìn thấu tâm tư khiến Quý Vũ đỏ bừng cả mặt, cậu vội vàng cúi đầu, không biết nên nhìn đâu cho phải.

Cậu không hiểu tại sao tim mình lại đột nhiên đập nhanh như vậy, cậu khẽ ấn vào ngực trái, phải mất một lúc lâu mới bình tĩnh lại được.

Đi qua một đoạn đường không dài cũng không ngắn, phía trước bỗng chốc sáng tỏ, đất đai bằng phẳng, những ngôi nhà san sát nhau, ánh sáng mờ ảo tỏa ra từ những khung cửa sổ thấp ven đường nhưng không đủ để chiếu sáng toàn bộ mặt đất, vì vậy Sầm Chi Hành không tắt đèn pin trên điện thoại. Anh nối bước theo Quý Vũ dừng lại trước một ngôi nhà gỗ treo tấm biển cổ "Bách Thảo Đường".

Không gian ở đây phảng phất mùi thảo dược, hơi đắng nhưng khá dễ chịu.

Quý Vũ gõ nhẹ ba lần vào cửa sổ, bà lão tóc bạc đang sắc thuốc nghe thấy tiếng gõ lập tức ngẩng đầu lên, nhìn thấy cậu, bà lão nở một nụ cười mỉm cười ấm áp, đôi mắt bà tràn đầy yêu thương.

"A Vũ đến rồi à, sao hôm nay đến muộn vậy? Vẫn muốn mua cao dán sao?" Giọng của bà lão hơi trầm, Sầm Chi Hành chỉ nghe được nửa câu, nhưng Quý Vũ lại có thể giao tiếp bình thường với bà— cậu

kếp hợp giữa nói và viết, thỉnh thoảng còn dùng ngôn ngữ cơ thể, diễn tả bằng tay hay ra hiệu.

Ánh trăng càng sáng trong, sương trắng rũ xuống cửa bao phủ hai bà cháu như một lớp màn mờ ảo, hòa hợp, yên bình đến lạ thường.

Sầm Chi Hành miết miết đầu ngón tay. Đến khi cậu cầm túi thuốc chạy về phía anh, anh đã không ngần ngại mà khẽ vuốt nhẹ bên má trái của cậu, chỗ đó còn hơi sưng đỏ, Quý Vũ bị đau nên không khỏi nhăn nhó.

"Sao không mua thuốc cho mình?" Anh hỏi.

Quý Vũ chỉ vào người rồi xua tay, ý nói là cậu không cần thuốc cũng sẽ khỏi.

Sầm Chi Hành nhíu mày, anh nắm lấy cằm cậu nhẹ nhàng nghiêng qua bên phải để kiểm tra kỹ hơn.

Cậu thiếu niên có làn da trắng, càng làm nổi bật thêm vết hằn đỏ trên má, chẳng khác gì ngọc bích có vết nứt, chỉ nhìn thôi cũng thấy tiếc. Anh thở dài một hơi, tâm trạng mong lung nói: "Đợi một chút."

Quý Vũ cảm thấy người đàn ông này có vẻ không vui, mặc dù không biết lý do là gì nhưng bản năng không muốn làm phiền người khác khiến cậu ngoan ngoãn đứng yên gật đầu.

Vài phút sau, Quý Vũ thấy một túi đồ lớn được nhét vào tay mình, cậu chưa kịp nhìn thì người đàn ông đã xách giỏ tre của cậu lên: "Đi thôi, tôi đưa em về nhà."

Nói thật thì Sầm Chi Hành không hợp với giỏ tre của cậu chút nào, Quý Vũ không khỏi anh nhìn vài lần, trông anh hệt như một cậu ấm thành phố ra đồng gặt lúa vậy, thật kỳ lạ.

Cảm giác mâu thuẫn phi lý này đạt đến đỉnh điểm khi Sầm Chi Hành tự tay đặt giỏ tre vào trong cốp sau của chiếc xe màu đen bóng

loáng mà Quý Vũ chưa từng thấy qua.

Chiếc xe thật lạ, gầm cao, thân xe cứng cáp, vững vàng, phong cách cuồng dã toát lên hệt như một con thú hoang đang chuẩn bị lao nhanh trên đường.

Quý Vũ rất ít khi ra khỏi thôn, lại càng chưa từng ra khỏi dãy núi lớn này, cậu không biết đây là xe địa hình. Kiến thức duy nhất về phương tiện di chuyển cá nhân mà cậu biết được là từ nhà họ Tưởng.

Rừng núi hẻo lánh, đường xá cũng chỉ mới được xây dựng, nhìn chung vẫn rất lạc hậu, nơi đây là thôn nghèo nổi tiếng trong vùng, đồ điện tử chưa phổ biến, chỉ có nhà họ Tưởng giàu có nhất thị trấn mới có xe hơi, nghe nói bọn họ đã bỏ ra mười mấy, hai mươi vạn* để mua.

**200000 ndt ~ 700 triệu vnd*

Mỗi dịp Tết, ông Tưởng lại lái xe chạy vòng vòng trên con đường tự xây không được bằng phẳng trong thị trấn để khoe khoang, ai ai cũng biết.

Lúc đó, Quý Vũ đã nghĩ, mười mấy, hai mươi vạn, có lẽ cả đời này cậu cũng không kiếm được số tiền đó. Những người có thể mua được xe hơi đều rất giỏi, Sầm Chi Hành cũng rất giỏi.

Quý Vũ lén nhìn chiếc xe to lớn, hùng vĩ trước mắt, tâm trí cậu rối bời, bỗng nhiên trán cậu nhói lên.

Sầm Chi Hành đánh vào trán cậu, tay anh còn chưa rút lại, anh nhìn vào mắt cậu mà chẳng hề có chút cảm giác tội lỗi nào, sau đó anh lại xoa xoa đầu cậu.

"Lên xe."

Cứ như vậy mà lên xe sao...?

Quý Vũ mím chặt môi không nhúc nhích, quần áo và gấu quần cậu dính đầy bùn đất, lúc này không thể rửa sạch được.

Cậu vẫn còn nhỏ tuổi, suy nghĩ hay cảm xúc đều viết hết trên mặt, thấy cậu lại sắp dụi luôn đầu vào ngực mình thì Sầm Chi Hành khẽ "chậc" một tiếng, anh bước ra khỏi ghế lái, đi vòng qua phía sau Quý Vũ rồi bế cậu lên.

Khi Quý Vũ kịp phản ứng lại thì cậu đã ngồi vào ghế sau, người đàn ông đóng cửa xe cho cậu rồi quay lại ghế lái, anh nhìn vào gương chiếu hậu thì thấy vẻ mặt ngượng ngùng của cậu.

Dễ thương quá.

Người vốn đã quen với những mưu mô, toan tính của người lớn như anh, đôi khi gặp một đứa trẻ ngây thơ, thậm chí có chút chậm chạp giữa khung cảnh núi non như thế này lại thấy khá thư thái, dễ chịu.

Sầm Chi Hành bật đèn sưởi trong xe lên, anh nhập địa chỉ vào hệ thống định vị xe, thôn Thương Khê cách đây không xa lắm, chỉ mất mười mấy phút lái xe, nhưng đây là đường núi, chất lượng đường xá không tốt cho lắm, lái xe còn phải cẩn thận, huống chi là Quý Vũ tự đi bộ về nhà.

Lúc nãy, bà lão có nói vài câu về gia đình Quý Vũ, giọng địa phương bà nói khá khó hiểu nên anh chỉ nghe được đại khái.

Cha của Quý Vũ mất sớm, mẹ cậu không chịu nổi cảnh một nách hai con nên bỏ đi theo người khác, để lại Quý Vũ ở với ông nội hơn bảy mươi tuổi trong thôn, hai ông cháu nương tựa nhau mà sống. Cả hai kiếm sống chủ yếu bằng nghề điêu khắc gỗ, thỉnh thoảng cũng lên chợ bán mơ xanh hoặc nấm rừng để kiếm tiền.

Anh không phải là người quá lương thiện, nhưng khi anh nhìn Quý Vũ ngồi yên lặng ở ghế sau, lưng cậu thẳng tắp, chân co lại, như thể sợ chỉ cần làm thêm động tác thừa nào đó thì sẽ làm bẩn xe, trông rất ngoan ngoãn. Những thứ ấy khiến anh không khỏi mềm lòng.

Anh lấy ra vài viên kẹo sô cô la và kẹo trái cây đưa cho cậu, Quý Vũ nhận lấy, nhưng cậu vẫn giữ lễ phép, chỉ cầm kẹo trong tay mãi mà không ăn.

Sầm Chi Hành lái xe vững vàng, mười mấy phút sau, xe tiến vào cổng thôn Thương Khê, phía trong là con đường nhỏ hẹp nên không thể lái xe vào nữa.

Vừa mở cửa xe là Quý Vũ lập tức phi xuống ngay, cậu ôm lấy cánh tay của ông lão tóc bạc đứng ở cổng thôn lắc lắc, cậu vừa chỉ tay vừa ra hiệu bằng ngôn ngữ cơ thể mà người ngoài không thể hiểu.

Ông lão cầm theo đèn dầu, ông mặc áo khoác quân đội màu xanh đã phai màu, tuy cũ nhưng sạch sẽ, ông chống gậy, lưng hơi còng xuống nhưng nhìn vẫn rất minh mẫn. Tay ông gõ nhẹ vào đầu cậu rồi nói: "Thằng nhóc này, làm ông lo lắng chết đi được!"

Mắt ông lão nhìn không rõ lắm, ông nắm lấy gáy Quý Vũ rồi kéo cậu lại gần đèn xe. Dù Quý Vũ cứ tránh đi nhưng vẫn không thể che giấu được vết sưng đỏ trên má cùng với bộ quần áo bị kéo xộc xệch nhăn nhúm, ông lão tức giận đến mức bộ râu mép vểnh ngược như muốn bay lên.

"Khổ quá rồi, lại bị nhà họ Tưởng kia bắt nạt phải không?" Ông lão xót xa, vuốt tóc cậu: "Lẽ ra ông phải cùng con lên chợ mới phải."

Ông lão cẩn thận nhìn Quý Vũ từ đầu đến chân, Quý Vũ cố gắng tỏ ra không có gì, cậu xoay một vòng để lừa ông, còn làm động tác "không sao đâu, chỉ bị đánh một cái thôi".

Không biết ông có tin không, nhưng ông nhìn cậu một cái rồi dẫn cậu đến trước mặt Sầm Chi Hành để cảm ơn: "Cậu trai trẻ, hôm nay làm phiền cậu rồi, nhìn cậu không phải người ở đây, đến đây du lịch à?"

Sầm Chi Hành gật đầu.

Sau Tết, công việc lại ùn ùn kéo đến, phòng tranh có nhiều triển lãm trong nước và quốc tế, anh phải bay đi bay lại vì chênh lệch múi giờ, dù không thích tiếp đãi khách khứa nhưng anh cũng không thể tránh được.

Mấy hôm trước anh vừa xong việc, đang nghỉ ngơi thì bố mẹ lại gọi về nhà để lải nhải mãi về chuyện lập gia đình.

Chán quá, thế là anh đành tìm một nơi vắng vẻ chưa phát triển để tránh né, nói với người ngoài là đến đây để tìm cảm hứng.

Nhưng anh cũng không nói nhiều, chỉ đáp: "Phong cảnh của trấn Miên Trúc rất đẹp, cháu đến đây du lịch thôi ạ."

Ông lão đáp lại: "Nhà chúng tôi chẳng có gì đáng giá, chỉ là gia đình làm nghề thủ công, lần sau để nhóc Vũ khắc cho cậu một bức tượng gỗ nhé."

Quý Vũ đi sau ông, cậu ngại ngùng cúi người chào anh, không quên nở nụ cười trong sáng.

Sầm Chi Hành thấy hơi bất lực, anh không thích kiểu khách sáo qua lại như vậy, nhưng anh cũng biết cách nói sao cho lịch sự: "Chỉ là chút việc nhỏ, không có gì đâu ạ, khắc tượng gỗ mất rất nhiều thời gian, công sức, như vậy quá quý giá rồi, cháu không thể nhận được."

Dù vậy nhưng ông lão vẫn rất kiên quyết, Sầm Chi Hành không từ chối được nên đành cảm ơn ông rồi quay lại xe, anh mở cốp lấy giỏ tre của Quý Vũ.

Anh chưa kịp quay lại thì đã nghe thấy tiếng ông lão nghiêm nghị nói: "Không có lễ phép gì cả, sao lại để khách người ta giúp mình lấy đồ thế kia?"

Quý Vũ lập tức chạy đến, tâm trạng cậu vui vẻ hơn nhiều so với lúc trên đường, đôi mắt sáng ngời nhìn anh.

Sầm Chi Hành khẽ nuốt nước bọt, anh xoa nhẹ ngón tay, kiềm chế cảm giác thôi thúc muốn xoa đầu cậu nhóc này, anh không vội đưa giỏ tre cho cậu mà hỏi: "Vẫn chưa biết tên của em là gì."

Quý Vũ mới đưa cho ông cuốn sổ nhỏ viết chữ nên cậu không có công cụ để viết, cậu có chút phân vân.

Vài giây sau, một bàn tay to lớn mở ra trước mặt.

Người này luôn xuất hiện đúng lúc, Quý Vũ ngẩn người, cậu chỉ vào mình rồi chỉ vào tay của Sầm Chi Hành, sau khi anh gật đầu, cậu cẩn thận đưa ngón trỏ ra, nhưng chỉ treo lơ lửng giữa lòng bàn tay anh.

Bàn tay của người đàn ông rất đẹp, đường chỉ tay và các khớp ngón tay rất rõ ràng, cảm giác vô cùng mềm mại, ấm áp, tay anh không có chút sần sùi hay vết chai sạn nào.

Còn tay của cậu thì... dù đã rửa sạch, nhưng vì cầm dao khắc từ nhỏ nên tay cậu vốn chai sạn từ lâu, không hề đẹp chút nào.

Cậu hơi ngập ngừng.

Sầm Chi Hành hiểu ý, anh liền thò tay ra nắm lấy ngón trỏ của cậu rồi nhẹ nhàng giữ lại.

"Sợ gì chứ? Viết đi."

Viết sao...?

Không biết vì sao mà đầu ngón tay Quý Vũ bắt đầu run nhẹ, thân nhiệt của người đàn ông hơi thấp, ngón trỏ như được dòng suối đầu xuân làm mát.

Tim cậu lại đập nhanh hơn, lòng ng.ực cậu cứ thình thịch thình thịch, cậu không còn thời gian để quan tâm đến những thứ khác nữa.

Cuối cùng, cậu căng thẳng viết lên lòng bàn tay anh:

Quý Vũ.

Rồi lại thêm một câu nữa:

Cảm ơn anh.

Chương 3: "Ngoan."

Nhà của hai ông cháu nằm trên sườn núi Khê Sơn, đó là một ngôi nhà mái ngói tường gạch đơn sơ do tổ tiên tự xây, rộng khoảng 90 mét vuông. Phía trước có một sân vườn nhỏ rộng rãi nhưng trông hơi trống trải.

Chưa đi đến cửa thì đã nghe Đại Hoàng vừa cào cào cửa sân vừa "gâu gâu" ầm ĩ. Quý Vũ không nghe thấy, nhưng nhìn thấy Đại Hoàng vẫy đuôi hăng hái như vậy cậu cũng biết là nó đang sủa rất to.

Quý Vũ xoa đầu chó. Sau đó cậu đỡ ông ngồi xuống bàn đá trong sân. Ông nội cậu từ nãy đến giờ vẫn không nói gì cả.

Quý Vũ biết ông đang giận nên cậu cố gắng làm vui lòng ông, hết rót nước lại đấm bóp chân cho ông.

Cuối cùng, ông cũng không nỡ lạnh nhạt với cậu quá lâu, ông âu yếm vu.ốt ve mặt cậu, hỏi về việc xung đột với Tưởng Thức Quân. Quý Vũ bỏ qua phần bị đá vào bụng, cậu nói là vô tình bị đánh vào má.

Ông im lặng nhìn cậu một lúc lâu, đứa trẻ ngày xưa hoạt bát vui vẻ, sao giờ lại thành ra thế này, cháu ông luôn cố gắng nhẫn nhịn, không dám phản kháng.

Ánh mắt già nua chứa đầy những cảm xúc nặng nề, Quý Vũ không thể hoàn toàn hiểu hết ý nghĩa sâu xa trong đó. Đang lúc cậu cảm thấy mình sắp thu mình lại như con chim cút thì bỗng cậu nhìn thấy ông khẽ nhúc nhích môi, phản xạ ngay lập tức của cậu là tập trung đọc khẩu ngữ, nhưng cậu chưa kịp hiểu thì ông đã nhanh chóng khép miệng lại.

Trước ánh mắt khó hiểu của Quý Vũ, ông chỉ đưa bàn tay nhăn nheo ra nhẹ nhàng vỗ lên đầu cậu: "Đi tắm nước nóng đi, tối nay con

cũng mệt rồi, nên ngủ sớm một chút."

Biến cố xảy ra khi Quý Vũ lên sáu tuổi, cậu bị sốt cao, trạm y tế trong thôn dùng thuốc sai khiến tai của Quý Vũ bị điếc.

Bác sĩ trực ca đêm là Tưởng Diệu nói đây là phản ứng bình thường, chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là sẽ ổn.

Ông Quý không có trình độ học vấn, nghĩ rằng con cháu ở thôn lớn lên sẽ đều khỏe mạnh, sốt cao cũng không sao, chỉ cần hạ sốt là được, ông lại bận rộn chuyện làm ăn nên không để ý đến lời nói "hình như tai cháu hơi ù ù" của Quý Vũ.

Đến khi Quý Vũ không còn nghe thấy gì nữa thì ông Quý mới hoảng hốt đưa cậu đến bệnh viện huyện, nhưng đã quá muộn.

Bác sĩ nói cậu bị điếc hoàn toàn cả hai tai, phải đến thành phố lớn để điều trị, nhưng cũng không chắc là có thể chữa khỏi. Kết quả tồi tệ nhất là phải cấy ốc tai điện tử, mỗi bên ốc tai cần đến mười mấy vạn*.

** ~ 400 triệu VND*

Ốc tai điện tử, đây là lần đầu tiên ông Quý nghe thấy cụm từ này; mười mấy vạn, đây cũng là lần đầu tiên ông đối mặt với một số tiền lớn như vậy.

Ông không nói gì với Quý Vũ, chỉ hứa sẽ đưa cậu đi chữa trị tai.

Con trai ông đi làm xa kiếm tiền, vừa sang năm mới thì gặp tai nạn khi đang làm việc trên công trường. Con dâu nghe tin xong, vài tháng sau cũng bỏ đi.

Những năm đầu, ông Quý thường xuyên bần thần ngồi khắc gỗ, trong lòng ông nghĩ nếu ngày đó đưa Quý Vũ đi khám sớm hơn thì liệu kết quả có khác không?

Mười mấy năm trôi qua, ông tận mắt chứng kiến Quý Vũ càng ngày càng im lặng, càng ngày càng khép kín, như một cây xanh không mấy tươi tốt, mỗi ngày lặng lẽ héo úa đi với tốc độ đều đều.

Ông muốn làm gì đó, ông muốn tưới nước, bón phân cho cái cây đang sắp chết này, muốn dành dụm đủ tiền để đưa Quý Vũ đến thành phố lớn chữa trị, cấy ốc tai điện tử. Vì thế mà ông làm việc không nghỉ ngơi, ngày ngày ngồi khắc gỗ.

Đáng tiếc là trời không chiều lòng người, công việc điêu khắc gỗ những năm gần đây không còn phát đạt, khách hàng cũ của ông cũng giống như ông, bọn họ đều đã già, một số người còn qua đời, đơn đặt hàng ngày càng ít, thậm chí còn không đủ để duy trì cuộc sống, huống chi là tiết kiệm tiền.

Nói cho cùng, ông cảm thấy có lỗi với Quý Vũ, ông đã hại đứa cháu ngoan của mình.

Quý Vũ canh đúng lúc trước khi ông đi ngủ để vào phòng dán cao dán cho ông. Cậu thành thạo xoa tay cho ấm rồi áp lên miếng cao vài phút. Mùi thảo dược hòa cùng ánh trăng sáng tràn ngập căn phòng.

Lẽ ra giờ này ông sẽ nói chuyện với cậu, nhưng hôm nay thì không. Ông rũ mắt nhìn xuống một lúc lâu nhưng chỉ vỗ đầu cậu rồi nói một từ "Ngoan."

Lúc trở về phòng mình, Quý Vũ dù cố gắng cách mấy cũng không thể ngủ được, cậu nằm trên giường ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bầu trời hôm nay không mây, ánh trăng sáng vằng vặc, ngày mai chắc chắn sẽ là một ngày nắng đẹp.

Vài giây sau, cậu lật người ngồi dậy, lén lút mở cửa bước ra sân. Cậu lấy một chậu nước để chuẩn bị giặt quần áo cho vị quý nhân kia, sau đó đợi khô rồi trả lại.

Đại Hoàng nằm canh cửa trong sân, tai nó động đậy, rồi lập tức nhảy cẩn lên, chạy đến bên chân cậu. Nó suýt nữa thì kêu lên, nhưng bị Quý Vũ nhanh chóng bịt miệng lại, cậu xoa đầu rồi ôm lấy nó.

Quý Vũ không thể nói chuyện, đây là tín hiệu im lặng giữa cậu và Đại Hoàng, nó không kêu nữa, vẫy đuôi ngoan ngoãn nằm xuống đất, cùng cậu giặt quần áo.

Cậu theo thói quen sờ vào túi áo để chắc chắn không quên lấy giấy tờ đồ đạc còn sót ra, không ngờ lại thật sự sờ thấy thứ gì đó.

Một thẻ card cứng và một gói khăn giấy.

Cậu đã thấy bao bì loại khăn giấy này, đây là khăn mà quý nhân dùng để lau mặt cho cậu, nó rất khác với những tờ giấy thô ráp mà người trong thôn thường dùng. Khăn giấy của quý nhân mềm mại, ẩm ướt, khi tiếp xúc với da rất thoải mái.

Tấm thẻ còn lại có vẻ là một tấm danh thiếp. Bác sĩ Tưởng Diệu mở phòng khám cũng có loại thẻ này, nhưng danh thiếp của quý nhân đẹp hơn nhiều, màu kem, viền được in hoa văn vàng óng ánh.

Phía trước của danh thiếp là chữ Studio Quang Ảnh viết bằng kiểu chữ nghệ thuật duyên dáng cùng một dãy số điện thoại. Mặt sau là ba chữ Hán ngay ngắn, chuẩn mực —

Sầm Chi Hành.

Dưới ánh trăng tờ mờ, cậu nghiên cứu kỹ chữ trên danh thiếp, dường như nó được in bằng một loại mực đặc biệt. Qua ánh sáng phản chiếu, chữ như thể được viết bằng ánh trăng, mịn màng, uyển chuyển đến lạ thường.

Đẹp quá.

Đây chắc hẳn là tên của quý nhân nhỉ?

Sầm, Chi, Hành.

Cậu nhẹ nhàng sờ qua từng chữ một, mặt giấy mềm mại, mát lạnh, giống như nhiệt độ cơ thể của quý nhân.

Nhờ có ông nội mỗi sáng đều dùng phương pháp đặc biệt là luộc trứng và lăn lên mặt cho cậu nên vết thương ở má trái của Quý Vũ đã lành sau ba ngày sưng tấy, chỉ còn vùng bụng do bị đá là hơi đau nhẹ.

Cậu không biết rằng ông nội đã thay cậu trả thù.

Vào ngày hôm qua, khi đang trên đường đi học, không hiểu sao Tưởng Thức Quân lại ngã vào cống nước bẩn, bị trẹo cổ chân rất nghiêm trọng, cổ chân sưng vù lên, nó đã xin nghỉ học vài ngày, có lẽ giờ vẫn còn đang nằm trên giường.

Ba ngày trời không mây, áo khoác của quý nhân đã được phơi khô, Quý Vũ thu áo rồi gấp gọn gàng để chuẩn bị trả lại.

Trước khi trả lại, cậu thấy hơi lo lắng. Cậu lấy điện thoại của ông nội rồi bấm số điện thoại trên danh thiếp.

Quý Vũ nín thở chờ đợi, cho đến khi điện thoại được kết nối một lúc rồi bị ngắt thì cậu mới giật mình nhận ra.

Cậu không thể nghe thấy thì làm sao có thể gọi điện được chứ.

Có lẽ đối phương thấy cậu không nói gì lâu quá nên đã mất kiên nhẫn rồi cúp máy.

Cảm giác như bị một xô nước lạnh tạt vào người, Quý Vũ ngẩn người vài giây, phải mất một lúc lâu cậu mới điều chỉnh lại nhịp thở, cắn môi rồi soạn tin nhắn gửi đi:

[Thưa anh, áo khoác và đồ của anh vẫn đang ở chỗ tôi, anh đang ở đâu, tôi sẽ mang đến cho anh.]

Chờ một lúc mà không nhận được hồi âm nên Quý Vũ thấy hơi thất vọng. Cậu không hề biết rằng tin nhắn này thật ra không được gửi tới điện thoại của Sầm Chi Hành.

Đây là số điện thoại chính thức của Studio Quang Ảnh, khi trợ lý nhận được cuộc gọi thì cũng cảm thấy rất bối rối, người trợ lý hỏi đi hỏi lại: "Chào anh, có phải anh muốn hỏi về việc hợp tác không?" Nhưng không nghe thấy câu trả lời nào, chỉ có một hơi thở nhè nhẹ. Khi nhìn thấy tin nhắn từ cùng số điện thoại, trợ lý không nghĩ ngợi nhiều, cho rằng là gửi nhầm, trước đây cũng đã từng có trường hợp như vậy, nên đã xóa tin nhắn đi.

Suốt mấy ngày tiếp theo, việc đầu tiên mà Quý Vũ làm khi thức dậy là kiểm tra điện thoại của ông nội xem có tin nhắn trả lời không, nhưng đều nhận lại sự thất vọng.

Có lẽ người ta cũng chẳng quan tâm gì đến mình, chỉ là cái áo khoác và một đứa trẻ ở vùng núi cần được giúp đỡ mà thôi.

Quý Vũ mải mê suy nghĩ, suýt nữa làm dao khắc sắn vào tay, ông nội thấy thế tức giận đẩy tay cậu ra ngay.

"Đi đi đi, không tập trung thì đừng làm việc, mấy hôm nay đầu óc con cứ để trên mây ấy."

Quý Vũ không khỏi buồn rầu, cậu liếc nhìn cái áo khoác đã được gấp gọn trong nhà, ông nội thấy vậy cong ngón tay gõ nhẹ vào trán cậu.

"Vẫn còn khúc mắc chuyện cái áo khoác à?"

Quý Vũ gật đầu.

Ông nội lườm cậu một cái rồi nói: "Chắc chắn cậu ấy ở nhà trọ Miên Trúc trên thị trấn. Ngày mai con đi thử xem, mang theo tượng Phật mà ông đã khắc cho cậu ấy nữa, coi như là đáp trả ân tình."

【Tác giả có lời muốn nói】

Chương sau cả hai sẽ lại gặp nhau nhé~

Chương 4: "Muốn ăn kẹo không?"

Nhà trọ Miên Trúc nằm trên con phố sầm uất nhất trong thị trấn, dù thứ tư không phải ngày họp chợ nhưng con phố này vẫn có rất nhiều gánh hàng rong bày bán rau củ tự trồng hoặc những món đồ nhỏ lặt vặt.

Quý Vũ theo thói quen đi sát vào tường, từ xa cậu nhìn thấy biển hiệu "Nhà trọ Miên Trúc" đã được sơn lại. Cậu chưa kịp bước vào cửa là đã bị ông Tưởng ngồi ở cửa chặn lại.

"Yo, đây không phải là thằng câm nhà họ Quý sao?"

Giọng ông ta rất lớn, thu hút sự chú ý của những người đang bày hàng, đi dạo xung quanh.

Tưởng Kiến Quốc là cha của Tưởng Diệu, ông của Tưởng Thức Quân.

Thị trấn Miên Trúc không lớn, người trong thôn ai cũng biết nhau, đương nhiên cũng biết chuyện nhà họ Tưởng và nhà họ Quý không hợp nhau.

Mặc dù chuyện ngày xưa xảy ra là nhà họ Tưởng không đúng, nhưng nhà họ Tưởng có tiền. Gần đây nghe nói chính quyền muốn phát triển du lịch ở đây, Tưởng Diệu đã bỏ ra một khoản tiền lớn để thuê lại nhà trọ duy nhất trong thị trấn, còn điều hành trạm y tế, sau này có đau ốm gì thì đều phải dựa vào họ. Còn nhà họ Quý thì chỉ còn lại một ông già và một đứa trẻ câm điếc.

Ai quan trọng ai không, mọi người đều hiểu rõ.

Vì vậy, mọi người chỉ nhìn lướt qua, rồi ai lại làm việc nấy, thậm chí còn có vài kẻ nịnh hót đến đẩy vai Quý Vũ, cậu không tránh, chỉ lùi lại một bước.

Khi Sầm Chi Hành đeo bảng vẽ bước ra, nhìn thấy cảnh tượng này, mặt anh lập tức tối sầm lại, anh bước nhanh đến chắn trước Quý Vũ, lạnh lùng hỏi:

"Đang làm gì vậy? Bao nhiêu người mà lại đi bắt nạt một đứa trẻ, không thấy xấu hổ à?"

Tưởng Kiến Quốc phản ứng nhanh nhất, nhớ đến lời dặn của con trai, mặt lập tức nở nụ cười, ông ta đứng dậy nhường đường cho người đàn ông sau đó cười nói:

"Làm gì có chuyện bắt nạt, chỉ đang trêu đùa tí thôi mà, chẳng phải cậu Sầm nói hôm nay sẽ đi tham quan sao? Đừng lãng phí thời gian với những chuyện không quan trọng thế này, để tôi dẫn đường cho cậu nhé?"

"Không cần đâu." Sầm Chi Hành vô cảm liếc mắt nhìn ông ta một cái rồi nắm tay Quý Vũ dẫn cậu lên phòng.

Thị trấn Miên Trúc khá hẻo lánh, vị trí nằm giữa những ngọn non, chính quyền vẫn chưa can thiệp vào việc phát triển nên ít người bên ngoài biết đến nơi này. Vì vậy công việc kinh doanh của nhà trọ khá ế ẩm, việc sửa chữa cũng chưa hoàn thiện, tường hành lang bị bong tróc, cầu thang gỗ cũ kỹ, nhưng phòng của Sầm Chi Hành vẫn khá rộng rãi và sạch sẽ, là do Tưởng Diệu sắp xếp.

Quý Vũ có hơi ngượng ngùng, cậu đưa cho anh áo khoác màu nâu sẫm đã gấp gọn gàng cùng túi đồ kèm theo một mảnh giấy đã viết sẵn, cậu đã cố gắng viết thật ngay ngắn:

Áo khoác đã giặt, còn có đồ nữa, là của anh.

Sầm Chi Hành nhận áo khoác đặt lên giường rồi mở túi đồ mà cậu đưa, anh nhìn thấy bên trong có một bình xịt trị bong gân và dầu hoa hồng chưa mở, trong mắt anh thoáng hiện lên sự bất lực.

"Đã mua cho em rồi, chẳng lẽ em không dùng sao?"

Quý Vũ ngẩn người, vài giây sau mới lắc đầu.

Sầm Chi Hành khẽ tặc lưỡi, anh dùng ngón tay nâng cằm cậu lên, ánh mắt dừng lại vài giây trên gương mặt trắng trẻo nhợt nhạt cùng nốt ruồi đỏ nhạt trên đầu mũi của cậu, anh thả tay xuống, chỉ vào bụng Quý Vũ.

"Còn đau bụng không?"

Quý Vũ lắc đầu.

Cậu không giỏi nói dối, ánh mắt cứ lảng đi, mãi không nói gì, cứ mím môi im lặng, như thể muốn viết lên mặt ba chữ "Tôi chột dạ" vậy.

Sầm Chi Hành khẽ mỉm cười, anh mở hộp thuốc xịt Bạch Dược Vân Nam rồi ra hiệu cho Quý Vũ giơ áo lên: "Vén áo lên."

Quý Vũ nghi ngờ mình đã đọc sai khẩu hình, mãi cho đến khi người đàn ông lặp lại một lần nữa, cậu biết không thể giấu được nên mới từ từ kéo áo lên.

Trên bụng cậu là một vết bầm tím rõ rệt, máu tụ lại thành vết bầm xanh tím, nhìn còn đáng sợ hơn cả ba ngày trước.

Sầm Chi Hành nhìn chằm chằm nó một lúc lâu, không hiểu sao không khí xung quanh anh bỗng trở nên nặng nề hơn.

Thuốc xịt lạnh buốt đột ngột phun lên da làm Quý Vũ không khỏi rùng mình.

Khi vết bầm đã được phủ đầy thuốc, Sầm Chi Hành đóng nắp lại, thấy cậu vẫn đang đứng đó đưa tay vén áo lên, anh nói: "Được rồi. Về sau một ngày nhớ xịt ba lần, sáng, trưa, tối."

Lúc này Quý Vũ mới cẩn thận thả áo xuống. Cậu sợ nước thuốc trôi đi nên nhẹ nhàng cúi người, đưa hộp quà không được đẹp lắm lên

trước mặt người đàn ông, bên trong cũng kèm theo một mảnh giấy đã chuẩn bị sẵn:

Tượng Phật gỗ này là do chính tay ông nội tôi khắc, tặng cho anh, chúc anh gặp nhiều may mắn.

Ban đầu Sầm Chi Hành tưởng rằng đây chỉ là một lời nói xã giao, ai ngờ ông lão lại thật sự khắc tượng Phật tặng anh, xem ra anh đã nghĩ sai rồi.

Bức tượng điêu khắc cao ngang cẳng tay người lớn, khuôn mặt Phật đầy đặn, ánh mắt thông tuệ, từ bi vô tận, áo choàng bay bay, các đường nét mềm mại tự nhiên, từng chi tiết tinh tế, có thể thấy được kỹ thuật điêu khắc rất tuyệt vời, vừa thoát tục vừa sinh động.

Sầm Chi Hành chân thành nói: "Ông Quý có lòng quá."

Anh không từ chối nữa, nhìn tượng xong thì đặt xuống. Anh xoay người thì thấy Quý Vũ vẫn đang nhìn chằm chằm vào mình, thế là anh dừng lại một chút rồi hỏi: "Hôm nay em có bận gì không? Có muốn đi vẽ tranh tả thực* với tôi không?"

**写生*

Quý Vũ nghiêng đầu, rút cuốn sổ tay ra:

[Mấy chữ cuối có nghĩa là gì?]

"Nói đơn giản thì là, vẽ lại những cảnh vật mà bản thân nhìn thấy. Em có muốn đi cùng không?"

Muốn!

Trong lòng Quý Vũ thầm la lên, mắt cậu sáng ngời, gật đầu lia lịa như gà con mổ thóc.

Sầm Chi Hành mỉm cười xoa đầu cậu, anh lấy điện thoại ra bảo Quý Vũ nhập số điện thoại của ông nội rồi gọi báo trước với ông.

Nôm na cuộc gọi là ông Quý hỏi về nơi vẽ tranh rồi cũng không hỏi thêm nhiều, chỉ bảo Sầm Chi Hành đưa cậu về sớm.

Tuy nhiên, Quý Vũ nhìn Sầm Chi Hành gọi điện thoại thì lại nhíu mày, trông có vẻ không vui.

"Sao vậy?" Sầm Chi Hành cúp điện thoại rồi hỏi cậu.

Quý Vũ lén nhìn anh một cái rồi rút ra tấm danh thiếp, cậu chỉ vào số điện thoại, giận dỗi viết:

"Tôi gửi tin nhắn cho anh, ba ngày, anh không trả lời tôi."

Sầm Chi Hành nhận danh thiếp, anh nhìn kỹ một chút rồi bật cười giải thích: "Thảo nào. Đây không phải số của tôi, mà là số của studio, lần sau em gọi đúng số của tôi, tôi sẽ không bỏ mặc em đâu."

Câu này hơi dài, Quý Vũ đọc khẩu hình hơi khó khăn, cậu không hiểu studio là gì, nhưng hiểu rõ câu cuối.

Sầm Chi Hành nói rằng anh sẽ không bỏ mặc Quý Vũ.

Cây bút chì và cuốn sổ trên tay Quý Vũ nhẹ nhàng bị rút ra, một lát sau, anh đưa lại chúng cho cậu.

Trên đó là một dãy số ngay ngắn, làm Quý Vũ thấy rất ấm lòng.

Người đàn ông mỉm cười nắm lấy tay cậu: "Đi thôi, đừng giận nữa, tôi dẫn em đi vẽ tranh."

Ở dưới lầu, Tưởng Kiến Quốc tức giận nhìn thấy Sầm Chi Hành dẫn Quý Vũ lên chiếc xe địa hình, còn văng vài câu tục tĩu rồi dùng điện thoại bàn ở quầy lễ tân gọi điện cho con trai.

Bên kia, Sầm Chi Hành vẫn như lần trước, anh vòng ra sau lưng Quý Vũ nhẹ nhàng ôm lấy cậu rồi giúp cậu lên ghế sau.

Chassis* của xe địa hình khá cao nhưng Quý Vũ lại gầy và nhẹ nên anh chẳng mất bao nhiêu công sức để bế cậu vào xe.

**Chassis hay còn được gọi là sắt xi, đây là một bộ phận nền tảng của xe nó giống như một bộ xương có nhiệm vụ nâng đỡ và góp phần cố định các bộ phận khác.*

Tuy nhiên, Quý Vũ có vẻ hơi ngượng ngùng, cậu mím môi quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, phong cảnh lặng lẽ lùi dần về sau.

"Muốn ăn kẹo không?" Sầm Chi Hành hỏi.

Đợi mấy giây trôi qua mà không nhận được câu trả lời, Sầm Chi Hành nhìn qua gương chiếu hậu mới nhận ra việc giao tiếp trên xe không dễ dàng lắm.

Quý Vũ không nghe thấy, mà chỗ ngồi ở ghế sau của cậu lại khiến cậu không thể nhìn thấy khẩu hình của anh được, vì vậy, việc giao tiếp trở nên rất khó khăn.

Sầm Chi Hành nặng nề thở dài.

Đây không phải là lần đầu tiên anh biết Quý Vũ không nghe được, nhưng đây là lần đầu tiên anh cảm thấy bất lực, khó chịu với sự thật đó, có lẽ mỗi ngày Quý Vũ đều phải trải qua cảm giác này vô số lần.

Anh vô thức xoa tay lên vô lăng, cơn thèm thuốc lá lại nổi lên.

Xe đi qua một ngã rẽ, Sầm Chi Hành dừng xe lại, anh mở hộp đựng đồ trong cốp, lấy một hộp sữa giàu canxi cùng với vài viên kẹo ra rồi đưa cho Quý Vũ.

"Ngồi xe lâu có thấy chán không?"

Quý Vũ lắc đầu.

Nhưng Sầm Chi Hành không tin, anh tìm một lúc rồi lấy máy tính bảng cũ đã lâu không sử dụng ra, anh sạc pin rồi tải một vài trò chơi

trí tuệ cho trẻ em, sau đó anh quay lại ghế sau để hướng dẫn Quý Vũ cách mở khóa và cách chơi.

Quý Vũ thấy rất bất ngờ, lúc đầu cậu còn muốn từ chối, nhưng khi nhìn thấy Sầm Chi Hành giải thích cách chơi, cuối cùng cậu cũng không thể kháng cự được bản năng của trẻ con, thế là cậu cầm máy tính bảng rồi bắt đầu chơi thử.

Đầu ngón tay của hai người vô tình chạm nhau, Quý Vũ vẫn chú ý vào trái cây trong trò chơi trên màn hình, còn Sầm Chi Hành thì liếc nhìn cậu một chút rồi rụt tay lại trước.

【Tác giả có lời muốn nói】

Câu chuyện diễn ra vào khoảng năm 2015, thị trấn Miên Trúc phát triển còn chậm, vẫn trong giai đoạn chưa bị khai thác nên khu vực rừng núi vẫn chưa bị tàn phá.

Chương 5: "Bị sặc."

Người trẻ tuổi tiếp xúc với các thiết bị điện tử nhanh hơn nhiều so với tưởng tượng của Sầm Chi Hành. Quý Vũ ôm máy tính bảng say mê chơi trò chơi suốt cả đoạn đường. Mới khi nào chém trái cây còn lóng ngóng mà giờ đây cậu đã thành thạo chẳng khác gì dân chuyên, Quý Vũ ghi được hơn hai nghìn điểm, khiến Sầm Chi Hành nhớ đến đứa cháu trai nhỏ mê chơi của chị họ mình.

Sầm Chi Hành đã chuẩn bị sẵn tinh thần cho việc Quý Vũ sẽ lưu luyến không muốn dừng lại. Nhưng vừa đỗ xe xong, anh còn chưa kịp hỏi là Quý Vũ đã nhấn tạm dừng trò chơi, trả lại máy tính bảng, ngồi im lặng nhìn anh, trông rất ngoan ngoãn, ánh mắt như muốn nói: "Em chơi đủ rồi."

Trong lòng Sầm Chi Hành có hơi bất ngờ nhưng không quá ngạc nhiên. Quý Vũ không phải là đứa cháu trai được cưng chiều từ nhỏ của anh, mà cậu gần như đã khắc sâu sự ngoan hiền vào tận xương cốt.

"Chơi xong ván này đi." Dường như anh dành cho Quý Vũ rất nhiều sự kiên nhẫn. Nếu là đứa cháu trai kia, Sầm Chi Hành sẽ chẳng muốn chờ thêm dù chỉ một giây.

Quý Vũ cũng không để anh đợi lâu. Không rõ là do căng thẳng vì bị người khác nhìn mình chơi hay vì lý do nào khác mà chỉ mới vài thao tác là cậu đã chạm phải "quả bom", thế rồi trò chơi kết thúc.

Dưới chân núi Thương Sơn có một hồ nước hình lá cây, trên bản đồ gọi là hồ Bích Thúy. Hồ nước nằm tĩnh lặng giữa những dãy núi xanh mướt và rừng cây rậm rạp, ánh nắng phản chiếu lung linh, chim bay thoáng qua để lại bóng dáng mờ ảo, mọi thứ đều toát lên vẻ nguyên sơ chưa bị xáo trộn bởi những xô bồ thế tục.

Quý Vũ biết rõ con đường này hơn Sầm Chi Hành. Cậu dẫn anh rẽ qua mấy khúc quanh co tới một sườn dốc nhỏ có tầm nhìn rất đẹp. Bên mép dốc mọc những bụi bạc hà xanh tốt, vừa giúp đuổi muỗi vừa mang lại cảm giác tươi mới.

Sầm Chi Hành bày giá vẽ ra, Quý Vũ không biết làm thế nào để giúp anh, cậu sợ mình làm hỏng việc nên chỉ ngồi xổm bên cạnh, cậu nhìn chăm chú không chớp mắt, âm thầm ghi nhớ từng bước. Cậu nghĩ, lần sau nếu cả hai lại ra ngoài cùng nhau, cậu có thể giúp anh bày đồ.

Cuối cùng, Quý Vũ nhìn thấy gương mặt phóng đại của Sầm Chi Hành.

Người đàn ông học theo tư thế của cậu, ngồi xổm xuống để ngang với tầm mắt cậu, anh đưa cho cậu hộp sữa tươi chưa kịp uống cùng với ba bốn viên kẹo.

"Uống đi, bổ sung canxi, giúp em cao lớn hơn."

Quý Vũ ngẩn người vài giây rồi mới nhận lấy, cậu lúng túng cắm ống hút vào, vừa hút một ngụm đã nếm được hương vị ngọt ngào, đậm đà của sữa.

Lúc bố mẹ còn sống, cậu cũng từng uống những hộp sữa thế này. Khi đó cậu còn học tiểu học, lúc nào buổi sáng cũng có một hộp sữa và một quả trứng, mẹ cậu bảo: "Muốn cao lớn thì Tiểu Vũ phải uống nhiều sữa, ăn nhiều cơm để sớm trở thành một người đàn ông khỏe mạnh."

Nhưng sau đó, mọi thứ đã thay đổi. Gia đình rơi vào khó khăn, ông nội phải nghĩ đủ cách để nuôi sống hai ông cháu, từ đó không ai nhắc tới sữa nữa.

Quý Vũ tự cho rằng mình đã che giấu cảm xúc rất kỹ, còn Sầm Chi Hành cũng không vạch trần lớp mặt nạ của cậu. Anh dựng ghế nhỏ lên, đặt nó bên cạnh cậu.

Chuẩn bị xong xuôi, Sầm Chi Hành liếc qua bên cạnh, vừa hay nhìn thấy Quý Vũ đang ngồi trên ghế nhỏ nhìn mình. Cậu như bị bỏng, nhanh chóng cúi đầu không dám nhìn nữa, cậu cố tỏ ra bận rộn để che giấu sự lúng túng, cứ thế mà hút liền mấy ngụm sữa. Có lẽ vì quá căng thẳng nên cậu bị sặc mà ho không ngừng.

Sầm Chi Hành cau mày, anh đặt bút xuống, định vỗ lưng giúp cậu thì bị né tránh. Quý Vũ xoay người đi, cố gắng kìm nén tiếng ho. Một lúc sau, cuối cùng cậu cũng ngừng ho, nhưng chưa kịp có hành động gì khác là người đàn ông đã nắm lấy mặt cậu kiểm tra.

Gương mặt vốn tái nhợt nay chợt ửng hồng, nốt ruồi nhỏ trên sống mũi cũng trở nên đỏ hồng. Đôi mắt anh ánh, long lanh như sắp trào nước.

Sầm Chi Hành lặng lẽ nhìn cậu một lúc, sau đó dời mắt sang nơi khác.

Vài giây sau, khăn giấy ướt mềm mại lành lạnh nhẹ nhàng đặt lên mặt Quý Vũ.

Hoàng hôn sắp tàn, màn đêm dần buông xuống.

Quý Vũ và Sầm Chi Hành thu dọn đồ đạc rồi men theo đường cũ trở về.

Vừa định khởi động xe thì điện thoại của Sầm Chi Hành vang lên. Là số của ông nội Quý Vũ gọi tới, hỏi họ khi nào về đến nhà, rồi mời Sầm Chi Hành ở lại dùng bữa tối.

Sầm Chi Hành liếc nhìn Vũ Vũ đang chơi máy tính bảng ở ghế sau rồi nhận lời mời của ông.

Xe chạy đến cổng thôn thì không vào được nữa. Sầm Chi Hành tìm một khoảng đất trống không chắn đường để đỗ xe.

Trời vẫn chưa tối hẳn, ở cổng thôn có vài ông cụ đang đánh cờ tướng và mấy bà cụ ngồi tám chuyện. Ánh mắt họ dõi theo hai người vào thôn, miệng lẩm bẩm gì đó mà Sầm Chi Hành nghe không hiểu, Quý Vũ đi bên cạnh cũng chẳng nghe thấy.

Đi thêm một đoạn cũng không xa lắm, lúc gần đến cổng nhà thì Đại Hoàng từ trong sân đã nhảy lên bám lấy hàng rào, sủa inh ỏi. Sầm Chi Hành dừng chân, Quý Vũ không để ý gì mấy, cậu chạy nhanh tới mở cổng sân, vu.ốt ve đầu con chó. Đại Hoàng chạy vòng quanh cậu, liên tục cọ cọ vào chân cậu.

Một lát sau, Sầm Chi Hành mới bước tới gần. Đại Hoàng tò mò, nó cảnh giác lại gần ngửi ngửi chân anh. Có lẽ do hôm nay anh ở cạnh Quý Vũ cả buổi chiều, mùi hương quen thuộc của cậu lẫn trong mùi lạ của anh nên chú chó không bài xích. Nó còn "gâu" một tiếng, định cọ vào chân Sầm Chi Hành nhưng bị Quý Vũ nhanh tay giữ lại.

Lúc này, Quý Trung Lương bước ra, ông quan sát vài lần rồi tìm một sợi dây buộc Đại Hoàng vào góc sân bên kia. Ông quay lại, cười chào hai người:

"Vào rửa tay rồi ăn cơm."

Bữa cơm gồm bốn mặn một canh, đây được coi là bữa ăn rất thịnh soạn của nhà họ Quý rồi.

Quý Trung Lương thật lòng biết ơn Sầm Chi Hành, ông không muốn tiếp đãi sơ sài nên đặc biệt làm thịt xông khói cùng với lạp xưởng xào mầm tỏi. Ông còn ra chợ mua một con cá rô phi về cắt thành lát, xối qua dầu nóng tỏa hương thơm ngào ngạt.

Tuy nhiên, có vẻ Quý Vũ lại không ăn được bao nhiêu.

Chiều nay, khi ngồi xem Sầm Chi Hành vẽ tranh, cậu đã ăn rất nhiều. Không rõ có phải Sầm Chi Hành có sở thích kỳ quái nào không mà từ sau khi cậu bị sặc, anh đặc biệt thích đưa đồ ăn cho cậu. Anh còn cố ý quay lại xe, lấy ra nguyên một hộp đồ ăn vặt.

Mỗi lần ngưng vẽ, anh lại chọn một gói đồ ăn vặt đưa cho cậu, nào là bánh quy, thanh sô-cô-la,... bụng Quý Vũ nhỏ, ăn không được bao nhiêu đã no căng. Suốt đoạn đường ngồi xe về nhà, cậu cũng không tiêu hóa hết nổi nên giờ chẳng thể ăn thêm cơm tối.

Trong lúc trò chuyện với Sầm Chi Hành, Quý Trung Lương liếc nhìn cậu rồi hỏi: "Tiểu Vũ, sao con không ăn?"

Quý Vũ lén lút liếc nhìn Sầm Chi Hành ngồi bên cạnh.

Sầm Chi Hành ngẩn người, sau đó như hiểu ra vấn đề, anh nói: "Là lỗi của cháu, chiều nay cháu có cho em ấy ăn hơi nhiều đồ ăn vặt."

Anh thật sự không ngờ Quý Vũ lại ăn ít như vậy, chỉ hai ba gói đồ ăn vặt đã no. Cháu trai của anh thì khác, cả buổi chiều nó có thể ăn hết một túi lớn. Lúc chiều anh còn tưởng Quý Vũ vì ngại nên không dám ăn nhiều.

Sầm Chi Hành âm thầm thở dài, anh gắp miếng thịt cá đã lọc hết xương vào bát của Quý Vũ, anh áy náy nói: "Cá rất mềm, nếu không ăn cơm được thì ăn hai miếng cá đi, lát nữa đi dạo một chút để tiêu thực."

Đáng tiếc là Quý Vũ không nghe được, cậu cũng không biết giọng điệu của anh thế nào. Cậu nhìn ông nội, rồi lại nhìn Sầm Chi Hành, sau đó yên lặng cúi đầu ăn cá.

Ông nội cậu nói chuyện với Sầm Chi Hành rất nhanh, câu văn cũng dài hơn thường ngày. Quý Vũ đọc khẩu hình khá chật vật, chỉ hiểu được vài từ lẻ, hình như là về nhà trọ Miên Trúc và chuyện chỗ ở, nhưng cậu không mấy hứng thú. Ăn xong hai miếng cá mà Sầm Chi Hành gắp cho, Quý Vũ chào hai người rồi chạy ra ngoài sân chơi với Đại Hoàng.

Đại Hoàng là một chú chó cỏ lông vàng, bụng trắng, không có đuôi. Khi Quý Vũ nhặt nó về, cả người nó đầy máu, đuôi bị cột pháo làm nổ mất, vết thương còn dính cả giấy vụn cháy. Sau khi được cứu

sống, Quý Vũ đã giữ nó lại nuôi nên nó rất thân với cậu. Đại Hoàng có thể hiểu được những cử chỉ đơn giản của cậu, như ra hiệu đến đây, ngồi xuống, đứng lên, hoặc ra ngoài chơi.

Lúc cậu đang tập lệnh "ngồi xuống, đứng lên" cho Đại Hoàng, Sầm Chi Hành bước ra, anh đưa cho cậu một quyển sổ nhỏ bằng bàn tay, hai cây bút chì carbon đã gọt sẵn và một cục tẩy.

Sầm Chi Hành nói: "Từ giờ em có thể dùng quyển sổ này để viết chữ."

Quý Vũ mím môi lật ra trang đầu tiên. Trên đó là bức tranh màu nước vẽ hồ Bích Thúy lúc chiều nay. Cậu không hiểu về hội họa, chỉ cảm thấy bức tranh trong tay không khác gì bức tranh lớn trên bảng vẽ chiều nay, cứ như là nó được thu nhỏ lại vậy, rất kỳ diệu.

Cậu hỏi: "Tranh này, vẽ khi nào? Bức tranh nhỏ này này."

"Lúc em ăn đồ ăn vặt." Sầm Chi Hành mỉm cười, anh nhẹ giọng nói: "Lần sau tôi lại dẫn em đi ăn cá."

"Cá?" Quỹ Vũ ngơ ngác gật đầu.

Cậu không thích cũng không ghét cá, tay cậu v.uốt ve bộ lông mềm mại của Đại Hoàng, ngập ngừng vài giây rồi hỏi:

"Lần sau dẫn tôi đi vẽ tranh nữa, có được không?"

Sầm Chi Hành đã sớm nhận ra vấn đề về thứ tự câu chữ khi viết của Quý Vũ. Lúc nãy, anh cũng đã trò chuyện với Quý Trung Lương về điều này. Quý Vũ có thói quen đặt phần quan trọng nhất của câu ở đầu, sau đó mới đến các từ bổ nghĩa hoặc trợ từ.

Hiểu được quy luật này, lời nói của Quý Vũ trở nên dễ hiểu hơn nhiều.

Sầm Chi Hành bật cười, anh dịu dàng đáp: "Đương nhiên là được, sau này sẽ luôn dẫn em theo, còn rất nhiều cơ hội mà."

Chương 6: "Dạo này có chịu khó phun thuốc không?"

Mỗi thứ Bảy, thị trấn Miên Trúc lại họp chợ.

Quý Trung Lương sợ cháu trai bị bắt nạt lần nữa nên dù chân vẫn còn đau, ông vẫn xua tay gọi Quý Vũ cùng đeo giỏ tre xuống núi.

Đêm qua vừa có trận mưa nhỏ, sáng sớm sương mù dày đặc, đường phố âm u ẩm ướt.

Vì chuyện của nhà họ Tưởng nên phần lớn các tiểu thương ở thị trấn đều không muốn giao thiệp với ông cháu họ. Suốt dọc đường đến sạp hàng, chỉ có dì Lý là chào hỏi hai ông cháu, còn tiện tay đưa cho Quý Vũ một nắm dâu tằm tươi.

Quý Trung Lương chọc chọc vào lưng đứa cháu đang ngơ ngác của mình, ông hất cằm về phía giỏ tre trên lưng. Quý Vũ như bừng tỉnh, cậu lấy ra một món đồ nhỏ được gói cẩn thận bằng giấy dầu, đưa cho dì Lý.

Dì Lý trách yêu: "Gì đây? Giữa hai nhà chúng ta mà còn khách sáo làm gì."

"Tôi nhớ cháu nhà chị hình như được bảy tám tháng tuổi rồi, làm cho cháu nó một cái vòng gặm nướu, bằng gỗ tiêu đấy. Không phải đồ đắt tiền gì, nhưng dùng được."

Dì Lý cuối cùng cũng nhận lấy, rồi dì lại lấy một túi nhỏ đựng thêm ít dâu tằm đưa cho Quý Vũ, bảo cậu vừa chơi vừa ăn.

Quý Trung Lương liếc mắt nhìn đứa cháu dù thèm thuồng nhưng ngại ngùng không dám ăn, thế là ông bèn ăn trước hai quả, rồi lấy vài quả to nhất lau sạch sau đó đưa cho Quý Vũ ăn.

Dâu tằm cuối tháng Tư đã chín mọng tròn đầy, vừa ngọt lịm vừa thơm.

Quý Vũ cười đến cong cả hai mắt, cậu lấy một con dao và mẩu gỗ đêm qua đang khắc dở từ trong giỏ tre ra tiếp tục khắc.

Trước khi hạ dao xuống, một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu cậu: Hay là tự tay khắc tặng Sầm Chi Hành một món đồ nhỏ nhỉ? Tuy không phải đồ quý giá gì nhưng anh có thể dùng được. Dù chắc chắn không so được với tượng Phật ông nội khắc...

Đột nhiên, trán cậu đau nhói. Quý Vũ ôm đầu ngẩng lên thì bắt gặp ánh mắt nghiêm khắc của ông nội.

Quý Trung Lương trừng mắt nhìn cậu: "Lại ngây ngốc gì đấy? Lúc hạ dao khắc không được phân tâm, làm việc phải tập trung, con quên hết rồi à?"

Khi Quý Vũ bày hàng một mình, việc cậu phân tâm là điều hiển nhiên. Nhưng khi ông nội đứng quầy, ông yêu cầu Quý Vũ phải tập trung điêu khắc. Các món ông yêu cầu cậu khắc đều là những món phức tạp hơn bình thường.

Quý Vũ ra hiệu xin lỗi ông nội, cậu gạt hết những suy nghĩ vẩn vơ trong đầu rồi tập trung vào công việc trước mắt.

Điêu khắc là một việc tỉ mỉ.

Từ việc chọn nguyên liệu, xem xét chất gỗ, thiết kế, phác thảo cho đến điêu khắc thành hình, tất cả đều cần rất nhiều thời gian và công sức. Nhưng đồng thời, nó cũng giúp người điêu khắc hoàn toàn đắm chìm, quên đi sự ồn ào của thế giới bên ngoài.

Đến khi vai gáy đau nhức, Quý Vũ mới ngẩng đầu lên, vươn vai thư giãn cơ thể. Lúc này, mặt trời đã ló dạng hoàn toàn, nắng ấm xuyên qua những tầng mây ánh lên sắc vàng nhàn nhạt. Đôi mắt cậu nhòe đi vì mỏi, cậu chớp chớp vài lần, nhìn thấy khu chợ đã trở nên nhộn

nhịp. Người mua kẻ bán đông đúc, những gương mặt sống động đầy biểu cảm lướt qua trước mắt.

Đang mải ngơ ngẩn thì Quý Vũ chợt nhận ra tay mình trống không.

Ông nội cậu đã cầm lấy mẩu gỗ cậu đang khắc dở, ông nhìn qua một lượt rồi nhanh chóng phát hiện ra vấn đề, ông chỉ vào móng vuốt của con Tỳ Hưu:

"Chưa đủ tinh xảo, khắc sâu thêm chút nữa. Đừng dùng lực quá mạnh, tập trung kiểm soát lực khéo léo, đừng sợ khắc hỏng. Sau núi còn cả một rừng gỗ đoạn, hỏng thì lại đi lấy thêm."

Lúc nói những câu dài, Quý Trung Lương cố ý nói chậm lại. Quý Vũ chậm rãi đọc khẩu hình, cậu hiểu ý rồi gật đầu.

Gỗ đoạn giá rẻ, không đáng bao nhiêu tiền, đây là nguyên liệu lý tưởng để luyện tay nghề.

Trước khi cúi đầu tiếp tục khắc gỗ, khóe mắt Quý Vũ vô tình thoáng thấy một góc áo màu nâu đậm trong đám đông.

Mặc dù không bắt mắt, nhưng cậu vẫn nhận ra ngay. Đó là áo khoác của Sầm Chi Hành, cậu không nhận nhầm được.

Quý Vũ bất ngờ ngẩng đầu lên, quả nhiên là Sầm Chi Hành.

Người đàn ông từ trong đám đông bước ra, khí chất tao nhã, thanh thoát như ánh trăng rằm. Các tiểu thương xung quanh vừa nhìn thấy anh đã nhận ra ngay anh không giống người ở đây. Trông anh như một ông chủ lớn từ thành phố xuống.

Trước đây thị trấn cũng từng có vài ông chủ lớn đến thu mua nông sản, một lần gom cả mấy xe rau củ quả. Các tiểu thương đều nghĩ Sầm Chi Hành cũng giống vậy, bọn họ liền thi nhau rao hàng thật to, mong được "đại gia" chú ý để bán được nhiều hơn.

"Đến xem trái cây nhà tôi đi, táo xanh ngọt lắm, đào cũng tươi nữa!"

"Vị ông chủ này, măng xuân vừa đào sáng nay, non lắm đấy, mua vài cân về thử đi!"

"..."

Sầm Chi Hành không biết suy nghĩ trong lòng các tiểu thương, anh cũng chẳng để ý đến họ. Anh ra đây không phải để mua sắm gì, anh phớt lờ mọi ánh mắt xung quanh rồi đi thẳng đến quầy hàng nhỏ của Quý Vũ và ông nội cậu. Anh chào hỏi Quý Trung Lương trước, rồi ngồi xổm xuống hệt như lần trước, đưa tầm mắt ngang với Quý Vũ đang ngồi trên ghế nhỏ, anh hỏi:

"Chào buổi trưa, mấy hôm nay em có chịu khó phun thuốc không?"

Tất nhiên là Quý Trung Lương hiểu nhanh hơn Quý Vũ, ông lập tức cau mày, giọng thô ráp hỏi: "Thuốc gì?"

Đọc được lời của người đàn ông, đầu óc Quý Vũ chợt trống rỗng. Cậu không ngờ anh lại hỏi thẳng chuyện phun thuốc, chẳng phải sẽ lộ hết mọi chuyện sao...?

Cậu hoang mang nhìn ông nội rồi lại nhìn Sầm Chi Hành, Quý Vũ định ra dấu qua loa "không có gì" thì bị ông nội trừng mắt, thế là cậu đành cúi đầu, vừa ấm ức vừa chột dạ. Cuối cùng, cậu chậm chạp ra dấu giải thích:

Bụng, phải phun thuốc, giờ khỏi rồi.

Quý Trung Lương không phải kẻ ngốc, ông chỉ nghĩ chút là hiểu ngay bụng Quý Vũ chắc chắn bị thằng nhóc nhà họ Tưởng kia gây ra. Ông túm lấy tay Quý Vũ, xoay người cậu đối diện với ông, sau đó kéo áo cậu lên kiểm tra.

Trong tầm mắt Sầm Chi Hành, một mảng da bụng trắng muốt thoáng qua. Anh hơi nhíu mày, bước lên nửa bước chắn ánh nhìn của một tiểu thương bên cạnh.

Đã một tuần kể từ phiên họp chợ trước, bụng Quý Vũ cũng được phun thuốc đều đặn. Các vết bầm tím trên bụng cậu đã tan gần hết, hầu như không còn dấu vết gì.

Nhưng Quý Trung Lương vẫn rất tức giận, giận thằng nhóc nhà họ Tưởng bắt nạt cháu mình, giận Quý Vũ dám giấu ông và càng giận bản thân tuần trước không cùng cháu xuống núi.

Ông hầm hầm quát một câu chửi tục, liếc nhìn Quý Vũ đang tỏ vẻ tội nghiệp, cuối cùng ông cũng không nỡ trách nặng. Ông thở dài nói: "Bảo sao, mấy hôm nay ông cứ nghe toàn mùi thuốc, hóa ra là giấu ông à."

Quý Vũ quỳ xuống bên chân ông nội, cậu khẽ lay đầu gối ông làm nũng, ra dấu giải thích: Con không cố ý đâu, ông nội, con xin lỗi, ông đừng giận nữa.

Ánh mắt Sầm Chi Hành loáng thoáng ánh cười, anh – kẻ khơi mào mọi chuyện – lên tiếng hòa giải: "Ông ơi, Quý Vũ cũng chỉ không muốn ông lo lắng thôi, ông đừng giận nữa. Gần trưa rồi, cháu không rành khu này, không biết có quán ăn nào ngon không ạ?"

Cuối cùng, bọn họ ghé vào một quán mì nhỏ trong con hẻm sâu. Không ngờ, quán ăn này lại rất đông khách, sáu bảy cái bàn nhỏ bên ngoài đều đã chật kín người. Ba người bọn họ phải chờ vài phút mới có chỗ.

Đây là lần đầu tiên Sầm Chi Hành ăn ở một quán nhỏ bình dân như vậy. Bàn ăn là bàn gỗ gấp tạm bợ, ghế ngồi là ghế nhựa.

Chủ quán không ngừng cho mì và rau vào nồi nước dùng đang sôi sùng sục cao nửa mét. Ở bên kia, bà chủ quán nhanh tay pha nước sốt, cái muôi không ngừng khua khua. Chỉ trong hai ba phút, bát đĩa

đã sẵn sàng để vớt mì ra, thêm rau đay vào, sau đó con trai bà chủ sẽ bưng đến bàn cho khách.

Quý Vũ lấy vài tờ giấy ăn lau sạch bàn, đặc biệt là phần trước mặt Sầm Chi Hành, cậu lau đi lau lại cho đến khi giấy ăn không còn vết dầu nữa mới thôi.

Sau khi mì được bưng lên, cậu còn nhúng đũa vào nước sôi để khử trùng, chia thành từng đôi rồi đưa cho Sầm Chi Hành và ông nội.

Quý Trung Lương vuốt râu trêu chọc: "Thằng nhóc này chu đáo đến thế cơ à, trước giờ có bao giờ lau đũa cho ông kỹ như vậy đâu? Thôi, không trêu con nữa, ăn mì đi."

Khi trộn đều các loại gia vị, lớp dầu ớt đỏ rực nổi lên trên bát nước dùng sóng sánh vàng óng. Những sợi mì mềm dai được nấu vừa chín tới, giữ được độ dai hoàn hảo, không quá nát cũng không quá sống, tất cả ngấm đủ tinh túy của nước dùng. Vị cay nồng nhưng không gắt, thơm mà không ngấy, thịt bò băm đậm đà, mọng nước.

Mùi vị thật bất ngờ, Sầm Chi Hành ăn đến lấm tấm mồ hôi, bỗng nhiên có tiếng chuông điện thoại vang lên, cắt ngang bữa trưa ngon lành.

Anh nhìn số điện thoại gọi đến, trong lòng bỗng chốc bất an.

Đầu dây bên kia là Tưởng Diệu đích thân gọi đến: "Alô? Cậu Sầm phải không? Rất xin lỗi, ống nước trong phòng cậu đột nhiên gặp chút vấn đề. Một vài món đồ của cậu có thể đã bị ảnh hưởng... Cậu có thể quay lại kiểm tra sớm chút được không?"

Chương 7: "Gâu."

Thật ra khuôn mặt của Sầm Chi Hành thiên về nét lạnh lùng nhiều hơn, đường nét sắc sảo, góc cạnh rõ ràng. Thông thường, ánh mắt dịu dàng của anh sẽ làm vơi đi vài phần, nhưng lúc này anh lại hơi nhíu mày, cả người toát lên vẻ rất nghiêm nghị.

Quý Vũ gắp một miếng mì lên chưa kịp ăn đã phải đặt xuống, cậu lén lút ngước mắt nhìn anh.

Lúc cúp điện thoại, Sầm Chi Hành không để lộ biểu cảm gì đặc biệt, anh chạm mắt với Quý Vũ. Anh thấy vậy, mỉm cười nói: "Mì rất ngon, nhưng cháu có chút việc, hai người cứ từ từ ăn."

Anh đi tới chỗ chủ quán trả tiền. Trước khi rời đi, anh không quên ngoái đầu lại nhìn, thấy Quý Vũ đang cầm đũa, ánh mắt thất thần nhìn anh, vẻ mặt cậu không giấu được sự hụt hẫng. Nhưng không rõ tình hình ở nhà trọ ra sao, anh lo cho dụng cụ vẽ nên đành phải đi xem.

Sầm Chi Hành giơ tay vẫy vẫy, Quý Vũ cũng đặt đũa xuống, giơ tay vẫy lại, cậu chớp mắt vài lần rồi nhanh chóng cúi đầu xuống, dáng vẻ lộ rõ sự lưu luyến.

Sầm Chi Hành bật cười, anh cảm thấy đứa trẻ mới quen vài ngày này hình như khá dính người.

Khi cậu lại lén nhìn trộm lần nữa, anh lên tiếng: "Vài hôm nữa dẫn em ra ngoài vẽ tranh." Nói xong, anh chào Quý Trung Lương rồi xoay người bước đi.

Vừa đến cửa nhà trọ, Tưởng Diệu đã đứng chờ sẵn. Dáng vẻ gã vẫn khá tươm tất, đeo kính gọng đen, bề ngoài trông có vẻ rất lịch sự. Ngay sau khi nhận được cuộc gọi từ cha, gã ta đã vội vàng từ trạm y tế chạy đến, áo blouse trắng còn chưa kịp cởi, lúc này có dính chút nước, trông hơi nhếch nhác.

Đây là cố ý, gã muốn thể hiện sự săn sóc trước mặt Sầm Chi Hành.

Mấy ngày trước, gã ta đã tìm kiếm thông tin về Sầm Chi Hành dựa trên thông tin đăng ký tại quầy lễ tân nhà trọ, gã biết được người đàn ông này không chỉ có phong thái quý phái mà còn có xuất thân không hề tầm thường, khiến gã ta kinh ngạc không thôi.

Tìm kiếm trên Baidu là ra thông tin ngay: Một họa sĩ nổi tiếng của Giang Thành, từng có tranh được đấu giá đến hàng triệu tệ.

Tưởng Diệu bị con số này làm cho há hốc mồm, gã còn cố tình phóng to hình ảnh bức tranh lên xem kỹ. Nhưng nhìn mãi cũng không nhìn ra ý nghĩa gì, trong mắt gã ta thì đây chỉ là một bức tranh phong cảnh bình thường với tông màu xám xanh u ám.

Gã ta khịt mũi, thầm nghĩ những người mua tranh đúng là đầu óc có vấn đề. Tuy nhiên, khi đọc đến phần thông tin Sầm Chi Hành xuất thân từ gia đình kinh doanh lâu đời, sở hữu nhiều doanh nghiệp tư nhân truyền thống, gã ta giễu cợt nói: "Hóa ra là vậy."

Chẳng qua cũng chỉ là mấy trò bẩn thỉu, một bức tranh làm sao có thể đắt đến vậy được? Không phải để lấy lòng nhà họ Sầm thì cũng là để rửa tiền thôi.

Nghĩ đi nghĩ lại, Tưởng Diệu vẫn giữ nét mặt tươi cười, nịnh nọt trước mặt anh.

Phải làm cho Sầm Chi Hành hài lòng, chẳng biết tên nhà giàu này bị gì mà lại đến cái nơi nghèo khó như thị trấn Miên Trúc này, nên nhất định phải phục vụ cẩn thận. Một bức tranh đã hơn triệu tệ, nếu sau này nhà họ Sầm chịu rủ lòng "rơi vãi" chút lợi lộc nào thì đó cũng là món hời từ trên trời rơi xuống.

"Cậu Sầm, thật sự xin lỗi, ống nước trong phòng cậu đột nhiên bị vỡ. Chúng tôi đã nhanh chóng phát hiện và chuyển đồ của cậu ra ngoài. Cậu lên xem thử nhé?"

Sầm Chi Hành không nói gì, anh bước qua Tưởng Diệu rồi đi lên tầng. Cầu thang gỗ vốn cũ kỹ giờ đây lại ngấm nước, bước lên làm nó kêu cọt kẹt, lắc lư như sắp sập. Những mảng tường vốn đã loang lổ nay lại rơi rụng thêm.

Anh cau chặt mày. Thấy căn phòng ướt nhẹp và hành lý được chuyển sang phòng bên cạnh, sắc mặt anh càng trầm xuống.

Trên sàn gỗ vẫn còn một lớp nước mỏng, không khí ẩm ướt nồng nặc khiến người ta khó chịu.

Sầm Chi Hành không muốn ở đây lâu, anh kiểm tra sơ qua đồ đạc.

Hộp đựng tranh ngập nước khoảng sáu, bảy phân, để lại vết nước rõ ràng. Gỗ bị ngâm nước phồng lên, nứt ra. Dụng cụ vẽ bên trong cũng bị hư hỏng. May mắn là hộp đựng màu kín nên không bị ảnh hưởng, nhưng bảng vẽ cùng bức tranh sơn dầu vẽ cảnh hồ Bích Thúy đã bị hỏng hoàn toàn.

Vali đồ cũng không thoát khỏi cảnh trên, nước thấm qua lớp vải dọc theo dây kéo, khiến quần áo bên trong bị ướt sũng.

Nhìn đống lộn xộn trước mắt, Sầm Chi Hành bực bội day ngón tay, anh lấy ra một bao thuốc sau đó châm một điếu.

Anh không thường hút thuốc, cũng không nghiện. Bao thuốc để trong ngăn kéo vali vẫn chưa bóc tem, may mà không bị ẩm.

Anh vừa hút thuốc vừa day trán, sau đó anh mở điện thoại tìm kiếm nhà trọ gần đó. Nhà trọ gần nhất cũng phải mất gần hai tiếng đi xe.

Trong phút chốc anh định về thẳng thành phố Giang, nhưng lại nghĩ đến những khuôn mặt phiền phức phải ứng phó, anh đành thở dài, tiếp tục lướt điện thoại.

Quý Vũ ra ngoài vẫn mang theo quyển sổ "quảng cáo" cũ. Quyển sổ Sầm Chi Hành tặng cậu quá đẹp, mặt đầu tiên còn có một bức tranh

anh vẽ, cậu muốn giữ lại làm kỷ niệm, không nỡ dùng.

Quý Vũ ôm quyển sổ "quảng cáo" không phải để giao tiếp, mà là đang cố gắng luyện chữ. Viết xong một trang lại lật sang trang mới.

Quý Trung Lương thấy vậy không khỏi thắc mắc: "Lạ nhỉ, hôm nay sao tự nhiên thằng bé lại luyện chữ? Nhưng mà cũng tốt." Ông vẫn hy vọng cháu trai mình có thể giao tiếp nhiều hơn với người khác ngoài ông, đừng trở thành đứa trẻ nhút nhát, cô đơn. Chữ viết đẹp một chút, ít ra cũng để người ta đọc được.

Một lúc sau, quyển sổ được đặt trước mặt ông, cậu mở ra một trang mới:

[Chuyện buổi trưa, ông hỏi anh ấy đi? Số anh ấy đây.]

Đợi ông đọc xong, Quý Vũ lại lật sang trang trước, trên đó chỉ có một dãy số – là số Sầm Chi Hành viết cho cậu.

Có dãy số đẹp đẽ với nét chữ nắn nót này làm nền, những con chữ của Quý Vũ lại càng xấu hơn. Quý Trung Lương cốc nhẹ lên đầu cháu mình một cái, rồi lấy điện thoại "cục gạch" của mình đưa cho Quý Vũ, thầm nghĩ: Thôi, chữ nghĩa đâu phải ngày một ngày hai là tốt lên được.

"Cái hôm cậu ấy gọi điện báo thì ông đã lưu số rồi. Cháu muốn hỏi thì tự nhắn tin mà hỏi." Quý Trung Lương nói.

Thế là, hai phút sau, Sầm Chi Hành nhận được tin nhắn của Quý Vũ. Từng chữ đều toát lên vẻ ngoan ngoãn:

[Anh Sầm, tôi là Quý Vũ. Chuyện buổi trưa đã giải quyết xong chưa ạ?]

Vài giây sau, lại có thêm một tin nhắn nữa:

[Đừng buồn nhé.]

Sầm Chi Hành khẽ nhếch môi cười, dường như anh có thể hình dung ra dáng vẻ của Quý Vũ khi gõ những dòng chữ này. Cậu nhóc nhỏ bé này còn biết an ủi anh nữa.

Cảm giác bực bội mà ngay cả điếu thuốc cũng không xua tan được, lúc này đã tan biến hoàn toàn. Anh dập tắt điếu thuốc đang cháy một nửa, cơ mặt anh giờ đây đã thả lỏng hơn. Anh nhắn lại:

Không có chuyện gì lớn đâu, cũng không buồn. Tiểu Vũ, em có thể giúp tôi hỏi ông nội xem gần đây có nhà nào cho thuê không? Là kiểu cho thuê ngắn hạn ấy, khoảng ba tháng.

Quý Vũ sững người vài giây, rồi đưa điện thoại cho ông nội.

Ở thị trấn nhỏ ít người lui tới này không có nhiều nhà cho thuê, nhưng cũng không phải là không có.

Dưới chân núi Khê Sơn có một hộ gia đình đã chuyển lên thành phố sống, ngôi nhà ở đây vẫn để bảng cho thuê. Trước đây họ từng đặt làm tượng gỗ ở chỗ Quý Trung Lương nên ông còn lưu lại số điện thoại. Ông lập tức đưa số đó cho Sầm Chi Hành. Sầm Chi Hành nhắn tin cảm ơn, nói rằng nếu thuận lợi, tối nay anh sẽ chuyển qua đó ở tạm.

Quý Vũ ngồi xổm cạnh ông nội, nhìn màn hình điện thoại, cậu cúi gằm mặt, không biết là đang nghĩ gì.

Một lúc sau, cậu đột nhiên ra hiệu bằng tay hỏi ông nội: Có thể để anh Sầm ở nhà mình được không?

"Thế thì sao mà được chứ? Phòng trống nhà mình đã lâu không dọn dẹp, để người ta vào ở có khác gì làm khó người ta không?"

Quý Vũ không cam tâm cúi đầu. Cậu ngồi suy nghĩ một lát, rồi bắt đầu ra hiệu mạnh mẽ hơn bình thường: Có thể dọn dẹp, cháu sẽ về dọn.

Quý Trung Lương không ngăn cản, nhưng cũng chẳng để tâm.

Ông ngước nhìn bóng dáng cháu trai chạy về nhà, thầm nghĩ Quý Vũ có vẻ rất thích người đàn ông thành phố kia, cậu coi anh như bạn chơi cùng. Ở nhà, cậu lúc nào cũng nhắc đến anh, giờ lại muốn đưa anh về nhà ở, giống y chang hồi sáu tuổi đòi ngủ chung giường với bạn thân.

Trẻ con mà, bướng bỉnh một lúc rồi cũng thôi. Hơn nữa, từ sau khi lên sáu, Quý Vũ rất ít khi bướng bỉnh, có thể nói là không có. Lần này thấy cậu như vậy ông rất vui.

Quý Vũ chạy một mạch về nhà, Đại Hoàng phóng tới cọ cọ vào chân cậu, nhưng cậu cũng chẳng để ý, chỉ tiện tay xoa đầu nó một cái rồi bắt đầu dọn dẹp phòng trống.

Thật ra phòng không quá bẩn, vì mỗi lần dọn nhà đều quét dọn cả. Nhưng Quý Vũ vẫn cảm thấy chưa đủ, cậu kéo nước dưới giếng lên, lau lại phòng từ đầu đến cuối, thay cả chăn gối mới, cuối cùng mở cửa sổ để thông gió.

Dọn dẹp xong xuôi, cậu đứng ở cửa ngắm nhìn căn phòng một lượt, rồi trong lòng so sánh với phòng ở nhà trọ lần trước, cuối cùng cậu đi đến kết luận:

Một trời một vực

Dù có dọn sạch đến đâu, nhà ngói vẫn là nhà ngói, không thể so được với căn nhà gạch đỏ ở trấn Miên Trúc. Đồ đạc trong phòng cũng ít, nhìn vào thấy đơn sơ vô cùng.

Hay là thôi đi.

Nhưng theo như cậu biết, ngôi nhà dưới chân núi đã trống nửa năm, có lẽ cũng chẳng được dọn dẹp. Nếu Sầm Chi Hành chuyển vào đó ở, anh còn phải tự mình quét dọn. Quý Vũ khó mà tưởng tượng

được cảnh Sầm Chi Hành một mình dọn dẹp phòng vào buổi tối, nghĩ đến mà thấy tội nghiệp, chi bằng để anh ở nhà mình còn hơn.

Nhưng nhà mình chật chội, không đẹp đẽ, liệu anh có quen không? Nếu mình hỏi, Sầm Chi Hành có thấy phiền không?

Quý Vũ ngồi trên ghế nhỏ trước cửa, một tay chống cằm, cậu vừa tự tìm lý do vừa tự bác bỏ, lòng đầy mâu thuẫn.

Cuối cùng, cậu làm hiệu hỏi Đại Hoàng: Nhóc thấy anh nên hỏi anh ấy không? Đồng ý thì sủa một tiếng, không đồng ý thì sủa hai tiếng.

Đây là trò chơi nhỏ giữa Quý Vũ và Đại Hoàng, cậu thường xuyên chơi như thế. Mặc dù Đại Hoàng không hiểu được ký hiệu tay phức tạp, nhưng nó biết sủa. Thỉnh thoảng nó sủa một tiếng, thỉnh thoảng hai tiếng, cũng có lúc ba, bốn, năm, sáu tiếng. Nếu là trường hợp sau, Quý Vũ sẽ hỏi lại, thường chỉ cần ba hoặc bốn lần là có được câu trả lời.

Lần này, Đại Hoàng dường như hiểu được tâm trạng của chủ nhân, nó chỉ sủa một tiếng.

"Gâu."

【Tác giả có lời muốn nói】

Tim mình tan chảy mất thôi.

Chương 8: "Cứ nói cho tôi nghe."

Trên đường đi tìm ông nội để mượn điện thoại liên lạc với Sầm Chi Hành, Quý Vũ bắt gặp chiếc xe của anh.

Vẫn là chiếc xe đen bóng cao lớn, giống hệt một con mãnh thú. Bánh xe cuốn theo bụi đất, từ xa tiến lại gần, cuối cùng giảm tốc độ rồi dừng ngay trước mặt cậu.

Trong thôn chẳng ai có chiếc xe nào đẹp thế này, Quý Vũ sững sờ vài giây. Trong lòng vốn đã lo lắng, giờ Sầm Chi Hành lại bất ngờ xuất hiện, khiến cậu chưa kịp chuẩn bị tinh thần lại càng thêm bối rối. Cậu không dám ngẩng đầu nhìn vào mắt người đàn ông, chỉ cúi gằm mặt, cậu nhanh chóng nghĩ lại xem trong nhà có gì chưa dọn dẹp không.

Phòng đã dọn sạch, giường đã trải, bình nóng lạnh đã thay pin mới, Đại Hoàng cũng đã được tắm rửa sạch sẽ. Mọi thứ đều đã chuẩn bị kỹ càng.

Cửa xe mở ra, Sầm Chi Hành bước xuống, lông mày anh hơi cau lại.

Buổi trưa ăn cơm Quý Vũ vẫn còn rất ổn, mấy tiếng trước còn nhắn tin cho anh, sao giờ lại trở nên rụt rè xa cách thế này?

Ánh mắt anh lặng lẽ lướt nhìn cậu nhóc từ đầu đến chân, quần áo sạch sẽ, không có vết thương hay dấu vết gì khác, trông không giống bị bắt nạt.

Anh đưa tay xoa đầu cậu rồi đỡ lấy cằm Quý Vũ, nhẹ nhàng nâng lên để cậu nhìn thẳng vào mình, anh mở lời: "Làm sao vậy? Em có uất ức gì sao?"

Không có. Quý Vũ lắc lắc đầu.

Trong lòng cậu như có hai người nhỏ đang tranh cãi. Có nên hỏi không? Nhưng nếu Sầm Chi Hành đã lái xe tới, liệu có phải anh đã liên lạc với chủ nhà ở chân núi rồi không? Có khi mình chậm mất một bước rồi.

Gương mặt đơn thuần của Quý Vũ không che giấu được mớ cảm xúc hỗn độn đó, đôi mắt đầy vẻ tiếc nuối như sắp tràn ra ngoài.

Sầm Chi Hành khẽ vuốt nhẹ lên má cậu, anh kéo cậu khỏi dòng suy nghĩ miên man rồi nói: "Muốn nói gì thì nói đi. Đừng sợ, cứ nói thẳng ra."

Quý Vũ mím môi, cậu nhìn chằm chằm vào đôi mắt đẹp đẽ của người đàn ông trước mặt một lúc lâu. Sau đó, cậu ngập ngừng viết vào cuốn sổ:

[Anh đến nhà tôi ở được không?]

Cậu viết thêm một dòng nữa:

[Phòng hơi nhỏ, không đẹp bằng nhà trọ, nhưng đã dọn dẹp sạch sẽ, Đại Hoàng cũng được tắm rồi, mọi thứ đều chuẩn bị xong cả.]

Quý Vũ hồi hộp vô cùng, cậu viết khá vội nên dù cố gắng nắn nót vẫn không tránh khỏi những nét nguệch ngoạc. Câu viết khá dài, khiến Sầm Chi Hành mất chút thời gian mới đọc được.

Quý Vũ đứng bên cạnh chờ, sợ bỏ lỡ lời nói của anh, cậu không dám cúi đầu, nhưng cũng không dám nhìn thẳng vào anh, ánh mắt chỉ dừng lại ở đôi môi anh.

Trong vòng mười mấy giây ngắn ngủi, trong đầu cậu hiện lên hàng loạt ý nghĩ mâu thuẫn. Hơi thở của cậu cũng theo đó là loạn nhịp.

Cậu thấy mình thật xấu xa.

Rõ ràng Sầm Chi Hành lái xe đến đây rất có thể là để chuyển hành lý đến ngôi nhà dưới chân núi, có lẽ anh đã đặt xong chỗ ở rồi... nhưng cậu vẫn hỏi.

Cậu muốn Sầm Chi Hành đến ở nhà mình. Rất muốn.

Có lẽ ban đầu, đó chỉ là một ý nghĩ bất chợt. Cậu không dám kỳ vọng gì, chỉ về nhà dọn dẹp, tắm cho Đại Hoàng, trải ga giường. Nhưng trong một khoảnh khắc nào đó, khi làm những việc đó, cậu đã nghĩ rằng nếu Sầm Chi Hành ở đây thì cậu có thể gặp anh mỗi ngày.

Cậu không có bạn bè, cậu rất muốn có một người bạn. Trong mắt Sầm Chi Hành, gai người họ được xem là bạn.

Có lẽ, lòng tham đã nảy sinh vào giây phút đó.

Cậu nghĩ, mình thật là một kẻ tham lam, xấu xa.

Sầm Chi Hành đọc xong những dòng chữ này không khỏi bất ngờ.

Đúng là anh đang đến xem ngôi nhà dưới chân núi. Hợp đồng thuê nhà vẫn chưa ký, nhưng mọi thứ đã thỏa thuận xong, tiền cọc cũng đã đặt rồi.

Nhưng khi nhìn vào đôi mắt cẩn trọng đầy mong đợi của Quý Vũ, anh khẽ thở dài, gật đầu: "Được."

Đôi mắt tròn xoe của Quý Vũ lập tức sáng bừng lên, cổ họng vì quá kích động mà phát ra một tiếng "ưm" ngắn, sau đó vội vàng im bặt.

Chưa kịp vui mừng thêm vài giây thì bầu không khí vui vẻ đột nhiên trở nên nặng nề, im lặng đến lạ kỳ.

Toàn thân Quý Vũ căng cứng lại, hệt như một con nhím đột ngột dựng gai lên phòng thủ.

Sầm Chi Hành cảm nhận được điều gì đó, động tác anh hơi dừng lại, nhưng rất nhanh anh đã trở lại bình thường, anh khẽ cười, nụ cười không có vẻ giễu cợt mà giống như đang chiều chuộng hơn.

Anh mở cửa xe phía sau hệt như lần trước, gần như nửa ôm để đỡ cậu lên xe.

Cơ thể Quý Vũ cứng đờ, cậu ngồi yên để anh ôm lên xe.

Lúc Sầm Chi Hành quay lại chỗ ghế lái, vẻ mặt anh vẫn bình tĩnh, như thể không nghe thấy tiếng "ưm" đó. Anh lấy từ hộp đựng đồ ra một hộp sữa tươi giàu canxi và máy tính bảng đã sạc đầy pin rồi đưa cho Quý Vũ như thường lệ.

Quý Vũ thả lỏng đôi vai căng cứng, nhưng tâm trạng cậu vẫn không thể tốt lên như ban đầu. Cậu thấy hối hận rồi, vì sao lại không nhịn được cơ chứ? Cậu muốn cho Sầm Chi Hành thấy mặt tốt đẹp của mình, nhưng lại để đối phương nghe thấy giọng nói khó nghe ấy.

Trẻ con trong thôn rất thích đánh hoặc chọc cậu, ép cậu phải kêu lên, phải la lên, vì Tưởng Thức Quân muốn nghe.

Tưởng Thức Quân nói: "Quái vật thì phải phát ra âm thanh quái dị, đó là sự kết hợp hoàn hảo." Những đứa trẻ khác cũng hùa theo: "Đúng là khó nghe, buồn cười quá đi!" Vì thế, cậu đã chịu không ít trận đòn.

Cậu ghét đôi tai điếc của mình, ghét cái miệng không thể phát ra âm thanh rõ ràng của mình. Những điều này đều đã bị Sầm Chi Hành nhìn thấy hết.

Ngón tay Quý Vũ bấu chặt mép máy tính bảng đến mức trắng bệch, nhưng rất nhanh đã bị một bàn tay hơi lạnh khác phủ lên.

Sầm Chi Hành xoay người lại, anh cẩn thận gỡ ra những ngón tay đang căng cứng của Quý Vũ ra rồi nắm lấy tay cậu.

Anh mỉm cười trêu chọc: "Nhóc con này khỏe ghê nhỉ. Sao em lại buồn thế?"

Quý Vũ lại định cúi đầu, nhưng cằm cậu bị Sầm Chi Hành nhanh tay đỡ lấy, ép cậu phải ngẩng lên, để cậu có thể nhìn rõ ràng từng lời, từng chữ trên môi mình.

"Buồn vì giọng nói của mình à?" Đầu ngón tay lạnh lẽo của anh lướt qua yết hầu không rõ nét của cậu, cuối cùng dừng lại ở cổ, anh nói tiếp: "Giọng nói rất đáng yêu, tôi thích nghe. Sau này, khi muốn phát ra âm thanh thì đừng nhịn, cứ nói cho tôi nghe."

Quý Vũ bị điếc từ năm sáu tuổi, khi đó cậu đã nói sõi, thuộc dạng mất thính giác sau khi biết nói. Vì vậy, trong thời gian đầu bị điếc, cậu vẫn có thể nói được. Nhưng theo thời gian, khi bị vùi sâu trong sự tĩnh lặng quá lâu, cậu dần quên mất cách phát âm bình thường, lời nói của cậu biến thành những âm thanh kỳ lạ khó hiểu trong mắt người khác.

Sự chế giễu từ bạn bè cùng trang lứa khiến cậu ngày càng trầm mặc, dần dần đánh mất khả năng nói chuyện.

Cậu trở thành "thằng quái vật bị câm" trong miệng bọn trẻ ở thôn.

Nhưng Sầm Chi Hành lại nói: "Rất đáng yêu", "Nói cho tôi nghe."

Từ năm sáu tuổi đến giờ, mười mấy năm tích tụ, mười mấy năm kìm nén, tất cả uất ức bị những lời nói nhẹ nhàng của Sầm Chi Hành khuấy động, rồi lại dần bình ổn trở lại.

Cảm giác này rất khó diễn tả, như khi bạn đang rơi xuống bỗng có người đỡ lấy lưng bạn, trái tim run rẩy cuối cùng chạm được mặt đất, từ đó gió cũng lặng, mưa cũng yên.

Quý Vũ sẽ không còn buồn vì giọng nói của mình nữa.

Sầm Chi Hành chính thức dọn vào nhà Quý Vũ ở.

Quý Vũ vì chuyện này mà vô cùng phấn khích, giống như một đứa trẻ sau bao cố gắng đã thuyết phục được phụ huynh cho bạn thân ngủ lại nhà, cậu hào hứng vì từ giờ có thể ở bên anh mỗi ngày.

Sáng hôm sau, cậu dậy sớm rửa mặt rồi bắt đầu làm bữa sáng cho ba người một chó. Khi nồi cháo bí đỏ vừa chín tới, ông nội cũng thức dậy, vào bếp nhìn qua rồi gõ lên đầu cậu một cái, ông nói: "Thằng nhóc này, cuối cùng cũng rước được người về nhà ở rồi à. Khôn lỏi ghê!"

Tối qua, ba người một chó ngồi ăn cơm ở sân. Bọn họ bàn bạc chuyện thuê nhà trong suốt bữa ăn. Quý Trung Lương khéo léo dò hỏi, biết được Sầm Chi Hành đến trấn Miên Trúc để tìm cảm hứng và thư giãn, tối đa chỉ ở ba tháng rồi sẽ quay lại thành phố.

Nhìn đứa cháu trai bận rộn chuẩn bị bữa sáng, Quý Trung Lương chợt có hơi hối hận vì đã đồng ý để Sầm Chi Hành ở lại.

Chỉ có ba tháng thôi, nếu thằng nhóc này đem lòng quý mến người ta, mà người ta đi rồi, thì chẳng biết nó sẽ buồn đến mức nào nữa.

Nhưng trẻ con mà, hay quên lắm. Có khi hết cảm giác mới lạ sẽ chẳng sao nữa.

Quý Trung Lương bưng một bát cháo bí đỏ lên húp, ăn xong còn phải điêu khắc nữa.

Quý Vũ cho Đại Hoàng ăn xong, cậu canh chừng thời gian rồi đặt cháo cùng với đồ ăn lên bếp giữ ấm, sau đó lén lút vào nhà kho nhỏ của ông nội, lấy một miếng gỗ linh sam dài đem về phòng để vẽ phác thảo.

Vẽ hình đơn giản không tốn nhiều công sức, cũng không cần quá tập trung, nên cậu vừa làm vừa chú ý động tĩnh ngoài cửa.

Phòng của Quý Vũ nằm ở giữa, tường bên trái là phòng của Sầm Chi Hành. Đây là dãy nhà lợp ngói liền nhau. Quý Vũ không đóng cửa

phòng mình để nếu Sầm Chi Hành mở cửa bước ra thì cậu có thể nhìn thấy bóng anh ở ngoài.

Nhưng khi cậu vẽ phác thảo xong, thậm chí đã bắt đầu khắc được một lúc mà bên ngoài vẫn không có động tĩnh gì.

Nhìn đồng hồ treo tường, đã mười giờ rưỡi, cậu không yên tâm chạy ra trước cửa phòng bên cạnh mấy lần, nhưng không dám gõ cửa, cũng không nhìn thấy bên trong nên cậu chỉ đành lo lắng suông.

Đến tận mười một giờ bốn mươi, cậu lén lút bò ra cạnh cửa sổ thì lại chạm mặt với Sầm Chi Hành, người vừa kéo rèm cửa sổ ra để phơi nắng.

Xấu hổ quá.

Quý Vũ chưa bao giờ cảm thấy xấu hổ đến thế.

Mặt cậu lập tức đỏ bừng lên, cậu luống cuống tay chân rụt khỏi khung cửa sổ. Sầm Chi Hành đứng bên trong, anh mỉm cười nhìn cậu bước từng bước vừa lộn xộn vừa vội vã về phòng mình, rồi "rầm" một tiếng đóng cửa lại.

Chương 9: "Sao em lại biết làm nũng thế nhỉ?"

Thật ra nếu lạ giường, Sầm Chi Hành sẽ hơi khó ngủ, mấy hôm trước ở nhà trọ anh ngủ không ngon, nhưng đêm qua anh lại ngủ rất sâu, mãi đến khi trời sáng tỏ mới tỉnh dậy.

Ánh nắng ngoài cửa sổ rực rỡ, núi non xa xa tươi đẹp, chỉ nhìn thôi cũng đủ khiến tâm trạng trở nên vui vẻ. Anh mở cửa bước ra ngoài.

Cánh cửa bên cạnh cũng mở ra cùng lúc.

Quý Vũ với khuôn mặt vẫn chưa hết đỏ bước ra, cậu lén liếc nhìn Sầm Chi Hành một cái rồi nhanh chóng dời mắt đi. Cậu đi đến bồn nước cạnh sân, bóp sẵn kem đánh răng và bật máy nước nóng để làm nóng nước cho anh.

Máy nước nóng có hơi cũ kỹ, sau khi bật phải đợi gần một phút mới có nước nóng. Quý Vũ thử nước bằng tay, sau đó lập tức bị Sầm Chi Hành xoa đầu một cái rồi kéo vai cậu sang bên cạnh.

Sầm Chi Hành nói: "Tránh ra nào, không cần em bận bịu thế này, em không cần làm quá đến vậy đâu."

Nhiệt độ trên mặt Quý Vũ dần tan, cậu gõ nhẹ ngón tay, không làm gì thêm nữa.

Sầm Chi Hành chống tay vào mép bồn nước đánh răng. Mái tóc hơi dài của anh rủ xuống sau gáy, phần đuôi tóc tự nhiên hơi xoăn, ánh mặt trời dường như cũng đặc biệt ưu ái anh mà nhẹ nhàng phủ xuống nơi ấy lớp ánh sáng mờ nhạt, khiến khung cảnh trông ấm áp lạ thường.

Quý Vũ nhìn chằm chằm anh một lúc lâu, trong đầu chỉ có một ý nghĩ:

Sầm Chi Hành đẹp trai thật đấy.

Ở thị trấn nhỏ này, cậu chưa từng gặp ai vừa đẹp vừa dịu dàng như vậy. Ở bên anh, cậu cảm thấy thoải mái vô cùng.

Quý Vũ mím môi nghĩ Sầm Chi Hành ngủ lâu như vậy, có lẽ dậy sẽ đói. Cậu lập tức chạy vào bếp hâm cháo cùng vài món ăn kèm cho anh.

Cậu sợ lại bị Sầm Chi Hành từ chối rồi bảo "không cần làm quá đến vậy đâu" nên cậu đặt cháo, đồ ăn, bát đũa sạch sẽ lên bàn trong sân nhỏ, sau đó quay lại phòng mình.

Cửa phòng khép hờ, thỉnh thoảng Quý Vũ lại lén nhìn ra ngoài. Cậu thấy Sầm Chi Hành ngồi xuống bàn, dường như anh vô tình nghiêng đầu về phía này. Quý Vũ vội cúi đầu xuống, không chắc anh có phát hiện mình đang lén nhìn hay không. Cậu giả vờ cầm khối gỗ đang khắc dở bên cạnh lên, nhưng tim lại đập nhanh đến lạ thường.

Sầm Chi Hành khẽ cong khóe miệng, đầu ngón tay anh chạm vào thành bát, vẫn còn nóng. Mọi động tác nhỏ nhặt, vụng về của Quý Vũ đều hiện rõ trong mắt anh. Anh bật cười, chẳng biết nên nói gì rồi múc một thìa cháo nếm thử.

Cháo vị bí đỏ rất ngọt.

Rau xào ăn cùng cháo cũng rất thanh đạm.

Ăn xong, anh đi rửa bát, quay lại thì suýt nữa đụng phải Quý Vũ đang đứng sau lưng. Cậu làm gì cũng im lặng, sự hiện diện rất thấp. Lúc này, cậu định lấy bát đũa trong tay anh, nhưng Sầm Chi Hành giơ tay lên tránh.

"Em làm việc của mình đi, đừng để ý đến tôi. Mấy chuyện rửa bát, xếp đũa này tôi vẫn làm được, đừng nâng tôi như nâng bảo vật như vậy."

Câu này hơi dài, Quý Vũ ngây người mãi vẫn không hiểu hết, nhưng đại khái cậu biết rằng mình lại bị từ chối.

Buổi sáng bị đẩy ra hai lần, Quý Vũ trông rất chán nản.

Đến chiều, cậu lặng lẽ đóng cửa phòng, chui vào trong khắc gỗ.

Hộp bút vẽ của Sầm Chi Hành bị ngấm nước, trong đó có không ít bút gỗ bị ướt, vì vậy cậu muốn khắc cho anh một cây bút mới. Hình dáng bút không quá phức tạp, đuôi bút được khắc thành hình đuôi phượng hoàng, không ảnh hưởng đến việc anh cầm bút để vẽ.

Khắc xong, cậu mài nhẵn, đánh bóng, sơn phủ, đợi khô rồi sẽ sơn chống thấm nước và mối mọt, rất bền bĩ.

Quý Vũ cẩn thận tìm được một ít lông chồn, cậu rửa sạch, vuốt thẳng, cắt tỉa, cố định lại, cuối cùng nén chặt bằng một miếng thép không gỉ, mài nhẵn chỗ nối cho trơn tru.

Cậu thử cầm bút lên vẽ lên mu bàn tay, ngòi bút vừa mềm mại vừa mượt mà, cũng không rụng lông, xem như làm khá thành công.

Quý Vũ thở phào nhẹ nhõm. Cậu chỉ có đúng một ít lông chồn, nếu lần này làm hỏng thì không còn đủ nguyên liệu để thử lại lần hai.

Quý Vũ chờ mãi mà vẫn không tìm được cơ hội tặng bút.

Dạo gần đây, Sầm Chi Hành nhận rất nhiều cuộc điện thoại. Cậu không nghe được tiếng, mà tốc độ nói của anh lại quá nhanh, thật sự không đọc được nội dung. Chỉ có thể thấy rằng mỗi lần anh cúp máy thì tâm trạng đều không tốt, thỉnh thoảng còn ra góc sân hút một điếu thuốc.

Một buổi sáng nọ, Sầm Chi Hành dậy sớm hơn thường ngày.

Quý Vũ đang ở trong bếp làm nhân bánh bao, một loại được làm từ nấm hương cải thảo, một loại được làm từ thịt lợn và ngô. Bên cạnh

là bột mì đang được ủ men.

Cậu tập trung làm rất chăm chú, lại không nghe được tiếng bước chân, đến khi Sầm Chi Hành đứng ngay sau lưng cậu mà cậu cũng không hay biết.

Sầm Chi Hành vươn tay vén miếng vải mỏng phủ trên thố bột mì ra, đầu ngón tay anh chạm vào vành tai cậu. Quý Vũ giật mình, vai run lên hai cái, sau đó nhanh chóng quay đầu lại.

Đôi mắt tròn xoe như quả hạnh, ánh mắt trong veo phản chiếu khuôn mặt Sầm Chi Hành, trông đáng yêu vô cùng.

Sầm Chi Hành nói: "Chào buổi sáng."

Đôi vai căng cứng của Quý Vũ dần thả lỏng. Cậu nhìn Sầm Chi Hành một lúc, khóe miệng hơi cong lên, cậu nhúng tay vào nước rồi viết lên bếp:

[Sao hôm nay anh dậy sớm thế?]

"Em đoán xem?"

Quý Vũ nhíu mày suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu. Cậu không đoán được lý do tại sao, nhưng mỗi khi nhìn thấy Sầm Chi Hành, cậu lại thấy rất vui vẻ.

Sầm Chi Hành nhướng mày không nói gì, anh rửa tay rồi lấy phần bột mì đã ủ sẵn ra nhào.

Nhìn anh thế này, Quý Vũ cảm thấy anh không phải là kiểu người sẽ làm những công việc phức tạp như nhào bột nấu ăn, giống như lúc anh giúp cậu xách giỏ tre, cảm giác không hợp cho lắm.

Quý Vũ thấy vậy đưa tay định ngăn cản, nhưng anh lại ngăn cậu lại hệt lần trước.

Sầm Chi Hành nâng cằm cậu lên: "Em muốn làm bánh bao à? Tôi sẽ làm vỏ, em chỉ cần chuẩn bị nhân thôi." Anh không phải là loại công tử bột không biết làm việc gì, hồi trẻ anh đã một thân một mình đi du học, mặc dù nấu ăn không giỏi, nhưng nhào bột bánh bao vẫn được.

Quý Vũ không biết Sầm Chi Hành đang nghĩ gì, cậu chỉ biết anh đã trả tiền cho gia đình cậu, rất nhiều tiền, hình như mỗi tháng là tám nghìn*, ba tháng tổng cộng 250000.

**8.000 CNY xấp xỉ 27.934.640 VND*

Khi ông nội cho cậu thấy số tiền đó, Quý Vũ ngạc nhiên mở to mắt, cậu đứng lên định đi sang phòng bên để trả lại tiền cho Sầm Chi Hành, nhưng bị ông nội giữ lại.

Ông nội bảo rằng chỉ cần chăm sóc Sầm Chi Hành tốt, dùng số tiền đó mua đồ ăn ngon nấu cho anh, cũng không uổng công anh có lòng tốt.

Vì thế, mấy ngày qua trên bàn ăn có thêm nhiều món thịt, đều là nhờ Sầm Chi Hành.

Quý Vũ có hơi lo lắng, cậu thấy mình viết chữ quá chậm, thế là cậu lau tay rồi chạy vào phòng lấy cuốn sổ nhỏ, sau đó chạy ra viết:

[Anh đã trả tiền rồi, những việc này, để tôi làm, không cần anh phải làm.]

Sầm Chi Hành nhìn vào những chữ viết đó, động tác của anh chợt dừng lại. Mặc dù anh hiểu được vấn đề Quý Vũ muốn diễn đạt, nhưng anh không khỏi cảm thấy tức giận.

Sầm Chi Hành vốn đã quen với những người chỉ biết lợi dụng trong giới nên anh không tránh khỏi cảm thấy mệt mỏi. Giờ Quý Vũ nhắc đến chuyện tiền nong, có vẻ như cậu đang nghĩ rằng anh đang mua một người hầu về để phục vụ mình.

Anh nhíu mày thở dài, bỏ cây chày ra rồi nhìn vào đôi mắt trong suốt của Quý Vũ, cuối cùng anh dịu giọng nói: "Tôi trả tiền không phải để em làm những chuyện này, tiền bạc không phải là thứ khiến em lệ thuộc vào ai đó, em cũng không cần phải đánh giá tôi quá cao, việc gì cũng tranh làm hết."

Quý Vũ ngẩn ngơ nhìn vào môi anh.

Lại là một câu nói dài, tốc độ nói hơi nhanh, Quý Vũ không hiểu, nhưng biểu cảm của Sầm Chi Hành rất nghiêm túc, cực kỳ nghiêm túc, cậu không dám mở miệng, đành tủi thân c.ắn môi dưới.

Sầm Chi Hành chú ý đến biểu cảm của cậu, anh hối hận rồi, tự hỏi liệu mình có đang quá nặng lời không.

Anh dùng mu bàn tay không dính bột mì vỗ nhẹ vào má Quý Vũ, định an ủi cậu vài câu, nhưng ngay lúc đó, cậu lại cúi đầu, tay run run viết chữ.

Kể từ lần muốn giúp Sầm Chi Hành dọn bát đũa mà bị từ chối, sự việc cũng đã qua mấy ngày, hầu như bọn họ cũng không giao tiếp gì nhiều. Trong mắt Quý Vũ, hai người dường như đã trở nên xa cách rất nhiều.

Cậu không hiểu những lời Sầm Chi Hành nói, vì chúng vừa dài lại vừa nhanh.

Cậu muốn hiểu, muốn giao tiếp bình thường, nhưng cậu không thể.

Cậu thấy rất tủi thân.

Thật ra, nếu chủ động giải thích cho Sầm Chi Hành thì sẽ tốt hơn, ví dụ như: "Tôi đọc chữ hơi khó," "Có thể nói chậm một chút không?" hay "Có thể chia câu ngắn hơn một chút không?"...

Nhưng cậu không nói ra, trong lòng có một sức ép nặng nề, lòng tự tôn khiến cậu không muốn bày tỏ khuyết điểm của mình trước mặt

Sầm Chi Hành.

Nhưng hình như hôm nay Sầm Chi Hành rất tức giận, cậu run run đưa cuốn sổ nhỏ ra trước mặt anh, trên đó viết:

[Có thể nói chậm một chút không? Tôi đọc không rõ lắm.]

Cậu thấy mình thật vô dụng, ngay cả việc đọc chữ đơn giản như vậy cũng không làm nổi.

Mắt Quý Vũ đỏ hoe, mái tóc trên trán rủ xuống che khuất đôi mắt, cậu không dám nhìn thẳng vào Sầm Chi Hành, dáng vẻ ngại ngùng trông rất tội nghiệp.

Sầm Chi Hành, người vốn đã không còn giận nữa thấy vậy thì trái tim mềm nhũn, anh lo mình thật sự đã làm cậu khóc, thế là anh dùng mu bàn tay nâng cằm Quý Vũ lên, vỗ nhẹ như an ủi.

Anh cố gắng nói chậm lại: "Đừng khóc nữa. Sao em lại biết làm nũng thế nhỉ?"

Tôi không có. Quý Vũ muốn phản bác, nhưng không thể nói ra lời, cậu chỉ lắc đầu, cố gắng kiềm chế không để nước mắt rơi.

Cậu vẫn còn nhớ câu nói mà ban nãy mình không hiểu, thế là lại kiên trì hỏi lại Sầm Chi Hành một lần nữa.

Sầm Chi Hành không còn cách nào khác, chỉ có thể lặp lại: "Tôi trả tiền không phải để em phục vụ tôi, như rửa bát làm bánh bao gì đó, những việc này tôi có thể làm, em đừng cố làm hết."

Lần này, Sầm Chi Hành cố ý nói chậm lại, mặc dù câu vẫn dài, nhưng Quý Vũ đã hiểu được ý anh. Cậu suy nghĩ một lát rồi nghiêm túc viết:

[Nhưng tôi thích anh, tôi muốn chăm sóc anh.]

[Những việc này là tôi tự nguyện làm, không phải vì tiền.]

【Tác giả có lời muốn nói】

Tiểu Vũ, em thật dễ thương!

Chương 10: "Tôi sắp trưởng thành rồi."

Quý Vũ là một người rất thuần khiết, lần đầu tiên gặp cậu, Sầm Chi Hành đã có cảm giác đặc biệt.

Đó là ngày đầu tiên anh tự lái xe đến thị trấn Miên Trúc.

Đường núi gập ghềnh, anh lái xe suốt năm sáu tiếng đồng hồ, cơ thể có hơi mệt mỏi, anh tiện tay cầm lấy chai nước khoáng bên cạnh để làm ẩm môi rồi trong lúc vô thức liếc qua, ánh mắt anh bị một dáng hình trong khu rừng cách đó không xa thu hút.

Cậu thiếu niên đang hái mận xanh, đôi tay trắng ngần cầm lấy cành cây, hàng mày thanh thoát, ánh mắt trong trẻo, sạch sẽ như ngọc thô chưa qua mài giũa.

Anh, người chưa bao giờ vẽ chân dung, bỗng nhiên cảm thấy ngứa tay, một ý nghĩ thoáng qua, Sầm Chi Hành muốn nắm lấy nó, muốn cầm bút.

Nhưng cuối cùng, mọi thứ đều tan biến.

Anh hơi lười, lại thêm việc lái xe suốt mấy tiếng đồng hồ khiến anh cảm thấy mệt mỏi, dù sao đó cũng chỉ là cậu thiếu niên xa lạ ngoài đường.

Thế là anh lái xe băng qua đoạn đường đó, bóng dáng của cậu thiếu niên cũng dần dần khuất xa tầm mắt.

Chỉ là những người đã có duyên thì cuối cùng cũng sẽ có cơ hội gặp lại.

Ngày hôm đó, anh bỗng dưng muốn đi dạo chợ, bỗng nhiên ở một góc tối phát ra những âm thanh lạ thường, Sầm Chi Hành không muốn xen vào chuyện người khác, anh vốn định rời đi, nhưng đi được hai bước thì không hiểu sao lại quay lại.

Anh không mất nhiều công sức đuổi nhóm học sinh kia đi, anh nhìn về phía cậu thiếu niên đang gầy gò đang co ro trong góc.

Người cậu đầy bụi bẩn, mái tóc ướt đẫm mồ hôi dính vào má, toàn thân run rẩy, trông đáng thương vô cùng, khác xa với dáng vẻ sạch sẽ, xinh đẹp dưới gốc mơ trước đó.

Anh không phải là người thiện lương, anh ngừng lại vài giây, nhưng vẫn vô thức khoác áo khoác trên cánh tay mình lên vai cậu thiếu niên.

Có lẽ vì lần cứu giúp vô tình ấy mà Quý Vũ càng ngày càng phụ thuộc vào anh, trong những ngày sống cùng nhau, cậu gần như làm hết mọi việc nhà như rửa chén, nấu ăn, siêng năng, chăm chỉ như một cô gái thôn quê, sau bữa tối còn đặc biệt cắt trái cây mang vào phòng anh, gần như coi anh là thần thánh để thờ phụng.

Giờ đây cậu lại thẳng thắng nói "Tôi thích anh, tôi muốn chăm sóc anh", câu nói mang theo tình cảm chân thành, thuần khiết, không che giấu của thiếu niên. Làm Sầm Chi Hành, người lớn lên trong môi trường khá phức tạp không biết phải đáp lại như thế nào.

Anh ngẩn người nhìn chằm chằm vào những chữ viết xiêu vẹo trên cuốn sổ một lúc lâu, rồi anh bất lực đưa cuốn sổ trả lại cho cậu.

Quý Vũ thì hiểu gì chứ? Chỉ là cảm giác thích như thích bạn bè, thích người lớn hơn mà thôi.

Anh dùng mu bàn tay không dính bột mì nâng cằm cậu lên, từ từ nói: "Tôi là người trưởng thành, không cần trẻ con chăm sóc, ví dụ như làm bánh bao, chúng ta có thể làm cùng nhau."

Mắt Quý Vũ vẫn còn hơi đỏ, như thể vẫn còn hơi tủi thân, mí mắt cậu hơi khép lại, cậu suy nghĩ một lúc rồi viết:

[Tôi không phải trẻ con, tôi sắp trưởng thành rồi, qua tháng 7, tôi sẽ là người trưởng thành, có thể chăm sóc anh.]

Sầm Chi Hành ngạc nhiên hỏi: "Tháng 7? Tháng 7 năm nay à?"

Quý Vũ gật đầu như gà mổ thóc.

Sầm Chi Hành nhíu chặt mày, anh lại liếc mắt nhìn cơ thể gầy gò của cậu một lần nữa nhưng không nói gì.

Làm việc xong xuôi, anh mang hết hai ba hộp sữa giàu canxi còn lại từ phòng mình ra, đặt lên bậu cửa sổ ngoài phòng của Quý Vũ. Anh cầm một hộp vào bếp đưa cho Quý Vũ, thái độ không cho phép từ chối, anh nhìn đối phương uống xong mới chịu rời đi.

Sầm Chi Hành: "Sau này mỗi sáng phải uống một hộp, để cao lớn hơn."

Lúc bánh bao hấp sắp chín cũng là ông nội thức dậy. Ông cũng không để ý việc bình thường Sầm Chi Hành đến trưa mới dậy mà hôm nay anh lại dậy sớm thế này. Nhưng khi ăn bánh bao thì ông lại nhìn thêm vài lần. Một số cái có nếp gấp hơi lộn xộn, thấy vậy ông hỏi: "Hình như bánh bao hôm nay có gì đó hơi khác khác?"

Quý Vũ chỉ ăn những cái bánh bao do Sầm Chi Hành làm, cậu lén nhìn anh một cái rồi bỏ đũa xuống, vui vẻ dùng ngôn ngữ ký hiệu với ông nội: [Là con và Sầm Chi Hành cùng làm đấy!]

Quý Trung Lương nhíu mày: "Làm sao có thể để khách làm việc được chứ? Ông nội đã dạy con thế nào?"

Sầm Chi Hành: "Không liên quan gì đến Quý Vũ cả, những chuyện nhỏ này cháu có thể làm được."

Gần ăn sáng xong, Sầm Chi Hành thông báo với Quý Trung Lương: "Hôm nay cháu muốn đưa Quý Vũ đi vẽ tranh."

Quý Trung Lương không có phản ứng gì đặc biệt, nhưng Quý Vũ thì nhìn chằm chằm vào Sầm Chi Hành, cậu ngạc nhiên đến nỗi vô tình làm rơi cái thìa.

Mặt Quý Vũ đỏ bừng, cậu cúi xuống nhặt thìa rồi dùng tay ra dấu [Cháu ăn xong rồi], sau đó vội vàng cầm thìa chạy ra bồn rửa.

Cậu nhớ lại câu nói "Em đoán đi" sáng nay của Sầm Chi Hành, cậu nhận ra anh dậy sớm như vậy là vì muốn đưa mình đi vẽ tranh. Cậu vội chạy vào phòng, gói cây bút vẽ bằng gỗ lại rồi cho vào ba lô nhỏ, cậu ngồi trên giường chờ, trong lòng không khỏi mong đợi.

Kể từ khi cha mất, rất lâu rồi cậu không được đưa đi chơi. Mẹ bỏ nhà ra đi, ông nội bận rộn với cuộc sống mưu sinh, ngày đó cậu cũng ngồi trong phòng giả vờ không quan tâm nhưng thật ra rất mong đợi, cậu chờ cha chuẩn bị xong rồi dẫn đi chơi, đã lâu rồi cậu không có cảm giác ấy.

Sầm Chi Hành thật tốt.

Chẳng bao lâu sau, Sầm Chi Hành đến gọi cậu, anh theo thói quen gõ cửa, chờ một lúc rồi nhớ ra Quý Vũ không thể nghe thấy, ngón tay anh hơi dừng lại rồi trực tiếp đẩy cửa vào.

Ánh sáng từ khe cửa chiếu vào, Quý Vũ đứng dậy, cậu đeo ba lô nhỏ lên, mím môi cười rồi đi đến bên cạnh Sầm Chi Hành. Cậu ngẩng đầu lên, ý nói là tôi đã sẵn sàng.

Xe dừng lại ở một chỗ trống trên còn đường đất, hai người xuống xe còn phải đi bộ một đoạn. Quý Vũ muốn giúp Sầm Chi Hành cầm hộ hộp vẽ, cậu chỉ vào nó vài lần nhưng Sầm Chi Hành làm như không thấy, anh không chịu nổi việc cậu cứ đi qua đi lại, thế là cuối cùng đành đưa cho cậu một cái xô nhỏ để rửa bút xem như dỗ dành.

Quý Vũ lắc lắc cái xô nhẹ hều: ...

Xe cộ là thứ hiếm thấy trong thôn, huống chi là chiếc xe jeep đen bóng của Sầm Chi Hành, nó giống như một con mãnh thú, lại đang là buổi sáng, nhiều người đi làm đồng không nhịn được mà nhìn thêm vài lần, bọn họ thì thầm bằng thứ phương ngữ khó hiểu.

Thấy Sầm Chi Hành và Quý Vũ đi tới, những người đứng xung quanh lập tức im bặt rồi nhanh chóng tản ra. Sầm Chi Hành không quan tâm đến người khác, anh mở cốp xe rồi nhìn sang Quý Vũ. Anh thấy cậu không có ý định đặt cái xô vào cốp nên cũng không hỏi nhiều mà dẫn cậu lên xe.

Vì sáng nay Quý Vũ đã uống sữa rồi nên anh không đưa thêm nữa, anh chỉ lấy từ hộp đựng đồ ra hai viên kẹo, sau đó đưa cho Quý Vũ ngồi ở ghế sau.

Sau cuộc tranh biện không quá gay gắt sáng nay, quan hệ giữa hai người dường như đã tốt lên nhiều, Quý Vũ không còn cảm thấy xa lạ như trước nữa, cậu dùng tay ra hiệu nói [Cảm ơn] rồi mỉm cười ngượng ngùng, bóc một viên kẹo cho vào miệng.

Vị cam, thật ngọt ngào.

Sau vài ngày sống cùng nhau, Sầm Chi Hành đã có thể hiểu được một số ngôn ngữ ký hiệu đơn giản, ngắn gọn, như "Cảm ơn", "Chào buổi sáng"... khiến cho việc giao tiếp trở nên thuận tiện hơn.

Quý Vũ rất vui, trước đây ngoài ông nội ra, không ai vì cậu mà học ngôn ngữ ký hiệu cả, cậu cũng chưa từng dùng ngôn ngữ ký hiệu để giao tiếp với người khác ngoài ông nội. Cảm giác này rất mới mẻ, Sầm Chi Hành thật đặc biệt.

Địa điểm vẽ tranh không xa lắm, Quý Vũ ôm máy tính bảng chơi vài ván Fruit Ninja, xe vừa dừng lại, cậu tạm dừng game, ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy nơi này quen quen.

Sầm Chi Hành đỗ xe ở nơi không cản lối đi, anh xuống xe đi vòng ra sau mở cửa kéo cậu xuống. Lúc đầu Quý Vũ còn hơi ngại, nhưng đây đã là lần thứ ba, cậu cũng quen rồi, dùng tay chống vào vai Sầm Chi Hành để nhảy xuống xe.

Sầm Chi Hành giả vờ hỏi: "Em thường hái mơ xanh ở đâu vậy?"

Quý Vũ chỉ về phía ngọn đồi xa xa.

Sầm Chi Hành nhếch môi cười: "Dẫn tôi đi đi."

Hai người tìm một nơi khá bằng phẳng để đặt hộp vẽ và ghế, bảng vẽ cùng với bút vẽ bị hỏng do ngâm nước hôm trước đã thay mới, chỉ có hộp đựng đồ vẽ vẫn chưa thay được nên tạm thời dùng cái cũ.

Quý Vũ nhìn thấy một hàng bút vẽ mới trong hộp, ánh mắt cậu thoáng buồn, trong lòng hơi thất vọng nhưng cậu nhanh chóng lấy lại tinh thần, lần trước cậu đã chú ý xem cách sử dụng đồ vẽ, lần này đứng bên Sầm Chi Hành, cậu cũng có thể giúp đỡ.

Sầm Chi Hành liếc nhìn, anh ngạc nhiên trước sự lanh lợi của cậu.

Quý Vũ dựng giá vẽ lên, cậu lén mỉm cười, giống hệt một con mèo nhỏ đầy kiêu ngạo.

Chương 11: "Từ giờ gọi là anh Hành."

Tiết xuân phân, nhiệt độ dần tăng cao, rừng mơ trên đồi xanh um, ánh nắng xuyên qua những khe lá tạo nên những bóng râm lốm đốm.

Quý Vũ ngẩng đầu nhìn, bất giác nhớ lại chuyện cũ.

Mảnh đất này vốn là vùng đất hoang có độ dốc mà người dân trong thôn chẳng ai thèm để ý. Ông nội vác cuốc lên, dần dần cải tạo lại đất, mua giống cây mơ, thuê xe kéo để vận chuyển, trồng trọt. Hằng ngày ông chăm chỉ bón phân, tưới nước.

Đến độ cuối xuân đầu hè, những cây mơ bắt đầu kết trái. Ban đầu, bọn trẻ con chạy nhảy khắp nơi hái những quả nằm ở dưới mang về. Sau đó, có vài người trong làng bắt đầu nảy lòng tham, có lẽ thấy sườn dốc đã được cải tạo gọn gàng, cây cối đang cho mùa bội thu nên bọn họ cùng nhau hợp sức định chiếm mảnh đất này.

Nhưng cuối cùng chuyện đó không thành.

Ông nội đã đập một viên gạch lên đầu mình ngay tại ủy ban làng, máu chảy đầm đìa, lấy mạng mình ra để đổi lại, nhưng cũng chỉ đổi được một kết quả mơ hồ: rừng mơ thuộc về cộng đồng, không phải tài sản cá nhân, thu hoạch được thì phải chia sẻ.

Từ đó, ông nội không còn dẫn Quý Vũ ra rừng mơ xới đất bón phân nữa, nhưng những cây mơ vẫn tự mình vượt qua từng mùa hè nóng bức và mùa đông giá lạnh. Không có sự can thiệp của con người, ngược lại chúng càng vươn mình tươi tốt, phát triển không ngừng.

Cuối xuân đầu hạ, Quý Vũ rất thích ra đây chơi.

Mùa xuân, mơ xanh chưa chín, hái về ngâm rượu mơ là ngon nhất. Mùa hè, mơ vàng chín hẳn, nhưng chỉ có khoảng mười ngày để hái, sau đó sẽ ướp muối để kéo dài thời gian bảo quản.

Đây gần như là việc cậu làm đi làm lại mỗi năm từ nhỏ đến giờ, chưa bao giờ cảm thấy chán

Quý Vũ trộm nhìn Sầm Chi Hành đang pha màu, cậu lén chạy xuống chỗ cây mơ hái mấy quả, cậu thầm nghĩ có thể mang về nhà ngâm thêm một hũ rượu nữa.

Thật ra những quả dễ hái trên các cành thấp đã không còn nhiều, vì người trong làng đã hái gần hết. Chỉ có những chùm quả trên cao vẫn còn sum suê.

Nhân lúc Sầm Chi Hành không để ý, Quý Vũ đã trèo lên cây. Cậu thuần thục ngồi vắt vẻo trên cành, một chân co lại, chân kia đung đưa, hoàn toàn khác biệt với dáng vẻ gò bó khi ở trên mặt đất. Đôi mắt hơi cong của cậu lấp lánh ánh sáng, trông giống hệt một cây mơ tự do vươn mình.

Quý Vũ hái được vài quả mơ xanh bỏ vào túi vải đeo chéo thì chợt nhớ ra điều gì đó, cậu quay đầu nhìn về phía Sầm Chi Hành. Ánh mắt hai người bất ngờ chạm nhau, Quý Vũ vội cúi đầu, tay nắm lấy cành cây, cậu cười bẽn lẽn rồi giơ một quả mơ xanh lên lắc lắc về phía Sầm Chi Hành.

Cây mơ không quá cao, chỗ Quý Vũ ngồi cách mặt đất chỉ khoảng hai ba mét. Sầm Chi Hành bước đến dưới gốc cây, anh kiểm tra độ chắc chắn của cành, dặn dò vài câu rằng đừng trèo lên cao hơn nữa, phải chú ý an toàn. Quý Vũ ngoan ngoãn gật đầu, thấy thế, anh cũng không nói gì thêm.

Trẻ con luôn có thú vui của riêng mình, dù là con trai của chị họ mê game hay Quý Vũ thích trèo cây hái mơ, đều đáng được tôn trọng.

Chỉ là trong lúc Sầm Chi Hành vẽ, anh sẽ ngẩng đầu lên kiểm tra cậu thường xuyên hơn bình thường.

Trước khi đến đây, Quý Vũ không biết điểm đến là rừng mơ nên không mang giỏ chuyên dùng để đựng mơ theo, lúc này cậu chỉ có

một túi vải nhỏ, không đựng được nhiều. Nhưng cậu không vội hái, cậu trèo lên cành gần với khoảng đất nơi Sầm Chi Hành đặt hộp vẽ nhất. Cậu ôm lấy thân cây, từ trên cao nhìn xuống chỗ anh.

Từ độ cao này, mọi thứ đều hiện rõ mồn một: dáng anh cầm bút pha màu, động tác đặt bút tô màu, thậm chí ánh mắt anh ngẩng lên nhìn cậu giữa những khoảng trống.

Đôi mắt Sầm Chi Hành sâu thẳm, lạnh lùng, đặc biệt là khi anh đang vẽ tranh.

Con ngươi đen tuyền toát ra sự điềm tĩnh tựa như đã nhìn thấu trần đời. Chỉ trong vài giây nhìn nhau, như thể có một viên đá rơi xuống giếng, khiến mặt nước gợn lên rồi lại lắng xuống, làm mờ đi sự xa cách ban đầu, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng hơn.

Quý Vũ sực tỉnh lại, cậu ngớ ngẩn cười một cái, rồi quay đầu tiếp tục hái thêm vài quả mơ xanh. Trong lòng cậu thầm nghĩ, lát nữa sẽ chọn một quả to, tròn, không có vết xước hay đốm nâu nào để tặng anh.

Gần trưa, Sầm Chi Hành bảo Quý Vũ leo xuống. Cậu đạp lên những chỗ nhô ra trên thân cây mà nhảy xuống, Sầm Chi Hành đứng ngay dưới gốc cây đỡ cậu, giống như lúc anh đỡ cậu xuống xe.

Áo phông và quần của Quý Vũ bám đầy bụi, tay cũng lấm lem. Tay Sầm Chi Hành đỡ cậu cũng bị bẩn.

Quý Vũ nhìn chằm chằm vào một mảng nhỏ nơi lòng bàn tay anh, cậu chợt nhận ra điều gì đó rồi ngại ngùng đứng tại chỗ.

Bình thường có thể thấy Sầm Chi Hành là người rất sạch sẽ, giờ đây cậu lại làm bản thân bẩn thế này rồi còn để dính vào tay anh, lát nữa còn phải ngồi vào chiếc xe sạch sẽ của anh nữa, đúng là không lịch sự chút nào.

Quý Vũ không dám nhìn biểu cảm của anh, cậu cúi đầu viết vài dòng vào cuốn sổ nhỏ rồi đưa cho anh xem:

[Bên cạnh con suối có nước, tôi đi rửa tay. Anh muốn đi không?]

Tính cách Quý Vũ nhạy cảm như râu ốc sên, chỉ cần chạm nhẹ là sẽ thu lại. Sầm Chi Hành đã sớm biết điều này, nhưng giờ đây anh vẫn thấy khá bất lực.

Sầm Chi Hành: "Nào đi thôi."

Nói xong, anh lại nhớ ra Quý Vũ không nhìn thấy khẩu hình của mình nên nâng cằm cậu nhóc lên, chờ đến khi cậu nhìn vào mình, anh mới lặp lại một lần nữa:

"Đi nào."

Khuôn mặt người đàn ông không hề tỏ vẻ khó chịu, chân mày hơi nhíu lại, nhưng khóe môi đang hơi nhếch lên. Quý Vũ thở phào nhẹ nhõm, cậu bước đi dẫn anh về phía con suối.

Cậu cố ý chọn con đường dễ đi, vì đường hẹp chỉ đủ cho một người qua nên cậu đi trước dẫn đường, thỉnh thoảng sẽ quay đầu lại kiểm tra xem Sầm Chi Hành có theo kịp không.

Con suối cách đó không xa, chỉ cần vòng qua một khúc cua là đến, dòng suối trong vắt chảy róc rách giữa khe núi.

Đôi mắt long lanh của Quý Vũ nhìn về phía Sầm Chi Hành. Khi nhận được cái gật đầu đồng ý, cậu đeo túi vải nhỏ, chạy tới bên bờ suối, ngồi xổm xuống múc nước suối mát lạnh rửa tay. Cậu nhìn những chú cá nhỏ trong dòng nước, chúng vì hoảng sợ mà nhanh chóng trốn vào những khe đá dưới lòng suối.

Sẵn tiện cậu vốc nước rửa mặt, phủi bớt bụi bám trên áo quần, chỉnh trang lại một chút. Sau đó, cậu cẩn thận chọn một quả mơ xanh đẹp nhất, rửa sạch dưới làn nước suối trong veo.

Mặc dù Sầm Chi Hành đã có bút vẽ mới nhưng cậu vẫn muốn tặng món quà mà mình đã chuẩn bị bấy lâu nay. Cậu chỉ cảm thấy tiếc, tiếc vì mình làm quá chậm, tiếc vì hai hôm trước không dũng cảm hơn để tặng anh trước khi anh mua bút mới.

Quý Vũ lấy giấy bút ra, suy nghĩ kỹ rồi cẩn thận viết từng chữ. Sau đó, cậu hít một hơi thật sâu rồi chạy tới trước mặt Sầm Chi Hành, món quà đã chuẩn bị từ lâu vốn được giấu đi mãi đến giờ mới lấy ra, cậu nâng hai tay đến trước mặt anh.

Sầm Chi Hành sững người, đầu tiên anh nhìn vào những con chữ trên giấy.

Chữ viết trên cuốn sổ nhỏ của thiếu niên ngay ngắn, dễ nhận ra hơn trước, đặc biệt là họ của anh. Có lẽ cậu đã đối chiếu với tấm danh thiếp kia và luyện viết rất lâu, trông khá nắn nót:

[Anh Sầm, anh là người tốt nhất, tốt nhất, tốt nhất mà tôi từng gặp, ngoài ông nội ra. Món quà này, tôi muốn tặng anh.]

[Tôi nên gọi anh thế nào? Ông nội tôi bảo gọi đầy đủ họ tên là không lịch sự, mà gọi anh Sầm thì lại quá khách sáo.]

[Anh thích tôi gọi anh là gì? Tôi có thể gọi theo cách anh thích.]

Những dòng chữ đầy ắp, kín cả tờ giấy nhỏ chỉ bằng bàn tay.

Sầm Chi Hành đọc từng chữ một, nụ cười trên mặt anh càng lúc càng rõ, anh nhận lấy món quà từ tay cậu thiếu niên.

Đó là một quả mơ xanh to, tròn, đã được rửa sạch, trên bề mặt vẫn còn đọng lại vài giọt nước, trông rất đẹp. Ngoài ra, còn có món đồ khác được bọc trong một mảnh vải dài.

"Quà tặng tôi sao?" Anh mỉm cười hỏi.

Quý Vũ gật đầu thật mạnh, những lọn tóc ướt dính trên trán vì lúc rửa mặt cũng khẽ đung đưa, trông ngoan ngoãn vô cùng.

Sầm Chi Hành tháo lớp vải bên ngoài làm lộ ra một cây bút vẽ được chạm khắc tinh xảo bằng gỗ thông lạnh.

Thành thật mà nói, trong suốt 28 năm cuộc đời, anh đã nhận vô số món quà, từ vàng bạc, tròn vuông kiểu gì cũng có, nhưng chưa từng thật sự thích món nào cả.

Người tặng quà thường có mục đích riêng: cha mẹ tặng quà sinh nhật thì mong anh sớm suy nghĩ thông suốt và quay về tiếp quản sự nghiệp; người ngoài tặng quà thì nhờ gửi lời mong cậu chủ Sầm chỉ dẫn; ngay cả tượng Phật bằng gỗ mà ông nội Quý Vũ tặng cũng kèm theo những lời cảm ơn không hoàn toàn trong sáng... Tất cả những món quà ấy giống giao dịch hơn là quà tặng.

Hiếm khi anh nhận được một món quà đơn thuần như này, mà món quà của Quý Vũ lại còn đặc biệt đến vậy.

Thân bút bằng gỗ thông lạnh, cầm vào mát tay, phần đầu lông được làm từ lông chồn trắng, phần đuôi bút chạm trổ hoa văn như đuôi phượng vô cùng khéo léo. Đây có lẽ là món quà nằm trong giới hạn khả năng của Quý Vũ.

Sầm Chi Hành vén những lọn tóc ướt trước trán của thiếu niên, anh khẽ cúi xuống ngang tầm mắt cậu, cười nhẹ:

"Từ giờ gọi là anh Hành."

【Tác giả có lời muốn nói】

Sầm Chi Hành (âm "xing", thanh hai)

Lời beta:

Trong tiếng Trung, các nhân vật chủ yếu sử dụng hai đại từ xưng hô cơ bản là "tôi" (我) và "bạn" (你), mà không phân biệt rõ ràng các mối quan hệ lễ phép như trong tiếng Việt. Vì vậy, trong bản edit, ban đầu bọn mình sử dụng "tôi" và "anh" để thể hiện sự tôn trọng. Tuy nhiên, sau chương này Tiểu Vũ sẽ gọi anh Sầm là "ca ca" (哥哥), nghĩa là "anh trai", thể hiện một sự gần gũi, thân mật hơn. Do đó, từ sau chương này chúng mình sẽ cho bé gọi anh Sầm là "anh" và xưng "em", nhằm phản ánh chính xác hơn mối quan hệ và ngữ cảnh của câu chuyện. Đồng thời để cho tình hơn....

Chương 12: "Xin lỗi, lần sau tôi sẽ chú ý."

Sầm Chi Hành dẫn Quý Vũ tới một quán ăn trong trấn ăn trưa.

Người đàn ông ăn uống rất nho nhã, dù đã nhiều lần nhìn thấy ở nhà, nhưng trong lòng Quý Vũ vẫn không khỏi thầm cảm thán: Cháo trắng với vài món rau mà cũng có thể có phong thái như đang ăn ở bữa tiệc xa hoa vậy.

Ăn uống xong xuôi, Sầm Chi Hành nhận một cuộc điện thoại. Quý Vũ thoáng nhìn khẩu hình của anh, cậu lờ mờ đoán được đó là từ "mẹ".

Quý Vũ rất nhạy với cảm xúc của người khác, dù trong suốt cuộc gọi, nét mặt Sầm Chi Hành không có thay đổi đáng kể nhưng cậu vẫn cảm nhận được rằng, anh đang không vui.

Cuộc gọi này không dài, thậm chí có thể nói là rất ngắn.

Chỉ trong chưa đầy một phút, Sầm Chi Hành đã cúp máy.

Sau đó, điện thoại lại reo thêm vài lần nhưng anh đã bật chế độ im lặng.

Suốt cả quãng đường còn lại, cả hai hoàn toàn im lặng. Quý Vũ im lặng vì cậu không giỏi nói chuyện. Cậu len lén nhìn Sầm Chi Hành đang lái xe ở ghế trước vài lần nhưng chỉ thấy bóng lưng của anh mà không nhìn rõ nét mặt.

Quý Vũ tiếc nuối dời mắt sang nơi khác, cậu cúi đầu viết vài lời an ủi lên cuốn sổ nhỏ. Cậu viết đi viết lại nhiều lần nhưng cuối cùng vẫn cảm thấy không phù hợp nên gạch bỏ hết.

Cậu nắm chặt cuốn sổ, phân vân rất lâu. Trong túi vải nhỏ đeo chéo, những quả mơ xanh thỉnh thoảng lăn nhẹ chạm vào tay cậu. Quý Vũ

mím môi, lấy ra quả mơ đẹp thứ hai trong túi ngắm nghía một lúc lâu.

Vài phút sau, quả mơ tròn trịa, căng mọng đã được bỏ hạt, bóp dẹt, tạo hình thành một bông hoa nhỏ.

Vào đầu hè, những quả mơ xanh khi chín vàng thường được chế biến theo cách này để làm mứt. Nhưng lúc này, Quý Vũ làm vậy chỉ để dỗ Sầm Chi Hành vui lên.

Cậu dùng khăn giấy lau đi phần nước thừa trên quả mơ, gói kỹ hạt mơ để không làm bẩn nội thất xe, cậu kiểm tra lại một lượt, rồi rụt rè đưa bông hoa mơ về phía trước. Vì sợ làm phiền người đàn ông đang lái xe, cậu không dám chạm vào vai anh mà chỉ lặng lẽ chìa tay ra.

May thay, Sầm Chi Hành đang nhìn kính chiếu hậu nên đã phát hiện.

Chiếc xe nhanh chóng dừng bên vệ đường. Người đàn ông quay người lại, nhìn quả mơ được tạo thành hình bông hoa mà Quý Vũ đưa tới. Anh sững người vài giây, rồi ngẩng lên nhìn cậu. Không rõ cậu nhóc đã giơ tay như vậy trong bao lâu nữa.

Đầu ngón tay cả hai chạm nhau, một cảm giác mát lạnh truyền đến. Bông mơ đã được anh cầm lấy.

Dưới ánh mắt của Sầm Chi Hành, Quý Vũ lén xoa xoa đầu ngón tay vừa chạm vào anh. Làn da của anh còn lạnh hơn cả quả mơ.

Cậu lo lắng liếc nhìn anh một cái, nhưng cậu không quen nhìn thẳng vào mắt người khác. Chỉ trong tích tắt cậu đã chớp mắt, dời mắt đi chỗ khác, rồi đưa cuốn sổ nhỏ tới. Trên đó là những dòng chữ Quý Vũ đã suy nghĩ rất lâu mới viết được:

[Anh Hành, đừng buồn nhé.]

Chữ "Hành" được viết cẩn thận, ngay ngắn hơn hẳn những chữ khác. Sầm Chi Hành nhận ra Quý Vũ đang muốn làm anh vui. Anh khẽ cong môi, nở một nụ cười nhẹ.

Sầm Chi Hành cố ý trêu đùa: "Chỉ luyện mỗi tên của tôi thì không được đâu, mấy chữ khác cũng phải luyện nữa đấy."

Quý Vũ cũng cười ngượng ngùng, gò má hơi đỏ lên, cậu cúi đầu gật nhẹ. Sầm Chi Hành không buồn nữa, lòng Quý Vũ vì thế cũng vui hơn.

Xe dừng lại bên ngoài siêu thị Giai Lệ nằm ở khu vực sầm uất, cách khá xa nhà. Khi nãy Quý Vũ đã nhìn thấy điểm đến trên màn hình định vị trên xe nên không quá ngạc nhiên.

Khu vực này sầm uất hơn nhiều so với khu chợ dưới chân núi. Những tòa nhà mới xây bằng bê tông sang trọng, các cửa tiệm nằm san sát nhau.

Quý Vũ hiếm khi đến nơi này, một phần vì nó quá xa, phần còn lại là vì đồ ở đây rất đắt. Dưới ánh đèn sáng rực của siêu thị, cậu theo bản năng cúi đầu, co người lại, lùi về phía sau.

Vài giây sau, Sầm Chi Hành, người vốn đã đi cách cậu một đoạn quay trở lại. Anh đứng nhìn đỉnh đầu mềm mại của Quý Vũ rồi khẽ thở dài.

Người đàn ông nhẹ nhàng nâng cằm cậu lên giống như trước đây, để cậu có thể nhìn rõ anh nói chuyện: "Đi theo tôi là được, đừng chạy lung tung, ngoan nào."

Nói xong, anh nắm lấy cổ tay của Quý Vũ.

Tay Sầm Chi Hành rất lạnh, cổ tay cậu giống như đang đeo vòng bạc, vừa lạnh buốt vừa thoảng chút lạnh lẽo.

Quý Vũ cố kìm lại ý muốn siết chặt tay đối phương, cậu để mặc Sầm Chi Hành nắm tay mình dẫn đi. Nhân lúc anh đang quay lưng lại không thể nhìn thấy, Quý Vũ khẽ cong môi cười lén.

Sầm Chi Hành dẫn cậu đến một cái xe đẩy. Vì phải dùng tay đẩy xe nên hai người đành buông tay nhau.

Quý Vũ có chút hụt hẫng nhưng không thể hiện ra ngoài, cậu chỉ lặng lẽ đi theo sau lưng anh.

"Chú ý này——"

Bỗng có một nhân viên đẩy xe chở hàng nhỏ tiến tới giữa hai hàng kệ. Hàng hóa chất cao làm che mất tầm nhìn của người nhân viên, mà Quý Vũ thì không nghe được tiếng hô của đối phương.

Kim loại từ góc cố định của xe chở hàng sắp va vào lưng Quý Vũ. Sầm Chi Hành vừa đặt một lốc sữa vào xe đẩy thì liếc mắt nhìn thấy, đồng tử anh co lại, anh vội xoay người nhanh tay kéo Quý Vũ vào lòng.

Kim loại từ góc xe xẹt qua người cả hai.

Ông chú mặc đồng phục làm việc giờ mới nhìn thấy người, trong lòng sợ hãi không thôi, nhưng lại có hơi bực mình. Nhìn kỹ lại thì cậu bé không hiểu chuyện đã đành, người lớn cũng không chú ý chút nào sao?

"Hô to như vậy rồi mà còn không nghe thấy à? Xe đến thì sao không tránh đi? Cậu là người lớn mà cũng không để ý chút nào, lỡ bị thương thì làm sao?"

Sầm Chi Hành vẫn giữ nét mặt bình tĩnh, anh không nói gì. Không phải anh đang tức giận vì bị trách mắng, mà bởi vì ông chú đã nói đúng.

Quý Vũ không nghe được, anh càng phải chú ý mới phải. Nhưng vì không có kinh nghiệm tiếp xúc với những đứa trẻ đặc biệt như cậu nên tiềm thức của anh vẫn chưa thật sự nhận thức rõ về việc cậu bị điếc. Trong một vài khoảnh khắc, anh đã không để ý đến cậu lắm.

Anh ôm lấy bờ vai gầy gò của Quý Vũ, ngón tay khẽ vuốt nhẹ hai cái rồi nói: "Xin lỗi, lần sau tôi sẽ chú ý."

Biểu cảm của nhân viên giao hàng dịu đi, ông quay đầu đẩy xe tiếp tục đi, vừa đi vừa hô lớn hơn: "Chú ý hàng hóa nhé, có trẻ con thì nhớ trông chừng!"

Sầm Chi Hành bất lực bật cười. Đúng lúc đó, Quý Vũ trong lòng anh ngẩng đầu lên nhìn. Anh đưa tay chỉ chỉ chiều cao của cậu rồi nói đùa: "Uống nhiều sữa vào nhé, hình như ông ấy tưởng em là con tôi đấy."

Chiều cao có lẽ là điều mà mỗi chàng trai đều luôn tự hào bảo vệ và Quý Vũ cũng không ngoại lệ.

Đọc được lời nói của Sầm Chi Hành, cậu từ từ mở to mắt, khuôn mặt đỏ bừng. Cậu muốn phản bác, nhưng không nói được. Huống chi vừa nãy Sầm Chi Hành còn giúp cậu, cậu không thể lấy oán trả ơn. Biết mình không thể làm gì đối phương, Quý Vũ chỉ đành xấu hổ giậm chân tại chỗ.

Khóe môi của Sầm Chi Hành càng cong lên. Thấy cậu nhóc thật sự tức giận, giống như một chú mèo con đang xù lông, anh vội xoa đầu cậu dỗ dành, một tay anh đẩy xe, một tay nắm lấy tay cậu, dẫn cậu đến khu vực đồ ngọt. Anh chọn hai hộp sô-cô-la cùng với hai túi kẹo cứng giống loại trước đây đã cho Quý Vũ rồi bỏ vào xe đẩy.

"Em có thích gì không? Tự chọn đi. Tôi không nên trêu em, đây coi như quà tôi xin lỗi em."

Hàng mi của Quý Vũ run run. Cậu nghĩ: Làm gì có lỗi nào cần xin đâu? Nếu không nhờ Sầm Chi Hành kéo mình lại thì chắc chắn mình

đã bị xe va trúng rồi. Rõ ràng không phải lỗi của anh ấy, nhưng anh ấy vẫn xin lỗi.

Anh nói: "Xin lỗi" Còn nói: "Lần sau sẽ chú ý."

Tim Quý Vũ như nghẹn lại, giống như bị thứ gì đó lấp đầy.

Mũi cậu cay cay, đôi mắt long lanh cố nén nước mắt. Trong lúc Sầm Chi Hành cười thúc giục cậu chọn đồ, cậu lắc đầu, rồi nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay lạnh buốt của anh.

Chương 13: Tính cách quá mềm yếu

Sầm Chi Hành hiếm khi ngẩn người ra, anh chăm chú quan sát sắc mặt của Quý Vũ. Cậu nhóc này nhạy cảm quá.

Mà chuyện này không hẳn là chuyện tốt. Những đứa trẻ nhạy cảm thường chịu nhiều tổn thương.

Cuối cùng, anh không nói gì thêm, chỉ nhẹ nhàng xoa đầu Quý Vũ an ủi. Một tay anh đẩy xe, tay còn lại nắm lấy tay cậu.

Không chỉ nắm cổ tay tạo khoảng cách mà lần này là nắm tay thật sự, lòng bàn tay cả hai đan chặt áp vào nhau.

Bàn tay Quý Vũ rất nhỏ, không nóng lắm, nhưng nhiệt độ vẫn cao hơn so với tay của Sầm Chi Hành. Hai bàn tay lạnh giá dần dần trở nên ấm áp hơn.

Sầm Chi Hành không biết Quý Vũ thích gì, hỏi cũng không ra. Vì vậy, anh chọn đại vài món đồ ăn vặt phổ biến mà trẻ con thích như khoai tây chiên, thạch,.....

Anh không có nhiều kinh nghiệm trong việc này, chỉ dựa vào ký ức về đứa cháu trai của mình.

Quý Vũ từ từ đi theo sau anh, cậu nhìn xe đẩy ngày càng đầy ắp liền kéo tay anh, chỉ vào xe hàng rồi chỉ vào mình, sau đó lắc đầu, ý muốn nói không cần mua thêm.

Tiền của Sầm Chi Hành cũng không phải từ trên trời rơi xuống. Mua nhiều đồ ăn vặt đắt tiền thế này thật không đáng.

Lúc thanh toán, hóa đơn hơn 500 tệ làm cho Quý Vũ không khỏi giật mình. Hai hộp sô cô la là đắt nhất, mỗi hộp hơn 100 tệ.

**100 Nhân Dân Tệ xấp xỉ 340.195 Đồng*

Nhớ lại mấy viên sô cô la mà anh từng đưa cho cậu, chẳng phải mỗi miếng đều đáng giá mấy tệ sao? Ý nghĩ này khiến Quý Vũ thấy phí vô cùng, cậu không khỏi nhăn nhó. Nhưng nhìn thấy nhân viên thu ngân bận rộn như vậy, cậu vẫn chủ động mở túi, cẩn thận xếp đồ vào. Đồ nhiều lắm, toàn những thứ cậu chưa từng ăn, chất đầy hai túi mua sắm lớn, còn thêm hai thùng sữa nữa.

Xe đậu bên ngoài, Sầm Chi Hành xách hai túi đồ, anh dặn Quý Vũ đứng chờ ở quầy thu ngân. Quý Vũ ngoan ngoãn gật đầu.

Nhưng khi Sầm Chi Hành vừa đi, cậu thấy hơi lúng túng, như thể mất đi sự che chở, cậu thấy mình không phù hợp với ánh đèn rực rỡ của siêu thị. Cậu lén liếc nhìn mọi người xung quanh, từ khách hàng phía sau đến nhân viên thu ngân.

Thật ra không ai để ý đến cậu cả, nhưng Quý Vũ vẫn thấy không thoải mái, cậu chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây, trở lại bên cạnh Sầm Chi Hành.

Cậu hít một hơi thật sâu, bê hai thùng sữa chạy ra ngoài. May mà cậu vẫn nhớ đường, chạy thẳng tới xe, đứng nhìn Sầm Chi Hành vừa xếp đồ vào cốp. Hai người tròn mắt ngơ ngác nhìn nhau.

Quý Vũ vì chạy quá nhanh mà thở hổn hển, Sầm Chi Hành nhíu mày cầm lấy hai thùng sữa rồi đặt chúng vào cốp.

Xếp xong đồ, Sầm Chi Hành quay lại nhìn Quý Vũ, ánh mắt anh làm cậu có hơi chột dạ. Nhưng may mắn, anh không hỏi gì nhiều, chỉ trêu: "Thân hình thì nhỏ bé mà sức khỏe cũng được đấy nhỉ."

Quý Vũ có sức khỏe tốt là do được rèn luyện từ nhỏ.

Gia đình dựa vào nghề khắc gỗ để mưu sinh nên không thể sống thiếu gỗ. Trên ngọn núi sau nhà còn có rất nhiều gỗ đoạn và tre. Những lúc cần, cậu thường theo ông nội lên núi đốn gỗ, rồi cùng ông vận chuyển về, cậu đã quen với việc vác gỗ, bê đồ nặng từ lâu.

Có lẽ Sầm Chi Hành thấy thùng sữa nặng nên muốn quay lại lấy giúp cậu, giống như cách anh không để cậu mang thùng đựng dụng cụ vẽ, chỉ đưa cho cậu cái xô nước nhỏ để chơi.

Quý Vũ ngượng ngùng mân mê góc áo. Cậu ngẩng đầu lên thì phát hiện Sầm Chi Hành đang nhìn chân trái của mình. Quý Vũ theo phản xạ lùi lại nửa bước, khẽ che chân trái.

Cậu không chắc là anh có thấy hay không. Đôi giày vải bên trái của cậu lại bị bong keo, chắc do buổi sáng trèo cây quá mạnh nên mới bị bật ra. Trước đó, cậu đã dùng keo 502 dán lại nhiều lần, nhưng mang lâu thì vẫn hở. Không có cách nào khác.

Quý Vũ không giỏi che giấu cảm xúc, Sầm Chi Hành nhìn thoáng qua là hiểu ngay. Trẻ con cũng có lòng tự trọng, anh không nói gì thêm.

Vài ngày trước, khi thấy Quý Vũ ngồi trong nhà vá giày, cậu mặc bộ quần áo rộng thùng thình, cúi thấp người ngồi trên cái ghế nhỏ, trông rất đáng thương. Anh đã nghĩ sẽ đưa cậu ra ngoài mua thêm giày dép, quần áo. Mục đích của chuyến đi lần này chính là như vậy.

Nhưng Quý Vũ rất nhút nhát, tính cách lại rụt rè, ngay cả đồ ăn vặt cũng không dám chọn. Nếu dẫn cậu đi mua quần áo, có lẽ cậu cũng sẽ từ chối.

Sầm Chi Hành thấy hơi đau đầu. Tính cách của Quý Vũ thật sự quá mềm yếu.

Quý Vũ không biết anh đang nghĩ gì, cậu lo lắng không yên, ngón tay vân vê góc áo đầy bất an. Nhưng ngay sau đó, anh đã bế cậu lên xe.

Ghế xe việt dã khá cao, Sầm Chi Hành cao to nên lên xe rất dễ dàng. Còn Quý Vũ lại nhỏ xíu, không tiện bước lên, nên mỗi lần lên xe đều là anh bế cậu lên. Quý Vũ rất nhẹ, không tốn sức.

Sầm Chi Hành đưa cho cậu máy tính bảng đã sạc đầy pin rồi dặn dò: "Chơi game đi, ngồi trong xe chờ tôi, đừng chạy lung tung."

Quý Vũ lo lắng không thôi, cậu vội lấy cuốn sổ ra viết:

[Anh đi đâu vậy?]

Sầm Chi Hành đáp: "Tôi phải mua thêm vài thứ, sẽ nhanh thôi."

Quý Vũ nắm chặt cuốn sổ trong tay, cậu sợ mình lắm lời khiến anh khó chịu nên không hỏi thêm, chỉ chậm rãi gật đầu.

Nhìn bóng lưng cao lớn của người đàn ông biến mất ở ngã rẽ, cậu cúi đầu, bật máy tính bảng lên chơi trò chơi. Cậu bắt đầu với một ván Fruit Ninja nhưng chẳng mấy chốc đã chém trúng bom và "chết".

Cậu ngước mắt lên, bắt đầu quan sát môi trường xa lạ xung quanh, hai mắt cứ dán chặt vào ngã rẽ nơi bóng dáng của Sầm Chi Hành vừa biến mất.

Khoảng bảy tám phút sau, Sầm Chi Hành trở lại, tay xách ba bốn túi giấy. Anh đặt đồ vào ghế sau, ngay bên cạnh cậu.

Quý Vũ cố kiềm sự tò mò lại, không dám nhìn lâu. Mắt cậu vừa dời sang chỗ khác thì không khỏi Sầm Chi Hành khẽ nhếch môi, ánh mắt chứa đầy vẻ trêu đùa.

Cậu vẫn chưa kịp nhìn rõ là Sầm Chi Hành đã đóng cửa lại, quay về ghế lái rồi khởi động xe.

Quý Vũ nhìn chằm chằm vào sau gáy anh một lúc lâu. Mái tóc dài gần chạm vai hơi xoăn tự nhiên, trông như những sợi tảo biển mềm mại. Đẹp quá.

Cậu thất thần nhìn khoảng năm sáu phút, đến khi Sầm Chi Hành quay lại hỏi "Sao thế?", Quý Vũ mới giật mình, cậu vội vã lắc đầu,

không nhìn nữa.

Cậu lại mở máy tính bảng lên, lần này cậu chơi rất giỏi, phá vỡ kỷ lục trước đó của mình.

Đến khi chiếc xe dừng lại trước cổng thôn Thương Khê, Quý Vũ lập tức nhấn nút tạm dừng trò chơi, cậu vịn vào tay của Sầm Chi Hành để xuống xe.

Sầm Chi Hành bảo cậu lấy đồ ở ghế sau. Cậu nhấc túi lên, cảm thấy nhẹ bẫng.

Anh mỉm cười nói: "Mở ra xem đi, mua cho em đấy."

Quý Vũ ngẩn người, nghe lời mở một túi ra. Bên trong là một hộp giày. Cậu mím môi lúng túng, không nhìn nữa, đóng túi lại rồi đưa trả cho anh. Đồng thời, cậu lấy cuốn sổ nhỏ ra viết vội:

[Không thể nhận, quá quý giá, quá đắt tiền.]

Sầm Chi Hành im lặng nhíu mày. Chính vì sợ cậu từ chối nên anh mới chờ đến gần về nhà mới nói ra.

Cả ngày bận rộn chỉ để mua cho Quý Vũ một bộ quần áo vừa vặn, vậy mà cậu không chịu nhận. Anh không phải là người có nhiều kiên nhẫn, anh chỉ kiêm nhẫn với mỗi mình Quý Vũ. Nhưng bị từ chối nhiều lần khiến anh bắt đầu cảm thấy khó chịu.

Chưa kịp nói lời nặng nề, anh đã thấy cậu nhóc bối rối, quay vòng tại chỗ như kiến bò trên chảo nóng. Quý Vũ dùng ngôn ngữ ký hiệu, mặt đỏ bừng, đôi mắt rơm rớm nước.

Lời nói đang muốn nói ra đành phải dằn xuống.

Cơn giận của anh cũng nguôi ngoai. Anh đưa tay véo nhẹ má cậu.

"Không phải chỉ mua cho mỗi mình em, có mua cho ông nội em nữa. Bảo em nhận thì em cứ nhận, không đắt, đừng khách sáo." Anh

trầm giọng nói.

Quý Vũ không nói gì thêm, nhưng gương mặt vẫn tỏ vẻ rất ấm ức. Cậu không nhìn anh nữa, xách hai thùng sữa chạy thẳng về nhà. Thân hình nhỏ bé mà chạy nhanh lạ thường, nhưng cậu vẫn để ý đến Sầm Chi Hành nên không dám chạy quá xa, sợ anh lạc đường.

Suốt cả đoạn đường, hai người cứ giữ khoảng cách không gần cũng không xa. Đến trước cửa nhà, Quý Vũ dừng lại, chờ anh đến.

Lúc Sầm Chi Hành bước đến, anh phát hiện Quý Vũ khóc, cậu thật sự đã rơi nước mắt.

Cậu nhóc trước đây bị người ta vây đánh trong hẻm cũng không rơi nước mắt, giờ lại khóc.

Nước mắt to tròn như những hạt ngọc trai đứt dây rơi xuống, mũi cậu đỏ ửng, ngay cả nốt ruồi nhỏ trên chóp mũi cũng hơi hồng. Cằm nhỏ xinh đọng lại vài giọt nước mắt, cậu thút thít, cổ họng phát ra những tiếng nấc nghẹn, trông cực kỳ ấm ức.

Quý Vũ cũng không hiểu tại sao mình lại không nhịn được mà khóc nấc lên như vậy. Có lẽ là do biểu cảm nghiêm nghị ban nãy của Sầm Chi Hành quá đáng sợ, hoặc cũng có thể là do nhớ lại lời xin lỗi không cần thiết của anh trong siêu thị.

Gương mặt cậu được ai đó nâng nhẹ lên. Qua màn sương mờ của nước mắt, cậu không nhìn rõ khuôn mặt của Sầm Chi Hành, chỉ cảm nhận được đôi tay lạnh áp lên má cậu, anh nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt cậu. Tờ khăn giấy mềm mại phủ lên khuôn mặt cậu, khiến cậu bất giác nhớ lại khoảnh khắc lần đầu hai người gặp nhau. Hôm đó, anh cũng dịu dàng lau mặt cho cậu như thế.

Cậu thấy xấu hổ vô cùng. Đáng ra cậu không nên giận dỗi như vậy.

Sầm Chi Hành đối xử với cậu quá tốt, đến mức cậu không biết phải đáp lại thế nào.

Sau bữa tối hôm đó, Sầm Chi Hành nhận được một tờ giấy nhỏ từ Quý Vũ. Cậu viết kín cả hai trang giấy:

[Anh Hành, em xin lỗi. Em không nên vô cớ nổi giận với anh, em sai rồi.

Hôm nay anh mua cho em rất nhiều thứ, tốn rất nhiều tiền. Kiếm tiền không dễ, mà anh lại vì em mà tiêu nhiều tiền như vậy, thật sự không đáng. Em không biết phải làm thế nào để trả ơn anh nữa, có lẽ suốt đời này cũng không trả hết được.

Nếu có thể, sau này em sẽ báo đáp anh. Sau này anh có gì cần giúp cứ gọi em. Em sẽ luôn coi anh như anh ruột của mình, mãi mãi đối xử tốt với anh.]

【Tác giả có lời muốn nói】

Bận rộn cả ngày trời, cuối cùng anh Hành thu hoạch được danh phận "anh ruột".

Chương 14: Xin lỗi mà

Sau cơn mưa rả rích đêm qua, thời tiết dần trở nên nóng bức, mùa hạ sắp đến rồi.

Quý Vũ dậy từ sáng sớm, căn phòng nơi Sầm Chi Hành ở vẫn chưa có động tĩnh gì. Cậu như thường lệ nằm bò ra bên cửa sổ nhìn một lúc, nhưng đáng tiếc người kia có thói quen kéo rèm kín mít nên chẳng thấy gì cả.

Chào ông nội xong, Quý Vũ thay một bộ quần áo và đôi ủng đi mưa dễ giặt, cậu đeo giỏ tre lên vai rồi đi về ngọn núi sau nhà.

Núi Thương Sơn được đặt tên theo khung cảnh sương mù bảng lảng quanh năm nơi đây, sau cơn mưa cảnh sắc lại càng thêm mờ ảo.

Cậu men theo con đường đất lấm bùn, bước từng bước nhẹ nhàng lên những bậc đá, đôi khi lại đưa tay gạt những giọt sương đọng trên lá. Đi đến rừng trúc, cậu cúi xuống kiểm tra thì đào được vài mụt măng mới nhú. Sau đó, cậu còn phát hiện vài cây nấm trùng thảo ở bãi cỏ ven rừng trúc. Cậu nhẹ nhàng gạt lớp lá khô trên mặt đất, để lộ một ổ nấm trùng thảo đang phát triển tươi tốt.

Đôi mắt Quý Vũ sáng bừng, cậu cẩn thận ngồi xuống đào từng cây nấm một, cố gắng không làm hỏng chúng.

Cậu đi khắp ngọn núi suốt hai, ba tiếng đồng hồ. Đến khi sương tan, bầu trời trong xanh trở lại, Quý Vũ mới đội nắng xuống núi.

Giỏ tre trên vai đã đầy ắp "chiến lợi phẩm", nào là măng tre, nấm, rau rừng, hành dại...

Quý Vũ mang đồ ra con suối gần đó rửa sạch, để ráo nước rồi vui vẻ quay về nhà.

Lúc này, Sầm Chi Hành vừa mở cửa sổ đã thấy Quý Vũ đang ngồi trên cái ghế nhỏ ngoài sân. Cậu ngẩng đầu lên, nở một nụ cười rạng rỡ với anh. Đôi mắt to tròn sáng lấp lánh, như thể trong lòng cậu chỉ có duy nhất hình bóng anh.

Quý Vũ không thể nghe thấy, nhưng mỗi lần cửa sổ mở, cậu đều có thể cảm nhận được ngay.

Ý nghĩ lướt qua đầu Sầm Chi Hành, anh bước ra sân, tiện tay xoa xoa mái tóc mềm mại của Quý Vũ. Ánh mắt anh chuyển từ gương mặt trắng trẻo lấm tấm mồ hôi của cậu xuống đống rau dại trong giỏ tre dưới đất rồi khẽ nhíu mày.

"Đang làm gì thế?"

Quý Vũ chạy vào phòng lấy cuốn sổ nhỏ ra, cậu viết:

[Đêm qua trời mưa, hôm nay là thời điểm tốt để hái nấm, em hái được nhiều lắm!]

[Trưa nay, em xào nấm cho anh Hành ăn nhé.]

Sầm Chi Hành đọc xong, lại nhìn đống nấm trong giỏ, anh vô thức nhíu mày chặt hơn.

Thấy vậy, Quý Vũ hơi hoảng, cậu vội đưa tay chắn trước giỏ tre, rồi lại viết tiếp:

[Ngon lắm!! Nấm trùng thảo xào, canh măng trúc, cực kỳ ngon. Dù bây giờ trông nó xấu xí nhưng nó ngon lắm.]

Sầm Chi Hành vẫn thoáng ngần ngại, đọc xong những dòng cậu viết, anh trầm ngâm một lúc lâu rồi khẽ nhíu mày đáp lại: "Vậy thử xem sao."

Trên bồn rửa mặt đã chuẩn bị sẵn nước ấm, kem đánh răng cũng được bóp sẵn, máy nước nóng cũng đã bật. Ban đầu, khi Sầm Chi

Hành nhắc nhở, Quý Vũ ngoan ngoãn làm theo được vài ngày. Nhưng chẳng bao lâu sau, cậu lại tiếp tục chuẩn bị mọi thứ cho anh. Sầm Chi Hành biết rằng nếu nói nhiều, cậu nhóc sẽ suy nghĩ lung tung, nên anh dần chấp nhận và cũng quen với sự quan tâm ấy.

Anh chống tay lên bồn rửa, vừa đánh răng vừa liếc mắt ra sân nhìn cậu nhóc đang cúi người nhặt rau.

Đôi ủng cao su lấm lem bùn đất đã được rửa sạch, nhưng trên người Quý Vũ vẫn mặc bộ quần áo cũ đã phai màu. Cuốn sổ nhỏ mà cậu mang ra viết cũng chỉ là những tờ giấy quảng cáo được đóng lại thành cuốn.

Sầm Chi Hành bỗng thấy khó chịu, rửa mặt xong, anh lập tức đi đến nâng cằm Quý Vũ lên hỏi:

"Tại sao không mặc quần áo tôi mua cho em?"

Quý Vũ ngẩn người vài giây, rồi như chợt bừng tỉnh, cậu định rút cuốn sổ ra viết, nhưng vừa đưa tay lên đã bị anh giữ lại.

Sầm Chi Hành hỏi tiếp: "Sao cũng không dùng cuốn sổ tôi tặng?"

Cậu hoàn toàn đứng hình, không biết nên viết gì, chỉ lặng lẽ mím môi. Tay còn lại, khẽ vò vạt áo, ánh mắt lúng túng né tránh, không dám nhìn thẳng vào anh.

Cậu không thể viết rằng [Vì em tiếc không nỡ dùng] được.

Quần áo anh mua đẹp quá, đôi giày thể thao lại càng đặc biệt hơn. Bên hông giày có một họa tiết màu đen, cậu từng thấy anh cả của Tưởng Thức Quân mang giày có họa tiết này rồi, chắc chắn rất đắt tiền. Đây là tấm lòng của Sầm Chi Hành, cậu không nỡ dùng.

Còn cuốn sổ anh tặng, trang đầu tiên là bức tranh hồ Bích Thúy do chính anh vẽ, đẹp vô cùng. Cậu cẩn thận gói nó trong giấy, rồi cất kỹ vào ngăn kéo khóa lại, sợ làm bẩn hoặc hỏng mất.

Sầm Chi Hành chờ một lát, anh nhìn biểu cảm của Quý Vũ cũng đoán được phần nào câu trả lời. Anh không thúc ép cậu, chỉ lặng lẽ nhìn cậu.

Anh nhìn từ đôi môi bị cậu cắn đến trắng bệch rồi chuyển xuống vạt áo bị cậu vò nát.

Cuối cùng anh khẽ bật cười.

"Đồ mua là để dùng. Nếu em không dùng, chúng chẳng còn giá trị gì cả. Tôi không biết em có hiểu lời tôi nói không, cứ xem như là tôi muốn nhìn em mặc quần áo tôi mua đi."

Câu nói này quá dài.

May mà anh nói chậm nên cậu cũng có thể hiểu được.

Quý Vũ chăm chú nhìn đôi môi mỏng khẽ động của người đàn ông, một lúc lâu sau, cậu lắc đầu viết:

[Có giá trị, vì là đồ anh Hành tặng. Cho dù em không mặc, không dùng chúng, chúng vẫn có giá trị.]

Thật ra, Quý Vũ là một người rất bướng bỉnh. Nhìn bề ngoài cậu có vẻ là người nhút nhát, ai cũng có thể dễ dàng bắt nạt, nhưng cậu thà bị đánh chứ chưa từng cúi đầu trước đám người của Tưởng Thức Quân. Cậu đã quyết tâm đối xử tốt với anh Hành, bị từ chối biết bao lần mà vẫn kiên trì đối xử tốt với anh.

Một khi đã quyết định điều gì, Quý Vũ rất khó thay đổi. Dù có chuyện gì xảy ra, cậu vẫn luôn giữ vững nguyên tắc của mình.

Cậu đưa cuốn sổ nhỏ làm từ giấy quảng cáo cho anh, chất lượng giấy không tốt, còn lộ ra những dòng chữ quảng cáo in mờ phía sau.

Những dòng chữ ngay ngắn, ngày càng tiến bộ của Quý Vũ hiện rõ giữa những vết hằn từ mặt sau, tạo nên một cảm giác cố chấp kỳ lạ.

Sầm Chi Hành im lặng nhìn vài giây rồi dời mắt đi, dường như anh chẳng thể phản bác được gì. Anh nhẹ nhàng xoa má cậu, nói: "Được rồi."

Quý Vũ đỏ mặt, từ cổ lan đến tận tai, cậu cúi đầu nhìn chằm chằm vào khoảnh đất nhỏ trước mặt, thở nhẹ như để che giấu sự ngại ngùng. Đợi đến khi cảm giác nóng hổi giảm bớt, cậu lập tức xoay người chạy về tiếp tục nhặt rau.

Bữa trưa, Quý Vũ chuẩn bị cả một bàn tiệc nấm. Nhớ lại biểu cảm của anh Hành khi nhắc đến nấm, cậu lo đối phương thật sự không thích ăn nên đã làm thêm món sườn xào chua ngọt và trứng sốt cà chua.

Trước đây, bữa cơm nào cũng có thịt là chuyện không thể, nhưng nhờ số tiền mà anh Hành đưa, điều kiện ăn uống của gia đình cậu được cải thiện rất nhiều.

Trước khi ăn cơm, Quý Vũ đem phần cơm dành riêng không nêm gia vị cho Đại Hoàng ăn, sau đó cậu rửa tay, thay quần áo sạch sẽ rồi gọi ông nội và anh Hành ra ăn cơm.

Lúc đầu Sầm Chi Hành có hơi e ngại. Từ nhỏ, anh đã được dạy rằng không nên ăn nấm lạ, có thể bị ngộ độc. Thế nên anh không thích những loại nấm ít phổ biến, dù từng miếng nấm được xào chín mềm trong đĩa trông rất ngon mắt.

Dưới ánh mắt đầy kỳ vọng của Quý Vũ, anh thở dài rồi gắp một miếng nấm xào lên thử. Vừa cho nấm vào miệng, vị thơm ngon lan tỏa khiến anh không khỏi bất ngờ.

Cách xào này giúp giữ nguyên vị tươi ngon của nấm trùng thảo, không bị lấn át bởi quá nhiều gia vị, tạo cảm giác thanh đạm nhưng vẫn đậm đà, vừa mềm ngọt lại vừa có độ giòn dai.

Không ngờ lại ngon đến thế.

Thấy Sầm Chi Hành không ghét nó, Quý Vũ lén mỉm cười, cậu múc thêm một bát canh măng đặt trước mặt anh. Cậu quay đầu nhìn ông nội, thấy ông trừng mắt nhìn mình thì liền ngượng ngùng cười rồi vội vàng múc thêm một bát đưa cho ông.

Thấy bát canh măng được anh Hành uống hết, Quý Vũ vui mừng thầm nghĩ mình đã đạt được thành tựu gì đó. Cậu lén quan sát, ghi nhớ sở thích của anh.

Anh Hành thích món nấm trùng thảo xào nhất, cũng thích canh măng nữa. Nhưng anh không thích nấm trộn, có lẽ là vì món đó có trộn thêm rau diếp cá.

Còn ông nội thì lại rất thích rau diếp cá. Lần sau phải trộn riêng ra, trong lúc Quý Vũ đang suy nghĩ, đột nhiên trên trán bỗng đau nhói.

Ngón tay của Sầm Chi Hành vừa búng vào trán cậu vẫn chưa rút lại. Thấy cậu quay lại nhìn, anh nói: "Tập trung ăn cơm, đừng nghĩ ngợi lung tung. Ăn nhiều vào."

Quý Vũ mạnh mẽ gật đầu.

Đôi mắt Sầm Chi Hành bỗng dừng lại trên dãy hộp sữa đặt ở bệ cửa sổ phòng Quý Vũ. Hình như anh đang kiểm tra số lượng, Quý Vũ thầm kêu không xong rồi. Quả nhiên, sau khi đếm xong, anh nhíu mày hỏi:

"Sáng nay có phải do đi hái nấm nên quên uống sữa không?"

Quý Vũ mím môi, cuối cùng cậu vẫn cúi đầu nhận thua, thành thật gật đầu rồi làm ngôn ngữ ký hiệu:

[Xin lỗi mà, em thật sự quên mất.]

Dự báo thời tiết nói rằng mấy ngày tới sẽ có mưa rào, Quý Vũ mừng như bắt được vàng. Cậu lên núi đào nấm cả hai ngày liền, lần nào cũng đào được đầy ắp giỏ tre, về nhà cậu chế biến nhiều món mới

cho anh Hành. Sầm Chi Hành cũng muốn làm cậu vui nên ăn rất ngon miệng.

Những ngày này, mỗi buổi sáng khi anh Hành mở cửa sổ đều thấy Quý Vũ đeo giỏ tre đầy nấm từ núi về, gương mặt lấm tấm mồ hôi nhưng vẫn nở nụ cười rạng rỡ với anh.

Đến ngày thứ ba, Sầm Chi Hành dậy sớm mở cửa cho thoáng gió thì lại không thấy bóng dáng Quý Vũ đâu.

Trên bồn rửa cũng không có cốc nước hay bàn chải đánh răng đã được chuẩn bị sẵn, mở vòi nước nóng thì phải đợi hơn một phút mới có nước ấm. Rửa mặt xong, anh mở điện thoại ra kiểm tra.

Hôm nay là cuối tuần. Ông nội Quý Vũ lên trấn để họp chợ, trước giờ cứ cuối tuần là Quý Vũ luôn ở nhà với anh. Hoặc anh sẽ dẫn cậu đi vẽ tranh phong cảnh, cậu chưa bao giờ để nhà cửa vắng tanh chỉ còn mình anh thế này.

Có lẽ cậu đi chợ với ông nội, anh nghĩ vậy, Sầm Chi Hành bực bội chép miệng rồi đi vào thay đồ. Nhưng khi ra đến cửa, anh thấy đôi ủng đi mưa của Quý Vũ không còn đây, thay vào đó là đôi giày thể thao đã vá đi vá lại nhiều lần mà cậu hay mang khi ra ngoài.

Anh dừng lại vài giây rồi bấm gọi cho ông nội Quý Vũ. Đầu dây bên kia vang lên giọng nói ngắt quãng của ông:

"Nhóc Vũ à? Sáng nay nó lên núi đào nấm rồi. Nó còn nói cậu thích ăn nấm trùng thảo mà. Mấy hôm trước toàn là nấm gan bò, hôm nay nó nhất định phải đào được nhiều nấm trùng thảo. Cái đứa nhóc thiên vị này!"

"Có chuyện gì sao? Nhóc Vũ chưa về nhà à?"

Giọng ông cụ bỗng gấp gáp, sắc mặt Sầm Chi Hành cũng trầm xuống, nhưng anh sợ ông lo lắng nên vội trấn an, nói không có gì.

Cúp điện thoại, anh để lại một mảnh giấy trên bàn trong sân rồi xoay người đi lên núi.

Chương 15: "Leo lên."

Gần đây, mưa nhỏ rả rích suốt mấy ngày, khiến con đường núi trở nên lầy lội, khó đi hơn. Ống quần của Sầm Chi Hành bị bắn đầy bùn, nhưng anh cũng chẳng bận tâm.

Anh chưa từng lên núi Thương Sơn, chỉ nhớ Quý Vũ đã từng kể về rừng trúc. May mắn thay, con đường chỉ có một lối đi, đúng là dọc đường có một khu rừng trúc xanh um tươi tốt.

Tiếng cười đùa từ xa vọng lại, một nhóm học sinh nam quen mặt quàng vai bá cổ đi ra từ trong rừng trúc.

Người dẫn đầu là Tưởng Thức Quân, nó là người đầu tiên nhìn thấy Sầm Chi Hành. Bước chân nó khựng lại, mấy đứa đi đằng sau cũng lần lượt dừng lại theo.

Bầu không khí bỗng chốc lặng như tờ, Tưởng Thức Quân biết rõ bản thân đang ở thế yếu bèn lập tức đứng thẳng lưng, nó vừa huýt sáo vừa nở nụ cười ác ý.

Ánh mắt lạnh lùng của Sầm Chi Hành quét qua khuôn mặt của đám thiếu niên này, anh vô cảm hỏi: "Quý Vũ đâu?"

Tưởng Thức Quân không trả lời, nó dựa hờ lên một cây trúc già to lớn, dây dưa lề mề mấy phút mới đáp: "Ai mà biết? Bị đánh đau nên chắc lại trốn đâu đó... khóc nhè rồi."

Chưa kịp nói dứt câu là khuôn mặt của Tưởng Thức Quân ăn trọn một cú đấm, làm mặt nó méo xệ đi. Âm thanh chưa kịp thốt ra đã bị vặn lại thành tiếng rên đau đớn. Đám bạn đi theo bị dọa đến ngây người, chúng nó đứng chết trân tại chỗ.

Sầm Chi Hành vung tay túm lấy cổ áo thằng nhóc từng tát Quý Vũ lần trước, anh xách cổ áo nó lên như xách gà: "Quý Vũ ở đâu?"

"Tôi... tôi..." Nó sợ đến mức toàn thân run rẩy, lắp bắp nói: "Trong... trong rừng trúc... nơi sâu nhất trong rừng trúc..."

Nghe được câu trả lời, Sầm Chi Hành không nói thêm gì nữa, anh tiện tay ném nó úp mặt xuống vũng bùn. Anh quay người lại, mấy đứa con trai vốn tỏ vẻ ngổ ngáo lập tức đứng thẳng người, ánh mắt đầy sợ hãi. Chỉ có Tưởng Thức Quân là vẫn âm u, nó từ từ xoa bên mặt bị đánh, trông như một con bọ cạp độc có thể cắn người bất cứ lúc nào.

Sầm Chi Hành lạnh lùng nhìn nó: "Cút đi, đừng để có lần sau."

Trong rừng, lá rụng và cành khô càng khiến con đường trở nên khó đi hơn. Càng đi sâu vào trong, những nhánh trúc nhỏ vừa mọc cao đã bị xô lệch, ngả nghiêng khắp nơi. Dưới đất, những cây nấm đùi gà còn tươi mới rải rác, tạo nên một khung cảnh hỗn loạn, như thể vừa trải qua một trận đánh nhau kịch liệt.

Ánh mắt của Sầm Chi Hành càng thêm âm u, anh nhanh chân bước tới, gọi vài tiếng "Tiểu Vũ", rồi ngừng lại.

Âm thanh vọng lại giữa rừng trúc, nhưng đáp lại anh chỉ là tiếng lá xào xạc khi gió thổi qua.

Quý Vũ không nghe thấy, trên người cũng chẳng có gì để liên lạc, không dễ gì mà tìm được cậu.

Cuối cùng, anh tìm thấy Quý Vũ đằng sau một gò đất nhỏ.

Cậu quay lưng lại với anh, co ro trong góc, thu mình thành một khối nhỏ, trên người cậu lấm lem bùn đất, cứ ôm khư khư cái giỏ tre đựng nấm bên trong.

Sầm Chi Hành xoa xoa ngón tay, anh nghĩ thầm, vừa rồi đúng là đánh quá nhẹ tay rồi.

Quý Vũ không biết Sầm Chi Hành đang nghĩ gì, cậu chỉ biết rằng lần này Tưởng Thức Quân thật sự đã nổi giận, cú đá của nó nặng vô cùng.

Cậu một tay ôm bụng, một tay giữ giỏ tre. Tiếng bước chân giẫm lên lá khô khẽ rung động, toàn thân cậu bỗng cứng đờ, vai run lên, vội vàng quay đầu lại rồi đờ người ra.

Không phải là đám người của Tưởng Thức Quân... Là Sầm Chi Hành.

Anh Hành của cậu tới rồi.

Quý Vũ mím chặt môi, ánh mắt cậu trống rỗng, vài giây sau, viền mắt đột nhiên đỏ lên. Cậu siết chặt giỏ tre, cố nhịn không khóc, môi cắn chặt đến mức sắp bật máu.

Sầm Chi Hành bước tới ngồi xổm xuống, anh giải cứu đôi môi dưới đáng thương của Quý Vũ, anh quan sát kỹ cậu từ trên xuống dưới. Ngoại trừ mái tóc hơi rối, quần áo dơ bẩn ra thì dường như không có vết thương nào khác.

Sầm Chi Hành nói: "Lại đây, để tôi xem nào."

Anh đưa tay ra, Quý Vũ theo bản năng né tránh, rồi chợt ngừng lại.

Sầm Chi Hành để tay giữa không trung, trong mắt anh lóe lên chút cảm xúc mà Quý Vũ không hiểu được. Một lúc lâu sau anh mới nói: "Tránh cái gì, để tôi xem có bị thương không."

Quý Vũ không kháng cự nữa, cậu cúi đầu mặc anh kiểm tra.

Cánh tay dưới lớp áo của Quý Vũ đầy những vết bầm tím, tiếp đó là bụng và lưng...

Da của Quý Vũ rất trắng, dù có rám nắng một thời gian cũng sẽ trắng lại ngay. Nhưng giờ đây, trên khắp cơ thể cậu, từng mảng bầm xanh xanh, tím tím nổi bật hẳn lên, trông cực kỳ đáng sợ.

Quý Vũ ngại ngùng kéo vạt áo xuống che đi, nhưng bị Sầm Chi Hành lườm một cái, thế là cậu phải dừng lại.

Cậu muốn nói với đối phương rằng đây đều chỉ là những vết thương nhỏ, nhưng cuốn sổ tay nhỏ dùng để viết đã bị xé nát, cậu không thể viết được.

Từ nhỏ đến lớn, sau mỗi lần bị đánh, cậu đã tích lũy được không ít kinh nghiệm: không được phản kháng, bởi vì có phản kháng cũng không thắng nổi, ngược lại chỉ chuốc lấy trận đòn đau hơn. Chỉ cần bảo vệ đầu và bụng thì có thể giảm thiểu cơn đau. Trừ khi bị Tưởng Thức Quân túm lên đá, khi ấy sẽ chẳng còn cách nào để tránh.

Hiện tại bụng của cậu có hơi đau, nhưng cũng không quá nghiêm trọng, nghỉ ngơi vài ngày là ổn.

Thế nhưng, biểu cảm của Sầm Chi Hành lại quá căng thẳng, làm cho Quý Vũ hơi sợ hãi, cậu kéo kéo ống tay áo của đối phương.

Sầm Chi Hành ngước mắt nhìn cậu, lông mày anh vẫn nhíu chặt, anh ngồi xổm xuống trước mặt cậu, lạnh giọng nói: "Leo lên, tôi đưa em đến bệnh viện kiểm tra."

Quý Vũ do dự, Sầm Chi Hành quay đầu liếc cậu một cái, cuối cùng cậu ngoan ngoãn trèo lên lưng anh.

Trước đây, chỉ có cha từng cõng cậu như thế này. Bờ vai và tấm lưng của Sầm Chi Hành rất rộng, Quý Vũ cẩn thận tựa mặt vào lưng anh, ánh mắt mơ màng nhìn vào khoảng không.

Sầm Chi Hành nhặt cái giỏ tre nhỏ dưới đất lên, bên trong chỉ còn lại vài cây nấm đùi gà còn nguyên vẹn, tâm trạng của Quý Vũ lập tức trùng xuống.

Bây giờ Quý Vũ không thể nhìn thấy khẩu hình của Sầm Chi Hành, việc giao tiếp trở nên rất khó khăn. Sầm Chi Hành vừa đi qua con đường núi lầy lội vừa suy nghĩ.

Chuyện có báo cảnh sát hay không vẫn cần hỏi ý kiến Quý Vũ. Anh mở điện thoại, vào phần ghi chú gõ chữ rồi đưa cho Quý Vũ đang nằm trên lưng. Nội dung là:

[Muốn báo cảnh sát không? Tôi có thể giúp em xử lý các bước tiếp theo, đừng sợ.]

Màn hình trắng sáng của điện thoại rất dịu nhẹ, vậy mà giờ đây nó lại khiến hốc mắt cậu cay xè.

Quý Vũ từ từ gõ từng chữ trả lời:

[Có thể báo cảnh sát ạ? Liệu có tác dụng không?]

Sầm Chi Hành trả lời: [Tin tôi, cũng tin chú cảnh sát. Trước tiên chúng ta đến bệnh viện kiểm tra đã.]

Sầm Chi Hành cõng Quý Vũ từ núi Thương Sơn xuống đến bãi đất bằng phẳng ở đầu thôn, anh đặt cậu ngồi ở ghế sau xe rồi cởi áo khoác đắp lên người cậu.

Có lẽ vì áo khoác vẫn giữ được hơi ấm, hoặc do con đường núi gập ghềnh, tốc độ xe lại nhanh làm cậu thấy hơi buồn ngủ, còn khát nước nữa.

Trong lúc dừng đèn đỏ, Sầm Chi Hành đưa cho cậu máy tính bảng để chơi game giết thời gian, nhưng Quý Vũ chỉ ôm trong lòng mà không chơi.

Đến cây đèn đỏ tiếp theo, anh lại đưa điện thoại đã mở sẵn ghi chú cho cậu. Trên đó viết: [Có thấy khó chịu chỗ nào không?]

Quý Vũ trả lời: [Không có, chỉ hơi buồn ngủ, với hơi khát nước.]

Sầm Chi Hành không đưa nước cho cậu, mặc dù trong ngăn chứa đồ phía trước có một chai nước khoáng: [Nằm xuống, nằm thẳng ra.]

Quý Vũ không hiểu, nhưng nhìn gương mặt lạnh như băng của Sầm Chi Hành trong gương chiếu hậu, cậu vẫn ngoan ngoãn làm theo.

Lúc cậu vừa nằm xuống, xe đột nhiên tăng tốc, vượt đèn đỏ phóng đi.

Sầm Chi Hành đã liên lạc trước với bệnh viện ở huyện, họ đã chuẩn bị sẵn xe đẩy y tế. Khi Quý Vũ được anh bế xuống xe, cậu vẫn còn ngơ ngác.

Lúc làm kiểm tra, cậu vẫn tỉnh táo. Cô y tá nở nụ cười hiền lành vén áo cậu lên, bôi gel mát lạnh lên bụng. Quý Vũ xấu hổ, mặt đỏ bừng chẳng khác gì quả cà.

Sau đó, cậu bắt đầu thấy quá buồn ngủ, mí mắt không ngừng sụp xuống, cuối cùng hoàn toàn thiếp đi.

Trong giấc mơ dài đằng đẵng, khuôn mặt vốn khá điển trai của Tưởng Thức Quân bị méo mó thành hình quái vật, trông chẳng khác gì Diêm Vương. Nó giật lấy cuốn sổ nhỏ của cậu, lật từng trang từng trang, giọng điệu đầy châm biếm: "Mày còn có anh à? "Cứ gọi một tiếng 'anh Hành' thì cho là mình giỏi nịnh bợ lắm à? Nhìn bộ dạng này của mày, 'anh Hành' của mày là cái thá gì chứ?"

Những con yêu quái xung quanh cũng hùa theo cười ầm ĩ, khiến Quý Vũ tức không chịu nổi. Cậu chấp nhận để chúng nói về mình, nhưng không thể để chúng nói xấu Sầm Chi Hành.

Cậu cố gắng lao lên giật lại cuốn sổ, đẩy Tưởng Thức Quân lảo đảo một cái. Nó thẹn quá hóa giận, xông tới đá cậu.

Giỏ tre đựng đầy nấm đùi gà mà cậu đã cực nhọc đào suốt buổi sáng cũng bị đám nhóc đổ ra, chúng giẫm nát rồi ném lung tung lên người cậu.

Những cây nấm mà anh Hành thích ăn cứ thế bị phá hỏng hết.

Tưởng Thức Quân tiếp tục đọc những dòng chữ trong sổ của cậu, nó đọc với giọng điệu đầy chế nhạo:

"Anh Hành, em đã nói nấm đùi gà ngon mà, anh cũng thích ăn mà đúng không?"

"Em sẽ luôn coi anh như anh ruột của mình, mãi mãi đối xử tốt với anh."

"....."

Đây là lần đầu tiên Quý Vũ hối hận vì mình đã luyện viết chữ, để rồi Tưởng Thức Quân có thể hiểu được những dòng tâm sự giữa cậu và anh Hành.

Trong lúc giằng co, cuốn sổ bị xé toạc, những mảnh giấy quảng cáo rơi lả tả như mưa, cuối cùng, một mẩu giấy nhỏ rơi xuống trước mặt cậu, trên đó chỉ viết một chữ "Hành".

Cậu giật mình choàng tỉnh, cậu mở mắt ra chỉ thấy một màu trắng xóa. Toàn thân Quý Vũ đẫm mồ hôi lạnh, cả người cậu run lên.

Sầm Chi Hành đang ngồi bên giường nhìn cậu. Khi ánh mắt hai người giao nhau, anh vươn tay ấn chuông ở đầu giường rồi rút một cây bông tăm thấm nước, nhẹ nhàng làm ẩm đôi môi khô nứt của cậu.

Y tá và bác sĩ gây mê nhanh chóng đến kiểm tra tình trạng của Quý Vũ, bọn họ điều chỉnh tốc độ truyền dịch, dặn dò đôi câu với Sầm Chi Hành rồi rời đi.

Quý Vũ vẫn còn mơ màng, cậu ngẩn ngơ nhìn Sầm Chi Hành rồi lại nhìn chai truyền dịch treo trên đầu.

Sầm Chi Hành đưa ngón tay lau khóe mắt cậu, anh nói: "Mệt thì ngủ thêm một chút đi."

Quý Vũ lắc đầu.

Sầm Chi Hành lại hỏi: "Còn thấy khó chịu chỗ nào không? Hay có thấy khó chịu trong lòng không?"

Quý Vũ vẫn lắc đầu, nhưng cậu lại nhớ đến chuyện trong rừng trúc.

Rõ ràng anh Hành của cậu là người tốt nhất trên đời này, những người kia thì hiểu cái gì.

Chuyện cậu bị Tưởng Thức Quân trêu chọc không phải chuyện ngày một ngày hai, cậu đã quen rồi. Chỉ tiếc là, đáng lẽ tối nay cậu sẽ làm một đại tiệc nấm đùi gà cho anh Hành, vậy mà lại hỏng hết cả...

Sầm Chi Hành muốn trò chuyện với Quý Vũ, anh mở điện thoại vào phần ghi chú, định đưa cho cậu, nhưng liếc nhìn bàn tay đang truyền dịch bên trái của cậu thì anh lại cất điện thoại đi. Sau đó, anh xòe tay ra đặt bên tay phải của Quý Vũ.

Quý Vũ liếc nhìn anh, Sầm Chi Hành nói: "Viết đi." Thuốc tê vẫn chưa tan hết, Quý Vũ mơ màng, bảo viết thì cậu viết. Tay cậu hơi yếu, đầu ngón tay chậm rãi viết:

[Em ngủ lâu chưa? Anh Hành có mệt không? Em có gây thêm phiền phức cho anh không?]

Sầm Chi Hành im lặng vài giây, anh thở dài đáp: "Em ngất năm tiếng rồi, làm bác sĩ gây mê sợ chết khiếp, cứ phải chạy đến kiểm tra liên tục. Em có buồn nôn không? Bụng có đau không? Đừng lúc nào cũng nghĩ đến tôi, không có phiền phức gì cả."

Quý Vũ nhìn đôi môi mỏng đẹp đẽ của Sầm Chi Hành, cậu đọc khẩu hình nhưng đầu óc cậu rối tung.

Khi Sầm Chi Hành nói "Buồn ngủ thì ngủ đi", mi mắt cậu khẽ sụp xuống, lần này thật sự chìm vào giấc ngủ.

Lời tác giả:

Cục cưng Tiểu Vũ đáng thương, mềm mại hệt như một cái bánh nhỏ. Viết chương này mà mình khóc mất rồi.

Chương 16: "Đừng sợ, dũng cảm lên nào."

Xuất huyết niêm mạc dạ dày, vết thương không quá nghiêm trọng nhưng lại rất khó chịu.

Bác sĩ điều trị đề nghị Quý Vũ nhập viện một tuần để theo dõi. Trong ba ngày đầu, cậu phải nhịn ăn nhịn uống, chỉ có thể dựa vào truyền dịch để bổ sung dinh dưỡng.

Tối hôm bị thương, Sầm Chi Hành lái xe quay về thôn Thương Khê đón ông Quý vốn luôn lo lắng cho cháu mình vào bệnh viện. Khi thấy Quý Vũ sắc mặt tái nhợt nằm trên giường bệnh, Quý Trung Lương đau lòng đến mức phải len lén lau nước mắt.

Trước đây, Quý Vũ giấu chuyện bị Tưởng Thức Quân ức hiếp rất kỹ, nhưng lần này lại không giấu được. Sầm Chi Hành kể cho ông biết ý định báo cảnh sát.

Người dân trong thôn và thị trấn chưa được phổ cập pháp luật đầy đủ, nhận thức pháp lý còn hạn chế, nên họ tự khắc sẽ có nhiều lo ngại. Quý Trung Lương nghĩ ra cách "âm thầm" nhất là làm Tưởng Thức Quân gặp xui xẻo, ví dụ như ngã vào rãnh nước trên đường đến trường.

Sầm Chi Hành thật lòng mong Quý Vũ thoát khỏi địa ngục trần gian này, anh nói thẳng: "Nếu không giải quyết chuyện này, Tiểu Vũ sẽ luôn bị ức hiếp." Điều này mới khiến ông Quý gật đầu đồng ý.

Sáng sớm hôm sau, báo cáo chấn thương của Quý Vũ được hoàn thiện và gửi đến gấp. Sầm Chi Hành đọc qua rồi gọi điện báo cảnh sát, tóm tắt lại sự việc. Vụ án được đồn công an gần đó tiếp nhận xử lý.

Đến gần trưa, ba cảnh sát đến gõ cửa phòng bệnh. Không gian bên trong không lớn, giờ lại có thêm ba người lạ, bầu không khí bỗng trở nên căng thẳng.

Quý Vũ lo lắng đến mức nắm chặt góc chăn, cậu môi mím đến trắng bệch. Sầm Chi Hành đặt bàn tay lớn của mình lên tay cậu, vỗ nhẹ an ủi, anh nói: "Đừng sợ, dũng cảm lên nào."

Quý Vũ khẽ gật đầu. Bàn tay hai người đặt lên nhau dần dần truyền đến hơi ấm như một nguồn sức mạnh vô tận.

Quý Vũ ngước mắt nhìn vào mắt người cảnh sát đứng trước mặt, cậu không còn lảng tránh hay sợ hãi nữa.

Tuy nhiên, trạng thái hiện tại của cậu không thích hợp để lấy lời khai, hơn nữa cậu là người khiếm thính, việc giao tiếp không dễ dàng. Sau khi hỏi ý kiến bác sĩ điều trị, cảnh sát quyết định dời việc lấy lời khai của Quý Vũ sang tuần sau. Thay vào đó, Sầm Chi Hành – người báo án đi cùng họ về đồn để làm biên bản trước.

Trước khi ra ngoài, Sầm Chi Hành xoay lại nhìn cậu. Anh nhìn thấy chai truyền dịch của Quý Vũ chảy gần hết thì quay lại nhấn chuông gọi y tá, còn không quên an ủi cậu, nhưng điều đó vẫn không thể xua tan nỗi lo lắng trong lòng cậu.

Sau khi Sầm Chi Hành rời đi, Quý Vũ dần trở nên bất an, ngón tay cậu cứ mân mê góc chăn.

Ông nội vuốt má cậu hỏi: "Đau không?" Một lúc sau ông lại nói: "Ông nội xin lỗi con." Chỉ khi Sầm Chi Hành đi rồi thì hai ông cháu mới có thể nói những câu như này.

Lòng Quý Vũ quặn thắt, cậu mạnh mẽ lắc đầu. Ông Quý không nói gì thêm, chỉ nhìn chai truyền dịch gần cạn rồi đứng dậy giảm tốc độ dòng chảy, ông dặn dò: "Ông đi gọi y tá đổi chai dịch, con chú ý một chút."

Quý Vũ gật đầu, cậu lặng lẽ nhìn bóng lưng ông dần đi mất.

Vài giây sau, cửa phòng bị đẩy mạnh ra, cánh cửa va vào tường rồi bật ngược lại.

Quý Vũ sững người.

Tưởng Diệu dẫn Tưởng Thức Quân bước vào, tiện tay đóng cửa và khóa trái lại.

Tưởng Thức Quân thay đổi nhiều đến mức suýt nữa là không nhận ra. Quanh mắt trái đến thái dương của nó tím bầm một mảng, trông như vừa bị đánh rất nặng. Quý Vũ liếc nó vài lần.

Cậu chưa kịp mở lời thì Tưởng Thức Quân đã hung hăng nói trước: "Thằng nhà quê kia, mày học được cách báo cảnh sát từ khi nào? Có phải anh trai tốt của mày giúp mày báo không?"

Tưởng Diệu nghe nhắc đến Sầm Chi Hành thì không hài lòng cau mày. Ánh mắt gã ta rơi trên gương mặt Quý Vũ, rồi cố làm ra vẻ thân thiện: "Quý Vũ, rút đơn báo án đi được không? Là người cùng thôn mà, làm to chuyện thế này cũng không hay ho gì. Hơn nữa, cháu nghĩ chỉ với vết thương nhỏ này mà có thể làm được gì sao?"

Phải rồi, Tưởng Diệu là người quyền lực nhất trấn này, sáng đi tối gặp. Cậu đã nhẫn nhịn bao năm, dường như nhịn thêm chút nữa cũng không sao...

Nhưng trong lúc cậu còn dao động, hình ảnh ông nội lén lau nước mắt và lời Sầm Chi Hành nói "tin tưởng tôi" và "dũng cảm lên nào" hiện ra trước mắt cậu.

Cậu cũng muốn tranh đấu một lần vì chính mình. Nếu báo cảnh sát thật sự có hiệu quả, Tưởng Thức Quân sẽ không dám dẫn người đến bắt nạt cậu nữa. Nghĩ đến viễn cảnh đó, cậu không dám tưởng tượng cuộc sống sau này sẽ hạnh phúc biết bao.

Sự im lặng của cậu trong mắt cha con nhà họ Tưởng chẳng khác gì lời từ chối. Tưởng Thức Quân tức giận tiến lại gần.

Quý Vũ căng thẳng vô cùng, cậu nhìn chằm chằm Tưởng Thức Quân đang ngày càng đến gần. Nhưng thuốc tê có hiệu lực quá mạnh, cú

hất tưởng như mạnh của cậu rơi lên cánh tay Tưởng Thức Quân lại nhẹ bẫng, thậm chí đến cậu còn không cảm thấy gì, huống chi là đối phương.

Tưởng Thức Quân cười lạnh: "Mày nghĩ chỉ dựa vào cái vết thương đó mà lật ngược tình thế à? Đúng là tao cho mày quá nhiều tự tin rồi."

Nó liếc nhìn chai truyền dịch gần cạn rồi nắm lấy tay trái của Quý Vũ. Nó không để cậu phản kháng liền giật băng dính ra, rút kim truyền dịch, rồi dùng ngón cái ấn mạnh vào vết kim, khiến cậu đau đến thấu xương.

Tay trái Quý Vũ run lên không ngừng. Cậu cắn chặt răng, cúi đầu không nhúc nhích.

Đến khi Tưởng Thức Quân ép cậu ngẩng đầu lên, chỉ vào vết bầm tím quanh mắt mình, nó nghiến răng nói: "Mày biết ai đánh tao không? Chính là 'anh Hành' của mày, 'anh trai tốt' của mày đấy. Anh ta còn đánh cả Cương Tử. Những người lên núi với bọn tao đều là nhân chứng."

"Mày báo cảnh sát giỏi thật đấy. Nhưng tao vẫn là trẻ vị thành niên, báo cảnh sát cũng chẳng bắt được tao. Ngược lại, 'anh trai tốt' của mày đánh trẻ vị thành niên như tao, mày nghĩ sẽ bị định tội gì đây? Chắc là đủ ngồi tù rồi đó~"

Tưởng Thức Quân cố tình nói thật chậm , mục đích là để dằn vặt Quý Vũ, một thủ đoạn tuy đơn giản nhưng hiệu quả. Và quả nhiên, Quý Vũ mắc bẫy.

Cậu đọc khẩu hình của nó xong, cả người như bị sét đánh, chết trân tại chỗ.

Sầm Chi Hành đã đánh người sao...? Là vì cậu sao...?

Ngồi tù? Tuy cậu không hiểu rõ về luật pháp, nhưng cũng biết đánh nhau vài cái không đến mức nghiêm trọng như vậy.

Cha con nhà họ Tưởng chỉ đang cố dọa cậu, nhưng cậu lại không thể không bận tâm.

Tưởng Diệu nhận ra cậu đang dao động nên lập tức thêm dầu vào lửa: "Chú nghe nói Sầm Chi Hành là họa sĩ rất nổi tiếng ở Giang Thành. Nếu chuyện đánh người này lan ra ngoài, danh tiếng của cậu ta sẽ bị hủy hoại. Không chừng sau này sẽ chẳng ai mua tranh của cậu ta nữa, giống như... chẳng ai thèm mua tượng gỗ nhà cháu vậy đó."

"Còn nữa, ông nội cháu gần đây không phải đang bận tìm mối bán tượng gỗ sao? Chuyện này chỉ là chuyện nhỏ thôi. Chỉ cần cháu rút đơn báo án, chú sẽ giúp ông cháu giải quyết. Thế nào? Nghĩ kỹ đi."

Nói xong, cha con nhà họ Tưởng sợ bị Quý Trung Lương phát hiện nên không ở lại lâu mà xoay người rời đi ngay.

Quý Vũ ngồi thẫn thờ rất lâu, trong đầu cậu luẩn quẩn hình ảnh Sầm Chi Hành là một họa sĩ lớn và lời nói của cha con nhà họ Tưởng. Cậu cảm thấy toàn bộ sức lực như bị rút cạn, cậu từ từ co mình lại trong chăn, thất thần nhìn vào khoảng không.

Khi ông nội dẫn y tá vào thay chai truyền dịch, bọn họ phát hiện gối rơi dưới giường, lỗ kim trên tay trái cậu dính đầy máu.

Y tá thốt lên: "Trời ơi! Sao em tự rút kim thế? Lại còn ấn lung tung nữa."

Quý Vũ liếc mắt nhìn gương mặt đầy nếp nhăn của ông nội.

Mạch máu tay trái khó tìm, y tá phải chuyển sang tay phải để cắm kim. Cô nói: "Để chị đặt ven luôn nhé? Nhìn đơn thuốc của em thì tuần này ngày nào cũng phải truyền, mỗi ngày đâm một mũi thì khổ lắm."

Cậu không hiểu cái gọi là "đặt ven" cho lắm – một người nhà quê như cậu không biết, có lẽ ông nội cũng không biết. Nhưng nghe y tá nói như vậy sẽ đỡ đau hơn, ông đồng ý ngay.

Đặt ven sẽ đau hơn kim thường. Một ống nhựa nhỏ, mềm được luồn vào trong mạch máu. Quý Vũ lặng lẽ nhìn y tá nối đầu kim với chai truyền dịch, y tá nói: "Giờ truyền thuốc kháng viêm nhé. Chị chỉnh chậm lại một chút, có thể sẽ hơi đau. Em không cần để ý, cũng đừng chạm vào nó. Sau này truyền dịch sẽ tiện hơn."

Nhưng Quý Vũ không thể không để ý. Thật sự rất đau, đau đến mức cả cánh tay cậu cứng đơ.

Cơn đau càng làm cậu cảm nhận rõ sự tồn tại của ống nhựa. Có lẽ cậu giống như lợn rừng không quen với thứ sang trọng, không chịu được thứ công nghệ cao này. Cảm giác khó chịu do ống nhựa nằm dưới da cứ theo cậu mãi như mắc xương trong cổ. Cậu muốn lấy nó ra, nhưng lại phát hiện nó đã bám vào da thịt.

Cậu nhìn ông nội ngồi cạnh giường, từ mái tóc bạc trắng, đến nếp nhăn nơi khóe mắt, rồi cả những vết chai sạn trên đôi tay.

Cậu muốn ra dấu, nhưng tay đang cắm kim truyền dịch, cơn đau như xuyên vào tận xương tủy. Cuối cùng, cậu đành nằm yên, ngây người nhìn lên trần nhà trắng xóa.

Ông nội dùng tăm bông nhúng nước làm ướt đôi môi khô của cậu. Cậu gượng cười, nhưng ánh mắt vẫn u ám.

Tình trạng này kéo dài cho đến khi Sầm Chi Hành quay lại.

Thuốc kháng viêm đã truyền xong, nhưng không hiểu sao tay Quý Vũ vẫn đau. Cậu không quá để ý đến nó, chỉ ngồi dậy lấy máy tính bảng mà Sầm Chi Hành để lại cho cậu giải trí rồi mở ứng dụng ghi chú lên. Cậu gõ từng chữ bính âm, xóa rồi viết lại, cứ lặp đi lặp lại như thế.

Anh Hành là một người tốt.

Một người yêu sạch sẽ đến mức không chịu được Đại Hoàng không tắm quá ba ngày, vậy mà lại dẫm bùn leo núi tìm cậu, giày bẩn, ống quần ướt sũng. Anh còn cõng cậu xuống núi, lái xe từ thôn về thị trấn, thậm chí còn quay lại đón ông nội cậu... Còn vì cậu mà đánh Tưởng Thức Quân.

Nói trắng ra, hai người quen biết chưa đầy một tháng, chẳng có lý do gì để anh phải làm đến vậy.

Anh Hành đúng là người quá dịu dàng, quá tử tế. Người như anh không nên bị bôi nhọ.

Sau nhiều lần chỉnh sửa, cuối cùng cậu cũng đưa đoạn ghi chú đến trước mặt Sầm Chi Hành.

[Anh Hành, hay là đừng báo cảnh sát nữa. Em nói thật đấy.]

Lời tác giả:

Sẽ có một số hiểu lầm nhỏ – đây là quá trình trưởng thành.

Chương 17: "Đáng đời."

Sầm Chi Hành nhìn dòng chữ trên máy tính bảng, rất lâu sau anh đó mới ngẩng đầu lên, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt trắng bệch không còn chút máu của Quý Vũ.

"Vì sao?" Anh hỏi.

Quý Vũ tránh ánh mắt của anh rồi lắc đầu. Cơn đau từ tay phải đặt ven giật lên từng hồi khiến thần kinh cậu bị tra tấn.

Người khiếm thính muốn chặn thông tin rất dễ dàng, chỉ cần nhắm mắt lại là chẳng biết gì nữa.

Nhưng cậu lại không nỡ bỏ lỡ lời nói của đối phương, ánh mắt cậu lơ đãng rơi trên đôi môi anh, nhưng lại không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

Sầm Chi Hành cho rằng biểu hiện này của Quý Vũ là do cậu đang chột dạ nên anh kiên nhẫn khuyên nhủ: "Vì sao không báo cảnh sát? Cho tôi một lý do. Là sợ sao? Hay lo lắng chuyện gì khác?"

Anh đưa máy tính bảng đến trước mặt cậu, Quý Vũ ngồi im không nhúc nhích. Một lúc sau, cậu chỉ lặng lẽ xòe tay ra, đặt trước mặt anh.

Cậu nhớ đến gương mặt bị bầm tím của Tưởng Thức Quân, nhớ đến lời cha con nhà họ Tưởng. Có thể họ đang lừa cậu, nhưng cậu không muốn đánh cược dù khả năng đó là thật chỉ là một phần trăm.

Cậu đang bị mắc kẹt, rơi vào ngõ cụt chẳng thể thoát ra.

Lần đầu tiên Sầm Chi Hành lạnh mặt với cậu. Anh lướt mắt nhìn những vết máu khô còn sót lại trên mu bàn tay trái và kim đặt ven ở

tay phải, anh không nói gì, chỉ lạnh lùng gật đầu rồi xoay người rời đi, tiện tay đóng cửa lại.

Quý Trung Lương khom lưng ngồi bên giường bệnh, ông cũng im lặng, không biết ông đang nghĩ ngợi điều gì.

Một lát sau, ông kéo chăn đắp lại cho Quý Vũ, ông định hút một điếu thuốc nhưng mò trong túi áo mới nhớ mình không mang theo tẩu, đành thôi.

"Thằng nhóc này, con lại đang làm gì vậy? Ông vừa hỏi cô y tá rồi, bọn họ đều bảo phải báo cảnh sát, báo rồi thì con mới không bị người ta ức hiếp nữa."

Quý Vũ co người trong chăn, cậu không biết phải giải thích thế nào. Tay đau quá, đau đến nỗi không thể viết chữ, không ra dấu được, mũi miệng như bị dán một lớp giấy mỏng khiến cậu nghẹt thở.

Cậu không ngủ được, mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh trăng lờ mờ, không có ngôi sao nào, cậu chẳng thấy một ngôi sao nào cả.

Cậu nghĩ đến rất nhiều thứ: người cha đã khuất, người mẹ bỏ đi, ông nội đang lo lắng vì tượng gỗ không có nơi tiêu thụ, anh Hành khuyên cậu phải dũng cảm và cả Tưởng Thức Quân.

Lúc nhỏ, cậu không hiểu tại sao người làm điếc tai mình là Tưởng Diệu, mà Tưởng Thức Quân chẳng những không áy náy, còn bắt đầu bắt nạt cậu.

Quý Vũ từng phản kháng, có lẽ là vào mùa hè năm cậu bảy tuổi. Cậu bị đẩy ngã xuống đất, đụng vỡ một cái vại dưa muối không biết của ai. Khi bị Tưởng Thức Quân túm lấy, cậu tiện tay nhặt một mảnh vỡ chém vào tay phải của nó.

Cậu hận nó đến tận xương tủy, vết chém rất sâu, máu chảy đầm đìa, khiến đám trẻ con khác hoảng sợ.

Vết sẹo trên ngón tay cái của Tưởng Thức Quân cũng là từ đó mà có.

Nhà họ Tưởng tức điên lên, bọn họ lôi ông nội và cậu đến ủy ban thôn để tổ chức một buổi "đấu tố".

Lúc đó, tai Quý Vũ đã điếc, chưa học được cách đọc khẩu hình. Trong ký ức của cậu, đó là một đám người như quỷ dữ, cả nam lẫn nữ, mặt mày dữ tợn vây quanh cậu và ông nội.

Cuối cùng, chuyện kết thúc bằng việc bồi thường năm trăm tệ. Ông nội dẫn cậu sang nhà họ Tưởng xin lỗi.

Chuyện này trở thành chủ đề bàn tán của người dân trong thôn và thị trấn. Danh tiếng cả đời của ông nội vì thế mà bị hủy hoại. Danh tiếng là thứ rất quan trọng. Kết quả "bỏ phiếu dân chủ" về việc rừng mơ có bị sung công hay không, sau này cũng bị ảnh hưởng bởi điều đó.

Từ đó, Quý Vũ không phản kháng nữa. Bị bắt nạt cậu cũng không hé môi, về nhà chỉ dám nói những điều tốt, giấu những điều xấu. Cậu sợ ông nội lại vì mình mà phải chịu khổ.

Một đêm không ngủ.

Sáng sớm hôm sau, ông nội nhìn sắc mặt cậu mà giật mình. Ông v.uốt ve đầu cậu, lẩm bẩm: "Không báo thì không báo, sau này đi đâu ông cũng dẫn con theo, không để ai bắt nạt con nữa."

Hốc mắt Quý Vũ cay xè, cậu đưa tay ôm lấy cánh tay ông, lặng lẽ dựa vào đó một lúc.

Đến chiều, Sầm Chi Hành ghé qua. Quý Vũ đang mơ màng, nhưng vừa bị chạm vào tay phải là cậu tỉnh ngay, đau đớn vô cùng.

Sầm Chi Hành đặt một túi chườm nóng xuống dưới tay cậu. Quý Vũ sững sờ nhìn từ bàn tay của anh rồi chậm rãi ngước lên, run rẩy đối

diện với anh.

Sầm Chi Hành bình tĩnh hỏi: "Đã quyết định chưa? Nghĩ ra lý do chưa?"

Quý Vũ như con ốc sên bị chạm vào râu, cậu lập tức rụt lại, lặng lẽ lắc đầu.

Tay đau, mạch máu cũng đau. Cậu muốn rút cây kim đặt ven ra, nhưng khi tay trái chạm vào thì càng chạm lại càng đau.

Sầm Chi Hành liếc nhìn tay cậu rồi quay sang dặn ông Quý: "Khi truyền dịch nhớ lót túi chườm nóng cho em ấy." Nói xong, anh cũng không chờ câu trả lời của Quý Vũ mà quay người bỏ đi.

Hai ngày tiếp theo, Sầm Chi Hành không quay lại nữa. Trong khoảng thời gian đó, ủy ban thôn đến hai lần. Lần đầu là lấy chữ ký của Quý Vũ để rút đơn báo án. Lần thứ hai là tìm Sầm Chi Hành, vì anh – người đứng ra báo án – vẫn chưa đồng ý.

Quý Vũ ôm túi chườm nóng, cậu cúi đầu ngồi đó, không biết phải làm sao nữa.

Đến trưa ngày thứ tư, Sầm Chi Hành xách một bình giữ nhiệt đến. Sau khi trò chuyện vài câu với Quý Trung Lương, anh quay đầu lại, nhìn sắc mặt của Quý Vũ, anh không khỏi nhíu mày.

Quý Vũ lúng túng dùng tay trái kéo nhẹ chăn. Sầm Chi Hành không đợi thêm động tác nào khác từ cậu, khuôn mặt anh không cảm xúc, anh đặt bình giữ nhiệt lên tủ đầu giường rồi dựng bàn ăn nhỏ lên, sau đó múc cháo ra.

Một bát cháo gà đơn giản, ấm nóng, thơm lừng. Đúng lúc bụng Quý Vũ kêu "ục ục", cậu lén liếc nhìn Sầm Chi Hành một cái rồi dùng tay trái cầm bát cháo lên uống một cái.

Ngon quá.

Cậu thật sự rất đói, Sầm Chi Hành đưa tay giữ trán cậu lại, anh bảo: "Ăn chậm thôi."

Quý Vũ ngừng ăn, cậu nhìn vào mắt Sầm Chi Hành.

Khuôn mặt người đàn ông vẫn lạnh lùng như vậy, chứng tỏ cơn giận vẫn chưa tiêu. Quý Vũ lập tức cụp mắt xuống, cậu cúi đầu cẩn thận ăn từng thìa cháo nhỏ, đầu gần như sắp chạm vào bát.

Đợi cậu ăn xong, Sầm Chi Hành ngồi xuống mép giường, anh ra hiệu về phía tay phải của cậu: "Sao không dùng tay phải? Truyền dịch không thoải mái à?"

Tay đau thật, nhưng cậu không biết phải nói sao với Sầm Chi Hành. Nếu giờ lấy máy tính bảng ra gõ chữ, liệu Sầm Chi Hành có nghĩ rằng cậu đang cố tình tỏ ra đáng thương không? Tay đau thì cậu nói được, nhưng đến lúc giải thích chuyện rút đơn báo án thì lại không động đậy gì.

Quý Vũ rụt tay phải vào trong chăn. Sầm Chi Hành lặng lẽ nhìn động tác của cậu, anh bỗng cong khóe môi tự giễu.

Anh dọn dẹp bình giữ nhiệt trên tủ đầu giường. Bên ngoài bỗng có mưa rào, Sầm Chi Hành bước tới đóng cửa sổ. Lúc Quý Vũ ngẩng đầu nhìn anh, anh chậm rãi nói: "Ngày mai tôi sẽ đi rút đơn báo án."

Ánh mắt Quý Vũ thoáng trở nên vô hồn, cậu ngây người nhìn bóng lưng Sầm Chi Hành khuất dần sau cánh cửa.

Trước ngày Quý Vũ xuất viện, ủy ban thôn lại đến một lần nữa, lần này là cùng cha con nhà họ Tưởng. Họ mang theo giỏ trái cây và quà tặng, cảm ơn Quý Vũ, ca ngợi cậu rộng lượng, biết chăm lo cho quan hệ xóm làng.

Quý Vũ không cười nổi, ngay cả một nụ cười gượng cũng không, cậu siết chặt ga trải giường, cả người run lên từng hồi.

Trước khi rời đi, Tưởng Diệu còn nhắc đến chuyện tìm đầu mối bán hàng ở thành phố để "bày tỏ lòng biết ơn", nói xong ông ta cũng không đợi Quý Trung Lương phản ứng lại mà dẫn con trai cùng với người của ủy ban thôn rời đi.

Ngày xuất viện, Sầm Chi Hành vẫn lái xe đến đón cậu. Đường từ huyện về thị trấn quá xa, hai ông cháu khó mà tìm được xe.

Y tá đang rút kim tiêm cho Quý Vũ bất ngờ thốt lên: "Sao tay đau mà không nói? Đã thành viêm tĩnh mạch rồi. Lúc trước truyền dịch cũng không chú ý, có sưng đau thì phải bảo cho bọn chị chứ!"

Quý Vũ cúi đầu như đứa trẻ mắc lỗi. Giọng của y tá cũng dần dịu xuống.

"Để chị gọi bác sĩ điều trị kê thêm đơn thuốc. Về nhà lấy khoai tây cắt lát đắp cũng được."

Cuối cùng, ống kim nằm trong mạch máu cũng được rút ra, Quý Vũ thấy nhẹ nhõm hẳn. Từ mu bàn tay đến cánh tay, những mạch máu hơi xanh nổi rõ dưới da ngoằn ngoèo, vẫn còn đau nhưng không nặng như trước.

Sầm Chi Hành bước đến, nhấc cổ tay cậu lên xem. Chỗ kim luồn to hơn bình thường, vị trí tiêm bầm một mảng lớn, các mạch máu dưới da trên cánh tay ngoằn ngoèo nhìn khá đáng sợ.

Anh nói: "Đáng đời."

Rồi anh đi vào văn phòng bác sĩ điều trị lấy đơn thuốc, sau đó xuống lầu lấy thuốc.

Một túi thuốc nhẹ nhàng được ném qua, Quý Vũ theo phản xạ giơ tay trái đỡ lấy. Trong túi có kèm đơn thuốc, ghi tên thuốc và giá tiền.

Quý Vũ mím môi. Viện phí, tiền thuốc đều do Sầm Chi Hành trả, tất cả những khoản này cậu phải trả lại. Nhưng cậu đã sáu, bảy ngày

không giao tiếp với anh, thậm chí cũng không gặp anh mấy lần.

Về nhà rồi tính tiếp. Cậu vọng về nhà anh Hành có thể nguôi giận phần nào.

Nhưng suy nghĩ của Quý Vũ lại thành công cốc.

Sầm Chi Hành đưa họ đến cổng thôn rồi không cùng họ đi về nhà.

Đại Hoàng vẫn ngồi trước cổng kêu ăng ẳng, nhưng trong sân trống trải, giày của Sầm Chi Hành không còn ở đó.

Tim cậu chợt thắt lại, cậu không để ý đến lễ nghĩa mà vội vàng đẩy cửa phòng của Sầm Chi Hành.

Cửa không khóa, đẩy nhẹ là mở ra.

Phòng trống không, lớp bụi mỏng bay lơ lửng trong ánh nắng. Tất cả quần áo và vật dụng của Sầm Chi Hành đã được mang đi, chỉ còn lại cái chăn được xếp gọn gàng.

Mạch máu trên tay phải của Quý Vũ lại bắt đầu đau nhói từng hồi, như thể ven vẫn đang nằm đó, lặng lẽ đâm xuyên qua da thịt cậu.

Quý Vũ từ từ vùi mặt vào lòng bàn tay, cậu ngồi xổm xuống, co người trong hai cánh tay.

Mọi thứ hỏng bét cả rồi.

Anh Hành sẽ không quay lại nữa.

Chương 18: "Đừng buồn nữa."

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Sầm Chi Hành vốn không thuộc về thôn làng nhỏ xa xôi này, sớm muộn gì anh cũng sẽ rời đi.

Từ ngày gặp nhau, ngày chia ly đã bắt đầu đếm ngược.

Quý Vũ biết sẽ có ngày đó, cậu đã lường trước được điều đó sẽ xảy ra, nhưng không bao giờ ngờ được mọi chuyện lại phát triển thành cục diện như bây giờ.

Ngay cả một lời từ biệt đàng hoàng cũng không có, cậu đã khiến Sầm Chi Hành tức giận mà bỏ đi.

Cậu đứng suy nghĩ một hồi, định bụng sẽ đuổi theo, nhưng ông nội đã chặn lại, ông cắt khoai tây thành lát để đắp lên cánh tay phải cho cậu.

"Người ta vẫn chưa đi đâu, vẫn thuê căn nhà trống dưới chân núi."

Quý Vũ ngớ người, vội làm ngôn ngữ ký hiệu hỏi: [Thật không ạ?]

Mấy lát khoai tây đắp trên tay phải rơi xuống vài miếng, ông nội ấn tay cậu xuống, liếc nhìn cậu một cái: "Ông lừa con làm gì?"

Trước khi trở về phòng, ánh mắt cậu lướt qua hộp sữa trên bệ cửa sổ, sắc mặt cậu thoáng hiện vẻ cô đơn.

Tối hôm đó, cậu không ngủ được, nghĩ đến ban ngày trời đổ mưa, cậu bèn ngồi dậy mò mẫm vào phòng ông nội.

Quả nhiên ông nội cũng chưa ngủ, có lẽ vì đau chân nên vẫn chưa ngủ được. Cậu lấy cao dán ra dán lên chân ông, cậu nghĩ ngợi một lúc rồi ra ngoài đun một ấm nước, đổ vào túi chườm nóng đặt lên chỗ cao dán xoa xoa.

Dưới ánh trăng trong trẻo ngoài cửa sổ, ông nội vuốt tóc cậu, nhường nửa giường cho cậu. Quý Vũ trèo lên nằm cạnh, trán tựa vào vai ông, cậu nghĩ về những chuyện đã xảy ra gần đây rồi thiếp đi lúc nào không hay.

Quý Vũ muốn xuống chân núi để xác nhận, không phải là cậu không tin lời ông mà chỉ muốn tận mắt nhìn thấy anh Hành.

Quý Trung Lương bây giờ không yên tâm để Quý Vũ ra ngoài một mình, ông nhất quyết đi cùng, cậu không lay chuyển được nên đành đồng ý.

Hai người đi đến chân núi, đúng lúc thấy Sầm Chi Hành xách hộp đựng tranh ra ngoài. Quý Vũ thấy thế không khỏi ngây người, sau đó nhanh chóng nép người sau một thân cây.

Sầm Chi Hành có hơi khựng lại, anh thoáng liếc nhìn về phía cậu, nhưng chỉ vài giây sau, anh bước đi như thể không có gì xảy ra.

Quý Trung Lương thở dài.

"Chuyện này là con không đúng. Người ta bận bịu lo cho con như vậy, từ việc báo án đến ghi lời khai các thứ..." Ông dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Chừng nào con nghĩ thông suốt rồi thì xin lỗi người ta một câu, đừng bướng nữa."

Quý Vũ ủ rũ gật đầu.

Bên phía Sầm Chi Hành vẫn giữ lại chẩn đoán thương tích. Tưởng Diệu e dè nên nghiêm túc liên hệ với thương nhân ở thành phố để tiêu thụ các sản phẩm của Quý Trung Lương.

Quý Vũ không biết gì về chuyện này. Người thu hàng tự xưng là ông Uông, ông ta vượt đường núi đến nhà hai ông cháu, sắc mặt ban đầu không tốt lắm nhưng sau khi xem qua tay nghề của Quý Trung Lương thì không khỏi cười to, ông ta ôm hai bức tượng Phật bằng gỗ hương có kích thước vừa phải đi.

Theo lời ông Uông, hai bức tượng Phật này coi như phí trung gian, sau này có đơn hàng sẽ trả công sau.

Gỗ hương không phải loại rẻ tiền, Quý Trung Lương xót của nhưng may mắn là ông Uông không phải kẻ lừa đảo. Sau này, đơn hàng nhiều dần, tiền công từng đơn cũng lần lượt đến tay, lúc này Quý Trung Lương mới yên tâm.

Có một đơn hàng khẩn là cặp phù điêu "Song long hí châu", ông Uông đích thân mang bản thiết kế và gỗ mun đến, nhấn mạnh phải hoàn thành trong mười ngày.

Làm sao mà nhanh thế được? Một cặp phù điêu gỗ nguyên khối đường kính 40cm, thiết kế trên bản vẽ tinh xảo đến từng chi tiết, các chi tiết nhỏ như vảy rồng, mây cuộn, hạt châu, vừa phải đảm bảo chất lượng, vừa phải dành thời gian đánh bóng, nhìn chung thì mười ngày vẫn quá gấp.

Nhìn thấy vẻ chần chừ trên mặt Quý Trung Lương, ông Uông rút ba tờ tiền đỏ từ ví nhét vào túi áo ông.

"Tiền đặt cọc, làm xong sẽ có thêm ba tờ nữa, mười ngày sau tôi đến kiểm hàng."

Quý Trung Lương vẫn nhận đơn này.

Hai ông cháu bắt đầu làm việc ngày đêm. Tay phải bị viêm tĩnh mạch của Quý Vũ vẫn chưa khỏi hẳn, Quý Trung Lương ngăn cản mấy lần nhưng không được. Quý Vũ không nói lời nào, cậu lặng lẽ làm cùng ông, vì cậu biết chỉ khi cùng nhau làm mới có thể hoàn thành trong thời gian mười ngày.

Dùng rìu chặt ra hình dáng sơ bộ, sau đó dùng dao đục để làm tròn, khắc hình rồng, mây và các đường nét tổng thể của viên ngọc....

Trước đây Quý Vũ chưa từng làm những tác phẩm điêu khắc lớn như vậy, cậu chỉ luyện tay bằng các món nhỏ. Cậu từ từ học theo từng bước ông nội làm, từ cách dùng lực, góc độ, kỹ thuật, đều phải tìm tòi học hỏi, vì thế tốc độ khắc của cậu chậm hơn ông rất nhiều, một số chi tiết cần ông phải sửa lại tỉ mỉ.

Quý Vũ lo nếu làm chậm tiến độ sẽ không nhận được phần tiền còn lại nên cậu dồn hết tâm huyết vào công việc. Đợi ông nội ngủ rồi, cậu lại dậy làm nốt phần tiến độ ban ngày còn bỏ sót. Cậu tạm gác lại mọi cảm xúc khác, chỉ thỉnh thoảng trước khi ngủ, cậu trằn trọc nghĩ xem làm xong đợt này sẽ xin lỗi anh Hành như thế nào.

Đến ngày thứ chín, cặp phù điêu "Song long hí châu" cuối cùng cũng hoàn thành. Quý Vũ thở phào nhẹ nhõm, cậu bắt đầu đánh bóng, cuối cùng là sơn phủ rồi đợi khô.

Ngày thứ mười, ông Uông đến như đã hẹn, ông ta kiểm tra từng chi tiết, vài phút sau, ông ta nở nụ cười rạng rỡ, vỗ vai Quý Trung Lương, liên tục nói "Tốt!".

Tiếng "tách" vang lên, ông ta chụp ảnh gửi khách hàng xác nhận. Có vẻ đã được duyệt, mặt mày ông ta hớn hở, không dây dưa như trước mà dứt khoát đếm ba tờ tiền đỏ đưa cho Quý Trung Lương.

Nhìn vết vá trên ống tay áo của Quý Trung Lương, ông Uông thở dài, lại rút thêm một tờ nữa, nhất quyết không cho ông Quý từ chối. Trong lòng ông Uông thầm nghĩ, dân quê thật thà đến mức đáng thương, có tay nghề tốt như vậy, nếu vào thành phố chẳng phải sẽ kiếm được nhiều tiền hơn sao?

"Cứ nhận lấy đi, chú cũng không dễ dàng gì."

Nhìn gương mặt già nua đầy vẻ cảm kích của Quý Trung Lương, ông Uông càng thêm áy náy trong lòng, nhưng không nói gì thêm. Nhận

tiền của người ta thì làm việc cho tốt, ông ta không muốn nhiều lời. Sau đó, ông ta ra hiệu cho hai người đi vào cùng đóng gói hàng hóa rồi khiêng xuống núi.

Trước khi rời đi, Quý Trung Lương gọi Quý Vũ đưa cho ông Uông và mấy người đi cùng mỗi người hai quả nhót Nhật.

Số nhót Nhật này là do dì Lý mang đến lúc hay tin Quý Vũ nhập viện. Dì cho cả một túi lớn, quả nào cũng ngọt lịm.

Chờ họ đi rồi, Quý Vũ rửa sạch tay, bóc hai quả nhót Nhật sau đó đút cho ông nội. Ông nội vừa ăn vừa trải bốn tờ tiền đỏ dưới ánh nắng, xem kỹ xem có phải là tiền thật không, thì ra chúng đều là tiền thật.

Ông xoa đầu Quý Vũ, trong lòng thầm nghĩ: Cuối cùng thì cũng ổn rồi, có thể tiếp tục để dành tiền mua máy trợ thính cho thằng bé rồi.

Sau khi dọn dẹp xong đống mùn cưa trong sân và ăn cơm trưa, Quý Vũ rửa một ít nhót Nhật, lau khô rồi cho vào túi vải. Cậu còn mở một hũ rượu mơ ủ từ tháng Tư, rót ra nếm thử một ngụm nhỏ, vẫn còn hơi chua nhưng vị cũng ổn. Cậu đổ một ít vào lọ thủy tinh nhỏ chuẩn bị mang theo.

Quý Trung Lương thấy cậu đang loay hoay, ông chờ đúng lúc liền đi theo cậu ra ngoài. Lúc đó, Quý Vũ đang mang một túi vải đầy ắp định ra cửa.

Ông cố ý hỏi: "Đi đâu đấy?"

Quý Vũ ấp úng giải thích: [Đi... đi tìm anh Hành.]

Ông nội liếc cậu một cái: "Để ông đưa con đi. Sầm Chi Hành tốt với con, con cũng phải đối xử tốt với người ta, đừng có bướng."

Ông đưa Quý Vũ đến tận chân núi rồi nhìn cậu đứng lưỡng lự ở cửa một hồi lâu mới chịu gõ cửa.

Quý Trung Lương chạm mắt với Sầm Chi Hành ở trong nhà, rồi ông nhìn anh kéo Quý Vũ – với cái đầu cúi gằm sắp chạm đến ngực – vào trong. Thấy mọi thứ đã ổn ông mới quay lưng trở về.

Sầm Chi Hành cụp mắt nhìn Quý Vũ, anh hỏi: "Em đến làm gì?"

Bây giờ ánh mắt của anh có hơi dữ dằn, trông rất đáng sợ. Quý Vũ len lén nhìn anh, trong lòng có chút sợ hãi.

Sầm Chi Hành đợi một lúc, nhưng Quý Vũ vẫn đứng bất động như khúc gỗ. Anh nhíu mày, xoay đầu định đi vào phòng ngủ.

Quý Vũ giật mình, cơ thể phản ứng nhanh hơn cả suy nghĩ, cậu vội túm lấy vạt áo anh.

Sầm Chi Hành xoay lại đưa mắt nhìn từ gương mặt đến bàn tay đang nắm vạt áo mình của cậu.

Cơ thể Quý Vũ hơi run lên, nhưng cậu vẫn cố nén không buông tay. Cậu dùng một tay lấy từ trong túi ra một cuốn sổ tay mới mua, bên trong là những lời cậu đã suy nghĩ rất kỹ mới dám viết:

[Anh Hành, em xin lỗi.

Em không nên tùy tiện nói muốn rút lại việc báo án. Anh đã đưa em đến bệnh viện, giúp em báo án, còn hỗ trợ làm biên bản, nhưng em lại không bàn bạc gì với anh mà tự ý nói rút lại.

Anh luôn dạy em phải dũng cảm, nhưng em đã không làm được.

Em xin lỗi.

Em phải làm thế nào mới được anh tha thứ đây ạ? Anh không ở nhà mấy ngày nay, em buồn lắm.]

Sầm Chi Hành khẽ xoa xoa góc tờ giấy. Quý Vũ vẫn chưa giải thích lý do vì sao lại không muốn báo án nữa nhưng anh cũng không định hỏi tiếp.

Những ngày qua, anh cũng đã suy nghĩ rất nhiều.

Môi trường sống từ nhỏ của Quý Vũ rất khác với anh. Có lẽ những việc mà anh thấy là dễ dàng nhưng đối với Quý Vũ lại là những thứ rất khó khăn.

Có thể Quý Vũ cũng có nỗi khổ riêng và anh không nên dùng tiêu chuẩn của mình để đánh giá hành động của cậu.

Anh biết rõ Quý Vũ bị đám trẻ trong thị trấn bắt nạt, nhưng vẫn để cậu một mình đi hái nấm. Suy cho cùng, việc Quý Vũ nhập viện lần này ít nhiều cũng có trách nhiệm của anh. Chính vì vậy, khi Quý Vũ nói "không báo án nữa", anh mới giận đến vậy.

Anh rời khỏi dòng suy nghĩ thì bắt gặp ánh mắt cẩn trọng đang ngước lên nhìn mình của Quý Vũ. Bàn tay trái của cậu lo lắng siết chặt lấy vạt áo anh.

Anh bất lực lắc đầu, hỏi: "Em buồn gì chứ?"

Quý Vũ buồn bã chớp mắt, cậu viết lên sổ:

[Em làm anh buồn, nên em buồn.]

Một câu nói hơi lủng củng, nhưng Sầm Chi Hành hiểu được. Anh không thể diễn tả nổi cảm xúc trong lòng lúc đó, anh đưa tay xoa nhẹ má Quý Vũ, nói:

"Đừng buồn nữa."

Lời tác giả:

Tuyến sự nghiệp của Tiểu Vũ dần dần được khai thác~

Tiểu Vũ đúng là "vợ đảm"! Lại chạy theo dỗ chồng nữa kìa.

Click để xem ảnh

Hình minh họa cho Song Long Hí Châu

Chương 19: Mơ đã chín

Đầu tháng sáu, thời tiết dần nóng lên. Quý Vũ mặc áo thun ngắn tay, cánh tay phải lộ ra ngoài, làn da trắng trẻo làm nổi bất lớp mạch máu xanh ngoằn ngoèo, tay bị viêm tĩnh mạch trông vẫn còn nghiêm trọng.

Sầm Chi Hành nắm cổ tay cậu nâng lên xem, gương mặt anh không mấy vui vẻ: "Sao vẫn chưa khỏi?"

Quý Vũ cười ngượng, cậu không dám nói rằng mấy ngày nay bận rộn xử lý đơn hàng nên có lúc quên bôi thuốc.

Sầm Chi Hành kéo cậu vào phòng khách, ấn cậu ngồi xuống ghế sofa rồi nói: "Ngồi yên đó."

Quý Vũ gật đầu, cậu lấy từ trong túi vải ra chai rượu mơ và một ít nhót Nhật rồi đặt lên bàn trà nhỏ, nhân tiện quan sát nơi ở hiện tại của Sầm Chi Hành.

Đúng là nơi này thích hợp hơn nhà cậu, ít nhất là có đầy đủ đồ đạc, nội thất cũng không cũ kỹ như nhà cậu.

Cậu không ngắm nhìn được lâu thì Sầm Chi Hành đã bước ra, anh mang theo một đĩa khoai tây thái lát hơi lộn xộn, lát dày lát mỏng không đều rồi đắp lên cánh tay Quý Vũ.

Sầm Chi Hành hỏi: "Còn đau không?"

Quý Vũ khẽ lắc đầu, cậu nghĩ một lúc rồi lại đổi sang gật đầu.

Sầm Chi Hành cười khẽ, anh ấn cậu nằm xuống ghế sofa. Mái tóc hơi dài của thiếu niên tản ra để lộ vầng trán mịn màng.

Đắp khoai tây xong, anh dùng mu bàn tay nhẹ nhàng vuốt tóc mai lòa xòa trên trán cậu, anh nói: "Vài hôm nữa dẫn em đi cắt tóc, tóc

dài che cả mắt rồi."

Quý Vũ ngoan ngoãn gật đầu, anh Hành nói gì thì cậu nghe nấy.

Sầm Chi Hành cầm lấy lọ thủy tinh trên bàn trà, anh mở nắp ra, hương vị chua chua của mơ lên men tỏa khắp nơi.

Yo, mang cả rượu đến nữa à.

Anh định hỏi Quý Vũ có biết uống rượu không, nhưng vừa quay đầu lại đã thấy cậu nghiêng đầu ngủ mất.

Ghế sofa không lớn, vừa đủ để Quý Vũ nằm thẳng. Nếu cậu trở mình một chút là sẽ rơi xuống đất. Sau khoảng mười lăm phút, Sầm Chi Hành gỡ khoai tây ra, anh dùng khăn ấm lau cánh tay cậu.

Quý Vũ bị đánh thức, mắt cậu lờ đờ mở ra nhìn anh.

Sầm Chi Hành vỗ nhẹ lên vai cậu: "Vào phòng mà ngủ." Nói xong, anh bế ngang người cậu lên rồi bế cậu phòng ngủ chính.

Quý Vũ sợ đến tỉnh cả ngủ, cậu cứng đờ nằm trên giường, đầu mũi thoang thoảng mùi hương có thể là nước hoa hoặc sữa tắm quen thuộc của Sầm Chi Hành.

Sầm Chi Hành không thích làm việc nhà. Sau khi dọn đến đây, anh cũng chẳng buồn quét dọn phòng ngủ phụ không ai dùng đến. Thú thật thì sống ở đây không thoải mái mấy. Anh không thích vào bếp, bữa trưa và bữa tối đều ăn ngoài, nhưng chẳng hiểu sao lại mua về một túi khoai tây.

Quý Vũ vẫn nằm thẳng đơ như tư thế quân đội, đôi mắt cậu mở to. Trông cậu buồn cười đến mức Sầm Chi Hành cũng không nhịn được cười, anh trêu đùa: "Không ngủ thì xuống đất mà nằm."

Quý Vũ lưỡng lự một lúc, cậu cảm thấy giường của anh Hành thật êm, gối và chăn đều rất thơm, nằm xuống là không muốn dậy nữa.

Cậu ngại ngùng xoay người, quay lưng về phía Sầm Chi Hành rồi cuộn tròn lại.

Sầm Chi Hành thấy vậy thì kéo rèm lại, căn phòng chìm vào bóng tối. Anh ngồi ở phía bên kia giường, dựa vào đầu giường xem tin nhắn trên điện thoại.

Chẳng mấy chốc, bên cạnh vang lên những tiếng động khe khẽ. Anh quay sang, thấy Quý Vũ quấn chăn như con nhộng rồi xoay người lại. Cả hai đối diện nhau, Quý Vũ bối rối nhìn anh, cậu rụt rè nhấc một góc chăn lên định đắp cho anh.

Sầm Chi Hành giơ tay cản lại, anh nói: "Không cần, em cứ ngủ đi."

Ánh sáng trắng từ điện thoại hắt lên gương mặt góc cạnh của anh, sáng tối đan xen làm dáng vẻ anh càng thêm lạnh lùng.

Tay Quý Vũ từ từ hạ xuống, sau đó rụt vào trong chăn. Cậu thấy khá hụt hẫng, không ngừng suy nghĩ linh tinh: Có phải mình vừa làm gì sai không? Có phải lại làm anh Hành giận rồi không?

Đúng là tâm trạng của Sầm Chi Hành không tốt.

Mấy ngày trước, anh đã nhờ chút quan hệ để liên hệ với một chuyên gia đầu ngành về thính học ở bệnh viện Tam Giáp ở Giang Thành, bọn họ đã gửi kết quả kiểm tra thính lực của Quý Vũ đến.

Kết quả không khả quan. Vừa rồi, chủ nhiệm Lý nhắn tin cho anh. Tình trạng thính lực ở cả hai tai của Quý Vũ hoàn toàn bằng không nên bắt buộc phải phẫu thuật cấy ốc tai điện tử.

Tuy nhiên, cấy ốc tai không phải là giải pháp hoàn hảo. Sau phẫu thuật, phải tránh vận động mạnh, một số ít bệnh nhân có thể bị đau đầu hoặc ù tai. Hơn nữa, Quý Vũ đã mất thính giác tận mười năm, việc phục hồi hệ thống ngôn ngữ sau phẫu thuật cũng là một thách thức lớn.

Chủ nhiệm Lý đã giải thích rõ ràng lợi và hại, cuối cùng khuyên: "Tốt nhất là đưa cậu bé đến bệnh viện Tam Giáp để làm kiểm tra toàn diện."

Sầm Chi Hành nhìn quanh, vừa rồi anh đang chìm trong dòng suy nghĩ nên giờ mới phát hiện Quý Vũ cứ lăn qua lăn lại, không giống như đang ngủ yên.

Anh vỗ nhẹ lên vai cậu, hỏi: "Lại không ngủ được sao?"

Quý Vũ lắc đầu, đầu ngón tay cậu khẽ chạm vào tay anh. Sầm Chi Hành hiểu ý, anh mở lòng bàn tay ra.

Hai bàn tay chạm nhau, như có dòng điện chạy qua, cảm giác ngứa nhẹ lan tỏa khắp cơ thể. Sầm Chi Hành không kịp nhìn thấy hai chữ đầu tiên cậu viết xuống nhưng anh vẫn có thể hiểu đại khái.

Quý Vũ hỏi tại sao anh giận.

Sầm Chi Hành cười khẽ, anh lắc đầu: "Giận gì chứ? Ngoan ngoãn ngủ đi."

Anh xoa đầu cậu rồi nắm nhẹ vành tai cậu.

Quý Vũ mở mắt nhìn anh, vài giây sau cậu lại nhắm mắt, hơi thở dần dần ổn định.

Đầu hè lúc nào cũng lất phất vài trận mưa, chẳng mấy chốc đã đến sinh nhật Quý Vũ.

Cả hai ông cháu vừa gấp rút hoàn thành một bức tượng gỗ Quan Thế Âm cao nửa người xong, sáng sớm ngày hôm sau, ông nội nấu cho cậu một bát mì ăn kèm với trứng.

Ông nội lăn trứng từ đầu đến cuối, miệng lẩm nhẩm câu vè lần thứ 18 từ khi Quý Vũ chào đời:

"Trứng lăn tròn tròn, vận may đến rồi.

Trứng lăn trên ngực, lòng rộng bao la.

Trứng lăn tay nhỏ, tài lộc vào nhà.

Trứng lăn chân nhỏ, bước lên đỉ.nh cao."

Ăn trứng lột vỏ hòa cùng sợi mì dài nóng hổi, Quý Vũ ợ một cái. Ông nội ôm vai cậu, đột nhiên hỏi: "Chắc con cao lên rồi nhỉ? Giờ cao hơn ông nửa cái đầu rồi đấy."

Quý Vũ cười cười làm ngôn ngữ ký hiệu: [Anh Hành chăm sóc con đặc biệt như thế, con còn uống sữa mỗi ngày nữa, không cao lên sao được ạ.]

Nói xong, cậu hơi buồn, sau sự việc đó, anh Hành đã chuyển đi và không quay lại nữa. Cậu luôn cảm thấy anh Hành vẫn giận mình, chỉ là không nhắc mà thôi.

Thôi, nói những điều này cũng chẳng có ích gì, đều là lỗi của cậu mà.

Dù thế nào ông nội vẫn luôn theo sát cậu, dù chân ông không khỏe, dù phải đến khu rừng mơ nơi ông đã bị thương nặng mà vẫn không thể lấy lại được.

Mơ đã chín, từ xanh chuyển sang vàng, những quả mơ tròn trịa, căng mọng treo trên cành. Quý Vũ trèo lên cây, cậu hái đầy một giỏ lớn rồi mang về nhà làm mơ xắt.

Sầm Chi Hành mang bánh lên núi, từ xa đã thấy hai ông cháu đang rửa mơ trong sân, Đại Hoàng nhìn thấy anh trước, nó cào cửa sủa vang.

Ông nội ngẩng đầu, đụng nhẹ tay cậu, Quý Vũ cũng ngẩng lên, hai mắt cậu sáng rực.

Quý Vũ dừng công việc lại, cậu vội vã chạy đến. Khuôn mặt cậu nở nụ cười, nhưng khi đến gần, cậu chợt dừng lại, ngượng ngùng nhìn anh.

Hôm trước, anh đã đưa Quý Vũ đi cắt tóc, nói chỉ cần cắt một chút là được, kết quả lại cắt thành kiểu tóc ngắn sát đầu.

Lúc đầu Sầm Chi Hành thấy không đẹp vì anh không còn được chạm vào mái tóc mềm mại của cậu nữa, nhưng giờ nhìn từ xa anh lại thấy cũng được.

Quý Vũ có khuôn mặt rất đẹp, không còn tóc che đi nữa lại càng xinh đẹp hơn, đặc biệt là đôi mắt màu trà sáng trong, khiến cậu trông rất tươi tắn, giống hệt một chú nhím nhỏ hoạt bát.

Sầm Chi Hành đưa hộp bánh cho Quý Vũ, lúc này cậu mới nhìn thấy bánh kem hai lớp trong hộp, cậu không khỏi ngạc nhiên mở to mắt.

Cậu đã từng thấy loại bánh này, trong trấn chỉ có một cửa hàng bánh kem bán, hồi nhỏ cậu luôn nài nỉ bố mẹ mua cho dù là loại nhỏ nhất, nhưng không có.

Cha mẹ nói quá đắt, chỉ là món ăn làm từ trứng và bột mì, không đáng chút nào.

Sầm Chi Hành đỡ vai Quý Vũ, bảo cậu đi trước, anh trêu: "Tôi còn tưởng em chạy nhanh là vì bánh kem đấy. Hóa ra bây giờ mới thấy bánh à?"

Quý Vũ chạy vào nhà, cậu ngượng ngùng không nói ra, vừa rồi cậu chỉ lo nhìn anh Hành thôi, anh Hành đẹp trai lắm, cứ khiến người ta không thể rời mắt.

Đã mấy ngày không gặp rồi, cậu thật sự rất nhớ anh.

Chương 20: "Ngày mai tôi phải về Giang Thành."

Sầm Chi Hành xắn tay áo theo phong tục địa phương, ngồi xuống chiếc ghế nhỏ bên cạnh Quý Vũ, anh bắt chước cách cậu cắt mơ.

Lưỡi dao cắt chéo từ giữa theo hình chữ V, vặn quanh hạt quả, ấn nhẹ, vậy là một bông hoa nhỏ hình thành.

Là người ít vào bếp và không làm nghề điêu khắc gỗ, nên tay nghề Sầm Chi Hành không ổn cho lắm. Quý Vũ đã làm mẫu vài lần, còn trực tiếp cầm tay chỉ việc nhưng anh vẫn không làm được.

Cuối cùng, dù Sầm Chi Hành cắt hỏng mấy quả mơ nhưng cũng không bị bỏ phí, Quý Vũ cho chúng vào một cái hũ nhỏ, phủ đường phèn vàng lên để ngâm, ghi ngày tháng lên nhãn: 17/06/2015.

Quý Vũ chớp mắt nhìn anh, rồi viết giấy đưa cho anh: "Hai tháng nữa là có thể ăn rồi."

Sầm Chi Hành cười nhẹ, vẻ mặt hơi không tự nhiên, nhưng anh không để Quý Vũ nhận ra.

Đến trưa, Quý Vũ đặc biệt mang bình rượu mơ có hình vẽ mặt cười ở góc ra. Đây là rượu mơ mà lần trước cậu và anh Hành cùng hái làm.

Vừa mở nắp ra, hương rượu mơ lập tức lan tỏa. Quý Vũ lần lượt rót đầy cho ông nội, anh Hành và bản thân.

Lòng bàn tay bất ngờ đau nhói, ông nội vừa thu đũa lại, ông không đồng ý nhìn cậu: "Trẻ con mà uống rượu gì hả?"

Quý Vũ phản bác: "Sau hôm nay con đã thành người lớn rồi, không phải con nít nữa."

Cậu thầm nghĩ trong lòng, trước đây cậu cũng đã lén thử một chút, chẳng có gì ghê gớm.

Thực tế chứng minh, cậu không phải là người uống ngàn ly không say.

Sau khi uống bốn, năm cốc rượu mơ, đầu óc Quý Vũ bắt đầu hơi choáng, nhưng cậu vẫn giả vờ bình tĩnh gắp thức ăn cho anh Hành, còn không quên cụng ly với ông nội.

Đây là sinh nhật vui nhất của cậu, ăn bánh kem ngọt ngào, có ông nội và anh Hành ở bên cạnh.

Giờ đây cậu đã say mèm, trong tầm mắt mơ màng của cậu, anh Hành véo má cậu, anh vừa nói vừa lấy ra một hộp vuông từ trong túi đưa cho cậu.

Tuy nhiên, sau khi bị rượu làm tê liệt não bộ, cậu không còn nhận diện được khẩu hình nữa. Nhưng theo bản năng, cậu biết anh Hành sẽ không làm hại mình, nên cậu nhận lấy cái hộp hình vuông ấy, ngây ngô cười với anh, miệng lẩm bẩm nói gì đó không rõ ràng.

Chỉ là những âm tiết vô nghĩa.

Tình trạng mất thính lực lâu dài khiến cậu không thể nói chuyện nữa, bình thường cậu biết giọng mình khó nghe nên không muốn mở miệng.

Có lẽ chỉ khi say, bộ não mất khả năng kiểm soát cơ thể, cơn thèm nói chuyện từ trong tiềm thức mới nổi lên khiến cậu ôm cánh tay anh Hành không buông, còn lải nhải không ngừng.

Sầm Chi Hành ôm cậu vào phòng, dép đã bị cậu đá ra từ lâu, giờ lại càng tiện hơn. Anh lấy mền mỏng ra đắp lên bụng cậu để chắn gió, anh vừa định rời đi thì có một lực cản ở vạt áo.

Quý Vũ nửa mở mắt nhìn anh, hai mắt cậu ngấn nước, nốt ruồi nhỏ trên mũi cũng đỏ lên, miệng cậu vẫn đang lẩm bẩm, không biết là muốn nói gì.

Quý Vũ lặng lẽ nhìn anh vài giây rồi thả tay ra, cậu nhìn lên trần nhà, miệng không phát ra âm thanh gì nữa.

Sầm Chi Hành thở dài, anh im lặng nhìn Quý Vũ một lúc rồi quay người bước ra ngoài.

Trong đầu Quý Vũ vẫn đang rất hỗn loạn, cậu luôn cảm thấy tâm trạng của anh Hành hôm nay có gì đó không ổn, cậu chống tay đi ra cửa.

Ông nội và anh Hành đang nói chuyện, cậu không nghe được, cũng không thể phân biệt được khẩu hình.

Lẽ ra cậu không nên uống nhiều như vậy.

Cậu đứng ở cửa một lúc, cuối cùng không nhịn được mà ngã đầu lên giường rồi chìm vào giấc ngủ sâu.

Lúc Quý Vũ tỉnh giấc đã là buổi tối, cậu nằm thẳng trên giường, mền mỏng đắp lên người rất ấm áp.

Ông nội đã nấu canh gừng mật ong, Quý Vũ không thích vị gừng nên cậu phải bịt mũi rồi uống một hơi.

Đầu óc Quý Vũ vẫn còn hơi choáng, cậu không nhớ rõ những gì đã xảy ra sau khi mình uống say, cậu liếc mắt nhìn quanh, anh Hành vẫn chưa đi, anh đang ngồi trong sân, tay cầm một điếu thuốc.

Ánh mắt hai người chạm nhau, trong mắt Sầm Chi Hành, nỗi ưu sầu giảm đi một chút, anh dập thuốc sau đó vẫy tay với cậu.

"Không uống được rượu mà còn cậy mạnh." Sầm Chi Hành cười nói: "Nhưng mà sau khi say rượu em lại rất đáng yêu."

Tâm trí của Quý Vũ chợt căng thẳng, liệu lúc say cậu có làm chuyện gì quá đáng không?

Cậu vô thức nhìn về phía ông nội, ông nội nhìn cậu rồi hình như cũng nhớ lại cảnh Quý Vũ lảm nhảm lúc ăn trưa, ông cười cười lắc đầu.

Không đúng, có gì đó không ổn.

Chẳng lẽ mình thật sự làm trò cười rồi sao?

Sầm Chi Hành bảo cậu đi lấy cái hộp, gọi cậu những hai lần cậu mới hoàn hồn, cậu mơ màng nhớ lại, lúc ăn trưa cậu đã nhận một cái hộp vuông nhỏ cỡ bàn tay từ anh Hành, hình như là để trên đầu giường.

Cậu chạy vào phòng lấy ra, thật ra trên hộp có in hình một cái điện thoại, cậu đã đoán ra bên trong là gì rồi.

Anh Hành bảo cậu mở ra, dạy cậu cách sử dụng, Quý Vũ cắn môi từ chối: [Anh Hành, cái này đắt quá.]

Sầm Chi Hành vỗ nhẹ lên sau đầu cậu, tóc cậu ngắn, cảm giác giống như đang sờ quả kiwi.

"Đừng lơ đãng nữa, nhìn vào đây."

Cắm thẻ sim, bật máy, nhập số điện thoại, kết bạn WeChat, tải game Fruit Ninja, cách tra Baidu ...

Mọi thao tác Sầm Chi Hành đều làm mẫu một lượt, cuối cùng mở ghi chú ra rồi đưa cho Quý Vũ.

Quý Vũ chợt nhận ra điều gì đó, cậu mân mê mặt sau điện thoại, cảm giác hơi lành lạnh.

Cậu cúi đầu gõ chữ: [Anh Hành, hôm nay trông anh không vui.]

Sầm Chi Hành khựng lại vài giây rồi cười nói: "Là sinh nhật của Tiểu Vũ mà, sao tôi có thể không vui được."

Quý Vũ nhìn Sầm Chi Hành thật lâu rồi gõ chữ: [Anh Hành, có phải anh có chuyện muốn nói không?]

Sầm Chi Hành ngạc nhiên vì sự nhạy bén và thẳng thắn của cậu, anh thở dài nói: "Ngày mai tôi phải về Giang Thành."

Thật ra Quý Vũ đã có cảm giác từ trước, cậu đã chuẩn bị tâm lý rồi, nhưng khi biết Sầm Chi Hành phải đi, cậu vẫn thấy buồn.

Ông nội cắt một miếng bánh kem còn lại đưa cho cậu, Quý Vũ cắn chặt răng, giả vờ không để ý, cậu cầm thìa lên xúc một muỗng lớn rồi cho vào miệng.

Cậu vừa nhai vừa làm ngôn ngữ ký hiệu: [Cái này ngon quá.]

Quý Vũ chỉ làm ngôn ngữ ký hiệu với người ngoài khi cậu thật sự đang gấp, nhưng bọn họ lại không hiểu, cho nên gần như là công cốc.

Cậu xúc vài muỗng là đã ăn xong bánh kem, cậu nuốt vội nên chẳng cảm nhận được vị gì, một lúc sau cậu mới gõ chữ hỏi:

[Có thể ở thêm vài ngày nữa không ạ?]

"Không được." Sầm Chi Hành lau kem trên khóe miệng cậu: "Ở studio có chút việc gấp."

Quý Vũ vô thức gật đầu hỏi: "Vậy hôm nay anh Hành có thể ngủ lại nhà em không?"

Sầm Chi Hành nhìn về phía căn phòng đang đóng cửa, Quý Vũ sợ anh từ chối nên vội vàng gõ chữ: [Em đã dọn phòng rất sạch, chỉ cần trải ga giường là có thể ngủ.]

Sầm Chi Hành lạ giường rất khó ngủ, thật ra anh vẫn chưa quen với căn phòng dưới chân núi nhưng anh không từ chối lời đề nghị của Quý Vũ, thế là anh gật đầu đồng ý.

Mắt Quý Vũ sáng lên, cậu vội vàng chạy đi dọn giường, lúc Sầm Chi Hành vào thì cậu đang trải ga giường mới, anh đến giúp một tay, Quý Vũ lại lấy thêm một bộ chăn đệm mới.

Quý Vũ làm việc nhanh nhẹn, bộ chăn đệm mới phơi vài ngày trước nên rất êm ái, thoải mái.

Hai người trong phòng, một người gõ chữ một người nói chuyện, đa phần là Quý Vũ khơi gợi câu chuyện, cậu không giỏi cái này, hình như là đang cố tìm chuyện để nói.

Cậu hơi hối hận vì đã uống say và lãng phí cả một buổi chiều, cậu hỏi anh Hành rằng Giang Thành có xa không, rồi lại hỏi liệu anh Hành có quay lại không.

Cuộc trò chuyện kéo dài tới tận khuya, cuối cùng câu chuyện kết thúc với câu hỏi:

[Anh Hành, anh còn giận em không?]

Dù cậu đã mời anh Hành về đây sống mấy lần, nhưng anh Hành vẫn không chịu quay lại, cậu cảm thấy anh Hành vẫn còn giận.

Hôm nay anh Hành đồng ý về nhưng không biết anh đã tha thứ cho cậu chưa, hay chỉ vì ngày mai anh phải đi nên mới mềm lòng.

Cậu nhìn vào đôi mắt đen dài hẹp của Sầm Chi Hành.

Vài giây sau, Quý Vũ nhận được câu trả lời: "Giận. Giận em, cũng giận tôi."

Sầm Chi Hành nhìn cậu thật lâu, đôi mắt sâu thẳm như giếng cổ cuộn trào cảm xúc, anh im lặng một lúc lâu mới cất tiếng:

"Thật ra tôi không có tư cách yêu cầu em quá nhiều, tôi chỉ cảm thấy mấy ngày qua tôi không thể khiến em tin tưởng tôi, có lẽ là do tôi có chỗ nào đó vẫn làm chưa đủ tốt."

Sầm Chi Hành nói hơi nhanh, có vẻ như không định để cậu hiểu.

Nhưng Quý Vũ có thể ghép các chữ lại với nhau, tạo thành một câu hoàn chỉnh.

Quý Vũ khó có thể miêu tả cảm xúc lúc này, cậu chỉ đứng ngẩn người tại chỗ, nước mắt cậu như những hạt ngọc rơi xuống không ngừng.

Một lúc sau, cậu mới nhận ra mình đang khóc, khóc rất dữ dội.

Hối hận, không nỡ, những cảm xúc phức tạp chen chúc trong lồng ng.ực, cổ họng không ngừng phát ra những âm thanh nghẹn ngào, tay run run chỉ vào chữ: Xin lỗi.

Sầm Chi Hành có thể hiểu được ngôn ngữ ký hiệu đơn giản, anh đau lòng ôm Quý Vũ vào lòng.

Toàn thân Quý Vũ run rẩy, tay cậu run run gõ chữ giải thích về chuyện hôm đó.

[Họ nói anh là họa sĩ lớn ở Giang Thành, nếu chuyện đánh người bị lộ ra sẽ ảnh hưởng đến anh, nếu không bán được tranh thì sao...]

Ánh sáng trên màn hình điện thoại bất ngờ trở nên chói mắt, Sầm Chi Hành xoa xoa thái dương, nhớ lại lúc trưa mình đã nói chuyện với ông Quý về việc cho Quý Vũ đi học.

Từ khi bị điếc năm sáu tuổi, Quý Vũ đã không theo kịp việc học trong lớp, cậu chỉ miễn cưỡng học hết cấp 2, ông nội cũng không còn đủ tiền để nuôi dưỡng cậu nên đành phải bỏ học.

Thêm vào đó, điều kiện giáo dục ở đây khá kém, Quý Vũ học không nhiều, trí tuệ không tính là đã trưởng thành.

Ý của anh là đưa Quý Vũ về Giang Thành, tìm một trường đặc biệt rồi xem xét lại tai của cậu, nhưng ông Quý do dự rất lâu, cuối cùng ông vẫn không đồng ý.

Sầm Chi Hành đưa tay nâng mặt Quý Vũ, cậu cúi thấp đầu, hai mắt ướt đẫm đã sưng húp.

Ngón tay anh chạm vào mi mắt ướt sũng của Quý Vũ.

"Cuối cùng em vẫn không tin tôi. Em nghĩ anh Hành sẽ sợ sao? Em nghĩ nếu anh Hành sợ thì sẽ báo cảnh sát như vậy sao? Mấy thằng nhóc hư hỏng đó, đánh thì đánh thôi, tôi chỉ hối hận vì mình không đánh mạnh hơn."

"Em đó, đúng là ngốc mà, lúc thì rất thông minh, khen em thông minh rồi lại bị hai người nhà họ Tưởng lừa ngay. Ông nội em nói không sai, em là người bướng bỉnh, cứ cố chấp, nếu lúc đầu nói rõ với anh Hành thì đã giải quyết xong rồi."

Quý Vũ không còn khóc nữa, cậu trông thật tội nghiệp, Sầm Chi Hành lấy một tờ khăn giấy đưa cho cậu lau mặt.

"Tôi đã giữ các giấy tờ báo án và giấy chứng nhận thương tích rồi, dù vụ án có bị hủy, em vẫn có thể báo lại, sau khi tôi đi rồi, người nhà họ Tưởng sẽ không dám ức hiếp em nữa."

"Quyền quyết định có báo án hay không, lúc nào báo là ở em. Can đảm lên, phải đề cao cảnh giác một chút."

Quý Vũ gật đầu, nước mắt cậu lăn xuống ngực Sầm Chi Hành làm ướt cả mảng áo.

Sầm Chi Hành không quá để ý đến nó, anh không chắc là Quý Vũ hiểu được bao nhiêu lời mình nói, anh nhìn vào điện thoại, đã quá

giờ 12 giờ, xem như anh đã trải qua sinh nhật cùng Quý Vũ.

"Sau này đừng giấu giếm chuyện gì, có việc gì cứ gọi cho tôi." Anh nói.

【Tác giả có lời muốn nói】

Cả hai đều không phải là hình mẫu hoàn hảo.

Chương 21: Con bướm không thể bắt được

Sầm Chi Hành đã rời đi hơn nửa năm.

Lúc đầu, Quý Vũ còn thường nhắc đến anh Hành với ông nội, nhưng lâu dần cậu không còn nhắc nữa. Trong lòng cậu vẫn âm thầm nhớ đến anh, cậu vừa mong anh Hành quay lại, vừa hiểu rõ rằng anh sẽ không quay lại nữa.

Sầm Chi Hành là một họa sĩ nổi tiếng ở thành phố, không thuộc về nơi nghèo nàn lạc hậu như thị trấn Miên Trúc này. Anh đến rồi đi, giống như một con bướm xinh đẹp mà cậu chẳng thể nào bắt được.

Nhóm người của Tưởng Thức Quân không còn đến gây sự nữa. Đơn đặt hàng từ thành phố dần ổn định, ông Uông cũng tăng tỷ lệ chia hoa hồng cho họ. Công việc yên ổn, kiếm được tiền, những ngày khó khăn dần trở nên dễ thở hơn.

Nhưng chân ông nội càng ngày càng yếu, mà ông nhất quyết không chịu đến phòng khám của nhà họ Tưởng mà chỉ dùng cao dán của Bách Thảo Đường để đắp lên chân.

Mặc dù chân đau nhưng ông vẫn kiên quyết đi theo Quý Vũ mọi lúc mọi nơi, sợ cậu lại bị bắt nạt.

Quý Vũ rất thương ông, nên ngoài việc đi mua vài món đồ cần thiết và lên núi tìm gỗ ra, cậu ít khi xuống núi. Cậu ngày ngày quanh quẩn trong sân, cùng ông khắc gỗ, hy vọng tiết kiệm được nhiều tiền hơn, sau Tết sẽ đưa ông vào bệnh viện trên huyện khám chân.

Đêm giao thừa năm 2016.

Đêm đến, trên núi rất lạnh, Quý Vũ đun nước nóng cho ông nội ngâm chân. Trong phòng, cái tivi màu mới mua hồi tháng trước đang phát chương trình Xuân Vãn, đúng lúc có tiết mục hài kịch.

Ông nội xem mà cười không ngớt, Quý Vũ cũng cười theo. Thật ra diễn viên nói rất nhanh, cậu chỉ có thể xem phụ đề, không cảm thấy quá thú vị, nhưng chỉ cần ông vui, cậu cũng vui.

Cậu không xem hết chương trình mà ôm điện thoại đã sạc đầy về phòng.

Trước khi ngủ, cậu cầm điện thoại lên, soạn tin nhắn gửi anh Hành. Sau hơn nửa năm luyện tập, tốc độ gõ chữ bằng bính âm của cậu đã nhanh hơn nhiều. Cậu nhập: [Anh Hành, chúc mừng năm mới.]

Nhưng cậu không gửi đi, nhìn thời gian ở góc bên trái màn hình, cậu suy nghĩ một chút rồi lại xóa đi. Cậu chuyển sang ứng dụng ghi chú, chuẩn bị sẵn câu chúc mừng hay hơn.

Sau khi chỉnh sửa xong, cậu quay lại WeChat. Trong danh bạ WeChat của cậu chỉ có một người, đó là anh Hành, không có gì khác để xem, nên cậu lướt lên đọc lại lịch sử trò chuyện. Tin nhắn không nhiều, cậu không mất quá nhiều thời gian để kéo lên đầu.

Ban đầu, cậu nhắn tin cho anh Hành khá nhiều, cậu nói rất nhiều chuyện vụn vặt cho anh. Sau đó, vì sợ làm phiền đến công việc của anh, số lần chủ động nhắn tin ít dần. Đa phần là anh Hành nhắn trước, hỏi cậu có uống sữa đúng giờ không, có gặp rắc rối gì không.

Lần gần nhất trò chuyện là sáu ngày trước. Anh Hành nói sữa anh mua cho cậu đã được giao, bảo cậu ra sân đợi người giao hàng.

Cậu đáp: [Cảm ơn anh Hành.]

Sau đó gửi thêm một sticker mèo đang tặng hoa.

Lúc đầu Sầm Chi Hành chuyển tiền trực tiếp qua WeChat cho cậu, nhưng cậu không nhận. Từ đó về sau, anh thường xuyên mua đồ gửi cho cậu, từ quần áo, giày dép đến đồ ăn, thức uống. Anh còn trả thêm tiền cho người giao hàng để họ đưa lên tận núi.

Anh Hành thật lòng đối xử rất tốt với cậu, Quý Vũ biết rõ điều đó. Cậu vẫn luôn khắc ghi trong lòng, nghĩ rằng sau này nếu có thể đưa nghề khắc gỗ của mình lên thành phố, kiếm được nhiều tiền hơn để chữa chân cho ông nội, cậu cũng có thể báo đáp anh Hành.

Đúng lúc đồng hồ báo thức lúc 0 giờ vang lên, Quý Vũ giật mình, nhanh chóng thoát khỏi dòng suy nghĩ. Cậu nhanh chóng quay lại ứng dụng ghi chú, sao chép nội dung đã chuẩn bị rồi dán vào ô chat, nhấn gửi:

[Anh Hành, chúc mừng năm mới! Chúc anh công việc thuận lợi, ngày nào cũng vui, sức khỏe dồi dào!]

Kèm theo đó là một sticker con mèo chúc Tết và bao lì xì 888 tệ* – số tiền cậu tự kiếm được từ việc nhận khắc gỗ.

**888 Nhân dân tệ = 3.084.088 Đồng*

Vài giây sau, điện thoại trong tay cậu rung mạnh, làm lòng bàn tay tê rần. Cậu nhìn kỹ thì thấy đó là cuộc gọi video từ anh Hành.

Cậu ngẩn người vài giây rồi mới nhận cuộc gọi và rồi cậu nhìn thấy hình ảnh của đối phương.

Sầm Chi Hành đang tựa vào lan can ban công, anh mặc áo khoác dáng dài màu be, bên trong là áo len cổ cao màu đen, đẹp đến mức không thể rời mắt. Anh cầm điện thoại, mỉm cười chào cậu: "Tiểu Vũ, chúc mừng năm mới! Còn gửi lì xì cho tôi nữa à?" Anh nói rất chậm, đủ để cậu đọc rõ khẩu hình.

Lòng Quý Vũ mềm nhũn, cậu ôm gối cọ nhẹ, liếc thấy một khung hình đen nhỏ ở góc phải màn hình.

Bộ não cậu nhanh chóng hoạt động, cậu ngồi bật dậy, thấy khung hình nhỏ kia cũng thay đổi theo. Cậu giật mình, nhận ra đó là hình ảnh của chính mình. Quý Vũ hoảng hốt vội úp điện thoại xuống, cậu ngồi bật dậy mở đèn, chạy đến gương chỉnh lại quần áo.

Hai phút sau, Quý Vũ ngồi nghiêm chỉnh trước bàn làm việc trong phòng, cậu ngồi thẳng lưng hệt như học sinh đang ngồi học, nghiêm túc cầm điện thoại lên.

Sầm Chi Hành thấy cậu như vậy không nhịn được mà cười nhẹ, anh nói: "Mới mấy tháng không gặp mà đã trở nên xa cách thế này sao?"

Quý Vũ vội vàng lắc đầu. Đây là lần đầu tiên anh Hành gọi video cho cậu, cậu vẫn chưa quen với cách thức hoạt động của tính năng này. Cậu định thoát ra để gõ chữ, nhưng thấy Sầm Chi Hành nói: "Dùng ngôn ngữ ký hiệu đi, giờ tôi có thể hiểu rồi."

Quý Vũ chớp chớp mắt, như thể vẫn chưa hoàn toàn hiểu chuyện gì đang xảy ra. Sầm Chi Hành bất lực đưa tay lên trước camera vẫy vẫy: "Vui đến ngốc luôn à?"

Quý Vũ vẫn lắc đầu, cậu cố kiềm chế cảm xúc rồi làm ngôn ngữ ký hiệu: [Anh Hành học ngôn ngữ ký hiệu rồi sao? Anh hiểu thật ư?]

Anh trả lời cậu bằng cách dùng ngôn ngữ ký hiệu: [Hiểu rồi. Em là đồ ngốc sao?]

Quý Vũ giả vờ bình tĩnh, nhưng khóe môi khẽ nhếch lên đã vô tình để lộ tâm trạng của cậu.

Sầm Chi Hành làm ngôn ngữ ký hiệu: [Tắt đèn, về giường ngủ đi, mặc ít thế không sợ lạnh à?]

Quý Vũ không muốn nằm trên giường, cậu chống cằm làm như không thấy. Sầm Chi Hành lạnh mặt giục nhiều lần, Quý Vũ mới miễn cưỡng quay lại giường, nhưng vẫn không chịu tắt đèn cũng không chịu nằm. Cậu quấn chăn ngồi trên giường, dựng điện thoại lên đặt ở đầu giường để tiếp tục gọi video với anh.

Sầm Chi Hành hiểu rõ tính bướng bỉnh của Quý Vũ, anh chỉ biết thở dài, không ép cậu nữa. Anh xoay camera, chuyển màn hình để cho Quý Vũ xem pháo hoa.

Quý Vũ ngắm pháo hoa, còn Sầm Chi Hành lại ngắm Quý Vũ.

Dưới ánh đèn ấm áp, đôi mắt màu trà của Quý Vũ sáng lấp lánh, gương mặt đầy đặn hơn trước, cậu cuộn mình trong cái chăn ấm áp. Tóc cậu đã dài hơn rồi, những sợi tóc lòa xòa trước trán gần như che đi cả lông mày, giống hệt lần đầu tiên hai người gặp nhau.

Vừa ngoan ngoãn, vừa xinh đẹp.

Điệu bộ rất thoải mái.

Cuối cùng pháo hoa cũng kết thúc, Quý Vũ chăm chú xem, ánh mắt đầy thích thú. Sầm Chi Hành xoay màn hình lại, anh thầm nghĩ: Quý Vũ là một đứa trẻ quá dễ thỏa mãn, mà như vậy không hẳn là chuyện tốt.

Bây giờ Quý Vũ đang cảm thấy rất thỏa mãn, ánh mắt cậu dán chặt vào gương mặt của Sầm Chi Hành trên màn hình. Cậu tìm chủ đề để nói với anh: [Anh Hành có xem Xuân Vãn không?]

Sầm Chi Hành gật đầu.

Quý Vũ lại hỏi: [Tết anh có được nghỉ không ạ?]

Sầm Chi Hành có hơi bất lực với những câu hỏi của cậu, nhưng anh vẫn gật đầu.

Quý Vũ nhận ra biểu cảm của anh, cậu nắm chặt góc áo, không biết phải nói gì tiếp nhưng cũng không nỡ tắt điện thoại.

Khó khăn lắm mới được gặp anh Hành, dù chỉ qua màn hình nhưng cậu vẫn muốn nhìn lâu thêm một chút.

Lần này là Sầm Chi Hành mở lời trước, anh hỏi Quý Vũ gần đây có bị bắt nạt không, rồi lại hỏi cậu có uống sữa đều đặn không...

Hai người từ từ dùng ngôn ngữ ký hiệu để trò chuyện, nói những chuyện nhỏ nhặt trong cuộc sống, bầu không khí nhẹ nhàng, bình

yên vô cùng.

Hơn một tiếng sau, đến khi điện thoại của Quý Vũ nóng lên thì hai người mới kết thúc cuộc gọi. Trước khi cúp máy, Sầm Chi Hành nhắc đến việc muốn đưa cậu đến bệnh viện ở Giang Thành để kiểm tra lại tai.

Quý Vũ lập tức từ chối ngay. Bao năm nay cậu đã quen rồi.

Màn hình tắt, Quý Vũ đờ đẫn ngồi trên giường. Cậu còn chưa hoàn hồn thì điện thoại rung lên hai cái.

Cậu mở ra xem, thấy tin nhắn và tiền lì xì từ Sầm Chi Hành:

[Tiền mừng tuổi, chúc Tiểu Vũ năm mới vạn sự như ý.]

Quý Vũ định từ chối, nhưng tin nhắn tiếp theo đã gửi tới:

[Đừng từ chối, không nhiều đâu. Anh Hành cũng nhận lì xì của em rồi.]

— [Anh Hành đã nhận lì xì của bạn] —

Quý Vũ lăn một vòng trên giường, cười đến cong cả hai mắt. Anh Hành nhận lì xì của cậu, điều này khiến Quý Vũ rất tự hào, cảm thấy cuối cùng bản thân cũng đã trưởng thành, có thể báo đáp anh Hành.

Cậu nhấn vào lì xì mà Sầm Chi Hành gửi, vừa cười ngẩn ngơ vừa mở lì xì ra. Anh Hành gửi cậu 8888 tệ*! Quý Vũ thấy số tiền lớn như vậy không khỏi đờ người ra. Tài khoản của cậu chưa bao giờ có nhiều tiền như vậy, cậu run run gọi lại ngay nhưng bị anh Hành từ chối.

**8.888 Nhân dân tệ = 30.868.673 Đồng*

Sầm Chi Hành gửi tin nhắn mới đến: [Tiền mừng tuổi, để trừ tà, bảo vệ bản thân. Bảo em nhận thì em cứ nhận.]

Quý Vũ mím môi rồi leo xuống giường, cậu đi dép lạch bạch đến cửa phòng ông nội. Nhưng ông đã ngủ, cậu lại trở về phòng mình. Cậu oay hoay mãi mà không biết nói gì, sửa rồi lại xóa, cuối cùng chỉ nhắn một câu: [Anh Hành đối xử tốt với em quá, em không biết phải báo đáp anh thế nào.]

Sầm Chi Hành trả lời: [Ngoan ngoãn nghe lời, đó đã là báo đáp rồi. Ngủ sớm đi, đừng nghĩ linh tinh nữa. Chúc em ngủ ngon.]

Quý Vũ nhìn chằm chằm màn hình trắng xóa, đến khi mắt hơi cay cay cậu mới liếc thấy điện thoại sắp hết pin. Cậu lặng lẽ xuống giường, cắm sạc điện thoại.

Cậu lạch bạch trở lại giường nằm ngẩn ngơ thêm một lúc lâu, không biết mình ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Lời tác giả:

"Yêu xa" (thật ra không phải)

Chương 22: Người tốt nhất trên đời

Tháng ba, Sầm Chi Hành nhắn tin bảo gần đây anh khá rảnh rỗi, sẽ đưa Quý Vũ đến Giang Thành chơi.

Quý Vũ từ nhỏ đến lớn chưa từng đi xa nhà, cậu vừa lo lắng vừa phấn khích, đến mức đêm trước ngày khởi hành cậu không ngủ được, nửa đêm còn dậy kiểm tra lại ba lô.

Tiền mặt, chứng minh nhân dân, quần áo để thay, điện thoại, cục sạc và một hũ rượu mơ ngâm từ tháng 5 năm ngoái cùng ít ô mai làm vào ngày sinh nhật.

Sáng hôm sau, trời vừa tảng sáng là Quý Vũ đã thức giấc, sau khi làm bữa sáng xong cậu còn tiện tay tắm cho Đại Hoàng.

Cậu không chắc khi nào Sầm Chi Hành đến, sợ nhắn tin sẽ làm phiền anh lái xe, nên cậu cứ thế chờ đợi. Dù bận rộn nhưng cậu vẫn để điện thoại trong túi áo để khi nào có tin nhắn sẽ cảm nhận được ngay.

Hơn 10 giờ, tin nhắn từ phía bên kia gửi đến:

[Nhớ mang chứng minh nhân dân. Tôi sắp tới rồi, cứ đợi trong sân.]

Quý Vũ kiểm tra lại đồ đạc trong ba lô rồi trả lời: [Đợi anh.]

Chờ một lúc mà không thấy tin nhắn khác, Quý Vũ mới tắt màn hình điện thoại, cậu vu.ốt ve bộ lông mềm sạch sẽ của Đại Hoàng rồi đi qua đi lại trong sân, trong lòng bỗng nhiên căng thẳng khó tả.

Đã hơn nửa năm cậu không gặp anh Hành, trên WeChat cũng thỉnh thoảng mới nói chuyện. Chỉ có đêm giao thừa là được nhìn mặt anh, cậu thật sự rất nhớ, nhưng cũng lo lắng không kém. Cậu lo rằng thời gian xa cách quá lâu, hai người sẽ trở nên xa lạ.

Ông nội đi tới vỗ vai cậu. Trước đây, ông thường xoa đầu cậu, nhưng giờ Quý Vũ đã cao hơn rồi nên ông không với tới nữa. Cậu lập tức cúi người xuống, ông bật cười, trìu mến xoa đầu cậu.

"Đi chơi thì phải nghe lời anh Hành."

Quý Vũ trả lời: [Con biết rồi ạ!]

Cậu ngừng một chút rồi hỏi: [Ông nội, ông thật sự không đi sao?]

"Ôi chao, ông già rồi, không muốn đi đâu xa nữa."

Quý Vũ còn định nói thêm nhưng ông nội hất cằm về phía sau cậu.

Cậu quay đầu lại, nhìn thấy anh Hành đã đến, anh đang đứng ngoài sân mỉm cười nhìn cậu.

Cậu vội chạy ra mở cổng, Đại Hoàng cũng hớn hở vẫy đuôi, muốn tiến đến cọ cọ vào chân Sầm Chi Hành. Quý Vũ sợ anh không vui nên kéo Đại Hoàng lại, cậu làm ngôn ngữ ký hiệu:

[Chào buổi sáng, anh Hành! Biết anh sắp đến nên sáng nay em đã tắm cho Đại Hoàng rồi.]

Sầm Chi Hành gật đầu, Đại Hoàng cuối cùng cũng được như ý, nó vẫy đuôi cọ vào chân anh.

Quý Vũ thấy hơi ghen tị với Đại Hoàng. Động vật không có khái niệm xa cách, người mà chúng thích trở về thì chúng liền nhào đến vẫy đuôi.

Khi cậu còn đang hụt hẫng thì đầu cậu bỗng bị xoa nhẹ.

"Tiểu Vũ cao lên rồi." Sầm Chi Hành mỉm cười dịu dàng, anh quan sát Quý Vũ rồi nhìn thấy hàng hộp sữa được xếp ngay ngắn trên bệ cửa sổ, anh nói: "Xem ra em đã ngoan ngoãn, nghe lời hơn rồi."

Quý Vũ bỗng nhớ đến câu "Ngoan ngoãn nghe lời đã là báo đáp rồi" mà anh nói vào đêm giao thừa, cậu đứng ngẩn người nhìn anh. Mãi cho đến khi ông nội nhắc nhở, cậu mới để ý đến thứ trong tay Sầm Chi Hành, thấy vậy, cậu vội vàng đón lấy.

"Canxi và vitamin, tốt cho bệnh loãng xương." Sầm Chi Hành giải thích.

Sau Tết, Quý Vũ từng đưa ông nội đến bệnh viện huyện kiểm tra chân. Phim chụp cho thấy ông bị loãng xương, cần bổ sung canxi.

Sầm Chi Hành vốn định đưa ông Quý đến bệnh viện lớn ở Giang Thành để khám tổng quát nhưng ông không chịu, thế là anh chỉ mua chút đồ thiết thực cho ông dùng.

Ông Quý chân thành cảm ơn anh, ông dặn dò Quý Vũ đôi câu rồi tiễn hai người xuống núi.

Lúc mới xuống núi, Quý Vũ có hơi mất tự nhiên. Đường núi khá hẹp, chỉ đủ cho một người đi, cậu đi phía trước, lâu lâu không nhịn được mà xoay đầu nhìn anh Hành đang đi phía sau. Nhưng cậu không dám nhìn trực diện, chỉ hơi liếc một chút, ánh mắt rơi vào nửa gương mặt điển trai của anh.

Sầm Chi Hành nhìn cảnh đó chỉ biết bất lực thở dài. Đến khi hai người một trước một sau bước đến chỗ chiếc xe việt dã đỗ ở bãi đất bằng trước thôn, Quý Vũ dừng lại, cậu hơi nghiêng người, cụp mắt chờ anh.

Sầm Chi Hành dùng tay nâng cằm Quý Vũ lên, dịu giọng hỏi: "Tôi đã làm gì em à?"

Nhưng Quý Vũ không nghe thấy, chỉ dựa vào khẩu hình mà tưởng anh đang giận, cậu vội lắc đầu, cằm vẫn bị anh nắm chặt lất, trông rất tủi thân.

"Tôi thấy vừa rồi em cứ cúi đầu đi thẳng, ngày thường trên WeChat cũng không chủ động nhắn cho tôi một câu. Tôi cứ tưởng em giận tôi."

Quý Vũ lắc đầu thật mạnh rồi vội vàng trả lời lại: [Không có!]

Sầm Chi Hành sợ đùa thêm sẽ khiến cậu cuống đến phát khóc.

Khi Quý Vũ được Sầm Chi Hành kéo vào lòng, cậu theo phản xạ ngẩng đầu lên muốn nhìn khẩu hình anh.

Nhưng Sầm Chi Hành không cho, tay anh vòng qua vai cậu, ngón cái đặt lên sau cổ nhẹ nhàng ấn xuống, để cậu tựa vào lòng mình.

Quý Vũ không ngờ mình cao lên nhiều như vậy mà vẫn chỉ đứng đến cằm của anh Hành. Anh Hành thật sự rất cao. Má cậu áp vào ngực Sầm Chi Hành, cảm nhận được sự ấm áp từ người anh tỏa ra. Mũi cậu ngửi thấy thoang thoảng mùi hương quen thuộc. Một lát sau, cậu thấy lồng ng.ực anh rung nhẹ, dường như anh vừa nói điều gì đó. Nhưng khi cậu thoát khỏi vòng tay anh để nhìn thì trên môi Sầm Chi Hành chỉ còn một nụ cười nhẹ.

Cậu làm ngôn ngữ ký hiệu hỏi: [Anh Hành, lúc nãy anh nói gì vậy?]

"Không nói gì cả." Sầm Chi Hành mở cửa xe, anh ôm cậu lên xe như trước đây.

Quý Vũ không khỏi đỏ mặt. Trước đây là vì cậu thấp quá, xe việt dã lại có gầm cao nên lần nào cũng phải nhờ anh Hành bế lên. Nhưng giờ cậu đã cao hơn nhiều rồi.

Khi Sầm Chi Hành ngồi vào ghế lái và quay đầu nhìn cậu, Quý Vũ không kìm được mà trách anh: [Anh Hành, em cao rồi, tự mình leo lên xe được mà.]

Sầm Chi Hành chỉ im lặng nhướng mày, sau đó khởi động xe.

Quý Vũ lén nhìn trộm góc nghiêng của anh, khóe miệng anh có hơi nhếch lên. Anh Hành vẫn chẳng xa cách gì cả, trước đây thế nào, bây giờ vẫn như vậy.

Cậu vui vẻ ôm điện thoại chơi trò Fruit Ninja. Đường tới Giang Thành khá xa, lái xe trên cao tốc cũng mất ba, bốn tiếng. Tối qua Quý Vũ vốn đã không ngủ ngon, lúc này cơn buồn ngủ bỗng ập đến. Nhưng cậu cố căng mắt nhìn anh Hành, không nỡ ngủ.

Khi xe đi qua trạm thu phí, Sầm Chi Hành đặt tay lên vô lăng, anh quay đầu nhìn vẻ mặt gái ngủ của cậu rồi nói: "Ngủ đi, đến nơi rồi muốn nhìn bao nhiêu mà không được."

Quý Vũ bị anh nói trúng tim đen nên cơn buồn ngủ lập tức tan bớt, cậu xấu hổ dời mắt đi. Nhưng một lát sau, ánh mắt cậu lại quay về chỗ cũ, chăm chú nhìn Sầm Chi Hành hạ cửa kính lấy thẻ.

Hình như anh Hành làm gì cũng đều rất đẹp, ngay cả những hành động đơn giản nhất cũng khiến người khác phải ngắm nhìn.

Sầm Chi Hành vẫn giữ kiểu tóc xoăn tự nhiên hơi dài, mái tóc mềm mại rủ xuống sau gáy. Kiểu tóc trông rất đẹp, nhưng các đường nét gương mặt cứng rắn đã trung hòa lại, trông anh không hề nữ tính chút nào, ngược lại còn rất thu hút.

Quý Vũ thấy dù nhìn thế nào cũng không đủ.

Trong lúc cậu đang ngẩn ngơ thì Sầm Chi Hành chưa đẩy cần số xe mà quay đầu nhìn cậu một cái, anh nói: "Nhắm mắt lại."

Quý Vũ ngoan ngoãn nhắm mắt lại.

Qua trạm thu phí, chiếc xe bon bon chạy trên con đường trán nhựa, Quý Vũ cũng dần thiếp đi.

Khoảng một tiếng sau, cậu lờ mờ tỉnh dậy

Vừa lúc xe đi qua cây cầu bắc ngang sông ở Giang Thành mới xây 2 năm trước.

Nhìn từ cửa sổ xe, xa xa là những tòa cao ốc san sát nhau, ngay dưới là dòng sông dài mênh mông, những chuyến tàu qua lại trông như những phiến lá trôi trên mặt nước.

Mấy đứa trẻ lớn lên trên núi thường có sự hứng thú đặc biệt với sông biển. Quý Vũ không kìm được mà ngồi thẳng dậy, cậu ghé sát cửa sổ mê mẩn nhìn ra ngoài. Lúc xe chạy xuống cầu, cậu còn ngoái đầu lại nhìn.

Sầm Chi Hành qua gương chiếu hậu có thể thấy hết những biểu cảm của cậu.

Tối hôm đó, anh đưa Quý Vũ ra bến tàu đi thuyền.

Quý Vũ vừa thích vừa sợ.

Lúc lên thuyền phải bước qua một tấm ván sắt chao đảo. Hai bên có tay vịn, nhưng Quý Vũ vẫn sợ, cậu cúi đầu nhìn thấy dòng sông cuộn sóng dưới chân, ánh đèn bên bờ sông phản chiếu dưới nước, từng đợt từng đợt sóng khiến cậu bất giác siết chặt tay Sầm Chi Hành.

Tay Quý Vũ lạnh ngắt, thậm chí còn lạnh hơn cả Sầm Chi Hành. Anh cũng ngạc nhiên, thế là anh nắm lại chặt hơn, bước dài một bước, ôm cậu lên thuyền.

Quý Vũ thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn áp sát vào anh, hai cánh tay chạm nhau. Sầm Chi Hành bất lực bật cười, anh dẫn cậu vào khoang ngồi rồi nắm lấy tay cậu xoa xoa.

"Nhát gan thế à? Có anh Hành đây, không ngã xuống được đâu."

Đúng vậy, không ngã được.

Quý Vũ gật đầu, trái tim đang đập loạn cũng dần bình tĩnh lại.

Chỗ ngồi của họ sát bên cửa sổ, rèm được vén lên, có thể nhìn thấy dòng sông lấp lánh dưới ánh đèn và cảnh đêm rực rỡ phía xa.

Xung quanh là một thế giới phồn hoa, xa lạ, nhưng có Sầm Chi Hành bên cạnh, Quý Vũ thấy thật quen thuộc làm sao.

Cậu khẽ tựa đầu vào vai anh Hành, cảm giác như vậy rất an toàn.

Sầm Chi Hành không phản đối, một tay anh ôm cậu, tiện tay vuốt tóc cậu, cuối cùng khi chạm đến vành tai cậu, anh không khỏi véo nhẹ một cái.

Tay còn lại anh cầm bút gạch vài món ăn khuya trên thực đơn, thỉnh thoảng cúi đầu hỏi ý kiến Quý Vũ.

Cậu chỉ gật đầu.

Chị phục vụ lấy thực đơn nhìn họ một cái, chị cười nói: "Hai anh em thân thiết thật đấy."

Quý Vũ nhìn khẩu hình chị, cậu cười rạng rỡ, trong lòng thầm nghĩ: Tất nhiên rồi! Đây là anh Hành, người tốt nhất trên thế giới của em mà.

Lời tác giả:

Sầm Chi Hành: "Thì ra nhìn tôi trẻ thế, được xem như hai anh em luôn."

Chương 23: "Đầu gối có đau không?"

Trên đường về nhà, Quý Vũ không kiềm được cơn buồn ngủ, đầu cậu nghiêng sang một bên tựa vào cửa kính xe ngủ thiếp đi, nhưng giấc ngủ không được yên cho lắm.

Sầm Chi Hành giảm tốc độ, anh lái xe vào bãi đỗ dưới tầng hầm rồi nhẹ nhàng mở cửa xe, nhưng vẫn làm Quý Vũ tỉnh giấc.

Bãi xe tối đen như mực, chỉ có một khoảng nhỏ phía trước được đèn xe chiếu sáng.

Quý Vũ có hơi căng thẳng, khi cậu nhìn thấy gương mặt của Sầm Chi Hành thì trái tim mới thả lỏng, nhưng tay cậu vẫn lén nắm lấy tay áo anh.

Sầm Chi Hành khựng lại, anh bất chợt nhớ đến lần đầu hai người gặp nhau, khi đó cũng là buổi tối, cậu run rẩy co rúm người lại. Anh xoay tay nắm lấy cổ tay cậu, tay kia mở điện thoại bấm vài cái, một loạt đèn trong bãi xe sáng lên, chiếu sáng những chiếc xe được xếp gọn gàng.

Ánh sáng làm nỗi sợ bóng tối của cậu giảm đi. Quý Vũ trong lòng trầm trồ, cậu nghĩ thầm: Thành phố nhiều người giàu thật.

Mãi cho đến khi bước theo Sầm Chi Hành vào thang máy lên lầu, cậu mới từ từ nhận ra, những chiếc xe dưới kia hình như đều là của anh Hành.

Sầm Chi Hành dẫn cậu vào một căn phòng trên tầng hai, anh lấy trong tủ ra một bộ đồ ngủ và đồ lót rồi dẫn cậu vào phòng tắm, chỉ cho cậu cách điều chỉnh nhiệt độ nước, lọ nào là sữa tắm, lọ nào là dầu gội.

Quý Vũ đột nhiên cảm thấy mọi thứ cứ như một giấc mơ vậy. Từ ánh đèn vàng ấm áp trong phòng tắm, đến Sầm Chi Hành nhẹ

nhàng treo bộ đồ ngủ lên giá, hay thậm chí là căn biệt thự bốn tầng sang trọng, với vườn và gara rộng rãi.

"Đang nghĩ gì vậy? Buồn ngủ đến ngốc luôn à?" Sầm Chi Hành hỏi.

Quý Vũ lắc đầu. Trong khoảnh khắc đó, cậu bỗng cảm thấy mình và Sầm Chi Hành cách nhau một khoảng rất xa, xa hơn cả khoảng cách từ thị trấn Miên Trúc đến Giang Thành.

Ở đây, bình nóng lạnh không cần phải chờ một phút mới có nước nóng, bật mấy sưởi lên rồi tắm sẽ không lạnh nữa.

Quý Vũ cúi đầu, cậu để dòng nước chảy dọc cơ thể, tâm trí rối bời không thôi.

Tắm xong, cậu tiện tay giặt luôn quần áo bẩn vừa thay ra, vắt khô rồi mang ra ngoài, bất ngờ cậu chạm phải Sầm Chi Hành đang ngồi trước bàn làm việc.

Anh nhìn đống quần áo ướt rồi nhanh chóng quay đi, Quý Vũ chợt cảm thấy lúng túng.

Sầm Chi Hành thở dài, anh đứng lên vẫy tay gọi cậu lại gần. Anh giúp chỉnh lại cổ áo vốn không ngay ngắn rồi cười nói: "Không ngờ em đã cao thế này rồi, lúc mua quần ngủ chọn nhầm nên ống quần hơi ngắn."

Quý Vũ lắc đầu: [Không ngắn lắm, mặc tạm vẫn được ạ.]

Sầm Chi Hành lấy quần áo ướt trong tay cậu sau đó mang ra ban công phơi. Quý Vũ đứng trơ trọi bên cạnh nhìn anh, lòng cậu bồn chồn chẳng biết làm gì.

Sầm Chi Hành vừa quay người lại đã suýt va vào cậu, anh phải lùi lại nửa bước. Nhìn một hồi là anh biết ngay cậu nhóc này lại đang nghĩ ngợi lung tung.

Anh suy nghĩ một lát rồi nói: "Anh Hành không có ý gì đâu. Nhà có máy giặt, tôi chưa kịp nói với em, lần sau không cần giặt tay nữa đâu."

Sầm Chi Hành dẫn cậu trở lại phòng tắm, anh chỉ vào máy giặt dưới bồn rửa tay rồi chỉ cách sử dụng. Quý Vũ lặng lẽ ghi nhớ. Khi cậu định thần lại, Sầm Chi Hành đã thay cậu chuẩn bị nước nóng, còn bóp sẵn kem đánh răng cho cậu.

Trong đầu Quý Vũ hiện lên hình ảnh mỗi sáng mình bóp kem đánh răng cho Sầm Chi Hành.

"Này." Anh đưa bàn chải cho cậu, hất cằm ra hiệu.

Quý Vũ cúi đầu bắt đầu đánh răng.

Cậu lén nhìn vào gương thì thấy Sầm Chi Hành đang nhìn mình.

Bốn mắt giao nhau, Sầm Chi Hành nói: "Tiểu Vũ không vui." Không có lời hoa mỹ nào khác, chỉ đơn giản là không vui. Sầm Chi Hành nhận ra điều đó.

Quý Vũ suýt nuốt luôn bọt kem, cậu vội cúi đầu nhổ ra.

Cậu không biết phải giải thích thế nào, lòng rối như tơ vò. Sau đó, cậu không dám nhìn vào gương nữa.

Trước lúc đi ngủ, Sầm Chi Hành ngồi bên giường giúp cậu chỉnh lại chăn, anh im lặng rất lâu mới hỏi: "Tiểu Vũ có điều gì muốn nói với anh Hành không? Không muốn nói cũng không sao."

Quý Vũ chỉ để nửa khuôn mặt ló ra khỏi chăn, cậu không nói gì. Anh cũng không ép, khẽ vuốt những sợi tóc trước trán cậu, anh nói: "Đừng nghĩ linh tinh. Tôi ngủ ngay phòng bên cạnh, có chuyện gì thì qua tìm tôi."

Nói xong, anh đứng dậy định rời đi, nhưng tay áo bị kéo lại.

Quý Vũ ngồi dậy, cậu không muốn như trước kia, vì một chuyện mà khiến mình và anh Hành mất vui. Nhưng cậu không biết nói thế nào, cậu lóng ngóng dùng ngôn ngữ ký hiệu nói:

[Anh Hành, anh giỏi quá.]

Sầm Chi Hành ngẩn người nhìn cậu. Rõ ràng là lời khen, nhưng anh lại không vui nổi.

Hình như anh hiểu ý Quý Vũ, nhưng lại giả vờ không có chuyện gì rồi cười đáp: "Tiểu Vũ của chúng ta cũng rất giỏi."

Biểu cảm của Sầm Chi Hành quá nghiêm túc, khiến Quý Vũ không khỏi nghi ngờ, cậu không hiểu mình giỏi ở chỗ nào.

Cậu lắc đầu, không muốn dừng lại ở chủ đề này nữa, cậu co người vào trong chăn, chỉ để lộ đôi mắt và đôi tay rồi nhẹ nhàng làm ngôn ngữ ký hiệu:

[Anh Hành, em buồn ngủ quá.]

Sầm Chi Hành ngập ngừng muốn nói gì đó nhưng cuối cùng chỉ đáp: "Ngủ đi."

Quý Vũ nhắm mắt lại.

Anh Hành và cậu không cùng một thế giới. Mọi thứ sau khi đến Giang Thành đều giống như một giấc mộng đẹp của Nam Kha*.

**Theo tích Thuần Vu Phần uống rượu say; nằm mơ được vinh hoa phú quý ở Hòe An quốc; tỉnh giấc; chén thừa còn đó; nhìn thấy tổ kiến ở dưới cành nam cây hòe; chính là quận Nam Kha trong mộng.*

Cung Oán Ngâm Khúc có câu: Giấc Nam Kha khéo bất tình; Bừng con mắt dậy thấy mình tay không.

Cảnh tượng này khác với khi nhìn qua màn hình TV. Đây là những điều cậu tận mắt chứng kiến: tòa cao ốc, chuyến tàu trên sông,

Giang Thành ngày đêm không ngủ... Chính vì tận mắt nhìn thấy nên cậu càng cảm thấy vừa chân thực vừa hư ảo, như đang nằm mơ vậy.

Cậu không thể "không nghĩ lung tung" theo lời anh Hành được. Hàng loạt ý nghĩ hỗn độn trỗi dậy. Nhưng có lẽ do quá mệt hoặc do đệm quá êm ái mà Quý Vũ vẫn ngủ một giấc ngon lành đến sáng.

Rửa mặt xong, Quý Vũ ngẫm nghĩ rồi gõ cửa phòng bên cạnh. Không ngờ cửa không khóa, chỉ cần đẩy nhẹ là có thể mở.

Trong phòng kéo rèm dày, không có chút ánh sáng nào lọt vào.

Sầm Chi Hành vẫn chưa tỉnh giấc.

Hình như anh Hành không xem cậu là người ngoài, anh không đề phòng, cũng không khóa cửa.

Sầm Chi Hành trở mình, một tay anh đặt lên mắt, tay kia hướng về phía cửa vẫy vẫy.

Quý Vũ nhẹ nhàng đi vào, cậu ngồi xổm bên giường, nhìn thấy môi anh mấp máy nói: "Ngủ thêm chút nữa."

Quý Vũ thậm chí còn không dám thở mạnh, sợ làm phiền anh. Cậu ngồi yên một lúc, đến khi hai chân tê cứng, phải dùng đầu gối để đỡ, cuối cùng cậu đổi thành tư thế nửa quỳ, nằm bò bên mép giường nhìn khuôn mặt đang ngủ của anh.

Khoảng mười lăm phút sau, Sầm Chi Hành hơi mở mắt nhìn cậu, ngón tay anh đưa ra xoa nhẹ má cậu.

Bàn tay Sầm Chi Hành lúc này rất ấm, còn má Quý Vũ lại hơi lạnh. Anh xoa xoa, hai người dần cảm nhận được hơi ấm từ đối phương.

Quý Vũ không dám lùi lại, cũng không dám tiến lên, cậu căng thẳng nuốt nước bọt, âm thanh vang lên rõ ràng trong căn phòng yên tĩnh.

Quý Vũ không để ý đến điều đó, nhưng Sầm Chi Hành lại bật cười.

"Em dậy sớm quá." Sầm Chi Hành nói.

Quý Vũ mím môi, trong lòng lặng lẽ phản bác: Rõ ràng là anh Hành ngủ nướng.

Khoảng nửa tiếng sau, Sầm Chi Hành xoa đầu ngồi dậy, lúc này anh mới nhận ra tư thế của Quý Vũ rồi nhíu mày kéo cậu từ dưới đất đứng lên.

"Em đang bái lạy hoàng đế đấy à? Đầu gối có đau không?"

Quý Vũ lắc đầu.

Trên sàn trải thảm lông dày nên quỳ cũng không đau, thậm chí còn thoải mái hơn ngồi xổm.

Sầm Chi Hành khẽ tặc lưỡi, anh đi vào phòng tắm rửa mặt. Quý Vũ giống như một cái đuôi nhỏ theo sát phía sau anh, chăm chú nhìn người trong gương.

Bây giờ mới hơn tám giờ sáng, Sầm Chi Hành vẫn chưa tỉnh hẳn, vẻ mặt anh không mấy vui vẻ, vài sợi tóc hơi xoăn dài vắt qua tai, có vài sợi rũ xuống cạnh xương hàm sắc sảo, tóc lòa xòa nhưng góc nào nhìn cũng đẹp.

Sầm Chi Hành liếc nhìn cậu, anh hất cằm chỉ vào cái kệ trên bồn rửa mặt: "Lấy dây buộc tóc giúp tôi."

Quý Vũ mở to mắt, cậu ngẩn người nhìn anh một lúc.

"Không muốn thì thôi."

Không phải là không muốn!

Quý Vũ vội giải thích, cậu rón rén lấy một cái dây buộc tóc màu trơn ở trên cùng. Sầm Chi Hành đã cúi người chờ sẵn. Cậu chỉ đành cắn

răng, hít một hơi thật sâu, vụng về buộc tóc giúp anh.

Tóc anh không dài, buộc lại chỉ được một đoạn ngắn. Quý Vũ lóng ngóng buộc thành một chỏm tóc nhỏ sau đầu anh.

Sầm Chi Hành nghiêng đầu nhìn vào gương, vừa xem kiểu tóc vừa nhìn cậu, nói: "Cũng được đấy."

Quý Vũ thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại thấy anh nói tiếp: "Hai ngày tới Tiểu Vũ buộc tóc giúp tôi nhé, được không?"

Lời tác giả:

Đối mặt với "đại tiểu thư" Sầm vừa ngủ nướng vừa lười buộc tóc, Tiểu Vũ: "Không còn cách nào khác, đành phải cưng chiều thôi."

Chương 24: Ốc tai điện tử

Sầm Chi Hành không biết nấu ăn. Mấy ngày nay anh đều dẫn Quý Vũ ra ngoài chơi, tiện thể ăn ở ngoài luôn.

Đồ ăn ở Giang Thành hơi nhạt, Sầm Chi Hành sợ Quý Vũ không quen nên hôm nay đặc biệt chọn một quán lẩu.

Vừa mới vào quán, anh chỉ mới quay đầu đi một cái là Quý Vũ đã biến mất. Tim Sầm Chi Hành chợt thót lại, bỗng trong đầu anh hiện ra hàng loạt tình huống xấu, anh vội vàng nhìn quanh. Thấy Quý Vũ đứng thẫn thờ trước cửa quán, anh mới thở phào nhẹ nhõm.

Trước cửa quán dán thông báo tuyển nhân viên phục vụ, yêu cầu làm việc cẩn thận, sức khỏe tốt, lương tháng từ bốn đến năm nghìn tệ, mỗi tháng nghỉ bốn ngày.

Quý Vũ đứng ngẩn người nhìn nó một lúc, lương phục vụ ở nhà hàng Giang Thành cao đến vậy sao. Tiền cậu và ông nội kiếm được mỗi tháng từ việc khắc gỗ cũng chỉ bằng chừng đó, mà còn phải có đầu mối nhận đơn hàng mới được.

Cậu còn chưa kịp nghĩ thông thì bỗng thấy vai mình trĩu nặng. Ra là bàn tay của Sầm Chi Hành nhẹ nhàng đặt lên vai cậu, anh nhìn vào tờ thông báo tuyển dụng. Anh không tỏ vẻ khinh thường khi thấy Quý Vũ có vẻ ngưỡng mộ công việc phục vụ mà chỉ bình thản cúi đầu hỏi: "Tiểu Vũ muốn tìm việc không?"

Quý Vũ ngập ngừng gật đầu rồi lại thất vọng cúi đầu.

Cậu nghĩ, chắc chẳng quán nào chịu nhận người khiếm thính đâu, hơn nữa ngoài việc khắc gỗ ra cậu không biết làm gì khác.

Nhìn thấy dáng vẻ u sầu ấy của cậu, lòng Sầm Chi Hành nhói lên. Anh siết nhẹ vai cậu rồi đưa cậu vào phòng riêng ngồi. Phòng khá

lớn, hai người ngồi sát nhau, ánh sáng ấm áp khiến biểu cảm của Sầm Chi Hành càng trở nên dịu dàng.

Sầm Chi Hành chống tay lên bàn, anh chống tay lên một bên má, hơi nghiêng đầu nhìn Quý Vũ đang ngồi bên cạnh. Nhìn đến khi cậu bắt đầu lúng túng, anh mới khẽ mấp máy môi:

"Tóc hơi rối rồi."

Quý Vũ hiểu ý, cậu đứng lên đi ra sau Sầm Chi Hành, cậu lấy dây thun buộc tay đang đeo trên tay ra giúp anh buộc tóc lại.

Dạo gần đây Sầm Chi Hành đều bảo cậu buộc tóc giúp. Ban đầu cậu còn vụng về, giờ đã quen tay, lúc nào trên tay cũng đeo dây thun buộc tóc, dần thành thói quen.

Thật ra tóc của anh không dài, cũng chẳng ảnh hưởng gì đến việc ăn uống, nhưng Quý Vũ không dám nói.

Ánh mắt lướt qua màn hình điện thoại của Sầm Chi Hành, hình như là giao diện WeChat, anh đang nhắn tin với ai đó. Cậu không nhìn lén nhìn điện thoại của anh, chỉ ngoan ngoãn trở lại chỗ ngồi.

Sầm Chi Hành nhắn tin xong thì đặt điện thoại sang một bên rồi lại nhìn cậu.

Quý Vũ thấy bản thân như bị anh nhìn thấu từ trong ra ngoài. Sầm Chi Hành chậm rãi mở lời: "Kỹ thuật khắc gỗ của Tiểu Vũ rất tốt. Đã từng nghĩ đến việc làm những công việc liên quan chưa?"

Quý Vũ ngơ ngác gật đầu. Hiện tại cậu và ông nội đang nhận đơn hàng, chắc cũng được xem là công việc có liên quan. Ngoài ra, cậu không biết thêm gì nữa.

Sầm Chi Hành không dừng lại lâu ở chủ đề này. Nước lẩu dưới lớp dầu đã sôi. Anh gắp hai miếng dạ dày bò nhúng chín rồi đặt vào bát của Quý Vũ.

Không ngờ quán lẩu ở Giang Thành này lại cay như vậy, ăn xong hai người đều đổ mồ hôi. Mặc dù đang là tháng ba nhưng Quý Vũ không nhịn được phải mở một cúc cổ.

Quý Vũ có làn da trắng, xương quai xanh và phần da lộ ra bên dưới đều rất trắng. Ánh mắt của Sầm Chi Hành vô tình lướt qua người cậu, bỗng anh nhớ lại dáng vẻ của cậu lúc mới gặp. Anh vươn tay ra cài lại cúc áo giúp cậu.

Chạm phải ánh mắt trong trẻo của Quý Vũ, Sầm Chi Hành rụt tay lại, anh vuốt vuốt ngón tay như chữa cháy: "Bên ngoài có gió, coi chừng cảm lạnh đấy."

Quý Vũ ngoan ngoãn không động đến cổ áo nữa, cậu nhận chai nước khoáng mát lạnh mà Sầm Chi Hành đưa đến rồi uống mấy ngụm liền.

Sầm Chi Hành nói: "Ngoan."

(truyện chỉ được đăng tại wattpad: BBTiu4, những nơi khác đều là ancap!)

Đến một giờ chiều, hai người có mặt tại khoa Tai Mũi Họng của bệnh viện Giang Thành. Hai người đến đúng vào giờ nghỉ nên không cần phải xếp hàng. Chủ nhiệm Lý trò chuyện vài câu với Sầm Chi Hành rồi quay sang nhìn cậu bé luôn được anh che chở bên cạnh, ông ấy mỉm cười gọi: "Cậu là Quý Vũ đúng không?"

Quý Vũ đọc khẩu hình rồi ngoan ngoãn gật đầu.

Tối qua, anh Hành đã nói với cậu, sẽ đưa cậu đi kiểm tra tai, biết đâu có cơ hội chữa trị.

Tuy Quý Vũ không quá tin tưởng nhưng vẫn không khỏi nhen nhóm chút hy vọng.

Chủ nhiệm Lý đích thân dẫn cậu đi làm kiểm tra. Kiểm tra màng nhĩ, áp suất tai, thần kinh thính giác... Có những mục Quý Vũ đã làm ở bệnh viện huyện, có những cái thì chưa.

Sầm Chi Hành đứng chờ ngoài phòng cách âm. Mỗi lần Quý Vũ nhìn ra lớp kính trong suốt đều có thể thấy anh, khiến trái tim đang loạn nhịp của cậu dần bình tĩnh lại.

Ngoài ra, cậu còn được làm CT* và MRI** ở tầng trệt. Các mục kiểm tra đều được sắp xếp thuận lợi, nhưng đi tới đi lui cũng mất gần một tiếng.

**Chụp cắt lớp vi tính là kỹ thuật dùng nhiều tia X quét lên một khu vực của cơ thể theo lát cắt ngang, phối hợp với xử lý bằng máy vi tính để cho ra hình ảnh 2 chiều hoặc 3 chiều của bộ phận cần chụp.*

***Chụp cộng hưởng từ hay còn gọi là chụp MRI (tên tiếng anh là Magnetic Resonance Imaging) là phương pháp sử dụng từ trường mạnh, sóng vô tuyến và máy tính để phác họa hình ảnh chi tiết bên trong cơ thể con người. Từ kết quả chụp MRI, bác sĩ có thể chẩn đoán về tình trạng sức khỏe của người bệnh hoặc đáp ứng với phác đồ điều trị bệnh. Không giống như chụp X-quang và chụp cắt lớp vi tính (CT), MRI không sử dụng bức xạ ion hóa gây hại của tia X.*

Sau khi hoàn thành mọi xét nghiệm, ba người trở lại phòng làm việc của chủ nhiệm Lý. Chủ nhiệm đeo kính, cúi đầu xem báo cáo, trong phòng im lặng đến mức ngột ngạt. Quý Vũ ngồi trên ghế nhỏ đối diện bàn làm việc, cậu có hơi căng thẳng. Sầm Chi Hành đứng sau lưng cậu, bàn tay anh nhẹ nhàng đặt lên vai cậu vỗ nhẹ trấn an.

Khoảng năm phút sau, chủ nhiệm Lý ngẩng đầu chỉnh lại kính trên sống mũi, ông ấy nhìn Quý Vũ, rồi gật đầu nhìn Sầm Chi Hành, mỉm cười nói: "Tình hình khá khả quan."

Quý Vũ đọc khẩu hình của chủ nhiệm Lý, tim cậu chợt hẫng đi, một niềm vui nho nhỏ dâng lên trong lòng. Ngay sau đó, cậu lại thấy đối

phương nói: "Hai bên đều không có dị tật ở tai trong, cả hai bên đều có thể cấy ốc tai được."

Ốc tai, hay còn gọi là ốc tai điện tử.

Đây không phải là từ ngữ xa lạ với cậu.

Những năm đầu khi vừa mất thính lực, đôi khi ông nội sẽ nhắc đến nó. Cậu biết đó là thứ có thể giúp cậu nghe thấy âm thanh, nhưng cũng biết nó rất đắt. Một bên đã hơn mười vạn, huống chi là hai bên.

Tâm trạng vừa được nâng lên tận mây xanh lập tức rơi xuống đáy vực. Quý Vũ trầm mặt lặng lẽ nhìn chủ nhiệm Lý phân tích. Cuối cùng, dưới sự gợi ý của Sầm Chi Hành, cậu vẫn kết bạn WeChat với chủ nhiệm.

Trên đường về nhà, có lẽ nhận ra tâm trạng cậu không tốt nên Sầm Chi Hành muốn dỗ dành. Vài phút sau, anh đưa một hộp bánh kem nho xanh đến trước mặt cậu.

Đây là loại bánh kem tương tự cái anh mang lên núi hôm sinh nhật cậu, nhưng kích cỡ nhỏ hơn, chỉ to bằng bàn tay. Bánh được làm rất đẹp, từng quả nho xanh phủ một lớp đường trong suốt giòn rụm.

Suốt đoạn đường về nhà, Sầm Chi Hành cười hỏi: "Không nỡ ăn sao?" Khi ấy Quý Vũ mới ngượng ngùng mở bao bì, xắn một góc bánh rồi đưa tới miệng Sầm Chi Hành.

Sầm Chi Hành nhìn cậu một lúc lâu, anh cúi đầu ăn nhưng rồi nhíu mày nói: "Ngọt quá, em tự ăn đi."

Quý Vũ tự xúc một thìa ăn, cậu thích đồ ngọt, cảm thấy chẳng có vấn đề gì. Cậu ăn hai miếng, vừa ngẩng đầu đã thấy Sầm Chi Hành nhìn chằm chằm vào cái thìa trên tay cậu.

Lúc này cậu mới nhận ra có lẽ anh ngại, tay cậu run lên suýt thì làm rơi thìa, cậu luống cuống làm ngôn ngữ ký hiệu: [Xin, xin lỗi. Ở nhà em quen làm vậy, quên đổi thìa rồi.]

Không ngờ Sầm Chi Hành chỉ nhàn nhạt nhìn cậu một cái, anh nhướng mày chẳng nói gì thêm. Điện thoại trong túi vang lên, anh trả lời tin nhắn của chủ nhiệm Lý. Lúc đó, Quý Vũ vẫn cầm thìa ngồi yên. Sau khi nhìn nhau một lúc, cậu hỏi:

[Anh Hành, anh có thấy em quê mùa lắm không?]

Sầm Chi Hành cong môi cười, anh vui vẻ nói: "Yên tâm ăn đi, nghĩ nhiều làm gì."

Đêm khuya, trước khi đi ngủ, Quý Vũ gửi tin nhắn WeChat cho Sầm Chi Hành:

[Anh Hành, em không nỡ rời xa anh.]

Cậu không thể nói những lời ngượng ngùng như này trực tiếp với anh, chỉ có lúc trước khi ngủ, khi tâm trạng dâng trào mới có thể thổ lộ.

Tin nhắn được gửi đi, cậu nhìn dòng tin nhắn hai giây, gương mặt bắt đầu nóng bừng. Sau đó, cậu vội vàng thu hồi tin nhắn.

Ai ngờ đúng lúc đang thu hồi, cửa phòng bị đẩy ra. Sầm Chi Hành dựa vào khung cửa, anh giơ điện thoại nhìn cậu.

Đèn ngủ đầu giường phát ra ánh sáng ấm áp, khuôn mặt mềm mại của Quý Vũ lộ ra ngoài chăn. Sầm Chi Hành bước vào, anh vuốt nhẹ tóc mái lòa xòa trên trán cậu rồi lắc lắc điện thoại:

"Tôi ở ngay phòng bên cạnh, nhắn tin làm gì?"

Quý Vũ không biết nên giải thích thế nào, cậu chỉ im lặng rụt người vào trong chăn che giấu khuôn mặt đỏ bừng của mình.

"Không nỡ thì ở lại chơi thêm vài ngày đi. Ngày mai tôi gọi điện nói chuyện với ông nội em nhé?" Sầm Chi Hành đề nghị.

Quý Vũ không ngờ mình thu hồi tin nhắn nhanh như vậy mà vẫn bị anh thấy. Hai má cậu nóng rực, nhưng khi đọc khẩu hình của Sầm Chi Hành, cậu vẫn lắc đầu.

Mặt cậu đỏ như quả cà, cậu ngồi dậy giải thích:

[Gần đây đơn hàng nhiều, em phải về giúp ông nội.]

Hôm trước gọi báo với ông, ông vẫn còn bận rộn xử lý đơn hàng. Cậu lại ra ngoài chơi thế này thì không hay, phải nhanh chóng về nhà.

Sầm Chi Hành trầm ngâm một lúc, rồi cũng không giữ cậu lại nữa. Trước khi đi ra ngoài, anh đóng cửa lại làm ngôn ngữ ký hiệu:

[Về nhà rồi nhớ nhắn tin cho tôi nhiều hơn, can đảm lên nhé.]

Đây là lần đầu tiên Quý Vũ thấy Sầm Chi Hành làm ngôn ngữ ký hiệu trực tiếp. Ngón tay anh vốn thon dài, khớp xương rõ ràng, mỗi động tác đều liền mạch uyển chuyển, trông như một màn trình diễn nghệ thuật vậy.

Quý Vũ dụi mặt vào gối ngoan ngoãn gật đầu.

Chương 25: Chụp ảnh

Ngày hôm sau, trời âm u như sắp mưa, không khí ẩm ướt, ngột ngạt vô cùng.

Sầm Chi Hành hạ kính xe ở ghế sau xuống một chút, qua gương chiếu hậu, anh thấy Quý Vũ ngồi nhìn ra ngoài cửa sổ, cậu có vẻ không hứng thú lắm.

Vừa hay có trạm dừng chân trên cao tốc gần đó, Sầm Chi Hành lái xe vào, anh định mua ít đồ ngọt. Khi anh xách trà sữa và bánh xốp trở lại, Quý Vũ đang cầm điện thoại đứng chờ bên ngoài xe.

Sầm Chi Hành áp cốc trà sữa ấm vào má Quý Vũ làm cậu giật mình run lên một cái hệt như dự đoán.

Quý Vũ không giận, cậu thẫn thờ nhìn anh từ trên xuống dưới.

"Sao thế? Nếu thật sự không nỡ thì ở lại chơi thêm hai ngày nữa đi." Sầm Chi Hành làm bộ muốn lấy điện thoại gọi cho ông Quý nhưng bị cậu ngăn lại.

Quý Vũ thương ông nội, chắc chắn phải về nhà giúp đỡ. Nhưng nghĩ tới chuyện không biết khi nào mới có thể gặp lại anh Hành, cậu muốn giữ lại chút kỷ niệm, cậu dùng ngôn ngữ ký hiệu nói:

[Anh Hành, chúng ta có thể chụp ảnh không?]

Sầm Chi Hành ngẩn người, tất nhiên là anh không từ chối.

Anh mỉm cười ôm lấy Quý Vũ, vừa bật máy ảnh lên đã bị cậu đưa tay ngăn lại. Quý Vũ kiên quyết muốn dùng điện thoại của mình chụp. Sầm Chi Hành không suy nghĩ nhiều, anh nhanh chóng gật đầu đồng ý.

"Tách——" Mọi thứ như dừng lại ngay tại khoảnh khắc này.

Thời tiết hôm nay không đẹp lắm, Quý Vũ được Sầm Chi Hành ôm vào lòng, cậu nhìn thẳng ống kính cười ngượng ngùng. Sầm Chi Hành cũng mỉm cười, dáng vẻ trước máy ảnh tự nhiên hơn Quý Vũ, khoảng cách giữa hai người gần hơn bao giờ hết.

Sau đó, Quý Vũ tra cách đổi hình nền, cậu loay hoay một lúc rồi đặt bức ảnh này làm hình nền điện thoại.

Những ngày vui chơi ở Giang Thành đúng như ý nghĩ ban đầu của Quý Vũ, nó đã trở thành một giấc mơ ngắn ngủi không thể tái hiện.

Quý Vũ trở về thị trấn Miên Trúc, quay lại cuộc sống của một người thôn quê. Cậu cùng ông nội hoàn thành các đơn hàng, cùng nghiên cứu cách khắc hoa văn mới, học kỹ thuật điêu khắc của ông.

Cuộc sống yên bình như thường lệ, dường như không có gì thay đổi, nhưng đôi khi Quý Vũ lại nhìn thun buộc tóc đen trên cổ tay rồi ngẩn người một lúc, cậu hiểu rõ có những điều vô hình đã thay đổi.

Quan hệ giữa Quý Vũ và anh Hành gần gũi hơn. Cậu bắt đầu chủ động nhắn tin cho Sầm Chi Hành, cố gắng chọn giờ không làm phiền anh, chẳng hạn như mỗi tối trước khi đi ngủ.

Sầm Chi Hành cũng chiều theo cậu, có khi hai người nói chuyện đến khuya thì anh mới nhắc nhở cậu đi ngủ.

Thỉnh thoảng, Sầm Chi Hành gọi video cho cậu, lúc thì tâm trạng tốt, lúc thì tâm trạng không tốt, Quý Vũ không đoán được. Mỗi lần như vậy cậu đều vội vàng chỉnh trang lại quần áo rồi ngồi dậy nghe máy.

Sau này, khi tần suất gọi video ngày càng nhiều, Quý Vũ mới dần không gò bó nữa. Cậu mặc bộ đồ ngủ mà Sầm Chi Hành mua ở Giang Thành, cậu cuộn tròn trong chăn, đặt điện thoại trên đầu giường, nằm úp người trên giường làm ngôn ngữ ký hiệu. Khi Sầm Chi Hành nói, cậu sẽ chống tay lên, tì má nhìn anh.

Khi Quý Vũ nhìn Sầm Chi Hành, Sầm Chi Hành cũng nhìn cậu.

Không khí ở nông thôn rất trong lành, ánh trăng sáng hắt qua cửa sổ, như phủ lên Quý Vũ một lớp voan mỏng, ngay cả nốt ruồi nhỏ trên đầu mũi cũng trở nên mờ ảo.

Rất đẹp.

Tối hôm đó, sau khi cúp máy, Sầm Chi Hành không ngủ, anh vào phòng vẽ, suy nghĩ cả đêm nhưng cuối cùng vẫn không hạ bút.

Giữa tháng Tư, gần đây có nhiều đơn hàng nhỏ như vòng tay, mặt dây chuyền. Mắt của ông nội không còn tốt nữa, những chi tiết khắc tỉ mỉ đều do Quý Vũ đảm nhiệm. Đến cả vụ mùa mơ xanh năm nay cậu cũng không kịp đi hái.

Ông nội ngồi chỉnh sửa lại miếng gỗ, ông tạo hình dáng cơ bản, sau đó để Quý Vũ khắc chi tiết.

Hai ông cháu cúi đầu chăm chỉ làm việc, xung quanh toàn là mùn cưa, không ai để ý động tĩnh ở cổng sân. Cuối cùng, Đại Hoàng là đứa phát hiện trước, nó "gâu" một tiếng, lao ra cào cửa sắt.

Lúc này ông Quý mới ngẩng lên. Ngoài cửa sắt có một người đàn ông đứng đó, trên cổ đeo máy ảnh, đội mũ lưỡi trai màu đen. Sau khi chạm mắt, người đàn ông vẫy tay với ông Quý rồi cười nói: "Ông ơi, cháu nghe nói nhà ông làm nghề khắc gỗ nổi tiếng ở đây."

Ông Quý rất cảnh giác, dù không mở cửa cho người đàn ông kia nhưng ông vẫn vỗ vai Quý Vũ ra hiệu cậu vào nhà.

Quý Vũ dừng tay rồi đứng dậy. Cậu không nhìn thấy khẩu hình những lời người đàn ông bên ngoài nói, nhìn biểu cảm của ông nội còn tưởng là có kẻ gây chuyện, cậu liền đứng chắn trước ông nội.

Người đàn ông không ngờ sự việc lại đi theo hướng này, anh ta ngẩn ra vài giây. Nhìn Quý Vũ trắng trẻo, sạch sẽ nhưng tay lại cầm dao

khắc, trông như sắp lao ra liều mạng với mình. Anh ta chỉ biết cười bất lực, lớn tiếng giải thích:

"Cháu không phải người xấu. Cháu tình cờ thấy các tác phẩm của nhà ông nên mới tìm tới đây, muốn trao đổi một chút về nghề điêu khắc gỗ."

Ông Quý vỗ nhẹ vào lưng Quý Vũ, ra hiệu cậu đặt dao khắc xuống, rồi ông bước ra cổng sân, đứng cách cánh cổng nói chuyện với người kia.

"Nói chuyện gì? Cậu muốn mua đồ hay có ý gì khác?"

Người đàn ông nhìn Quý Trung Lương, rồi lại nhìn vào trong sân, nơi Quý Vũ đang đứng.

Quý Vũ đang mặc quần áo cũ, tay áo và ống quần đều đã hơi ngắn. Dù vậy, vẫn có thể nhận ra vẻ ngoài khôi ngô của cậu. Đôi mắt màu trà trong trẻo, trên người toát ra vẻ thuần khiết, mộc mạc của người lớn lên trong khu vực rừng núi.

Anh ta chưa kịp nhìn thêm thì đã bị Quý Trung Lương chắn lại. Ông cụ lạnh mặt, định đuổi người đi. Người đàn ông vội vàng giải thích: "Ông đừng giận, cháu là đạo diễn của phim tài liệu 'Tinh Hoa Thủ Công' về di sản phi vật thể. Kỹ thuật điêu khắc gỗ của gia đình ông rất phù hợp với nội dung chúng cháu đang tìm kiếm. Chúng cháu muốn quay một ít tư liệu, sẽ trả tiền công. Được không ạ?"

Quý Trung Lương cau mày suy nghĩ một lúc, nhưng vẫn cảm giác người này là kẻ lừa đảo. Làm gì có chuyện quay phim điêu khắc gỗ lại còn trả tiền? Ông phất tay nói: "Đi đi, nhà tôi không quay đâu."

Nói xong, ông đẩy lưng Quý Vũ, cùng cậu vào trong nhà. Ai ngờ người đàn ông đó lại kiên nhẫn đến lạ, anh ta đến ba ngày liên tục, nhưng chỉ đứng ngoài cổng hỏi thăm, cũng không có hành động gì quá đáng.

Cuối cùng, ông Quý cũng mủi lòng, cho phép anh ta vào sân quay một số bức ảnh và video. Cảnh quay chỉ là những công việc bình thường như khắc gỗ. Hai ông cháu vẫn ngồi trong sân làm việc như mọi ngày, còn người tự xưng là đạo diễn kia thì giơ máy ảnh chuyên nghiệp lên để quay tư liệu.

Dù sao cũng là người lạ, Quý Vũ cảm thấy không thoải mái, lúc đầu cậu lúng túng đến mức cầm dao khắc cũng không vững. Sự hiện diện của máy quay quá rõ rệt, khiến cậu thấy áp lực. Nhưng về sau, khi đã chìm đắm vào việc điêu khắc, cậu quên bẵng đi, chỉ tập trung vào tiến độ đơn hàng.

Những đoạn phim quay được rất tự nhiên, chất lượng cực kỳ tốt.

Khuôn mặt và đôi tay đầy nếp nhăn của Quý Trung Lương mang theo câu chuyện của thời gian, khiến người xem cảm nhận được nét thăng trầm của cuộc đời. Còn Quý Vũ, gương mặt cậu không cần hóa trang, trong trẻo, sáng ngời như một chàng trai tràn đầy sức trẻ. Cậu ngồi bên ông nội, điềm tĩnh, tập trung, trông vô cùng cuốn hút.

Lưỡi dao đưa lên đưa xuống, mùn cưa bay lả tả, hình dáng của tác phẩm dần lộ rõ. Từng đường nét điêu khắc, rồng bay phượng múa, dần hiện lên qua bàn tay khéo léo.

Trần Thịnh đứng sau ống kính ghi lại mọi khoảnh khắc. Khi xem lại, anh ta hài lòng vô cùng.

Quay xong, Trần Thịnh đưa danh thiếp của mình kèm theo 5.000 tệ* cho hai ông cháu.

**=17.365.365 Đồng*

Một xấp tiền dày khiến Quý Trung Lương giật mình. Sau một hồi từ chối qua lại, cuối cùng ông cũng nhận lấy.

Tối hôm đó, trước khi đi ngủ, Quý Vũ tìm kiếm thông tin về phim tài liệu trên Baidu. Xem xong, cậu gửi tin nhắn cho anh Hành để hỏi về chuyện này. Một lát sau, cuộc gọi video từ phía đối diện gửi tới.

Quý Vũ vội đặt điện thoại lên đầu giường, cậu chống tay lên giường để bấm nút nhận cuộc gọi.

Hình như Sầm Chi Hành vừa tắm xong, anh khoác áo choàng tắm, tóc vẫn còn ướt, từng giọt nước nhỏ xuống. Một tay anh cầm điện thoại, tay kia cầm khăn lau đầu.

Tóc của Sầm Chi Hành có vẻ đã ngắn hơn một chút. Quý Vũ không chắc lắm, cậu nhìn đi nhìn lại vài lần rồi làm ngôn ngữ ký hiệu hỏi.

Sầm Chi Hành gật đầu thừa nhận, nửa đùa nửa thật nói: "Tiểu Vũ đi rồi, không ai giúp tôi buộc tóc, nên đành phải cắt ngắn một chút. Không sao cả."

Kết quả là Quý Vũ tưởng thật, cậu thất vọng chống tay lên mặt, làm ngôn ngữ ký hiệu: [Vậy phải làm sao bây giờ? Anh Hành, em không thể mãi ở Giang Thành được.]

Sầm Chi Hành bật cười: "Chọc em thôi, tôi cũng không thích để tóc dài, chăm sóc phiền lắm."

Quý Vũ bị chọc cũng không giận, cậu cũng cười với anh. Cười xong, cậu mới nhớ đến chuyện chính, liền đổi chủ đề:

[Anh Hành, mấy ngày nay có một người đến nhà em và ông nội, nói là đạo diễn phim tài liệu về di sản phi vật thể. Người đó quay cảnh em và ông nội khắc gỗ, còn đưa 5.000 tệ nữa. Chuyện này có đáng tin không anh?]

Cậu không chắc người đàn ông đó là kẻ lừa đảo hay đạo diễn thật, nhận tiền rồi cũng không yên tâm.

Cậu lại nhớ tới câu nói của anh Hành lần trước: "Em có từng nghĩ tới việc làm những công việc liên quan không?" Tiềm thức khiến cậu cảm thấy đây có thể là một cơ hội, nhưng lại thấy lo lắng, bồn chồn không yên.

Ông nội cũng không hiểu rõ chuyện này, cậu muốn tìm người để bàn bạc. Người đầu tiên hiện lên trong đầu cậu là Sầm Chi Hành.

Sầm Chi Hành thoát khỏi giao diện cuộc gọi, kiểm tra lại tin nhắn Trần Thịnh gửi trên WeChat mấy ngày trước, trong đó có cả lời phàn nàn và các video, ảnh anh ta quay vào buổi chiều hôm nay. Anh cười nhẹ, quay lại giao diện gọi video, nghiêm túc nói với Quý Vũ:

"Quay thì có thể quay, nhưng cần làm rõ các điều khoản cụ thể, phải viết giấy trắng mực đen, ký hợp đồng đàng hoàng."

Quý Vũ gật đầu, tuy cậu chưa hiểu hoàn toàn nhưng vẫn tỏ ra đã nắm được ý.

Sầm Chi Hành hỏi: "Tiểu Vũ, em có muốn quay không?"

Quý Vũ suy nghĩ rồi thành thật trả lời: [Muốn ạ. Người đó nói có thù lao, có thể kiếm tiền.]

"Vậy thì quay đi. Nếu anh ta lại lên núi tìm em thì em cứ nói phải ký hợp đồng rồi mới quay tiếp."

Quý Vũ lại hơi băn khoăn. Cậu nằm nghiêng, đổi bên để bớt mỏi rồi hỏi:

[Anh Hành, ông nội em không tin mấy chuyện này lắm, mà em cũng không biết cách ký hợp đồng.]

Sầm Chi Hành nhìn đồng hồ, đoán rằng ông Quý đã đi ngủ, bèn nói: "Không sao, sáng mai tôi sẽ gọi điện cho ông nội em giải thích. Còn hợp đồng thì không cần lo, trước khi ký cứ gửi tôi xem trước."

Chương 26: "Bị ức hiếp sao?"

Gần đây, ở thị trấn Miên Trúc liên tục có mưa rào và giông gió, chúng đến nhanh rồi đi cũng nhanh. Chiều hôm nay trời tạnh, đạo diễn Trần Thịnh lại đến, lần này có thêm hai ba người nữa mang theo thiết bị quay phim.

Sầm Chi Hành đã nói với ông Quý về việc làm phim tài liệu. Quý Trung Lương cũng bớt phản đối đi một chút, nhưng vẫn không thích lắm, suy nghĩ truyền thống không thể thay đổi nhanh chóng, ông vẫn cảm thấy không có chuyện may mắn như vậy đâu.

Trần Thịnh bảo trợ lý mang máy tính bảng ra, anh ta mở album ảnh rồi cho ông Quý cùng Quý Vũ xem những bức ảnh đã được chỉnh sửa từ lần quay trước.

Không chỉnh sửa quá nhiều, chỉ điều chỉnh màu một chút.

Những bức ảnh đầu tiên là ảnh chụp cận cảnh dao khắc gỗ, tiếp theo là bức ảnh chung của hai ông cháu, cuối cùng là hai bức ảnh của Quý Vũ.

"Thế nào? Đẹp chứ?" Trần Thịnh hỏi.

Có vẻ như Trần Thịnh không bất ngờ trước chuyện Quý Vũ bị khiếm thính, anh ta nói chuyện rất chậm, Quý Vũ dễ dàng đọc được khẩu hình của anh ta.

Quý Vũ nhìn chằm chằm vào Trần Thịnh một lúc, rồi lại nhìn những bức ảnh trên máy tính bảng, cậu chạy vào trong nhà lục tìm cuốn sổ nhỏ và bút chì lâu lắm mới dùng, cậu viết:

[Đẹp, nhưng không giống tôi lắm.]

Sau khi học ngôn ngữ ký hiệu, Quý Vũ ít khi viết chữ, giờ cầm bút cảm thấy hơi lúng túng, chữ viết cũng gần như quay về hình nguệch

ngoạc, xấu xí ban đầu.

Trần Thịnh nhìn kỹ chữ viết trên giấy, anh ta cười nói: "Giống lắm, chắc là cậu chưa quen thôi."

Sau khi chỉnh sửa xong bộ ảnh này, anh ta đăng lên Weibo dưới dạng bố cục chín ô. Đêm qua đăng xong, sáng nay Trần Thịnh xem lại, phản hồi khá tốt. Lượng người dùng Weibo chủ yếu là giới trẻ, không mấy ai quan tâm đến khắc gỗ, họ chỉ chú ý vào hai bức ảnh cuối có cậu thiếu niên đẹp trai.

Trần Thịnh trả lời một bình luận: "Kho báu mới khai quật."

Chờ khi mưa tạnh, anh ta gọi nhóm quay phim lên núi.

"Chúng tôi sẽ quay phim tài liệu khoảng mười ngày, giống như lần trước, quay xong thì sẽ trả thù lao năm nghìn tệ mỗi ngày. Cậu và ông nội thảo luận với nhau nhé." Trần Thịnh nói.

Ông Quý tính toán một chút rồi hít một hơi thật sâu, ông dùng ngôn ngữ ký hiệu nói với Quý Vũ: [Người này không phải là kẻ lừa đảo chứ? Mười ngày, không phải là năm mươi nghìn tệ sao?]

Quý Vũ không chắc cho lắm, cậu chưa thảo luận được với ông nội nên viết cho Trần Thịnh: "Tôi cần thảo luận với anh Hành đã."

Trần Thịnh nhướng mày, ánh mắt dừng lại ở chữ "anh Hành", trong lòng nghĩ không ngờ Sầm Chi Hành đã trở thành anh trai của Quý Vũ rồi. Anh ta mỉm cười đáp lại: "Được rồi."

Quý Vũ hiếm khi nhắn tin cho Sầm Chi Hành vào ban ngày, nhưng lần này là ngoại lệ, cũng chẳng khác gì buổi tối, vừa nhắn tin xong thì video call của anh Hành đến.

Cậu không vội nhận cuộc gọi mà nhìn ba người lạ trong sân, cậu lặng lẽ kéo ông nội vào trong rồi cầm điện thoại đi vào nhà.

Sầm Chi Hành lúc này cũng đang muốn tìm Quý Vũ để trò chuyện.

Mấy ngày trước, lúc chở Quý Vũ về nhà, anh phải bay ra nước ngoài tham gia triển lãm ngay, còn mấy công việc lúc trước anh từ chối vì muốn đưa Quý Vũ đi chơi vài ngày giờ lại tìm đến anh.

Anh rất bận, mãi mới về nhà được một lúc. Chợt nhớ đến việc muốn ghé sang xem phòng Quý Vũ ở khi trước, anh vừa mở cửa phòng thì bị một xấp tiền mặt dày cộp trên cái tủ đầu giường làm chói mắt. Dưới xấp tiền là một tờ giấy ghi chú:

[Cảm ơn anh Hành đã tiếp đãi mấy ngày qua ~ Mong được gặp lại lần sau *(nếu có thể)*.]

Sầm Chi Hành đưa tay lên trán thở dài, trong đầu thoáng hiện những suy nghĩ kỳ lạ nhưng nhanh chóng tan biến.

Anh định gọi video để nói chuyện, nhưng nhìn thấy ông Quý đứng sau Quý Vũ, Sầm Chi Hành quyết định im lặng, anh chuyển sang nói chuyện công việc.

Sầm Chi Hành giải thích về hiệu lực của hợp đồng với ông Quý và Quý Vũ. Hai ông cháu đã tin tưởng anh, cuối cùng ra ngoài thảo luận với Trần Thịnh về hợp đồng.

Trước khi cúp điện thoại, ông Quý đi trước, Quý Vũ vẫn cầm điện thoại nhìn anh như thể không muốn kết thúc cuộc gọi.

Sầm Chi Hành lại nghĩ đến xấp tiền đó, anh vừa buồn cười vừa bất lực, dùng ngôn ngữ ký hiệu nói: [Tối nay chúng ta sẽ nói chuyện.]

Nói xong, anh không đợi Quý Vũ phản ứng lại mà cúp máy.

Quý Vũ đứng ngây người vài giây, điện thoại rung lên, Sầm Chi Hành gửi tin nhắn qua WeChat, anh không nhắc đến câu "tối nay nói chuyện", mà chỉ viết: [Chụp hợp đồng và gửi cho tôi xem nhé.]

Từng bước đều được anh Hành sắp xếp kỹ lưỡng, Quý Vũ thấy không hề bị áp lực, trái lại, cậu thấy như có một hậu phương hỗ trợ phía sau. Cậu nghe lời chạy ra ngoài, viết lên tờ giấy: [Chụp hợp đồng gửi cho anh Hành xem.]

Hợp đồng dài hơn mười trang, chữ viết kín mít, chỉ riêng việc chụp ảnh đã khiến Quý Vũ hoa mắt. Mỗi điều khoản đều được mô tả rất chi tiết, dù không xem hết nhưng cậu nhớ rằng thù lao được trả theo số ngày quay, mỗi ngày năm nghìn.

Thật ra hợp đồng đã được chuẩn bị sẵn từ lâu, Sầm Chi Hành đã kiểm tra qua, không có điều khoản bất lợi cho hai ông cháu nhà họ Quý, nhưng anh vẫn xem lại lần nữa trước khi ký để tránh bất trắc.

Khoảng mười phút sau, Sầm Chi Hành gửi tin nhắn: [Ký đi.]

Quý Vũ trả lời: [Vâng ạ, anh Hành.]

Sau đó kèm theo một sticker hình con mèo vui vẻ ngồi trên tên lửa.

Đây là lần đầu tiên Quý Vũ ký hợp đồng, cũng là một trải nghiệm mới trong cuộc sống của cậu.

Ông nội ký trước, sau đó đến lượt cậu.

Từng nét chữ "Quý Vũ" được viết ra, rồi ấn con dấu đỏ, cậu mới có cảm giác như đã thật sự ký xong, nhẹ nhàng thở phào.

Trời tốt, chiều nay mưa đã tạnh, nhưng hơi ẩm khó mà tan đi, thỉnh thoảng có vài giọt nước rơi từ mái nhà xuống.

Quý Vũ thấy một người đàn ông cầm máy quay phim đang quay góc của mái nhà, Trần Thịnh giải thích: "Đang quay cảnh trống."

Quý Vũ không hiểu cảnh trống là gì, nhưng cũng không hỏi thêm, vì đó không phải người quen của cậu.

Trần Thịnh tìm ghế ngồi xuống, anh ta bảo người khác điều chỉnh tấm phản quang. Quý Vũ chú ý thấy hôm nay người quay phim đã thay đổi thành người vừa quay mái nhà.

Sự phối hợp không được nhịp nhàng như lần trước, có lẽ vì hôm nay phải quay nhiều nên mới như vậy.

Quý Vũ không nghe được nên cậu phản ứng với các chỉ thị như "ngẩng đầu lên một chút", "nhìn vào ống kính cười" rất chậm, thậm chí có lúc cậu không hiểu gì.

Người quay phim đã kiềm chế vài lần nhưng vẫn có hơi tức giận.

Quý Vũ nhạy bén nhận thấy cảm xúc của đối phương, cậu lúng túng không thôi.

Bây giờ là quay phần đơn của cậu, ông nội đang ở trong nhà đun nước sôi. Cậu vô thức muốn tìm ông nội, nhưng chỉ nhìn vào trong nhà một chút rồi lại nhìn sang người quay phim.

Hướng Ảnh Lam khó chịu quay sang Trần Thịnh thì thầm: "Cái này làm sao mà quay được, đây là kho báu mà anh nói đấy à? Cậu ta không nghe thấy gì cả, tôi gọi cậu ta mấy lần mà cậu ta chẳng phản ứng."

Quý Vũ vô tình nhìn thấy khẩu hình của anh ta, mặt cậu hơi tái, nhưng khi ông nội bưng nước nóng ra, cậu không muốn bị phát hiện nên chỉ nhẹ nhàng cúi đầu, tay cầm dao khắc siết chặt thêm một chút.

Quá trình quay phim sau đó cũng không hiệu quả, càng quay Quý Vũ càng căng thẳng. Để hiểu được chỉ thị, cậu cần nhìn khẩu hình của người quay phim ngoài ống kính, nhưng mỗi lần Quý Vũ nhìn ra ngoài lại bị yêu cầu dừng lại. Cứ như vậy, một vòng luẩn quẩn, động tác khắc gỗ của cậu dần trở nên cứng nhắc.

Trần Thịnh nghe thấy Hướng Ảnh Lam nhỏ giọng nói với ống kính "Không ổn, không quay ra được" thì cũng cảm thấy bất lực. Việc Quý Vũ không nghe thấy đúng là là vấn đề lớn, lần trước chụp ảnh cũng có chút khó khăn.

Chiều hôm đó, quay phim chuyển sang quay phần đơn của ông nội. Quý Vũ ngồi bên cạnh, lặng lẽ uống nửa cốc nước ấm.

Trần Thịnh đứng dậy đưa cho cậu một viên kẹo, nói: "Không có chuyện gì đâu, nghỉ ngơi một chút, tối ngủ một giấc ngon rồi ngày mai thử lại."

Quý Vũ không nhận kẹo, cậu lùi lại một bước, lắc đầu, trong lòng cậu cảm thấy không thoải mái.

Ban đầu cậu nghĩ chỉ cần khắc gỗ rồi người khác đến quay là được, nhưng khi thật sự bắt đầu quay phim, cậu mới nhận ra có rất nhiều việc khác phải làm.

Cậu không nghe thấy âm thanh, đó là chuyện không thể thay đổi, nhưng hợp đồng đã ký rồi, việc quay phim không thể trì hoãn, vậy thì ngày mai phải thử như thế nào?

Cả buổi chiều Quý Vũ đều suy nghĩ về những điều này, tâm trạng không ổn định, đến tối khi nhận cuộc gọi của anh Hành cậu cũng cảm thấy thiếu sức sống.

Cậu không muốn làm cho anh Hành lo lắng, vẫn cố gắng nở một nụ cười yếu ớt, rồi dùng ngôn ngữ ký hiệu: [Anh Hành, chào buổi tối, ban ngày anh nói tối nay chúng ta sẽ nói chuyện, là chuyện gì vậy?]

Sầm Chi Hành nhìn nụ cười trên môi Quý Vũ, trong lòng anh có hơi khó chịu. Anh định nói về xấp tiền kia, nhưng khi chiều nhận được tin nhắn của Trần Thịnh, Sầm Chi Hành cảm thấy rất đau lòng.

Anh trêu đùa nói: "Hôm nay bị ức hiếp sao?" Giọng điệu anh vẫn như mọi khi.

Sự quan tâm bất ngờ thật sự khiến người ta nao lòng.

Bên kia, Quý Vũ suýt nữa không kiềm được nước mắt, cậu vội vàng quay mặt đi, hít một hơi thật sâu, mãi một lúc sau mới quay lại, cậu lắc đầu dùng ngôn ngữ ký hiệu nói: [Không có.]

Khoảnh khắc đó quá rõ ràng, Sầm Chi Hành im lặng một lúc lâu khiến cuộc gọi im lặng vài giây.

Sầm Chi Hành nhẹ nhàng xoa tay lên mặt bàn vài lần, anh lật tờ lịch trên bàn, cuối cùng nói: [Ngày mai anh Hành đến tìm em, được không?]

Lời tác giả:

Quý Vũ: Ngủ một giấc xong sẽ đi, để lại cho anh một xấp tiền trên tủ đầu giường.

Anh Hành: ? Tôi bị bao nuôi rồi à?

Chương 27: "Chỉ có người này thôi."

Sầm Chi Hành đến sớm hơn Quý Vũ tưởng tượng.

Trời còn tờ mờ sáng, Quý Vũ vừa nhào bột xong, mắt cậu nặng trĩu, cậu vừa rửa tay thì điện thoại rung lên, là tin nhắn từ anh Hành: [Đến cổng rồi, ra mở cửa.]

Đại Hoàng vẫy đuôi chạy nhanh ra cổng rồi lại chạy về cắn lấy góc quần của cậu kéo ra ngoài.

Quý Vũ ngơ ngác lau tay rồi chạy theo Đại Hoàng, cậu nhìn qua cổng sắt thấy Sầm Chi Hành mệt mỏi bước tới, trái tim cậu như một miếng bọt biển hút đầy nước, bắt đầu đập mạnh.

Cậu muốn mỉm cười ra hiệu vài câu như "Không cần vội thế đâu", "Anh có mệt không?", nhưng cuối cùng chỉ co ngón tay lại, mở khóa, kéo cửa sắt ra, lặng lẽ ôm lấy cánh tay của đối phương.

Cậu không nghe thấy, những tiếp xúc nhỏ nhặt thỉnh thoảng làm cậu thấy rất an tâm.

Sầm Chi Hành xoa đầu Quý Vũ mấy cái, anh ôm cậu đi vào sân thì nhìn thấy bột mì trên bàn.

"Sáng nay làm món gì ăn vậy?" Anh hỏi.

Quý Vũ ra hiệu: [Bánh bao hấp.]

Sầm Chi Hành cười một cái: "Được rồi, tôi biết làm bột." Anh xắn tay áo lên rồi rửa tay ở bồn nước bên cạnh.

Quý Vũ muốn ngăn lại, nhưng bị anh dùng mu bàn tay chạm vào sống mũi: "Đừng lề mề nữa, hấp xong rồi ngủ một giấc với tôi, tôi mệt quá."

Từ Giang Thành đến Miên Trúc mất khoảng bốn năm tiếng đi xe, Quý Vũ tính toán thời gian, chắc chắn là anh Hành vừa kết thúc cuộc gọi video xong liền lái xe đến, cả đêm không ngủ.

Hai mắt Quý Vũ cay cay, cậu cúi đầu chớp mắt, tay nhanh chóng nhào bột, cắt thành từng miếng, một nửa cho vào xửng hấp rồi ủ thêm mười phút, nửa còn lại dẹt ra cuốn hành lá thành cuộn rồi mới hấp tiếp.

Cậu muốn anh Hành ngủ sớm một chút, nên làm thật nhanh, đậy nắp xửng hấp, bật lửa, rồi vội vã đẩy Sầm Chi Hành vào trong nhà.

Phòng của Sầm Chi Hành luôn được Quý Vũ dọn dẹp định kỳ, tối qua khi biết anh Hành đến, cậu còn cố gắng bật dậy thay lại bộ ga giường mới. Giờ thì chỉ cần kéo chăn ra là có thể ngủ được ngay.

Quý Vũ quay lại kéo rèm cửa sổ cho kín, căn phòng trở nên tối mờ, rất dễ ngủ.

Sầm Chi Hành ngồi trên giường, anh vỗ vỗ vị trí bên cạnh, Quý Vũ do dự một lúc rồi vẫn đi đến ngồi xuống, tay cậu vô tình chạm vào tay anh.

Đôi mắt thích nghi với bóng tối dần dần có thể nhìn rõ, Quý Vũ quay đầu nhìn đôi môi đẹp của Sầm Chi Hành nhưng đối phương chưa nói gì thì cổ tay cậu đã thấy lành lạnh

Sầm Chi Hành nắm lấy tay cậu, anh xòe tay ra, viết lên lòng bàn tay cậu: [Muốn cấy ốc tai không?]

Quý Vũ ngây người một lúc rồi từ từ lắc đầu.

Cậu hiểu rõ ý anh, nếu cậu gật đầu, anh Hành chắc chắn sẽ lập tức đưa cậu tới Giang Thành làm phẫu thuật.

Nhưng cậu không muốn như vậy.

Cho dù người ta nói cậu cố chấp hay ngang bướng thế nào, cậu vẫn nghĩ như thế này:

Sầm Chi Hành cũng có cuộc sống riêng của mình, không cần phải chi ra mấy chục nghìn tệ cho cậu. Nếu có thể, cậu hy vọng mình có thể tự kiếm tiền để chi trả cho việc phẫu thuật.

Sầm Chi Hành đã biết Quý Vũ sẽ phản ứng như vậy, nên khi đưa cậu đi kiểm tra tai, anh cũng không đề cập đến việc cấy ốc tai, mà muốn tìm cách khác để Quý Vũ kiếm tiền rồi tự trả.

Nhưng rõ ràng là kế hoạch đã thay đổi, người quay phim kia cũng là một người nhiều lời.

Sầm Chi Hành có hơi tức giận, anh giận người quay phim, giận bản thân và cũng giận tính cách cứng đầu của Quý Vũ.

Anh nắm chặt cổ tay Quý Vũ siết nhẹ, rồi sau đó lại nhẹ nhàng xòe tay Quý Vũ ra viết: [Viêm tĩnh mạch có tái phát không? Dạ dày có đau không?]

Quý Vũ đều lắc đầu.

Những đứa trẻ lớn lên ở nông thôn đều rất khỏe mạnh, uống thuốc vào là khỏi hẳn, không có di chứng gì.

Cậu giục Sầm Chi Hành nằm xuống ngủ, nhưng lại không làm được, ngược lại còn bị anh nhìn khiến cậu thấy hơi bối rối.

Sầm Chi Hành kéo cổ tay cậu, lúc viết chữ làm Quý Vũ thấy khá ngứa, mất một lúc cậu mới cảm nhận được chữ anh đang viết: [Em không mệt à?]

Quý Vũ cuộn ngón tay lại, đôi khi cậu thật sự nghĩ mình đã bị anh Hành nhìn thấu hoàn toàn.

Tối qua cậu ngủ không ngon, cậu đã thấy một bài đăng trên vòng bạn bè của chủ nhiệm Lý, giảm giá ốc tai điện tử, hai bên tai chỉ mất sáu vạn, cộng thêm chi phí phẫu thuật thì tổng cộng khoảng bảy vạn.

Nếu quay phim thuận lợi, cộng với số tiền cậu đã tích góp, cậu có thể làm được phẫu thuật, nhưng làm sao bây giờ? Giờ cậu không nghe được, không thể giao tiếp với người quay phim.

Cậu lăn qua lăn lại, không biết phải làm sao với việc quay phim rồi lại nghĩ đến tai của mình.

Cả cuộc đời bất hạnh của cậu, thậm chí là bất hạnh của cả gia đình, dường như bắt đầu từ năm cậu bị điếc.

Cậu mong muốn được nghe thấy hơn ai hết.

Mặc dù bỏ lỡ tuổi đi học, nhưng cậu rất chăm chỉ, cậu không ngại vất vả mà ra ngoài làm những công việc vặt, lúc nào cũng có thể kiếm tiền để phụng dưỡng ông nội.

Nhưng tất cả điều này phải có tiền đề là cậu phải nghe và nói được —

Dù chỉ là phục vụ trong nhà hàng, cơ thể cũng phải khỏe mạnh, huống chi là quay phim tài liệu, cậu không thể nghe thấy chỉ dẫn của người quay phim, vừa điếc vừa câm, còn có thể tìm được công việc gì?

Sầm Chi Hành nâng mặt cậu lên xoa nhẹ, anh chỉ vào giường: "Lên giường ngủ đi."

Quý Vũ không động đậy, Sầm Chi Hành suy nghĩ một chút rồi nói: "Vậy thì ngủ trong phòng tôi đi, tinh thần em đã mơ màng rồi đấy."

Quý Vũ nắm chặt góc áo, cậu xoay người ra ngoài vào bếp tắt lửa, sau đó ôm chăn gối chạy vào phòng của Sầm Chi Hành.

Sầm Chi Hành đã thay đồ ngủ, anh ngồi bên giường nhắn tin với chủ nhiệm Lý. Nghe thấy tiếng động ở cửa, anh ngẩng đầu lên nhìn thì thấy một đống chăn.

Quý Vũ ló đầu ra, cậu e dè đứng ở cửa, hình như đang chờ đợi anh lên tiếng.

Sầm Chi Hành khẽ bật cười, một nụ cười mà chính anh cũng không nhận ra, anh tắt điện thoại rồi đặt sang một bên: "Làm gì vậy, ôm chăn không mệt sao?"

Quý Vũ thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng chạy vào đặt chăn và gối lên giường.

"Ngủ ở trong đi." Sầm Chi Hành vỗ nhẹ vào lưng cậu.

Quý Vũ trèo lên giường, cậu nằm sát vào tường, ôm chăn và im lặng nhìn anh.

Quý Vũ rất gầy, thân hình mảnh mai, nhưng khi cao lên thì cân đối hơn hẳn, nằm cũng không chiếm nhiều chỗ.

Sầm Chi Hành liếc thấy dây thun đen trên cổ tay Quý Vũ, anh hỏi: "Sao lúc nãy không thấy em đeo?"

Quý Vũ giải thích: [Lúc làm việc không đeo, sợ làm bẩn.]

Sau đó là một khoảng lặng kéo dài, Quý Vũ rất buồn ngủ nhưng không thể ngủ được, cậu khẽ giơ tay ra chạm vào Sầm Chi Hành.

Sầm Chi Hành ngước mắt nhìn cậu rồi đột nhiên hỏi: "Quý Vũ, hay là tôi dẫn em về Giang Thành làm phẫu thuật nhé, đừng cứng đầu nữa."

Quý Vũ thu nửa mặt vào trong chăn, cậu giả vờ không nhìn thấy khẩu hình của anh, chỉ lẳng lặng cúi đầu.

Sầm Chi Hành thở dài rồi anh dùng tay nâng khuôn mặt Quý Vũ lên, hai người nhìn vào mắt nhau, trong bóng tối cả hai đều không nhìn rõ được biểu cảm của đối phương.

Quý Vũ nghiêng mặt nhẹ nhàng chạm vào lòng bàn tay của Sầm Chi Hành, anh thở dài, cuối cùng không tiếp tục đề tài lúc nãy nữa mà chỉ nói:

"Chiều nay đừng lo lắng, cũng đừng sợ, tôi sẽ nói với họ."

Hôm qua Quý Vũ bị chèn ép rất nhiều, nhắc đến quay phim là cậu lại uể oải, cậu hỏi: [Nói thế nào?]

Sầm Chi Hành vỗ nhẹ vào mặt cậu: "Em đừng lo, tôi sẽ giải quyết tốt cho em."

—

Chiều hôm đó, Trần Thịnh dẫn đoàn quay phim lên núi, nhìn thấy Sầm Chi Hành mặc đồ ngủ đi cùng Quý Vũ ra ngoài, anh ta thật sự bị làm cho giật mình. Lúc Quý Vũ đang rửa mặt, Trần Thịnh liếc mắt với Sầm Chi Hành nhưng anh không đáp lại.

Sau khi điều chỉnh thiết bị và lắp đặt tấm phản quang xong, Quý Vũ cũng đã rửa mặt xong. Sầm Chi Hành đang nói chuyện với người quay phim hôm qua, Quý Vũ liếc nhìn một cái, vừa định quay đi thì vô tình ánh mắt của Hướng Ảnh Lam lại nhìn về phía cậu, khiến trái tim Quý Vũ giật thót.

Quý Vũ có hơi sợ anh ta, dù sao hôm qua cũng không hợp tác tốt.

Kết quả là Hướng Ảnh Lam lại đi đến, vẻ mặt hơi lúng túng, nhưng lại thành thật xin lỗi: "Xin lỗi, hôm qua tôi quá nóng vội rồi." Anh ta cố gắng nói chậm để Quý Vũ có thể đọc được.

Mặt Quý Vũ đỏ bừng, cậu vội vàng chạy vào phòng lấy giấy bút rồi viết: [Không cần xin lỗi, là tôi làm gián đoạn tiến độ quay phim của

các anh.]

Viết xong tay cậu còn hơi run, phải nhờ Sầm Chi Hành vỗ vỗ vai mới bình tĩnh lại.

Trần Thịnh không chịu nổi cảnh hai người như học sinh tiểu học bị thầy cô nhắc nhở rồi xin lỗi lẫn nhau, anh ta liền kêu lên bảo mau chóng bắt đầu quay.

Lúc rảnh rỗi, Trần Thịnh đi đến bên cạnh Sầm Chi Hành trêu chọc: "Không ngờ nghệ sĩ lại thích kiểu này nhỉ?"

"Không phải kiểu này." Sầm Chi Hành liếc anh ta một cái: "Mà là chỉ có người này thôi."

Chương 28: Âm thanh của thế giới

Tiến độ quay phim chiều nay khá tốt.

Dưới lời khuyên của Sầm Chi Hành, Hướng Ảnh Lam đã thay đổi phương pháp, không còn chủ động phát lệnh nữa mà là họ điều chỉnh góc quay quanh Quý Vũ.

Ban đầu, cơ thể Quý Vũ vẫn hơi cứng, nhưng trong lúc nghỉ quay, cậu ngẩng đầu lên, nhìn thấy Sầm Chi Hành đứng cách đó không xa, anh mỉm cười làm ngôn ngữ ký hiệu với cậu: [Quý Vũ giỏi lắm.]

Không phải ai cũng biết ngôn ngữ ký hiệu, lúc này nó giống như cuộc trò chuyện mã hóa chỉ thuộc về riêng họ.

Con tim vốn đang bất an của Quý Vũ đã dịu lại. Nhìn thấy Sầm Chi Hành, cậu cảm thấy mình thật sự an toàn, như thể có ai đó đang chống lưng cho mình vậy.

Kết thúc buổi quay phim, trời đã tối.

Trần Thịnh ngồi trên ghế xếp gọi: "Xong việc, xong việc." Quý Vũ vẫn ngồi yên không động đậy, chỉ khi Hướng Ảnh Lam nói "Được rồi", cậu mới thả lỏng người tựa vào lưng ghế.

Trần Thịnh nói: "Cậu nhóc có vẻ rất sợ Hướng Ảnh Lam nhỉ."

"Ai bảo hôm qua cậu ta nói nặng như vậy chứ?" Sầm Chi Hành bảo vệ Quý Vũ: "Khiến người ta lo lắng suốt cả đêm không ngủ, làm sao mà không sợ."

Trần Thịnh còn muốn nói gì đó, nhưng Sầm Chi Hành đã cầm ly nước ấm đến trước mặt Quý Vũ, anh nhẹ nhàng dùng ly nước chạm vào má cậu.

Ly nước ấm áp dễ chịu, Quý Vũ ngọt ngào ngẩng đầu cười, cậu ôm ly uống một hơi.

Trong nhà vẫn chưa chuẩn bị bữa tối, vì sợ mùi dầu mỡ ảnh hưởng đến việc quay phim, ông nội Quý Vũ đi rửa sạch trái cây tươi rồi chia cho các thành viên trong đoàn quay phim.

Trần Thịnh cắn một miếng táo, hương vị ngọt lịm, anh ta đề nghị tìm một nhà hàng ăn tối, coi như là ăn mừng buổi quay phim thuận lợi.

Một nhóm người xuống núi, Quý Vũ nắm tay ông nội đi ở cuối đoàn, cả hai ông cháu đều là những người ít gây sự chú ý.

Nhưng Sầm Chi Hành cũng bước chậm lại, đi phía sau họ, dùng ngôn ngữ ký hiệu trò chuyện với ông cháu Quý Vũ.

Trong thị trấn không có nhiều quán ăn lớn, cuối cùng Sầm Chi Hành chọn một quán ăn gia đình, là nơi trước đây anh đã ăn thử và thấy khá ngon.

Quý Vũ ngồi bên trái ông nội, bên phải là Sầm Chi Hành. Đoàn phim, bao gồm đạo diễn và những người quay phim, cộng với ba người bọn họ ngồi kín một bàn tròn lớn.

Nhiều người nên cuộc trò chuyện cũng rôm rả, Quý Vũ vừa nhìn người này lại nhìn người kia, nhưng không thể tiếp nhận hết thông tin, chỉ biết chăm chú ăn cơm.

Món ăn chuyển đến, cậu gắp một miếng nấm xào cho Sầm Chi Hành, rồi lại gắp cho ông nội một miếng thịt kho.

Cả Sầm Chi Hành và ông nội cũng gắp thức ăn cho cậu, bát cơm chất cao như một ngọn núi nhỏ. Quý Vũ chỉ lo ăn, ăn xong miếng cơm cuối cùng, cậu ngẩng đầu lên, ánh mắt vô tình chạm phải ánh mắt của Tưởng Thức Quân.

Tiếng đũa va vào đĩa phát ra một âm thanh khá chói tai, Quý Vũ không nhận ra do không nghe thấy, lúc Sầm Chi Hành liếc nhìn thì Tưởng Thức Quân đã đi rồi. Anh không thấy gì đặc biệt nên quay sang hỏi: "Sao vậy?"

Quý Vũ nhìn ra ngoài cửa nhưng chỉ thấy vắng lặng, cậu không chắc là mình có nhìn nhầm không, nên chỉ lặng lẽ lắc đầu.

Trước khi đi ngủ, Quý Vũ lén lút ôm chăn gối về phòng, Sầm Chi Hành đang đánh răng ở bồn rửa mặt, anh thấy nhưng không cản cậu lại.

Lúc đó chỉ vì cảm xúc đang dâng trào nên cậu muốn ở gần Sầm Chi Hành, vì mỗi lần tiếp xúc với anh, cậu đều cảm thấy an toàn. Nhưng khi cảm xúc đã qua đi, lại phải ngủ chung anh, cậu không khỏi thấy xấu hổ, chỉ nghĩ thôi cũng khiến mặt đỏ bừng.

Cũng như mọi khi, cậu giúp ông nội dán cao dán rồi ra ngoài rửa tay. Sầm Chi Hành vẫn chưa ngủ, anh đứng ngoài cửa hút một điếu thuốc. Trong bóng tối, ánh lửa đỏ mờ mờ của điếu thuốc khá nổi bật.

Thường khi ông nội cảm thấy không vui, ông sẽ hút rất nhiều thuốc. Quý Vũ định hỏi Sầm Chi Hành có chuyện gì, cậu lau tay xong đi đến gần anh, đứng gần mới nhận ra, vẻ mặt Sầm Chi Hành trông khá thoải mái.

Người đàn ông tắt điếu thuốc, trong không khí vẫn còn vương lại mùi thuốc lá nhưng không khó chịu.

Có lẽ do ngủ từ sáng đến chiều nên giờ đây cả hai đều rất tỉnh táo, thế nên hai người kéo hai cái ghế gỗ ngồi xuống trò chuyện trong sân.

Quý Vũ chống cánh tay lên đùi, cậu ngồi xuống thấp hơn Sầm Chi Hành một chút, nên khi anh nói chuyện cậu phải ngước mắt nhìn lên.

Sầm Chi Hành có thể trò chuyện với cậu về mọi thứ, anh am hiểu nhiều điều mà Quý Vũ không biết.

Anh kể rằng khi còn trẻ, anh cũng rất nghịch ngợm, luôn tìm kiếm sự kí.ch thích để có được cảm hứng, như nhảy dù, lặn hang... Anh đã thử qua những cảm giác đó, nhưng cuối cùng lại chẳng thấy gì đặc biệt, rồi dần dần buông bỏ.

Cuối cùng câu chuyện lại xoay quanh Quý Vũ, cậu cảm thấy sự chuyển hướng này quá đột ngột, cậu không phù hợp với những trải nghiệm kỳ lạ đó, cậu thật thà dùng ngôn ngữ ký hiệu, Sầm Chi Hành cau mày nhìn cậu.

"Em thật chân thật, ngay lúc này đang ở trước mặt tôi." Sầm Chi Hành nói, nghe có vẻ hơi văn vở, đây không phải là phong cách thường thấy của anh.

Không biết Quý Vũ có hiểu được không, nhưng cậu chỉ cười ngây ngô, đôi mắt màu trà đong đầy ánh trăng lấp lánh.

Sầm Chi Hành thở dài, anh đưa tay che mắt cậu. Ban đầu, Quý Vũ có hơi căng thẳng, vì cậu là người khiếm thính, cậu tiếp xúc với thế giới này hầu hết là nhờ vào thị giác.

Nhịp tim đập nhanh rồi lại nhanh chóng bình tĩnh lại, vì người che mắt cậu không phải ai khác, mà chính là Sầm Chi Hành.

Vậy thì không có gì phải lo.

Sầm Chi Hành là sự an toàn của cậu.

Cậu chớp mắt, lông mi quét nhẹ vào lòng bàn tay của Sầm Chi Hành.

Một lát sau, Sầm Chi Hành buông tay ra, bàn tay nhẹ nhàng siết thành nắm đấm, ngón tay cái nhẹ nhàng vẽ lên lòng bàn tay.

Quý Vũ dùng ngôn ngữ ký hiệu hỏi: [Sao vậy? Tại sao lại che mắt em?]

Sầm Chi Hành không trả lời, anh đưa tay chỉnh lại vài sợi tóc rối trên trán cậu rồi đột nhiên hỏi: "Quý Vũ, em thích quay phim không?"

Câu hỏi này thật sự quá đột ngột. Quý Vũ suy nghĩ một lúc lâu rồi gật đầu, nhưng lại lắc đầu, cuối cùng cậu nói: [Không biết.]

Cậu nhìn vào những dãy núi mờ mờ trong bóng đêm, tay làm ngôn ngữ ký hiệu:

[Hôm nay quay phim rất suôn sẻ, em rất vui, anh Lam hôm nay không la em, quay xong còn nói 'tốt lắm', em cảm thấy mình có giá trị.]

"Đừng gọi người ta là anh." Sầm Chi Hành nhíu mày, anh nghiêm túc nói: "Em vốn đã rất giỏi rồi, bọn họ chỉ là giúp đưa giá trị của em lên mà thôi."

Quý Vũ cong mắt tựa cằm nhìn anh, lời của Sầm Chi Hành quẩn quanh trong đầu cậu, cậu vừa nghĩ vừa lén mỉm cười.

Những ngày sau đó, hai ông cháu tiếp tục quay phim, có ông nội ở bên cạnh, Quý Vũ dễ dàng hoàn thành công việc, việc quay phim diễn ra rất thuận lợi. Vào ngày thứ 12, mọi thứ đã hoàn thành.

Từ việc chọn nguyên liệu gỗ, vẽ phác thảo, đến các kỹ thuật điêu khắc tinh xảo và cuối cùng là mài dũa, phủ sơn lên, tất cả các công đoạn của đều được ghi lại hoàn chỉnh.

Trần Thịnh xem lại từng khung hình, ngay cả những cảnh quay chưa cắt ghép cũng đã vượt ngoài dự đoán ban đầu của anh ta.

Khoa Tai Mũi Họng, Bệnh viện Giang Thành.

Quý Vũ đã nằm viện được hai ngày, sáng nay cậu đã làm xét nghiệm máu để kiểm tra thêm, sau đó sẽ lên lịch phẫu thuật tùy theo tình hình.

Sáng sớm Sầm Chi Hành mang cháo đến, nhưng đến trưa Quý Vũ mới ăn được. Ông nội còn gọt thêm táo cho cậu, Quý Vũ ăn xong thấy hơi no.

Sau khi thảo luận và quyết định sẽ phẫu thuật, ông nội không còn kiên quyết ở lại thôn Miên Trúc nữa mà đã đến Giang Thành với cậu, ông nói muốn chăm sóc cho cậu.

Sầm Chi Hành đặt phòng khách sạn cho ông, nhưng ông không muốn đi mà chỉ muốn ở bên cạnh Quý Vũ, những ngày này ông đều ngủ trên giường chăm sóc cạnh giường bệnh của Quý Vũ. Quý Vũ cũng không thuyết phục được ông nên cứ để như vậy.

Đến chiều, chủ nhiệm Lý mang giấy xác nhận cho ông nội ký, giải thích về những biến chứng có thể xảy ra sau phẫu thuật như chóng mặt, ù tai, buồn nôn, thậm chí là liệt mặt.

Sầm Chi Hành cũng có mặt, anh đứng dựa vào cửa, không biết đang nghĩ gì.

Ông Quý lo lắng còn hơn cả Quý Vũ, ông liên tục hỏi đi hỏi lại. Chủ nhiệm Lý an ủi một câu: "Phẫu thuật này chỉ là cuộc tiểu phẫu thôi, nguy cơ xảy ra rủi ro rất thấp. Tôi chỉ giải thích tình huống theo quy định theo, thật ra tỷ lệ xảy ra sự cố là rất thấp."

Ông nội thở dài, biết không thể không làm phẫu thuật nên ông run rẩy ký tên vào giấy xác nhận.

Sau đó Quý Vũ phải cạo tóc, phần tóc hai bên tai khoảng bốn ngón tay sẽ phải cạo đi để thuận tiện cho việc sát trùng và khâu vết mổ. Y tá cầm tông đơ vào phòng.

Quý Vũ lúc này mới cảm thấy sợ, cậu lo lắng, căng thẳng, tất cả các cảm xúc ùa đến trong lòng, cậu vô thức nắm lấy tay ông nội.

Sầm Chi Hành bất ngờ bước lên một bước rồi nói với y tá: "Để tôi làm."

Y tá do dự nhìn chủ nhiệm Lý, nhận được cái gật đầu mới đưa tông đơ cho Sầm Chi Hành.

Quý Vũ ngẩng đầu gượng cười nhìn Sầm Chi Hành, anh bước lại gần, dùng bàn tay lạnh lẽo vuốt nhẹ lên má cậu rồi xoa đầu cậu.

Lần Sầm Chi Hành dẫn cậu đi cắt tóc cũng đã khá lâu rồi, tóc Quý Vũ giờ đã dài giống hệt lúc đầu gặp gỡ, tóc che bớt phần trán làm cậu không nhìn rõ.

Giọng Sầm Chi Hành hơi khàn, may mà Quý Vũ không nghe ra, anh nói: "Hay là cạo hết đi, con trai mà, tóc ngắn nhìn mới ngầu."

Quý Vũ dứt khoát gật đầu, nhưng lại có hơi không tự nhiên, cậu cố giấu đi sự phân vân của mình.

Bọn họ đều biết không phải là cậu sợ cạo tóc, mà là sợ sự sẽ xảy ra rủi ro, không có gì là đảm bảo 100% thành công cả, chỉ có thể hy vọng đừng rơi vào cái tỷ lệ thất bại đó.

Nói là tóc ngắn, nhưng thực tế khác với kiểu tóc ngắn trước đó rất nhiều, vì phải phẫu thuật nên không thể để lại bất cứ sợi tóc nào, quả đầu trơn bóng như quả trứng, nhưng Quý Vũ có dáng đầu đẹp, cạo trọc cũng vẫn đẹp.

Quý Vũ nhìn đống tóc rơi vào túi nilon, đầu óc cậu trở nên trống rỗng, đầu cậu lạnh toát, cậu không khỏi rùng mình một cái.

Cậu rụt cổ lại cười, muốn làm không khí bớt căng thẳng một chút: [Lạnh quá.]

"Đợi chút, tôi sẽ mua cho em một cái mũ." Sầm Chi Hành nói.

Từ 2 giờ chiều phải nhịn ăn uống, Quý Vũ thấy giống như lần nhập viện vì xuất huyết dạ dày khi trước, lúc ấy cậu đói đến lả người.

Buổi tối, bụng cậu kêu ọc ọc nhưng không được ăn, Quý Vũ nằm trên giường bệnh chơi "Fruit Ninja", mỗi khi cắt phải quả bom thì nghỉ một lúc, cậu thay phiên đội thử ba cái mũ mà Sầm Chi Hành đã mua cho cậu.

Chơi một lúc, cậu mơ màng ngủ mất, hình như có ai đó nhẹ nhàng lấy đi máy tính bảng trong tay cậu, rồi hạ lưng giường xuống, tắt đèn, không gian mờ mờ, Quý Vũ hoàn toàn chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, y tá gọi cậu dậy, các y tá trong khoa Tai Mũi Họng đều nói chuyện rất chậm, Quý Vũ rất thích vì như vậy rất dễ đọc khẩu hình.

Y tá trêu đùa cậu: "Thấy em ngủ ngon nên không nỡ gọi dậy, tối qua em có ăn uống gì không?"

Quý Vũ lắc đầu, y tá lại nói "Ngoan" rồi vỗ vào mông cậu, sau đó tiêm thuốc.

Có hơi đau, tiêm xong cậu thấy y tá đang nói chuyện với Sầm Chi Hành: "Đây là thuốc ức chế nội tiết, một tiếng nữa sẽ phẫu thuật."

Tim Quý Vũ bỗng "thình thịch, thình thịch" như có người gõ trống trong ngực, vừa mong chờ lại vừa sợ hãi.

Sầm Chi Hành nhìn cậu, anh nhanh chóng bước đến, đặt tay lên vai cậu vỗ nhẹ rồi nắm chặt lấy tay cậu.

Thật nhẹ nhàng, như có phép màu vậy.

Quý Vũ nắm tay đối phương, cậu cúi đầu, từ từ vuốt nhẹ từng ngón tay anh, không có ý nghĩa gì cả, chỉ là một hành động giúp giảm lo

âu, Sầm Chi Hành cũng không rút tay lại, anh ngồi bên giường để cậu nghịch.

7 giờ 40 phút, y tá đẩy xe lăn đến để đưa Quý Vũ đi, ông nội dù lo lắng nhưng vẫn cố giả vờ bình tĩnh nói: "Con đừng sợ."

Quý Vũ cười ngoan ngoãn, cậu an ủi ông nội: [Ông nội đừng lo, con không sợ.]

Sầm Chi Hành cũng dùng ngôn ngữ ký hiệu nói chuyện với cậu: [Ngủ một giấc thôi, tỉnh dậy là có thể nghe được rồi.]

Quý Vũ mím môi gật đầu.

Ánh sáng trong phòng phẫu thuật rất sáng, Quý Vũ nằm đó, trong đầu cậu nhớ lại những lời của ông nội và Sầm Chi Hành lúc nãy, rồi cậu được đeo mặt nạ oxy.

Bác sĩ gây mê nói hai câu với cậu, Quý Vũ không nhớ rõ, chỉ cảm thấy cánh tay rất đau, rồi cậu mê mang chìm vào giấc ngủ.

Khi cậu mở mắt ra thì đã trở lại phòng bệnh, chủ nhiệm Lý gọi cậu mở mắt, ông ấy cười nói phẫu thuật rất thành công rồi dặn dò ông nội và Sầm Chi Hành không được để cậu ngủ lại trong vòng hai tiếng.

Quý Vũ quá mệt mỏi, cậu nhắm mắt nhìn Sầm Chi Hành rồi nhìn ông nội, mỗi khi cậu gần như ngủ thiếp đi thì lại bị ngón tay lạnh của Sầm Chi Hành chọc dậy, cứ như vậy không biết bao nhiêu lần.

Giữa chừng, chủ nhiệm Lý lại đến, hình như là để xem xét bộ phận cấy ghép ốc tai và nói về việc bảo hành, Quý Vũ không rõ lắm, chỉ biết là đã qua hai tiếng rồi vì Sầm Chi Hành ghé sát giường nói "Ngủ đi" rồi vỗ nhẹ lên mi mắt cậu.

Cậu ngủ đến tận tối muộn mới thức dậy.

Khi thuốc mê hết tác dụng, cơn đau sau phẫu thuật ở hai bên tai rõ ràng hơn rất nhiều, Quý Vũ đợi một lúc, cậu ngẩng đầu nhìn thì thấy ông nội và Sầm Chi Hành đang đứng cạnh giường hỏi xem cậu có cảm thấy đau ở đâu không.

Quý Vũ không dám thay đổi biểu cảm quá nhiều, sợ làm động vết mổ, tay trái đang truyền dịch nên cậu chỉ có thể dùng tay phải viết chữ: [Đau.]

Rất đau, đau đến mức Quý Vũ cảm thấy toàn thân khó chịu, trán đầy mồ hôi lạnh, Sầm Chi Hành gọi bác sĩ trực đêm đến xem để tiêm thuốc giảm đau và nới lỏng băng ép, lúc này cơn đau mới giảm bớt.

Cậu đã nằm suốt đêm, vừa đau vừa chóng mặt, lại còn muốn nôn, nhưng vì bụng trống rỗng nên cuối cùng cũng không nôn ra được gì.

Ông nội và Sầm Chi Hành lo lắng cả đêm không ngủ, trong lòng Quý Vũ hơi áy náy, cậu cũng thấy khó chịu nữa.

Sáng hôm sau, Sầm Chi Hành xuống lầu mua bữa sáng, Quý Vũ bảo ông nội lấy gương nhỏ cho cậu nhìn, lúc này cậu mới nhìn rõ bộ dạng hiện tại của mình.

Hai bên tai đều được băng lại, đầu cũng đã cạo sạch, nhìn thật xấu.

Tinh thần Quý Vũ rất sa sút, cậu sờ cánh tay đang đặt cạnh giường của ông nội, cảm xúc rất nặng nề.

Tình trạng này kéo dài ba bốn ngày, mặc dù chủ nhiệm Lý nói rằng đó là phản ứng có thể xảy ra sau phẫu thuật nhưng Quý Vũ vẫn không chịu nổi.

Mỗi sáng, cậu phải truyền năm chai dịch, tay trái của cậu lại bị đặt ven, lần này đặt rất tốt, không bị sưng hay viêm tĩnh mạch, nhưng Quý Vũ vẫn thấy không thoải mái.

Băng ép ở tai trái được nới lỏng ra. Tối hôm đó, trước khi ngủ, tai trái đột ngột xuất hiện cơn ù tai nghiêm trọng.

Đây có thể là lần đầu tiên trong hơn mười năm qua Quý Vũ nghe thấy âm thanh, nhưng âm thanh lại lẩn quẩn bên tai, khiến cho các dây thần kinh trong đầu Quý Vũ nhói lên âm ỉ. Cậu đã cố chịu đựng đến ban ngày nhưng tinh thần bỗng chốc không kiềm chế được.

Cậu khẽ di chuyển vào phòng vệ sinh nôn một lần, khi đang súc miệng thì cánh cửa phía sau mở, Sầm Chi Hành nắm tay nắm cửa nhìn cậu, ánh mắt rất dịu dàng, nhưng không hiểu sao lại khiến Quý Vũ không thể chịu đựng được.

Cậu run rẩy dùng ngôn ngữ ký hiệu, cảm giác trên mu bàn tay trái quá mạnh: [Anh Hành, nếu, nếu em thật sự là phần trăm nhỏ đó thì sao?]

Cậu thật sự sợ hãi, sợ phẫu thuật không có hiệu quả, sợ lãng phí quá nhiều tiền.

Sầm Chi Hành nhẹ nhàng tránh miếng băng trên trán Quý Vũ, anh ôm cậu vào lòng, nắm lấy tay phải không có kim tiêm của cậu rồi viết chữ:

[Sẽ không đâu, chủ nhiệm Lý nói đó là phản ứng bình thường, vượt qua là được, Tiểu Vũ, vượt qua là sẽ tốt thôi.]

Anh từ từ dỗ dành Quý Vũ, vai anh ướt đẫm, là do Quý Vũ vùi đầu vào vai anh khóc thầm, cậu khóc rất lâu.

Buổi chiều, Sầm Chi Hành đi tìm bác sĩ báo cáo tình trạng ù tai của Quý Vũ, bác sĩ chỉ định tiêm thêm một mũi nữa cho cậu.

Vẫn là cô y tá lần trước tiêm, Quý Vũ đã hoàn toàn tê liệt, toàn thân không có chút sức sống, cũng không còn đỏ mặt nữa.

Cô y tá đã quen với quá trình phục hồi của bệnh nhân phẫu thuật cấy ốc tai, chóng mặt, ù tai, đau đớn đều là chuyện thường gặp, cô chỉ có thể an ủi: "Mấy ngày nữa sẽ tốt lên, đừng lo lắng."

Quý Vũ hít mũi, dùng ngôn ngữ ký hiệu cảm ơn cô y tá.

Kể từ lần khóc đó, cậu không còn kêu đau trước mặt ông nội và Sầm Chi Hành nữa, cậu tự mình chịu đựng, không muốn kéo người khác vào.

Quý Vũ bị các phản ứng hậu phẫu hành hạ đến mức gầy đi rất nhiều, cậu nằm co ro trong chăn, chỉ còn lại một lớp da mỏng.

Trần Thịnh và đoàn phim đã đến bệnh viện thăm cậu một lần, lúc đó Quý Vũ vừa tiêm thuốc giảm đau xong, khuôn mặt trắng bệch như tấm ga giường, khác xa so với hình ảnh khỏe mạnh trong các cảnh quay trước đây, chỉ nhìn thôi cũng thấy đau lòng.

Mọi chuyện bắt đầu có chuyển biến vào ngày thứ tám sau phẫu thuật.

Sáng hôm đó, Quý Vũ ăn cháo thịt nạc mà Sầm Chi Hành mang đến, cậu không nôn, khi đứng lên cũng không còn chóng mặt như trước, chỉ có vết thương phía sau tai hơi tê nhưng dường như không có phản ứng gì khác.

Sau khi chụp CT não xong, chủ nhiệm Lý xem xong rồi mỉm cười nói với Quý Vũ: "Phục hồi rất tốt", ông ấy đồng ý cho cậu xuất viện vào ngày hôm sau.

Có vẻ như thật sự chỉ là một bước ngoặt, khóc xong, chịu đựng xong, vượt qua rồi, con đường phía trước trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Quý Vũ cũng rất vui, cậu nói muốn ăn cá, hôm sau Sầm Chi Hành mang cá chép hấp đến và gỡ sạch xương cho cậu.

Thời gian mở máy ốc tai được ấn định vào ngày 17 tháng 5, sau năm ngày nữa.

Sầm Chi Hành đưa Quý Vũ và ông Quý về nhà mình, Quý Vũ vẫn ngủ trong phòng trước kia, còn ông Quý ở phòng đối diện.

Ông Quý đã nhiều ngày không ngủ ngon, giờ vào phòng là nằm ngay xuống ngủ.

Sầm Chi Hành lại nhớ đến chuyện trước kia chưa kịp nói, anh ngồi bên giường Quý Vũ rồi từ từ chỉ vào tủ đầu giường.

Quý Vũ không hiểu, những ngày này đầu cậu không còn choáng nữa, toàn thân cũng tỉnh táo hơn, thỉnh thoảng Sầm Chi Hành sẽ trò chuyện với cậu,

"Lần trước ai trước khi đi đã ném một xấp tiền lên đây hả?" Sầm Chi Hành nhướng mày hỏi.

Quý Vũ nhớ lại, cậu ngơ ngác nhìn anh.

Cậu thật sự không hiểu những chuyện này, suy nghĩ của cậu rất đơn giản, Sầm Chi Hành bỏ tiền ra dẫn cậu đi chơi, cậu không thể để Sầm Chi Hành bị thiệt nên phải đền đáp lại.

Sầm Chi Hành hít một hơi, anh nhận thấy một nỗi thất vọng khó tả đến từ cậu, cuối cùng anh cong tay định gõ vào trán Quý Vũ, lại nhớ ra cậu còn bị chóng mặt nên cuối cùng không nỡ.

"Sau đừng có ném tiền lên đầu giường nữa." Sầm Chi Hành dùng ngón tay chạm nhẹ vào cằm Quý Vũ: "Nghe rõ chưa?"

Quý Vũ lặng lẽ ghi nhớ rồi gật đầu.

Quý Vũ đã trải qua năm ngày sống như sâu gạo, ông Quý không cho cậu làm việc vì sợ vết thương bị rách.

Ông Quý là người không thể ngồi yên, ông hỏi Sầm Chi Hành rồi ra ngoài mua rau, mỗi ngày đều nấu cơm ngày ba bữa.

Quý Vũ mê xem phim zombie, trước đây cậu không thích xem TV vì không nghe được mà chỉ có thể đọc phụ đề thật sự rất nhàm chán.

Nhưng phim zombie thì khác, hình ảnh kí.ch thích, ít lời, ít âm thanh, cũng không đáng sợ, Quý Vũ là người khiếm thính nên khá thích xem.

Sầm Chi Hành mỗi lần về nhà tìm không thấy người thì đi lên phòng xem phim, trong căn phòng tối mờ, Quý Vũ ôm gối ngồi xem zombie loạng choạng đuổi theo nhóm nhân vật chính, nhóm nhân vật chính dễ dàng vượt qua nguy hiểm trong gang tấc.

Sầm Chi Hành không thích xem những thứ này, nhưng anh vẫn vui vẻ ngồi cùng Quý Vũ, anh cắt một đĩa trái cây mang vào, chỉnh âm lượng nhỏ rồi ngồi xuống bên cạnh Quý Vũ.

Quý Vũ cũng đã quen với chuyện này, cậu ôm cánh tay Sầm Chi Hành, mắt vẫn dán vào màn hình, trái cây đưa đến miệng thì ăn, nhai xong lại có miếng mới.

Nếu là trước khi ngủ, Sầm Chi Hành sẽ mang cho cậu một cốc sữa nóng, Quý Vũ uống xong cả người đều ấm áp.

Nhóm nhân vật chính tránh được một đợt tấn công của zombie, bắt đầu thu dọn đồ đạc, Quý Vũ không thích xem cảnh này, cậu dựa vào tay Sầm Chi Hành lười biếng cọ cọ.

Sầm Chi Hành dùng tay còn lại cầm điện thoại trả lời tin nhắn, phim chưa kết thúc, vai anh bỗng nhiên nặng trĩu, vừa quay đầu nhìn thì thấy Quý Vũ đã dựa vào anh ngủ thiếp đi.

Có vẻ như mấy ngày qua vết thương thật sự không còn đau nữa.

Sầm Chi Hành khẽ nở nụ cười mà chính anh cũng không nhận ra, anh nâng người cậu lên, phủ tấm chăn sau lưng Quý Vũ lên bụng cậu để cậu ngủ thoải mái hơn, xong xuôi mới bắt đầu trả lời tin nhắn.

Ngày 17 tháng 5, Quý Vũ thức dậy sớm.

Vệ sinh cá nhân xong xuôi, Quý Vũ xuống lầu, nhưng lại phát hiện Sầm Chi Hành, người vốn hay ngủ nướng đã sớm đứng đợi dưới lầu. Ông Quý cũng chuẩn bị xong bữa sáng, đợi cậu lại gần, ông nhẹ nhàng xoa xoa quả đầu trọc của cậu.

Quý Vũ nhận ra mọi người đều như cậu, không phải không lo lắng, chỉ là không nói ra thôi.

Mọi người nhanh chóng ăn sáng, Quý Vũ đội mũ lưỡi trai màu đen mà Sầm Chi Hành mới mua. Thật ra, cậu cũng có chút suy nghĩ của một cậu bé tuổi mới lớn, muốn trông ngầu hơn, nên đã cố tình mặc áo có thể dựng cổ.

Khi vành mũ phủ xuống, cổ áo dựng lên, nếu không chú ý sẽ rất khó nhận ra cái đầu trọc của cậu cùng với những vết sẹo vài centimet sau tai.

Sầm Chi Hành nhìn thấy cậu chỉnh trang thì suýt bật cười.

Đến cổng bệnh viện, chuẩn bị xuống xe, Quý Vũ lại hạ cổ áo xuống, Sầm Chi Hành hỏi: "Sao lại không chỉnh nữa?"

Mặt Quý Vũ đỏ bừng, cậu ngập ngừng dùng ngôn ngữ ký hiệu: [Cảm giác nó kỳ kỳ, giống như đang làm màu vậy.]

"Yo, còn biết làm màu nữa à." Sầm Chi Hành dựng lại cổ áo cho cậu: "Làm đi, hiệp khách nhỏ."

Thật ra, từ hầm xe đi lên không gặp quá nhiều người, Quý Vũ được Sầm Chi Hành và ông Quý dẫn đi nên cảm giác gượng gạo đã bớt đi

nhiều.

Trong văn phòng chỉ có chủ nhiệm Lý, sau mấy ngày tiếp xúc, Quý Vũ cũng đã khá quen với ông ấy, cậu hạ cổ áo và tháo mũ ra, Quý Vũ ngồi xuống ghế, hít thở thật sâu.

Bộ xử lý âm thanh được gắn lên đầu cậu, cảm giác lạnh lẽo giống như cảm giác từ ngón tay của Sầm Chi Hành chợt ùa đến. Chủ nhiệm Lý hỏi cậu: "Chuẩn bị xong chưa?"

Quý Vũ nuốt nước miếng, cậu nhìn ông Quý rồi nhìn Sầm Chi Hành, sau đó nhẹ nhàng gật đầu.

Nút âm lượng từ từ được điều chỉnh lên— và khoảnh khắc đó, âm thanh của cả thế giới ào ạt tràn vào trong đầu cậu.

Cảm giác chóng mặt quen thuộc khiến cậu hơi hoảng loạn, đồng tử co lại, ông Quý nắm chặt tay cậu, không để cậu lạc lối.

Âm thanh gió thổi lá cây bên ngoài cửa sổ, tiếng bước chân của người đi lại ngoài cửa, hơi thở nghẹn ngào của ông Quý và tiếng gọi "Tiểu Vũ" của Sầm Chi Hành.

Giọng nói của Sầm Chi Hành có hơi khác so với tưởng tượng của cậu, giọng anh trầm hơn, như tiếng giấy nhám ma sát, khiến tai Quý Vũ không khỏi ngứa ngáy.

Cậu chớp mắt, nước mắt chua xót đong đầy trong mắt, cậu nhịn hết lần này đến lần khác nhưng cuối cùng nước mắt vẫn lăn dài xuống.

Bàn tay đầy nếp nhăn của ông Quý ôm chặt lấy cậu: "Tiểu Vũ, cuối cùng cũng xong rồi..."

Giọng ông Quý vừa lạ vừa quen, đó là giọng nói mà cậu đã nghe từ trước khi lên sáu, giờ đây ký ức sâu thẳm như sống dậy.

Quý Vũ theo bản năng muốn mở miệng đáp lại, nhưng lại quên mất cách phát âm, chỉ có thể phát ra một tiếng "ừm" mơ hồ.

Chủ nhiệm Lý mỉm cười thân thiện: "Sau này sẽ có chương trình luyện tập phản hồi ngôn ngữ, Tiểu Vũ bị khiếm thính sau khi học nói nên chắc là sẽ hồi phục nhanh chóng."

Quý Vũ nghiêng đầu, cảm giác lành lạnh nơi khóe mắt, Sầm Chi Hành giơ tay lên lau đi giọt nước mắt sắp rơi xuống của cậu.

Chương 29: "Em có thể nghe thấy rồi."

Buổi huấn luyện phục hồi ngôn ngữ của Quý Vũ được sắp xếp vào cuối tháng 5, trong đó dành khoảng mười ngày để Quý Vũ làm quen với âm thanh.

Mấy ngày đầu, Quý Vũ không muốn tháo bộ xử lý âm thanh lúc ngủ, cậu nằm trên giường, tiếng vải cọ xát nhẹ nhàng, tiếng bước chân của Sầm Chi Hành khi xuống lầu uống nước thỉnh thoảng vang lên, tất cả đều là những trải nghiệm mới mẻ đối với cậu.

Mỗi đêm Sầm Chi Hành đều đợi cậu ngủ say rồi vào phòng tháo bộ xử lý âm thanh ra làm vệ sinh, sau đó đem đi sạc.

Trước khi Quý Vũ bắt đầu quá trình huấn luyện ngôn ngữ, ông Quý phải tham gia một khóa đào tạo, Sầm Chi Hành cũng tham gia.

Dù sao thì buổi huấn luyện ngôn ngữ chỉ kéo dài hai tiếng mỗi ngày, chủ yếu là các cuộc trò chuyện hằng ngày và các bài luyện tập lặp đi lặp lại.

Ra khỏi trung tâm huấn luyện, sắc mặt của ông Quý và Sầm Chi Hành không được tốt cho lắm, huấn luyện ngôn ngữ là một quãng đường khó khăn, cần phải kiên trì.

Ông Quý khá lo lắng, ông nói muốn mua cho Quý Vũ một cái máy đọc, thật ra ông cũng không hiểu rõ lắm, chỉ nhớ đến quảng cáo máy đọc trên ti vi, ông nghĩ nó có thể giúp ích cho Quý Vũ.

Sầm Chi Hành gật đầu, anh tìm một cửa hàng bán sản phẩm tương tự ở gần đó rồi dẫn ông Quý đến đó. Nhân viên cửa hàng nhiệt tình giới thiệu, cuối cùng bọn họ chọn được một cây bút đọc. Sầm Chi Hành định trả tiền nhưng bị ông Quý nhanh chóng giành lấy.

Ra khỏi cửa hàng, trời nắng chang chang, ông Quý nheo mắt lại, những nếp nhăn nơi khóe mắt sâu như rãnh nứt trên mặt đất, ông

đột ngột nói: "Tôi đã thấy hóa đơn thanh toán ngày xuất viện rồi, 763082* tệ, chúng tôi ở nông thôn không có bảo hiểm nên phải tự chi trả hết."

** ~ 2 650 239 521 VND*

"Lúc tôi lén hỏi cô y tá, ốc tai điện tử mà cậu chọn cho Quý Vũ là loại nhập khẩu đắt tiền nhất." Nói đến đây, ông Quý đột nhiên nghẹn ngào: "Cả đời này tôi chỉ mong Quý Vũ có thể nghe thấy, nhưng tôi không có khả năng, cuối cùng vẫn phải nhờ cậu giúp đỡ, thật sự cảm ơn cậu, cậu là ân nhân lớn của gia đình chúng tôi."

Sầm Chi Hành im lặng không nói gì, anh đỡ ông Quý đứng lên, rồi cũng nghẹ ngào nói: "Ông nói vậy là quá lời rồi ạ, Quý Vũ là một đứa trẻ ngoan, giúp được em ấy, cháu cũng rất vui."

Những người thợ thủ công như ông Quý chẳng phải là không có khả năng, chỉ là họ bị thời đại bỏ lại phía sau mà thôi.

Anh dừng lại một lúc rồi nói tiếp: "Chuyện này đừng nói với Quý Vũ, em ấy cứng đầu lắm, nếu biết được sẽ lại mắc kẹt vào dòng suy nghĩ vô ích này."

Ông Quý khom lưng thở dài.

Cuối cùng, Sầm Chi Hành đến thư viện mua một số sách giáo khoa trung học và vài quyển truyện, vừa về đến nhà, mở cửa ra, hương thơm của món ăn liền ngào ngạt tỏa ra từ bên trong.

Quý Vũ chạy ra đón anh, cậu nhận lấy đồ từ tay ông Quý và Sầm Chi Hành, sau đó đặt vào phòng khách, cậu tự hào dùng ngôn ngữ ký hiệu nói: [Em có thể nghe thấy tiếng mọi người về nhà!]

"Ừm." Sầm Chi Hành rửa tay trước rồi dùng mu bàn tay còn ướt quẹt nhẹ vào mũi Quý Vũ: "Đeo vào còn chóng mặt không?"

Quý Vũ lắc đầu: [Không còn chóng mặt mấy, nhưng đôi lúc ồn quá sẽ thấy hơi hơi chóng mặt.]

"Trong nhà mà còn ồn sao?" Sầm Chi Hành hỏi, ông Quý cũng nhìn về phía cậu.

Quý Vũ phải mất một lúc lâu mới giải thích được, là vì cậu đang xem phim zombie, âm thanh của phim quá ồn ào, lúc thì tiếng gào thét, lúc thì tiếng súng, khiến đầu cậu cứ ong ong.

Giáo viên huấn luyện ngôn ngữ đã nói, việc nghe nhiều sẽ giúp Quý Vũ học nói nhưng không phải theo cách này.

Sầm Chi Hành cau mày, lập tức sắp xếp cho Quý Vũ thời gian xem phim zombie hằng ngày, còn đặt ra mức âm lượng tối đa mà cậu được bật.

Quý Vũ gật đầu đồng ý rồi hăng hái chạy vào bếp mang đồ ăn ra, một phần là món hầm mềm dễ nhai mà ông Quý yêu thích, một phần là món ăn thanh đạm của Giang Thành mà Sầm Chi Hành thích.

Quý Vũ nấu ăn rất ngon, mấy ngày qua cậu học theo công thức món ăn Giang Thành trên mạng, cậu học rất giỏi, làm ra món ăn rất giống vị truyền thống.

Sầm Chi Hành gắp một miếng nóng hổi, ngon hơn nhiều so với đồ ăn mang về.

Vì lớn lên trong môi trường khá độc hại nên anh không có nhiều tình cảm gắn bó với gia đình, mối quan hệ huyết thống cũng khá xa cách, nhưng khi về nhà nhìn thấy phòng khách sáng đèn, ngửi thấy mùi cơm canh, anh thấy trong lòng ấm áp không thôi.

Khoảng tám giờ tối, Quý Vũ nghịch cây bút đọc, thật kỳ diệu, chỉ cần lướt qua đoạn mà mình muốn nghe thì micro phía sau sẽ đọc lên.

Cậu mở miệng bắt chước đọc theo, nhưng cậu lại sợ mình phát ra âm thanh khó nghe, thói quen bị điếc hơn mười năm khó mà bỏ được.

Bên ngoài vang lên tiếng bước chân, Quý Vũ theo phản xạ ngừng nói, cậu ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa thì chợt bắt gặp ánh mắt của Sầm Chi Hành. Quý Vũ đã có thể phân biệt được tiếng bước chân của ông Quý và Sầm Chi Hành, cậu ngẩng đầu lên cười cười nhìn anh.

Vì di chứng của cuộc phẫu thuật mà Quý Vũ gầy đi khá nhiều, bộ đồ ngủ trông có vẻ rộng thùng thình.

Sầm Chi Hành đặt cốc sữa nóng lên tủ đầu giường, anh chỉnh lại cổ áo cho cậu rồi hỏi: "Ngày mai đi huấn luyện ngôn ngữ rồi, có lo lắng không?"

Quý Vũ mím môi, tay phải sờ vào sợi dây buộc tóc đen trên cổ tay trái, lúc này cậu không còn cười nữa, cậu lo lắng hỏi: [Huấn luyện viên của em có dữ không?]

Sầm Chi Hành bật cười nói: "Không dữ đâu, ngày mai thử một lần xem em có thích không. Tôi và ông Quý cũng sẽ đi cùng em."

Buổi sáng hôm đó, anh đặc biệt đến trung tâm huấn luyện ngôn ngữ để xem hồ sơ của các huấn luyện viên, sau khi suy nghĩ kỹ càng, anh chọn một tiến sĩ trẻ tuổi, nhìn có vẻ nho nhã, tính tình rất tốt, nếu Quý Vũ không thích thì sau này có thể đổi huấn luyện viên khác.

Quý Vũ nghe nói họ sẽ cùng đi, đầu tiên là vui mừng, sau lại có hơi do dự: [Anh Hành, không phải anh nói ngày mai sẽ đi giải quyết công việc sao?]

"Em còn nhớ chuyện này à?" Sầm Chi Hành nhướng mày nói: "Đã dời lại sang ngày kia rồi, mai là ngày đầu tiên em đi huấn luyện ngôn ngữ, tôi cũng không yên tâm."

Giống như đưa trẻ con đến trường mầm non ngày đầu tiên vậy, phụ huynh đều phải đi xem sao.

Mặc dù tình hình của Quý Vũ không giống đi học mẫu giáo nhưng cũng có sự tương đồng, việc học nói là chuyện rất quan trọng.

Sầm Chi Hành nói: "Tôi phát hiện hình như trí nhớ của em rất tốt." Anh đã nói chuyện này từ tuần trước rồi mà giờ Quý Vũ vẫn nhớ rất rõ.

Quý Vũ chớp mắt, cậu im lặng sờ sợi dây buộc tóc trên cổ tay, thật ra cậu cũng không thể nhớ tất cả mọi chuyện, nhưng chuyện liên quan đến ông Quý và Sầm Chi Hành là ngoại lệ.

Trong thế giới không quá lớn của cậu chỉ có hai người này là gần gũi và quan trọng nhất, đương nhiên là những chuyện nhỏ nhặt về họ cậu cũng dễ dàng nhớ rõ.

Sầm Chi Hành kiểm tra nhiệt độ cốc sữa rồi đưa cho Quý Vũ, cậu uống một hơi, trên miệng còn vương lại một vòng bọt sữa trắng, Sầm Chi Hành lấy giấy lau cho cậu.

"Nhớ đánh răng trước khi đi ngủ nhé." Sầm Chi Hành nói.

Quý Vũ gật đầu, cậu tiếp tục lật sách giáo khoa môn Văn lớp 10, trang được mở ra là bài học thứ bảy, đoạn trích "Tôi và Địa Đàn."

Sầm Chi Hành liếc nhìn rồi cầm cốc đi xuống lầu, anh rửa tay xong thì đi lên đẩy cửa xem thử, Quý Vũ bây giờ đã khác trước, giờ đây cậu đã nghe được nên mỗi lần mở cửa anh đều thấy cậu ngẩng đầu lên cười, ngoan đến mức khiến người ta không thể không cưng chiều.

Sầm Chi Hành không nói gì, anh chỉ dựa vào khung cửa, Quý Vũ nghiêng đầu như đang suy nghĩ gì đó rồi lại cúi đầu dùng bút đọc lướt qua câu văn.

"Cả khu vườn đều ngập tràn âm thanh của cây cối đua nhau sinh trưởng, xào xạt, xào xạt không ngừng."

Nếu là trước kia, Quý Vũ rất khó tưởng tượng được cảnh vật mà Sử Thiết Sinh miêu tả trong bài văn này, nhưng bây giờ, cậu lại nghĩ đến tiếng động của lá cây va vào nhau khi ốc tai điện tử được mở lên.

[Anh Hành, em có thể nghe thấy rồi.] Đây là câu mà Quý Vũ thích nói nhất trong mấy ngày gần đây.

Sầm Chi Hành cười đáp lại: "Quý Vũ giỏi quá."

Lời tác giả:

Còn một thời gian nữa Tiểu Vũ mới có thể nói được ~

Chương 30: "Anh ơi."

Đối với Quý Vũ, việc mở miệng nói chuyện trước mặt người khác không phải là việc dễ dàng, may mắn là huấn luyện viên ngôn ngữ không dữ, thấy cậu không muốn mở miệng thì ban đầu chỉ để cậu thổi khí luyện hơi.

Một tuần thử việc đã qua, Sầm Chi Hành hỏi cậu có muốn tiếp tục không, Quý Vũ cũng không phản đối.

Trong một tháng huấn luyện ngôn ngữ, mỗi ngày cứ lặp đi lặp lại, buổi sáng Sầm Chi Hành đưa cậu đến trung tâm huấn luyện, buổi trưa đón cậu về nhà, hoặc đưa cậu đến phòng làm việc nghỉ ngơi, cứ như thời còn đi học vậy.

Quý Vũ gặp trợ lý Dao Dao của studio Quang Ảnh, người từng vô tình nhận cuộc gọi của cậu, giọng nói trước kia cậu không nghe thấy trong điện thoại nay đã nghe rõ.

Quý Vũ đã đi cùng Sầm Chi Hành đến studio nhiều lần, Dao Dao cũng đã thân với cậu, Quý Vũ vừa đi theo sau Sầm Chi Hành đến cửa studio thì đã nghe thấy tiếng của Dao Dao: "Cục cưng à~ Cuối cùng em cũng đến rồi!"

Dù có nghe bao nhiêu lần đi nữa nhưng Quý Vũ vẫn không thể quen với cách gọi của Dao Dao. Cậu không thích chơi game online, cũng chưa từng ra nước ngoài. Khi bị cô ôm nhẹ một cái, cậu cảm thấy ngượng ngùng vô cùng, đôi tai bất giác đỏ lên.

"Được rồi." Sầm Chi Hành giơ tay ngăn cậu lại.

Quý Vũ thở phào nhẹ nhõm, cậu đi theo Sầm Chi Hành vào văn phòng.

Thông thường, Sầm Chi Hành sẽ ngồi làm việc trước máy tính, còn Quý Vũ nghỉ trưa trong phòng nghỉ, thỉnh thoảng rảnh rỗi thì cả hai

sẽ nằm trên giường nhỏ nghỉ trưa.

Có lúc Sầm Chi Hành phải tiếp khách đến xem tranh ở phòng triển lãm, khi ấy Quý Vũ sẽ ngồi chơi game trong phòng nghỉ, đợi Sầm Chi Hành xong việc rồi cùng về nhà.

Hôm nay có hơi đột xuất một chút, người đã hẹn đến xem tranh đột nhiên có việc nên đã đổi giờ, Sầm Chi Hành rảnh rỗi nên muốn đưa Quý Vũ về nhà.

Anh đẩy cửa phòng nghỉ ra, Quý Vũ trông có vẻ đang ngủ say, bộ xử lý âm thanh được tháo ra và đặt trong cái hộp nhỏ cạnh giường.

Sầm Chi Hành vốn không buồn ngủ, anh nhìn cậu một lúc cũng cảm thấy hơi buồn ngủ, thế là anh thay bộ đồ ngủ đã chuẩn bị sẵn trong phòng nghỉ rồi nằm xuống bên cạnh Quý Vũ, tay anh chạm vào tay Quý Vũ, ngực áp vào lưng cậu.

Thật ra Quý Vũ ngủ không quá sâu, cảm nhận được một luồng hơi lạnh áp vào mình, cậu mơ màng lật người, mở mắt nhìn anh, lẩm bẩm vài câu.

Âm thanh quá nhỏ, như là tiếng mèo ngáy ngủ, Sầm Chi Hành không nghe rõ, anh chỉ thấy Quý Vũ mơ màng nhìn anh rồi kéo chăn của mình qua phía anh, sau đó cậu chôn mặt vào ngực anh, ôm lấy tay anh rồi tiếp tục ngủ.

Bàn tay lạnh giá của Sầm Chi Hành dần được làm ấm lên.

Lúc cả hai thức giấc đã là 2 giờ chiều, Quý Vũ ngủ ở bên trong, sợ ép Sầm Chi Hành nên cậu tựa vào tường phía sau, nhưng lại bị Sầm Chi Hành ôm vào lòng.

Lúc này Quý Vũ không đeo bộ xử lý âm thanh, cậu không nghe thấy gì cả, chỉ có thể ngẩng đầu nhìn môi của Sầm Chi Hành, cậu thấy anh nhắm mắt lại rồi nói: "Ngủ thêm một chút nữa đi."

Sầm Chi Hành lại lười biếng không muốn dậy, Quý Vũ cố cựa quậy vài lần, cậu tìm vị trí thoải mái ôm lấy eo anh, ấm áp vô cùng, khoảng nửa tiếng sau, Sầm Chi Hành mở mắt nói: "Dậy thôi."

Sầm Chi Hành lấy bộ xử lý âm thanh ở đầu giường đưa cho Quý Vũ đeo vào, cả hai ngồi trên giường trò chuyện một lúc, Sầm Chi Hành bảo muốn kiểm tra kết quả huấn luyện ngôn ngữ của cậu, anh nắm tay Quý Vũ đặt lên yết hầu mình, chậm rãi nói: "Anh ơi." Với cậu, việc lặp lại âm tiết đôi sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Quý Vũ cảm nhận được nhiệt độ từ đầu ngón tay truyền đến cùng sự rung động đi kèm với âm thanh trong ánh sáng mờ mờ.

Sầm Chi Hành cũng đặt tay lên vị trí yết hầu của Quý Vũ, anh chạm nhẹ nhàng rồi cậu cũng đọc theo: "Anh ơi."

Quý Vũ đọc xong không hiểu tại sao lại cảm thấy hơi xấu hổ, mặt cậu đỏ như tôm luộc.

Tiết Mang Chủng* qua đi, khí hậu ở Giang Thành bắt đầu nóng dần, Sầm Chi Hành dẫn Quý Vũ đi mua vài bộ quần áo mới.

*Mang chủng hay Măng chủng là một trong 24 tiết khí của các lịch Trung Quốc, Việt Nam, Nhật Bản, Triều Tiên. Nó thường bắt đầu vào khoảng ngày 5 hay 6 tháng 6 dương lịch, khi Mặt Trời ở xích kinh 75° (kinh độ Mặt Trời bằng 75°). Đây là một khái niệm trong công tác lập lịch của các nước Đông Á chịu ảnh hưởng của nền văn hóa Trung Quốc cổ đại. Ý nghĩa của tiết khí này, đối với vùng Trung Hoa cổ đại, là Ngũ cốc trổ bông. Đối với người nông dân Việt Nam, nó còn là khi người ta nhìn thấy chòm sao Tua Rua (chòm sao Kim Ngưu) mọc.

Quý Vũ lại cao lên, Sầm Chi Hành đo cho cậu, 178 cm, cơ thể cũng đã cân đối hơn, sau khi có thể nghe thấy âm thanh, cậu dần trở nên hoạt bát hơn.

Sau một tháng huấn luyện ngôn ngữ, Quý Vũ đã có thể phát âm đơn giản, ví dụ như "Ông ơi," hoặc "Anh Hành," âm điệu chưa chính xác nhưng đó là kết quả của hàng nghìn lần luyện tập.

Mỗi tối, Quý Vũ đều gọi video cho ông, Quý Trung Lương cũng đã nhìn thấy những thay đổi của cậu, đặc biệt là khi nghe Quý Vũ gọi "Ông ơi", ông không khỏi xúc động. Chắc chắn người nhận chuyển khoản qua WeChat sẽ không nhận tiền, vì vậy ngày hôm sau, Quý Trung Lương đã gói nấm dại, trái cây tươi và bánh chưng gửi đi, rồi đến ngân hàng ở huyện chuyển 3000 tệ vào tài khoản của Sầm Chi Hành.

Ông biết Sầm Chi Hành không thiếu những thứ này, nhưng dù sao đó cũng là tấm lòng của ông, cho hay không cho cũng là sự khác biệt rất lớn.

Sau Tết Nguyên Tiêu là sinh nhật thứ 19 của Quý Vũ, đây là lần đầu tiên Quý Vũ không ở cùng ông vào dịp sinh nhật, cậu hơi nhớ ông, trên đường đến trung tâm huấn luyện ngôn ngữ, cậu đã gọi video cho ông.

Ba tháng huấn luyện ngôn ngữ rất quan trọng đối với việc nói sau này, phải hoàn thành giai Đoàn đầu mới có thể về Miên Trúc.

Ban đầu Quý Vũ muốn ông ở lại, nhưng ông nói bên kia còn có việc, lại nói Đại Hoàng được dì Lý chăm sóc lâu như vậy không hay cho lắm. Quý Vũ nghĩ cũng phải, cậu chỉ mong sớm hoàn thành giai Đoàn huấn luyện để về nhà thăm ông và Đại Hoàng.

Cuộc gọi video kéo dài từ lúc cậu lên xe, mãi cho đến khi chuẩn bị xuống xe mới kết thúc, Sầm Chi Hành cẩn thận xoa đầu Quý Vũ: "Nếu nhớ ông thì cuối tuần sau chúng ta về thăm ông nhé."

Quý Vũ làm ngôn ngữ ký hiệu trả lời: [Anh Hành lái xe sẽ mệt.]

Sầm Chi Hành nói: "Gọi một tiếng 'anh' nghe đi là sẽ không mệt nữa."

Từ "anh" Quý Vũ đã luyện với Sầm Chi Hành rất nhiều lần rồi, giờ cậu đã nói rất thuần thục, Sầm Chi Hành cũng rất thích nghe.

Nhưng giờ đang ở ngoài, Quý Vũ biết Sầm Chi Hành đang trêu mình, cậu kéo tay áo của Sầm Chi Hành lắc lắc, thấy Sầm Chi Hành không có ý định thay đổi, Quý Vũ lén nhìn xung quanh, thấy không có ai thì mới khẽ gọi một tiếng "Anh ơi".

Hầu như Quý Vũ không nói chuyện ở nơi công cộng, sau khi có thể nghe được, cậu nhận ra giọng nói của mình khác với người khác, cậu sợ bị chê cười nên thường chỉ luyện phát âm với ông, Sầm Chi Hành và huấn luyện viên ngôn ngữ.

Giờ đứng trên con đường lớn như vậy, giọng nói cậu có hơi run, vừa nói xong, Quý Vũ liền sợ bị người khác nghe thấy, trông cậu bây giờ rất dễ thương, Sầm Chi Hành không nhịn được mà bật cười.

Quý Vũ liếc nhìn nụ cười của anh thì lại càng thấy xấu hổ, cậu đỏ mặt hỏi: [Anh đang cười em à?]

"Cười dáng vẻ như kẻ trộm của em đấy." Sầm Chi Hành ôm Quý Vũ đi về phía trung tâm huấn luyện: "Nói cũng khá rồi, Tiểu Vũ, giọng em rất hay, sau này hãy nói nhiều hơn nhé."

Quý Vũ nghiêng đầu nhìn vào mắt Sầm Chi Hành, ánh mắt của anh như thể có thể nhìn thấu tâm can của cậu vậy, anh nói: "Tôi không nói dối đâu, thật sự rất hay."

Quý Vũ dùng tay phải sờ vào dây buộc tóc trên cổ tay trái, cậu xấu hổ không thôi, sau khi Sầm Chi Hành vỗ vỗ vào lưng, cậu bước nhanh vào phòng huấn luyện.

Giọng nói trêu đùa của Sầm Chi Hành sau lưng vọng lại: "Học tốt nhé, tối tôi kiểm tra."

Huấn luyện viên ngôn ngữ họ Đoàn, Quý Vũ gọi ông ta là thầy Đoàn.

Hôm nay bài tập vẫn là sửa phát âm các từ thông dụng, Quý Vũ theo thầy Đoàn đọc "Xin chào", "Cảm ơn"... Nếu phát âm sai thì phải đọc lại, sửa từng âm tiết một.

Ban đầu họ ngồi đối diện nhau, trên mặt bàn là hình ảnh mô phỏng phát âm đúng để Quý Vũ có thể bắt chước, nhưng khi luyện đến từ thứ ba, thầy Đoàn đột nhiên đứng lên, tiến về phía Quý Vũ rồi đưa tay ra.

Quý Vũ ngớ người một lúc rồi tránh đi, cổ cậu bị gã chạm vào, cảm giác ớn lạnh đó khiến cậu không khỏi căng thẳng.

Lúc đầu, thầy Đoàn cũng đã nói Quý Vũ có thể sờ vào cổ mình để cảm nhận sự rung động của dây thanh quản, lúc Quý Vũ luyện gã cũng cần chạm vào cổ Quý Vũ để kiểm tra phát âm.

Quý Vũ rất không thích bị người lạ chạm vào, cậu không muốn như vậy nên đã tránh đi. Nhưng khi trước có Sầm Chi Hành đứng ngoài nhìn, lúc đó anh đã gõ cửa kính để cảnh cáo nên gã không tiếp tục.

Nhưng bây giờ, thấy Quý Vũ tránh đi, mặt gã có vẻ không vui, nhưng gã vẫn cười nói: "Âm 'ai' trong từ 'vui vẻ'* của cậu lúc nãy chưa đúng, tách âm 'kāi' thành hai âm tiết để đọc, thử sờ vào cổ tôi xem, sẽ dễ hiểu hơn."

*Vui vẻ phát âm là 'kāixīn'

Quý Vũ hít một hơi thật sâu, cảm giác bị chạm vào cổ lúc nãy làm cậu hơi khó chịu, nhưng cậu không chắc thầy Đoàn có cố ý hay không, cậu lén ngồi về phía sau lắc đầu từ chối: [Không cần đâu thầy, tôi không quen, chúng ta cứ luyện phát âm thôi.]

Thầy Đoàn nhíu mày, nhìn vào camera giám sát trên trần nhà, gã thở dài rồi dịu giọng nói:

"Vậy thì cứ luyện phát âm thôi. Tiểu Vũ, hôm nay là sinh nhật của cậu phải không? Thầy Đoàn có chuẩn bị quà cho cậu, sau buổi học

thầy sẽ mang vào phòng làm việc đưa cho cậu."

Chương 31: Đồng tính là gì

Gần trưa, Sầm Chi Hành lái xe tới đón Quý Vũ về nhà. Anh đến trước phòng tập nhưng không thấy người đâu.

Anh nhìn qua cửa sổ kính, sách vở vẫn còn bày trên bàn nhưng Quý Vũ và giáo viên huấn luyện ngôn ngữ đều không có mặt.

Trước đây chưa từng xảy ra chuyện như vậy, Sầm Chi Hành cau mày, anh lập tức gửi tin nhắn cho Quý Vũ. Trước giờ cậu luôn trả lời ngay, nhưng lần này đã gần hai phút vẫn không có hồi âm.

Xung quanh thỉnh thoảng có phụ huynh dẫn con mình tan học đi ngang, bóng người lố nhố nhưng chẳng thấy bóng dáng của Quý Vũ đâu.

Sắc mặt Sầm Chi Hành trầm xuống, sau khi hỏi lễ tân trực ở quầy, anh đi thẳng đến văn phòng của Đoàn Chúc. Vừa tới cửa, bỗng nhiên bên trong vang lên một tiếng "rầm" lớn, sau đó là âm thanh loảng xoảng của đồ vật bị vỡ.

Không suy nghĩ nhiều, Sầm Chi Hành đạp mạnh vào cánh cửa bị khóa, cú đạp mạnh đến nỗi cánh cửa va vào tường rồi bật lại.

Quý Vũ co người sát vào góc tường, cậu thở d.ốc dữ dội, gương mặt đỏ bừng nhưng đôi môi tái nhợt không có chút máu. Ánh mắt cậu găm chặt vào Đoàn Chúc, gã đang nằm trên sàn gần bàn, đầu bê bết máu. Tay Quý Vũ không ngừng chà mạnh cổ mình.

Sầm Chi Hành không khỏi sững người, anh lạnh lùng liếc nhìn đám người hiếu kỳ ngoài cửa rồi nhanh chóng đi vào đóng chặt cửa lại.

Sầm Chi Hành quan sát cậu từ đầu đến chân, quần áo trên người Quý Vũ vẫn chỉnh tề. Anh gọi cậu nhưng cậu không nghe rõ. Bây giờ cậu chỉ đeo bộ xử lý âm thanh ở một bên, bên còn lại cậu nắm chặt trong tay, sợ Đoàn Chúc giật mất.

Sầm Chi Hành đi vòng qua người đang nằm thoi thóp trên sàn, anh cẩn thận gỡ bàn tay trắng bệch đang siết chặt bộ xử lý âm thanh của Quý Vũ ra. Anh lau sạch mồ hôi lạnh còn sót lại trên máy rồi đeo lại cho cậu.

Đeo xong, Quý Vũ hơi nghiêng đầu sang một bên, lúc này Sầm Chi Hành mới phát hiện ở góc hàm bên trái của cậu có một vết rách dài bảy, tám centimet, máu từ từ chảy ra. Nhưng dường như Quý Vũ không cảm thấy đau, ánh mắt cậu vẫn dán chặt vào phía đối diện, thở d.ốc liên tục.

Sầm Chi Hành lấy khăn giấy ấn lên vết thương ở góc hàm của Quý Vũ, tay kia anh ôm chặt lấy cậu rồi vỗ nhẹ vào lưng giúp cậu bình tĩnh lại.

"Đừng sợ, đừng sợ, anh Hành ở đây rồi." Anh vừa dỗ dành vừa tranh thủ liên lạc gọi người đến xử lý.

Mãi một lúc sau Quý Vũ mới thoát khỏi những suy nghĩ hỗn loạn, cậu ôm chặt lấy eo Sầm Chi Hành hít một hơi thật sâu. Mùi máu tanh đáng sợ dần bị hương thơm nhàn nhạt át đi.

Cậu mở mắt ra, sau đó đẩy người đàn ông ra, run rẩy làm ngôn ngữ ký hiệu:

[Đoàn... hắn... hắn sờ...]

Tay Quý Vũ dừng lại giữa không trung. Lửa giận trong người Sầm Chi Hành lập tức bừng lên, bàn tay đặt nhẹ trên vai cậu siết chặt hơn. Quý Vũ gượng gạo đổi cách nói:

[Em dùng chậu hoa... đập hắn rồi...]

Sầm Chi Hành tức đến mức không nói nên lời, nhưng anh vẫn phải chú ý đến Quý Vũ.

Anh xoa nhẹ đầu cậu, mãi mới thốt ra được một câu: "Hắn đáng bị như vậy."

Bàn tay Quý Vũ run rẩy vuốt lấy dây buộc tóc trên cổ tay, như muốn tìm kiếm sự an ủi từ đó. Nhưng cảnh tượng trước mắt làm cậu vô cùng hoảng sợ: [Hắn chảy nhiều máu quá... có phải em đã quá tay rồi không...]

Vừa nói xong, Đoàn Chúc, người đang nằm trên sàn với cái đầu đầy máu và đất trồng cây từ từ tỉnh lại. Ngón tay gã vừa động đậy thì bị Sầm Chi Hành đang tức giận đá mạnh một cái, đầu gã đập vào tủ sách gỗ phía sau. Đoàn Chúc trợn trắng mắt rồi ngất đi lần nữa.

Quý Vũ lo lắng siết lấy góc áo của Sầm Chi Hành, cậu sợ rằng lại xảy ra sự cố ngoài ý muốn.

Sầm Chi Hành một tay ôm cậu vào lòng để cậu không phải nhìn cảnh tượng máu me, tay kia lấy điện thoại kiểm tra tin nhắn. Vài phút sau, anh ôm Quý Vũ rời khỏi phòng.

Đám người tụ tập ngoài cửa đã bị giải tán, cả trung tâm huấn luyện ngôn ngữ chìm vào khoảng lặng.

Dù không còn ai nhìn nữa nhưng trên đường đi Quý Vũ vẫn cúi gằm mặt, mãi cho đến khi được Sầm Chi Hành đẩy vào trong xe.

Sầm Chi Hành lôi hộp thuốc ra, động tác của anh có phần hơi mạnh bạo. Nhưng khi dùng bông tẩm dung dịch sát trùng để lau vết thương trên góc hàm của Quý Vũ, anh lại cực kỳ nhẹ nhàng.

Sầm Chi Hành cố gắng kiểm soát lực tay, đôi tay cầm tâm bông của anh không khỏi run nhẹ.

Hai tay Quý Vũ ôm lấy tay Sầm Chi Hành, anh lập tức dừng lại.

Quý Vũ nghiêng đầu nhìn về hướng gương chiếu hậu, hàng mi dài cong rợp tạo nên một bóng mờ hình quạt nhỏ.

Sầm Chi Hành đưa tay còn lại nâng cằm Quý Vũ xoay mặt cậu về phía mình. Hai người bốn mắt chạm nhau, không rõ ai là người tránh đi trước. Giọng Sầm Chi Hành khàn khàn, anh hỏi: "Còn đau ở đâu không?"

Quý Vũ lặng lẽ lắc đầu.

"Sao lại thế này? Sao đang học mà lại đi với hắn đến văn phòng?" Giọng Sầm Chi Hành có chút gay gắt, chính anh cũng nhận ra điều đó, thấy vậy anh liền vặn nắp chai nước khoáng bên cạnh, uống hai ngụm rồi dịu giọng hỏi: "Khát không?"

Quý Vũ vẫn lắc đầu. Cậu ngẩn người một lúc, rồi từ từ trả lời câu hỏi ban đầu của Sầm Chi Hành: [Hắn nói trung tâm có chuẩn bị quà sinh nhật, nhưng quên mang đến, bảo em cùng lên văn phòng lấy.]

Quý Vũ tiếp tục nói: [Đến cửa thì hắn kéo em vào, rồi hắn nói hắn...]

Những lời còn lại Quý Vũ thật sự không thể thốt ra, đầu óc cậu rất rối bời. Cậu không hiểu thế nào là đồng tính, cũng không hiểu vì sao Đoàn Chúc lại nói muốn làm gì đó với cậu.

Hình ảnh khuôn mặt Đoàn Chúc đầy vẻ tham lam, hung hãn như một con dã thú hiện lên trong đầu Quý Vũ, cùng những ký ức gã lao đến sờ vào cổ và đùi cậu. Tất cả như một cơn ác mộng khiến cậu bất giác rùng mình. Ngón tay cậu vô thức cào vào sợi dây buộc tóc trên cổ tay trái, mạnh đến mức suýt làm xước da.

Sầm Chi Hành nắm chặt tay phải của Quý Vũ, định hỏi thêm vài điều nhưng nhận ra trạng thái của cậu không ổn. Anh lo rằng nếu để cậu một mình trên xe, có thể sẽ lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Sau một hồi đắn đo, anh lấy điện thoại gọi cho ai đó, rồi quyết định lái xe đưa Quý Vũ về nhà.

Trước khi xe khởi động, Quý Vũ rụt rè hỏi: [Người đó... thì sao?]

Sầm Chi Hành nắm chặt vô lăng: "Có người sẽ xử lý, em đừng lo, cũng đừng quan tâm, hôm nay Tiểu Vũ rất dũng cảm."

Về đến nhà, Sầm Chi Hành vén áo thun của Quý Vũ lên kiểm tra khắp người, xác nhận cậu không có vết thương hay vết bầm tím nào, nhưng sắc mặt anh vẫn không được tốt.

Anh ấn Quý Vũ ngồi xuống sofa, ngón tay nhẹ nhàng nâng cằm cậu lên để xem xét kỹ vết thương— vết thương nằm ở dưới hàm, nếu không chú ý sẽ không dễ nhận ra. Vết rách không sâu, cũng không dễ để lại sẹo.

"Vết thương này làm sao mà có?"

Quý Vũ ấp úng, do dự. Sầm Chi Hành nhận ra sự bâng khuâng trong cậu, anh "Chậc" một tiếng rồi nói: "Coi như tôi chưa hỏi gì đi."

Quý Vũ cụp mắt xuống, hàng mi dài khẽ rung nhẹ. Nhìn thấy Sầm Chi Hành giận dữ như vậy, trong lòng cậu cũng rất khó chịu. Không khí giữa hai người lặng thinh hồi lâu, rồi bất chợt, Quý Vũ khẽ cất tiếng gọi: "Anh Hành."

Phát âm không chuẩn như lúc luyện tập, thậm chí còn hơi run run, chất chứa cảm xúc dâng trào, khiến người nghe không khỏi nhói đau.

Sầm Chi Hành bước lên một bước, anh xoa nhẹ mái tóc ngắn của cậu rồi nói: "Anh Hành ở đây."

Quý Vũ làm ngôn ngữ ký hiệu, cậu không hiểu những hành động và lời nói của Đoàn Chúc, nhưng cậu biết đó không phải là lời nói gì tốt đẹp:

[Hắn... hắn sờ mặt, sờ cổ và đùi em. Lúc em vùng vẫy, bị nhẫn trên tay hắn làm xước.]

Thật ra lúc đó Quý Vũ không thấy đau, cũng không nhận ra điều gì bất thường. Chỉ đến khi Sầm Chi Hành lấy giấy ấn lên vết thương, cậu mới cảm nhận được.

Tiếng "rắc rắc" vang lên từ bàn tay siết chặt thành nắm đấm của Sầm Chi Hành. Quý Vũ đưa tay lên phủ lấy tay anh, nhẹ nhàng gọi: "Anh."

Một lúc sau Quý Vũ buông tay ra, tiếp tục làm ngôn ngữ ký hiệu:

[Anh Hành, Đoàn Chúc nói hắn với em đều là người đồng tính. Đồng tính là gì ạ?]

Lời tác giả:

Câu hỏi làm anh Hành á khẩu.

Chương 32: "Em không phải."

Tiếng gõ cửa phá vỡ sự tĩnh lặng trong phòng. Sầm Chi Hành hoàn hồn nhìn điện thoại thì thấy thông báo tin nhắn mới — bánh kem và đồ ăn anh đặt đã được giao đến.

Anh tiện tay vò nhẹ mái tóc Quý Vũ rồi nói: "Đừng nghe hắn nói nhảm, em không phải." Nói xong, Sầm Chi Hành thở dài.

Từ "đồng tính" nghe chẳng mấy dễ chịu với người bình thường, giờ đây lại càng khó giải thích.

Quý Vũ như tờ giấy trắng, đến yêu đương khác giới còn chưa từng trải thì nói gì đến những chuyện này.

Sầm Chi Hành không nói thêm gì nữa, anh chỉ ra ngoài lấy đồ mang vào. Ánh mắt của Quý Vũ vẫn luôn dõi theo anh, mãi một lúc sau cậu mới đứng dậy định giúp anh nhưng lại bị anh chặn lại: "Em ngồi yên đi."

Quý Vũ không ngồi, cậu lặng lẽ đi theo sau anh, nắm lấy vạt áo anh.

Có lẽ vì là sinh nhật của cậu nên Sầm Chi Hành đã mua rất nhiều thứ: đồ ăn sẵn, đồ ăn vặt, kẹo, có cả bánh kem nữa. Anh tiện tay bóc một gói kẹo Đại Bạch Thố, lột lớp giấy bọc rồi nhét một viên vào miệng Quý Vũ.

Ngọt quá.

Đợi viên kẹo tan ra, Quý Vũ lại kéo tay áo Sầm Chi Hành, cậu làm ngôn ngữ ký hiệu: [Em muốn tắm.]

Bình thường Quý Vũ tắm rất nhanh, nhưng lần này cậu đã ở trong đó gần cả tiếng đồng hồ. Sầm Chi Hành đứng ngoài gõ cửa ba lần, nhưng Quý Vũ không đeo bộ xử lý âm thanh nên chẳng nghe thấy gì.

Sinh nhật năm nay đúng là quá tệ. Từ lúc rời khỏi trung tâm ngôn ngữ, trạng thái của Quý Vũ đã trở nên bơ phờ. Dòng nước xối lúc tắm dường như càng làm những cảm giác khó chịu trên cơ thể cậu trở nên rõ ràng hơn, cậu muốn nôn.

Tiếng nước chảy đã ngừng từ lâu, nhưng Quý Vũ vẫn chưa ra. Sầm Chi Hành lo sẽ xảy ra chuyện gì nên quyết định mở cửa vào xem.

Trong không gian ngập hơi nước, Sầm Chi Hành nhìn rõ đôi mắt đỏ hoe của Quý Vũ. Mặt cậu đỏ, cổ đỏ, cả đôi chân trần cũng đỏ bừng. Cậu đang ra sức kỳ cọ cơ thể.

Sầm Chi Hành nhìn Quý Vũ, lông mày anh nhíu chặt, trong lòng hối hận vì để cậu tự đi tắm. Anh vừa mới dỗ dành xong, vậy mà không biết cậu lại nghĩ gì mà khiến cảm xúc trở nên bất ổn như vậy.

Anh cầm bộ đồ ngủ bên cạnh khoác lên người Quý Vũ. Lúc vải chạm vào da, Quý Vũ mới nhận ra là có người ở gần, cơ thể cậu giật nảy lên, nhưng rồi bị Sầm Chi Hành kéo vào lòng.

Bây giờ Sầm Chi Hành mới phát hiện miếng băng chống thấm trên vết thương ở góc hàm của Quý Vũ đã bị cọ đến nhăn nhúm.

Anh bế Quý Vũ về phòng ngủ, tiết trời tháng sáu không lạnh, nhưng để chân trần đón gió vẫn dễ cảm. Sầm Chi Hành kéo tấm chăn mỏng đắp lên người Quý Vũ, anh ngồi đối diện ôm cậu vào lòng rồi sát trùng lại vết thương.

Vết xước đã đóng vảy, nhưng bị nước làm mềm ra, trông có hơi đáng sợ.

Quý Vũ như con búp bê gỗ để mặc anh xoay trở mà không hề động đậy. Sầm Chi Hành hỏi: "Đói không?" Quý Vũ lắc đầu. Bôi thuốc xong, cậu gục đầu rúc vào lòng Sầm Chi Hành.

Quý Vũ nằm trên người Sầm Chi Hành ngủ một giấc ngủ trưa không mấy yên ổn.

Hình ảnh Đoàn Chúc luôn khiến cậu liên tưởng đến đám người Tưởng Thức Quân ở thôn, đặc biệt là khi Đoàn Chúc chạm vào cổ áo cậu. Cuối cùng, Quý Vũ tỉnh dậy vì bị gương mặt cười nham hiểm của Cương Tử trong mơ làm cho giật mình, cậu đột ngột mở mắt, thở d.ốc dữ dội.

Cánh tay phải của Sầm Chi Hành bị cậu đè đến tê rần. Anh đặt điện thoại đang nhắn dở xuống, sau đó dùng tay trái nhẹ nhàng ôm lấy cậu rồi vỗ nhẹ lên lưng an ủi.

Quý Vũ dần lấy lại bình tĩnh, cậu ngượng ngùng úp mặt vào ngực Sầm Chi Hành một lúc rồi với tay lấy bộ xử lý âm thanh trên đầu giường đeo vào.

Cậu muốn nghe giọng của anh Hành.

Sầm Chi Hành hiểu được ý cậu, anh nhẹ nhàng thì thầm: "Buồn ngủ thì ngủ thêm một chút nữa đi."

Quý Vũ không ngủ được. Sau đó, cậu bỗng sốt cao, đầu óc mơ màng, khó chịu đến mức không thể nghỉ ngơi.

Sầm Chi Hành cũng nhận ra có điều bất ổn. Anh ôm cậu trong lòng như ôm một cục than đỏ rực, anh hoảng hốt, áp lòng bàn tay lên trán Quý Vũ rồi cau chặt mày. Anh bế cậu nằm thẳng trên giường, cho cậu uống nước, sau đó ép cậu nuốt một viên thuốc đắng ngắt.

Quý Vũ mơ màng chỉ cảm nhận được có người nhẹ nhàng đỡ lưng cậu, đút cho cậu uống nước, rồi nhét vào miệng cậu thứ gì đó đắng ngắt. Cậu theo phản xạ muốn nôn ra, nhưng bị người kia nâng cằm lên, viên thuốc theo dòng nước ấm trôi xuống.

Có người nào đó, có lẽ là anh Hành, anh đang dùng khăn lau mặt cho cậu. Trong vô thức, Quý Vũ vươn tay ôm lấy cánh tay Sầm Chi Hành, cậu khó chịu r.ên rỉ.

Sầm Chi Hành nhắn tin WeChat cho chủ nhiệm Lý, hỏi việc sốt cao có ảnh hưởng đến ốc tai điện tử không. Sau khi đọc kỹ những lưu ý từ đối phương, anh mới gọi bác sĩ riêng đến nhà để tiêm thuốc.

Sau cả buổi chiều bận rộn, gần đến hoàng hôn, Quý Vũ mới hoàn toàn hạ sốt. Cậu mở mắt, mơ màng nhìn thấy Sầm Chi Hành đang ngồi ở mép giường, một tay anh bị cậu ôm chặt, tay kia anh lướt điện thoại. Ánh sáng trắng từ màn hình hắt lên chiếu rõ đường nét góc cạnh trên khuôn mặt anh.

Sầm Chi Hành thấy Quý Vũ đã tỉnh, anh đưa tay sờ trán cậu. Vài giây sau, anh mới thở phào nói: "Cuối cùng cũng hạ sốt rồi. Giờ chắc đói rồi nhỉ?"

Bụng Quý Vũ lập tức kêu rột rột đáp lời. Cậu đỏ mặt ngồi dậy rồi cùng Sầm Chi Hành đi xuống lầu.

Sầm Chi Hành nói: "Tôi nấu cho em một bát mì trường thọ, em ra phòng khách xem tivi đi."

Quý Vũ lắc đầu, cậu cứ loanh quanh trong bếp đi theo sau Sầm Chi Hành.

Trong thùng rác không có rác thực phẩm, đồ ăn sẵn đặt từ trưa cũng chưa hề đụng tới. Có lẽ từ trưa đến giờ, Sầm Chi Hành vẫn chưa ăn gì. Quý Vũ kéo tay anh: [Anh Hành, anh nghỉ ngơi đi, để em làm.]

Sầm Chi Hành phẩy tay: "Thôi thôi, hôm nay sinh nhật của em quá trắc trở rồi. Làm sao tôi có thể để em làm việc nữa? Ra ngoài chơi đi."

Quý Vũ vẫn không chịu đi, cậu cứ lặng lẽ ở lại trong bếp, thỉnh thoảng giúp anh làm vài việc lặt vặt.

Nhớ lại lần trước thấy ông nội Quý Vũ dùng trứng gà lăn trên người cậu, hôm nay Sầm Chi Hành cũng luộc hai quả rồi lấy lăn cho Quý

Vũ.

Đến tối, Quý Vũ gọi video cho ông nội. Cậu đặt điện thoại trên bàn ăn. Hôm nay, ông nội cũng nấu mì, ông chúc cậu: "Chúc mừng sinh nhật."

Quý Vũ cười rạng rỡ, cậu húp mì rồi cười tít mắt nói: "Cảm ơn ông nội." Cậu không nhắc đến những chuyện đã xảy ra hôm nay, chỉ kể những điều tốt đẹp với ông.

Sầm Chi Hành cũng theo ý cậu, khi ông Quý hỏi han thì chỉ nói Quý Vũ rất ngoan, rất chăm chỉ học tập, gần đây cũng đã nói chuyện trôi chảy hơn.

Buổi tối, Quý Vũ ôm gối sang muốn ngủ chung với Sầm Chi Hành. Anh cũng không từ chối, lặng lẽ kéo chăn đắp cho cả hai.

Sầm Chi Hành khen cậu: "Đối với đám cặn bã như vậy phải mạnh tay, em làm như vậy. Tiểu Vũ của chúng ta dũng cảm hơn rồi."

Quý Vũ ló đôi mắt ra nhìn anh. Một lúc sau, cậu lại thò tay ra làm ngôn ngữ ký hiệu: [Vậy chúng ta có cần báo cảnh sát không?]

"Trong văn phòng không có camera, cũng chẳng có nhân chứng nào khác. Lần sau mà có ai bắt nạt em, thì em nhớ bật chế độ ghi âm trên điện thoại lên." Lần này báo cảnh sát chỉ gây bất lợi cho Quý Vũ mà thôi.

Sầm Chi Hành cầm lấy điện thoại của Quý Vũ, anh trượt lên mở khóa.

Ánh sáng trên điện thoại cậu hơi chói, anh giảm độ sáng màn hình, bất chợt anh nhìn thấy ảnh nền là bức hình chụp chung của cả hai. Ngón tay anh hơi khựng lại.

Sầm Chi Hành cúi đầu, anh chạm phải ánh mắt mơ hồ của Quý Vũ rồi thở dài. Anh đã hiểu tại sao Đoàn Chúc nghĩ Quý Vũ là đồng tính.

Anh chỉ cho Quý Vũ cách bật ghi âm sau đó đặt điện thoại trở lại đầu giường. Anh "chậc" một tiếng rồi nói: "Thôi bỏ đi, sẽ không có lần sau."

Quý Vũ mất một lúc mới hiểu được ý của Sầm Chi Hành, có lẽ ý anh là "Sẽ không để em bị bắt nạt lần nào nữa."

Sầm Chi Hành nói thêm: "Sẽ có người dạy cho Đoàn Chúc một bài học. Hậu quả sẽ còn thảm hơn cả báo cảnh sát."

Nghe vậy, Quý Vũ không khỏi lo lắng, cậu ngập ngừng làm ngôn ngữ ký hiệu: [Anh tìm người đánh hắn sao? Nhưng lỡ hắn báo cảnh sát thì sao?]

Sầm Chi Hành lạnh lùng cười: "Hắn không dám đâu."

Lời tác giả:

Quý Vũ: Đồng tính là gì?

Anh Hành (cười khổ): Dù sao thì em cũng không phải.

Sau này—

Quý Vũ: Sao anh biết em không phải?!

Chương 33: "Anh Hành bảo vệ em."

Kể từ ngày hôm đó, lớp huấn luyện ngôn ngữ được tạm dừng, Sầm Chi Hành luôn giữ Quý Vũ bên cạnh mình, dù ra ngoài hay là ở nhà, anh đều nắm lấy tay cậu.

Quý Vũ cũng thích đi chung với anh, đặc biệt là sau chuyện vừa rồi, mỗi tối cậu đều ôm gối đi tìm Sầm Chi Hành để ngủ chung.

Sầm Chi Hành không muốn để Quý Vũ bỏ lỡ quá trình luyện tập nên anh đã mua các khóa học trực tuyến, mỗi ngày học hai tiếng.

Quý Vũ là một đứa trẻ ngoan ngoãn, cậu không cần Sầm Chi Hành phải nhắc nhở lịch học mỗi ngày, cậu thường đợi anh dậy, cùng nhau rửa mặt, ăn sáng rồi cầm máy tính bảng trở về phòng học.

Khóa học trực tuyến có một ứng dụng sửa phát âm, Quý Vũ thấy luyện tập qua đó thoải mái hơn.

Trước khi ngủ, Sầm Chi Hành sẽ ôm cậu kiểm tra kết quả học tập, Quý Vũ thích phần này vì nếu cậu nói tốt sẽ có thưởng.

Phần thưởng hôm nay là đi tham quan thủy cung.

Quý Vũ cảm thấy hai từ "thủy cung" rất lạ lẫm, vì những đứa trẻ sống ở vùng núi ít khi thấy sông ngòi, huống chi là biển.

Đó là thứ xa lạ mà cậu từng thấy trong sách giáo khoa.

Khi bước lên thang cuốn dẫn vào đường hầm thủy cung, Quý Vũ không khỏi ngỡ ngàng. Ánh sáng xanh dịu dàng từ trần nhà chiếu xuống, phản chiếu qua làn nước trong veo. Những đàn cá bơi lội uyển chuyển, rùa biển, cá đuối lặng lẽ trôi theo dòng nước, tạo nên khung cảnh đẹp như mơ...

Đi thang cuốn rất dễ bị ngã, Sầm Chi Hành thấy cậu vẫn ngây người nhìn đàn cá thì nửa ôm nửa đỡ cậu, Quý Vũ nhìn anh ngây ngô làm ngôn ngữ ký hiệu: [Đẹp quá.]

Sầm Chi Hành nhìn vào chóp mũi cậu, nơi có nốt ruồi nhỏ rồi cười đáp: "Đúng là rất đẹp."

Quý Vũ không nhận ra ý nghĩa sâu xa của câu nói đó, cậu vẫn đi theo Sầm Chi Hành, anh luôn chọn những nơi ít người, tránh tiếp xúc với đám đông.

Nhưng từ xa có một cô bé tết tóc đuôi sam chạy thẳng về phía họ.

Quý Vũ đang đeo bộ xử lý âm thanh nên có thể dễ dàng nghe thấy tiếng bước chân, cậu định tránh đi nhưng không ngờ cô bé lại chạy đến trước mặt họ rồi dừng lại.

Cô bé vui vẻ nói: "Anh này, anh này nè! Em biết anh này!"

Quý Vũ theo phản xạ nhìn sang người đàn ông bên cạnh, rồi nghe cô bé vội vã nói: "Là anh! Anh Quý! Em đã thấy anh trên TV, anh Quý là ngôi sao!"

Vài giây sau, mẹ của cô bé chạy tới, vội vàng xin lỗi: "Xin lỗi, có thể là bé nhà tôi nhận nhầm người rồi."

Khi câu nói "Em thích anh Quý" của cô bé bị tiếng la mắng của mẹ mình át đi thì hai mẹ con cũng vội vã rời đi. Quý Vũ vẫn còn mơ mơ màng màng, còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra là Sầm Chi Hành đã kéo cậu tiếp tục bước về phía trước.

Mặc dù sự việc này không để lại nhiều dấu ấn trong lòng Quý Vũ nhưng phong cảnh trong đường hầm thủy cung đã chiếm lấy toàn bộ ánh mắt cậu. Cậu lấy điện thoại ra chụp ảnh, gửi từng bức cho ông nội xem.

Đáng tiếc là hình ảnh không đẹp bằng cảnh thật, cậu thầm hứa sẽ kiếm tiền để dẫn ông nội đến tận nơi nhìn một lần.

Phim tài liệu "Tượng Tâm" về nghề mộc của gia đình Quý Vũ đã bắt đầu phát sóng, sau 12 ngày quay phim, tất cả được cắt gọn thành 3 tập, mỗi tập dài 20 phút.

Tập đầu tiên đã phát sóng và nhận được sự quan tâm lớn, Quý Vũ với vẻ ngoài ngượng ngùng ngoan ngoãn được nhiều người yêu mến, có không ít người hỏi thăm tình hình của cậu dưới bài viết trên weibo của Trần Thịnh, còn có người đề nghị sẽ tài trợ cho gia đình cậu.

Sau khi ra khỏi thủy cung Quý Vũ mới hay tin bộ phim đó được phát sóng, Sầm Chi Hành mở tập đầu tiên cho cậu xem, hóa ra cảnh sắc của thôn Miên Trúc lại đẹp đến thế sao? Ngay cả cái sân nhà cũ của gia đình cậu lên hình cũng rất khác.

Quý Vũ nhíu mày xem xong, cậu thấy không quen lắm, cuối cùng cậu đưa ra một kết luận: [Không giống, thôn không giống, nhà không giống, người cũng không giống.]

Sầm Chi Hành cười khẽ: "Giống mà, chỉ là em chưa quen với góc quay của người làm phim thôi."

Quý Vũ nghi ngờ hỏi: [Thật sao?]

Tối hôm đó, Sầm Chi Hành được mời đi dự một bữa tiệc nhỏ có liên quan đến Quý Vũ, anh không từ chối, còn quay lại hỏi cậu có muốn đi không.

Quý Vũ: [Có ai ở đó vậy ạ? Em đi có ổn không?]

"Có đạo diễn Trần Thịnh, còn có người mà em nghĩ là nghiêm khắc, Hướng Ảnh Lam, cùng hai ba người mà em không quen. Chắc sẽ nói về chuyện của em, nếu em không muốn đi thì anh Hành sẽ nói về chuyện của em sau."

Quý Vũ thắc mắc: [Chuyện của em?]

Cậu không hiểu vì sao có nhiều người cùng bàn về mình như vậy, trong lòng cậu cảm thấy hơi khó chịu, cậu lắc đầu nhưng sau một lúc lại gật đầu.

Sầm Chi Hành dở khóc dở cười hỏi: "Đi hay không đi đây?"

Quý Vũ nhẹ nhàng gọi "anh Hành" rồi làm ngôn ngữ ký hiệu: [Em muốn đi cùng anh, anh đi đâu em đi đó.]

Bữa tiệc được đặt tại khách sạn Phú Lệ Đại, Sầm Chi Hành nắm chặt tay Quý Vũ suốt cả một đoạn đường, khi vào phòng riêng, mọi người đã có mặt đầy đủ, vừa thấy Sầm Chi Hành là bọn họ lập tức đứng lên chào hỏi.

Trần Thịnh là người thân với Sầm Chi Hành nhất, anh ta mời hai người ngồi xuống. Quý Vũ chưa từng thấy cảnh tượng này bao giờ, cả buổi cậu chỉ im lặng ngồi bên cạnh Sầm Chi Hành, lặng lẽ nghe họ trò chuyện.

Ban đầu là những câu xã giao, nâng ly chúc rượu, Sầm Chi Hành dẫn Quý Vũ đứng dậy chạm ly với mọi người nhưng anh chủ động đổi nước cam cho Quý Vũ.

Sau khi xã giao xong, bọn họ mới bắt đầu vào chuyện chính. Quý Vũ vừa ăn vừa nghe, ba người không quen kia đều là người trong công ty giải trí, muốn mời cậu tham gia chương trình giải trí, nhưng Quý Vũ là người ngoài ngành, chỉ có thể nhờ Trần Thịnh, mà Trần Thịnh lại nhờ Sầm Chi Hành làm cầu nối.

Cậu không hiểu rõ giới giải trí là gì, cũng không biết chương trình giải trí là thế nào, cậu vẫn còn ngô nghê như ngọc thô chưa qua mài giũa.

Sầm Chi Hành liếc nhìn cậu, anh không nói đồng ý hay không, chỉ bảo về nhà rồi sẽ bàn lại.

Hôm nay Trần Thịnh uống không ít, anh ta đã làm đạo diễn mấy năm nay, có không ít lần phải kêu gọi đầu tư nên luyện được tài ăn nói, nói chuyện với người trong công ty giải trí về xu hướng phim ảnh gần đây xong thì lại quay sang nói với Quý Vũ về chuyện quay phim di sản văn hóa.

Mùi rượu xộc thẳng vào mặt, Quý Vũ tựa vào người Sầm Chi Hành, dưới bàn, tay anh nhẹ nhàng vỗ lên mu bàn tay cậu như an ủi.

"Vũ à, cậu đúng là kho báu mà tôi tìm được trong năm nay đấy." Trần Thịnh nói xong quay lại nói với Hướng Ảnh Lam: "Lúc đầu cậu nói không quay, nhưng thực tế chứng minh, con mắt của tôi – không sai đâu!"

Trần Thịnh lại rót thêm một ly rượu uống: "Vũ à, tính tình cậu tốt, con người trong sáng, lại đẹp, vào giới giải trí có anh Hành bảo vệ thì nhất định sẽ bay cao!"

"Nổi tiếng rồi đừng quên đạo diễn Trần này nhé, sau này tìm cậu quay phim đừng có kiêu ngạo!"

Sầm Chi Hành liếc nhìn ánh mắt ngây ngô của Quý Vũ, anh bước qua vỗ nhẹ lên vai Trần Thịnh: "Vẫn chưa quyết định xem có vào giới giải trí hay không đâu."

Trần Thịnh thở dài: "Cũng đúng. Quá nhiều người trẻ trong sáng bị hủy hoại. Giới giải trí như một cái chậu nhuộm lớn, lúc bước vào thì sạch sẽ, nhưng liệu khi ra ngoài có còn sạch sẽ được không?"

Quý Vũ dù không hiểu nhưng vẫn hiểu câu nói này không có ý gì hay ho. Trần Thịnh ngồi bên cạnh Hướng Ảnh Lam, bị nhắc nhở ở đây còn có người từ công ty giải trí nên phải chú ý lời nói.

Trần Thịnh tặc lưỡi, uống thêm một ly rồi rủ rỉ ngủ gục xuống bàn.

Hôm nay Sầm Chi Hành cũng uống rượu, anh chỉ có thể gọi tài xế rồi ngồi ở ghế sau với Quý Vũ. Sầm Chi Hành tựa vào cửa kính bên

kia, trong không gian chật hẹp này, Quý Vũ có thể nghe rõ hơi thở của anh có phần nặng nề.

Có phải anh say rồi không?

Quý Vũ lén lút nhìn anh, thấy anh không phát hiện thì cậu dần dần trở nên liều lĩnh hơn.

Ánh đèn ngoài cửa sổ nhấp nháy phản chiếu khuôn mặt Sầm Chi Hành, sống mũi, đôi môi mỏng đang động đậy...

Cậu nghĩ chắc anh Hành đã say rồi.

Nhưng khi về đến nhà, mặt Sầm Chi Hành vẫn không biến sắc, anh xuống xe rồi ôm cậu mở cửa vào nhà.

Chỉ là sau khi cửa đóng lại, Sầm Chi Hành đứng ở hành lang nhìn cậu rất lâu, ngón tay anh nhẹ nhàng kéo cằm cậu lên, vỗ nhẹ vào miếng băng cá nhân dưới hàm rồi chuyển lên mũi, sau đó anh cúi xuống ôm lấy cậu.

Quý Vũ không biết chuyện gì đang xảy ra, mái tóc xoăn nhẹ của Sầm Chi Hành quét qua má cậu, rất ngứa, làm cậu có chút lo lắng.

"Thình thịch, thình thịch" không biết là tim ai đang đập loạn nhịp nữa.

"Tiểu Vũ." Sầm Chi Hành thì thầm gọi tên cậu.

Quý Vũ cũng nhẹ nhàng đáp lại, cậu sợ làm tan vỡ giấc mộng đẹp: "Dạ."

"Dù em có vào ngành giải trí hay không thì tôi cũng sẽ không để em bị nhuộm màu."

"Anh Hành bảo vệ em, Tiểu Vũ, em sẽ mãi trong sáng, sạch sẽ như vậy, đừng sợ."

"Em cứ yên tâm mà lựa chọn, có anh Hành ở đây."

Lời tác giả:

Giới giải trí rất bon chen, đừng lo lắng, Tiểu Vũ sẽ không chọn giới giải trí để phát triển, tính cách nhút nhát của Tiểu Vũ không phù hợp với việc này.

Chương 34: Selfile

Ngày cuối cùng của tháng Bảy, Quý Vũ lên xe về lại thị trấn Miên Trúc.

Những từ khóa gần đây trong công cụ tìm kiếm của cậu đều liên quan đến giới giải trí, các câu trả lời rất phong phú, nhiều người có ảo tưởng về ngành này, mong muốn một đêm trở thành ngôi sao nổi tiếng, kiếm được nhiều tiền.

Quý Vũ tự nhận mình không có năng lực đó, so với việc giao tiếp với đủ loại người, cậu thích ở một góc yên tĩnh, một mình khắc gỗ hơn.

Gỗ không biết nói, cũng không có lòng dạ phức tạp, qua việc chạm khắc và mài gọt, cậu cảm nhận rõ dấu vết thời gian để lại trên bề mặt gỗ, rồi khắc chúng thành hình dạng phù hợp.

Quý Trung Lương hiểu rõ sở thích của Quý Vũ, nhưng ông cũng cảm thấy đó không phải là một kế sinh nhai lâu dài, thế hệ trước của họ sống bằng nghề điêu khắc gỗ, duy trì được đến giờ cũng rất khó khăn.

Trước đây, ông yêu cầu Quý Vũ ở nhà học nghề với mình vì không có điều kiện đi học, một là nhà không có tiền, hai là Quý Vũ không thể nghe.

Nhưng bây giờ những vấn đề đó đã được giải quyết, Quý Vũ đã có thể nghe, từ lúc phim tài liệu "Tượng Tâm" lên sóng, đơn hàng ngày càng nhiều, mức giá cũng tốt, cuộc sống giờ đã ổn định.

Vì vậy, ông vẫn mong Quý Vũ được đi học, không cần phải vào trường danh tiếng, chỉ cần có bằng cấp để sau này dễ tìm việc là được.

Quý Trung Lương chia sẻ suy nghĩ này với Quý Vũ, lúc đó Quý Vũ đang sơn lớp phủ hoàn thiện cho tác phẩm, cậu nghe xong chợt

khựng lại một chút.

Bằng cấp đúng là rất quan trọng, ở thành phố lớn mà không có bằng cấp thì rất khó sống.

Anh Hành chắc cũng mong cậu đi học, nếu không thì cũng sẽ không mua sách giáo khoa cấp ba cho cậu.

Quý Vũ nghĩ một lúc rồi đáp: "Được ạ."

Giờ cậu đã có thể nói chuyện tự nhiên hơn, tuy phát âm vẫn còn hơi lạ nhưng đủ để người khác hiểu được.

Đi học hay nghe giảng cũng không thành vấn đề.

Mùa hè năm nay, thời tiết cả nước nắng nóng bất thường, tháng chín khai giảng mà nhiệt độ dự báo vẫn duy trì ở mức khoảng 38 độ.

Lớp học không có máy lạnh, bốn quạt trần quay tít, gió thổi lên mặt cũng toàn là hơi nóng, Quý Vũ nghe thấy cô bạn ngồi cùng bàn than thở: "Nóng quá."

Quý Vũ thì không sao, cậu không sợ nóng, bình giữ nhiệt đựng nước cam lạnh mà ông nội ép sẵn từ tối qua, bây giờ uống vào thấy mát lạnh.

Cậu sờ vào bình giữ nhiệt rồi chống cằm, tâm trạng không được tốt cho lắm.

Anh Hành lo cậu không quen nên đã đặc biệt dành thời gian ở bên cậu ba ngày, anh mang theo một đống đồ, pin dự phòng cho máy tính bảng, kem chống nắng, miếng dán mát, quần áo theo mùa... còn có cả bình giữ nhiệt này, chu đáo hơn cả những gì Quý Vũ và ông nội nghĩ.

Ngoài ra, anh còn sắm cho gia đình một bộ thiết bị điện mới, lắp điều hòa, trong phòng Quý Vũ có một cái, trong phòng ông nội cũng

có một cái.

Hôm trước Quý Vũ về nhà thì bị gió lạnh từ điều hòa thổi vào làm cho giật mình, nhìn kỹ mới phát hiện ra là điều hòa.

Miên Trúc là nơi đông ấm hạ mát, thời tiết như năm nay rất hiếm gặp, hầu hết các nhà trong thị trấn đều không có điều hòa, khi thợ lắp đặt điều hòa mang máy đến, nhiều người tụ tập ở cổng thôn bàn tán, nói nhà Quý Vũ chắc chắn nhờ bộ phim truyền hình kia nên mới có nhiều tiền như vậy.

Cô bạn ngồi cùng bàn Bạch Mẫn Mẫn cũng lén hỏi cậu: "Lên truyền hình có kiếm được nhiều tiền không?"

Quý Vũ không trả lời, cậu thấy Bạch Mẫn Mẫn mồ hôi đầy mặt thì lấy một miếng dán mát từ trong cặp ra đưa cho cô.

"Ôi! Siêu sao, cậu tốt thật đó! Cậu thậm chí còn mang cái này theo nữa!" Bạch Mẫn Mẫn nói.

Quý Vũ ngại ngùng, nhỏ giọng phản bác: "Mình không phải siêu sao... Cái này... là anh mình chuẩn bị cho mình."

"Anh cậu?" Bạch Mẫn Mẫn dán miếng dán mát lên trán, cô thở dài nói: "Hình như mình chưa từng nghe nói cậu có anh trai."

Hôm qua Sầm Chi Hành đã về lại Giang Thành, trước khi anh về, cả hai ngồi trên bàn trong căn phòng nhỏ để bọc sách giáo khoa cho Quý Vũ, tên của cậu trên trang sách đều do Sầm Chi Hành tự tay viết.

Ánh sáng vàng ấm từ đèn bàn chiếu lên bàn tay xinh đẹp của anh, âm thanh nhỏ nhẹ của bút cọ xát với giấy và tiếng điều hòa chạy êm ả ở phía sau.

Có lẽ Quý Vũ sẽ không bao giờ quên đêm hè nóng bức nhưng mát mẻ này.

Tiếng gọi của Bạch Mẫn Mẫn kéo cậu ra khỏi ký ức, Quý Vũ ngẩn người, ngón tay nhẹ nhàng xoa xoa cái tên được viết ngay ngắn trên bìa sách giáo khoa:

"Ừm, không phải anh ruột, nhưng mà còn thân hơn cả anh ruột."

Với tình trạng luyện phát âm của Quý Vũ hiện tại thì nói câu dài vẫn còn khó khăn, cậu có cảm giác phát âm của mình không tốt lắm.

Nhưng Bạch Mẫn Mẫn không thấy lạ gì mấy, cô nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, như thể đang cố phân biệt câu nói của cậu, rồi nở một nụ cười: "Ôi, vậy thì cậu may mắn thật đó!"

Quý Vũ bật cười, đúng vậy, thật may mắn.

Quý Vũ bắt đầu cuộc sống trung học mà trước đây cậu chưa từng tưởng tượng ra nổi, dường như sau khi "Tượng Tâm" phát sóng, những người xung quanh cậu đều trở nên thân thiện hơn.

Các bạn học mới đối xử với cậu rất tốt, không vì giọng điệu nói chuyện lơ lớ mà bắt nạt cậu, thậm chí còn chăm sóc cậu khá nhiều, điều mà Quý Vũ lo lắng từ trước, sợ sẽ giống như hồi học tiểu học và trung học, bây giờ hoàn toàn không xảy ra.

Quý Vũ dồn hết tâm trí vào việc học để bù đắp lại những kiến thức cơ bản bị bỏ lỡ vì khiếm thính, thời gian rảnh cậu đều học các khóa học online mà Sầm Chi Hành đã mua cho cậu.

Thỉnh thoảng cậu cũng giúp ông nội làm việc, khi khắc gỗ thì cậu cũng mở ứng dụng học tiếng Anh trên điện thoại để học từ vựng.

Thời gian dần trôi qua, cứ thế năm mới lại đến.

Sầm Chi Hành tựa vào lan can hút một điếu thuốc, tiếng nói của cha từ trong phòng vọng ra, giọng điệu đầy sự thất vọng, từng năm qua đi, những lời này chưa bao giờ thay đổi— lập gia đình, xây dựng sự nghiệp.

Đó dường như là những vấn đề mà cha mẹ ở nhà nào cũng đặc biệt quan tâm, nếu không hỏi tới thì sẽ không yên lòng.

Anh hơi khó chịu, trượt tay qua điện thoại thì có thông báo từ Weibo —

Người bạn theo dõi @Quý Tiểu Vũ: Gà trống gáy báo sáng, năm mới thuận lợi ~

Đăng kèm là bức ảnh một bức tượng gà trống lập thể và Đại Hoàng to lớn đang kêu to rất hài hước.

Bình luận được yêu thích nhất là: [Muốn xem Quý Tiểu Vũ selfile! (lăn lộn), Quý Tiểu Vũ có khuôn mặt đẹp như vậy là để cho tôi thưởng thức mãn nhãn chứ gì! (khỉ la hét)]

Sầm Chi Hành cười nhạt, anh lướt lên bấm thích cho bài đăng của Quý Vũ, rồi mở cửa sổ trò chuyện trên WeChat ra, anh lướt lên lướt xuống thì thấy bức ảnh Quý Vũ tắm cho Đại Hoàng, trong ảnh Quý Vũ cười rạng rỡ, đôi mắt màu trà phản chiếu ánh sáng mặt trời sáng lấp lánh.

Anh nhìn một lúc rồi đột ngột khóa màn hình, anh chăm chú nhìn bầu trời đêm không trăng, cứ như vậy im lặng hút thuốc.

Weibo là do Trần Thịnh ép cậu tạo, bảo cậu thỉnh thoảng đăng mấy bức ảnh.

Quý Vũ không đăng nhiều, chỉ khi nào có tác phẩm nào rất hài lòng thì cậu mới chụp đăng lên, ai ngờ lại có người thích xem, cậu đã tích lũy được một số lượng người theo dõi.

Quý Vũ không thường xuyên xem phần bình luận, phần lớn đều là những câu từ hòa nhã, nhưng thỉnh thoảng cũng có những lời mắng chửi, xem nhiều rồi cũng cảm thấy không vui, vì vậy sau đó cậu không xem nữa.

Lần này cũng vậy, sau khi đăng xong cậu để điện thoại sang một bên rồi mang tác phẩm điêu khắc vào trong phòng, sau đó vào bếp phụ ông nội làm việc.

Tết Nguyên đán đối với người Trung Quốc luôn có một ý nghĩa đặc biệt, hai ông cháu ngồi ăn cơm với nhau, Quý Vũ cũng uống một chút rượu mơ mà ông nội tự làm rồi nâng ly chúc Tết ông.

Trước đây cậu không nghe thấy cũng không nói được, nhưng năm nay... cuối cùng cậu cũng có thể nói được, coi như là lần đầu tiên trong suốt mười mấy năm qua.

Trước khi đi ngủ, Sầm Chi Hành gọi video cho cậu, Quý Vũ đã hơi say, cậu nằm trên giường, mắt nheo lại nhìn màn hình.

Sầm Chi Hành lúc này không nói gì, nhưng Quý Vũ lại nhìn thấy tin nhắn anh gửi lúc tối, cậu mơ màng hỏi:

"Anh Hành, anh muốn em selfile làm gì?"

Lời tác giả:

Trong video, anh Hành (cười nhạt) (rồi lại nhớ đến bình luận hot trên Weibo): "Các người là cái gì mà đòi được mãn nhãn chứ?" (kiêu ngạo)

Chương 35: Thằng nhóc câm

Quý Vũ khi say nói rất nhiều, Sầm Chi Hành trước đây đã từng trải qua rồi.

Lúc đó, Quý Vũ vẫn chưa thực hiện phẫu thuật cấy ốc tai, chưa học nói, nhưng chỉ nhờ hơi men là cậu cũng có thể nói không ngừng.

Bây giờ đã học nói rồi, càng không thể tưởng tượng nổi, cậu cầm điện thoại kể hết mọi chuyện ở lớp, có lẽ do tác dụng của rượu nên Quý Vũ chẳng còn quan tâm đến việc phát âm, cứ lắp bắp nói liên tục, cũng không quan tâm là mình nói có đúng hay không, khiến Sầm Chi Hành có hơi choáng, anh phải cố gắng phân biệt xem Quý Vũ đang nói gì.

Trong đó, Bạch Mẫn Mẫn xuất hiện nhiều nhất.

Sầm Chi Hành biết cô nhóc, đó là bạn cùng bàn của Quý Vũ, cậu rất thường nhắc đến cô.

Máy ảnh đôi lúc lắc lư, làm cho người đối diện nhìn không rõ, phải mất một lúc camera mới ổn định lại, hình ảnh xuất hiện là khuôn mặt ửng đỏ mơ màng của Quý Vũ.

Sầm Chi Hành đứng dậy đi ra ban công châm một điếu thuốc.

Dường như nghe thấy được tiếng bật lửa ma sát nên Quý Vũ ngừng nói, cậu mở mắt nhìn anh.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, Quý Vũ cười khẽ, dáng vẻ trông rất ngốc nghếch.

Sầm Chi Hành phà làn khói mỏng ra ngoài, ánh mắt như bị mờ đi, anh đột nhiên hỏi: "Tiểu Vũ, em thích Bạch Mẫn Mẫn à?"

Quý Vũ đờ người ra, hơi nóng từ cổ lan tỏa lên mặt, cậu đưa tay sờ mũi mơ màng phản bác: "À... thầy cô nói học sinh trung học không được yêu đương."

"Thế à." Sầm Chi Hành nhoẻn miệng cười: "Vậy sau này thì sao?"

Sau này... Quý Vũ áp tay lên trán, cậu nghĩ về tương lai rất đơn giản, hình như cậu vốn dĩ là một người không có lý tưởng quá lớn, chỉ là một người bình thường mà thôi.

"Sau này... em muốn thi vào trường ở Giang Thành, như vậy có phải mỗi ngày đều gặp được anh Hành không?"

"Vậy nếu em thi không đỗ thì sao... thành tích của em kém lắm."

Quý Vũ cúi mặt, tâm trạng buồn bã chỉ vài giây rồi ngủ quên mất.

Máy quay lắc lư rồi dừng lại trên trần nhà phòng của Quý Vũ, Sầm Chi Hành dập tắt điếu thuốc, điện thoại phát ra tiếng thở đều đều.

Anh nghiêng tai nghe một lúc, biểu cảm trong bóng tối có hơi khó đoán, một lúc lâu anh mới đứng dậy cúp cuộc gọi.

Sau Tết, thời tiết vẫn còn lạnh, Quý Vũ tranh thủ lúc rảnh rỗi đan cho ông nội miếng bảo vệ đầu gối, kỹ thuật này cậu học từ dì Lý, lần đầu tiên đan còn hơi vụng về, mũi chỉ không đều, nhưng ông Quý rất thích, ngày nào cũng mang.

Một lần cậu tình cờ nói chuyện với Sầm Chi Hành về miếng bảo vệ đầu gối, ai ngờ người trước đó còn đáp lại từng câu từng chữ lại đột nhiên im bặt, màn hình hiện lên bốn chữ "Đối phương đang nhập..." vài giây nhưng không có tin nhắn nào gửi đến.

Sầm Chi Hành bỏ mặc cậu cả một buổi chiều, đến giờ cơm tối mới lười biếng trả lời một câu: [Chiều nay bận quá. Sao không đan cho tôi, cổ tôi lạnh lắm đó.]

Quý Vũ chăm chú nhìn vào màn hình điện thoại như thể muốn xuyên thủng nó, không hiểu sao cậu lại cảm thấy Sầm Chi Hành có hơi giận cậu.

Chắc là ảo giác thôi nhỉ?

Chắc là chiều nay anh Hành có việc bận thật, không phải cố ý bỏ mặc cậu, chắc chắn anh giận gì cả.

Cậu chọn một sticker hình chú mèo làm nũng rồi gửi đi, sau đó gõ chữ: [Sẽ đan khăn cho anh Hành ngay! [cúi chào][cúi chào][cúi chào]]

Quý Vũ ra thị trấn mua len, nhưng không may gặp phải Tưởng Diệu và Tưởng Thức Quân, Tưởng Thức Quân là người đầu tiên nhận ra cậu, hai bên đứng nhìn nhau một lúc.

Quý Vũ theo phản xạ cúi đầu, tránh né ánh mắt của họ. Sau một lúc im lặng, cậu từ từ ngẩng lên, ánh mắt sắc lạnh, môi mím chặt tạo thành một đường thẳng, vẻ mặt như thể khó mà trêu chọc được.

Tưởng Thức Quân ngạc nhiên nhướng mày, rất nhanh nó lại cười khinh thường rồi không nói lời nào, chỉ làm khẩu hình: "Thằng nhóc câm."

Quý Vũ mặt mày tối sầm, cậu quay người bước vào cửa hàng, nhanh chóng chọn sợi len cần dùng, trả tiền rồi ra ngoài, lúc ra cửa thì Tưởng Diệu và Tưởng Thức Quân đã không còn ở đó nữa.

Cậu vội vã về nhà, may mắn trên đường về không gặp lại Tưởng Thức Quân.

"Nhóc Vũ cuối cùng cũng về rồi!" Giọng ông nội già nua kéo cậu về thực tại: "Nhanh giúp ông tìm thuốc đi, bị rơi mất một viên rồi."

"Vâng, tới đây ạ." Quý Vũ bước nhanh vào nhà, cậu quỳ xuống tìm viên thuốc nhỏ màu trắng phía sau chân bàn, viên thuốc đã dính

một ít bụi bẩn.

"Đã bẩn rồi, ông đừng uống nữa."

Cậu định vứt viên thuốc vào thùng rác nhưng ông nội lại giật lấy, thổi bụi rồi cho vào miệng.

Quý Trung Lương cất hộp thuốc lại, ông thở dài: "Thuốc này đắt quá, tính ra mỗi viên hơn một tệ, tháng sau đừng mua loại thuốc này nữa."

"Ông nói linh tinh gì vậy? Phẫu thuật ốc tai của con mấy chục nghìn mà ông cũng không chút do dự, mấy hộp thuốc này có là gì đâu."

Sáng sớm đêm giao thừa, ông Quý đột nhiên nói chóng mặt, môi ông tái xanh, Quý Vũ hoảng hốt, cậu vội vàng đưa ông đến bệnh viện huyện.

Kết quả kiểm tra là huyết áp cao, may mà đến kịp thời, truyền dịch uống thuốc một lúc là sẽ dần hồi phục.

Bác sĩ nói đây là bệnh mãn tính ở người già, không thể chữa dứt điểm, chỉ có thể chăm sóc thật tốt, uống thuốc đúng giờ, kiểm tra sức khỏe định kỳ, ít uống rượu, bớt làm việc nặng, ăn uống lành mạnh, ít dầu ít muối.

Từ đó, món dưa muối ông yêu thích và thời gian làm việc đều bị Quý Vũ quản lý nghiêm ngặt.

Hai ngày trước khi khai giảng, Quý Vũ đã đan xong khăn len rồi gửi đi, lúc đó Sầm Chi Hành đang ép cháu trai làm bài tập nghỉ Tết, dạy kiểu gì cũng không hiểu, khiến anh phiền đến mức đầu muốn nổ tung.

Anh không có nhiều kiên nhẫn với cháu trai, anh cốc một cái vào đầu nhóc con rồi lấy điện thoại gọi video cho Quý Vũ.

Quý Vũ vẫn đang ở ngoài đường, mạng không ổn định nên cuộc gọi thỉnh thoảng bị ngắt quãng.

"Anh Hành, khăn quàng em đã gửi đi rồi. Đan không đẹp nhưng anh đừng chê nhé."

Cháu trai đột nhiên thò đầu vào màn hình: "Đây là ai thế? Cậu có em trai hồi nào vậy?"

Quý Vũ nhìn thấy người lạ lập tức im lặng, mãi cho đến khi Sầm Chi Hành đẩy đầu thằng bé ra: "Đi đi đi, qua bên kia học bài."

Cậu buồn buồn hỏi: "Đó là ai vậy ạ?"

"Cháu trai, con của chị họ, nó đang làm bài tập nghỉ Tết." Sầm Chi Hành cười cười nói tiếp: "Tiểu Vũ thì sao? Làm bài tập Tết xong chưa?"

Vẻ mặt Quý Vũ tươi tắn hơn một chút, cậu nghe thấy tiếng thằng bé lẩm bẩm gì đó, không hiểu sao lại có hơi muốn so sánh với nhóc, cậu nói: "Em làm xong từ sớm rồi, mỗi ngày một trang, đã xong hết rồi."

Sầm Chi Hành cười tươi, anh định khen cậu thì mắt liếc thấy bóng người phía sau Quý Vũ, anh chợt khựng lại.

Đúng lúc mạng lại bị gián đoạn, hình ảnh bị đứng lại gần bảy giây mới bình thường, bóng người phía sau Quý Vũ cũng biến mất.

"Nhà họ Tưởng có tới nữa không? Em không bị bắt nạt chứ?" Sầm Chi Hành hỏi.

Quý Vũ dừng chân, cậu nhanh chóng mỉm cười trả lời: "Không đâu, không phải lúc trước anh Hành đã nói rồi sao, có bằng chứng thì họ không dám đâu."

"Vậy thì tốt." Sầm Chi Hành liếc nhìn sau lưng Quý Vũ: "Có chuyện gì thì gọi cho anh Hành, đừng sợ họ."

"Biết rồi ạ." Quý Vũ nhỏ giọng đáp.

Lần thứ hai gặp Tưởng Thức Quân là vào tuần thứ hai sau khi khai giảng.

Lúc ăn trưa, lớp bên cạnh có lớp trưởng thể dục chạy đến nói: "Bạch Mẫn Mẫn mời cậu lên sân thượng ăn cơm."

Quý Vũ nhìn quanh, đúng là không thấy bóng dáng Bạch Mẫn Mẫn đâu, mỗi lần ăn cơm cô đều ăn rất nhanh sau đó vội về lớp làm thêm bài tập, sao giờ lại mời cậu lên sân thượng ăn cơm được?

Quý Vũ kìm nén sự nghi ngờ trong lòng nhưng vẫn cầm cơm bước lên tầng.

Cửa sân thượng không khóa, để hở một khe nhỏ, Quý Vũ vừa định đẩy cửa ra thì bỗng tay bị giữ chặt rồi cả người bị kéo vào trong.

Lời tác giả:

Đừng sợ! Tiểu Vũ bây giờ là Nữu Hổ Lộc Vũ rồi!*

**Họ của dòng dõi Mãn Châu hoàng tộc triều nhà Thanh*

Chương 36: Mắt đền mắt, răng đền răng

Cảnh gặp lại Tưởng Thức Quân không đáng sợ như Quý Vũ tưởng tượng.

Sân thượng có tầm nhìn rất tốt, gió nhẹ, ánh nắng vàng, tấm chăn trắng mà cô lao công phơi bay trong gió. Tưởng Thức Quân đứng ở góc không có ánh sáng, nó đang hút thuốc, bên cạnh là Cương Tử và người bạn cùng lớp.

Bạch Mẫn Mẫn cũng ở đó, cô rụt rè đứng đối diện với ba người.

Quý Vũ nhíu mày, cậu chợt hiểu ra mọi chuyện, cậu bước nhanh tới đứng chắn trước Bạch Mẫn Mẫn rồi quát lớn: "Tưởng Thức Quân, bắt nạt người khác thú vị lắm à?"

Tưởng Thức Quân cười khẩy, nó dập điếu thuốc vào tường, lấy tay xoa xoa tai rồi nói khẩy với Cương Tử bên cạnh: "Mày nói xem, thằng nhóc câm này nói chuyện nghe cũng hay đấy nhỉ."

Nói xong, Tưởng Thức Quân quay lại nhìn Quý Vũ, nó hất cằm lên: "Gọi thêm mấy câu nữa xem?"

Quý Vũ im lặng, Bạch Mẫn Mẫn đứng đằng sau thở d.ốc, lặng lẽ nắm lấy vạt áo cậu.

"Thả Bạch Mẫn Mẫn đi, mấy người muốn làm gì cũng được."

Lực nắm ở vạt áo càng mạnh, Quý Vũ dẫn Bạch Mẫn Mẫn đến cửa sân thượng rồi đẩy cô ra ngoài qua khe cửa.

Bạch Mẫn Mẫn: "Quý Vũ! Cậu làm gì đấy!? Mình đi gọi người đến!"

Quý Vũ lắc đầu: "Đợi mười phút nữa rồi tìm giáo viên."

Nói xong, không đợi Bạch Mẫn Mẫn hỏi tiếp, cậu đóng sầm cửa sân thượng lại.

Tưởng Thức Quần vừa dập tắt điếu thuốc, giờ đang lau bụi trên tường, nó ngỗ nghịch đi tới. Quý Vũ giờ đã cao gần bằng Tưởng Thức Quân, hai người gần như đứng ngang tầm nhau.

Quý Vũ cố gắng bình tĩnh, cậu liếc mắt nhìn đối phương, trong đầu không ngừng nhớ lại hình ảnh của buổi huấn luyện ngôn ngữ.

Khi bụi dính vào mặt, Quý Vũ đột nhiên nắm lấy tay Tưởng Thức Quân, hai người đối diện vài giây. Tưởng Thức Quân không hiểu sao lại thấy sợ hãi, nó phải mất một lúc mới hoàn hồn: "Mày nói gì cơ?"

Quý Vũ: "Đủ tuổi chưa?"

"Chắc chắn là đủ rồi." Tưởng Thức Quân cố tỏ ra bình tĩnh.

Quý Vũ lại quay sang nhìn Cương Tử: "Còn cậu? Đủ tuổi chưa?"

Ánh mắt này không biết sao lại chọc giận Cương Tử, lòng nó đầy giận dữ, nó tức giận cầm viên gạch đá trên đất, bước nhanh về phía Quý Vũ, gầm lên: "Mày lo chuyện bao đồng quá nhỉ, con mẹ mày, đừng giả bộ nữa, tao sẽ cho mày ăn gạch!"

Tim Quý Vũ đập mạnh một cái, yết hầu cậu lăn nhẹ rồi siết chặt tay lại.

Bỗng dưng, cậu nhận ra mình không hề thờ ơ. Những đêm khó ngủ, cậu đã nhiều lần tưởng tượng rằng những kẻ từng ức hiếp mình sẽ không thể dễ dàng thoát được, mắt đền mắt, răng đền răng...

Cậu cầm lấy điện thoại qua lớp vải áo, cảm xúc hỗn loạn của Quý Vũ dần dịu lại.

Không được, không được, ít nhất phải để họ ra tay trước.

Cậu tự nhắc nhở bản thân.

Có lẽ vì cảm thấy bị khiêu khích nên Cương Tử một tay cầm viên gạch, tay còn lại túm lấy áo Quý Vũ kéo cậu vào góc tường.

Quý Vũ giờ đã cao hơn Cương Tử một chút, Cương Tử phải ngẩng đầu lên để nhìn cậu, đột nhiên nó dùng lực đá vào bắp chân cậu, lúc Quý Vũ bị đau, Cương Tử lại định kéo áo cậu.

Trong lúc hỗn loạn không biết sao nó lại chạm vào bộ xử lý âm thanh của Quý Vũ, trước khi bộ xử lý âm thanh rơi xuống, Quý Vũ lập tức tháo cả hai bên, bỏ vào hộp bảo vệ rồi nhét vào túi.

Thế giới trở nên im lặng.

Khi Cương Tử tức giận cầm viên gạch định đập vào cậu thì Quý Vũ đã đá một cú trước.

Cú đá mạnh mẽ giáng xuống ngay bắp chân phải.

Cơn đau thấu xương lan rộng khắp cơ thể khiến Cương Tử run rẩy.

Cơn giận đột ngột của Quý Vũ khiến mọi người xung quanh đều sợ hãi, Tưởng Thức Quân bước lên đẩy mạnh Quý Vũ ra, Quý Vũ ngã vào góc tường phía sau, cậu khẽ thở d.ốc một hơi.

Quý Vũ lau mạnh bụi trên mặt tường thô ráp như giấy nhám, cậu cười khẽ, trong lòng đầy ắp sự tức giận, cậu đứng dậy rồi tát vào mặt Tưởng Thức Quân.

Loài người chỉ là những sinh vật tiến hóa, sợ yếu, ghét mạnh, bản năng trốn tránh nguy hiểm đã được khắc sâu trong máu huyết từ nghìn năm nay.

Những kẻ đã quen bị ức hiếp, bỗng nhiên trở nên kiên cường sẽ khiến bọn bắt nạt không dám hành động bừa bãi.

Quý Vũ nhìn chằm chằm hai người còn đang ngơ ngác đằng trước, cậu nhếch môi cười khinh miệt.

Cánh cửa sân thượng bị giáo viên mở ra, vài giây sau, Bạch Mẫn Mẫn chạy vội tới trước mặt Quý Vũ, lúc này cậu mới tỉnh lại, chớp đôi mắt cay xè rồi cười với Bạch Mẫn Mẫn, nói: "Không sao đâu."

Tay cậu rất bẩn, không thể dùng tay bẩn để chạm vào bộ xử lý âm thanh được, cậu đứng dậy định xuống cầu thang rửa tay nhưng lại bị một giáo viên lạ đẩy lưng dẫn đi thẳng đến phòng hiệu trưởng.

Không khí trong phòng hiệu trưởng rất ngột ngạt, cậu và ba người khác được tách ra đứng ở các góc đối diện, giáo viên chủ nhiệm đứng cạnh giải thích với ban giám hiệu: "Quý Vũ là một đứa trẻ rất ngoan, chắc chắn là người khác gây chuyện."

Lúc này, cậu không nghe được gì, chỉ có thể nhìn chằm chằm vào miệng mọi người, nhưng vì có quá nhiều người nói cùng lúc nên cậu không thể nhìn hết.

"Em muốn đi rửa tay." Cậu nói.

Cuộc trò chuyện bị cắt ngang, ban giám hiệu nhà trường nhíu mày, đập tay lên bàn rồi quát giáo viên chủ nhiệm: "Đây là đứa trẻ ngoan trong lớp mấy người đấy à?"

Nói xong, gã quay sang cậu mắng: "Đừng tưởng nhà các cậu quay phim tài liệu rồi thì sẽ thành siêu sao thật! Học lực không tiến bộ thì chẳng có trường đại học nào nhận đâu, còn đi đánh nhau nữa, đúng là không cứu nổi!! Gọi phụ huynh của cậu đến đây!"

Quý Vũ cúi đầu không nhìn vào khẩu hình của người kia, cậu im lặng nhìn chằm chằm Tưởng Thức Quân ở góc đối diện, mọi người đều đang bị quở trách cho đến khi tiếng chuông nghỉ trưa vang lên.

Cuối cùng Quý Vũ cũng được rửa tay, dòng nước lạnh xối qua xóa sạch cát bụi. Cậu ngẩn người nhìn vào gương một lúc lâu rồi dùng tay ướt lau đi lớp bụi trên cằm.

Tưởng Thức Quân, Cương Tử... tất cả những kẻ đã bắt nạt cậu, cậu đều đã trả lại hết, nhưng trong lòng lại không thấy vui vẻ.

Cậu không hiểu tại sao.

Bỗng nhiên điện thoại trong túi rung lên.

Quý Vũ lập tức lau khô tay, cậu bước vào phòng vệ sinh khóa cửa lại sau đó lấy điện thoại ra tắt ghi âm.

Thông báo từ Sầm Chi Hành: "Có bị thương không? Đợi tôi đến."

Bị gọi phụ huynh rồi.

Đầu năm học, Sầm Chi Hành đến trường với cậu, thông tin liên lạc phụ huynh là số điện thoại của anh và số của ông nội.

Ông nội không nhắn tin gì cả, có lẽ nhà trường chỉ liên hệ với Sầm Chi Hành, Quý Vũ không biết nên vui hay nên buồn nữa. Vui vì ông nội sức khỏe yếu không biết chuyện này, buồn vì Sầm Chi Hành lại phải từ Giang Thành vội vàng lái xe đến.

Cậu ấn ấn trán rồi đi ra ngoài, vô tình chạm mặt với Tưởng Thức Quân.

Cái tát đó không hề nhẹ, cả mặt trái của Tưởng Thức Quân đã sưng đỏ, bụi bẩn vẫn chưa lau sạch, trông nó lôi thôi vô cùng.

Quý Vũ bỗng dưng cười lên, cậu nghiêng người tránh bàn tay Tưởng Thức Quân đang định nắm lấy cổ áo mình, cậu vừa đi ra ngoài vừa lấy bộ xử lý âm thanh đeo vào.

Phía sau, tiếng thở phẫn nộ của Tưởng Thức Quân lọt vào tai Quý Vũ. Quý Vũ quay lại, nhẹ nhàng nói: "Bây giờ tôi cũng không hiểu tại sao trước đây mình lại sợ cậu nữa."

Nụ cười trên môi dần biến mất, Quý Vũ tiếp tục nói: "Cậu tiêu rồi, Tưởng Thức Quân."

Quý Vũ không thể quay lại lớp học, giáo viên chủ nhiệm đưa cậu trở lại phòng hiệu trưởng, Tưởng Diệu và mẹ Cương Tử cũng đã có mặt.

Quý Vũ ngồi ở góc phòng, cậu im lặng nhìn phụ huynh hỏi thâm con cái của họ, cuối cùng tất cả đều chỉ trích cậu.

"Con tôi bị cậu đá cho què chân như vậy! Cả cái trán nữa, giờ đã sưng đỏ rồi. Ôi trời ơi, con tôi!" Giọng người phụ nữ sắc bén khiến đầu Quý Vũ đau nhói.

Tưởng Diệu là người coi trọng thể diện, ban đầu không nói gì, nhưng khi mẹ Cương Tử bắt đầu làm ầm lên thì gã mới giả vờ đi đến vỗ vỗ vai Quý Vũ, nhưng bị Quý Vũ tránh đi.

"Quý Vũ à, chú Tưởng là người nhìn thấy hành trình lớn lên của cháu, lúc nhỏ đau ốm không phải chú Tưởng là người chữa cho cháu sao? Giữa bạn bè có mâu thuẫn thì ngồi xuống nói chuyện không được sao?"

Nghe thấy Tưởng Diệu nhắc đến "lúc nhỏ", Quý Vũ từ từ ngẩng đầu lên. Những người này tại sao đến giờ này vẫn có thể ung dung, vô tư mà diễn trò như vậy nhỉ?

Yết hầu cậu lăn nhẹ, bình tĩnh nói: "Tôi sẽ báo cảnh sát, sẽ báo cảnh sát."

Quý Vũ nhìn thẳng vào Tưởng Diệu rồi nhìn về phía Tưởng Thức Quân đứng sau lưng, nói: "Cả lần trước, tất cả những lần trước nữa, gom lại báo cảnh sát một lần."

Trước giờ tan học, Sầm Chi Hành cũng đã đến trường. Quý Vũ lúc này đang cúi đầu ngồi trên ghế, xung quanh là ban giám hiệu nhà trường đang khuyên cậu đừng báo cảnh sát mà thỏa thuận giải quyết.

Cậu nghe thấy tiếng khóa cửa giữa những âm thanh ồn ào, cậu ngẩng đầu lên, hai người tìm thấy nhau giữa đám đông.

Quý Vũ nhanh chóng cúi đầu, khẽ hít một hơi.

Sầm Chi Hành chen qua đám đông bước đến trước mặt cậu, anh quỳ xuống, đưa tay nhẹ nhàng bao lấy tay bàn tay đang siết chặt dây buộc tóc của cậu rồi xoa nhẹ vài lần.

"Có đau ở đâu không? Ai bắt nạt em vậy?" Anh quay sang nhìn Tưởng Thức Quân và Cương Tử, sau đó lại quay lại nhìn Quý Vũ: "Để Tiểu Vũ chịu uất ức rồi, anh Hành sẽ giải quyết cho em."

Quý Vũ vốn nghĩ mình sẽ không khóc.

Nhưng khi nghe Sầm Chi Hành nhẹ nhàng gọi tên cậu, hỏi cậu có uất ức không, kiểm tra xem cậu có bị thương không, tất cả sự giả vờ, tất cả sự kiên cường của cậu đã bị phá vỡ.

Cậu cũng có người thân quan tâm chăm sóc, cũng có người không hề do dự đứng về phía cậu.

Trong tầm nhìn mờ ảo, những đầu ngón tay mát lạnh của Sầm Chi Hành khẽ lau đi giọt nước mắt của cậu, vài giọt rơi vào tay áo anh làm ướt một mảng.

Quý Vũ vẫn cúi đầu, cậu run rẩy nói: "Đau chân."

Sầm Chi Hành nhẹ nhàng xắn ống quần cậu lên, bắp chân của cậu sưng tấy, bầm tím, trông rất đáng sợ.

Quý Vũ lại nói: "Anh Hành, em muốn báo cảnh sát, nhưng bọn họ không cho."

Lời tác giả:

Tiểu Vũ rất biết kiện cáo và làm nũng đấy nhé~

Lúc anh Hành chưa đến không nói một câu, nhưng khi anh đến lại ào ào kể hết tội trạng của những người xung quanh.

Chương 37: Không được yêu đương

Cuối cùng, cậu cũng báo cảnh sát.

Sầm Chi Hành đi taxi đến, ban giám hiệu trường có thể ngăn Quý Vũ không báo cảnh sát nhưng không thể ngăn được Sầm Chi Hành, anh là người giám hộ của cậu.

Ngoài trời không biết đã mưa từ lúc nào, những giọt mưa nhẹ nhàng gõ vào cửa sổ, gió lạnh từ khe cửa thổi vào khiến khuôn mặt cậu càng cảm thấy tê dại.

Sầm Chi Hành không chào hỏi ban giám hiệu trường, chỉ nói một "Ở đây hơi ồn" rồi lạnh lùng bế Quý Vũ sang phòng họp bên cạnh.

Phòng họp khá vắng vẻ, không khí lạnh lẽo xâm nhập vào, Sầm Chi Hành tháo khăn quàng cổ xuống quấn lên cho Quý Vũ. Khăn còn thoảng mùi nước hoa nhẹ và hơi ấm quen thuộc. Quý Vũ theo bản năng nghiêng mặt cọ nhẹ vào, cậu vô tình cọ phải ngón tay Sầm Chi Hành.

Cả hai người ai nấy cũng giật mình, vài giây sau lại trở về như bình thường.

Quý Vũ mặc áo khoác lông trắng mà Sầm Chi Hành đã mua cho mình, vì dính đất cát nên trông có hơi bẩn, lúc vừa rồi rửa tay cũng không giúp gì nhiều.

Cậu rúc vào trong khăn quàng mà chính Sầm Chi Hành đã đòi cậu đan cho, mắt cậu nhìn xuống một mảng nhỏ dưới sàn nhà, cậu cứ thẩn thờ như vậy cho đến khi Sầm Chi Hành cầm hộp thuốc rồi lắc lắc trước mặt cậu.

"Sau này có thể sẽ phải đi làm biên bản tại đồn cảnh sát, tôi sẽ đi cùng em, đừng quá lo lắng."

Sầm Chi Hành để hộp thuốc xuống đất, anh quỳ một chân trước mặt Quý Vũ. Quý Vũ bị giật mình, cậu theo bản năng muốn ngồi dậy nhưng bị Sầm Chi Hành giữ lại.

Sầm Chi Hành lạnh lùng nói: "Đừng động đậy."

Mắt cá chân cậu được Sầm Chi Hành nâng lên đặt trên đầu gối đang khụy xuống, ống quần được cuộn lên, chỗ sưng tím đã lan ra một mảng lớn.

"Vì sao không mặc quần áo dày? Không sợ lạnh à?"

"Chẳng lạnh nữa... Em cũng không nghĩ họ sẽ gây sự với em..." Quý Vũ cảm thấy nơi Sầm Chi Hành xoa bóp có hơi ngứa, cậu theo bản năng muốn rút chân ra nhưng lại bị anh giữ chặt lấy.

Mắt cá chân của Quý Vũ thật sự rất đẹp, khớp xương nhỏ gọn, đường nét sắc sảo tạo nên những đường cong mềm mại, thanh thoát.

Quý Vũ xấu hổ rụt cổ vào trong khăn, chỉ lộ ra đôi mắt, cậu rầu rĩ nói: "Trông thì có hơi đáng sự nhưng thật ra không đau đâu... A!"

Sầm Chi Hành xịt thuốc lên chỗ bầm tím, anh xoa nhẹ vài lần, Quý Vũ nghiến răng la lên một tiếng.

Sầm Chi Hành cười nhẹ, anh nhìn vào đôi mắt mờ mịt của Quý Vũ nhưng nụ cười lại biến mất.

"Đau rồi?"

Quý Vũ ưm một tiếng rồi không nói gì.

Cuối cùng, Sầm Chi Hành không nỡ làm mạnh tay, xịt thuốc xong, anh không tiếp tục xoa nữa mà lấy hai chai thuốc mới đưa cho Quý Vũ: "Nếu không xoa tan máu bầm thì vết thương sẽ lâu lành, em về nhà xịt thuốc nhiều vào."

"Biết rồi ạ." Giọng Quý Vũ vẫn còn nghẹn ngào, nói xong cậu lại thấy hơi xấu hổ, thế là đầu cúi hẳn xuống như muốn chui vào trong áo khoác lông.

Quý Vũ khẽ thở dài, cậu ngước mắt nhìn Sầm Chi Hành rồi nói: "Anh Hành, anh tốt với em quá, em phải làm sao đây..."

Nghe vậy, Sầm Chi Hành nhướng mày nhìn cậu, tay anh vẫn chưa rửa sạch thuốc nên không tiện chạm vào mặt cậu, anh chỉ có thể nhìn cậu, ánh mắt chứa đựng một cảm xúc sâu lắng mà Quý Vũ không hiểu, cuối cùng anh lại thở dài nói: "Còn có thể làm gì đây?"

Quý Vũ nhẩm lại lời của Sầm Chi Hành, cậu không tìm ra ý nghĩa gì đặc biệt từ câu nói của anh mà chỉ buột miệng nói: "Em sẽ trả ơn anh."

Giờ đây cậu không có đủ tự tin để hứa hẹn, thứ duy nhất cậu có thể hứa chỉ có thể là "tấm lòng chân thành."

Bầu không khí bỗng trở nên trang trọng hơn, Sầm Chi Hành nhìn cậu một lúc lâu, sau đó anh cười nói: "Thật ra em đã trả ơn rồi."

Quý Vũ thấy hoang mang vô cùng, nhưng dù có hỏi thế nào, Sầm Chi Hành cũng không giải thích ý nghĩa của câu nói đó.

Sầm Chi Hành đi rửa tay, sau đó anh quay lại hỏi Quý Vũ chi tiết về cuộc xung đột trên sân thượng.

Quý Vũ lấy ra điện thoại chứa bản ghi âm trong áo khoác ra rồi đưa cho Sầm Chi Hành.

"Có chứng cứ. Những gì anh dạy em lần trước, em đều nhớ."

Sầm Chi Hành mở bản ghi âm lên, âm thanh không rõ cho lắm, dưới âm thanh vải cọ xát vào nhau, toàn bộ quá trình tranh cãi và đánh nhau đều được ghi lại.

Sầm Chi Hành cau mày hỏi: "Em còn bị đá ở đâu nữa? Sao lúc nãy không nói?"

Quý Vũ không dám nói dối, cậu mơ màng nói: "Bị đá vào người, nhưng em có mặc áo khoác lông nên không đau chút nào."

"Đau bụng không?" Sầm Chi Hành thấy vẻ mặt Quý Vũ có gì đó không đúng, anh cười lạnh một tiếng, tiếp tục nói: "Quý Vũ em cũng thật là, nếu bị xuất huyết dạ dày thì sao? Tại sao lại giấu tôi?"

Quý Vũ nắm tay Sầm Chi Hành lắc nhẹ, nhỏ giọng giải thích: "Không giấu đâu, thật sự không đau nên em mới không nói."

Đúng lúc ấy, bên ngoài có tiếng bước chân, cảnh sát khu vực đã đến, Quý Vũ nhẹ nhàng thở phào.

Sầm Chi Hành liếc mắt nhìn cậu, giọng đầy ẩn ý: "Cánh đã cứng rồi."

Những người liên quan đã đến đồn cảnh sát làm biên bản, Quý Vũ nhân lúc này quay lại lớp học lấy hồ sơ chẩn đoán thương tích năm ngoái – kể từ khi gặp phải Tưởng Thức Quân trên phố, cậu đã chuẩn bị sẵn, chờ đối phương gây sự, mới tính sổ tất cả nợ cũ lẫn nợ mới.

Chỉ có điều, Bạch Mẫn Mẫn lại bị lôi vào, cô cũng phải đến đồn cảnh sát làm biên bản, hoàn tất các thủ tục liên quan, Quý Vũ vừa hay gặp Bạch Mẫn Mẫn và mẹ cô đến đón.

Mẹ của Bạch Mẫn Mẫn rất dịu dàng, khác hẳn với mẹ của Cương Từ, bà ấy nói chuyện rất nhẹ nhàng: "Đây là Quý Vũ phải không? Mẫn Mẫn có kể với dì rồi, cháu bảo vệ con bé nên mới bị thương, đây là thuốc hoạt huyết, dì mới mua đấy, về nhà bôi lên nhé."

"Vâng ạ, cảm ơn dì đã đến làm biên bản, cháu cũng không tính là bảo vệ bạn ấy."

Bạch Mẫn Mẫn "Aiya" một tiếng rồi đi tới nhét thuốc vào tay cậu: "Khách sáo gì chứ."

Sau khi tiễn mẹ con Bạch Mẫn Mẫn đi, Quý Vũ quay đầu lại thì phát hiện Sầm Chi Hành đã quay lưng đi về phía chiếc xe SUV đỗ bên đường, cậu vội vàng đuổi theo nắm lấy tay áo của anh.

"Anh Hành, hình như anh không vui." Sầm Chi Hành đi khá nhanh, Quý Vũ chạy theo anh: "Em sai rồi, anh Hành, em sai rồi, lần sau em nhất định sẽ nói hết với anh, dù bụng không đau cũng phải nói với anh."

Sầm Chi Hành dừng lại, anh bất lực nhìn cậu rồi nhét Quý Vũ vào ghế sau.

Trước khi khởi động xe, Sầm Chi Hành quay đầu nhìn chằm chằm vào Quý Vũ rồi nghiêm túc nói: "Không được yêu đương khi còn ngồi trên ghế nhà trường."

Nói xong, Sầm Chi Hành thở dài, ngón tay anh mơn man trên vô lăng, một lúc sau mới khởi động xe.

Anh thừa nhận, trong khoảnh khắc này, anh chẳng thể nói ra tâm tư của mình, vì thể anh chỉ có thể dùng câu "Không được yêu đương khi còn ngồi trên ghế nhà trường" để tạm thời khóa chặt Quý Vũ lại. Mặc dù có hơi khó nghe nhưng anh không hối hận.

Quý Vũ là người ngây thơ, rõ ràng là cậu không hiểu được cảm xúc đột ngột của Sầm Chi Hành, cậu còn tưởng là vì chuyện "bụng" chiều nay chưa giải quyết xong, cậu vội vàng mở khóa áo khoác, kéo áo lên cho Sầm Chi Hành xem.

Cậu lo lắng gọi: "Anh Hành, thật sự không bị đá, không có chút thương tích nào cả."

Sầm Chi Hành từ kính chiếu hậu nhìn thấy làn da trắng nõn nà của cậu, anh đột nhiên quay lại, ánh mắt bị làn da trắng quá mức của

Quý Vũ làm cho chói mắt.

Bụng Quý Vũ bằng phẳng, không có nhiều cơ bắp, nhấp nhô theo từng nhịp thở.

Sầm Chi Hành khựng lại một lát, hơi thở anh dần nặng nề hơn.

Anh khẽ "chậc" một tiếng rồi cầm chai nước khoáng bên cạnh uống một ngụm, cảm giác mát lạnh chạy khắp cơ thể, rồi anh mới xuống xe, đi ra sau xe kéo lại vạt áo đã bị Quý Vũ kéo lên, anh kéo khóa từ dưới lên tận cổ cậu, kín kẽ không để lọt không khí.

Cuối cùng, anh nhíu mày nhìn Quý Vũ vài giây sau đó nuốt hết tất cả những lời muốn nói vào trong bụng.

Lời tác giả:

Anh Hành, tôi thấy đau lòng cho anh.

Chương 38: "Chuyện tình sau núi / Brokeback Mountain"

Sau khi báo cảnh sát, cảnh sát sẽ điều tra dựa trên lời khai của cả hai bên, sự việc liên quan đến nhiều người, những người đã từng bắt nạt Quý Vũ trong thôn đều đã bị hỏi thăm.

Đây không phải là chuyện khó điều tra, Tưởng Thức Quân dựa vào việc có cha mở phòng khám mà kiêu ngạo dẫn đầu việc bắt nạt người khác, trong thôn ai cũng biết rõ việc đó.

Quý Vũ chờ ba ngày, trong khoảng thời gian đó cậu vẫn đi học bình thường, tan học về nhà làm bài tập và khắc gỗ với ông nội.

Ngày thứ tư, cậu nhận được báo cáo xử lý việc Tưởng Thức Quân và Cương Từ, bọn chúng sẽ lần lượt bị tạm giam hành chính 5 ngày và 3 ngày.

Cậu cầm giấy báo cáo về nhà cho ông nội và Sầm Chi Hành xem, cậu bước đi không hề vội vàng, trong lòng cậu cũng không cảm thấy quá vui mừng gì mấy.

Trước đó, Quý Vũ sợ ông nội sẽ lo lắng nên đã giấu giếm, Quý Trung Lương mãi đến lúc này mới biết chuyện. Ông nắm lấy báo cáo xem một lúc lâu, trên khuôn mặt không rõ là lo sợ hay là an tâm nữa, cuối cùng ông thở dài nói: "Nhóc Vũ lớn rồi."

Sầm Chi Hành cũng xem bảng báo cáo, hành vi bắt nạt đơn thuần khó mà định tội được, đây là mức xử lý tối đa có thể đưa ra.

Sau sự việc này, bất kể là trong thôn hay trường học, ai muốn bắt nạt Quý Vũ đều phải cân nhắc kỹ, dù sao thì Quý Vũ giờ cũng không còn là đứa trẻ yếu đuối cam chịu mà ai cũng có thể bắt nạt nữa.

Anh giơ tay định xoa đầu Quý Vũ, nhưng cuối cùng lại chỉ vỗ nhẹ vào vai cậu, anh lạnh nhạt nói: "Học tập cho tốt, bên Giang Thành còn có việc phải làm, tôi phải về rồi."

Sầm Chi Hành đi ra ngoài, lúc này Quý Vũ mới thật sự xác nhận đối phương vội vàng về Giang Thành mà không ở lại ăn tối, trước đây chưa từng xảu ra chuyện này bao giờ.

Trước khi về Giang Thành anh Hành sẽ báo cho cậu trước 1 ngày, còn cố tình dành thời gian để trò chuyện với cậu, Quý Vũ rất thích khoảng thời gian thân mật không cần nói thành lời này.

Nhưng lần này thì có vẻ không có.

"Em... em tiễn anh." Quý Vũ vội vã đặt cặp trong nhà rồi chạy ra đuổi theo Sầm Chi Hành.

Trong ba, bốn ngày qua, phần lớn thời gian Sầm Chi Hành đều ra ngoài tham quan xung quanh, đến gần chiều tối anh mới về nhà, Quý Vũ tan học cũng không có cơ hội trò chuyện với anh mấy câu.

Chuyện này bắt đầu từ khi nào nhỉ... Quý Vũ lặng lẽ nhớ lại, có lẽ là sau khi làm biên bản vụ ẩu đả hôm ấy.

Sau khi Sầm Chi Hành đưa cậu về nhà, anh định sẽ quay lại Giang Thành ngay nhưng Quý Vũ nắm lấy tay anh nài nỉ một hồi lâu mới giữ được anh lại.

Cậu tưởng mình sẽ nhận được lời khen như mọi khi từ anh Hành, ví dụ như "Tiểu Vũ giỏi lắm", nhưng không có.

Cậu chờ ba, bốn ngày mà vẫn không có.

Quý Vũ không biết phải làm sao với sự lạnh nhạt đột ngột này, nếu cậu nghĩ theo hướng Sầm Chi Hành cố tình lạnh nhạt với mình thì những ngày qua hành động của anh rất rõ ràng.

Quý Vũ đưa mắt nhìn cái khăn quàng màu nâu quanh cổ Sầm Chi Hành, lúc này cậu mới hơi thở phào.

Vẫn còn đeo.

Hai người im lặng đi đến cổng làng dưới chân núi, Quý Vũ mân mê sợi dây buộc tóc trên cổ tay, cậu không biết có nên hỏi hay không.

Sầm Chi Hành bắt gặp ánh mắt của cậu, anh thở dài một tiếng rồi nói: "Về đi, trời lạnh rồi, đừng để bị cảm. Để lại vài chai thuốc Vân Nam Bạch Dược mới cho em đấy, nhớ xịt đúng giờ."

Quý Vũ đứng dựa vào cửa xe, cậu thấy có hơi tủi thân, lúc bị bắt nạt cậu cũng không cảm thấy tủi thân như vậy.

Sầm Chi Hành mở cửa xe, anh định vào trong nhưng Quý Vũ chắn cửa không cho anh đi.

"Giang Thành thật sự có việc, đừng cứng đầu nữa. Mùa hè sau anh Hành sẽ đến đón em đi Giang thành chơi, nghe lời nhé, hửm?"

Mi mắt Quý Vũ khẽ run lên, không biết cậu đang nghĩ gì, cuối cùng cậu run rẩy nói ra một câu: "Không còn mùa hè sau đâu."

Sầm Chi Hành ngạc nhiên vì sự nhạy bén của Quý Vũ, một lúc lâu anh cũng không biết nói gì, đứng im một lúc rồi anh ôm Quý Vũ vào lòng vỗ nhẹ lưng cậu.

"Đang nghĩ gì vậy? Cảm thấy anh Hành lạnh nhạt với em à?"

Quý Vũ ủ rũ đáp một tiếng "ừm", cậu đầu vùi vào ngực anh, nhẹ nhàng gật đầu.

"Xin lỗi, Tiểu Vũ. Anh Hành có vài chuyện chưa nghĩ thông, đợi em học xong, anh Hành sẽ tìm em trò chuyện."

Quý Vũ không hiểu rõ rốt cuộc là chuyện gì mà khiến anh Hành phiền muộn như vậy, tại sao lại phải đợi cậu tốt nghiệp mới nói.

Cậu ôm chặt lấy vòng eo của anh, cậu không muốn buông ra, mùi nước hoa nhàn nhạt thật dễ chịu.

Sầm Chi Hành bất lực bật cười, âm thanh đó khiến Quý Vũ đang áp tai lên ngực anh thấy cả người tê dại, sau đó cậu ngẩn người nhìn anh nhẹ nhàng nâng cằm cậu lên.

Một nụ hôn nhẹ nhàng rơi lên trán cậu.

Sầm Chi Hành ôm mặt cậu, ngón tay anh xoa nhẹ vào vành tai cậu thì thầm: "Em muốn tôi phải làm sao đây?"

Cuối cùng Sầm Chi Hành cũng rời đi, chiếc xe địa hình lao vút đi, Quý Vũ đứng ở cổng làng, cậu bước thêm vài bước thì điện thoại trong túi chợt rung lên.

Anh Hành: "Về nhà đi, trời lạnh, đừng để bị cảm."

Quý Vũ không nghe lời, mãi cho đến khi chiếc xe cuối dần biến mất khỏi tầm mắt thì cậu mới chạm vào trán mình rồi từ từ quay về.

Chuyện Quý Vũ đưa Tưởng Thức Quân và Cương Tử vào đồn cảnh sát đã lan rộng khắp trường, lúc cậu đi lấy nước uống, nhiều bạn học nhìn cậu với ánh mắt khác lạ, có sự sợ hãi, tò mò, còn có cả sự tọc mạch... Dù họ nhìn cậu như thế nào thì phần lớn các bạn đều tránh xa cậu.

Chỉ có mỗi Bạch Mẫn Mẫn vẫn đối xử với cậu như trước, mỗi khi cậu gặp phải bài tập khó, cô luôn sẵn sàng giúp đỡ, chỉ bảo rõ ràng, những cô bạn thân thiết với Bạch Mẫn Mẫn cũng bắt đầu thân với Quý Vũ.

Lớp 10 phân thành các lớp ban tự nhiên và xã hội, Quý Vũ đã từng thảo luận về việc này với anh Hành và ông nội trong kỳ nghỉ hè, cuối cùng Quý Vũ chọn khối xã hội.

Do tai có vấn đề cậu bỏ lỡ nhiều bài học, môn Vật lý và Hóa học đối với cậu thật sự quá khó, còn khối xã hội thì có vẻ dễ hơn, cậu học rất chăm chỉ, trừ môn văn tổng hợp và địa lý ra thì phần lớn các bài học có thể giải quyết bằng cách ghi nhớ.

Kỳ thi cuối kỳ lớp 10, cậu đạt mức trung bình môn Xã hội, nếu cải thiện thêm môn Tiếng Anh và Toán thì điểm số chắc chắn sẽ cao hơn.

May mắn thay, Quý Vũ, Bạch Mẫn Mẫn và Đan Vân Huyên đều được xếp vào lớp 3 ban Xã hội, kỳ nghỉ tết Đoan Ngọ gần khai giảng trùng vào sinh nhật của Đan Vân Huyên, cả ba người hẹn nhau ở nhà Đan Vân Huyên để chúc mừng.

Quý Vũ cùng Bạch Mẫn Mẫn đi chung đường, đến nơi, ba mẹ Đan Vân Huyên rất hiền hậu, bọn họ lấy dép đi trong nhà cho cậu rồi bảo: "Cơm vẫn đang nấu, các con xem tivi trước đi." Đan Vân Huyên kéo Bạch Mẫn Mẫn và gọi Quý Vũ vào phòng ngủ.

Quý Vũ nhìn thấy một giá sách đầy truyện tranh, mắt cậu ngạc nhiên mở to mắt, Đan Vân Huyên cười khúc khích: "Mình không dám mang đến trường đâu! Sợ bị thầy cô thu mất, các cậu xem có quyển nào thích thì mang về từ từ đọc."

Quý Vũ cũng hơi tò mò, thấy Bạch Mẫn Mẫn lật một quyển, cậu cũng tùy ý chọn một quyển.

Bên trong là các hình vẽ đen trắng, nét vẽ đơn giản, nhưng có thể nhận ra đó là hình vẽ của hai người đàn ông... đang hôn nhau.

Biểu cảm Quý Vũ bỗng cứng đờ, Đan Vân Huyên thấy mặt cậu đỏ bừng thì nhìn vào bìa sách, cô vội vã hét lên một tiếng.

Đây là lần đầu tiên trong đời Quý Vũ biết đến "truyện tranh đam mỹ."

Hóa ra hai người đàn ông cũng có thể ở bên nhau như một cặp tình nhân, đó chính là "đồng tính" mà Đoàn Chúc đã nói.

Ăn trưa xong, Đan Vân Huyên thần bí đề nghị xem phim, hai cô gái ôm gối ngồi ở đầu giường, Quý Vũ ngồi cách họ một khoảng.

Đó là một bộ phim kể về câu chuyện của hai người đàn ông, tên là "Chuyện tình sau núi."

Lời tác giả:

"Chuyện tình sau núi" thật sự rất hay nha QAQ, mỗi lần xem là lại khóc.

Chương 39: Dừng lại; Bỏ cuộc; Rời đi

Thời gian thấm thoát thoi đưa, hơn một năm trôi qua, Quý Vũ đã vào lớp 12.

Kỳ nghỉ Tết năm nay Sầm Chi Hành cũng nhắn tin bảo sẽ dẫn cậu đến Giang Thành ở vài ngày, cậu tuy có động lòng nhưng lại không đồng ý.

Lớp 12 phải đến trường học bổ túc sớm một tuần, kỳ nghỉ Tết vốn đã ngắn, nếu còn đi đi lại lại thì quá phiền phức, hơn nữa tình trạng của ông nội dạo này không được tốt cho lắm, ông cứ thấy chóng mặt nên cậu phải ở nhà chăm sóc ông.

Đêm giao thừa, mấy món ăn chính trên bàn do chính tay Quý Vũ làm, cậu giờ đã học được tay nghề của ông nội, từ điêu khắc gỗ đến nấu ăn, tất cả đều làm rất thành thạo.

Ông nội lén lút lấy rượu mơ năm ngoái tự ủ ra, Quý Vũ không đồng ý: "Ông ơi, ông không thể uống rượu đâu, lát nữa huyết áp lại cao lên đấy."

Để theo dõi huyết áp của ông, lần trước khi đến bệnh viện lấy thuốc, Quý Vũ còn dùng tiền riêng mua một máy đo huyết áp, mỗi tối sau bữa cơm cậu sẽ đo cho ông, hầu như kết quả đều ổn định.

Ông nội không thể nói lại cháu trai nên cuối cùng ông chỉ uống một ngụm nhỏ, phần còn lại hầu hết đã vào bụng Quý Vũ.

Ăn cơm xong, cuộc gọi video của Sầm Chi Hành đến rất đúng giờ, Quý Vũ về phòng, cậu đặt điện thoại lên bàn học rồi chào anh: "Anh Hành, chúc mừng năm mới ~" Cậu ngọt ngào nói.

Sầm Chi Hành cười đáp: "Tiểu Vũ ngoan cũng năm mới vui vẻ nhé."

Anh Hành chắc mới hút thuốc xong, giọng anh khàn hơn bình thường.

Quý Vũ chống cằm nghiêng đầu nhìn anh.

Nhìn phong cảnh ở phía đối diện, có lẽ lại là ban công ở nhà anh, cậu thử hỏi: "Anh Hành, hình như mỗi năm cứ vào đêm giao thừa là anh lại không vui lắm?"

"Em cũng nhận ra à?" Sầm Chi Hành nhướng mày, anh nhìn thẳng vào Quý Vũ, ánh mắt quan tâm khiến trái tim Quý Vũ như mềm ra, anh nói: "Đúng là có một chút, gia đình tôi cứ thích nói nhiều."

Sầm Chi Hành không muốn nói về vấn đề này, anh chỉ trả lời qua loa vài câu, Quý Vũ cũng không hỏi thêm, hai người bắt đầu trò chuyện về kết quả học tập của Quý Vũ.

Môn Văn tổng hợp của Quý Vũ cũng tạm ổn, các môn như Văn và Anh chủ yếu là phải ghi nhớ, coi như là cũng tạm, nhưng điểm trung bình cuối kỳ với Toán thì lại không đủ điểm, xếp hạng tổng thể chỉ ở mức trung bình, muốn vào đại học top 1 rất khó.

Quý Vũ chống cằm, cậu thở dài: "Khó quá à —— Anh Hành, em vẫn muốn thi vào đại học ở Giang Thành, nhưng nếu không đậu thì sao?"

Giọng Quý Vũ lúc phàn nàn hệt như đang làm nũng, Sầm Chi Hành rất thích kiểu này, anh vui vẻ dỗ dành cậu: "Cố gắng thi đi, Tiểu Vũ của chúng ta là người rất giỏi mà."

Quý Vũ vùi mặt vào tay "Ừm" một tiếng, giọng cậu nặng nề: "Nếu thi không đậu thì sao, kỳ thi thử cuối kỳ em cũng không làm tốt." Cậu cúi đầu lèm bèm một hồi, lúc ngẩng đầu lên, đôi mắt cũng mờ đi.

Sầm Chi Hành bật cười, anh thoát khỏi màn hình cuộc gọi video rồi lướt qua danh bạ WeChat, nói: "Đại học Sư phạm Giang Thành có

chuyên ngành Giáo dục đặc biệt, là một trong ba trường top đầu trên toàn quốc, học kỳ sau sẽ có kỳ thi tuyển sinh dành riêng cho học sinh khiếm thính, nếu em sợ thi đại học không tốt thì có thể thử cái này."

Sầm Chi Hành thấy cậu cúi đầu không nói gì, anh xoa nhẹ hai ngón tay của mình, nếu bây giờ đang ở trước mặt đối phương, chắc hẳn anh đã nắm lấy cằm cậu nâng lên rồi, nhưng bây giờ cách nhau một cái màn hình, anh không làm gì được, may là Quý Vũ có bộ xử lý âm thanh nên vẫn có thể nghe thấy.

"Đang nghĩ gì vậy? Không muốn học chuyên ngành Giáo dục đặc biệt, muốn thi đại học bình thường sao? Ngẩng đầu lên nào."

Quý Vũ ngoan ngoãn ngẩng đầu lên, đôi mắt trong suốt lấp lánh như nước.

Cậu thì thầm: "Không phải không muốn... chỉ là... chỉ là không biết làm sao để cảm ơn anh Hành... Mấy chuyện này đâu có liên quan gì tới anh đâu mà anh còn giúp em tìm hiểu..."

Sầm Chi Hành cau mày nói: "Gì mà không liên quan, việc của em chính là việc của tôi, suốt ngày nghĩ không đâu, cứ làm màu thôi."

Mặc dù là lời mắng nhưng giọng Sầm Chi Hành lại rất nhẹ nhàng, Quý Vũ cũng biết điều đó, cậu dụi mặt vào lòng bàn tay, nhỏ giọng nói: "Anh, em xin lỗi mà."

Khi đã nghe tiếng "anh" rồi, Sầm Chi Hành cũng không tức giận nữa, anh xoay màn hình cho Quý Vũ xem pháo hoa mừng năm mới vào lúc 12 giờ.

Giữa tiếng pháo giòn giã, giọng nói trầm ấm của anh vang lên: "Chuyện tài liệu thi tuyển sinh em chờ vài ngày nữa tôi sẽ gửi cho em, em chuẩn bị theo yêu cầu trong đó, có chỗ nào không hiểu thì gọi điện cho tôi. Nhưng cũng phải chuẩn bị cho kỳ thi đại học nữa, mỗi môn bố trí thời gian ôn tập, đừng áp lực tâm lý, thi xong kỳ nghỉ

hè tôi sẽ đến đưa em tới Giang Thành, chúng ta sẽ thư giãn vài ngày, dù kết quả thế nào, tôi cũng sẽ mua cho em điện thoại và máy tính mới."

Giống như người lớn chuẩn bị cho kỳ thi đại học của con cái mình, từng việc nhỏ đều được lên kế hoạch rõ ràng, mọi lo âu và căng thẳng của Quý Vũ về kỳ thi đại học đã được xoa dịu.

Trước lúc đi ngủ, cuộc gọi video của họ vẫn chưa kết thúc, Quý Vũ tựa lưng vào đầu giường học từ vựng, bên kia màn hình, Sầm Chi Hành cũng vừa đóng sách lại, anh hỏi cậu: "Đọc cho tôi nghe xem nào?"

Thỉnh thoảng vào các tối cuối tuần, hai người cũng nói chuyện như vậy đến rất khuya, trước đây là kiểm tra từ vựng trong bài tập ngữ âm, giờ là kiểm tra tình hình ôn tập.

Quý Vũ thích cảm giác được Sầm Chi Hành giám sát, điều đó làm cậu thấy sự tồn tại của mình, có người chú ý đến cậu, có người quan tâm cậu.

Cậu chụp lại trang từ vựng cuối cuốn sách tiếng Anh rồi đóng sách lại, cụp mắt nhìn vào phần dưới mắt của Sầm Chi Hành.

"Trách nhiệm; Nghĩa vụ."

"Responsibility."

"Dừng lại; Bỏ cuộc; Rời đi."

"Quit."

.....

Quý Vũ phát âm tiếng Anh rất kém, nhưng Sầm Chi Hành có thể nghe hiểu được, vì kỳ thi đại học không có phần thi phát âm, về mặt

thi cử, yêu cầu tạm thời của anh với Quý Vũ chỉ là nhớ cách đánh vần từ.

Kiểm tra xong, Quý Vũ chỉ sai một từ, Sầm Chi Hành bảo cậu dùng bút đỏ gạch dưới từ đó rồi nhắc cậu đọc đi đọc lại nhiều lần.

Quý Vũ gật đầu, làm xong thì ngượng ngùng cười nhìn vào màn hình, Sầm Chi Hành hiểu ý, anh nhẹ nhàng nói: "Tiểu Vũ giỏi lắm."

Nói xong, cậu nhóc được như ý muốn, cậu cười khẽ, một tay cầm điện thoại, đứng dậy bỏ sách và bút vào cặp.

Trong màn hình, có thể nhìn thấy cổ chân thanh tú của Quý Vũ thoáng qua.

"Nhanh lên, dọn dẹp rồi lên giường ngủ đi."

Quý Vũ đáp "Vâng", cậu kéo khóa cặp lại sau đó chui vào chăn.

Màn hình bị lắc một chút, cuối cùng dừng lại ở khuôn mặt của Quý Vũ, khuôn mặt cậu thật sự rất đẹp, góc nghiêng cũng dễ thương, gò má đã có thịt một chút, giống hệt chú chuột nhỏ cuộn tròn trong hốc cây.

Sầm Chi Hành khựng lại một chút rồi lên tiếng trách móc: "Sao lại không mặc quần bông giữ ấm rồi?"

Chú chuột nhỏ nhỏ giọng "A" một tiếng rồi nhẹ nhàng oán giận: "Sao anh lại phát hiện ra vậy, anh Hành, anh đừng tinh mắt như vậy chứ."

Nói xong, cậu bò dậy mặc quần bông vào rồi mới chui lại vào chăn: "Xong rồi."

Ở màn hình đối diện, Sầm Chi Hành cũng đã dọn dẹp xong sách vở, chỉ còn lại ánh đèn ngủ nhỏ trên đầu giường, trong màn đêm yên

tĩnh, Quý Vũ lén lút bấm tăng âm lượng, cậu nghiêng tai nghe tiếng hít thở nhẹ nhàng từ phía đối diện, cơn buồn ngủ từ từ ập đến.

Lúc chuẩn bị đi ngủ, Sầm Chi Hành nói: "Tiểu Vũ ngủ ngon."

Giọng anh như lông vũ nhẹ nhàng lướt qua vành tai làm Quý Vũ tỉnh táo hơn một chút.

Trước khi cúp máy, hình như Sầm Chi Hành nghe thấy một tiếng thì thầm rất nhẹ.

"Quit." Phát âm cực kỳ chuẩn, giống như đã luyện tập vô số lần rồi vậy.

Âm thanh ấy vụt qua rất nhanh, trong bóng đêm tĩnh lặng, chỉ còn lại tiếng thở của chính cậu.

Lời tác giả:

Đều là từ vựng trong bài học tiếng Anh, sách giáo khoa phổ thông, Unit 1.

Chỉ là một chút gợi ý nhỏ.

Chương này chỉ là phần chuyển tiếp trong cuộc sống hàng ngày, chương tiếp theo sẽ kết thúc việc yêu xa! Hãy tin mình!!

Chương 40: Nguy kịch

Kỳ thi tuyển sinh riêng cho sinh viên khiếm thính tại Đại học sư phạm Giang Thành được tổ chức vào cuối tháng Ba.

Quý Vũ đã chuẩn bị hơn hai tháng dựa theo tài liệu mà Sầm Chi Hành gửi đến. Hai ngày trước kỳ thi, Sầm Chi Hành lái xe đến đón cậu.

Sầm Chi Hành ngồi ở ghế lái phía trước, tóc anh đã dài ra, nó rủ xuống sau cổ, chỉ đơn giản như vậy cũng khiến lòng Quý Vũ bớt lo lắng hơn. Cậu mân mê dây buộc tóc đã hơi cũ trên cổ tay, cậu do dự không biết có nên nhắc đến chuyện này hay không.

Sầm Chi Hành liếc nhìn Quý Vũ, xe từ con đường trong thôn gập ghềnh chuyển sang đường nhựa bằng phẳng, Quý Vũ vẫn không mở lời.

Sầm Chi Hành lên tiếng: "Nửa năm không gặp, hình như Tiểu Vũ xa cách tôi rồi." Lần cuối bọn họ gặp nhau là vào kỳ nghỉ hè.

Quý Vũ không hiểu sao Sầm Chi Hành lại nhận ra điều đó, cậu vội vàng giải thích: "Không có đâu! Sao em lại xa cách anh được chứ?"

Trong lúc dừng đèn đỏ, Sầm Chi Hành nghiêng đầu nhếch môi cười nhìn cậu, lúc này Quý Vũ mới nhận ra anh đang trêu mình, cậu bỗng cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Cuối cùng, Quý Vũ cố gắng nói một câu: "Anh đừng trêu em nữa."

Đại học sư phạm Giang Thành lớn hơn Quý Vũ tưởng. Sầm Chi Hành chỉ có thể đưa cậu đến cổng trường, anh kiểm tra lại dụng cụ thi và pin của máy tính bảng, sau đó vỗ nhẹ vào vai cậu, anh nói: "Cố gắng lên, đừng căng thẳng quá."

Nói không căng thẳng là sai, lòng bàn tay Quý Vũ đã ướt đẫm mồ hôi nhưng cậu vẫn nhỏ giọng đáp lại: "Vâng."

Cậu không muốn Sầm Chi Hành lo lắng.

Cổng trường có rất nhiều phụ huynh của các thí sinh khiếm thính, sau khi ghi tên tại khu vực đăng ký, một tình nguyện viên mặc áo vest đỏ tiến đến dẫn cậu đi.

Đại học sư phạm Giang Thành rất lớn, đi xe buýt mất hơn hai phút, nếu đi bộ trong những con đường rợp bóng cây cũng dễ bị lạc, may mắn là tình nguyện viên rất tốt bụng, Quý Vũ có thể cảm nhận được sự tử tế từ họ, người đó dẫn cậu đến điểm thi tại tòa nhà giáo dục đặc biệt, tình nguyện viên nói "cố lên" rồi mới rời đi.

Kỳ thi dễ hơn Quý Vũ tưởng tượng, ngày đầu thi môn Toán, Văn, Anh, ngày hôm sau thi môn Văn học tổng hợp.

Quý Vũ chỉ cảm thấy nhẹ nhõm khi buổi chiều ngày thứ hai được tình nguyện viên dẫn ra khỏi trường.

Sầm Chi Hành đứng trong đám đông phụ huynh đang đợi con mình, anh nổi bật như hạc giữa bầy gà, Quý Vũ nhẹ nhàng rồi chạy về phía anh, sau đó được anh ôm một cái.

"Cảm giác thế nào?"

"Ổn ạ. Đề không khó."

Sầm Chi Hành cười rồi lấy một hộp sữa ra cho cậu: "Tiểu Vũ giỏi quá." Anh gắn ống hút sau đó đưa lên miệng Quý Vũ.

Quý Vũ mỉm cười, đôi mắt màu trà cong lại, cậu cầm lấy hộp sữa hút một hơi.

Sầm Chi Hành lấy hộp sữa rỗng trong tay cậu đi vứt, sau đó anh quay lại, nắm lấy cổ tay trái của Quý Vũ, tháo dây buộc tóc cũ ra rồi

thay cái mới vào.

Cùng kiểu dáng, cùng màu sắc.

Sầm Chi Hành vuốt nhẹ lên má Quý Vũ, anh nói: "Lát nữa ăn cơm em giúp tôi buộc tóc nhé."

Mắt Quý Vũ sáng lên, cậu gật đầu như gà con mổ thóc, khi bị đẩy vào ghế sau cậu vẫn không ngừng hỏi: "Anh Hành, sao anh làm được vậy! Làm sao anh biết em đang nghĩ gì?"

Không ai không thích một cậu nhóc đẹp trai, tin tưởng và ngưỡng mộ mình hết lòng cả, Sầm Chi Hành cũng không ngoại lệ, anh bị cậu làm đến nỗi không thể tập trung lái xe, anh khẽ tặc lưỡi: "Từ giờ tôi sẽ gọi em là chim sẽ, suốt ngày líu ríu không ngừng."

Tháng Tư là mùa thu hoạch mơ xanh, kỳ nghỉ lễ Thanh Minh kéo dài ba ngày, ngày đầu cậu và ông nội đi tảo mộ tổ tiên, hai ngày sau Quý Vũ dành thời gian để hái mơ.

Biến cố xảy ra ngay lúc này.

Quý Vũ đang ngồi trên nhánh cây mơ xanh thì không hiểu vì sao tim cậu lại đập nhanh. Cậu nhìn về hướng nhà mình nhưng không thể kiềm chế cảm giác lo lắng bất chợt này.

Đột nhiên, Đại Hoàng từ xa chạy tới, nó sủa ầm ĩ dưới gốc cây. Quý Vũ ngẩn người vài giây, cậu vội vàng nhảy xuống, cũng không kịp mang theo giỏ tre mà chạy nhanh về nhà.

Chỉ vừa đến trước sân, cậu đã thấy ông nội nằm sõng soài dưới đất, cánh cửa bị Đại Hoàng húc đổ treo lơ lửng.

Trong đầu cậu mọi thứ như quay cuồn, tim Quý Vũ hẫng một nhịp, cậu nhanh chóng lao đến trước mặt ông nội, tay chân cậu cứng đờ, vội vã đứng dậy chạy vào trong nhà, lấy điện thoại gọi số cấp cứu 120.

Có lẽ vì quá căng thẳng nên giọng cậu không được ổn định, nhân viên trực tổng đài hỏi lại nhiều lần. Quý Vũ cố gắng bình tĩnh lại, cậu ngồi xuống bên cạnh ông nội, báo địa chỉ chính xác rồi từ từ miêu tả các triệu chứng.

Theo chỉ dẫn của nhân viên tổng đài, cậu nhẹ nhàng đỡ ông nội nằm thẳng, một tay đỡ sau gáy ông, tay kia nhanh chóng cởi áo khoác, gập lại rồi đặt dưới cổ ông.

Khi con người rơi vào tình trạng căng thẳng tột độ, hầu như không còn cảm xúc gì nữa. Quý Vũ có thể nghe thấy tim mình đập như trống, nhưng đầu óc lại rất tỉnh táo.

"Bác sĩ, nhà tôi ở giữa sườn núi, xe cứu thương không thể lên được, tôi có nên cõng ông nội xuống núi không?"

"Cậu thử kiểm tra mắt ông nội xem."

Quý Vũ làm theo, khi ngón tay chạm vào mí mắt lạnh ngắt của ông nội, cậu khẽ run lên, cố gắng giữ bình tĩnh: "Có rất nhiều tia máu đỏ."

"Vậy thì đừng cõng bệnh nhân xuống, giữ cho ông ấy nằm thẳng, tôi sẽ thúc giục đội cứu thương nhanh chóng đưa cáng lên."

Cho đến khi ngồi ngoài phòng phẫu thuật, Quý Vũ vẫn chưa bình tĩnh lại được.

Ánh mắt cậu cứng đờ, sàn trên hành lang ánh màu đỏ của biển báo "Đang phẫu thuật" trên cửa, cuối cùng, cậu mệt mỏi nhắm mắt lại một lúc lâu.

Không biết cậu đã ngồi ở đó bao lâu, Quý Vũ lôi điện thoại ra thì thấy mấy cuộc gọi video nhỡ từ Sầm Chi Hành. Nhìn vào thời gian, cậu ngạc nhiên nhận ra rằng thời gian chờ đợi dài đằng đẵng chỉ mới trôi qua có nửa tiếng.

Cậu mệt mỏi co tay lại, lúc này Sầm Chi Hành lại gọi video đến. Quý Vũ bấm từ chối rồi đánh chữ, cậu xoá đi xoá lại mấy lần, cuối cùng vẫn gửi đi:

[Anh Hành, anh có thể đến Bệnh viện Miên Trúc số 2 không?]

Cậu vẫn ích kỷ, kéo Sầm Chi Hành vào chuyện này.

Sầm Chi Hành lái xe từ Giang Thành tới, đúng vào dịp lễ Thanh Minh nên đường xá hơi tắc, anh chạy nhanh tới đâu cũng mất nhiều thời gian hơn bình thường.

Ca phẫu thuật của ông nội đã hoàn thành, trong quá trình phẫu thuật đã hai lần thông báo nguy kịch, Quý Vũ ký tên lên giấy cam kết những hai lần, may mắn là không có gì nghiêm trọng, ông hiện đang nằm trong ICU.

Sầm Chi Hành vội vã chạy lên tầng ba, anh thấy Quý Vũ đang ngồi trên băng ghế kim loại lạnh lẽo trong hành lang bệnh viện, tay cậu cầm điện thoại, không biết đang làm gì.

Anh gọi: "Tiểu Vũ" nhưng Quý Vũ không để ý, cậu vẫn cúi đầu ngồi đó, mãi cho đến khi anh tiến lại gần, Quý Vũ vẫn không ngẩng đầu lên, Sầm Chi Hành mới nhận ra có gì đó không ổn.

Màn hình điện thoại là giao diện của Baidu, dòng tìm kiếm đầu tiên hiển thị "Tỷ lệ sống sót của bệnh nhân xuất huyết não vào ICU là bao nhiêu."

Anh cởi áo khoác rồi khoác lên vai Quý Vũ. Tiết trời đầu xuân khá lạnh, áo khoác của Quý Vũ đã được dùng làm gối cho ông nội nên quên mang đi, đến bệnh viện cậu chỉ mặc một cái áo dài tay, cũng không cảm thấy lạnh, dường như mọi thứ đều trở nên tê liệt.

Quý Vũ ngẩn người vài giây rồi mới ngẩng đầu lên, áo khoác ấm áp của Sầm Chi Hành bao quanh cậu. Sầm Chi Hành quỳ xuống ôm cậu

vào lòng, rất ấm, giống như khi còn trong bụng mẹ được bao bọc trong nước ối.

Máy tính bảng hết pin, cậu vốn định sau khi hái mơ xong sẽ về nhà sạc, nhưng mọi chuyện diễn ra quá đột ngột, Quý Vũ không kịp chuẩn bị gì cả, hoảng loạn đến mức chẳng còn để ý đến chuyện gì.

Giờ đây, cậu không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào, thế giới như im lặng chỉ còn lại mình cậu.

Nhưng Sầm Chi Hành chen vào, dùng hơi ấm của cơ thể, dùng những cái chạm, dùng nhịp tim đang đập mạnh để nói với cậu: "Đừng sợ, có anh Hành ở đây rồi."

Lời tác giả:

Viết xong chương này mình thấy rất đau lòng. Ông nội mình cũng đã qua đời vào sáng ngày 1 tháng 1 năm nay. Viết chương này thật sự rất khó khăn.

Chương 41: Nhìn thêm một chút

Quý Vũ mệt mỏi tựa trán lên vai Sầm Chi Hành, cậu im lặng rất lâu. Sầm Chi Hành cũng ôm cậu không nói lời nào.

Tóc của Quý Vũ đã dài hơn, mềm mại rũ xuống trán che khuất nét mặt nên không thể nhìn rõ biểu cảm của cậu. Cậu lặng lẽ để Sầm Chi Hành tùy ý làm gì thì làm.

Sau khi kiểm tra, pin của bộ xử lý âm thanh đã cạn sạch. Sầm Chi Hành dứt khoát tháo nó ra, anh nhẹ nhàng tháo một bên trước. Thấy Quý Vũ không chống cự anh mới tháo bên còn lại.

Anh không tìm thấy hộp đựng trong túi áo của Quý Vũ, có lẽ nó đã nằm trong cái áo khoác ở nhà. Nhưng cũng không phải chuyện lớn.

Việc chăm sóc bệnh nhân rất quan trọng. Bác sĩ đặc biệt dặn dò trong 24 giờ đầu phải có người nhà ở bên.

Sau khi an ủi Quý Vũ một lúc, Sầm Chi Hành rời đi mua cơm. Lúc anh quay lại, Quý Vũ vẫn giữ nguyên tư thế chống hai tay lên đầu gối, khom lưng ngồi trên ghế.

Sầm Chi Hành ngồi cạnh Quý Vũ suốt một đêm. Đến khuya, có y tá mở cửa đi ra để tìm Quý Vũ ký giấy khoảng hai ba lần. Anh có thể thấy mỗi lần cửa mở, Quý Vũ đều rất căng thẳng, cơ thể vô thức cứng đờ.

May mắn thay chỉ là ký giấy kiểm tra, không có tình huống gì nghiêm trọng.

Quý Vũ không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Con người đứng trước bệnh tật đều rất bất lực. Trước phòng ICU không thiếu những người nhà bệnh nhân trải chiếu ngủ dưới đất hay nằm nhoài trên băng ghế. Lúc này đây, Quý Vũ cũng vậy. Cậu còn

có thể làm gì khác ngoài việc cầu nguyện trong lòng hết lần này đến lần khác.

Sáng hôm sau, tia nắng đầu tiên chiếu qua cửa sổ, Quý Vũ bị chói mắt đến mức không mở ra được.

Sầm Chi Hành từ hành lang đẩy cửa bước đến. Những người nhà bệnh nhân đang nằm dưới đất vẫn chưa thức. Anh nhẹ nhàng bước tới, tay cầm cốc sữa đậu nành ấm áp áp lên má Quý Vũ.

"Ăn chút gì đi, cố gắng gượng cũng không phải cách."

Mi mắt Quý Vũ run run, má cậu chạm nhẹ vào thành cốc ấm, sau đó mới từ từ ngước mắt lên.

Sầm Chi Hành đứng ngược sáng, trông hệt như lần đầu hai người gặp mặt. Ánh sáng buổi sớm vàng nhạt bao phủ trên người anh khiến cậu không nhìn rõ biểu cảm của anh. Quý Vũ ngơ ngác chú ý đến áo len hơi mỏng trên người anh. Phải mất một lúc cậu mới nhớ ra phải trả lại áo khoác cho anh.

"Không cần đâu." Sầm Chi Hành ngồi xuống đưa phần ăn sáng cho cậu: "Em cứ khoác đi, tôi không lạnh."

Một mùi thuốc lá nhè nhẹ thoảng qua. Ánh mắt Quý Vũ dừng lại trên gương mặt Sầm Chi Hành rất lâu. Dù thoáng qua nhưng cậu vẫn bắt được sự mệt mỏi ẩn sâu trong đôi mắt của anh.

Anh Hành đã thức trắng cả đêm với cậu.

Quý Vũ mấp máy môi vài lần, cậu không biết phải nói gì. Cậu không mở lời được. Trái tim cậu bị những cảm xúc phức tạp, hỗn loạn lấp đầy, khiến việc đập bình thường cũng trở nên khó khăn, thật nặng nề, u ám làm sao.

Có lẽ vài phút đã trôi qua, cũng có thể chỉ là vài giây. Cuối cùng, Quý Vũ khẽ nói: "Xin lỗi."

Cậu không nghe thấy giọng mình khàn đến mức nào, cách phát âm cũng không đúng. Cậu nuốt khan, lặp lại: "Anh Hành, xin lỗi."

Sầm Chi Hành cau mày, vẻ mặt anh trầm xuống. Anh xé ống hút, c.ắm vào cốc sữa đậu nành rồi đưa đến môi Quý Vũ.

"Đây là câu không nên nói nhất."

Ống hút hơi đ.è xuống môi dưới, Quý Vũ như tỉnh táo một chút. Cậu từ từ cầm lấy cốc uống.

Từ hôm qua đến giờ Quý Vũ rất im lặng. Ngay cả lúc ăn bánh bao, cậu cũng nhai rất nhẹ, phản ứng chậm chạp, lòng đầy nặng nề.

Sau khi nhìn cậu ăn sáng xong, Sầm Chi Hành đi về phía hành lang cầu thang.

Cánh cửa an toàn nặng nề khép lại. Đây gần như là một không gian khép kín, hầu như không có ai lui tới. Trong không khí lơ lửng chút mùi thuốc lá.

Quý Vũ ngẩng đầu lên nhìn thì vô tình chạm phải mắt Sầm Chi Hành, cậu khẽ tránh đi, nét mặt điềm nhiên như thể chưa có gì xảy ra.

Sầm Chi Hành khẽ thở dài, dùng ngón tay nâng cằm Quý Vũ lên, ép cậu đối diện với mình. Đây là cách anh vẫn thường dùng mỗi khi cậu né tránh anh lúc chưa làm phẫu thuật cấy ốc tai. Trước đây, do cách nhau một màn hình nên anh chẳng thể làm được, còn bây giờ, khi máy trợ thính đã hết pin, anh không còn lựa chọn nào khác. Nhưng sự nặng nề đè nén trong lòng khiến nụ cười của Sầm Chi Hành chẳng thể nào xuất hiện.

"Bác sĩ điều trị chính nói nếu ông Quý vượt qua được giai đoạn này, đợi tình trạng ổn định thì có thể sắp xếp chuyển viện. Trưởng khoa não của bệnh viện Giang Thành đang giúp liên hệ với chuyên gia khoa não ở thủ đô để tổ chức hội chẩn. Sẽ không sao đâu."

Ngoài những lời cầu nguyện duy tâm, Sầm Chi Hành cũng không thể làm được nhiều hơn. Lượng máu tụ do xuất huyết não của ông nội Quý Vũ khá lớn, có thể cứu được tạm thời đã là một điều may mắn. Tất cả chỉ có thể cố gắng hết sức, còn lại phó mặc cho số phận.

Quý Vũ mở miệng, vô số lời muốn nói dồn đến miệng rồi nghẹn lại, cuối cùng cậu chỉ thốt ra được một câu khô khốc: "Cảm ơn."

Ở khoảnh khắc nào đó, Quý Vũ không biết có phải mình quá lạnh lùng hay không. Ông nội đang nằm trong phòng ICU, sống chết chưa biết thế nào, Sầm Chi Hành đã tận dụng nhiều mối quan hệ giúp cậu rất nhiều, vậy mà cậu vẫn lạnh nhạt, trống rỗng như thế này.

Mọi cảm xúc trên cơ thể dường như bị một hố đen nuốt chửng, chỉ còn lại một cái xác vô hồn. Máu trong người dồn hết về một chỗ, chỉ đủ duy trì nhịp đập của trái tim.

Cậu vô thức siết chặt dây buộc tóc trên cổ tay trái, móng tay cắm sâu vào da thịt, nhưng lại bị Sầm Chi Hành nhẹ nhàng gỡ ra.

Không biết đây đã là lần thứ bao nhiêu trong ngày, Sầm Chi Hành nhẹ nhàng an ủi cậu, kéo cậu vào lòng, dịu dàng v.uốt ve lưng cậu.

Quý Vũ nắm chặt lấy áo trên ngực Sầm Chi Hành, cậu cứng ngắc hít một hơi.

Trong khoảnh khắc ấy, cậu thấy mình thật hèn hạ.

Cậu không muốn chết, cũng không muốn ông nội chết, lại kéo theo Sầm Chi Hành – một người hoàn toàn không liên quan - cậu hút lấy

máu, hơi ấm và cảm xúc của anh, hành động chẳng khác gì một con đỉa.

Ông nội bây giờ chắc đang rất đau đớn, còn anh Hành ở bên cạnh cậu chắc chắn cũng mệt mỏi vô cùng.

Đến đêm thứ tư ở ICU, tình trạng của ông nội xấu đi.

Chỉ trong vòng vỏn vẹn hai tiếng, không biết Quý Vũ đã ký biết bao nhiêu giấy tờ, hầu hết là các thiết bị duy trì mạng sống rất đắt tiền cần sự đồng ý của gia đình. Lần cuối cùng y tá bước ra, trên tay không còn cầm bất kỳ giấy tờ nào.

Hơi thở của Quý Vũ bỗng trở nên nặng nề. Cậu không muốn nghe y tá nói, nhưng bộ xử lý âm thanh vừa thay pin đang hoạt động rất trơn tru, âm thanh rõ ràng truyền vào tai cậu.

Ông nội đang nằm trên giường bình, cơ thể ông gắn đầy ống dẫn, nằm giữa các thiết bị y tế. Quý Vũ nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay có gắn kim tiêm của ông, lòng bàn tay ông thô ráp, vẫn còn hơi ấm.

Quý Vũ chớp mắt liên tục, cậu cố kìm nước mắt, muốn nhìn ông thêm vài lần. Nhưng trước mắt cậu chỉ là khuôn mặt gầy mòn và mờ nhạt dưới lớp mặt nạ dưỡng khí.

Màn hình hiển thị nhịp tim vẫn đang đập, lồng ng.ực của ông vẫn còn dấu hiệu của sự sống. Cậu nhìn chằm chằm chúng không rời mắt.

Y tá thở dài nói: "Có muốn rút máy thở không? Bây giờ nhịp thở và nhịp tim của ông cụ đều do máy móc duy trì."

Mắt Quý Vũ đỏ hoe, cậu lập tức ngước lên nhìn y tá. Bàn tay Sầm Chi Hành nhẹ nhàng đặt lên vai cậu.

Cậu không biết mình đã nói "rút" từ lúc nào. Khi mặt nạ dưỡng khí được tháo ra, cuối cùng cậu cũng có thể nhìn rõ khuôn mặt của ông

nội – người đã ở bên cậu từ lúc cậu sinh ra đến bây giờ.

Cậu nắm lấy tay ông, tựa đầu vào, chạm vào trán ông. Đường sóng trên màn hình hiển thị nhịp tim dần trở nên bằng phẳng, thân nhiệt dần nguội đi, cuối cùng máy phát ra một âm thanh đau thương kéo dài: "Bíp——"

Ông nội mất rồi.

Cậu không biết cách lo liệu hậu sự. Sầm Chi Hành muốn giúp cậu nhưng Quý Vũ từ chối.

Cậu học theo cách ông nội từng lo hậu sự cho cha mình, liên hệ nhà tang lễ và sắp xếp hỏa táng.

Lúc ôm hũ tro cốt của ông, cậu vô thức đưa tay lau mặt, chạm phải những vệt nước mắt khô cạn còn đọng lại.

Quý Vũ muốn về nhà, ngôi nhà nằm lưng chừng giữa núi ở thôn Thương Khê, trấn Miên Trúc.

Sầm Chi Hành thật sự lo lắng cho trạng thái hiện tại của cậu, anh gác lại toàn bộ công việc quan trọng để đưa cậu về.

Năm đó, ông nội lo hậu sự cho cha cậu rất nhanh, chỉ mất có hai ngày. Lúc ấy cậu không hiểu, nhưng bây giờ có lẽ đã hiểu được.

Lấp xong xẻng đất cuối cùng, nhìn tấm ảnh của ông nội trên bia mộ, nước mắt Quý Vũ đột nhiên rơi xuống không ngừng.

"Mình không còn ông nội nữa." Cậu bỗng nhẹ nhàng thốt lên.

Lời tác giả:

Vừa viết vừa khóc tèm lem. Cảm ơn các bạn đọc đã an ủi ở chương trước. Những người còn sống phải thay họ sống thật tốt nhé.

Chương 42: "Em muốn ngủ với anh."

Đại Hoàng là một chú chó có linh tính, dường như nó biết chuyện gì đã xảy ra. Cái đuôi cụt ngắn ngủn không còn vẫy nữa, nó khe khẽ "gâu" rồi quỳ gối trước mộ của ông nội, kêu vài tiếng như đang nói lời cuối cùng với ông. Một lát sau, nó đứng dậy, đưa đầu li.ếm lấy tay cậu chủ nhỏ.

Đầu ngón tay cảm nhận được hơi ấm ẩm ướt, Quý Vũ ngẩn ngơ vuốt nhẹ đầu Đại Hoàng.

Những ngày túc trực ngoài cửa phòng ICU, cậu chẳng để ý được gì khác, Đại Hoàng là nhờ dì Lý đến cho ăn.

Trên đường trở về, cậu tình cờ gặp dì Lý đang bày sạp bán hàng. Thời tiết vẫn còn lạnh, dì Lý xoa xoa đôi tay vì giá rét. Quý Vũ mua hết một cân rưỡi dâu tằm cuối cùng của dì, bảo dì về sớm nghỉ ngơi.

Dì Lý muốn nói gì đó nhưng lại ngập ngừng. Lúc Quý Vũ trả tiền, dì đẩy lại, lưỡng lự nói: "Nhóc Vũ à, ông cháu..."

Quý Vũ cúi đầu xuống, sau đó nhanh chóng nhét tiền vào túi áo của dì Lý.

Cậu muốn gượng cười khách sáo, nhưng khóe môi như bị dán chặt lại, không thể nhếch lên được. Cuối cùng chỉ giữ một biểu cảm không mấy đẹp đẽ, cậu nói: "Rạng sáng hôm qua ông mất rồi ạ."

Dì Lý im lặng chẳng nói được gì. Dì không thể tưởng tượng nổi, ông cụ mà tuần trước dì còn gặp trên đường đi chợ, hôm qua đã không còn nữa.

"Đột ngột quá..." Dì nói: "Không tổ chức tang lễ gì sao?"

"Chắc là không ạ, người trong thôn cũng không thích nhà cháu."

Quý Vũ chỉ rơi hai giọt nước mắt rồi không khóc thêm nữa, cậu được Sầm Chi Hành dắt tay đưa về nhà, Đại Hoàng lẽo đẽo theo sau.

Cuối tuần không phải đi học, mọi thứ dường như chẳng thay đổi quá nhiều. Quý Vũ vẫn nấu ăn rồi ăn cơm như thường lệ. Đến chiều, cậu chợt nhớ ra bây giờ đang độ tháng tư, đây là khoảng thời gian nên ngâm rượu mơ mới phải, rồi cậu lại nhớ đến cái giỏ tre còn để quên ở sườn núi.

Sầm Chi Hành đi tới hỏi: "Muốn ra ngoài đi dạo không?"

Quý Vũ giật mình như chim sợ ná, cơ thể cậu run lên, sau đó cậu quay lại nhìn thấy Sầm Chi Hành thì mới từ từ ngồi xuống, cậu đưa ngón trỏ lau lớp bụi mỏng bám trên lớp giấy niêm phong của chum rượu.

"Rượu ngâm tháng tư năm ngoái, Tết vừa rồi em còn bảo ông uống ít thôi. Ông không vui lắm, nhưng vẫn nghe lời em, chỉ nhấp một ngụm nhỏ."

"Biết vậy đã để ông uống theo ý thích. Sau khi bị cao huyết áp, ông chẳng được ăn món gì hợp khẩu vị nữa."

Trước khi trời tối, bọn họ đến rừng mơ trên núi. Giỏ tre của Quý Vũ vẫn nằm đó, mơ xanh rơi đầy đất, có quả vỏ đã nứt, bắt đầu thối rữa, có quả vẫn còn nguyên vẹn.

Quý Vũ ngồi xuống dựng lại giỏ tre, mặt bên úp xuống đất dính đầy bụi bẩn. Cậu không mang khăn tay, trong lúc đang suy tư thì Sầm Chi Hành rút hai tờ khăn ướt ra, anh ngồi xổm xuống kéo giỏ tre lại gần, lau nó từ trên xuống dưới.

Quý Vũ ngẩng đầu nhìn Sầm Chi Hành chăm chú lau giỏ tre, mái tóc hơi dài rũ xuống hai bên tai vì động tác của anh mà hơi lắc lư. Ánh hoàng hôn rực rỡ sau lưng anh tựa như một thước phim.

Cậu vô thức sờ lên dây buộc tóc trên cổ tay trái, ngón tay cái nhẹ nhàng mân mê nó, rồi cậu khom người nhặt lấy những quả mơ còn nguyên vẹn.

Hai ngày cuối tuần, Quý Vũ cố gắng làm bản thân thật bận rộn, cậu làm bất cứ việc gì cũng có Sầm Chi Hành ở cạnh.

Đôi lúc, sự hiện diện của Sầm Chi Hành rất thấp, hoặc có thể nói rằng nhịp điệu của anh và Quý Vũ rất đồng điệu. Anh như một dòng nước dịu dàng, bao lấy gai nhọn trên người Quý Vũ, âm thầm nói với cậu rằng không cần phải quá bận tâm. Chính vì thế mà ở bên anh, cậu cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn.

Nhưng bản chất Sầm Chi Hành là người mạnh mẽ, anh quen với việc giữ quyền chủ động. Quý Vũ biết, lần này là anh cố ý nhường nhịn cậu.

Quý Vũ viết nhãn "Ngày 21 tháng 4 năm 2018" rồi lần lượt dán lên chum rượu, cậu ôm các chum rượu vào nơi râm mát trong nhà, ánh mắt cậu dừng lại vài giây trên những nhãn dán phía sau. Đó là nét chữ của Sầm Chi Hành, rất đẹp.

Đây là lần đầu tiên cả hai người cùng nhau ngâm rượu, Sầm Chi Hành tham gia mọi công đoạn, từ rửa, phơi, bỏ vào chum cho đến niêm phong...

Quý Vũ đứng dậy, xoay người nhào vào lòng Sầm Chi Hành. Cậu biết đối phương luôn ở phía sau mình, anh đỡ lấy cậu, giữ cậu, không để cậu ngã.

"Anh." Cậu khẽ gọi.

"Ừm." Sầm Chi Hành cũng nhẹ đáp.

"Anh."

"Ở đây."

Quý Vũ vô thức gọi anh, Sầm Chi Hành cũng không thấy phiền, anh bế cậu nhóc đi rửa tay, rửa xong lại lau khô giúp cậu.

Bàn tay của Quý Vũ gầy gò, các khớp xương hiện rõ. Lật cổ tay lên, những mạch máu xanh nhạt dưới da trải dài trông giống như rễ cây bám sâu vào lòng đất. Lòng bàn tay cậu có những vết chai do thường xuyên cầm dao khắc giống hệt ông nội, đó là dấu ấn của cuộc sống để lại.

Sầm Chi Hành nhìn nó một lúc lâu, Quý Vũ khẽ rụt tay lại, nhưng Sầm Chi Hành vẫn nắm lấy cổ tay cậu, khiến cậu không thể rút tay về. Cuối cùng, cậu bị nửa ôm nửa kéo về phòng.

Sầm Chi Hành xoa đầu cậu giống như ngày hôm qua, anh nói: "Ngủ sớm đi."

Quý Vũ nhìn vào mắt anh. Đôi mắt của người đàn ông sắc bén như lưỡi dao, nhưng khi nhìn cậu lại dịu dàng đến lạ.

Sầm Chi Hành xoay người định ra ngoài, Quý Vũ bỗng thấy hụt hẫng, cậu do dự nắm lấy góc áo của anh.

Sầm Chi Hành dừng bước, anh quay người lại nhìn vào tay cậu rồi nhìn vào mặt cậu.

Sợ bị từ chối, Quý Vũ nhanh miệng nói trước: "Em muốn ngủ với anh."

Cậu đã từng xem "Chuyện tình sau núi", nên dù đây chỉ là câu nói đơn giản nhưng lại mang đến hàm ý không được trong sáng cho lắm. Nói xong, Quý Vũ lập tức nhận ra có gì đó sai sai nên lắp bắp bổ sung thêm:

"Em muốn ngủ với anh... giống như hồi ở Giang Thành ấy. Có được không anh?"

Sầm Chi Hành nhìn cậu vài giây, khóe môi anh cong lên, anh thoải mái nói: "Đã gọi là anh rồi, sao tôi lại không đồng ý được?"

Sầm Chi Hành cũng từng nói câu này trước đó rồi, như thể cậu chỉ cần gọi một tiếng "anh" là có thể đổi lấy kim bài miễn tử. Bất kể Quý Vũ đưa ra yêu cầu gì sau tiếng "anh", Sầm Chi Hành với tư cách là "anh" đều sẽ đồng ý.

Ẩn ý này được giấu kín, giống như đôi mắt đen thăm thẳm của Sầm Chi Hành, thỉnh thoảng đôi mắt ấy nhìn Quý Vũ với vẻ vừa bí ẩn vừa khó đoán. Nhưng Quý Vũ vẫn chưa thể chạm đến tầng sâu của ánh nhìn ấy.

Cậu chỉ biết những điều gì nằm trên bề mặt, ví dụ như hôm nay — Sầm Chi Hành đã đồng ý ngủ với cậu.

Đây là lần đầu tiên Quý Vũ cong môi cười kể từ khi ông nội qua đời. Cậu ôm chăn gối đi theo Sầm Chi Hành về phòng anh.

Mấy ngày gần đây, Quý Vũ không ngủ được ngon, dù cố ngủ nhưng lúc nào cũng gặp ác mộng, cậu thường xuyên giật mình tỉnh giấc.

Nằm bên cạnh Sầm Chi Hành, cậu nhẹ nhàng chạm vào cánh tay anh, cảm giác an tâm hơn nhiều, Quý Vũ nhanh chóng chìm vào giấc ngủ. Nhưng cậu vẫn mơ thấy ác mộng, lúc thì cuộn tròn, lúc thì lật người, miệng lẩm bẩm những âm thanh không rõ nghĩa.

Sầm Chi Hành tỉnh giấc một lúc, anh kéo lấy chăn của cậu muốn đắp lại phần chân lộ ra ngoài nhưng được giữa chừng thì anh dừng lại. Cuối cùng, anh lật chăn của Quý Vũ sang một bên, kéo cậu vào trong chăn mình rồi ôm lấy cậu.

Trọng lượng vòng tay đặt trên eo mang lại cảm giác an toàn nhất định cho Quý Vũ. Cậu bị ai đó giữ chặt lấy

Giống như một cách nhắc nhở rằng: Vẫn còn có người sẵn sàng quan tâm đến cậu.

Từ độ nửa đêm đến rạng sáng Quý Vũ không còn giật mình nữa, hơi thở đều đều nhẹ nhàng phả lên vùng da mỏng trên xương quai xanh của Sầm Chi Hành.

Có hơi nhột.

Làm cho Sầm Chi Hành không thể ngủ ngon giấc.

Lời tác giả:

Anh Hành sắp bị câu đến mức muốn cong thành móc câu luôn rồi!

Chương 43: "Tiểu Vũ ngoan."

Sáu giờ sáng, báo thức rung lên.

Quý Vũ nhanh chóng thức dậy, đầu óc vẫn còn mơ mơ màng màng, cậu nheo mắt dụi đầu vào lòng Sầm Chi Hành. Vừa ngẩng đầu lên, cậu vô tình đụng phải cằm anh, bị đau đến nhăn mặt, lúc này cậu mới nhận ra sự bất thường.

Sầm Chi Hành đang siết nhẹ vòng tay ôm lấy eo cậu, ánh mắt khép hờ nhìn cậu.

"Giống như cừu non ấy."

Quý Vũ nhìn khẩu hình anh, cậu khó hiểu nghiêng đầu, không hiểu ý của câu này.

Điện thoại vẫn rung, Sầm Chi Hành vươn cánh tay tắt đi, tiện tay lấy bộ xử lý âm thanh đã sạc đầy đưa cho Quý Vũ đeo.

"Thứ hai phải đi học đúng không?" Anh lười biếng hỏi.

"Ừm." Quý Vũ len lén nhìn anh, cậu nhớ lại lần trước, cũng vào buổi sáng, Sầm Chi Hành nửa tỉnh nửa mê, cánh tay anh đặt hờ trên trán để lộ đường nét quai hàm sắc sảo.

Sầm Chi Hành vốn hay ngủ nướng, nếu không có việc gì cần thiết thì anh thường sẽ ngủ tới trưa. Sáu giờ sáng đúng là quá sớm với anh.

Khoảng nửa phút sau, anh lại hỏi: "Mấy giờ đi?"

"Sáu giờ năm mươi ra khỏi nhà, bảy giờ rưỡi có tiết tự học buổi sáng."

"Ừm."

Quý Vũ hít sâu một hơi, cậu hít lấy mùi hương dễ chịu trên người Sầm Chi Hành, sau đó cậu bò ra khỏi ổ chăn ấm áp, cẩn thận kéo góc chăn lại cho anh.

Cậu nhanh chóng thay quần áo, rửa mặt bằng nước lạnh để tỉnh táo hẳn.

Lúc cháo dâu tằm gần chín, Sầm Chi Hành bước ra, Quý Vũ đứng ngơ ngác trước bếp, mắt nhìn ngọn lửa nhảy múa dưới đáy nồi, không biết cậu đang suy nghĩ gì mà lại thơ thẩn như vậy.

Sầm Chi Hành cố ý giậm chân, Quý Vũ giật mình hoàn hồn quay đầu nhìn anh, nhưng cậu vẫn còn rất buồn bã, giọng nói cũng nhỏ hơn bình thường.

"Sao anh lại dậy rồi?"

Sầm Chi Hành nhìn cậu, anh nói: "Đưa em đến trường." Rồi anh chỉ vào tóc mình, ý bảo muốn Quý Vũ giúp một tay.

Quý Vũ lập tức hiểu ý, cậu chạy vào phòng lấy dây buộc tóc để trên bàn— bình thường cậu sẽ không đeo lúc làm việc vì sợ bẩn.

Cậu nhanh chóng trở ra rồi bắt đầu buộc tóc cho anh.

Sầm Chi Hành cao hơn Quý Vũ, anh hơi cúi người để Quý Vũ dễ thao tác hơn. Tóc buộc hơi lệch, Quý Vũ không vừa ý lắm, nhưng Sầm Chi Hành lại xoa má cậu nói: "Cứ để như thế đi."

Quý Vũ dụi nhẹ má mình, cậu đột nhiên nói: "Tay anh lạnh quá."

Sầm Chi Hành cố ý trêu: "Vậy sau này tôi sẽ xoa ấm tay trước khi chạm vào em nhé?"

"Không cần." Quý Vũ nghiêm túc lắc đầu: "Mát lạnh thế này em thích lắm."

Sầm Chi Hành nhìn cậu vài giây, anh bất lực thở dài: "Thật không chịu nổi em mà."

Nói xong, anh xoay người đi về phía bồn rửa tay. Quý Vũ vẫn còn hơi ngơ ngác, nhưng cậu cảm nhận được anh không giận nên bèn vội vàng chạy theo anh.

Bình nước nóng cũ kêu "tạch tạch" mấy tiếng rồi mới bật, phải mất một lúc nước mới nóng lên. Trong lúc chờ đợi, Quý Vũ bóp kem đánh răng ra sau đó đưa bàn chải cho Sầm Chi Hành.

Sầm Chi Hành vẫn nhìn cậu chằm chằm, ánh mắt anh nhìn cậu rất nghiêm túc.

Vài năm trước, khi Sầm Chi Hành mới đến ở, đôi khi anh cũng nhìn cậu như thế này, từ góc độ đến biểu cảm đều giống hệt.

Nhưng Quý Vũ vẫn cảm thấy có gì đó khác khác.

Trước đây, Sầm Chi Hành giống như một người lữ khách đứng bên ngoài câu chuyện, cậu thấy mình và anh như đang cách nhau khoảng xa.

Có lẽ thời gian đã bào mòn sự xa cách đó, hoặc cũng có thể vì một lý do nào khác. Dù sao thì mọi thứ đã khác trước rất nhiều.

Hai người dần trở nên gần gũi hơn. Sầm Chi Hành thật sự ở bên cậu, giữa họ như có một sợi dây vô hình gắn kết, không giống như ngọn gió sẽ bất chợt biến mất.

Suy nghĩ này nhanh chóng chạy qua đầu Quý Vũ, nước đã nóng, cậu dùng tay thử độ ấm sau đó rót đầy nước, đưa cho Sầm Chi Hành.

Đối phương cúi đầu đánh răng, Quý Vũ lại không kìm được mà tiếp tục suy nghĩ, có lẽ vì mất đi ông nội, nỗi sợ cô đơn trong cậu dần dâng lên nên mới tự tưởng tượng ra mọi thứ.

Cậu không có tư cách để giữ chặt lấy Sầm Chi Hành và Sầm Chi Hành cũng không phải là con diều bị buộc bởi sợi dây câu trong suốt, mặc cậu nắm chặt trong tay.

Sầm Chi Hành cố tình búng tay làm vài giọt nước văng lên mặt và cổ Quý Vũ, cắt đứt dòng suy nghĩ của cậu: "Chỉ lo nhìn tôi, không đi trông cháo à?"

Quý Vũ như bừng tỉnh, cậu nhỏ giọng "a" một tiếng rồi chạy ngay vào bếp tắt lửa.

May mắn là cháo không bị khê, chỉ hơi khô, cháo nấu ra trông như cơm.

Nhưng hình như Sầm Chi Hành không thích cháo dâu tằm lắm, anh mới ăn hai muỗng đã đặt bát xuống. Ngược lại, Quý Vũ không hề kén chọn, cậu ăn sạch phần của mình, sau đó lại lấy bát của Sầm Chi Hành mà ăn nốt.

Sầm Chi Hành hơi do dự một chút nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

"Trên đường có nhiều quán ăn sáng, lát nữa có thể mua thêm." Quý Vũ dọn dẹp bát đũa, cậu xoa cằm nói: "Xin lỗi, em không biết anh không thích cháo dâu tằm."

Sầm Chi Hành vòng tay ôm lấy cậu nhóc đã chuẩn bị sẵn cặp sách, anh dẫn cậu ra ngoài rồi giải thích: "Dâu tằm vẫn ổn, nhưng nấu với cháo thì hơi kỳ."

"Vậy lần sau em sẽ nấu cháo bí đỏ."

Dạo này Quý Vũ rất dính lấy Sầm Chi Hành, cậu làm bài tập ở nhà cũng phải chạy qua phòng bên chiếm lấy bàn của anh.

Sầm Chi Hành để mặc cậu muốn làm gì thì làm, anh tự lấy thêm một cái ghế, ngồi bên cạnh xử lý vài công việc trực tuyến. Quý Vũ gặp

bài toán nào không giải được đều để dành đến cuối giờ rồi hỏi anh.

Nửa tháng cứ trôi qua bình yên như vậy, Quý Vũ không còn rơi nước mắt nữa, tâm trạng dường như cũng tốt lên nhiều.

Kết quả kỳ thi tuyển sinh riêng của Đại học sư phạm Giang Thành dành cho học sinh khiếm thính đã có, Quý Vũ đậu chuyên ngành Giáo dục Đặc biệt. Đây là một chuyên ngành hệ đại học của trường, mặc dù có nới lỏng yêu cầu điểm số cho học sinh khiếm thính nhưng chất lượng chuyên ngành rất tốt, triển vọng việc làm cũng rộng mở.

Quý Vũ là một đứa trẻ nhạy cảm, trước đó Sầm Chi Hành lo rằng vì cái chết của ông nội mà Quý Vũ sẽ bị ảnh hưởng tâm lý, gây cản trở trong kỳ thi đại học. Kết quả thi tuyển sinh lần này khiến anh yên tâm phần nào, ít nhất cũng đã có đường lui.

Buổi tối, Sầm Chi Hành tự mình vào bếp làm hai món chính, anh tỉ mỉ làm theo các hướng dẫn trên mạng.

Dạo gần đây, Sầm Chi Hành hay vào bếp phụ việc, cũng học được chút tay nghề, anh không còn chỉ biết làm những món đơn giản như mì nữa. Sườn xào chua ngọt và thịt ba chỉ xào cay hương vị khá ổn, tuy không ngon bằng Quý Vũ nấu nhưng đó là tấm lòng của anh để mừng cậu đậu kỳ tuyển sinh.

Quý Vũ hiểu ý của anh, hai người ngồi trên bàn nhỏ trong sân, năm mặn, một canh, bàn ăn vô cùng phong phú.

Bóng trăng đêm nay sáng bất ngờ, Quý Vũ đem rượu mơ xanh ủ từ năm ngoái ra, rót đầy hai ly, một ly đưa cho Sầm Chi Hành, ly còn lại cho mình nhấp nhẹ.

Ánh trăng phản chiếu trên ly rượu lấp lánh, Quý Vũ nhìn một lát rồi ngửa cổ uống cạn, cậu nhẹ giọng nói: "Cảm ơn anh Hành."

Uống đến ly thứ ba, Quý Vũ lấy điện thoại ra kiểm tra, hôm nay là thứ sáu, mai không phải đi học, cậu mới yên tâm uống tiếp.

Sườn xào chua ngọt và thịt ba chỉ xào rất hợp để uống rượu, Quý Vũ gắp một miếng sườn mà gắp mãi vẫn không được, thì ra cậu đã uống nhiều quá rồi.

Quý Vũ vốn định uống đến say mèm, Sầm Chi Hành cũng không cản. Quý Vũ uống đến mặt đỏ bừng, cậu chống tay nhìn lên mặt trăng, rồi lại nhìn gương mặt dưới ánh trăng của Sầm Chi Hành. Nhìn một lúc lâu, cậu đột nhiên quay đi, cúi đầu dùng đũa chọc chọc vào cơm.

Hơi men dần dần thấm vào cơ thể, Quý Vũ bắt đầu lải nhải rất nhiều. Cậu nhắc đến ông nội, trách ông không đến trong mơ thăm cậu... Lại tự trách mình hôm đó không nên đi hái mơ, về nhà muộn làm chậm trễ việc đưa ông đến bệnh viện...

Nói xong, Quý Vũ im lặng rất lâu, cậu cúi thấp đầu, bả vai không khỏi run lên, sau đó cậu bật khóc, khóc nức nở đến đau lòng.

Đại Hoàng trong góc sân thấy cậu chủ nhỏ như vậy cũng "gâu gâu" theo, nhưng vì bị xích lại nên nó không chạy đến được.

Sầm Chi Hành bước tới, nhẹ nhàng ôm Quý Vũ vào lòng.

Anh cũng thấy khó chịu trong lòng. Hơn nửa tháng nay, Quý Vũ quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức giống như một vũng nước chết trong giếng cạn, chờ đợi một cơn mưa, một cơn lũ làm nước dâng tràn để rồi cảm xúc vỡ òa.

Khóc ra được là tốt rồi.

Vì thế, Sầm Chi Hành không cản, anh chỉ cúi đầu nhìn cậu đổ từng ngụm từng ngụm rượu vào họng.

Quý Vũ bấu chặt lấy áo len mỏng trên ngực anh, giống như hôm ở cầu thang tối tăm trong bệnh viện, lực nắm ấy nặng nề, độ ẩm từ nước mắt thấm qua áo khiến trái tim Sầm Chi Hành như vỡ tan lần nữa.

Quý Vũ vô thức hét lên, nước mắt theo tiếng hét mà rơi xuống, như chuỗi ngọc đứt dây, từng hạt từng hạt lăn xuống.

Sầm Chi Hành xoa xoa sau cổ Quý Vũ, anh vỗ nhẹ lưng cậu, khẽ dỗ dành: "Tiểu Vũ ngoan, Tiểu Vũ ngoan."

Lời tác giả:

Chương sau hoặc sau nữa có lẽ hai người sẽ đến Giang Thành sống chung.

Chương 44: "Tiểu Vũ muốn yêu đương rồi à?"

Từ sau buổi tối hôm ấy, hình như Quý Vũ đã nghĩ thông rồi.

Cậu bước vào căn phòng của ông nội, nơi mà trước đây cậu không dám vào, tự tay dọn dẹp di vật của ông. Cuối tuần, cậu dành cả hai ngày để hoàn thành tất cả những món đồ điêu khắc còn dang dở mà ông để lại rồi giao hàng cho Uông Đới.

Sau khi kiểm tra chất lượng, Uông Đới nhận hàng, đưa tiền công cho Quý Vũ rồi nói: "Nhóc Vũ à, cháu học được toàn bộ kỹ nghệ của ông nội cháu rồi. Sau này chú Uông vẫn sẽ đặt hàng ở chỗ cháu nhé."

Quý Vũ không đáp lại, hai tháng cuối cậu muốn dồn hết tâm trí vào việc học. Nền tảng kiến thức cậu kém, thành tích không được tốt, nhưng cậu luôn chăm chỉ. Kỳ thi đại học lần này là cơ hội duy nhất trong đời, ít nhất cậu muốn cố gắng để không hối tiếc, không phụ lòng kỳ vọng của ông nội.

Tháng năm, tháng sáu, thời tiết dần nóng lên. Uông Đới mấy lần đến nhà muốn đặt hàng nhưng đều bị Sầm Chi Hành lấy lý do "Đừng làm phiền con trẻ học hành" mà đuổi về.

Các kỳ thi thử liên tiếp diễn ra, Quý Vũ chịu khá nhiều áp lực, về nhà cậu không nói gì nhiều, chỉ ôm cánh tay Sầm Chi Hành mà than thở: "Toán khó quá."

Nói thật thì trước kỳ thi đại học, Quý Vũ đã dự cảm mình sẽ thi không tốt, vì chín năm giáo dục bắt buộc với đôi tai không nghe được đã để lại nhiều lỗ hổng kiến thức. Những lần lười biếng, bài vở bỏ dở đều là sự thật.

Lúc làm xong bài thi cuối cùng – môn ngoại ngữ – và hòa vào dòng người đông đúc bước ra ngoài, Quý Vũ vẫn cảm thấy có hơi hụt

hẫng. Dù chưa dò đáp án nhưng cậu đã cảm thấy mình làm không tốt.

Bỗng có một cảm giác mát lạnh chạm lên má, làn hơi nước lạnh buốt mang lại chút sảng khoái giữa cái nắng gắt. Sầm Chi Hành cầm một lon Coca lạnh lắc lắc trước mặt cậu.

"Thi xong rồi, còn nhăn nhó làm gì?"

"À... Em thi không tốt, em thấy mình làm bài tệ quá."

Sầm Chi Hành mở lon nước, cắm ống hút vào rồi đưa đến miệng Quý Vũ, sau đó anh rút một tờ khăn giấy lau mồ hôi trên trán cậu.

"Dù sao cũng không cần dựa vào điểm đại học, bên phòng tuyển sinh của Đại học sư phạm Giang Thành đã gọi điện rồi mà."

"Ừm." Quý Vũ ngậm ống hút, không biết cậu có nghe vào không.

Bọt khí trong Coca nổ trong miệng, sự mát lạnh lan khắp cơ thể. Cằm Quý Vũ bị đối phương nâng lên, cậu ngửa đầu để Sầm Chi Hành thuận tiện lau mồ hôi, cậu chợt nheo mắt thở dài.

Sầm Chi Hành đưa mắt nhìn cậu. Quý Vũ giải thích: "Coca ướp lạnh ngon quá."

Nói xong, cậu đưa lon nước về phía trước, hỏi: "Anh Hành uống không?"

Quý Vũ nghĩ Sầm Chi Hành sẽ không uống. Người đàn ông này có kế hoạch dưỡng sinh riêng, dù thức khuya dậy muộn nhưng anh ăn uống lành mạnh, không ăn cay, không ăn ngọt, rất hiếm khi đụng đến đồ ăn nhanh.

Nhưng lần này, Quý Vũ đã đoán sai.

Ánh mắt Sầm Chi Hành lướt qua khuôn mặt hơi lấm tấm mồ hôi của cậu thiếu niên rồi anh cúi xuống, ngậm lấy ống hút mà Quý Vũ vừa

dùng.

Anh nhàn nhạt nói: "Ngọt quá."

Trước đây cũng từng xảy ra trường hợp tương tự, Sầm Chi Hành uống nước khoáng mà Quý Vũ đã uống rồi, nhưng khi đó là trước khi Quý Vũ "giác ngộ".

Bây giờ thì khác. Quý Vũ tự cho rằng mình đã hiểu được nhiều điều từ truyện tranh của Đan Vân Huyên. Cậu nhìn chằm chằm vào ống hút vừa bị Sầm Chi Hành ngậm lấy, trong lòng suy nghĩ mãi, sợ làm tổn thương lòng tự tôn của anh nên cuối cùng cậu đành giả vờ như không có gì, vừa đi vừa tiếp tục dùng ống hút uống Coca.

Trước khi rời khỏi thị trấn Miên Trúc, Quý Vũ đã hẹn đi chơi một ngày với Bạch Mẫn Mẫn và Đan Vân Huyên ở huyện, coi như một chuyến du lịch tốt nghiệp ngắn.

Không biết tại sao nhưng hôm nay Sầm Chi Hành nhắn tin cho cậu nhiều hơn bình thường, Quý Vũ rất nghiêm túc trả lời từng tin một.

Bạch Mẫn Mẫn ghé qua, cô lịch sự không nhìn vào màn hình nhưng tò mò hỏi: "Anh trai cậu à?"

"Đúng vậy." Quý Vũ trả lời rồi đặt điện thoại xuống.

Đan Vân Huyên ở nội trú nên chưa từng gặp anh trai của Quý Vũ, thế là cũng tò mò ghé lại hỏi: "Anh ấy đẹp trai không? Có hình không?"

"Siêu đẹp trai luôn!" Bạch Mẫn Mẫn giơ tay miêu tả: "Cao, đẹp trai, chẳng khác gì siêu sao luôn ấy!"

Nhìn điệu bộ phóng đại của Bạch Mẫn Mẫn, Quý Vũ không khỏi bật cười, nhưng trong lòng lại thoáng có một cảm giác khác lạ, muốn nắm bắt nhưng không được.

Trước ánh mắt của Đan Vân Huyên, Quý Vũ không hiểu sao lại thấy chột dạ, cậu vội bật màn hình điện thoại cho cô xem hình nền – vẫn là bức ảnh chụp chung ở trạm nghỉ trên cao tốc lần trước.

"Wow, đẹp trai thật đó, trông như nam chính trong phim nghệ thuật vậy!" Đan Vân Huyên chỉ vào Quý Vũ trong bức ảnh rồi nói tiếp: "Cậu đứng cạnh anh ấy nhỏ bé thế này, hơn nữa nhìn hai người không giống nhau chút nào."

"Chúng mình không phải anh em ruột." Quý Vũ đơn giản giải thích, không muốn nói thêm nữa.

Bạch Mẫn Mẫn chuyển chủ đề, bắt đầu nói về những bộ truyện tranh vừa được cập nhật gần đây.

Quý Vũ chống cằm nghe họ trò chuyện, nhưng trong lòng lại nghĩ, nếu Sầm Chi Hành thật sự là anh trai ruột của mình thì tốt biết bao.

Trên đời này, không có mối liên kết nào bền chặt hơn quan hệ huyết thống.

Cậu rất sợ anh Hành đột nhiên không cần cậu nữa, sợ cuối cùng mình sẽ cô đơn một mình. Nếu anh Hành là anh ruột của cậu, có lẽ tất cả những lo lắng đó sẽ không bao giờ xảy ra.

Ăn tối xong, bọn họ bắt taxi về nhà. Sầm Chi Hành gọi video tới. Quý Vũ nhìn hai cô gái ở ghế sau đang ngủ say rồi nhận cuộc gọi.

Sầm Chi Hành chỉ muốn xác nhận cậu đã lên xe hay chưa. Quý Vũ sợ làm ồn nên không nói gì nhiều, chỉ mỉm cười nhìn camera, sau đó chuyển sang nhắn tin trả lời.

Nhà Quý Vũ ở xa nhất, Bạch Mẫn Mẫn và Đan Vân Huyên đều xuống xe trước. Cậu là người cuối cùng.

Tài xế nói: "Chỉ có thể chở đến cổng thôn Thương Khê, bên trong đường hẹp nên xe không vào được."

Quý Vũ gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Trời bắt đầu tối, tài xế bật đèn xe. Ánh sáng ấm áp lướt qua khu đất trống ở cổng thôn, rọi vào bóng người đứng đó. Quý Vũ sững sờ vài giây.

Sầm Chi Hành đang đứng ở cổng thôn chờ cậu. Thấy cậu xuống xe, anh dập điếu thuốc rồi ném vào thùng rác.

Khoảnh khắc này thật quen thuộc. Trong thoáng chốc, bóng dáng Sầm Chi Hành như hòa làm một với hình ảnh ông nội cầm ống điếu năm nào.

Quý Vũ chạy tới khoác tay Sầm Chi Hành, cậu cố nén nụ cười nơi khóe môi, hỏi: "Sao anh lại xuống đây?"

Sầm Chi Hành liếc cậu một cái, anh đáp: "Không biết là ai sợ bóng tối ấy nhỉ?" Anh lại nói tiếp: "Được lợi mà còn làm bộ."

Trong núi không có lấy một bóng đèn đường. Sầm Chi Hành một tay cầm đèn, một tay nắm tay cậu, từng bước đi thật chắc chắn.

Thói quen sợ bóng tối của Quý Vũ bị anh nói trúng, cậu thấy hơi xấu hổ. Là con trai, làm sao có thể sợ bóng tối được, đây là vấn đề thể diện! Trên đường đi, cậu không ngừng biện minh:

"Chuyện sợ bóng tối đã từ lâu lắm rồi. Hồi trước không nghe được, mắt là quan trọng nhất, nên khi tối đen như mực em mới sợ. Bây giờ thì không sợ nữa rồi."

Sầm Chi Hành không ngờ nguyên nhân cậu sợ bóng tối lại là vì điều đó. Anh trầm mặc vài giây rồi siết chặt tay Quý Vũ hơn một chút.

Quý Vũ vẫn líu ríu: "Em có mang điện thoại, cũng tự bật đèn pin mà về được, mấy đoạn đường tối này chẳng là gì cả."

Nghe giọng cậu tự hào ra mặt, Sầm Chi Hành cũng thả lỏng, anh đáp lời: "Đúng đúng, Tiểu Vũ giỏi lắm."

"Anh đang qua loa với em." Quý Vũ phồng má, giận dỗi: "Giọng này là giọng dỗ trẻ con!"

Sầm Chi Hành bật cười: "Trước giờ không phải em vẫn thích kiểu này sao?"

Quý Vũ ngớ người mất một lúc, rồi mới nhớ mình phải phản bác: "Bây giờ không thích nữa!!"

Chuyện đó làm Quý Vũ cảm thấy mất mặt ghê gớm. Cậu vốn định tặng món quà mua cho anh ở huyện nhưng cuối cùng cũng không đưa ra.

Túi vải nhỏ đựng món quà khá dễ nhận thấy, Sầm Chi Hành đã sớm nhìn thấy hộp quà bên trong. Nhưng dù đã đánh răng, rửa mặt và nằm trên giường, anh vẫn không thấy Quý Vũ chủ động tặng mình.

Chẳng lẽ món quà đó mua cho Bạch Mẫn Mẫn?

Quý Vũ cuộn tròn trong chăn, quay lưng về phía anh. Sầm Chi Hành nhìn chằm chằm vào mái tóc xù mềm mại của cậu một lúc lâu, rồi lật người cậu lại, kéo vào lòng. Anh thử dò hỏi: "Thi đại học xong nên Tiểu Vũ muốn yêu đương rồi à?"

Quý Vũ vẫn còn giận, cậu nhắm mắt im lặng, cựa quậy mấy lần để tránh xa anh.

Sầm Chi Hành thấy tay mình đang đặt trên eo Quý Vũ liền rút về, trong lòng có hơi hụt hẫng.

Thật sự không còn ai ôm lấy cậu nữa. Điều này khiến Quý Vũ không khỏi lo sợ, cảm giác được người khác quan tâm bỗng dưng biến mất.

Cậu mở mắt, lén nhìn Sầm Chi Hành. Khi bắt gặp ánh mắt anh, cậu cảm thấy ngượng ngùng không thôi.

"Sao anh không ôm nữa?" Cậu tủi thân nói.

Sầm Chi Hành nhíu mày suy nghĩ, anh không hiểu ý cậu, nhưng vẫn làm theo, kéo cậu vào lòng lần nữa.

Eo của Quý Vũ mềm mại, cảm giác rất dễ chịu. Sầm Chi Hành cúi đầu, nhìn biểu cảm trên gương mặt cậu hồi lâu rồi thử hỏi: "Tiểu Vũ không vui à, đang giận tôi sao?"

Quý Vũ bực bội giải thích: "Anh đừng nói em sợ bóng tối, con trai mà sợ bóng tối thì mất mặt lắm."

"Còn nữa... sau này anh đừng dỗ em như dỗ trẻ con nữa, em lớn rồi."

Sầm Chi Hành ngẩn ra một lúc rồi bất ngờ bật cười.

Quý Vũ tưởng anh đang chế nhạo mình, cậu lập tức nhíu mày, định gắt lên. Nhưng chưa kịp nói thì Sầm Chi Hành đã nhẹ nhàng giải thích vài câu, cậu lại nguôi giận.

Dù miệng nói không thích kiểu "dỗ dành" đó nhưng cuối cùng Quý Vũ vẫn bị dỗ.

Sầm Chi Hành dùng đầu ngón tay xoa xoa dái tai cậu. Quý Vũ rất thích cảm giác này, cậu thấy rất thoải mái. Sau khoảng mười phút được chăm sóc, cậu vui vẻ chui ra khỏi chăn, lấy hộp quà trong túi vải ra rồi đưa cho anh.

"Tặng cho anh nè."

Lời tác giả:

Cuối cùng thì Sầm Chi Hành cũng nhận được món quà dành riêng cho mình (hài lòng)!

Chương 45: "Không cho phép."

Ba năm qua, Quý Vũ thường đến Giang Thành ở tạm nên cậu đã quen thuộc với bố trí và tiện nghi trong nhà. Nhưng khi nhìn thấy nhân viên công ty chuyển nhà bận rộn tới lui, sắp xếp những món đồ vốn không nhiều của mình vào căn biệt thự này, cậu vẫn có hơi không quen.

Đại Hoàng nằm rạp dưới chân cậu, nó thò đầu ngó nghiêng, rõ ràng cũng không thích nghi lắm với môi trường mới toàn bê tông cốt thép thế này.

Quý Vũ ngồi ở cửa, cậu cẩn thận lau sạch bốn chân của Đại Hoàng rồi xoa xoa đầu nó để trấn an.

Sầm Chi Hành kéo tay cậu vào nhà, Đại Hoàng cũng chần chừ theo sau. Lúc này, Quý Vũ mới để ý dưới cửa đã được thiết kế thêm một lỗ nhỏ thấp, vừa đủ để Đại Hoàng chui qua dễ dàng.

Phòng chứa đồ ở tầng một cũng được sửa thành phòng riêng cho Đại Hoàng, sáng sủa, rộng rãi, có một cái giường phủ lớp lông mềm mại, để phù hợp với mùa hè, trên đệm giường còn được đặt thêm một cái chiếu nhỏ.

Bên cạnh tường là mấy cái bát sắt từ nhà cũ mang theo – chính là vật dụng ăn uống của Đại Hoàng.

Quý Vũ liếc nhìn Sầm Chi Hành, rồi lại nhìn Đại Hoàng, cậu nhỏ giọng nói: "Cảm ơn anh."

Sầm Chi Hành kéo cậu, cậu lại kéo Đại Hoàng, cả ba cùng ra ngoài sân. Trong sân có một căn nhà gỗ nhỏ cao ngang nửa người.

Sầm Chi Hành nói: "Cho Đại Hoàng thử đi."

Quý Vũ ngẩn người một lúc rồi hiểu ra đây là nhà gỗ dành cho Đại Hoàng, bên trong còn có một cái điều hòa nhỏ.

Đại Hoàng chạy vào chạy ra, rõ ràng là rất thích nơi này.

Sầm Chi Hành ôm lấy Quý Vũ quay vào nhà. Lúc này, nhân viên chuyển nhà đã dọn dẹp xong. Sầm Chi Hành ôm lấy cậu từ phía sau.

Quý Vũ giật mình, ánh đèn sáng rực ở hành lang chiếu lên mặt đá trên khuy măng sét của anh, lấp lánh sáng ngời. Quý Vũ nhìn chằm chằm một lúc mới nhận ra cái khuy măng này chính là món quà cậu tặng anh.

Cậu đã mua nó ở cửa hàng trang sức với giá ba nghìn tệ. Dù không phải là thương hiệu lớn nhưng đây là món đồ xa xỉ nhất mà cậu từng mua.

Bên tai vang lên tiếng cười nhẹ của người đàn ông: "Anh cũng có quà cho em."

Quý Vũ chậm rãi chớp mắt, cậu nói: "Em tưởng nhà gỗ ngoài kia và phòng cho chó trong này là quà rồi chứ."

"Đó là quà cho Đại Hoàng, còn quà của em là một thứ khác."

Phòng kế bên phòng tranh được gộp lại làm một, toàn bộ máy móc điêu khắc được đặt làm riêng từ căn nhà cũ cũng được chuyển đến, sắp xếp y như cũ.

Sầm Chi Hành nói: "Về sau, đây sẽ là xưởng làm việc của em."

Quý Vũ mím môi, ánh mắt liếc qua đường nét sắc sảo trên khuôn mặt Sầm Chi Hành, cuối cùng tầm mắt cậu dừng lại giữa khoảng không.

Cậu không chắc Sầm Chi Hành đã nhận ra cảm giác lo âu bất an của mình từ lúc nào. Anh đã đặc biệt gộp hai phòng lại để đặt những

dụng cụ điêu khắc cũ kỹ như từ thế kỷ trước vào đó, đồng thời cũng là để an ủi trái tim lo lắng của cậu.

Đồ đạc của Quý Vũ vốn rất ít, chỉ cần chủ nhà nói một câu "Ở đây không chào đón cậu nữa" thì cậu có thể lập tức thu dọn rồi rời đi.

Nhưng giờ đây, Sầm Chi Hành đã tạo một xưởng làm việc riêng cho cậu, chấp nhận cả những dụng cụ cũ kỹ, nặng nề ấy.

Từ nay, dù chủ nhà có muốn đuổi người hay Quý Vũ muốn rời đi thì cũng không còn dễ dàng như trước nữa.

Đó vừa là lời hứa âm thầm, vừa là một sợi dây trói buộc.

Quý Vũ bước vào phòng, cậu ngồi xổm xuống nhặt một khúc gỗ nhỏ rồi hỏi: "Anh chuẩn bị từ bao giờ vậy?"

"Từ một tháng trước kỳ thi đại học." Sầm Chi Hành giải thích: "Thấy em bận ôn thi nên không nói, định chờ sau kỳ thi sẽ cho em một bất ngờ."

Quý Vũ lẩm bẩm: "Anh đã cho em quá nhiều bất ngờ rồi, nào là điện thoại mới, máy tính bảng mới, cả laptop nữa. Mua nhiều như vậy làm gì... Còn đồ ăn thức uống cũng không cần em phải trả tiền... Cái từ đó gọi là gì nhỉ..."

Cậu cố nhớ lại những từ mới học được trong bộ truyện tranh mà Đan Vân Huyên cho mượn: "À đúng rồi, em cảm thấy mình như được anh bao nuôi vậy."

Sầm Chi Hành cứng họng, anh bất ngờ trước việc "đứa trẻ ngoan" nhà mình lại học được những thứ không đứng đắn như vậy. Anh lập tức đen mặt, kéo Quý Vũ đứng dậy, anh không vui hỏi: "Em học mấy cái từ đó ở đâu ra vậy?"

Quý Vũ bị biểu cảm nghiêm túc của Sầm Chi Hành dọa sợ, cậu lắp bắp nói: "Không, không có mà, chỉ là bạn trong lớp đưa cho em một

bộ truyện, thi đại học xong thì em mới đọc."

Sức nắm nơi cổ tay cậu nới lỏng ra, nhưng Sầm Chi Hành vẫn cau mày nhìn cậu. Quý Vũ cố gắng rút tay về nhưng không được.

"Sao... sao vậy? Từ này không hay ạ?" Quý Vũ ấm ức nói: "Anh như phụ huynh nuôi em vậy, lo cho em ăn, cho em ở, tại sao không thể gọi là bao nuôi chứ?"

Biểu cảm trên mặt Sầm Chi Hành rất khó tả, anh vừa khó chịu vừa không thể phản bác được logic kỳ quặc nhưng lại rất hợp lý của Quý Vũ.

Cuối cùng, anh chỉ nói một câu: "... Về sau ít đọc truyện tranh lại."

Quý Vũ vẫn thích ngủ chung với Sầm Chi Hành, mỗi tối cậu luôn giữ thói quen kiểm tra từ vựng tiếng Anh, chỉ khác là giờ cậu chuyển từ sách giáo khoa tiếng Anh sang sách từ vựng tiếng Anh cấp bốn của tác giả Du Mẫn Hồng.

Ngày qua ngày, dưới sự chỉnh sửa phát âm của Sầm Chi Hành, kỹ năng nói tiếng Anh của Quý Vũ dần dần cải thiện, nhưng bản thân cậu lại không cảm nhận rõ rệt vì cơ hội nói tiếng Anh không nhiều.

Giữa tháng sáu, Quý Vũ nhận được một tin nhắn tiếng Anh qua tin nhắn riêng trên Weibo, đại khái nội dung là: Phía người nhắn điều hành một cửa hàng đồ nội thất ở Anh, sau khi xem xong bộ phim tài liệu "Tượng Tâm", họ muốn đặt làm vài bộ đồ nội thất chạm khắc từ gỗ.

Mức giá cao hơn so với những gì Quý Vũ đã làm trước đây.

Quý Vũ muốn kiếm tiền, thế là cậu đi hỏi ý kiến Sầm Chi Hành, sau khi nhận được câu trả lời đồng ý, cậu vui mừng suốt mấy ngày.

Tuy nhiên, vẫn phải ký hợp đồng, công việc sau đó Sầm Chi Hành hướng dẫn Quý Vũ một lượt, Quý Vũ cũng rất chăm chỉ học hỏi.

Việc hẹn gặp giữa các đối tác nước ngoài rất khó khăn, cuối cùng hai bên quyết định thảo luận qua video call.

Ngày thảo luận, Quý Vũ cũng xuất hiện, cậu ngồi cạnh Sầm Chi Hành, cậu nắm lấy tay anh nhưng vẫn cảm thấy hơi căng thẳng.

Khi nghe cô gái tóc vàng mắt xanh phía đối diện nói "You're so cute." Quý Vũ thấy rõ mặt mình đỏ lên, cậu bối rối tìm từ để đáp lại.

Sầm Chi Hành thành thạo hơn Quý Vũ nhiều, cuộc đối thoại giữa tiếng Trung và tiếng Anh rất trôi chảy. Thỉnh thoảng anh quay đầu hỏi Quý Vũ xem cậu có thể hoàn thành các yêu cầu của đối phương không, rồi anh lại trả lời bằng tiếng Anh, bọn họ nhanh chóng thỏa thuận xong các chi tiết và kết thúc cuộc gọi.

Vừa mới đóng laptop lại, Sầm Chi Hành quay sang thì thấy Quý Vũ đang nhìn anh với đôi mắt sáng lấp lánh: "Wow, anh Hành giỏi quá đi!"

Sầm Chi Hành bật cười, anh nhướng mày nói: "Khen thêm nữa đi, tôi thích nghe."

Quý Vũ rất biết cách lấy lòng anh, cậu liên tục nói: "Đẹp trai! Rất giỏi! Giỏi ơi là giỏi! Không hổ là anh Hành!"

Kết quả thi đại học có đúng lúc Quý Vũ đang bận rộn làm việc, cậu vẫn đắm chìm vào công việc điêu khắc, cảm xúc sau thi cử đã giảm đi rõ rệt, sau đó cậu và Sầm Chi Hành cùng nhau tra cứu kết quả.

Môn xã hội mà cậu vốn giỏi lại không đạt điểm cao, tổng điểm vừa đủ qua điểm chuẩn đại học, rất khó để chọn ngành.

Sầm Chi Hành vòng tay qua người cậu tắt máy tính: "Không sao đâu, Đại học Giang Thành không xa nhà, cứ học ở đó đi."

"Chỉ có thể như vậy thôi." Quý Vũ hơi ngả người tựa vào ngực Sầm Chi Hành, từ góc nhìn này, Sầm Chi Hành thật sự rất đẹp trai.

Sầm Chi Hành lấy khăn ướt lau tay cho cậu, Quý Vũ tránh đi không cho anh lau.

"Chút nữa em còn phải làm việc, không cần đâu."

"Vậy thôi đừng làm nữa, tôi đưa em ra ngoài ăn."

"Không cần đâu." Quý Vũ duỗi người: "Hôm nay em phải làm xong món điêu khắc cuối cùng của bàn gỗ vàng này."

Quý Vũ vốn là người rất mê tiền, có công việc là cậu sẽ gấp rút làm, càng xong sớm càng sớm có tiền.

Sầm Chi Hành hiểu tính cứng đầu của Quý Vũ nên không ép buộc cậu, anh bóc một viên kẹo sữa lớn bỏ vào miệng cậu rồi đẩy cậu đi: "Đi đi."

Tác phẩm cuối cùng là bộ bàn ghế "Bát Tiên Quá Hải" làm từ gỗ vàng, Quý Vũ ngồi xếp bằng trên sàn, cậu làm việc đến tận tối, hoàn toàn chìm đắm trong công việc, thậm chí còn quên đi cả chuyện kết quả thi đại học.

Phủ sơn xong, Quý Vũ xoa bóp đôi vai nhức mỏi, cậu đi qua đi lại nhìn ngắm tác phẩm từ nhiều góc độ, cậu thấy vô cùng hài lòng rồi lấy điện thoại chụp một bức ảnh sau đó đăng lên Weibo.

Sầm Chi Hành vừa tắm xong cũng nhận được thông báo Weibo—

Tài khoản của Quý Vũ: @Quý Tiểu Vũ: Bát Tiên Quá Hải, mỗi người một tài năng~

[Ảnh JPG.]

Đây là bài đăng Weibo đầu tiên sau nửa năm im lặng của Quý Vũ, Sầm Chi Hành là người đầu tiên thả tim, sau đó các fan bắt đầu bình luận rộn ràng:

"Mừng người vốn đã biến mất trở lại! Vũ à, nửa năm qua cậu đi đâu vậy? [Khóc to/][Khóc to/][Khóc to/]"

Quý Vũ không thấy những bình luận sau, vì cậu đã bị Sầm Chi Hành đẩy vào phòng tắm tắm rửa. Lúc bước ra, hơi nóng từ cơ thể khiến cậu nheo mắt lại, cậu đứng dưới điều hòa làm mát cơ thể.

Sầm Chi Hành đang sửa soạn lại bộ xử lý âm thanh cho cậu, anh vừa lau sạch vừa cắm sạc, quay đầu lại thấy Quý Vũ đứng dưới điều hòa thì anh bước tới kéo cậu lên giường.

"Đừng đứng dưới điều hòa nữa, coi chừng cảm lại rồi bị ốm đấy."

Quý Vũ không đeo bộ xử lý âm thanh, cậu ngẩng đầu nhìn vào đôi môi mỏng của Sầm Chi Hành, vì dạo này cậu ít khi đọc khẩu hình nên phản ứng có hơi chậm, mấy giây sau cậu mới cứng đầu đáp: "Không đâu, em khỏe mà."

Sầm Chi Hành im lặng nhìn cậu.

Quý Vũ tự biết mình sai, cậu rúc người vào chăn, đợi Sầm Chi Hành không nhìn nữa mới chui ra ngoài.

Quý Vũ vẫn như mọi khi dùng 20 phút để học thuộc hai trang từ vựng, Sầm Chi Hành kiểm tra rồi tắt đèn, chỉ để lại một ngọn đèn ngủ vàng nhạt, sau đó anh ôm Quý Vũ nằm xuống.

Quý Vũ nhanh chóng tìm tư thế thoải mái, mắt mở nhìn một lúc vào cổ của Sầm Chi Hành, rồi cậu lại thò tay lấy bộ xử lý âm thanh trên đầu giường đeo vào.

Ý muốn trò chuyện một chút trước khi ngủ.

Sầm Chi Hành đợi cậu đeo xong thì ôm eo kéo cậu lại gần, tay anh nhẹ nhàng vuốt tóc cậu, anh không nói gì, chỉ nhẹ nhàng ve vuốt mà thôi.

Cả hai đều thích cảm giác im lặng ôm nhau thế này, hệt như hai mảnh ghép cuối cùng làm nên một bức tranh hoàn hảo.

Quý Vũ dụi mặt vào ngực Sầm Chi Hành hỏi: "Anh, có người mời em tham gia cuộc thi điêu khắc gỗ quốc gia, nên đi không ạ?"

"Ai mời?"

Quý Vũ đưa điện thoại cho anh, trên màn hình là tin nhắn trực tiếp từ Weibo.

Sầm Chi Hành lướt qua một lượt, thấy tài khoản có tích V của Hiệp hội Điêu Khắc Gỗ Trung Quốc và đây lời mời rất nghiêm túc.

"Tiểu Vũ muốn đi không?"

"Muốn." Quý Vũ trả lời không do dự.

Sầm Chi Hành lại kiểm tra thời gian, cuộc thi diễn ra vào ngày 28 tháng 8 tại Tô Hàng, kết quả sẽ được công bố vào ngày 1 tháng 9, giải nhất có tiền thưởng 100 nghìn, giải nhì 50 nghìn, giải ba 20 nghìn.

Tất cả đều diễn ra vào kỳ nghỉ hè, không ảnh hưởng đến việc học của Quý Vũ, nhưng...

"Tác phẩm tham gia phải gửi đến Tô Hàng trước ngày 27 tháng 8, lúc em hoàn thành tác phẩm thì chỉ còn chưa đầy hai tháng, nhưng những người khác có thể đã chuẩn bị tác phẩm cả năm rồi, liệu có ổn không?"

"Chỉ thử xem thôi mà." Quý Vũ suy nghĩ thoáng: "Người tham gia được vé vào cửa miễn phí, chúng ta có thể đi xem."

Cậu không quá quan tâm đến việc thắng thua, vì việc bảo tồn các tác phẩm được làm từ gỗ không nhất thiết phải phân thắng bại, chỉ

cần hội tụ tất cả các tác phẩm từ khắp nơi trên toàn quốc để triển lãm cũng là một sự quảng bá rất có ý nghĩa.

Sầm Chi Hành bất lực mỉm cười, anh không ngờ điều Quý Vũ quan tâm lại chỉ là vé vào cửa miễn phí, đúng là ngốc mà.

Một người đã quen với thế giới danh lợi như anh lại có vẻ nông cạn.

"Vậy thì đi đi."

Sầm Chi Hành nhẹ nhàng tháo bộ xử lý âm thanh của Quý Vũ ra, sau đó đặt lại vào hộp bảo vệ, không quên đặt lấy điện thoại của cậu đặt lên luôn.

Dưới ánh đèn mờ ảo, Quý Vũ cười đến mức hai mắt cũng cong theo: "Anh Hành, anh đối xử với em tốt quá."

"Biết là được rồi." Sầm Chi Hành vỗ nhẹ lên eo Quý Vũ: "Nhanh ngủ đi."

"Dạ."

Cuộc sống trôi qua thật bình yên làm sao.

Sầm Chi Hành thỉnh thoảng phải ra ngoài vì công việc, còn Quý Vũ với tư cách là học sinh nghỉ hè có thể ở nhà khá lâu. Sau khi hỏi Sầm Chi Hành khi nào anh về thì cậu dọn dẹp đống mùn gỗ trên người rồi chuẩn bị bữa tối.

Đây là lần đầu tiên Sầm Chi Hành cảm nhận được cái gọi là "mái ấm gia đình" trong những bộ phim truyền hình, bữa cơm nóng hổi, người vợ nhỏ đợi chồng về dưới ánh đèn ấm áp.

Ừm, đúng là rất tuyệt.

Cuộc sống yên bình này lại bị phá vỡ vào cuối tháng 7.

Kết quả thi đại học lần lượt được công bố, Bạch Mẫn Mẫn nhận được thư nhập học từ Đại học sư phạm Giang Thành chuyên ngành Ngôn ngữ và Văn học Hán, cô dự định đến thăm trường trước rồi sẽ rủ Quý Vũ đi chơi.

Sầm Chi Hành vẫn đang ở studio xem tranh, anh nhận được thông báo từ Quý Vũ thì lập tức không vui.

Nhưng anh không thể tranh giành với một cô bé được, màn hình điện thoại tắt đi rồi bật lại nhiều lần, cuối cùng anh chỉ trả lời một chữ: "Ừm."

Mẹ của Bạch Mẫn Mẫn cũng đến, hai người họ đã đặt khách sạn, định chơi ở Giang Thành bốn ngày, nhưng vì không quen thuộc với nơi này nên muốn hỏi nơi Quý Vũ ở có xa không để dẫn cô đi chơi một chút.

Đương nhiên là Quý Vũ đồng ý, cậu đã đi khắp Giang Thành với Sầm Chi Hành, cậu biết chỗ nào thú vị để đi chơi.

Tối hôm đó, cậu dẫn hai người đi thuyền trên sông, gọi đồ nướng làm bữa tối.

Sầm Chi Hành về nhà, anh đứng vài giây trong phòng khách tối om rồi mới vào.

21 ngày để hình thành thói quen, hai tháng sống chung với Quý Vũ đã khiến anh thay đổi thói quen của mình đến hai lần.

Đúng là phiền mà.

Sầm Chi Hành "chậc" một tiếng không vui lắm, anh bật đèn rồi ngồi xuống ghế sofa gọi video cho Quý Vũ.

Điện thoại của Quý Vũ đặt trong túi vải nhỏ, lần đầu cậu không nhận ra tiếng rung, đến khi Sầm Chi Hành gọi lần thứ hai cậu mới nghe máy.

Màn hình khẽ dao động một lúc, cuối cùng dừng lại trên khuôn mặt mỉm cười của Quý Vũ, cậu nói: "Anh Hành."

Sầm Chi Hành im lặng một lúc, Quý Vũ nhìn kỹ mới nhận ra sắc mặt của anh không được tốt, cậu nhỏ giọng hỏi: "Anh Hành sao vậy?"

Phía sau Quý Vũ là khung cảnh rất quen thuộc, Sầm Chi Hành dùng ngón tay gõ nhẹ lên mặt ghế sofa, mặt anh vô cảm nói: "Đeo tai nghe vào."

Quý Vũ không hiểu nhưng vẫn làm theo, cậu giải thích vài câu với mẹ con Bạch Mẫn Mẫn rồi đeo tai nghe.

Sầm Chi Hành nhíu mày, trông có vẻ rất căng thẳng: "Em dẫn người ta đi thuyền rồi à?"

Quý Vũ ngơ ngác gật đầu: "Còn ăn đồ nướng nữa, thật sự rất ngon."

"Vậy ngày mai em có định dẫn người ta đi cáp treo qua sông rồi đi tham quan thủy cung luôn không?"

Quý Vũ ngây ngô cười gật đầu, chưa kịp nói gì thì nghe bên kia lạnh lùng nói: "Không cho phép."

Biểu cảm của Sầm Chi Hành rất nghiêm nghị, Quý Vũ mấp mấy môi vài lần nhưng không phát ra âm thanh nào.

Khoảng nửa phút sau, cậu cẩn thận hỏi: "Anh, sao vậy ạ?"

Sầm Chi Hành day trán, trông anh rất mệt mỏi: "Chuyến thuyền nào?"

Quý Vũ nhẹ nhàng nói: "Chuyến 8 giờ."

"Tôi đến đón em." Sầm Chi Hành thở dài, anh nhìn vào màn hình, thấy vẻ mặt lo lắng của Quý Vũ, anh bình tĩnh nói: "Xin lỗi Tiểu Vũ, hôm nay tôi không được khỏe, tâm trạng không tốt."

"Anh, anh không khỏe ở đâu? Anh ở nhà nghỉ ngơi đi, đừng ra ngoài nữa, thuyền sắp cập bến rồi, em về ngay đây." Quý Vũ lo lắng nói.

Nhưng Sầm Chi Hành chỉ nói "Không sao" rồi tắt điện thoại, Quý Vũ gọi lại video nhưng không được nhận, Sầm Chi Hành nhắn tin cho cậu: "Chờ ở bến."

Quý Vũ liên tục gửi tin nhắn đi, nhưng Sầm Chi Hành không trả lời.

Bạch Mẫn Mẫn và mẹ cô đều nghe thấy những lời Quý Vũ nói, mẹ Bạch lo lắng hỏi: "Anh của cháu bị ốm sao? Để cô gọi taxi đưa cháu về nhé?"

"Không cần đâu ạ." Quý Vũ xua tay: "Anh nói sẽ đến đón cháu."

Suốt quãng thời gian còn lại, Quý Vũ lo lắng không thôi, thỉnh thoảng cậu sẽ kiểm tra WeChat xem có tin nhắn trả lời không, thuyền từ từ cập bến, cậu chào tạm biệt mẹ con Bạch Mẫn Mẫn rồi vội vàng chạy đến xếp hàng xuống thuyền.

Cũng giống như khi lên thuyền, khi xuống thuyền cũng phải đi trên đoạn đường sắt nổi trên nước, trước đây Quý Vũ rất sợ cảm giác nhẹ nhàng đung đưa, lúc nào cậu cũng đi chậm, giữ chắc tay vịn.

Lần này, vì trong đầu toàn nghĩ đến Sầm Chi Hành nên cậu bước nhanh như bay, chỉ trong vài bước là đã chạy được tới bờ.

"Chạy vội làm gì hả?"

Quý Vũ ngẩn người, cậu ngẩng đầu lên thì thấy Sầm Chi Hành đang nhíu mày nhìn mình.

Lời tác giả:

Cơn ghen bùng nổ rồi (khụ khụ).

Chương 46: "Em nóng quá!"

Bầu không khí suốt quãng đường đi rất căng thẳng, Quý Vũ như ngồi trên đống lửa, cậu cẩn thận quan sát Sầm Chi Hành, người vẫn đang vô cảm lái xe.

"Anh" Cậu thử gọi: "Anh thấy không khỏe ư? Đã uống thuốc chưa? Chúng ta đi bệnh viện kiểm tra xem sao nhé."

Sầm Chi Hành liếc mắt nhìn cậu, anh không nói gì mà tiếp tục tập trung lái xe.

Điều này khiến Quý Vũ nghi ngờ bản thân đã làm gì sai, cậu suy nghĩ lại hành động của mình từ sáng đến tối mà vẫn không tìm ra mình sai chỗ nào, nếu có điều gì không đúng thì chỉ có thể là việc cậu báo cáo lịch trình rồi nhận được một chữ "Ừm" lạnh lùng từ Sầm Chi Hành.

Nếu tính từ thời gian cậu gửi tin nhắn, có lẽ Sầm Chi Hành đã phải chịu đựng cả buổi chiều.

Quý Vũ lo lắng đến toát mồ hôi lạnh: "Anh, anh thật sự không khỏe sao? Đừng cố chịu đựng nữa mà!"

Sầm Chi Hành dừng đèn đỏ, vẻ mặt khó nói thành lời, tay anh day day thái dương rồi thở dài: "Tim tôi không khỏe, là bị em chọc tức đấy."

Quý Vũ ngẩn người mất một lúc, cậu vừa định nói gì đó thì Sầm Chi Hành nhanh chóng đưa một viên kẹo cho cậu để chặn lời.

"Đừng có lắm lời, làm tôi đau đầu."

Quý Vũ chớp chớp mắt, cậu không hiểu sao viên kẹo trong miệng lại có vị đắng, cậu rụt lại ngồi gọn vào ghế, âm thầm quan sát sắc mặt của Sầm Chi Hành, đồng thời lên Baidu tìm kiếm:

Cách làm giảm cơn đau tim?

Nếu bệnh nhân không muốn đi khám thì phải làm sao?

Chiếc xe nhanh chóng chạy đến gara nhà, Sầm Chi Hành đưa mắt nhìn qua cái điện thoại đang sáng lên, tất cả các tìm kiếm liên quan hiện rõ trong mắt anh.

Sầm Chi Hành vừa giận vừa buồn cười, ngón tay anh gõ gõ vào vô-lăng, một lúc sau, anh lôi từ trong hộc xe ra một bao thuốc lá đã mở từ lâu, anh xuống xe dựa vào cửa xe rồi châm lửa.

Khói thuốc ẩm ướt, hút không ngon.

Khi khói thuốc tản đi, Quý Vũ ôm túi nhỏ lưỡng lự tiến lại gần, cậu nhỏ giọng gọi: "Anh ơi."

Sầm Chi Hành quay đầu dập điếu thuốc, anh nhíu mày, Quý Vũ định khoác tay anh, nhưng chưa kịp làm gì là Sầm Chi Hành đã nhận ra ý định của cậu, thế là anh lạnh lùng nhìn cậu một cái.

Quý Vũ bị cái nhìn ấy làm cho đứng sững người, đầu óc xoay vòng.

"Anh à... anh bị em chọc giận sao... tại sao vậy?"

Quý Vũ không nhận ra là mình đã cố tình hạ giọng, nghe cứ như là đang làm nũng ấy.

Cậu chỉ biết là khi mình muốn khoác tay Sầm Chi Hành thì anh sẽ không từ chối.

"Bởi vì em là đồ ngốc." Sầm Chi Hành vô cảm nói.

Quý Vũ ngẩn người hỏi: "Anh mắng em sao?"

"Em muốn mắng lại thì cứ mắng." Sầm Chi Hành dẫn cậu lên lầu, xung quanh vẫn còn mùi thuốc lá nhẹ nhàng kết hợp với mùi nước hoa, không hề khó chịu.

"Em không nỡ." Quý Vũ ngửi ngửi rồi lo lắng hỏi: "Tim anh vẫn không khỏe sao?"

Sầm Chi Hành dừng chân ở cửa, vài giây sau anh mới bình thường trở lại: "Không có chuyện đó." Nói xong, anh mở cửa đi vào nhà.

Quý Vũ thay dép đi trong nhà rồi rửa tay, Sầm Chi Hành đi theo sau, anh đột ngột hỏi: "Em cũng đối xử như thế với mấy người Bạch Mẫn Mẫn à?"

"Như thế nào?" Quý Vũ nghĩ một lúc rồi chợt hiểu ra: "Không đâu, các bạn ấy là con gái, nam nữ khác nhau, em không thể đối xử quá thân mật như thế được."

Quý Vũ cũng biết thế nào là thân mật.

Sầm Chi Hành cười tự giễu, khóe miệng anh khẽ nhếch lên.

Đúng vậy, Quý Vũ thích con gái nên cậu biết cách giữ khoảng cách lịch sự với các cô ấy, nhưng với anh thì không sao, có thể thân mật thỏa thích.

Quý Vũ vẫn chưa hiểu vì sao Sầm Chi Hành lại tức giận.

Có vẻ Sầm Chi Hành không muốn nói thêm, anh trực tiếp vào phòng vẽ đóng cửa lại, cậu đứng trước cửa do dự một lúc nhưng vẫn không gõ cửa mà xuống lầu bắt đầu nấu cơm.

Thùng rác không có cơm hộp mang về, bếp cũng không có dấu hiệu đã sử dụng, có lẽ anh vẫn chưa ăn tối.

Trong nhà vẫn còn nguyên liệu, Quý Vũ nhanh chóng làm ba món mặn một canh rồi bày lên bàn, sau đó lại lên gõ cửa phòng vẽ.

"Anh, cơm nấu xong rồi."

Có lẽ vì cảm thấy hôm nay tâm trạng Sầm Chi Hành không tốt nên từ lúc gặp mặt, Quý Vũ đã vô thức gọi "Anh" như thế, cậu hy vọng

cách gọi ấy có thể làm Sầm Chi Hành vui hơn một chút.

Một lúc sau, cửa phòng vẽ mở ra, bên trong tỏa ra mùi sơn nhẹ. Quý Vũ tò mò liếc vào thì thấy nhiều khung tranh được che phủ, không thể nhìn rõ gì cả.

Sầm Chi Hành rửa tay xong thì đi ra, Quý Vũ ngoan ngoãn đi theo anh xuống lầu.

Quý Vũ đã ăn tối nhưng Sầm Chi Hành bảo cậu "Đứng lại", cậu không dám động đậy, cậu suy nghĩ về ý định của Sầm Chi Hành, cuối cùng vẫn ngồi xuống bàn ăn.

Cách ăn của Sầm Chi Hành rất từ tốn, Quý Vũ chống cằm nhìn anh, mắt cậu di chuyển theo đôi tay gắp đồ ăn của anh.

Món ăn đều là những món nhẹ mà Sầm Chi Hành thích, anh ăn nhiều nhất là món mướp xào, mai có thể làm lại.

Quý Vũ múc sẵn canh đưa cho Sầm Chi Hành.

Đầu ngón tay vô tình chạm vào đáy bát, cảm giác như chạm phải một viên đá lạnh.

Quý Vũ xoa xoa đầu ngón tay rồi tìm một đề tài nói: "Anh, lúc nãy anh rửa tay bằng nước lạnh à?"

Chưa kịp đợi Sầm Chi Hành trả lời, điện thoại của Quý Vũ đột nhiên rung lên "Ù ù ù ——", màn hình sáng lên.

Bạch Mẫn Mẫn: "Mình và mẹ đã đến khách sạn rồi, anh cậu sao rồi? Có ổn không?"

Quý Vũ vừa định trả lời thì Sầm Chi Hành đột ngột lên tiếng: "Canh này mặn quá."

"A!" Quý Vũ nhíu mày, Sầm Chi Hành thổi nguội thìa canh rồi đưa tới miệng cậu. Quý Vũ nhìn Sầm Chi Hành rồi cúi đầu thử một miếng.

Điện thoại đã được anh để sang một bên, Quý Vũ mím môi rồi nghi ngờ hỏi: "Mặn à? Em thấy giống như trước mà?"

"Mặn rồi." Sầm Chi Hành không uống nốt nửa bát canh còn lại, Quý Vũ cầm lên uống hết.

Có vẻ tâm trạng Sầm Chi Hành đã tốt lên một chút, anh nâng cằm Quý Vũ lên rồi lau miệng cho cậu, hai mắt Quý Vũ sáng lên: "Anh! Anh không giận nữa sao?"

Sầm Chi Hành không nói gì, anh để mặc Quý Vũ lại gần nói, chỉ dịu dàng nhìn cậu.

Giữa anh em không có thù hận kéo dài*, Quý Vũ cảm thấy câu này không sai.

**兄弟没有隔夜仇: Ý nói rằng giữa anh em, dù có mâu thuẫn hay tranh cãi, cũng không nên để sự giận dỗi kéo dài qua đêm. Thường tình cảm giữa anh em rất thân thiết, nên mọi bất hòa nên được hóa giải sớm, không để lòng thù hận ảnh hưởng đến tình cảm gia đình. Câu này nhấn mạnh giá trị của sự hòa giải và tình thân.*

Trước khi đi ngủ, hai người lại làm bài kiểm tra từ vựng như thường lệ, cứ như những chuyện không vui hôm nay chưa hề xảy ra.

Đến lúc đèn tắt, Quý Vũ cảm thấy có gì đó không đúng.

Cậu cựa quậy trong vòng tay Sầm Chi Hành, có lẽ là vì anh ôm quá chặt. Có lẽ là anh đang "trả thù" chuyện gì đó.

Quý Vũ thấy hơi nóng, cậu cứ lắc qua lắc lại không yên, sau đó vội vã kéo chân ra ngoài chăn cho mát.

Sầm Chi Hành đè chân lên chân cậu rồi kéo chăn phủ lên người cậu.

"Anh!" Quý Vũ vặn người, rõ ràng là cậu không hài lòng.

Sầm Chi Hành không mở mắt, từ cổ họng anh phát ra một tiếng: "Hửm?"

Quý Vũ không đeo bộ xử lý âm thanh, cậu đang nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Sầm Chi Hành, chờ xem anh nói gì.

Đêm nay trăng sáng tỏ, ánh sáng mỏng như cánh ve ngoài cửa sổ càng làm tôn lên nét hài hòa dịu dàng của người đàn ông.

Quý Vũ ngẩn người nhìn anh, sau đó cậu mới nhận ra Sầm Chi Hành không nói gì cả.

"Em nóng quá!" Cậu vùng vẫy: "Anh ôm chặt quá."

Sầm Chi Hành lấy điều khiển chỉnh nhiệt độ điều hòa từ 26 độ xuống 24 độ.

"Được rồi, một lát sẽ không nóng nữa."

Đây là lần đầu tiên Quý Vũ phát hiện ra một mặt khác khá độc tài của Sầm Chi Hành, cậu thở hồng hộc, hết bị Sầm Chi Hành che mắt rồi lại vỗ nhẹ lưng.

Lúc không đeo bộ xử lý âm thanh mà bị che mắt như vậy, Quý Vũ trong vô thức cảm thấy căng thẳng, nhưng bên cạnh cậu là Sầm Chi Hành nên không có gì phải lo, cậu nghĩ thông rồi thì lại nhanh chóng thả lỏng.

Có vẻ như Sầm Chi Hành đã nói gì đó, cậu có thể cảm nhận được sự rung động từ lồng ng.ực của anh, nhưng Sầm Chi Hành không muốn để cậu biết.

Sau khi tay che mắt rời đi, Quý Vũ lập tức nhìn vào đôi môi của Sầm Chi Hành.

Sầm Chi Hành chỉ khẽ nhếch môi nói: "Ngủ đi."

Lời tác giả:

Phỏng vấn: Anh Sầm, anh nghĩ thế nào về yêu thầm?

Sầm Chi Hành (ho nhẹ): "Chắc là 'Giữa anh em không có thù hận kéo dài' thôi."

Chương 47: Nghi ngờ

Đêm hè, tiếng ve kêu vang không ngừng, âm điệu kéo dài vô tận.

Quý Vũ vừa kéo một túi đồ lớn từ cốp xe ra thì Sầm Chi Hành đã nhận lấy, đồng thời anh đóng cốp xe lại.

"Nặng lắm. Anh, mỗi người mang một bên đi."

"Không cần đâu."

Sầm Chi Hành dùng một tay xách đồ, tay kia đẩy nhẹ Quý Vũ về phía trước.

Quý Vũ nhanh chân đi tới mở cửa rồi thay dép, cậu rửa tay sau đó chạy đến để đồ vào tủ lạnh, sắp xếp từng thứ một.

Sầm Chi Hành đứng sau lưng nhìn cậu.

Quý Vũ nhanh chóng làm xong, các loại trái cây, rau củ, thịt thà đều được sắp xếp ngăn nắp.

Sầm Chi Hành đột nhiên nhớ lại dáng vẻ của cậu lúc lựa đồ trong siêu thị.

Quý Vũ luôn có thể chọn được quả dưa hấu ngọt nhất, Sầm Chi Hành không hiểu mấy thứ này, lần trước khi đi siêu thị cùng nhau, Quý Vũ đã chỉ cho anh cả buổi nhưng không dạy nổi, trong mắt anh, trái cây rau củ đều giống nhau.

Đó là lần đầu tiên Quý Vũ bực bội như vậy, cuối cùng cậu đành phải bỏ cuộc: "Từ nay cứ để em chọn, anh chỉ cần ăn là được."

Quý Vũ đặt hộp tôm đông lạnh cuối cùng vào ngăn đá rồi vỗ tay nói: "Ngày mai làm tôm hấp nhé, hải sản để lâu sẽ không tươi nữa."

"Không cần phải chiều chuộng tôi như vậy đâu, không phải là tôi không ăn cay được." Sầm Chi Hành ôm lấy cậu từ phía sau, không để Quý Vũ kịp phản ứng lại là anh đã buông tay.

Quý Vũ vốn khá nhạy cảm với vòng tay của Sầm Chi Hành, có lẽ do khi ngủ đã quen rồi nên bây giờ không còn giật mình nữa, nhưng cậu vẫn cảm thấy hơi ngứa.

Cậu nghiêng người, vươn vai đáp: "Vậy em làm một phần thôi."

Dạo gần đây, Sầm Chi Hành có vẻ dính người hơn bình thường, không chỉ ôm chặt cậu lúc ngủ mà cả trong những lúc bình thường cũng có nhiều cử chỉ thân mật hơn, thỉnh thoảng trong khi cậu làm tác phẩm để tham gia cuộc thi thì Sầm Chi Hành cũng hay đến xem.

Quý Vũ không ghét những hành động này của Sầm Chi Hành, ngược lại, cậu còn thấy khá vui vẻ.

Anh Hành thích cậu, anh Hành quan tâm cậu, đối với Quý Vũ - người đã mất đi ông nội và khao khát nhận được tình yêu, điều này giống như phao cứu sinh duy nhất của cậu.

Tối ngày 16 tháng 8, Quý Vũ đã hoàn thành tác phẩm tham gia cuộc thi với những công cụ chạm khắc mà trước đây cậu làm cùng ông nội.

Cậu kiểm tra dự báo thời tiết, những ngày gần đây khô ráo không mưa, rất thích hợp để phủ lớp sơn cuối cùng, cậu điều chỉnh lượng sơn và tinh chỉnh từ trong ra ngoài từng chút một.

Bỗng Sầm Chi Hành gõ cửa, Quý Vũ vặn cổ mình, cậu nghe thấy hai tiếng xương kêu rắc rắc của bản thân, cậu gọi to: "Anh, cửa không khóa đâu."

Cốc nước ấm chạm nhẹ vào má cậu, mùi sữa bay vào mũi, Quý Vũ vừa định với tay lấy thì Sầm Chi Hành lại rút tay về rồi đưa sang lại.

Quý Vũ thấy tay mình có dính một ít sơn, cậu ngẩng đầu nhìn vào mắt Sầm Chi Hành rồi từ từ uống hết ly sữa.

"Sắp xong rồi thì nên đi ngủ thôi." Sầm Chi Hành dùng đầu ngón tay lạnh lạnh lướt qua má cậu để lau đi những mảnh vụn gỗ.

Quý Vũ cười cười gật đầu: "Vâng, xong phần đánh bóng bề mặt rồi sẽ ngủ ngay."

Sầm Chi Hành đưa mắt nhìn từ má Quý Vũ xuống tác phẩm đang cố định trên bàn. Có lẽ do anh nhìn hơi lâu nên Quý Vũ chủ động cầm lên, đưa cho anh xem —

Đó là một quả cầu rỗng, đường kính khoảng 15 cm, với cấu trúc nhiều lớp xếp chồng tinh xảo. Lớp ngoài được chạm khắc hình ảnh các kiến trúc cổ xưa đầy nghệ thuật. Nhìn xuyên qua từng lớp xoay chuyển, các họa tiết được chạm khắc tỉ mỉ, lồng vào nhau một cách hoàn hảo. Mỗi lớp tựa như một quả cầu nhỏ nằm gọn trong một quả cầu lớn, thể hiện kỹ thuật điêu khắc hiếm có, đầy ấn tượng.

Trước đây Quý Vũ chỉ làm những vật phẩm phổ biến như tỳ hưu, tượng Phật, long châu, mặc dù rất tinh xảo nhưng không thể hiện được nhiều ý tưởng sáng tạo.

Quả cầu phức tạp này mới thật sự là một tác phẩm tỉ mỉ, khiến Sầm Chi Hành không khỏi trầm trồ: "Có bao nhiêu lớp bên trong vậy?"

"Em chỉ làm được mười sáu lớp, ông nội thì giỏi hơn, nhưng..."

Sầm Chi Hành xoa đầu Quý Vũ: "Mỗi lớp đều mỏng như vậy, ông nội trên trời nhìn thấy chắc chắn cũng sẽ vui mừng vì em."

Mấy ngày sau, sau khi hoàn thành công đoạn cuối cùng, mỗi lớp gỗ của quả cầu đều trơn mượt, các khớp xoay dễ dàng di chuyển, không hề có độ thô ráp.

Trước khi đóng gói rồi gửi đi Tô Hàng, Quý Vũ chỉnh lại góc đẹp rồi chụp một bức ảnh đăng lên Weibo.

Cậu không ngờ rằng bức ảnh này lại nổi tiếng.

Sáng hôm sau, khi Quý Vũ thức dậy kiểm tra điện thoại, cậu thật sự ngỡ ngàng, phần thông báo trên Weibo đầy những tin nhắn, chỉ trong một đêm đã có rất nhiều tin nhắn riêng hỏi cậu có nhận làm quả cầu như vậy theo yêu cầu không, cũng có vài đồng nghiệp hỏi cậu về các bước chế tác chi tiết.

Dĩ nhiên, cũng có không ít lời chỉ trích. Quý Vũ vừa mở một tin nhắn khó nghe, có thể là của một đồng nghiệp, mắng cậu dùng kỹ thuật máy khắc để giả vờ là sản phẩm thủ công.

Quý Vũ quét qua những lời mắng chửi thậm tệ phía sau, trong lòng vừa tức giận lại vừa thấy tủi thân.

Kể từ khi phim tài liệu phát sóng, cậu nhận được hầu hết là những lời thiện chí từ cư dân mạng, đây là lần đầu tiên cậu đối diện với nhiều lời chỉ trích đến vậy.

Lúc thì cậu ném điện thoại sang một bên, lúc thì lại cầm lên nhìn rồi tức giận trong lòng.

Sầm Chi Hành thức dậy vào buổi trưa, nhìn thấy thông báo Weibo, lượt thích đã vượt mười vạn, bình luận cũng lên tới vài nghìn, phía trước đều là những lời khen ngợi. Quý Vũ cũng không nhắc tới chuyện những tin nhắn riêng kia.

Sầm Chi Hành thấy là lạ, không phải đây là chuyện tốt sao, sao đột nhiên cậu lại trầm lặng như vậy.

Đến tối ngày 27 tháng 8, khi họ bay tới Tô Hàng để tham quan triển lãm, Sầm Chi Hành đã đặt phòng khách sạn với giường đôi. Dù sao họ vẫn thường xuyên ngủ chung, Quý Vũ đi theo anh vào phòng, ánh mắt liếc nhìn cái giường lớn ở giữa mà không tỏ vẻ gì đặc biệt.

Sầm Chi Hành cười khẽ, đầu ngón tay anh lướt nhẹ trên má Quý Vũ, bảo cậu đi tắm trước.

Quý Vũ gật đầu, ôm theo bộ đồ ngủ vào phòng tắm, điện thoại để không ngừng nhận được thông báo Weibo ở đầu giường.

Sầm Chi Hành nhíu mày nhìn sang, anh cầm điện thoại lên lướt xem rồi mới nhận ra trong vài ngày qua, Quý Vũ đã nhận được rất nhiều tin nhắn riêng.

Cứ mỗi năm tin thì lại có một tin là đầy cảm xúc tiêu cực, trong đó có rất nhiều lời lẽ thô t.ục.

Quý Vũ quấn khăn tắm trên đầu đi ra, Sầm Chi Hành ngồi trên giường đợi cậu, anh vỗ vỗ chỗ bên cạnh ra hiệu cho Quý Vũ ngồi xuống.

Mùi dầu gội thoang thoảng bay đến, Sầm Chi Hành ôm Quý Vũ lau tóc cho cậu, tóc Quý Vũ không dài nên khô khá nhanh.

Sầm Chi Hành đưa điện thoại cho cậu, Quý Vũ theo bản năng định mở Weibo để lướt qua như thường lệ, nhưng cậu lại phát hiện biểu tượng Weibo đã biến mất.

Cậu ngơ ngác vài giây rồi ngẩng đầu nhìn Sầm Chi Hành.

"Không ngờ hai ngày nay em lại tủi thân như vậy, sao không nói với tôi? Cảm thấy tôi không đáng tin sao?"

Chân tóc của Quý Vũ vẫn còn hơi ướt, lúc này cậu không đeo bộ xử lý âm thanh, cậu nhìn chằm chằm vào đôi môi quyến rũ của Sầm Chi Hành một hồi rồi quay đầu chui vào lòng anh, cậu không nói gì, vài giây sau lại lắc đầu buồn bã.

Đợi tới lúc mình ôm đủ rồi anh mới nhẹ nhàng nâng cằm Quý Vũ lên, khi chắc chắn rằng mắt của Quý Vũ đang nhìn vào môi mình anh mới nói:

"Bây giờ không ở nhà, mấy công cụ điêu khắc cũng không có ở đây, không thể quay video giải thích. Tôi vừa hỏi Trần Thịnh, cậu ấy hiểu về Weibo nên khuyên đợi cuộc thi điêu khắc gỗ quốc gia kết thúc, lúc đó ban tổ chức chắc chắn có thể phân biệt được sự khác biệt giữa máy khắc và thủ công, sau đó chúng ta sẽ quay một video để đăng lên Weibo cùng lúc luôn."

Thấy Quý Vũ vẫn cứ u sầu, Sầm Chi Hành dừng lại một chút rồi nhẹ nhàng nắm lấy gương mặt Quý Vũ vỗ về.

"Đừng để bụng, trên mạng có đủ loại người, không đáng phải tức giận vì họ, thà rằng chúng ta nói chuyện với nhau còn hơn."

Quý Vũ tựa trán lên cánh tay Sầm Chi Hành, cậu khẽ phát ra một tiếng "Ừm."

"Em chỉ không hiểu, tại sao họ lại nói lời khó nghe như vậy, rõ ràng em và họ chẳng có mối quan hệ gì, nhưng mà họ cứ... giống... giống những đứa trẻ hư ở thị trấn Miên Trúc ấy..."

Sầm Chi Hành đặt tay lên lưng Quý Vũ, anh siết chặt tay lại, anh im lặng một lúc chẳng nói gì, chỉ lặp lại hành động dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt tóc của cậu.

Lời tác giả:

Mọi người có thích xem tuyến tình cảm hơn không? Nếu vậy thì con đường sự nghiệp của Tiểu Tinh sau này sẽ đơn giản hơn (cúi người, cúi người, cúi người)

Chương 48: "Anh là người đầu tiên."

Tòa nhà thương mại trung tâm thành phố Tô Hàng, tầng 29.

Quý Vũ đi theo sau Sầm Chi Hành bước ra khỏi thang máy, một người đàn ông mặc đồ vest tiến lên lấy hai vé vào cửa từ tay cậu, người đó nhìn vài giây rồi lịch sự hỏi: "Xin hỏi, có phải là anh Quý Vũ không?"

Cách xưng hô này làm Quý Vũ thấy hơi lạ lẫm, đây là lần đầu tiên có người gọi cậu như vậy, cậu khựng lại một chút rồi gật đầu.

Người đàn ông mặc vest nghiêng người ra hiệu "xin mời", người đó nói: "Anh Quý, mời đi theo tôi, hội trưởng Ngũ rất thích tác phẩm của anh nên muốn gặp anh."

Lời mời từ một người lạ quá nhiệt tình khiến Quý Vũ cảm thấy có hơi nghi ngờ, cộng với việc trong những ngày gần đây cậu nhận được quá nhiều tin nhắn ác ý nên sự cảnh giác trong lòng cũng tăng lên.

Quý Vũ im lặng lùi lại nửa bước, nhìn sang Sầm Chi Hành bên cạnh, khi nhận được cái gật đầu chắc chắn từ anh thì cậu mới hơi do dự hỏi: "Hội trưởng Ngũ? Hình như tôi không quen ông ấy."

"Chính vì không quen nên mới muốn gặp, hội trưởng muốn trò chuyện với anh về quả cầu khắc."

Quý Vũ chớp mắt, nhớ lại những lời Sầm Chi Hành đã nói tối qua: "Vậy thì đi thôi."

Người đàn ông mặc vest dẫn họ đi qua khu triển lãm, Quý Vũ lướt qua vài tác phẩm được trưng bày.

Không gian triển lãm rộng hơn cậu tưởng, những tác phẩm điêu khắc được trưng bày trong các lớp kính trong suốt, ánh sáng chiếu từ bốn phía tạo ra những hiệu ứng ánh sáng sống động.

Quý Vũ dừng lại trước gian hàng của mình, cậu nhìn thấy "hội trưởng Ngũ" mà người đàn ông kia đã nhắc đến, cậu thấy bất ngờ vì hội trưởng Ngũ trông khá trẻ, chỉ khoảng ba mươi tuổi. Anh ta cười cười tiến lên bắt tay cậu.

Trước gian hàng còn có một số người khác, trước khi họ đến, hình như mọi người đang thảo luận về điều gì đó. Hội trưởng Ngũ vỗ vai Quý Vũ rồi giới thiệu cậu với đám đông.

Quý Vũ nghe thấy tên mình được nhắc tới kèm theo những danh xưng như "tân binh," "thợ điêu khắc gỗ," "nghệ sĩ"... thì cậu rất muốn tìm một cái lỗ nào đó để chui vào. Cậu quay đầu lại, thấy Sầm Chi Hành đứng ở ngoài khoanh tay nhìn về phía mình, nét mặt có hơi kỳ lạ.

Sầm Chi Hành đã là một người lão luyện trong giới, anh biết rõ những quy tắc ngầm, trước đây anh rất ghét những điều này, luôn cảm thấy nó mang đậm mùi tiền bạc.

Giới điêu khắc gỗ cũng không khác gì giới hội họa, những họa sĩ vô danh tìm cách kết nối với các phòng tranh nổi tiếng, tham gia triển lãm, xây dựng các mối quan hệ, tham gia đấu giá, dù tranh có hồn hay không, chỉ cần dành thời gian và công sức là có thể hòa nhập.

Có thể trong số đó có những người thật sự say mê nghệ thuật, nhưng họ sẽ nhanh chóng bị hòa tan trong cái vòng luẩn quẩn này, thậm chí Sầm Chi Hành đôi khi cũng phải nhượng bộ để tham gia những thứ như vậy.

Đó có thể là một trong những lý do khiến giới họa sĩ hiện đại thiếu đi sự kết nối.

Cái gọi là triển lãm điêu khắc gỗ không hề thuần túy như Quý Vũ tưởng, trao đổi kỹ thuật? Truyền thụ, học hỏi? Có thể có, nhưng rất ít. Phần lớn là những giao dịch nhân tình đằng sau triển lãm.

Sầm Chi Hành vẫy tay về phía cậu đang đứng. Ngay sau đó, "tân binh nghệ sĩ điêu khắc gỗ" Quý Vũ – người vừa được hội trưởng Ngũ khen ngợi hết lời – chỉ kịp buông một câu "Xin lỗi," rồi vội vã rời đi.

Quý Vũ thất vọng thở dài, cậu dựa vào góc sau đó thì thầm với Sầm Chi Hành: "Hội trưởng Ngũ có vẻ muốn bán tác phẩm của em... Mặc dù hầu hết những gì em làm ra đều phải bán đi để kiếm sống... nhưng mà cảm giác..."

"Tiểu Vũ không muốn bán sao?" Sầm Chi Hành giúp cậu chỉnh cổ áo lại.

"Không phải là không... em cũng không biết phải nói thế nào, có thể hơi kém cỏi, nhưng những thứ em điêu khắc ra vốn là để bán kiếm sống. Nhưng khi đến đây, em muốn xem các phong cách điêu khắc gỗ từ khắp nơi trong nước, trao đổi kinh nghiệm, nhưng hội trưởng Ngũ lại vội vàng muốn đẩy giá bán..."

Nói một cách đơn giản, đây là vấn đề thương mại, có lợi nhưng cũng có hại. Sầm Chi Hành ôm Quý Vũ đi về phía khu vực khác, anh vừa an ủi vừa nói những lời trấn an.

Đi được nửa đường, không biết là tình cờ hay cố ý, họ lại gặp được Ngũ Băng. Ngũ Băng đưa tay định vỗ vai Quý Vũ nhưng bị Sầm Chi Hành lạnh lùng ngăn lại.

"Cậu Tiểu Quý, người này là quản lý của cậu sao? Tôi thật sự muốn hợp tác với cậu, tôi cung cấp nền tảng, cậu cung cấp tác phẩm, lợi nhuận sau khi bán chúng ta chia theo tỷ lệ 60-40."

Sầm Chi Hành chợt dừng lại, có vẻ đây là một tình huống khác, có thể là giống như đầu tư cho studio, đánh cược vào một nghệ sĩ mới, mua đứt quyền sáng tác trong vài năm tới của họ, hy vọng giá trị tác phẩm sẽ tăng lên.

Ngũ Băng thật sự đánh giá cao khả năng sáng tạo của Quý Vũ.

Quý Vũ về khách sạn rồi mà vẫn cảm thấy mơ hồ.

Trước đây cậu chưa từng tiếp xúc với kiểu giao dịch này, hợp đồng mà Sầm Chi Hành và Ngũ Băng bàn bạc trong văn phòng cậu thật sự không hiểu nhiều, chỉ là ký tên theo lời Sầm Chi Hành.

Lần này, quả cầu khắc sẽ không tham gia đấu giá, nhưng sau này, Quý Vũ sẽ làm lại một quả cầu khác mười sáu lớp gửi cho Ngũ Băng, bán với giá chia theo tỷ lệ 60-40, còn Ngũ Băng sẽ giúp Quý Vũ đính chính mọi chuyện trên Weibo vào ngày 1 tháng 9.

Trước khi ký hợp đồng, Sầm Chi Hành đã hỏi cậu vài câu, ví dụ như có muốn giữ lại quả cầu này hay không, có muốn tiếp tục kiếm tiền từ việc khắc gỗ hay không.

Quý Vũ đều trả lời "Có".

Sầm Chi Hành sẽ không làm hại cậu, Quý Vũ tin tưởng tuyệt đối.

Vé máy bay về nhà được đặt vào chiều ngày 30, Sầm Chi Hành dẫn Quý Vũ tham quan Tô Hàng hai ngày, có thể nói đây là một chuyến đi kiểu biệt đội đặc công. Quý Vũ mệt mỏi tới mức vừa lên máy bay đã ngủ say như chết.

Lúc xuống máy bay, cậu đã tỉnh táo hơn, việc đầu tiên khi về nhà là lao vào phòng làm việc của mình, tìm góc để chụp vài bức ảnh với thiết bị đặc biệt dùng để điêu khắc quả cầu, sau đó lôi bản đính chính đã chuẩn bị từ trước trong sổ tay ra.

"Anh, giờ em có cần đăng lên Weibo đính chính không?"

Sầm Chi Hành cầm điện thoại của cậu lướt qua vài lần rồi gật đầu nói: "Em đi tắm trước đi, tôi đăng giúp em."

Sầm Chi Hành không đăng tin đính chính mà lấy điện thoại của mình ra mở Weibo lên, những tin nhắn mắng chửi vẫn không ngừng gia tăng. Trong mấy ngày này, chính Sầm Chi Hành đã quản lý điện

thoại của Quý Vũ, cộng với việc Quý Vũ không thích lướt video nên anh mới có thể giấu kín mọi chuyện.

Mấy tài khoản marketing hôm trước đã đăng tin về việc Quý Vũ dùng tác phẩm điêu khắc bằng máy để giả làm thủ công tham gia triển lãm, kèm theo tag di sản văn hóa phi vật thể, lượt xem khá cao, nhiều người không hiểu chuyện đã tham gia vào cuộc tranh luận, kể cả Weibo của Trần Thịnh, người đã quay phim tài liệu về Quý Vũ mấy năm trước cũng bị ảnh hưởng.

Giờ mà đăng đính chính có thể sẽ khiến cộng đồng mạng phản đối mạnh mẽ hơn, Sầm Chi Hành đã trò chuyện với Trần Thịnh và quyết định đợi phía Ngũ Băng cùng với Hiệp hội điêu khắc gỗ Quốc gia lên tiếng trước.

Quý Vũ không hề hay biết chuyện này, cậu thay đồ ngủ xong rồi tươi tắn đi ra.

"Anh, đăng xong chưa?"

"Xong rồi." Sầm Chi Hành đưa điện thoại lên trước mặt cậu: "Tôi đã xóa Weibo giúp em rồi, vài ngày nữa hãy xem."

"Được ạ." Quý Vũ chẳng chút nghi ngờ gì mà đồng ý.

Cậu tin Sầm Chi Hành, theo một cách nào đó, sự tin tưởng của cậu dành cho Sầm Chi Hành còn hơn cả bản thân mình.

Sầm Chi Hành ngồi trên giường, anh đưa tay nhẹ nhàng vuốt cằm Quý Vũ, Quý Vũ cũng rất hợp tác, cậu hơi cúi người, ngoan ngoãn cọ qua cọ lại giống như mèo con mà anh nuôi.

Mèo con không cần phải biết mọi chuyện xảy ra thế nào, mèo con chỉ cần yên ổn ở nhà.

Anh sẽ giúp mèo con ngăn chặn tất cả những cơn gió mạnh ngoài kia, yêu thương nó, bảo vệ nó.

Sầm Chi Hành cười khẽ, trong đầu anh chợt lóe lên một suy nghĩ nguy hiểm.

Dù anh là con trai độc nhất của tập đoàn nhà họ Sầm, đứng ở đỉnh cao của xã hội nhưng ít người có thể thay đổi ý chí của anh.

Nhưng Quý Vũ lại khác.

Anh mang đến cho Quý Vũ cơ hội nghe thấy thế giới, dạy cậu nói, cho cậu đi học... gần như mọi thứ đều nằm trong sự kiểm soát của anh.

Chưa kể Quý Vũ một mình rời xa gia đình, theo anh đến Giang Thành, cảm xúc vui buồn của cậu nên do anh quyết định, tên của Quý Vũ lẽ ra phải gắn với dấu ấn "của Sầm Chi Hành."

"Anh—"

Đối diện với đôi mắt màu trà lo lắng của Quý Vũ, cuối cùng lý trí đã chiến thắng ham muốn.

Anh cảm thấy có chút hối hận vì những suy nghĩ vô lễ của mình.

Sầm Chi Hành cố tình dùng ngón tay lạnh lẽo chạm vào nốt ruồi đỏ nhạt trên đầu mũi của Quý Vũ.

"Đã có ai nói với em rằng nốt ruồi này trên mũi em rất đẹp không?"

Quý Vũ ngây ngẩn lắc đầu: "Chưa, anh là người đầu tiên."

"Thật sao?" Sầm Chi Hành thì thầm, đôi mắt sâu thẳm chứa đựng những cảm xúc phức tạp.

Lời tác giả:

Cảm giác mọi người vẫn thích đọc tuyến tình cảm hơn, Tiểu Tinh đang vội vàng hoàn thành tuyến sự nghiệp nhanh nhất đây (!! nhất định phải vậy!!).

Chương 49: Như thể đang nói, hôn em đi

Nốt ruồi nhỏ trên đầu mũi của Quý Vũ thật khéo léo làm sao, giống như giọt mực nhạt rơi trên gò má trắng mịn.

Như thể đang nói, hôn em đi, hôn ở đây này.

Sầm Chi Hành không dám nhìn lâu, anh đứng dậy đi về phía phòng tắm.

Quý Vũ gọi anh nhưng anh không quay lại, chỉ nói: "Hơi nóng, anh đi tắm đây."

Hơi nóng tràn đến, hơi nước và mùi hương xà phòng ban nãy Quý Vũ tắm vẫn chưa tan, trong phòng tắm còn ngột ngạt hơn cả bên ngoài.

Sầm Chi Hành vuốt tóc, mu bàn tay lộ rõ những đường gân xanh.

Quý Vũ nằm trên giường chờ rất lâu, lâu đến mức đã thuộc lòng bốn trang từ vựng của Du Mẫn Hồng. Mất một lúc lâu Sầm Chi Hành mới bước ra.

Cảm giác buồn ngủ đã giảm đi phần nào, Quý Vũ đóng sách từ vựng lại, lấy máy sấy tóc từ trong tủ ra.

Chung sống với nhau hai ba tháng, thói quen sinh hoạt của hai người gần như đồng điệu, Sầm Chi Hành ngoan ngoãn ngồi xuống mép xuống, Quý Vũ cắm điện, thử nhiệt độ gió rồi quỳ trên giường sấy tóc cho anh.

Máy sấy tóc khá êm nhưng cũng không quá im lặng, Quý Vũ không thích tiếng động nên đã tắt bộ xử lý âm thanh, chờ khi sấy xong mới bật lại.

Sầm Chi Hành nhận lấy máy sấy từ tay Quý Vũ, anh cất đi rồi ôm lấy cậu, vừa ôn lại từ vựng vừa trò chuyện.

Mặc dù cả hai đều dùng chung một loại xà phòng, nhưng Quý Vũ vẫn cảm thấy Sầm Chi Hành có mùi thơm dễ chịu hơn. Cậu đã quen với cái ôm chặt chẽ của đối phương, cậu vừa hít vài hơi vừa trò chuyện.

Thời gian thấm thoắt trôi qua, ngày 1 tháng 9 đến gần, Quý Vũ chuẩn bị xong chứng minh thư và các vật dụng cần thiết để nhập học, trái tim đập mạnh vì cuộc sống đại học sắp tới.

Nói không lo lắng là giả, mấy ngày trước cậu đã tập trung chuẩn bị cho triển lãm nên cũng bớt lo lắng về việc giao tiếp trong đại học, giờ đây khi đang trên đường đi nhập học, Quý Vũ có thể thấy rõ sự căng thẳng của mình, cậu vội vàng mở lại các tin nhắn trong nhóm chào đón tân sinh viên của Đại học sư phạm Giang Thành khóa 2018.

Lật đi lật lại mãi mà không có gì mới, nhưng đích đến đã gần.

Số lượng phụ huynh đưa con đến trường không ít, mặc dù Sầm Chi Hành đã chuẩn bị kỹ lưỡng, cố tình đi qua cổng phía Đông Nam hơi vắng vẻ của trường nhưng vẫn bị kẹt xe.

Xe chạy chầm chậm vào khu vực đỗ xe, trong gương chiếu hậu, Quý Vũ vẫn tiếp tục lướt tin nhắn, cậu cố tìm cách để hòa nhập, giúp bản thân không quá căng thẳng. Sầm Chi Hành xuống xe, vòng qua phía sau mở cửa cho cậu.

Quý Vũ xuống xe cùng anh.

Sầm Chi Hành vẫn thích lái chiếc xe địa hình có gầm cao này, Quý Vũ giờ đã cao lên, việc lên xuống xe rất dễ dàng nhưng Sầm Chi Hành vẫn thích đưa tay đỡ cậu.

Sầm Chi Hành cầm cặp mới của Quý Vũ, vừa vào đến trường thì đã có tình nguyện viên tiến đến. Lần trước khi thi tuyển sinh không cho phụ huynh vào, chính các tình nguyện viên mặc áo đỏ đã giúp đỡ Quý Vũ, cậu rất có cảm tình với họ.

Sầm Chi Hành đã đăng ký cho Quý Vũ là sinh viên ngoại trú, không mang theo nhiều đồ đạc cho nên các tình nguyện viên cũng không vất vả, họ dẫn hai người đến khu vực đăng ký chuyên ngành Giáo dục đặc biệt rồi mới rời đi.

Nộp hồ sơ, làm thẻ sinh viên, nhận đồ quân sự, họp lớp... tổng thể là một ngày bận rộn.

Lớp 2 ngành Giáo dục đặc biệt có tổng cộng 35 người, phần lớn là những bạn chưa phẫu thuật cấy ghép ốc tai, lớp học rất yên tĩnh, chỉ có âm thanh của giảng viên vừa nói vừa làm ngôn ngữ ký hiệu.

Cậu bạn ngồi bên cạnh Quý Vũ tò mò nhìn bộ xử lý âm thanh của cậu, mãi cho đến khi lớp học kết thúc, lúc mọi người rời đi, cậu ấy mới tiến lại gần, giữ khoảng cách giao tiếp lịch sự, dùng ngôn ngữ ký hiệu hỏi: [Ốc tai của cậu là loại nào vậy? Dùng có tốt không? Mỗi bên có tốn bao nhiêu tiền?]

Quý Vũ giải thích từng chút một, chỉ có điều khi nói ra giá tiền khoảng ba vạn, đối phương vô cùng ngạc nhiên nhưng cũng không nói gì thêm.

Dưới tòa giảng đường, Sầm Chi Hành đang lướt điện thoại chờ Quý Vũ, Quý Vũ chạy đến, cậu chưa kịp lên tiếng thì Sầm Chi Hành đã nhanh chóng tắt màn hình điện thoại rồi cất đi.

"Họp lớp xong rồi à?" Sầm Chi Hành hơi mất tự nhiên.

Quý Vũ liếc nhìn điện thoại của anh, ai cũng có bí mật, cậu hiểu ý nên không hỏi thêm gì, chỉ cười cười gật đầu.

Quý Vũ không ngờ, bí mật mà Sầm Chi Hành giấu kín bấy lâu nay lại bị Bạch Mẫn Mẫn phát hiện.

Đến giờ ăn tối, Quý Vũ đề nghị đi ăn món nướng ở căn tin số hai, là anh chàng tình nguyện viên sáng nay đã giới thiệu, người xếp hàng khá đông, không khí oi bức, điều hòa có cũng như không.

Sầm Chi Hành lâu rồi không tiếp xúc với đám đông như vậy, Quý Vũ ngoảnh lại, khuôn mặt cậu ướt đẫm mồ hôi, cậu nhe răng cười ngây ngô, làm Sầm Chi Hành cũng không thể tức giận được.

Xếp hàng hơn mười phút, cuối cùng mỗi người cũng có một phần thịt nướng và tìm được chỗ ngồi hợp lý.

Thật trùng hợp, vài phút sau, Bạch Mẫn Mẫn và mẹ cô ngồi đối diện hai người.

Bạch Mẫn Mẫn nhiệt tình chào hỏi cậu, Quý Vũ cũng mỉm cười đáp lại.

Nói thật thì Quý Vũ thấy hơi áy náy, lần trước rõ ràng đã nói sẽ làm hướng dẫn viên dẫn mẹ con họ đi chơi nhưng cuối cùng chỉ chơi có một ngày rồi bỏ dở.

Nghĩ đến đây, Quý Vũ lén nhìn qua kẻ chủ mưu đứng bên cạnh mình, đúng lúc Bạch Mẫn Mẫn hỏi: "Anh trai cậu khỏe hơn chưa?"

Quý Vũ đang uống canh, suýt chút nữa là bị sặc, lần trước cậu từ chối dẫn mẹ con hai người đi chơi với lý do cậu là "Anh trai mình không khỏe, anh ấy cần người ở nhà chăm sóc."

Sầm Chi Hành nhẹ nhàng vỗ lưng cậu, Quý Vũ ho sặc sụa hơn, phải một lúc lâu mới dịu lại, cậu vội vàng giải thích với Bạch Mẫn Mẫn: "Anh, anh ấy khỏe hơn nhiều rồi, lần trước thật xin lỗi hai người."

"Đừng nói vậy mà." Bạch Mẫn Mẫn đưa cho cậu khăn giấy, cô lo lắng nói: "Mình có chuyện muốn nói với cậu."

Quý Vũ theo phản xạ nhìn về phía Sầm Chi Hành, không hiểu sao, bầu không khí lúc này có hơi nguy hiểm.

"Chúng ta nói ở đây thôi, có chuyện gì vậy?"

Bạch Mẫn Mẫn do dự một hồi, mở điện thoại đưa về phía Quý Vũ.

Sầm Chi Hành muốn ngăn lại nhưng đã muộn.

Màn hình điện thoại là một video từ tài khoản marketing trên Weibo, không có âm thanh, nhưng có phụ đề.

Bạch Mẫn Mẫn tức giận nói: "Quý Vũ, tôi tin cậu! Nếu cậu cần, tôi và mẹ có thể làm chứng cho cậu, danh tiếng của nhà họ Quý ở thôn Miên Trúc mấy chục năm qua chắc chắn sẽ bịt miệng được mấy người đó."

Quý Vũ vẫn còn ngây người, phụ đề không tiếng vang lên trong đầu như một đoạn hồi tưởng, dù màn hình điện thoại nhanh chóng tắt đi nhưng cậu vẫn chưa kịp lấy lại tinh thần.

Cậu có thể chịu được việc bị mắng, bị bôi nhọ, dù lời lẽ có khó nghe đến đâu cậu cũng có thể nhẫn nhịn.

Nhưng điều không thể chấp nhận là, những người đó không nên lấy ông cậu ra nói xấu, làm ảnh hưởng đến sự bình yên của ông dưới suối vàng.

Trên đường về nhà, trong xe rất yên lặng.

Quý Vũ mở lại Weibo, Sầm Chi Hành đã ngăn cản vài lần nhưng bị cái nhìn kiên quyết và đầy tủi thân của Quý Vũ làm cho phải chấp nhận.

Vào sáng sớm hôm nay, Ngũ Băng đã dùng tài khoản chính thức của Hiệp hội điêu khắc gỗ Quốc gia đăng bài đính chính trên Weibo,

đồng thời công nhận tác phẩm "Quỷ Công Cầu" của Quý Vũ đã đạt giải nhất.

Ban đầu, fan của Quý Vũ và những người qua đường đều đồng tình, bắt đầu xin lỗi vì đã nghi ngờ kỹ thuật điêu khắc máy của cậu mấy ngày trước, nhưng chiều nay, đột nhiên mọi chuyện lại thay đổi, không biết ai đã nói một câu: "Cậu bé Quý Vũ từ vùng thôn quê nghèo làm sao có thể kết thân với chủ tịch hiệp hội điêu khắc gỗ?"

Có lẽ trong thời đại yêu thích tính giải trí, sự thật là thứ không quan trọng.

Mọi người bắt đầu nghe ngóng, sau khi xem xong bộ phim tài liệu thì lại bắt đầu đồn đại về việc ông cậu dạy cháu xu nịnh lãnh đạo, bán cháu để cầu vinh, thậm chí còn suy đoán về kỹ thuật điêu khắc của nhà họ Quý, họ nghi ngờ ý đồ của đạo diễn Trần Thịnh khi quay phim tài liệu về nhà họ Quý.

Chuyện vốn chỉ là vấn đề trong giới điêu khắc gỗ, giờ lại thu hút một đám đông không hiểu gì về điêu khắc đến hóng chuyện.

Quý Vũ tự hành hạ bản thân, cậu lướt qua từng tin một, cố nén những cảm xúc đang dâng trào trong lòng, cậu cứ như vậy cho đến khi về tới nhà.

Khoảnh khắc cánh cửa đóng lại, Quý Vũ ôm chặt Sầm Chi Hành, không gian kín mít làm cậu cảm thấy an toàn hơn, Sầm Chi Hành cứng người một lúc.

Quý Vũ ủ rũ nói: "Anh, anh giấu em."

Chưa kịp chờ Sầm Chi Hành đáp lại, Quý Vũ vội vàng nói tiếp: "Họ nói ông nội không tốt, nhưng không phải thế, ông là người ông tốt nhất trên đời. Em đã mất cha mẹ từ nhỏ, chỉ có ông là người nhận em, chỉ có ông là người nuôi em. Họ không thể nói ông bằng những từ ngữ khó nghe như vậy..."

Đèn trong hành lang vẫn sáng, Sầm Chi Hành quay lại đỡ lấy cánh tay Quý Vũ. Đôi mắt Quý Vũ đầy cảm xúc, nào là uất ức, buồn bã, căm phẫn... toàn thân cậu run cả lên.

Sầm Chi Hành cũng thấy đau lòng. Anh đã quá lạc quan về mạng xã hội, nghĩ rằng việc Ngũ Băng đính chính sẽ khiến những người tung tin thất thiệt im lặng, nhưng thực tế không phải vậy, những kẻ mượn cơ hội kiếm lợi giống như những con chó săn ngửi thấy mùi thịt.

Anh ôm Quý Vũ an ủi một lúc, thật ra giải pháp rất đơn giản, "Quỷ Công Cầu" vốn là tác phẩm do Quý Vũ tự tay điêu khắc, chỉ cần làm lại một lần nữa, có thể bịt miệng những người đó, nhưng hiện giờ Quý Vũ đang phải chịu những tổn thương này.

Anh hơi buông tay, bốn mắt nhìn nhau, trong đôi mắt màu trà nhạt của Quý Vũ, những giọt nước mắt vô thức tuôn ra, mắt cậu ngấn nước, mũi cũng ửng đỏ.

Dù biết là không hợp thời nhưng Sầm Chi Hành vẫn nuốt khan, anh thầm nghĩ: "Mèo con tội nghiệp, đáng thương."

Bất chợt, anh nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên giọt nước mắt sắp rơi khỏi má Quý Vũ.

Chương 50: Yêu ai yêu cả đường đi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Gò má của Quý Vũ hình như vẫn còn vương lại chút hơi lạnh từ cơ thể của Sầm Chi Hành, cậu đưa tay lau đi, chỉ lau được những giọt nước mắt ướt đẫm của mình.

Sầm Chi Hành lùi lại một bước, anh kiềm chế xoa xoa trán.

Quý Vũ nhìn anh, đèn trên trần chiếu sáng rất đẹp, bóng đổ xuống làm cho gương mặt Sầm Chi Hành trở nên sắc xảo vô cùng, đẹp hệt tác phẩm điêu khắc.

Từ hàng lông mày hơi nhíu lại của anh, Quý Vũ nhớ lại đôi môi mỏng đã chạm vào mình vừa rồi.

Trong khoảnh khắc hơi lơ đãng, hình như Quý Vũ hiểu ra điều gì đó.

Tiếng gõ cửa bất ngờ vang lên, trái tim Quý Vũ đập thình thịch, dòng suy nghĩ bị cắt đứt không thể nối lại.

Sầm Chi Hành giúp cậu lau khô nước mắt, anh bước qua cậu mở cửa, bên ngoài là Trần Thịnh.

Quý Vũ hơi ngơ ngác nhưng rồi cậu nhanh chóng lấy lại vẻ mặt bình thường, cậu lấy một đôi dép đi trong nhà từ tủ giày ra.

Trần Thịnh cũng là nạn nhân của sự kiện lần này, anh ta tháo khẩu trang ra, thở dài một hơi, rồi nói với Sầm Chi Hành: "Chú chó lớn trong vườn làm tôi giật cả mình, tôi còn tưởng cậu nuôi thú cưng lúc nào, nhìn kỹ lại mới thấy là Đại Hoàng. Mở điều hòa đi, nóng quá."

Quý Vũ vừa rửa tay xong thì đúng lúc nghe thấy Trần Thịnh than phiền, cậu bấm điều hòa rồi quay vào bếp rót nước cho khách.

Trần Thịnh nhìn chằm chằm vào ly nước mà Quý Vũ đưa cho anh ta một lúc lâu, ánh mắt giữa anh ta và Sầm Chi Hành cứ đánh qua lại, vẻ mặt có chút kỳ lạ, anh ta khô khan nói: "Tiểu Vũ còn giống chủ nhà hơn cậu nữa."

Sau đó, anh ta bị Sầm Chi Hành liếc nhìn một cái.

Họ bắt đầu bàn về chuyện chính, Quý Vũ có thực lực, nên việc đính chính cũng dễ dàng. Dù sao trước đây cậu đã hứa sẽ khắc một quả "Quỷ Công Cầu" để làm quà cho Ngũ Băng, vừa lúc có thể ghi lại toàn bộ quá trình điêu khắc.

Nhưng Trần Thịnh lại suy nghĩ xa hơn một chút, vào năm 2018, khi các nền tảng video mới chỉ bắt đầu nổi lên, thay vì đợi video phát hành rồi bị người ta chỉ trích là đã chỉnh sửa, không bằng trực tiếp nắm bắt cơ hội mà livestream.

Quá trình điêu khắc sẽ hoàn toàn minh bạch, không sợ bị nghi ngờ nữa, nhưng điều này vẫn phải xem ý của Quý Vũ.

Trần Thịnh nói: "Tiểu Vũ, livestream sẽ công khai kỹ thuật điêu khắc độc đáo của cậu, cậu có muốn làm vậy không?"

Trước khi đến đây, Trần Thịnh đã mang hình ảnh quả "Quỷ Công Cầu" mà Quý Vũ đăng trên Weibo đi hỏi một người bạn hiểu về nghề, người bạn đó cũng phải phóng to hình ảnh lên xem một lúc mới lên tiếng.

Điêu khắc "Quỷ Công Cầu" từ gỗ rất hiếm, ban đầu nghệ thuật này được khắc trên ngà voi, kỹ thuật khắc trên gỗ mềm mà không làm vỡ gỗ lại càng ít người có thể làm được.

Vì vật càng hiếm càng quý, trước khi các sản phẩm ngà voi bị cấm lưu thông vào năm 2017, mỗi quả "Quỷ Công Cầu" khắc ngà voi có

giá trị không nhỏ. Sau khi ngà voi bị cấm, kỹ thuật khắc "Quỷ Công Cầu" được tái tạo trên gỗ, điều này có nghĩa là ai nắm giữ được kỹ thuật điêu khắc "Quỷ Công Cầu" trên gỗ sẽ sở hữu một tài sản không ai có thể cướp đi.

Livestream đồng nghĩa với việc hoàn toàn công khai tài sản này.

Trần Thịnh vốn nghĩ Quý Vũ sẽ từ chối ngay.

Nhưng Quý Vũ nhìn Sầm Chi Hành, rồi lại nhìn Trần Thịnh, cậu có hơi mơ hồ: "Nếu có nhiều người đến học và truyền thừa kỹ thuật điêu khắc gỗ thì em không ngại. Nhưng em sợ mình làm không tốt, liệu có nhiều người xem không? Khi em căng thẳng, em không thể tập trung vào việc điêu khắc được."

Trần Thịnh vừa định lên tiếng đã bị Sầm Chi Hành ngắt lời.

Sầm Chi Hành xoa đầu Quý Vũ, anh an ủi: "Giống như lần quay phim tài liệu trước, chỉ cần thư giãn một chút, chỉ có một máy quay, tôi sẽ ở bên cạnh em."

Quý Vũ ngẩng đầu nhìn Sầm Chi Hành.

Đôi mắt của anh rất đẹp, lúc anh nhìn cậu, ánh mắt anh ngập tràn cảm xúc, khiến người ta cảm thấy mình đang được yêu thương sâu sắc.

Dòng suy nghĩ bị cắt đứt lại nối lại vài giây rồi lại bị Quý Vũ tự mình ngắt đi, đây có phải là tình yêu giống trong truyện tranh đam mỹ không? Không phải đâu. Chắc chỉ là tình yêu thương mà anh trai dành cho em trai thôi.

Quý Vũ lén lút tránh ánh mắt của anh.

Sao mình lại nghĩ về anh Hành như vậy, liệu có phải mình đang tự mình đa tình không...

Trần Thịnh vẫn đang ở trong nhà, Quý Vũ hít sâu một hơi, ấp úng nói: "L-live stream à? Nhưng ngày kia em phải tham gia huấn luyện quân sự, ngày mai em cũng không thể hoàn thành 'Quỷ Công Cầu' được, em... em sẽ suy nghĩ lại."

Nói xong, Quý Vũ viện cớ trở về phòng kiểm tra thiết bị điêu khắc rồi chạy vội đi. Cậu có thể cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng, dính chặt ở sau lưng, cho đến khi cậu dừng lại ở góc cầu thang thì mới thở nhẹ một hơi.

Sầm Chi Hành bình tĩnh bước đến ngồi ở bên kia sofa.

Trần Thịnh nhìn Sầm Chi Hành một lúc, trong mắt toát lên sự tiếc nuối, như thể một cô gái nhỏ bị người khác cướp mất, anh ta nâng ly nước trên bàn lên rồi uống một hớp lớn.

Trần Thịnh: "Thật sự đã bị cậu dụ dỗ rồi à."

"Cậu nói gì vậy?" Sầm Chi Hành liếc anh ta một cái, thản nhiên đáp: "Vẫn chưa dỗ được đâu."

Tròng mắt Trần Thịnh gần như muốn rơi ra ngoài: "Không phải hai người đã sống chung rồi sao? Đại Hoàng còn được đón về rồi, tôi nhớ trước đây không phải cậu rất ghét thú cưng rụng lông à?"

Sầm Chi Hành không nói gì.

Trần Thịnh nhìn anh từ đầu đến chân một lúc lâu, anh ta nhịn không được nói: "Hóa ra khi yêu đương cậu lại ngây thơ thế này à? Không ngờ đấy nhé, vạn tuế cũng có thể nở hoa."

Sầm Chi Hành lấy ly nước từ tay anh ta: "Đi đi, lần sau đừng gọi 'Tiểu Vũ, Tiểu Vũ' thân thiết như vậy."

"Ôi, ghen rồi à." Trần Thịnh lẩm bẩm: "Còn không cho tôi uống thêm miếng nước."

Cuối cùng anh ta kết luận: "Có vợ quên bạn, đồ sói mắt trắng."

Lúc Trần Thịnh rời đi thì trời đã tối. Sầm Chi Hành rửa sạch ly, anh lên lầu tìm thấy Quý Vũ đang ngồi xổm trên sàn, không biết cậu đang lầm bầm điều gì.

Anh cố giậm mạnh chân, Quý Vũ giật mình quay đầu nhìn anh.

"Anh Hành, anh nghĩ em có nên livestream không?"

Sầm Chi Hành đưa cánh tay qua trước mặt Quý Vũ, anh hơi dùng lực ôm cậu lên.

"Tuỳ em thôi, nếu Tiểu Vũ muốn thử thì cứ thử."

Quý Vũ lo lắng thở dài: "Em không biết, em sợ mình làm hỏng."

Chưa kịp để Sầm Chi Hành trả lời, hai mắt Quý Vũ đột nhiên sáng lên: "Em đi hỏi Đại Hoàng!"

Sầm Chi Hành có hơi thắc mắc nhưng vẫn đi theo Quý Vũ xuống lầu. Đại Hoàng vốn đang nằm trong chuồng dành riêng cho mình trong vườn có gió, nghe thấy tiếng động nó vẫy đuôi chạy ra cọ vào chân Quý Vũ.

Cọ cọ Quý Vũ xong, nó lại chạy đến cọ vào chân Sầm Chi Hành. Sầm Chi Hành mím môi thành một đường thẳng nhưng không tránh, anh thật sự không thích động vật có lông, quần áo dính lông chó làm anh rất khó chịu.

Nhưng tình yêu dành cho Quý Vũ mạnh mẽ hơn tất cả, mạnh đến mức có thể xóa nhòa cảm giác khó chịu này, có lẽ đây chính là "yêu ai yêu cả đường đi*".

** Nguyên tác là "Ái ốc cập ô"- yêu chim yêu cả lồng*

Quý Vũ kéo Đại Hoàng lại rồi vuốt đầu nó: "Đừng làm phiền anh Hành, chúng ta chơi trò chơi đi." Một trò chơi nhỏ chỉ dành cho cậu

và Đại Hoàng.

Quý Vũ lại dùng ngôn ngữ ký hiệu như trước: [Nhóc nghĩ anh có nên livestream không? Nếu nên thì sủa một tiếng, không nên thì sủa hai tiếng.]

Đại Hoàng nghiêng đầu nhìn một lúc, rồi đột nhiên có vẻ lo lắng, nó dùng mũi cọ vào tay Quý Vũ rồi "gâu gâu gâu" mấy tiếng.

Đúng là chỉ cần một lần là hoàn thành trò chơi giống như lần trước là rất hiếm. Quý Vũ gật đầu v.uốt ve nó rồi kiên nhẫn hỏi lại lần nữa.

Đại Hoàng im lặng, nó nghiêm túc nhìn Quý Vũ, dường như nó cũng hiểu được tầm quan trọng của quyết định này.

Có lúc Quý Vũ cảm thấy Đại Hoàng có thể hiểu được lời nói của mọi người, nó quá hoạt bát, quá ngoan ngoãn.

"Gâu." Đại Hoàng nhẹ nhàng kêu một tiếng.

Lời tác giả:

Các bạn nghĩ anh Hành với Tiểu Vũ ai là người nên tỏ tình trước?

Click để xem ảnh

Hình minh họa cho Quỷ Công Cầu.

Chương 51: "Thật không biết phải làm sao với em."

Đến ngày livestream, Trần Thịnh đã mời Hướng Ảnh Lam – người từng quay phim tài liệu cho Quý Vũ – đến hỗ trợ.

Hướng Ảnh Lam có chút tật xấu mà dân nhiếp ảnh có, hay kén chọn, chê bai đủ thứ. Ánh sáng trong căn phòng làm việc nhỏ của Quý Vũ không được tốt lắm, nên anh ta tự mình tìm góc đặt hai tấm phản quang, sau đó mới hài lòng với góc quay.

Quý Vũ đã luyện tập rất nhiều, tuy hơi căng thẳng nhưng cậu vẫn kiểm soát được biểu cảm của mình. Hướng Ảnh Lam đặt điện thoại lên giá đỡ, mở livestream rồi ra hiệu OK. Quý Vũ nhìn vào ống kính chào đôi ba câu, sau đó cúi đầu bắt đầu khắc gỗ.

Do tối qua Quý Vũ có đăng bài thông báo trước trên Weibo về việc livestream khắc Quỷ Công Cầu, nên khi livestream vừa bắt đầu, rất nhiều cư dân mạng đã ùa vào, trong đó không thiếu những kẻ buông lời cay nghiệt.

Sầm Chi Hành xem mà tức giận, anh định chặn họ, nhưng Trần Thịnh ngăn lại.

Quý Vũ đang mài nguyên liệu từ đầu, cậu thành thạo sử dụng các dụng cụ điêu khắc. Lúc đầu còn có hơi ngập ngừng, nhưng dần dần cậu lập tức hòa mình vào việc khắc gỗ, tay nghề ngày càng điêu luyện.

Điêu khắc là công việc cần sự kiên nhẫn. Quá trình người thợ thổi hồn vào gỗ có thể nói là cô độc. Quý Vũ cứ ngồi dưới ánh đèn như thế suốt hai ba tiếng đồng hồ, chỉ có âm thanh "xoẹt xoẹt" của dao làm nền.

Phần lớn những người xem livestream đều không có kiên nhẫn. Bọn họ vào xem được vài phút, bình luận vài câu rồi lại rời đi. Người vào thì có, người ra cũng nhiều, số lượng người xem duy trì ở mức hơn hai nghìn người.

Livestream kéo dài từ bảy giờ tối đến mười giờ rưỡi. Ban đầu, các bình luận đầy những lời nghi ngờ, nhưng dần dần bắt đầu có sự thay đổi. Có người hỏi về kính mà Quý Vũ đội trên đầu, cũng có người khen cậu có khuôn mặt đẹp.

Nhưng Quý Vũ không hề hay biết gì hết. Đúng mười giờ rưỡi, đồng hồ báo thức vang lên, cậu hoàn thành nét khắc cuối cùng, đặt dao xuống rồi vươn vai thư giãn. Cậu lướt nhìn ống kính rồi lập tức ngồi thẳng lại, cậu ngượng ngùng xua tay: "Hôm nay đến đây thôi, ngày mai chúng ta tiếp tục."

Tắt camera livestream, cuối cùng Quý Vũ cũng thả lỏng được một chút. Sầm Chi Hành đưa cho cậu một cốc nước ấm.

Quý Vũ uống một hơi hết sạch, cậu hỏi: "Em livestream ổn không? Bọn họ còn chửi mắng nữa không?"

Đôi mắt cậu trong trẻo đến mức làm Sầm Chi Hành phải lảng tránh ánh nhìn ấy. Anh đưa tay xoa nhẹ đầu cậu: "Tiểu Vũ làm rất tốt."

Nhìn biểu cảm của Sầm Chi Hành, Quý Vũ cũng đoán được câu trả lời cho câu hỏi thứ hai của mình, cậu âm thầm thở dài.

Hướng Ảnh Lam nhận được ám hiệu từ Trần Thịnh, anh ta giơ máy ảnh đến trước mặt cậu: "Tôi sẽ chọn vài tấm gửi cho cậu, lát nữa đăng lên Weibo. Đừng bận tâm người ta nói gì, dù có bị chửi nhưng vẫn nổi tiếng, có thể kiếm tiền là được."

Trần Thịnh nhét một múi quýt vào miệng Hướng Ảnh Lam để ngăn cái miệng anh ta lại, Trần Thịnh nói: "Đi đi, cậu nói gì tử tế hơn được không?"

Đồ ăn khuya mà Sầm Chi Hành gọi cuối cùng cũng được giao tới. Quý Vũ xuống lầu lấy đồ ăn với anh.

Gió đêm hầm hập, bầu trời chỉ lác đác vài ngôi sao, nhưng ánh trăng lại sáng vằng vặc. Quý Vũ lén lút quan sát khuôn mặt người đàn ông ngồi cạnh. Sầm Chi Hành nhận ra nhưng không nói gì, anh chỉ nở một nụ cười nhẹ.

Quý Vũ đặt đùi gà không nêm muối vào bát của Đại Hoàng, lúc quay người lại thì suýt nữa va vào Sầm Chi Hành.

Khoảng cách quá gần, thậm chí cậu còn có thể nghe thấy hơi thở nhè nhẹ của đối phương.

Quý Vũ lại nhớ đến nụ hôn rơi xuống giọt nước mắt bên má mình, rồi nhớ đến những suy nghĩ dây dưa bị cắt ngang lúc đó.

Quý Vũ đột nhiên gọi Sầm Chi Hành: "Anh."

"Hửm?" Sầm Chi Hành quay lại, kiên nhẫn chờ đợi cậu nói tiếp.

Quý Vũ mở miệng nhưng không biết phải nói gì. Chẳng lẽ bây giờ cậu lại hỏi "Anh, anh có phải người đồng tính không?", hoặc thẳng thắn nói rằng "Em không biết liệu mình có phải là người đồng tính không nữa."

Tất cả đều không hợp lý.

Cậu do dự rất lâu, cuối cùng chỉ thì thầm: "Không có gì đâu anh."

Đến tối, bốn người ngồi trong phòng khách, vừa ăn đồ nướng vừa trò chuyện, còn mở một chai bia để nhâm nhi.

TV LCD đang phát bộ phim lỗ vốn mà đạo diễn Trần quay vài năm trước. Trong lúc trò chuyện, đề tài bất chợt xoay quanh Sầm Chi Hành. Trần Thịnh ghé sát vào mặt Quý Vũ, anh ta không chút nể

nang gì mà bóc mẽ: "Tiểu Vũ à... không, nhóc Quý à, cậu đừng để con sói già Sầm Chi Hành này lừa đấy. Hức, hồi trẻ cậu ta điên lắm!"

Quý Vũ chớp mắt nghiêm túc lắng nghe. Cậu vô cùng tò mò về những năm tháng trong cuộc đời Sầm Chi Hành mà mình không có mặt.

"Hồi đó hình như là thời đại học thì phải. Sầm Chi Hành cãi nhau với gia đình, chạy đến nhà tôi ở, còn rủ tôi đi nhảy dù. Chúng tôi lên trực thăng, nhìn xuống từ độ cao 3.500 mét mà tôi sợ gần chết. Thế mà cậu ta nhảy cái vèo xuống luôn, để tôi ở lại với ông huấn luyện viên nước ngoài... Tôi thì quý mạng sống của mình lắm, cuối cùng không dám nhảy."

"Tôi kể mấy chuyện này là để nhóc Quý cậu nghe đấy. Có lúc cậu ta rất điên, đừng để bị cái vẻ ngoài nho nhã bây giờ lừa gạt."

Quý Vũ quay đầu nhìn Sầm Chi Hành bên cạnh. Sầm Chi Hành nhấp một ngụm bia, anh cũng nhìn lại cậu.

Quý Vũ lại quay đầu nhìn Trần Thịnh, cậu nghiêm túc nói: "Anh Sầm đã từng kể với em về mấy chuyện chơi thể thao mạo hiểm rồi."

Trần Thịnh nhận bát cá nướng mà Hướng Ảnh Lam đã gỡ xương xong, múc một muỗng ăn. Nghe vậy, anh ta tặc lưỡi nói: "Chậc chậc, ra là đã khai báo hết rồi à? Đúng là đang tính triển theo kiểu 'tình yêu trong sáng' đây mà."

Quý Vũ không hiểu ý Trần Thịnh lắm, cậu nghiêng đầu suy nghĩ rồi thành thật trả lời câu hỏi ban đầu: "Em chỉ muốn nói, anh ấy sẽ không lừa em đâu, thật sự sẽ không."

"Hazi, tôi không chịu nổi nữa. Hai người đừng diễn mấy trò tình tứ trước mặt tôi, tôi chẳng chịu nổi nữa rồi."

Quý Vũ ngơ ngác nói: "Tình tứ gì chứ, em đâu có."

Sầm Chi Hành bật cười, anh kéo Quý Vũ lại gần, đưa miếng thịt cua đã gỡ sẵn cho cậu ăn.

"Đừng nói nữa, cậu ta là người cô đơn, không chịu nổi cú sốc này đâu."

Quý Vũ nhìn hai người, cậu thấy hôm nay bọn họ thật kỳ lạ. Có phải do uống rượu nên bọn họ mới nói chuyện khó hiểu như vậy không?

Sau đó, Quý Vũ cũng uống một ít bia, là do Sầm Chi Hành đưa. Cậu nghĩ bia thì mình có thể uống thêm vài ly, nhưng cậu lại đánh giá quá cao tửu lượng của mình. Cuối cùng, cậu mơ màng ngã người xuống sofa.

Sầm Chi Hành kéo cậu vào lòng, anh nhẹ nhàng rút cây que sắc nhọn trong tay cậu ra.

Cậu cũng không nhớ rõ bữa tiệc tàn khi nào nữa. Lúc Trần Thịnh và Hướng Ảnh Lam rời đi, cậu cũng định tiễn họ nhưng khi đứng lên lại vô tình làm đổ nửa ly bia còn sót trên bàn.

Ly thủy tinh va vào bụng Quý Vũ rồi rơi xuống đất vỡ tan tành.

Bụng dưới của Quý Vũ ướt sũng, chất lỏng lạnh toát làm áo thun và quần đùi của cậu bị ướt hết.

Có lẽ do uống bia nên đầu óc Quý Vũ không tỉnh táo, cậu đờ người một lúc mới nhớ ra mình phải dựng cái ly lên, nhưng vừa cúi người xuống thì—

"Đừng động." Sầm Chi Hành từ cửa bước vào, anh lớn tiếng ngăn lại.

Dù đầu óc Quý Vũ đang mơ màng nhưng việc nghe lời Sầm Chi Hành dường như đã khắc sâu vào bản năng của cậu. Cậu ngoan ngoãn đứng yên không nhúc nhích.

Sầm Chi Hành bước tới ôm ngang eo cậu nhấc lên. Anh định đặt cậu sang chỗ khác để dọn đống mảnh vỡ thủy tinh, nhưng không ngờ lúc định thả xuống, Quý Vũ lại vòng tay ôm lấy cổ anh, chân quấn quanh eo anh như gấu koala, bám chặt không chịu rời.

Cậu còn ghé sát vào tai anh, nhỏ giọng gọi đi gọi lại một chữ: "Anh."

Tiếng gọi của cậu làm trái tim anh không khỏi mềm nhũn.

"Thật không biết phải làm sao với em." Sầm Chi Hành nhìn đống thủy tinh dưới đất, anh đang phân vân, không biết nên chọn sạch sẽ hay mềm lòng nữa.

Thôi vậy, để mai dọn sau.

Anh xoa đùi Quý Vũ – nơi gần đây đã có chút thịt – rồi bế cậu lên lầu.

Chương 52: "Cả đời này chỉ thích đàn ông."

Ngày đầu học quân sự, có vẻ như để "dằn mặt" tân sinh viên nên ông trời hôm nay nắng gắt, nhiệt độ không ngừng tăng cao.

Quý Vũ vốn đã quen làm việc ở quê, thể lực của cậu rất tốt, cậu đứng nghiêm cả buổi sáng cũng không thấy vấn đề gì.

Nhưng cậu bạn bên cạnh thì có vẻ không trụ nổi, cả cơ thể cứ lắc lư mãi. Lúc giáo viên ra hiệu cho nghỉ ngơi, cậu ta lập tức ngồi bệt xuống đất.

Quý Vũ nhớ cậu bạn này, chính là người lần trước hỏi giá ốc tai của cậu. Có lẽ cảm nhận được ánh nhìn của Quý Vũ, cậu bạn ngồi dưới đất giơ tay làm ngôn ngữ ký hiệu: [Kéo tôi dậy với, người anh em.]

Bây giờ đã đến giờ ăn trưa, hàng ngũ trên sân đa phần đã giải tán, xung quanh không còn ai khác, vì vậy... "người anh em" là đang gọi cậu sao?

Sau khi xác nhận là gọi mình, Quý Vũ kéo cậu ta dậy. Cậu bạn tự giới thiệu: [Tôi tên Vưu Tiểu Minh, còn cậu?]

[Tôi tên Quý Vũ.] Cậu cũng dùng ngôn ngữ ký hiệu trả lời.

Ngôn ngữ ký hiệu không thể hiện rõ tên, cả hai vừa trò chuyện vừa đi đến chỗ để balo.

Hai người lấy điện thoại ra để gõ tên trao đổi.

Lần họp lớp trước, Quý Vũ còn tưởng Vưu Tiểu Minh là kiểu người trầm tĩnh. Nhưng vừa nghĩ vậy, cậu đã nhận được thêm một loạt ngôn ngữ ký hiệu.

Ý đại khái là: [Hồi khai giảng cố tỏ vẻ lạnh lùng, giờ thấy mệt mỏi quá, chẳng buồn giả vờ nữa.]

Quý Vũ thấy thế không khỏi bật cười.

Buổi quân sự của khoa giáo dục đặc biệt kết thúc lúc sáu giờ chiều. Sau một ngày tập luyện mệt mỏi, Vưu Tiểu Minh gần như bám chặt lấy Quý Vũ để lê thân ra khỏi cổng trường.

Cả hai là sinh viên cùng khoa, cùng lớp, lại là hai người duy nhất học ngoại trú, khá có duyên với nhau. Khi Vưu Tiểu Minh nhìn thấy chị gái đến đón mình, cậu hẹn Quý Vũ ngày mai gặp rồi quay đầu chạy vào vòng tay chị gái.

Sầm Chi Hành lười biếng liếc nhìn Vưu Tiểu Minh một lượt, rồi quay lại đưa ly trà sữa đã cắm ống hút cho Quý Vũ.

Anh hỏi: "Đó là ai vậy?"

"Bạn mới quen hôm nay, tên Vưu Tiểu Minh, là bạn cùng lớp."

"Ồ, đi thôi."

Do có huấn luyện quân sự nên thời gian livestream của Quý Vũ được dời sang 8:30 đến 10:30 tối, cũng là khung giờ vàng, nên lượng người xem khá đông.

Cùng với việc tác phẩm Quỷ Công Cầu dần được hoàn thiện, hướng gió trong phần bình luận cũng thay đổi. Nhiều người yêu thích tiếng dụng cụ ma xát vào gỗ, coi đây như âm thanh ASMR giúp ngủ ngon. Những cụm từ xuất hiện thường xuyên trong phần bình luận giờ trở thành: "Bé cưng Vũ ngoan quá", "Nghe hay tới nỗi muốn đi ngủ luôn."

Thỉnh thoảng Hướng Ảnh Lam sẽ đi cùng Trần Thịnh để giúp cậu điều chỉnh các thông số trong livestream. Dưới ánh đèn tạo không khí, cảnh tượng trông cũng khá ra dáng.

Quý Vũ không thích đọc bình luận, mỗi ngày phát sóng xong cậu đều rửa mặt rồi đi ngủ nên không biết nhiều về những thay đổi này.

Nhưng thỉnh thoảng khi lướt video, cậu cũng thấy các tài khoản marketing nói tốt về mình.

Mọi chuyện đang dần trở nên tốt đẹp.

Học quân sự suốt nửa tháng khiến da Quý Vũ đen đi đôi chút, dù Sầm Chi Hành mỗi sáng trước khi ra ngoài đều giúp cậu thoa kem chống nắng. Vậy mà kéo tay áo ngắn lên là có thể thấy rõ sự khác biệt màu da.

Sầm Chi Hành khá để ý chuyện này, đầu ngón tay anh luôn xoa xoa bên trong cánh tay của Quý Vũ. Dù làm cậu thấy nhột nhưng anh cũng không cho cậu rụt tay lại.

Nằm trong phòng chiếu phim hơn một tiếng, không biết Quý Vũ đã phản kháng trong âm thầm bao nhiêu lần nhưng vẫn bị người đàn ông ấn trở lại, đến nỗi cậu chẳng thể ngồi xem phim tử tế được.

Quý Vũ đành đưa ra kết luật cho thất bại của mình là do không đúng tư thế. Bây giờ cậu đang gối đầu lên đùi Sầm Chi Hành, cậu quá bị động, không thể dùng sức được.

Cậu nghiêng người định ngồi dậy, nhưng đúng lúc này Sầm Chi Hành lại lên tiếng: "Nằm xuống."

Cơ thể Quý Vũ ngoan ngoãn nằm trở lại, nhưng miệng vẫn rất cứng: "Anh!"

Dưới ánh sáng mờ ảo phát ra từ màn hình, Sầm Chi Hành cúi đầu nhìn cậu, anh chọn một miếng bắp rang có nhiều sốt rồi đưa đến bên miệng cậu.

Quý Vũ quay đầu né tránh.

"Qua mùa đông là sẽ bình thường lại thôi, anh đừng chạm nữa, nhột lắm!"

Sầm Chi Hành cầm điện thoại lên lắc lắc trước mặt Quý Vũ, trên thanh thông báo là tin nhắn WeChat của Vưu Tiểu Minh.

"Giấy miễn quân sự đã làm xong cho em rồi, kết quả là em không thèm để ý, nhất quyết muốn tham gia. Có phải vì muốn đi cùng cậu Vưu Tiểu Minh đó không?"

Những ngày gần đây, Sầm Chi Hành thường nhắc đến chuyện này. Quý Vũ hiểu rõ ý tứ trong câu nói của anh, cậu cọ đầu vào chân Sầm Chi Hành, kiên định phủ nhận:

"Không có đâu. Em chỉ không muốn mình được đối xử đặc biệt thôi. Em đã tìm hiểu hướng dẫn nhập học cho sinh viên năm nhất, trên mạng nói quân sự là bước đầu tiên để hòa nhập vào cuộc sống đại học, không thể bỏ qua."

Ngón tay Sầm Chi Hành vân vê một lọn tóc của cậu, anh nghe vậy thì khẽ gật đầu, không rõ là có tin hay không.

"Tự chuốc khổ vào thân. Không phải hôm qua vừa nói là chân đau sao? Nằm xuống, để tôi xoa bóp cho."

Quý Vũ cười hì hì hai tiếng, cậu đổi tư thế để với lấy điều khiển, định chọn một bộ phim khác để xem.

Điện thoại của Sầm Chi Hành đột nhiên reo lên. Quý Vũ ở gần hơn nên cầm lên đưa cho anh, cậu vô tình nhìn thấy tên hiển thị trên màn hình: Mẹ.

Ấn tượng của Quý Vũ về mẹ của Sầm Chi Hành vẫn dừng lại ở mấy năm trước, khi anh mới đến nhà cậu. Lúc đó, mỗi lần nhận điện thoại từ mẹ, tâm trạng của anh đều trở nên tồi tệ.

Quý Vũ đưa điện thoại qua rồi vô thức quan sát biểu cảm của Sầm Chi Hành. Quả nhiên, gương mặt anh bỗng cứng đờ. Hình như anh muốn ngắt máy, nhưng cuối cùng anh vẫn nhận cuộc gọi.

Không biết hai người nói gì nhưng Sầm Chi Hành lại cau chặt mày, đến khi tắt máy hai hàng chân mày cũng không giãn ra. Lúc nhìn Quý Vũ ánh mắt anh mới dịu lại một chút.

"Tiểu Vũ, em xem phim trước nhé, tôi có chút chuyện cần ra ngoài xử lý, sẽ quay lại ngay."

Quý Vũ không giúp gì được, cậu gật đầu đáp một tiếng: "Dạ."

Quý Vũ chọn một bộ phim zombie mới rồi ngồi xem một mình, nhưng cậu không thể tập trung được, lòng cậu vẫn cứ lo lắng về tình hình của Sầm Chi Hành. Không biết rốt cuộc là chuyện gì mà làm anh khó chịu như vậy, cậu cứ bồn chồn mãi.

Cậu chạm vào sợi dây buộc tóc trên cổ tay rồi mở điện thoại trả lời tin nhắn của Vưu Tiểu Minh. Sau đó, cậu lấy vài hạt bỏng ngô ăn, nhưng Sầm Chi Hành vẫn chưa quay lại.

Rốt cuộc là anh đi giải quyết chuyện gì vậy? Hình như quan hệ của anh với gia đình rất căng thẳng, không biết có xảy ra chuyện gì không?

Phim chiếu được 30 phút mà anh vẫn chưa về. Quý Vũ không chịu nổi nữa, cậu gửi cho anh một tin nhắn trên WeChat, nhưng không nhận được hồi đáp.

Cậu cầm điện thoại xuống lầu, đến khúc ngoặt tầng hai thì nghe thấy tiếng tranh cãi vọng ra từ phòng khách.

Thật ra không hẳn là tranh cãi, vì chỉ có một giọng nữ đang độc thoại như đang trách mắng.

Quý Vũ nín thở bước nhẹ về phía trước. Qua khe hở của lan can, cậu thấy ba người ngồi trên ghế sofa.

Cặp vợ chồng lớn tuổi ngồi bên trái, Sầm Chi Hành ngồi nghiêng dựa vào tay vịn bên phải, tay anh đang cầm điếu thuốc.

Nếu chỉ nhìn cảnh này, không ai nghĩ rằng họ là người một nhà.

Lời người phụ nữ nói ra rất khó chịu, làm cho Quý Vũ phải cau mày.

"Con bé lần trước mẹ giới thiệu đâu? Đừng nói với mẹ là đôi giày thể thao ngoài cửa kia là của con bé."

"Cái bệnh thần kinh của con không thể sửa được à? Từ cấp ba chữa đến giờ cũng chẳng có tác dụng gì. Bao nhiêu năm rồi, mẹ lúc nào cũng tự hỏi có phải con vốn không muốn sửa hay không."

"Con hồ ly tinh đó đâu? Có phải đang ở trong nhà không? Con đúng là càng ngày càng bệnh nặng. Trước đây còn chưa thấy con dẫn ai về, giờ vừa đến là hồ ly tinh đã vào nhà rồi! Con còn bảo vệ chặt chẽ nữa chứ."

Sầm Chi Hành phà làn khói trắng ra ngoài, nghe đến đây anh hơi ngẩng đầu lên, quai hàm căng cứng, anh liếc nhìn Sầm Quân đang im lặng rồi lạnh lùng nói: "Đừng nói khó nghe như vậy, chẳng ra thể thống gì. Hơn nữa, bệnh bẩm sinh thì dễ sửa sao? Cả đời này con chỉ thích đàn ông, sửa không được." Chuyện đã đến mức này, những lời tổn thương nhất cũng đã nói ra.

"Con! Đồ nghiệt súc!" Lý Tố Phương hít một hơi thật sâu, bà tức đến mức tối sầm mặt mày, vơ lấy gạt tàn thủy tinh trên bàn ném về phía trước.

Sầm Chi Hành không né tránh, hứng trọn cú ném đó. Máu chảy dọc theo xương mày, nhỏ giọt xuống hàng mi dài như một giọt lệ máu.

Lời tác giả:

Anh Hành, hu hu hu...

Chương 53: "Lắng nghe trái tim của em."

Màu máu tươi xộc vào mắt, Quý Vũ lập tức lao ra chắn trước mặt Sầm Chi Hành.

Trên gương mặt lạnh lùng của Sầm Chi Hành bỗng có chút thay đổi, anh nắm lấy vai Quý Vũ kéo cậu lại gần mình.

Trước mắt anh như phủ một tầng sương máu, anh nhìn không rõ, chỉ nghe thấy tiếng cậu gấp gáp gọi: "Anh."

"Vào phòng đi, ngoan nào." Sầm Chi Hành ấn nhẹ ngón tay vào gáy Quý Vũ, đẩy cậu ra sau.

Chưa kịp để Quý Vũ lên tiếng thì Lý Tố Phương đã bật cười, bà định kéo áo cậu nhưng tay bị Sầm Chi Hành gạt ra.

Lý Tố Phương ôm cổ tay, bà cau mày giận dữ. Bà chỉ tay vào Quý Vũ, người đang được anh bảo vệ sau lưng.

"Đồ hồ ly tinh, nếu mày còn chút lương tâm thì đừng phá hoại Chi Hành nữa. Hai người đàn ông mà yêu nhau, ra ngoài sẽ bị chửi đến chết."

"Chúng cháu... chúng cháu không yêu nhau." Quý Vũ nhíu chặt mày, mồ hôi lạnh thấm ướt lòng bàn tay đang nắm chặt tay Sầm Chi Hành. Cậu kiên định đáp lại: "Thưa dì, thích một người không liên quan đến giới tính, thích là thích, không phân biệt nam hay nữ. Vì vậy... anh Chi Hành không phải bị bệnh tâm thần, cũng không cần phải chữa trị."

Sầm Quân nghe vậy thì ngẩng đầu lên nhìn Quý Vũ. Nhưng khi ông vừa mới nhìn đến nửa chừng là Sầm Chi Hành đã nghiêng người chắn trước mặt cậu.

Lý Tố Phương tức giận vô cùng, lồng ng.ực bà phập phồng dữ dội. Bà lớn tiếng nói: "Ngụy biện! Trên đời này nếu đàn ông đều yêu đàn ông thì ai sẽ lo chuyện nối dõi tông đường?!"

Quý Vũ mím môi, không biết nên đáp lại thế nào.

Màn kịch kết thúc trong vô vọng.

Sầm Quân kéo Lý Tố Phương rời đi, phòng khách im lặng đến cách đáng sợ.

Quý Vũ lục tìm hộp thuốc, cậu dùng bông thấm cồn iodine để lau vết thương cho Sầm Chi Hành.

Gạt tàn đập vào xương mày bên trái làm rách một mảng da lớn, còn ảnh hưởng đến nhãn cầu bên trái. Tình trạng khá nghiêm trọng, vượt quá khả năng xử lý tại nhà.

"Anh, chúng ta phải đến bệnh viện kiểm tra."

"Ừm."

Sầm Chi Hành im lặng, hai người ngồi ở hàng ghế sau của taxi. Anh chủ động dựa vào ôm lấy Quý Vũ, bóng lông mi dài rủ xuống phủ lên đôi mắt, tạo thành một bóng mờ buồn bã.

Quý Vũ bắt chước cách mà Sầm Chi Hành từng an ủi mình, cậu nhẹ nhàng vỗ về lưng anh.

Bác tài nhìn Quý Vũ, ông mỉm cười thân thiện. Điều này làm Quý Vũ nhớ lại lời của mẹ Sầm Chi Hành, cậu âm thầm phản bác trong lòng: Không phải ai cũng chửi rủa người đồng tính.

Đăng ký, khám bệnh, kiểm tra, lấy thuốc... Sầm Chi Hành vẫn luôn giữ im lặng, hắn chỉ trả lời vài câu hỏi của bác sĩ.

Quý Vũ nắm tay anh, nhưng tay anh vẫn lạnh buốt, không ấm lên chút nào.

Hai người ngồi trên hàng ghế dài chờ lấy thuốc. Điều hòa thổi lạnh đến mức nổi hết da gà.

Quý Vũ đứng dậy, Sầm Chi Hành vẫn ngồi đó, mặt anh ngang tầm với ngực của Quý Vũ.

Quý Vũ nâng mặt anh lên kiểm tra vùng xương mày đã được băng lại: "Mắt còn đau không?"

"Ừm." Giọng Sầm Chi Hành vẫn trầm thấp như vậy.

Quý Vũ hiếm khi thấy Sầm Chi Hành buồn bã như vậy, cậu khựng lại một chút, đầu ngón tay cậu xoa nhẹ lên má anh: "Về nhà chườm đá nhé, sau đó sẽ nhỏ thuốc nhỏ mắt."

Sầm Chi Hành không trả lời, anh chỉ vòng tay ôm lấy eo cậu, kéo cậu lại gần hơn. Phần má bên phải không bị thương của anh áp vào bụng Quý Vũ cọ nhẹ.

Buổi tối, Quý Vũ nghỉ livestream để ở nhà với Sầm Chi Hành. Cậu chuẩn bị túi chườm đá, sợ lạnh quá nên còn lót thêm một lớp khăn mỏng.

Lúc chiều là cậu nằm gối lên chân Sầm Chi Hành. Giờ thì đổi ngược, anh gối lên đùi cậu.

Tâm trạng của Sầm Chi Hành đang rất xấu, có lẽ vì khó chịu nên anh đẩy tay cậu hai lần rồi nói: "Không muốn chườm, chỉ nhỏ thuốc thôi. Qua vài ngày sẽ ổn."

"Không được, bác sĩ nói vết thương của anh nặng, phải chườm. Nếu không sẽ sưng lên, đến lúc đó anh còn đau hơn."

Hiếm khi Quý Vũ tỏ thái độ cứng rắn như thế, Sầm Chi Hành chớp mắt nhìn cậu, anh không nói gì nữa, coi như đồng ý.

Vừa chườm được vài phút, điện thoại của Quý Vũ reo lên. Sầm Chi Hành dù bị hạn chế tầm nhìn nhưng mò mẫm vài lần cũng cầm được điện thoại của cậu.

Màn hình sáng lên, là tin nhắn từ Bạch Mẫn Mẫn.

Sầm Chi Hành không nói gì, anh đưa điện thoại cho Quý Vũ, âm thầm quan sát động tác của cậu.

Quý Vũ trả lời tin nhắn xong thì tắt màn hình điện thoại rồi đặt lên đầu giường. Xong xuôi, cậu quay lại vừa hay bắt gặp ánh mắt của Sầm Chi Hành, khóe miệng cậu khẽ nhếch lên. Cậu chủ động giải thích: "Bạch Mẫn Mẫn thấy em đăng Weibo thông báo nghỉ livestream nên hỏi có chuyện gì. Em bảo rằng phải tranh thủ thời gian để ở bên anh trai."

Điện thoại lại tiếp tục reo lên. Lần này là Vưu Tiểu Minh hỏi lý do cậu không livestream. Quý Vũ trả lời hệt như vừa rồi, sau đó đặt điện thoại xuống. Lúc này, Sầm Chi Hành chăm chú nhìn thẳng vào cậu.

"Không phải nói là tranh thủ thời gian ở bên tôi sao?"

Quý Vũ hiểu ý anh, cậu chỉnh điện thoại sang chế độ im lặng rồi đặt ra xa hơn.

"Ở bên anh."

Cậu tiếp tục chườm đá khoảng hơn hai mươi phút, sau đó giải phóng mắt trái của Sầm Chi Hành khỏi lớp khăn mỏng. Anh từ từ chớp mắt vài lần.

"Đỡ hơn chút nào chưa?"

Sầm Chi Hành gật đầu.

Quý Vũ lấy một tờ khăn giấy ướt có cồn lau tay, sau đó cầm lọ thuốc nhỏ mắt lên.

Trong lúc nhỏ thuốc, hai người ngồi rất gần nhau. Gần đến mức Quý Vũ có thể nhìn rõ từng sợi lông mi dài cùng với bóng hình bản thân phản chiếu trong đôi mắt anh.

Đôi mắt của Sầm Chi Hành sâu thẳm, khác với phần lớn người châu Á, vốn thường có tròng mắt màu nâu đất. Đôi mắt anh đen tuyền, thuần khiết giống hệt một hố đen vũ trụ, sẵn sàng hút lấy tất cả những ai dám đến gần.

Giọt thuốc nhỏ mắt trong suốt rơi vào khóe mắt, phản ứng tự nhiên khiến nước mắt trào ra, đọng trên mi mắt như sắp lăn xuống.

Yết hầu của Quý Vũ khẽ chuyển động. Dường như cậu đã hiểu tại sao Sầm Chi Hành lại từng hôn lên nước mắt của cậu.

Giọt nước mắt cuối cùng không rơi xuống. Quý Vũ đưa tay lên chắn ánh sáng cho anh.

Khoảng nửa phút sau, Sầm Chi Hành nắm lấy tay cậu, kéo xuống rồi giữ chặt lấy.

Bàn tay lạnh buốt, như một khối băng trắng nơi cực Bắc, quanh năm chẳng tan. Quý Vũ nắm lấy cả hai tay anh, chà xát lòng bàn tay rồi xoa bóp mu bàn tay, cậu lặp đi lặp lại hai hành động đó không ngừng. Mãi đến hơn nửa tiếng sau đôi tay anh mới dần ấm lên.

Sầm Chi Hành khá thích cảm giác Quý Vũ v.uốt ve ngón tay anh. Trong suy nghĩ của anh, hành động hai ngón tay chạm vào nhau là hành động rất thân mật. Người ta thường nói "mười ngón tay nối liền trái tim", nắm tay cũng là sự giao thoa giữa hai tâm hồn.

Sầm Chi Hành dùng bàn tay đã được Quý Vũ sưởi ấm áp lên mặt cậu. Cậu ngoan ngoãn cúi đầu, tạo điều kiện để anh dễ dàng v.uốt ve.

"Anh, anh có người mình thích không?"

Ngón tay đang trượt nhẹ trên mặt cậu bỗng khựng lại một chút, sau đó anh tiếp tục như bình thường, khẽ nhéo lấy tai của cậu.

"Không nói cho em biết."

Quý Vũ nhíu mày, nhỏ giọng phàn nàn: "Tại sao chứ——" Cậu nũng nịu nói.

"Bởi vì... nói ra thì không công bằng. Hôm nay em đã nghe quá nhiều chuyện rồi, lòng có rối không? Hãy tự mình suy nghĩ rõ ràng."

Anh không muốn Quý Vũ vì bất kỳ gợi ý mơ hồ nào mà vội vàng xác định mối quan hệ với anh. Đó không phải là tình yêu. Quý Vũ sẽ hối hận và anh cũng sẽ hối hận.

Quý Vũ cau mày chặt, lắng nghe Sầm Chi Hành nói tiếp:

"Lắng nghe trái tim của em. Dù cho câu trả lời có là gì."

"Tiểu Vũ, em sẽ gặp được người yêu em và người em yêu. Không phân biệt giới tính, không quan trọng là nam hay nữ."

Quý Vũ cúi đầu nhìn Sầm Chi Hành, hàng mi cậu rung nhẹ như quên cả việc hít thở.

Một lúc sau cậu mới chợt nhận ra mình đang đưa tay đặt lên ngực. Động tác ấy giống như một hiệp sĩ cúi chào công chúa.

"Lắng nghe trái tim sao... nhưng nó đập nhanh quá."

Lời tác giả:

Đây là sự rung động của trái tim!!

Chương 54: "Nhưng mà tôi có làm sai gì đâu?"

Sáng hôm nay Quý Vũ dậy khá sớm. Quý Vũ vệ sinh cá nhân xong mà Sầm Chi Hành vẫn còn đang ngủ, anh lười biếng nhìn cậu.

Quý Vũ sợ anh đè lên mắt trái bị thương nên cậu cẩn thận đỡ trán anh, nhẹ giọng nói: "Quay sang bên kia ngủ đi."

Sầm Chi Hành không nhúc nhích, anh hơi mở mắt lên rồi lặng lẽ nắm tay cậu, lẩm bẩm: "Dù gì hôm nay cũng là Chủ Nhật, ngủ thêm một lúc nữa đi."

Ai mà từ chối nổi dáng vẻ nũng nịu của một Sầm Chi Hành chưa tỉnh ngủ chứ, ít nhất thì Quý Vũ không thể.

Cậu lại chui vào trong chăn ấm áp. Ở góc độ cậu không nhìn thấy, khóe miệng của Sầm Chi Hành khẽ nhếch lên, anh thành thục kéo cậu vào lòng ôm chặt lấy cậu.

Cái ôm rất chặt. Quý Vũ phản kháng đôi câu, cậu xoay người đưa lưng về phía Sầm Chi Hành, tìm một tư thế thoải mái để cầm điện thoại lướt xem.

Cậu điều chỉnh độ sáng màn hình xuống mức thấp nhất, cậu lướt Weibo một lúc, trả lời hai bình luận của fan hỏi về lý do tối qua nghỉ livestream, cậu vẫn dùng câu trả lời như đã nói với Bạch Mẫn Mẫn hôm qua: "Xin nghỉ để dành thời gian ở bên anh trai."

Ngay lập tức có fan hỏi: "Anh trai này có phải người từng lộ tay trong livestream không?"

Kúc Trần Thịnh và Hướng Ảnh Lam không ở đó, chính Sầm Chi Hành sẽ ngồi sau giá đỡ điện thoại của cậu để xem bình luận và giữ trật tự trong phòng livestream. Nhưng phần lớn thời gian anh không

thích xem những bình luận đó mà chỉ ngồi vẽ linh tinh vào cuốn sổ nhỏ.

Quý Vũ không chắc phần tay từng lộ trên livestream là của ai nên cũng không trả lời câu hỏi này.

Khoảng 11 giờ hơn, Sầm Chi Hành ngủ đủ rồi, bàn tay đặt trên eo Quý Vũ hơi nhấn nhẹ: "Bây giờ là mấy giờ rồi?"

"Mười một giờ năm phút." Quý Vũ bị nhột nên lách người né ra.

Sầm Chi Hành kéo cậu xoay người lại, hai người mặt đối mặt với nhau rồi lại nằm nướng thêm năm phút.

Chương trình "ngủ nướng" của anh Quý Vũ đã quá quen thuộc. Vừa nghĩ đến trong đầu thì y như rằng anh sẽ làm đúng như thế, điều này làm cậu hơi buồn cười.

Đến 11 giờ 10 phút, cuối cùng Sầm Chi Hành cũng chịu dậy, anh đi vào phòng tắm rửa mặt. Quý Vũ thì xuống bếp chuẩn bị bữa sáng kiêm bữa trưa. Cậu nấu xong mấy món xào lại hầm thêm một con gà.

Điều chỉnh lửa xong xuôi, Sầm Chi Hành xuống bếp giúp bưng đồ ăn ra. Quý Vũ khi này mới nhận ra mắt trái của anh đã được dán băng gạc từ lúc nào.

"Lát nữa còn phải nhỏ thuốc mà, băng lại làm gì chứ?"

Sầm Chi Hành để bên mặt không bị thương đối diện với cậu, anh buồn bã nói: "Anh tự nhỏ thuốc rồi."

Nghe giọng anh có vẻ không vui. Quý Vũ nhìn chằm chằm vào mặt Sầm Chi Hành một lúc, trong đầu bỗng nảy ra một suy đoán không biết đúng hay sai.

— Không lẽ anh ấy thấy mắt sưng lên trông không đẹp à?

Sầm Chi Hành không nói gì, chỉ múc hai bát cơm: "Trong nồi đang hầm gì đấy? Có cần tắt lửa không?"

"Canh gà. Không cần tắt đâu, hầm thêm chút nữa mới đậm đà, tối ăn cơm sẽ ngon hơn."

Dường như suy đoán của Quý Vũ đã đúng. Sầm Chi Hành luôn vô thức dùng bên mặt phải không bị thương để đối diện với cậu.

"Còn đau không?" Cậu hỏi.

"Không đau."

"Đã qua 24 giờ rồi, lát nữa em chườm ấm cho anh nhé."

"Không cần." Sầm Chi Hành thẳng thừng từ chối.

Quý Vũ đặt đũa xuống hỏi: "Tại sao?"

Sầm Chi Hành im lặng khá lâu. Đến khi Quý Vũ hỏi lại lần nữa, anh mới ngập ngừng nói: "Không đẹp."

Quý Vũ nghe vậy không khỏi bật cười, không ngờ Sầm Chi Hành cũng có những lúc bận tâm đến vẻ ngoài như vậy.

Cậu nhịn không được mà cong khóe miệng lên, cậu chống cằm, nghiêm túc nhìn anh: "Đẹp mà. Không cần che đâu. Anh như thế nào cũng đẹp hết."

Sầm Chi Hành ngước mắt nhìn cậu, không biết có tin lời cậu hay không. Anh cúi đầu ăn đồ ăn nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được mà ngẩng đầu lên hỏi: "Em học mấy câu này ở đâu thế?"

"Đâu... đâu có học. Chẳng cần phải học mà."

Sầm Chi Hành nhìn chằm chằm cậu: "Không được nói mấy câu này với người khác."

Buổi tối, Quý Vũ tiếp tục livestream như thường lệ. Phòng bình luận rộn ràng đòi Quý Vũ gọi "anh trai" của mình xuất hiện. Họ nói rằng xin nghỉ một ngày thì nhất định phải cho họ xem rốt cuộc cậu đã dành thời gian bên ai.

Lúc đó Quý Vũ đang khắc gỗ chẳng hay biết gì. Cậu nghe thấy Sầm Chi Hành lên tiếng: "Xem Tiểu Vũ là được rồi, tôi chẳng có gì đáng để xem cả."

Quý Vũ dừng lại, cậu ngẩng đầu lên hỏi: "Họ nói gì vậy?"

"Họ nói muốn xem người hôm qua em ở bên là ai."

Quý Vũ nhếch môi cười, cậu trêu chọc: "Ồ, người mà tôi ở bên chính là anh chàng đang đứng sau điện thoại này. Nhưng hôm nay chắc chắn anh ấy sẽ không để mọi người nhìn thấy đâu."

Bình luận trong phòng livestream lập tức bùng nổ. Giọng của Sầm Chi Hành trầm ấm đầy từ tính khiến nhiều người khen rằng chỉ nghe thôi cũng đủ làm "tai mang thai".

Trước giờ anh vẫn luôn im lặng, phần lớn khán giả chỉ tập trung vào Quý Vũ, không ngớt lời khen cậu dễ thương.

Nhưng giờ, hai người tương tác với nhau lại mang đến một chút hiệu ứng hài hước, làm mọi người bắt đầu tò mò. Có người hỏi tại sao không để họ nhìn thấy. Quý Vũ bất lực nhìn về phía Sầm Chi Hành đang ngồi sau điện thoại, cậu nhún vai đáp: "Anh ấy không cho nói."

Kết thúc livestream lúc 10 giờ 30, Sầm Chi Hành tắt camera. Quý Vũ vươn vai, đứng dậy phủi sạch vụn gỗ bám trên người.

"Anh, anh đi tắm trước đi. Em dọn dẹp xong sẽ vào sau."

Quý Vũ đang cầm chổi thì đột nhiên cảm thấy mình đã quên mất gì đó. Khi gom vụn gỗ lại thành một đống, cậu chợt đập tay vào trán, bật thốt: "Tiêu rồi!"

Cậu chạy vào phòng ngủ, may mà Sầm Chi Hành vẫn chưa vào nhà tắm.

"Anh, hôm nay anh có gội đầu không? Anh gội cách ngày mà, tính ra hôm nay là tới lượt gội rồi."

Không đợi Sầm Chi Hành trả lời, cậu nói tiếp: "Để em gội giúp anh. Anh tắm trước đi, đừng tự gội đầu."

Sầm Chi Hành dùng lực xoa đầu cậu: "Đúng là lắm chuyện."

Quý Vũ len lén nhìn sắc mặt của anh, thấy anh đang cười, thế là cậu cũng cười theo, còn rúc đầu vào tay anh cọ qua cọ lại.

Trong lúc Sầm Chi Hành tắm, Quý Vũ tranh thủ dọn dẹp bồn rửa mặt. Đến khi anh ra ngoài thì đã thấy Quý Vũ xắn tay áo, hăng hái chuẩn bị sẵn sàng.

"Có vẻ em rất mong chờ nhỉ." Sầm Chi Hành nhận xét.

Quý Vũ chớp mắt: "Thật hả? Ừ thì... đúng là hơi mong chờ thật."

Sầm Chi Hành ngồi xuống ghế nhỏ cậu chuẩn bị. Quý Vũ điều chỉnh nhiệt độ nước, cậu cẩn thận làm ướt tóc anh, tránh chạm vào trán và mắt.

Tóc của Sầm Chi Hành rất đẹp, hơi xoăn tự nhiên. Mái tóc lúc ướt bỗng trở nên đen bóng hơn, giống như những dải rong biển mềm mại trôi lững lờ.

Sau khi sấy khô tóc, chúng mềm mải rủ xuống gáy anh. Quý Vũ kiên nhẫn chải từng lọn tóc một, còn vuốt cho mượt mà.

Hình ảnh cả hai phải chiếu rõ trong gương. Sầm Chi Hành nhìn một lúc rồi bỗng đưa tay vuốt nhẹ cằm của Quý Vũ.

"Chải xong chưa?"

Quý Vũ dọn dẹp lược: "Xong rồi."

Tắm rửa xong, Quý Vũ bước ra để điều hòa thổi vào người, cảm giác sảng khoái vô cùng.

Sầm Chi Hành không có trên giường. Ngoài ban công vọng vào tiếng anh đang nói chuyện điện thoại với ai đó.

Cậu không định nghe trộm, chỉ lặng lẽ nằm lên giường ôn từ vựng.

Khoảng hơn 10 phút sau, cửa ban công mở ra, Sầm Chi Hành mang theo hơi nóng của đêm hè bước vào, vẻ mặt đầy âu lo.

Quý Vũ thoáng nhìn thấy chữ "mẹ" trên màn hình điện thoại, lòng cậu bỗng chùng xuống.

Tuy nhiên, Quý Vũ vẫn cố gắng tỏ ra vui vẻ, cậu cất giọng hỏi: "Sao thế anh?"

Sầm Chi Hành lên giường ôm lấy cậu. Người anh hơi nóng, có lẽ bị cái oi bức ngoài ban công làm ảnh hưởng.

Quý Vũ nhích ra một chút, cậu cầm điều khiển giảm nhiệt độ điều hòa xuống rồi vỗ nhẹ vào lưng anh, dịu dàng lặp lại: "Sao thế anh?"

"Không có gì." Sầm Chi Hành cầm cuốn sách từ vựng trên đầu giường, bắt đầu kiểm tra cậu.

Quý Vũ nằm trong lòng anh đánh vần từng từ, không sai một chữ. Sầm Chi Hành véo nhẹ vào dái tai cậu khen ngợi: "Giỏi lắm."

Quý Vũ thấy trong lòng rất khó chịu, cậu cố gắng hỏi: "Anh, rốt cuộc làm sao vậy? Anh kể cho em nghe đi mà."

Sầm Chi Hành im lặng một lúc lâu.

"Chỉ là... tôi cảm thấy mẹ tôi cũng rất đáng thương. Lúc tôi còn nhỏ, bà là một người mẹ rất dịu dàng. Bà từng thêu hoa hồng nhỏ lên cổ

áo sơ mi của tôi, các bạn học hồi tiểu học thấy vậy thì rất ngưỡng mộ tôi."

"Vậy bà thay đổi từ khi nào?" Quý Vũ hỏi

"Khi bà lấy nhầm người. Bố tôi không phải là một người tốt. Vốn dĩ tôi cũng không nên tồn tại. Vì vậy, khi bà ném gạt tàn, tôi không tránh, vì tôi chẳng có tư cách gì để tránh."

"Nhưng mà tôi có làm sai gì đâu? Tôi chỉ không thích gia đình đó thôi. Thật sự, có lúc tôi ghét họ lắm."

Chương 55: Thích anh trai

Nhà nào cũng có chuyện khó nói, Quý Vũ không biết phải an ủi Sầm Chi Hành thế nào. Cậu học theo cách trước đây anh thường làm, cúi xuống hôn nhẹ lên trán anh.

Sầm Chi Hành đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người chạm nhau, bỗng dưng cả hai đều sững người.

Nỗi buồn trong mắt Sầm Chi Hành đã biến mất, thay vào đó là một thứ cảm xúc mà Quý Vũ không thể hiểu được, giống như một khát vọng mơ hồ, làm người khác không dám nhìn thẳng.

Quý Vũ thầm nghĩ, chắc chắn là mình thích Sầm Chi Hành, giống như cách Jack thích Heath trong "Chuyện tình sau núi" vậy.

Cậu muốn bảo vệ Sầm Chi Hành, muốn làm anh vui, muốn giúp anh tránh xa mọi phiền muộn.

Thì ra Đoàn Chúc không nói sai, cậu thật sự là người đồng tính.

Một luồng gió lạnh lướt qua eo, Sầm Chi Hành kéo vạt áo ngủ bị cuộn lên của cậu lại.

Sầm Chi Hành hỏi: "Em đang nghĩ gì thế?"

"Không... không có gì." Quý Vũ bối rối dời ánh mắt đi, yết hầu cậu khẽ rung: "Tắt... tắt đèn đi."

Sầm Chi Hành nhìn cậu một cái nhưng không nói gì.

Đèn trần được tắt, căn phòng chìm trong bóng tối, chỉ còn chút ánh sáng dịu nhẹ từ ánh trăng bên ngoài và đèn ngủ trong phòng, tạo nên một không gian mờ ảo.

Sầm Chi Hành giúp cậu tháo bộ xử lý âm thanh rồi cẩn thận cất vào hộp bảo vệ. Không gian bỗng chốc trở nên yên tĩnh. Quý Vũ tìm một vị trí thoải mái trong vòng tay của anh.

Tâm trí cậu rối bời, nhưng bất ngờ thay, mùi hương quen thuộc từ Sầm Chi Hành khiến cậu nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Sinh viên năm nhất của Đại học sư phạm Giang Thành cầu mưa suốt nửa tháng, cuối cùng cơn mưa cũng trút xuống.

Vưu Tiểu Minh kéo tay áo Quý Vũ, cậu ta ngẩng mặt lên trời góc 45 độ rồi xúc động làm ngôn ngữ ký hiệu: [Hôm nay cuối cùng cũng không cần huấn luyện hành quân nữa!!!]

Tổng chỉ huy ra lệnh, mỗi hàng đội lần lượt lên khán đài tránh mưa. Hàng 19 của Quý Vũ gần như là cuối cùng. Mưa mùa hè dữ dội hơn bình thường, dù các hàng đều chạy vội nhưng những hàng cuối vẫn bị ướt.

Quý Vũ chỉ lo bảo vệ bộ xử lý âm thanh, quân phục trên người đã bị ướt hơn phân nửa. May mà bộ xử lý âm thanh không bị ẩm. Cậu tháo mũ ra phơi, còn Vưu Tiểu Minh đứng cạnh xoa xoa tay, bất ngờ hắt hơi một cái.

Quý Vũ làm ngôn ngữ ký hiệu: [Lát nữa đi mua thuốc cảm nhé, đừng để cảm lạnh.]

Vưu Tiểu Minh tinh nghịch nháy mắt với cậu: [Mắc mưa một chút không sao đâu. Cơ thể tôi khỏe lắm!]

Chỉ huy vỗ tay rồi chỉ về phía họ. Một lúc sau chỉ huy cũng không biết phải nói gì, bởi hai người là người khiếm thính, nói chuyện không phát ra âm thanh, mà cũng chẳng nghe thấy lời dạy bảo. Cuối cùng, bạn học hàng trên phải khều khều hai người.

Nhìn thấy gương mặt nghiêm nghị của chỉ huy, cả hai lập tức im bặt.

Tổng chỉ huy dẫn đầu hát quân ca suốt nửa tiếng. Dĩ nhiên, chuyện này không liên quan gì đến lớp giáo dục đặc biệt của họ.

Vưu Tiểu Minh lấy từ túi ra một quyển sổ nhỏ cùng với một cây bút, rủ Quý Vũ chơi cờ caro.

Hát quân ca xong, bọn họ bắt đầu biểu diễn tài năng cá nhân. Những người lên sân khấu đều có sở trường riêng, từ nhảy đường phố đến rap đều rất điêu luyện.

Quý Vũ chăm chú xem, Vưu Tiểu Minh thúc cậu một cái: [Đến lượt cậu rồi.]

Cơn mưa rả rích suốt cả ngày, bọn họ ngồi trên khán đài xem biểu diễn cũng hết cả ngày.

Tổng chỉ huy không còn cách nào khác đành phải giải tán sớm, khán đài vang lên tiếng reo hò không ngớt.

Vưu Tiểu Minh không mang ô, hai người chỉ có thể dùng chung cái ô nhỏ của Quý Vũ để chen chúc nhau đi ra khỏi cổng trường.

"Chào chị Vưu." Quý Vũ vừa chào vừa đưa Vưu Tiểu Minh đi sang ô của chị gái cậu ta.

Chị Vưu mỉm cười đưa cho cậu một hộp bánh Oreo: "Cầm lấy này, vị mới đấy."

"Cảm ơn chị Vưu."

Nụ cười trên mặt Quý Vũ còn chưa tan thì một tán ô lớn đã che lên đầu cậu. Sầm Chi Hành cầm ô đứng đó, bao phủ lấy cậu.

Quý Vũ gọi một tiếng "Anh" rồi tự giác thu ô lại, cậu bước sát vào bên cạnh anh rồi quay đầu chào tạm biệt chị em nhà họ Vưu.

"Anh, nhà hết gạo rồi. Trên đường về mình ghé siêu thị mua đi."

Sầm Chi Hành cau mày nói: "Về nhà thay đồ trước."

Buổi sáng bị mưa ướt, cả cậu và Vưu Tiểu Minh đều không ở ký túc xá, cũng không có chỗ thay đồ. Quần áo ướt chỉ có thể dùng nhiệt độ cơ thể hong khô, đúng là không dễ chịu gì, về nhà thay đồ vẫn tốt hơn.

Tắm rửa xong xuôi, cả người dễ chịu hơn hẳn. Sầm Chi Hành mang đến cho cậu một bộ đồ ngủ.

"Không phải còn phải mua gạo sao?"

"Tôi đã đặt người giao tới rồi."

"Vậy tốt."

Quý Vũ giơ tay lấy bộ đồ ngủ mặc vào, cậu vừa mới đẩy cửa ra thì Đại Hoàng "gâu gâu" hai tiếng chạy tới li.ếm cậu.

Cậu vô thức nhìn về phía Sầm Chi Hành, anh nhướng mày nói: "Sáng nay dẫn nó ra ngoài tắm rồi, chân cũng sạch sẽ, em có thể sờ."

"Anh, không phải anh ghét lông chó sao?" Cậu thấy Đại Hoàng vào phòng ngủ thì không khỏi ngạc nhiên.

Sầm Chi Hành xoa đầu chó, Đại Hoàng hăng hái chui lại gần li.ếm tay anh: "Mưa rồi, làm sao có thể để nó ở ngoài mưa được."

Cái chuồng gỗ bên ngoài không bị thấm nước, rõ ràng là anh đang viện cớ. Quý Vũ nhăn mũi, cậu xoa đầu Đại Hoàng nói: "Wow, nhóc đúng là may mắn đấy."

Ăn tối xong, Quý Vũ không biết tại sao lại cảm thấy hơi choáng váng. Cậu nghĩ là do hôm nay ăn quá nhiều cơm nên bị chóng mặt vì nạp nhiều tinh bột, cậu nằm xuống ghế sofa trong phòng khách nghỉ ngơi một chút.

Sầm Chi Hành đang ở trong bếp rửa bát, Đại Hoàng lại cọ cọ chân anh đi vào phòng khách, anh khẽ trách nó: "Đừng nghịch nữa, đi chơi đồ chơi của nhóc đi."

Đại Hoàng nghiêng đầu nhìn anh một cái rồi tiếp tục đẩy anh vào phòng khách, Sầm Chi Hành không còn cách nào khác anh đành đặt cái bát cuối cùng xuống rồi đi ra ngoài theo.

Quý Vũ vẫn nằm ủ rũ trên sofa, Sầm Chi Hành ngồi xuống bên cạnh cậu, anh định ôm lấy cậu xem tivi một chút. Khi tay anh vừa chạm vào cánh tay Quý Vũ, nhiệt độ cơ thể cậu nóng đến mức anh phải giật mình.

Quý Vũ bị sốt.

Cơn sốt cuối cùng cũng ập đến sau khi cậu dầm mưa cả buổi sáng. Sức khỏe Quý Vũ khá tốt, rất hiếm khi bị ốm, nhưng một khi đã bị thì lại rất nặng.

Sầm Chi Hành lấy nhiệt kế thủy ngân ra bảo cậu kẹp vào, Quý Vũ cảm thấy toàn thân khó chịu, đầu óc như bị nhồi đầy nước, cảm giác như sắp nổ tung vậy.

Nhiệt kế làm cậu ngứa rang, Quý Vũ lẩm bẩm vài câu, Sầm Chi Hành nhìn thời gian rồi lấy nhiệt kế ra, cảm giác ngứa không còn nữa.

Quý Vũ tìm một vị trí thoải mái trong vòng tay của Sầm Chi Hành rồi không muốn động đậy nữa.

Nhiệt độ lên tới hơn 39°C, phải đến bệnh viện rồi.

Lúc được Sầm Chi Hành bế vào xe, Quý Vũ cũng tỉnh táo hơn một chút, cậu mơ màng hỏi: "Đi đâu vậy anh?"

"Đi bệnh viện." Sầm Chi Hành cho cậu uống một ít nước ấm.

Quý Vũ vẫn còn đủ tỉnh táo để đùa giỡn, cậu cười khúc khích nói: "Mắt anh vừa khỏe mà chúng ta lại phải tới bệnh viện nữa rồi, tháng 9 đúng là tháng xui xẻo mà."

Cơ thể Quý Vũ mềm oặt, tuy đầu óc hơi mơ màng, nhưng tiềm thức lại rất tỉnh táo. Cậu lục tìm trong hộp đựng đồ dưới cùng rồi lấy máy tính bảng cũ mấy năm trước ra, nó vẫn còn pin, khi cậu mở game Fruit Ninja thì cảm giác như mình đang mơ.

"Anh, lúc bị Tưởng Thức Quân đá vào bụng, anh cũng lái xe đưa em đi bệnh viện."

Sầm Chi Hành im lặng tăng tốc, anh nhíu mày hỏi: "Sao lại nhắc tới chuyện đó?"

"Không... chỉ là nhớ lúc còn ở thị trấn Miên Trúc, anh đưa em đi vẽ tranh, em thường chơi Fruit Ninja trong xe."

Thoáng chốc chiếc xe đã chạy đến bệnh viện. Tối nay bệnh nhân truyền dịch khá nhiều, trận mưa bất ngờ ở Giang Thành khiến không ít người bị ảnh hưởng.

Không có giường, chỉ có thể ngồi trên ghế truyền dịch. Quý Vũ dựa vào Sầm Chi Hành, cậu không còn thấy quá khó chịu nữa, truyền được nửa chừng thì đầu cậu không còn choáng nữa.

Cậu tháo bộ xử lý âm thanh ra sau đó bỏ vào túi Sầm Chi Hành, những âm thanh ồn ào xung quanh hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại hơi thở ấm áp của anh phả nhẹ vào cổ cậu.

Quý Vũ tìm một vị trí thoải mái, tựa đầu lên vai Sầm Chi Hành rồi ngủ thiếp đi.

Lời tác giả:

Mọi người ơi, huấn luyện quân sự kết thúc là sẽ tỏ tình (thật đấy!!)

Chương 56: Sầm Chi Hành nhìn cậu lượn qua lượn lại

Sầm Chi Hành xin cho Quý Vũ nghỉ ốm một ngày.

Quý Vũ không biết làm sao mà anh có được số điện thoại của cố vấn học tập mình nữa, hôm sau lúc cậu mơ màng muốn dậy để rửa mặt, vừa chạm vào bộ xử lý âm thanh bên giường là bị Sầm Chi Hành ôm lấy eo kéo lại vào chăn.

"Tôi đã xin cho em nghỉ rồi, ngủ thêm chút nữa đi."

Sầm Chi Hành nửa tỉnh nửa mê, giọng nói trầm thấp đầy ma lực, giống như giấy nhám lướt qua tai Quý Vũ, làm cậu không khỏi rùng mình.

Quý Vũ không nhịn được mà cọ cọ vào gối, suýt nữa làm rơi bộ xử lý âm thanh.

Tối qua cậu ngủ quá nhiều nên giờ không còn buồn ngủ lắm, cách nhau vài centimet, cậu nhìn mặt Sầm Chi Hành một chút rồi nhẹ nhàng v.uốt ve những sợi tóc rối trên trán anh.

Cậu nghịch tóc anh một lúc lâu, nhưng Sầm Chi Hành không có phản ứng gì. Hơi thở anh vẫn đều đều, mí mắt cũng chẳng hề động đậy. Mãi cho đến khi cậu bắt đầu tết từng lọn tóc nhỏ, Sầm Chi Hành đột ngột mở mắt ra nhìn cậu. Anh nhanh chóng nắm chặt lấy hai tay đang nghịch ngợm của cậu, rồi ấn chúng xuống chăn mềm.

"Cứ khỏe rồi lại bắt đầu quậy phá." Sầm Chi Hành nhẹ nhàng nói.

Quý Vũ dựa đầu vào ngực anh như một chú cừu nhỏ: "Em hơi không ngủ được, anh làm em đau rồi."

Sầm Chi Hành nắm lấy tay trái của Quý Vũ thì thấy vết kim tiêm trên mu bàn tay cậu vẫn còn hơi xanh.

Hôm qua là một y tá thực tập lấy ven cho Quý Vũ, lấy hai lần nhưng đều không đúng, Sầm Chi Hành có hơi không vui, nhưng Quý Vũ lại nhìn thấy đôi môi nhợt nhạt của y tá, cậu nói "Không sao đâu" rồi đưa tay cho y tá lấy ven lại.

Cuối cùng cũng đâm đúng chỗ, y tá thở phào nhẹ nhõm, dán băng keo cố định rồi nhỏ giọng cảm ơn Quý Vũ.

Sầm Chi Hành thổi nhẹ vào vết kim trên tay trái Quý Vũ: "Hôm qua lúc bị tiêm chẳng phải rất cứng rắn sao?"

"Lúc đó khác."

"Khác chỗ nào?"

Quý Vũ cúi đầu suy nghĩ: "Trước mặt các cô gái phải cứng rắn, phải bảo vệ các cô ấy, nhưng trước mặt anh thì không cần, anh sẽ bảo vệ em."

Đúng là Quý Vũ đã được Quý Trung Lượng giáo dục rất tốt.

Sầm Chi Hành cười cười, không biết nghĩ tới điều gì mà nụ cười anh lại phai nhạt.

"Trước mặt anh em cũng cứng rắn đấy, chắn đòn nhanh hơn ai hết."

"Hả?" Quý Vũ không hiểu hỏi lại.

Sầm Chi Hành không cho cậu thời gian suy nghĩ, anh vỗ nhẹ vào mặt cậu: "Dậy đi, ăn sáng xong phải uống thuốc."

Cơ thể người trẻ khỏe hồi phục rất nhanh, sáng hôm sau Quý Vũ đã khỏe mạnh trở lại, chẳng còn cảm thấy gì nữa.

Sáng sớm Sầm Chi Hành đưa cậu đến trường, Quý Vũ nhớ đến bánh Oreo mà chị Vưu cho hôm trước, cậu lục tìm trong hộp đồ một hồi mà không thấy đâu.

"Em tìm gì vậy?"

"Bánh Oreo chị Vưu cho để đâu rồi nhỉ? Anh, trước đây anh cũng thấy mà, anh có nhớ không, em để đâu rồi ấy nhỉ?"

Sầm Chi Hành lạnh nhạt nói: "Không để ý, không biết."

"Vậy thôi."

Mối quan hệ của Quý Vũ với mọi người rất tốt, trước khi buổi huấn luyện quân sự bắt đầu, mọi người tụ tập ở sân thể thao, có người đến hỏi cậu có phải cậu xin nghỉ vì lí do sức khỏe không, giờ đã ổn hơn chưa.

Rất đông người đến hỏi thăm cậu, đa phần là sinh viên khiếm thính, ngôn ngữ ký hiệu bay vèo vèo, Quý Vũ nhìn mà không theo kịp.

Với tính cách xã giao của Vưu Tiểu Minh, cậu ta nhanh chóng hòa nhập với đám đông, thân là bạn thân của Quý Vũ, cũng là người biết thông tin sớm nhất, Vưu Tiểu Minh trả lời thay cho cậu: "Chỉ là cảm lạnh bình thường thôi, uống thuốc truyền dịch rồi sẽ khỏe nhanh lắm!"

Quý Vũ không giỏi ăn nói, đặc biệt là trong môi trường đông người, cậu sẽ thấy căng thẳng, nhưng bạn học ở trường rất dễ chịu, sự quan tâm và thiện chí của mọi người làm cậu thấy mình như được nâng niu — đây là thứ cậu chưa từng trải qua khi còn ở thị trấn Miên Trúc.

Tuần cuối cùng của tháng 9, buổi huấn luyện quân sự gần kết thúc, mọi người dùng quỹ lớp để mua cho chỉ huy một cốc giữ nhiệt.

Buổi chiều tan học sớm, giảng viên lại mở một cuộc họp lớp, nói về kế hoạch học tập sắp tới và vấn đề an toàn trong kỳ nghỉ Quốc Khánh rồi mới chính thức cho nghỉ.

Quý Vũ cũng khá mong chờ, cậu ra khỏi trường thì được Sầm Chi Hành đón đưa thẳng đến sân bay, đồ đạc đã chuẩn bị xong từ hôm trước, thủ tục gửi hành lý cũng xong, lần thứ hai trong đời Quý Vũ đi máy bay.

Đồng phục quân sự cậu đang mặc có hơi nổi bật, Quý Vũ tháo mũ và thắc lưng ra, sợ Sầm Chi Hành chê cậu người đầy mồ hôi nên cậu chỉ đành tựa đầu vào cửa sổ nhìn đám mây bên ngoài.

Không biết là do buổi sáng chạy mệt hay sao mà lần này khi máy bay cất cánh, tai cậu hơi khó chịu, cảm giác như bị bịt kín lại vậy.

Một lúc sau, tiếp viên hàng không đẩy xe đến, Sầm Chi Hành đưa cho cậu một cốc nước cam, anh vuốt trán cậu.

"Cảm thấy không khỏe à? Mặt tái thế này."

"Tai em bị ù."

Vừa hay tiếp viên hàng không ở ngay bên cạnh, nhìn thấy Quý Vũ đeo bộ xử lý âm thanh thì cúi người nhẹ nhàng hỏi: "Ngoài bị ù tai ra thì còn cảm giác gì khác không? Có đau không?"

"Hơi đau một chút."

"Chắc là do sự thay đổi áp suất, anh có thể mở miệng hoặc nuốt nước bọt một chút, sẽ giúp giảm bớt cơn ù tai."

Quý Vũ ngoan ngoãn làm theo, đúng là dễ chịu hơn nhiều.

"Cảm ơn chị."

Tiếp viên hàng không cười đáp: "Không có gì đâu."

Quý Vũ uống vài ngụm nước cam, thấy đúng là dễ chịu hơn rất nhiều, Sầm Chi Hành quay đầu nhìn cậu vài lần.

Cậu hơi mở miệng, đôi môi hồng hào, đầu lưỡi đỏ hồng thoáng hiện ra, nó khẽ đung đưa theo nhịp thở.

Đúng là quyến rũ mà.

Sầm Chi Hành lạnh mặt kéo Quý Vũ về phía mình, Quý Vũ không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cậu ngơ ngác gọi: "Anh?"

"Tai vẫn bị ù à?"

"Vẫn còn một chút."

"Vậy uống nước đi."

"... Vâng ạ."

Mặc dù không biết tại sao nhưng Quý Vũ vẫn ngoan ngoãn mở nắp chai rồi uống nước.

Khoảng hai mươi phút sau, tai cậu cũng đỡ nhiều hơn.

"Anh." Cậu nhẹ nhàng gọi.

Sầm Chi Hành nắm tay cậu xoa nhẹ như một cách đáp lại.

"Anh, anh không chê em à?"

Sầm Chi Hành cất điện thoại, anh cúi nhìn cậu: "Chê em cái gì?"

"Em huấn luyện xong mà chưa tắm." Quý Vũ cười khúc khích, cậu đẩy tay đến gần mặt Sầm Chi Hành.

Đôi bàn tay trắng trẻo mềm mại, hơi đen đi một chút, nhưng Quý Vũ vốn đã trắng nên hơi đen cũng không sao.

Sầm Chi Hành nhướng mày nói: "Em đắc ý thật đấy."

Quý Vũ vẫn cười ngây ngô, cậu dụi đầu vào vai anh.

Sầm Chi Hành nhận xét: "Được lợi còn giả vờ ngoan."

Khi xuống máy bay trời hơi lạnh, ở thành phố phía Bắc, dù đang mùa hè nhưng nhiệt độ chỉ tầm mười mấy độ, trời rất âm u.

Quý Vũ đưa áo khoác quân sự cho Sầm Chi Hành, anh liếc mắt nhìn không nói gì, nhưng Quý Vũ nhìn ra được cảm xúc trong mắt anh.

Quý Vũ tức giận nói: "Anh chê em thật rồi! Lúc chạy bộ em không có mặc, sạch lắm đấy!"

Sầm Chi Hành ôm cậu vào lòng cười nói: "Em có mặc thì tôi mới không chê."

Quý Vũ ngơ ngác nhìn anh, cậu không hiểu "mặc mới không chê" là sao.

Sầm Chi Hành không giải thích thêm, anh gọi taxi đi thẳng đến trung tâm mua sắm mua hai bộ quần áo mới.

Quý Vũ muốn mua áo khoác giống kiểu của Sầm Chi Hành, cậu nài nỉ mua một cái nhỏ hơn cùng mẫu nhưng không dám mặc vì chưa tắm, chỉ cầm túi mua sắm về khách sạn.

Cậu nâng niu áo khoác, chạy ngay vào phòng tắm để tắm rửa, xong xuôi mới bắt đầu thử đồ.

Sầm Chi Hành ngồi trên giường nhìn cậu đi tới đi lui, khách sạn có gương toàn thân, Quý Vũ lượn qua lượn lại trước gương nhìn khoảng năm phút rồi đột nhiên nói: "Sao cảm giác cứ không ổn nhỉ?"

Sầm Chi Hành lấy áo sơ mi của mình từ trong vali lấy ra, sau đó ném cho Quý Vũ.

"Ai lại mặc áo khoác ngoài mà chỉ mặc áo phông ngắn bên trong vậy."

Lời tác giả:

Mình rất thích những khoảnh khắc thường ngày của họ, tim mình tan chảy mất thôi~

Chương 57: "Anh yêu em."

Quý Vũ không quá chú ý đến phong cách ăn mặc, chỉ cần thoải mái, ấm áp là đủ. Với cậu, việc mặc áo khoác ngoài với áo phông hay sơ mi đều không có gì khác biệt.

Nhưng rõ ràng là Sầm Chi Hành có yêu cầu riêng, sau khi đến Giang Thành, tất cả quần áo của Quý Vũ đều do anh mua, mỗi bộ đều được phối sẵn, Quý Vũ chỉ việc mặc vào là được.

Quý Vũ dùng tay xoa xoa vải áo sơ mi, dường như nơi đó vẫn còn vương lại hương nước hoa mà Sầm Chi Hành dùng.

Nhìn bản thân trong gương, Quý Vũ thầm nghĩ, hình như là khác thật, áo khoác ngoài của anh đẹp hơn cậu, nếp gấp trông rất đặc biệt, rất phong cách.

"Vậy em đi thay đồ."

Sầm Chi Hành chỉ khẽ "ừm" một tiếng, anh cầm điện thoại lên lướt xem. Quý Vũ ôm áo sơ mi bước vào phòng tắm, Sầm Chi Hành đưa mắt nhìn cậu bước vào trong.

Quý Vũ không nhận ra ánh mắt ấy, cậu từ từ thay áo sơ mi, tay áo xắn lên hai bận— áo có hơi rộng, tay áo dài, đến cả tà áo cũng dài, không vừa với cậu.

Quý Vũ lo lắng nếu mặc áo khoác ngoài sẽ làm áo sơ mi bị nhăn, nhưng cơ thể cậu lại có mùi thơm, là mùi sẽ được ngửi thấy lúc ôm Sầm Chi Hành nên cậu không muốn thay.

Quý Vũ khịt mũi do dự một lúc, cậu không mặc áo khoác ngoài mà chỉ khoác sơ mi của Sầm Chi Hành ra ngoài.

Sầm Chi Hành vẫn chăm chú nhìn điện thoại, không để ý đến xung quanh. Quý Vũ mặc đồ xong, ngập ngừng không muốn tháo ra,

nhưng cảm giác lúng túng khiến cậu chẳng biết làm gì tiếp theo. Cậu lặng lẽ ngồi xuống sàn, mở vali và bắt đầu lục lọi đồ đạc.

Cậu lén lút lục đồ như một con chuột tìm tòi thức ăn, Sầm Chi Hành không biết Quý Vũ đang làm gì, anh liếc mắt nhìn qua thì không khỏi đứng hình.

Nếu không phải vì anh và Quý Vũ rất thân, có lẽ bây giờ anh sẽ nghĩ cậu đang ám chỉ điều gì đó. Sầm Chi Hành chăm chú quan sát biểu cảm của Quý Vũ, cuối cùng anh thở dài đảo mắt sang nơi khác.

"Em đang tìm gì vậy?" Anh đi tới hỏi.

"Tìm áo sơ mi của em, cái áo lần đầu anh mua cho em ấy, em nhớ là lúc xếp đồ có để vào."

Sầm Chi Hành bày ra vẻ mặt thờ ơ: "Em không muốn mặc đồ của anh à? Hay là ghét đồ anh đã từng mặc?"

Quý Vũ lập tức lắc đầu phản bác: "Không, sao lại thế được."

"Áo rộng quá, mặc ở trong sẽ bị nhăn, em không nỡ mặc."

Sầm Chi Hành nhướng mày, tay anh từ từ luồn vào cổ áo sơ mi rồi xoa nhẹ gáy cậu.

Cổ Quý Vũ rất nhạy cảm, ngoài bản thân cậu ra, hầu như không có ai động vào được. Lúc Sầm Chi Hành chạm vào, cậu lập tức run lên một cái rồi dần dần thả lỏng cơ thể để mặc anh làm gì thì làm.

Giống như một chú mèo cảnh giác nhưng lại chỉ lật bụng trước mặt anh, như thể nếu có cắn cổ cậu mang về ổ thì cũng chẳng sao.

Cuối cùng, Quý Vũ vẫn mặc lại áo sơ mi của mình, áo sơ mi vừa vặn, ôm sát cơ thể, kết hợp với áo khoác ngoài cũng rất hợp, nhưng không còn mùi gỗ nữa, dù vậy cũng không ảnh hưởng quá nhiều. Tới tận bữa tối mà Quý Vũ vẫn còn suy nghĩ mãi.

"Anh, hình như em chưa bao giờ hỏi anh dùng loại nước hoa nào thì phải."

Sầm Chi Hành nhướng mày nói: "Em thích à?" Anh vừa nói vừa gắp miếng cá đã gỡ xương vào bát Quý Vũ.

Quý Vũ gật đầu: "Rất thơm."

"Ngửi bao nhiêu năm mới nhận ra là mình thích, em đúng là chậm chạp." Sầm Chi Hành cười khẽ, không vui trả lời cậu.

Quý Vũ cảm nhận được ẩn ý trong lời nói của Sầm Chi Hành, nhưng giữa họ có một lớp màn mỏng manh giống như cách ve ngăn cách. Nó mờ ảo đến mức có thể thấy được hình dáng, nhưng cuối cùng cũng chỉ là một cái bóng nhạt nhòa mà thôi.

Cậu xoa xoa dây buộc tóc trên cổ tay: "Lúc đầu em đã thích rồi, từ lần đầu anh khoác áo cho em, mùi rất thơm, nhưng em ngại không dám hỏi."

Sầm Chi Hành nhếch môi cười nhẹ, nhưng anh không đáp lại, chỉ tiếp tục gắp cá cho cậu.

Các địa điểm du lịch vào lễ Quốc Khách rất đông đức, Lâm Thành cũng không ngoại lệ, trên đường về khách sạn bị kẹt xe liên tục. Sầm Chi Hành xem bản đồ, chỉ còn mấy trăm mét nữa nên cuối cùng anh quyết định xuống xe đi bộ về, coi như là đi dạo.

Lâm Thành trời tối sớm, hai bên đường đã sớm lên đèn, xung quanh có nhiều cửa hàng ngoài trời, không khí rất nhộn nhịp.

Hai người nắm tay nhau chậm rãi đi qua đó, Quý Vũ nắm tay Sầm Chi Hành, sau đó chuyển qua tay trái, cậu đút một tay vào túi rồi vòng sang đứng bên phải nắm tay phải của anh.

Khá ngây ngô nhưng Sầm Chi Hành vẫn để cậu làm vậy, cảm giác bàn tay ấm áp thật dễ chịu.

Trước khi đi ngủ Sầm Chi Hành đã cho Quý Vũ thử nước hoa.

Không phải là nước hoa của hãng lớn mà chỉ là một loại nước hoa có mùi gỗ nam tính do anh rể của Sầm Chi Hành điều chế. Sầm Chi Hành thích nên anh không phát hành loại này ra ngoài, có thể coi đây là mùi hương duy nhất.

Quý Vũ cũng không quá thích nó.

Giống như áo khoác ngoài vậy, cậu thích nhìn Sầm Chi Hành mặc cái áo khoác đó. Nước hoa cũng vậy, khi xịt lên cổ tay mình, cậu lại không cảm thấy hấp dẫn như mùi nước hoa còn vương lại trên áo sơ mi của Sầm Chi Hành.

Cậu chà nhẹ cổ tay vừa xịt nước hoa lên cổ tay của Sầm Chi Hành: "Em không xịt nữa, cảm giác không giống."

Cảm giác cụ thể là gì, Quý Vũ đã nằm trằn trọc suy nghĩ rất lâu, chắc hẳn là thích nhỉ.

Tối hôm đó, Quý Vũ mơ thấy mình như đang xem một bộ phim cũ trong ánh sáng của bộ lọc màu xanh dương, Jack và Heath ngồi trong túp lều hôn nhau, sưởi ấm cho nhau trước màn đêm giá lạnh.

Dần dần, cảnh vật mờ đi rồi tụ lại, Quý Vũ thấy mình vòng tay quanh cổ của Sầm Chi Hành, cậu hôn anh, hai người trao đổi hơi thở, cậu khẽ nói: "Yêu anh."

Cậu không nghe rõ, nhưng có thể thấy rõ khẩu hình của cả hai, Sầm Chi Hành không ngừng nói "Anh yêu em" hết lần này đến lần khác, như thể anh muốn nhấn mạnh và lặp đi lặp lại cho người yêu hiểu tình yêu có chút khúc mắc này, cho đến khi người ấy hoàn toàn tin tưởng vào tình yêu của anh.

Sầm Chi Hành vẫn là người thích ngủ nướng, dù đi du lịch cũng phải ngủ đến tận 11 giờ sáng mới thức dậy, mọi kế hoạch đều để buổi chiều mới làm. Anh vừa ngáp vừa đi rửa mặt, nhưng thấy không có

nước ấm hay kem đánh răng đã chuẩn bị sẵn, anh bỗng đờ người ra.

Một lát sau, Sầm Chi Hành thầm nghĩ: "Đúng là bị Quý Vũ chiều hư rồi." Anh bắt đầu nặn kem đánh răng, lấy nước ấm rồi hỏi: "Tiểu Vũ, em đi đâu rồi?"

Quý Vũ chạy đến cạnh cửa trả lời: "Em... em ở ban công ạ."

"Hôm nay em cũng dậy muộn à?"

"...Không phải." Quý Vũ nhớ lại lúc mới thức dậy, cậu xấu hổ vô cùng, không dám liếc nhìn người đàn ông trong gương, ánh mắt cậu rơi vào một góc nhỏ của sàn nhà.

Mặt Quý Vũ đỏ đến mức không thể đỏ hơn, người còn nóng hơn cả cái hôm bị sốt, cả đầu như có thể bốc khói vậy.

Sầm Chi Hành kiểm tra trán của cậu, không sốt, chỉ là mặt hơi đỏ mà thôi.

Sầm Chi Hành: "Em không khỏe ở đâu à?"

"Không... không phải không khỏe." Quý Vũ nói lắp, rõ ràng là có chuyện gì rồi, Sầm Chi Hành hỏi vài lần nhưng cậu kiên quyết không chịu thừa nhận.

Sầm Chi Hành có hơi tức giận vì Quý Vũ giấu giếm anh, hỏi bao nhiêu lần mà vẫn không chịu nói ra.

Sầm Chi Hành ra ban công hút thuốc thì thấy q.uần l.ó.t vừa giặt xong đang treo trên móc, có lẽ là quần Quý Vũ mặc tối qua, ngón tay đang kẹp thuốc lá của anh dừng lại giữa khoảng không, Sầm Chi Hành chợt nghĩ ra gì đó, khóe miệng hơi cong lên.

Anh không nói gì thêm, giả vờ không biết rồi tiếp tục theo lịch trình của ngày hôm đó, hai người đi ăn món lẩu nồi sắt nổi tiếng của Lâm

Thành, sau đó đi thăm bảo tàng.

Quý Vũ vẫn không dám nhìn anh, vừa chạm phải mắt anh là vội vàng đảo sang nơi khác, cậu chỉ dám gắp đồ ăn ở gần mình, khuôn mặt viết rõ hai chữ "chột dạ", trông thú vị làm sao.

Trạng thái này kéo dài đến khi Quý Vũ không thể giấu nổi nữa, tối hôm đó hai người tắm suối nước nóng, Quý Vũ không giỏi bơi lội, dù bể nước nhỏ chỉ cao đến thắt lưng nhưng cậu vẫn sợ, cả buổi cậu chỉ bám vào thành bể nhưng tuyệt đối không lại gần Sầm Chi Hành.

Cậu không đeo bộ xử lý âm thanh vì sợ nước vào sẽ làm hỏng, cậu chỉ để nó cùng với áo khoác ở trong tủ đồ.

Cậu hoàn toàn không nghe thấy gì, nhưng vẫn vô thức tìm kiếm sự hiện diện của Sầm Chi Hành, trong khoảng cách không xa cũng không gần, cậu lén nhìn khẩu hình của anh.

Nếu không có chuyện sáng nay, Quý Vũ đã có thể cười đùa bám vào tay Sầm Chi Hành để bơi rồi.

Nhưng bây giờ cậu không dám, sợ lại xảy ra tình huống khó xử, việc có cảm giác với cơ thể của Sầm Chi Hành làm cậu thấy khó nói, cậu thấy mình chẳng khác gì tên bi.ến th.ái Đoàn Chúc cả.

Quý Vũ im lặng di chuyển xa Sầm Chi Hành thêm một chút, cơ thể ấm áp, nhịp tim dần dần tăng lên, nửa mặt cậu chìm trong nước, chỉ để lại đôi mắt to tròn long lanh ở trên.

Đột nhiên, chẳng rõ cậu đạp trúng gì mà bị trượt chân. Chân cậu không chạm được đáy, cơ thể lập tức chìm sâu xuống làn nước lạnh lẽo.

Trong khoảnh khắc ấy, nỗi sợ hãi bất ngờ ập đến, nhưng chưa kịp hoảng loạn hay sặc nước là Sầm Chi Hành đã lao tới, anh nhanh chóng túm lấy cánh tay cậu rồi mạnh mẽ kéo cậu lên. Sức mạnh ấy

làm Quý Vũ không thể vùng vẫy, cơ thể dần ổn định, cơ thể từ từ tìm thấy điểm tựa.

"Bên kia nước sâu đấy, em đừng có tránh né nữa." Sầm Chi Hành nhận ra cậu không nghe thấy, anh nâng cằm cậu lên lặp lại.

Sầm Chi Hành ôm Quý Vũ trở lại vị trí ban đầu, ngón tay của hai người nhẹ nhàng chạm vào nhau rồi chóng tách ra.

Quý Vũ nhẹ nhàng đi theo quấn lấy ngón út của Sầm Chi Hành.

Cậu quyết định thẳng thắn với anh, cậu lúng túng vừa thở ra hơi vừa nói: "Xin lỗi." Sầm Chi Hành bật cười, có vẻ như anh đã biết vì sao hôm nay hành động của Quý Vũ lại bất thường như vậy. Một câu nói "Tiểu Vũ trưởng thành rồi, tôi rất vui" của anh khiến cảm xúc gần như mất kiểm soát của Quý Vũ như được kéo về.

"Anh, em... có phải em không ổn lắm không?" Có lẽ, chỉ cần dám nói ra một lần, mọi thứ sau đó sẽ trở nên dễ dàng hơn, hai mắt Quý Vũ ửng đỏ, cậu ngượng ngùng nói: "Em mơ thấy anh tối qua, ... giống với cảnh trong bộ phim Chuyện Tình Sau Núi, em... em hôn anh, không phải kiểu hôn lên trán đâu..."

"Chuyện tình sau núi?" Sầm Chi Hành không ngờ là cậu đã xem bộ phim đó: "Em đã xem bộ phim đó rồi à? Khi nào?"

"Hồi cấp ba, lúc em đi sinh nhật Đan Vân Huyên, chúng em ngồi ở nhà cậu ấy xem." Quý Vũ cúi đầu thành thật khai báo, vẻ mặt trông có hơi u sầu, như thể việc bày tỏ cảm xúc là một điều rất xấu hổ vậy.

"Hóa ra em xem sớm như vậy sao?" Sầm Chi Hành dịu dàng nói: "Nhưng cũng không phải chuyện xấu, chúng ta là con người mà, có h.am m.uốn, sở thích riêng, không cần phải xấu hổ gì cả."

Quý Vũ nuốt nước bọt, bây giờ cậu gần như đã muốn hỏi thẳng, liệu có được thật không?

Có vẻ cậu như đã bắt đầu yêu Sầm Chi Hành, cậu nghĩ đó không phải là chuyện khó khăn.

"Anh."

Hơi nước bốc lên từ suối nước nóng làm mờ đôi mắt cậu, Quý Vũ không nhìn rõ được khuôn mặt Sầm Chi Hành, cậu tiến lại gần anh.

"Ừm."

Sầm Chi Hành không cản cậu lại, tay anh vòng qua hông cậu, giữ cậu trong vùng nước an toàn.

Quý Vũ gần như ngồi trong lòng Sầm Chi Hành, hai người mặt đối mặt, được làn nước nóng ôm ấp nâng đỡ, cậu nhẹ nhàng ngồi lên đùi anh.

Cậu chống tay lên ngực anh, hai người đều đang không mặc đồ, giờ đây chẳng còn biết ai nóng hơn ai nữa.

"Anh... em... hình như em hơi thích anh rồi."

Dưới nước, tay Sầm Chi Hành đặt lên hông cậu làm cậu run lên.

"Chỉ hơi thôi à?"

"Rất... rất nhiều, nhiều đến mức có thể biến thích thành yêu, anh, còn anh thì sao? Anh... có thích em không?"

Chưa kịp để Sầm Chi Hành đáp lời, Quý Vũ đã cúi đầu ủ rũ nói: "Em không hiểu về tình yêu lắm, em sợ mình không giữ được mối quan hệ này; tính cách em không tốt, em không thích nói chuyện, nhút nhát, sợ hãi; em..."

Những lời còn lại của Quý Vũ đã bị đôi môi ấm áp của Sầm Chi Hành cắt ngang. Anh khẽ áp môi vào, như muốn xoa dịu mọi điều chưa nói. Một lúc sau, Sầm Chi Hành từ từ mở mắt ra.

Sầm Chi Hành giữ chặt sau gáy cậu không cho cậu rời đi, anh cười nhẹ nói với cậu: "Hôn thì phải nhắm mắt, nhớ hít thở."

"Em... em không dám." Suýt chút nữa là Quý Vũ đã không kiềm chế được nước mắt: "Em không nghe được, nếu không nhìn thấy anh, em sẽ sợ lắm."

"Nhát gan."

Sầm Chi Hành nắm tay Quý Vũ đặt lên cổ mình, nơi thanh quản khẽ rung lên, đó là lúc anh nói:

"Anh yêu em."

"Tiểu Vũ, anh yêu em."

Những giọt nước mắt to như hạt đậu rơi xuống như chuỗi ngọc đứt dây, Quý Vũ không hiểu tại sao mình lại khóc nữa, cậu khóc đến mức hai tay run rẩy không thôi.

Cậu như con gấu koala bám vào Sầm Chi Hành, anh cũng dịu dàng đón nhận cậu, nhẹ nhàng hôn lên những giọt nước mắt của cậu.

"Tiểu Vũ."

Chương 58: "Đừng khóc."

Quý Vũ không biết hôn, cậu chưa hôn ai bao giờ. Vị mằn mặn của nước mắt len lỏi vào môi, Sầm Chi Hành nhẹ nhàng cắn vào môi dưới của cậu.

Quý Vũ không ngờ sau khi hôn xong, anh lại còn cắn người. Cảm giác đau đớn làm cậu mở mắt, cơ thể tê dại như có dòng điện chạy ngang qua. Cậu không thể chịu nổi, phải dựa vào vai Sầm Chi Hành để hít thở.

Cả người nóng bừng, lơ lửng trong nước, cậu cũng không dám rời xa quá, chỉ nhẹ nhàng đặt tay lên vai Sầm Chi Hành để giữ mình không chìm xuống nước.

Khoảng cách gần đến nỗi họ không thể che giấu những phản ứng của bản thân.

Hình như Sầm Chi Hành đang cười, anh ôm chặt lấy hông cậu kéo lại gần, cơ thể hai người lại dính sát vào nhau, không có bất kỳ lớp vải nào ngăn cách, chỉ có dòng nước nhẹ nhàng chen giữa hai người.

Sầm Chi Hành hôn lên nốt ruồi đỏ nhạt trên mũi cậu, hơi thở nóng rực dần dần di chuyển xuống khóe môi.

Quý Vũ đang đặt tay lên yết hầu của Sầm Chi Hành. Người đàn ông đang nói, Quý Vũ vội vã nhìn theo khẩu hình của anh nhưng chỉ thấy được phần cuối của câu.

"Đừng sợ."

Cậu không sợ, chỉ hơi lúng túng mà thôi.

Cảnh quay trong phim đã bị cắt bớt, cậu không rõ lúc này ngoài hôn và ôm ra thì còn có thể làm gì khác không.

Sầm Chi Hành ôm chặt cậu, đầu anh vùi vào hõm cổ cậu, mỗi lần hơi thở nóng rực phả vào xương quai xanh là Quý Vũ lại run rẩy theo.

"Anh..." Quý Vũ không nghe thấy, nên không biết mình đang th.ở d.ốc đến mức nào.

Sầm Chi Hành ôm chặt lấy cậu, anh nghiêng đầu c.ắn v.ào c.ổ cậu, Quý Vũ không thể tránh, cổ họng phát ra một tiếng rên khẽ, Sầm Chi Hành thấy vậy càng cắn mạnh hơn.

Răng nanh nhẹ nhàng c.ắn vào lớp da mỏng, mài mài khiến da đỏ bừng, sau đó lại nhẹ nhàng hôn lên nó, anh hành hạ Quý Vũ làm cậu r.ên r.ỉ không ngừng, nhưng cậu lại chẳng là gì Sầm Chi Hành được.

"Anh... em khó chịu." Hai mắt Quý Vũ đỏ ửng: "Em muốn nghe anh nói chuyện, anh, được không anh?"

Sầm Chi Hành dừng tay, anh ôm chặt lấy cậu rồi đứng dậy, nước nóng dưới hồ theo động tác của hai người mà bị tràn ra ngoài.

Cảm giác mất trọng lực đột ngột làm Quý Vũ theo bản năng siết chặt hai chân, cậu vội vàng ôm cổ người đàn ông như một con gấu koala treo trên người Sầm Chi Hành, để anh bế về phòng.

Không còn sự trôi nổi giữa dòng nước, cảm giác dần trở nên rõ ràng hơn, ngại Quý Vũ đỏ cả mặt.

Mỗi căn phòng gỗ trong nhà nghỉ đều có một hồ nước nóng riêng, nhưng Quý Vũ không biết điều đó, cậu sợ bị người đi đường nhìn thấy, cậu co rụt người vào ngực Sầm Chi Hành không dám ngẩng đầu lên.

Đi qua con đường đá, Sầm Chi Hành lấy túi ở tủ đồ rồi bảo Quý Vũ cầm giúp.

Quý Vũ co rúm người lại, không dám nhìn thẳng vào Sầm Chi Hành, chỉ nhỏ giọng đồng ý, cử chỉ ấy khiến Sầm Chi Hành không khỏi bật cười. Anh từ từ nâng cậu lên, nhưng động tác này lại khiến Quý Vũ không kìm được mà kêu lên, cơ thể vô tình chạm phải cơ bụng săn chắc của người đàn ông. Cảm giác ấy làm cậu suýt nữa thì không thể kiểm soát được bản thân.

Quý Vũ nhìn quanh thấy không có ai cậu mới xấu hổ tức giận trừng mắt nhìn Sầm Chi Hành: "Anh đừng có cười."

Sầm Chi Hành hôn lên má cậu, âu yếm nói: "Không cười nữa."

Mãi cho đến khi vào phòng đóng cửa lại Quý Vũ mới hết lo lắng, cậu nhảy ra khỏi vòng tay Sầm Chi Hành, hơi cong người xuống, muốn che giấu phản ứng của bản thân.

"Em... em đi tắm."

Sầm Chi Hành khoanh tay, im lặng nhìn Quý Vũ vội vã tìm đồ ngủ. Dường như nhận ra cậu không có ý định gì khác. Thấy vậy, anh bước lại gần, nhẹ nhàng kéo cậu vào lòng.

Cơ thể Quý Vũ bỗng cứng đờ, cậu ngoái đầu yếu ớt gọi "Anh".

"Bây giờ không cần tắm." Sầm Chi Hành lấy bộ xử lý âm thanh đeo lên cho cậu.

Giọng nói lại vang lên trong đầu Quý Vũ, hơi thở trầm đục của Sầm Chi Hành phà vào tai Quý Vũ.

"Lên giường nằm đi."

Sầm Chi Hành khàn giọng nói, từng câu từng chữ như cào vào dây thần kinh căng thẳng của Quý Vũ, sợi dây lý trí mà cậu cố gắng giữ gìn bị đứt phựt.

Cậu bước tới ngồi bên giường, khi vô tình liếc qua chỗ Sầm Chi Hành, cậu vội vã tránh ánh mắt đi.

"Anh." Cậu cầu xin: "Em không biết phải làm sao."

Sầm Chi Hành bật cười, anh nhẹ nhàng nói: "Vậy em định đi tắm nước lạnh à?"

"Không... em... em muốn tra Baidu."

Sầm Chi Hành liếc nhìn một cái, đúng là điện thoại cậu đang nằm trong đống đồ ngủ.

"Không cần tra đâu." Sầm Chi Hành đẩy Quý Vũ lên giường, anh cong môi: "Anh sẽ dạy em."

.....

Người đàn ông không nói gì, anh vừa hôn cổ vừa đưa tay chạm vào ngực cậu rồi nhẹ nhàng x.oa n.ắn hai đầu v.ú, thỉnh thoảng anh còn chơi đùa, nhéo nhéo cho đến khi chúng đỏ bừng lên, sưng tấy như quả anh đào mới chịu thôi.

"Anh ơi! Đừng.....Đừng làm vậy... khó chịu quá"

Sầm Chi Hành cười nói: "Ngoan nào bé cưng, một lát nữa sẽ không còn khó chịu nữa đâu."

Người đàn ông đưa tay chạm vào thứ đó khiến nó cương lên, anh nhẹ nhàng v.uốt v.e lấy nó. Quý Vũ lập tức nhắm chặt hai mắt, cậu phát ra vài tiếng r.ên r.ỉ mơ hồ.

"Anh.....khó chịu.....ưm... ha ....."

Khóe mắt Quý Vũ đỏ bừng, cơ thể run lên từng đợt.

Sầm Chi Hành biết cách làm cậu sướng, anh tăng nhanh tốc độ v.uốt v.e rồi chạm nhẹ vào lỗ sáo, Quý Vũ không chịu nổi nữa, cậu nhanh

chóng l.ê.n đ.ỉ.n.h.

Quý Vũ xấu hổ đến mức không dám nhìn mặt Sầm Chi Hành, cậu vừa khóc vừa hoảng loạn lùi lại nhưng không thoát ra khỏi vào vòng tay đối phương được.

Sầm Chi Hành không muốn làm cậu khóc chút nào. Anh dùng khăn ướt lau sạch tay, sau đó nâng mặt Quý Vũ lên rồi hôn cậu: "Sao em lại xấu hổ thế này?"

"Không, không có.. ... Rõ ràng là do anh quá đáng!" Quý Vũ vặn lại.

Sầm Chi Hành trầm giọng nói: "Là anh không tốt, lần sau sẽ nhẹ nhàng hơn."

Quý Vũ vẫn còn lúng túng, cậu lăn người mặc quần vào. Cậu liếc mắt qua thì thoáng thấy vị trí gi.ữ.a hai ch.ân anh gồ lên, hai mắt cậu chợt lóe lên rồi lẩm bẩm: "Anh có muốn em giúp anh không...?"

"Được đó." Sầm Chi Hành hứng thú nhìn cậu.

Quý Vũ ngồi nhớ lại từng hành động của Sầm Chi Hành, khi cậu đang định bước về phía trước thì người đàn ông chợt tiến tới giữ cánh tay cậu lại.

Cậu khó hiểu ngước mắt lên nhìn: "Anh?"

"Xoay người nằm xuống đi."

Quý Vũ mím môi, cậu có hơi khựng lại nhưng sau đó vẫn nghe lời anh nằm xuống. Lúc cậu muốn xoay người lại nhìn thì Sầm Chi Hành vỗ vỗ vào mông cậu.

Quý Vũ áp má vào gối, mái tóc ươn ướt dính vào má. Người đẹp ngoan ngoãn đỏ mặt, bối rối hỏi: "Anh muốn làm gì thế?"

Sầm Chi Hành nhướng mày rồi cúi người cắn vào tai cậu: "Đương nhiên là làm bé cưng thoải mái rồi."

Q.uần l.ót mà Quý Vũ vừa mặc vào nhanh chóng bị Sầm Chi Hành cởi ra. Sầm Chi Hành xoa xoa mông cậu, vừa mềm mại vừa đầy đặn.

Quý Vũ bị anh xoa đến nóng bừng, cậu phải la lên mấy tiếng để xin anh nhẹ tay, thấy Sầm Chi Hành không có ý định dừng lại, cậu lập tức xoay người vùi đầu vào gối.

Sầm Chi Hành x.oa n.ắn vùng da trắng nõn rồi hôn lên vòng eo xinh đẹp của cậu.

Tiếng khóc thút thít của Quý Vũ bỗng thay đổi, d. ư. ơ. n. g v. ậ. t c.ươ.ng c.ứ.ng của anh c.ắm v.ào khe đùi trong của cậu làm cả cơ thể cậu phải run lên.

Quý Vũ bị đẩy ngã người về phía trước, cậu nằm trên gối th.ở d.ốc, đưa mắt nhìn về phía sau.

1. ư. ơ. n. g v. ậ. t thô cứng cọ sát vào lớp thịt mềm mại ở đùi trong, lúc ra vào thậm chí còn có chút đáng sợ.

Sầm Chi Hành nghiêng người thì thầm vào tai cậu: "Bé cưng ngoan, khép chặt chân lại."

Quý Vũ khịt mũi không nói gì nhưng cậu vẫn nghe lời anh siết chặt chân hơn.

Thỉnh thoảng, d. ư. ơ. n. g v. ậ. t ra vào quá nhanh sẽ chạm vào phía trước của Quý Vũ, bản thân cậu cũng cương luôn rồi. Khi nào cậu khó chịu thì Sầm Chi Hành sẽ giảm lực độ, thế nhưng Quý Vũ vẫn khó lòng chịu nổi.

"Anh..." Cậu ngượng ngùng thấp giọng gọi

Sầm Chi Hành không trả lời, nhóc còn này không biết giấu suy nghĩ của mình, anh biết cậu muốn gì nhưng anh không chiều theo ý cậu.

Quý Vũ b.ắ.n r.a hai lần, đến tận khi cậu kiệt sức cuộc yêu này chỉ kết thúc.

Bụng dưới của Quý Vũ dính đầy t. i.nh d. ị. ch dính, thậm chí trên mặt và cằm cậu còn có vài vệt nước mờ ám. Sau đó, Sầm Chi Hành bế cậu đi tắm rửa.

Quý Vũ mê man dựa vào người đàn ông để mặc anh muốn làm gì thì làm, giọng cậu khàn đến mức chẳng thể nói được gì.

.....

Nhà nghỉ không yên tĩnh như khách sạn, sáng sớm Sầm Chi Hành bị tiếng còi tàu bên ngoài đánh thức.

Quý Vũ không đeo bộ xử lý âm thanh nên chẳng nghe thấy gì, cậu nằm cuộn tròn trong lòng Sầm Chi Hành ngủ ngon lành, thân mật tựa vào ngực anh, hàng mi dài cong cong, trên cổ vẫn còn dấu hôn mà Sầm Chi Hành để lại đêm qua.

Trông ngoan ngoãn làm sao.

Sầm Chi Hành hôn lên nốt ruồi nhỏ trên mũi Quý Vũ, sau đó hôn xuống khóe môi cậu.

Quý Vũ bị đánh thức, cậu mơ màng lùi lại đằng sau, nhưng lại bị Sầm Chi Hành ôm trở lại, có lẽ vì mặt cậu hơi ngứa nên cậu liền dụi vào ngực Sầm Chi Hành, miệng lẩm bẩm gì đó, sau đó quay xuống chôn mặt vào chăn.

Sầm Chi Hành mỉm cười, anh vuốt tóc cậu, vuốt xong thì nắm lấy tay cậu rồi nhẹ nhàng xoa xoa.

Quý Vũ vẫn bị đánh thức, nhưng không có làm ầm lên, cậu chỉ ngơ ngác mở mắt ra, ngây ngô nhìn Sầm Chi Hành.

Sầm Chi Hành lại gần hôn lên khóe môi cậu, Quý Vũ giờ đây hoàn toàn tỉnh táo, tim cậu đập "thình thịch", những ký ức đêm qua lập tức ùa về, cậu bỗng không dám nhìn đối phương, mặt bắt đầu đỏ lên chôn mặt vào chăn.

"Không nóng à?"

Sầm Chi Hành kéo cậu ra khỏi chăn rồi ôm chặt lấy eo cậu.

Hiếm có dịp hai người thức dậy cùng nhau, thời gian cũng không quá sớm, khoảng 10 giờ, Quý Vũ chán nản nhìn đồng hồ.

Tối qua Sầm Chi Hành làm cậu mệt lả, cơ thể chẳng còn chút sức lực nào, còn mệt hơn cả khi tập quân sự.

Vệ sinh cá nhân xong xuôi, Sầm Chi Hành kéo cậu ra sofa, nửa ôm lấy cậu rồi gọi bữa sáng.

Sầm Chi Hành rất thích ôm cậu, Quý Vũ cũng không phản kháng, cậu tìm một vị trí thoải mái cuộn mình lại, lười biếng thư giãn.

Bầu không khí giữa hai người trở nên hòa hợp hơn bao giờ hết, những điều chưa nói đã được bày tỏ rõ ràng, cả thể xác lẫn trái tim đều đã trao cho nhau.

Quý Vũ không còn ngại ngùng nữa, trái lại còn rất vui vẻ, cậu ôm lấy cánh tay Sầm Chi Hành, quấn quýt như một chú mèo nhỏ quấn chủ, thỉnh thoảng Sầm Chi Hành lại vuốt cằm hoặc má cậu, cả hai đều đang rất tận hưởng cảm giác khi ở bên đối phương.

Kế hoạch du lịch của Sầm Chi Hành bị sự cố này làm xáo trộn, nhưng đây không phải chuyện xấu, anh cảm thấy rất hài lòng.

Quý Vũ không muốn nhúc nhích, may mà nhà nghỉ đã đặt trước một ngày, hai người nằm trên sofa cả buổi chiều, thỉnh thoảng sẽ xem điện thoại, thỉnh thoảng lại xem phim.

Quý Vũ không chọn phim xác sống, mà chọn phim "Chuyện tình sau núi", bộ phim có tông màu xám xanh, tất nhiên là kết phim không đẹp, xem xong cả hai đều rơi vào im lặng.

Quý Vũ bắt đầu hối hận vì đã mở phim này, hình như không khí đã bị cậu làm cho buồn bã.

Sầm Chi Hành ôm cậu, anh vuốt tai cậu, tay di xuống dưới, từ từ nâng cằm cậu lên, Quý Vũ nhìn anh, cậu thầm nghĩ đây là tư thế rất dễ để hôn.

Nụ hôn rơi xuống môi cậu như dự đoán.

Rất nhẹ, chỉ là nụ hôn chuồn chuồn lướt, môi Sầm Chi Hành lướt qua má cậu rồi ghé vào tai cậu.

"I will never quit you." *(Anh sẽ không bao giờ từ bỏ em)*

Xung quanh bỗng chốc lặng im, như thể thế giới chỉ còn lại hai người bọn họ. Mọi âm thanh dường như đã biến mất, chỉ còn lại giọng nói trầm ấm của Sầm Chi Hành vang lên, hòa cùng tiếng tim đập thình thịch trong lồng ng.ực Quý Vũ.

[Quit] Cậu đã học nằm lòng từ này.

Trong "Chuyện tình sau núi", Jack đã nói với Heath rằng: "I wish I knew how to quit you." *(Anh ước anh có thể biết cách từ bỏ em.)*

Nhưng Sầm Chi Hành lại nói với cậu: "I will never quit you."

Anh sẽ không bao giờ từ bỏ em, như một lời hứa, cũng như một lời tỏ tình, có lẽ câu này còn xúc động hơn cả "Anh yêu em".

Quý Vũ cảm thấy sống mũi cay cay, mí mắt cậu không khỏi run lên.

Nụ hôn của Sầm Chi Hành nhẹ nhàng rơi xuống, từ mũi, khóe mắt đến má, môi...

"Đừng khóc."

Lời tác giả:

Anh thật sự hy vọng anh biết cách từ bỏ em.

Anh sẽ không bao giờ từ bỏ em.

Trước đây Quý Vũ đã học từ "quit" rồi, các bạn còn nhớ không~

Ôi các bạn hãy đi xem "Chuyện tình sau núi" đi, khóc xong thấy thoải mái lắm, nhớ xem thật kỹ nhé~

Chương 59: Kiếp nạn

Kỳ nghỉ lễ Quốc khánh kéo dài bảy ngày, Sầm Chi Hành dẫn Quý Vũ đi tham quan hết những địa điểm nổi tiếng của Lâm Thành.

Lâm Thành có rất nhiều món ăn ngon, đi ăn rồi lại đi tham quan, đến tối lại về khách sạn, Quý Vũ luôn ăn đến no căn, phải xuống lầu đi dạo để tiêu thực, rồi lại không thể kiềm được mà mua đồ ăn khuya, mọi chuyện cứ thế lặp đi lặp lại.

Sau khi trả lời những fan hối thúc livestream trên Weibo, Quý Vũ tắt điện thoại, dùng màn hình làm gương, cậu sờ mặt mình, cảm giác như đã béo lên rồi.

Sầm Chi Hành như nhìn thấu hết suy nghĩ của cậu, anh ôm eo cậu, tay kéo vạt áo ngủ lên, véo eo cậu một cái.

"Em gầy quá, nên ăn nhiều một chút, như vậy khi ôm sẽ không cấn tay."

Lưng Quý Vũ ngứa ngáy, cậu không thể tránh được, chỉ có thể vặn người đổi tư thế nằm trong lòng Sầm Chi Hành.

"Anh, dù cấn tay thì anh cũng vẫn thích ôm em mà."

Sầm Chi Hành cười khẽ: "Em không thích sao?"

Quý Vũ chu môi, cậu vùi đầu vào khuỷu tay Sầm Chi Hành không nói gì, chỉ là tai cậu dần dần đỏ lên.

Vé máy bay được đặt vào chiều ngày cuối, Sầm Chi Hành cố ý đặt đồng hồ báo thức vào lúc 10 giờ sáng, anh muốn dậy sớm dẫn Quý Vũ đi ăn món thịt cừu hầm.

Với Sầm Chi Hành, 10 giờ vẫn còn khá sớm, anh nhíu mày ôm chặt Quý Vũ rồi hôn cậu một cái.

Sau khi xác nhận quan hệ, mọi thứ đã khác, mỗi ngày anh đều muốn âu yếm cậu. Quý Vũ đẩy đẩy cổ Sầm Chi Hành nhưng anh vẫn không chịu dậy.

"Anh à, anh ơi! Anh Hành!"

Tối qua Sầm Chi Hành đã dặn cậu nhất định phải gọi anh dậy lúc 10 giờ, Quý Vũ nằm trong lòng Sầm Chi Hành dụi dụi, sau đó cậu cắn vào xương quai xanh của anh một cái.

Răng cửa của Quý Vũ rất sắc, mặc dù không cắn mạnh nhưng vẫn khiến Sầm Chi Hành đau.

Sầm Chi Hành ăn đau mở mắt, anh liếc cậu một cái: "Răng miệng sắc bén."

Sau một lúc âu yếm, Sầm Chi Hành mới dậy rửa mặt, Quý Vũ thì đã rửa mặt từ sớm, cậu nằm trên giường lăn qua lăn lại rồi vùi đầu vào gối của Sầm Chi Hành.

Thật ra cả hai đều khá thích dịch vụ đánh thức buổi sáng, một người không muốn dậy, một người thật lòng muốn dỗ dành, hai người âu yếm nhau xem như thú vui nhỏ.

Lúc ra ngoài trò chuyện, Quý Vũ mới biết Sầm Chi Hành dậy sớm là để dẫn cậu đi ăn thịt cừu hầm vì buổi chiều còn phải đi tham quan phố cổ gần đó.

Quý Vũ rất thích món này, trong bảy ngày ở đây, có ba buổi trưa cậu đều nói muốn ăn thịt cừu hầm, Sầm Chi Hành không thích món này, anh luôn cảm thấy thịt cừu có mùi hôi nhưng vẫn chiều theo ý của Quý Vũ.

Sầm Chi Hành gọi cho Quý Vũ một phần thịt cừu hầm, còn anh gọi miến xào ba loại hải sản.

Miến của anh được mang lên trước, nóng hổi bốc hơi nghi ngút, anh gắp một miếng hải sản bỏ vào thìa, thổi thổi rồi đút cho Quý Vũ.

Quý Vũ ngẩng đầu lên nhìn anh, cậu há miệng ăn để anh đút, hải sản rất tươi ngon, anh Hành chỉ thích ăn những món thanh đạm, còn cậu thì không thích.

Lúc Sầm Chi Hành đút tới miếng thứ hai, Quý Vũ vội lắc đầu: "Anh à, anh ăn đi."

Sầm Chi Hành cũng không khách sáo, anh bỏ luôn vào miệng mình.

Mấy phút sau, phần thịt cừu hầm của Quý Vũ đã được mang lên, cậu cho hẳn ba muỗng ớt lớn vào tô.

Có đôi lúc cậu nghĩ, thật kỳ lạ, hai người có tính cách khác nhau hoàn toàn, khẩu vị cũng trái ngược, vậy mà lại có thể đến với nhau, như chim trên trời và cá dưới biển, nhìn thế nào cũng không có điểm giao nhau, vậy mà lại đi đến tình yêu.

Cậu thật may mắn, cậu có một chú chim thuộc về mình, chú chim ấy không ngại làm ướt bộ lông để kéo cậu ra khỏi vực sâu dưới đáy biển.

Có lẽ đó là ân huệ trời ban.

Có thể vì ớt quá cay, hoặc là vì lý do nào khác mà Quý Vũ nhẹ nhàng hít mũi một cái, Sầm Chi Hành nhìn cậu rồi đưa cho cậu một tờ khăn giấy.

"Ăn cơm mà cũng nghĩ ngợi linh tinh nữa à?"

"Em không có." Quý Vũ cứng miệng đáp: "Em lỡ cho nhiều ớt quá."

"Vậy đổi cho anh ăn đi."

"Không đâu." Quý Vũ tưởng tượng cảnh Sầm Chi Hành ăn cay tới mặt đỏ bừng thì không khỏi mỉm cười.

Thấy cậu cười, Sầm Chi Hành cũng mỉm cười theo, bầu không khí bình yên đến lạ thường.

Thật ra phố cổ cũng không có gì đặc biệt, hai người đi đến cửa hàng đặc sản mua một ít quà lưu niệm. Vừa ra khỏi cửa tiệm là Quý Vũ đã bị bà lão bán dây đan ở gần đó kéo lại để quảng cáo vòng tay.

Dây đan đỏ, có thể chọn các loại mặt để treo lên, 8 tệ một sợi, 15 tệ hai sợi.

Bà lão đã khá già, kéo cậu mãi không thôi, Quý Vũ do dự một lúc, cuối cùng vẫn lấy tiền mua hai sợi vòng tay trơn.

Bà lão cười đến híp cả mắt, bà đeo cho Quý Vũ một sợi rồi đi xa. Quý Vũ bắt chước bà lão lúc nãy, cậu nắm tay Sầm Chi Hành, định đeo vòng tay cho anh.

Sầm Chi Hành tránh đi, anh bất lực nói: "Xấu."

"Em thấy cũng được mà." Quý Vũ giơ cổ tay mình lên nhìn.

"Em lúc nào cũng mềm lòng, rất dễ bị lừa." Sầm Chi Hành thở dài, nhìn thấy vẻ mặt hơi thất vọng của Quý Vũ, anh vẫn giơ tay ra, đưa tay đến gần mặt Quý Vũ để cậu đeo cho.

Quý Vũ vui vẻ kéo tay anh cười ngây ngô.

Mềm lòng thì mềm lòng thôi, dù sao thì anh vẫn có thể bảo vệ được.

Dây thừng đỏ được đeo vào tay, không có cảm giác gì đặc biệt, nhưng Sầm Chi Hành lại thường xuyên chăm chú nhìn nó.

Xấu không tả nổi.

Anh lại nhìn sang Quý Vũ, cậu nhóc không chỉ cười ngây ngô mà còn rất thích nữa.

Thôi thì cứ đeo vậy.

Tham quan phố cổ xong, bọn họ còn thử xem quẻ bói, Quý Vũ trên đường đến sân bay vẫn còn nhớ lời của ông lão râu trắng, cậu tức giận nói:

"Anh à! Cái gì mà 'năm tới sẽ gặp một kiếp nạn!' Chẳng phải là nguyền rủa người ta sao, làm em tức chết, còn cứ lảm nhảm làm ra vẻ thần bí mãi!"

Tài xế taxi là người địa phương ở Lâm Thành, giọng nói tài xế đậm chất địa phương: "Cậu đang nói Lâm bán tiên* đó hả? Ông ấy rất kỳ lạ, những lời ông ấy nói cậu phải tin đấy."

**chỉ hạng người tu luyện Đạo giáo, coi như đã tu được thành tiên một nửa*

Quý Vũ nhíu mày, vừa định lên tiếng thì bị Sầm Chi Hành ngăn lại: "Không sao đâu."

May mắn là họ đến sân bay khá nhanh, Sầm Chi Hành kéo Quý Vũ xuống xe, nếu chậm thêm chút nữa thì Quý Vũ chắc chắn sẽ cãi nhau với tài xế mất.

"Chỉ là mê tín thôi, không cần để trong lòng."

"Em chỉ không cam tâm thôi..." Quý Vũ tức giận nói, Sầm Chi Hành xoa đầu cậu.

Trong lúc ngồi đợi chờ lên máy bay, Trần Thịnh gọi video tới, Sầm Chi Hành và Quý Vũ cùng nhau nhận cuộc gọi. Bên cạnh Trần Thịnh cũng có người, là Hướng Ảnh Lam. Sau khi chào hỏi nhau, Trần Thịnh quay màn hình xuống thảm cỏ nơi Đại Hoàng đang lăn lộn.

"Khi nào hai người tới, tôi và Tiểu Lam sẽ ra đón hai người?" Trần Thịnh nói xong vẫy tay với Đại Hoàng, nó lập tức chạy tới cọ vào ống quần của anh ta rồi lại quay qua cọ vào Hướng Ảnh Lam.

"Đại Hoàng nhớ các cậu lắm, tối qua nó cứ lạch bạch đến cửa kêu hoài, hôm nay ra ngoài đi dạo một vòng mới thấy khá hơn."

Quý Vũ nhìn Đại Hoàng trong màn hình, nó cứ lao vào như thể muốn nhảy luôn vào màn hình, tâm trạng bực bội lúc nghe lời thầy bói nói giờ đã tốt lên nhiều.

Sầm Chi Hành cũng cảm thấy khá bất lực, anh nhìn những sợi lông bẩn trên chân Đại Hoàng rồi nói: "Lát nữa cậu phải tắm cho chó đấy nhé."

Trầm Thịnh cười khẽ: "Cậu vẫn chưa hết chứng ám ảnh sạch sẽ à? Để nó ra ngoài chạy hai vòng thì có sao đâu? Cứ suốt ngày nhốt nó trong nhà, cứ vậy thì nó bị trầm cảm mất."

Quý Vũ không thể chịu được có người nói Sầm Chi Hành như vậy, cậu lập tức đứng ra phản bác: "Không có đâu, không phải lúc nào anh ấy cũng nhốt Đại Hoàng trong nhà, anh ấy còn làm riêng một cánh cửa nhỏ ở cửa chính cho chó vào nữa. Muốn vào vườn hay phòng khách là tùy tâm trạng Đại Hoàng."

Trần Thịnh làm mặt như bị sâu răng, anh ta ngả người vào vai Hướng Ảnh Lam, vừa đùa vừa nghiêm túc thở dài: "Tôi có cảm giác hai người đã yêu nhau rồi, khi nào tôi mới có thể thoát kiếp FA đây?"

Hướng Ảnh Lam im lặng đỡ anh ta ngồi thẳng lại.

Trần Thịnh: "..."

Lời tác giả:

Ôi, thật muốn nhanh chóng bước vào phần "kiếp nạn" quá!

Chương 60: "Bé cưng"

Sau khi kỳ nghỉ dài kết thúc, cả Quý Vũ và Sầm Chi Hành đều bận rộn. Quý Vũ thì bận livestream, còn Sầm Chi Hành thì bận xử lý công việc dồn đống.

Chỉ mới xác định mối quan hệ không lâu, Sầm Chi Hành đã phải đi công tác đến Paris. Trong lòng anh rất không vui, vừa mới gần gũi nhau mà đã phải xa nhau một tuần.

Trên đường đưa Quý Vũ về nhà, Sầm Chi Hành nhắc đến chuyện công tác. Quý Vũ đang chơi điện thoại thì chợt dừng lại một chút, cậu bình thản hỏi: "Đi bao lâu vậy ạ?"

"Khoảng sáu ngày, chiều ngày thứ bảy mới về."

Quý Vũ cất điện thoại đi: "Lâu vậy sao, khi nào anh đi?"

"Sáng mai phải đi rồi. Không thể trì hoãn thêm được, anh không còn cách nào." Trong lúc dừng đèn đỏ, Sầm Chi Hành bóc một viên kẹo sữa lớn đưa cho Quý Vũ. Trước khi rút tay lại anh còn xoa nhẹ cằm cậu: "Có thể gọi video, không phải là không gặp được."

"Không giống nhau, nhìn thấy mà không chạm được." Quý Vũ nũng nịu nói.

Sầm Chi Hành không thể chịu nổi giọng nói nũng nịu của cậu, anh trầm giọng nói: "Đừng có quyến rũ anh."

Quý Vũ rất nhạy cảm với giọng nói của anh, trong đầu cậu bất chợt hiện lên hình ảnh căn phòng gỗ kia, cả người cậu lập tức nóng bừng lên rồi vội rụt lại về phía ghế phụ, giữ im lặng.

Chỉ có tối hôm đó là khác biệt, còn sau đó Sầm Chi Hành không làm gì cậu cả, ngay cả khi có phản ứng anh cũng kiềm chế, cuộc sống cứ

thế bình yên trôi qua. Giờ nhớ lại những gì không bình yên, Quý Vũ cảm thấy cứ ngượng ngùng làm sao.

May mắn là Sầm Chi Hành không nhắc tới chuyện đó, cả hai yên lặng trở về nhà.

Đại Hoàng từ trong ổ nhỏ chạy ra dụi dụi vào chân họ. Quý Vũ ngồi xuống v.uố.t ve đầu và lưng nó.

Tối hôm đó, Sầm Chi Hành nói sẽ tự tay nấu ăn cho Quý Vũ. Quý Vũ không yên tâm nên suốt quá trình cứ theo sát bên cạnh anh.

Sầm Chi Hành điều chỉnh nhiệt độ theo hướng dẫn rồi kéo Quý Vũ lại hôn một cái.

Quý Vũ không đẩy anh ra được, cậu không dám nhìn Sầm Chi Hành, chỉ chăm chú nhìn vào ngọn lửa đang nhảy múa: "Anh làm gì thế?"

"Không làm gì cả, chỉ hôn em thôi." Sầm Chi Hành thì thầm vào tai cậu, hơi thở ấm áp làm Quý Vũ giật mình.

Nụ hôn mềm mại từ vành tai, gò má, dọc theo khuôn mặt rồi dừng lại ở đầu mũi.

Sầm Chi Hành rút tay lại rồi tắt bếp, một tay anh vẫn ôm chặt eo Quý Vũ, cậu buộc phải nương theo Sầm Chi Hành, cậu nhìn anh múc canh cừu ra, thêm bánh mì vụn và bún vào, mùi thịt lan tỏa thơm phức.

"Anh, anh không thích ăn mà còn làm." Quý Vũ nói.

"Chỉ cần em thích là được." Sầm Chi Hành đáp.

Sầm Chi Hành tự ăn bún với nước canh thanh đạm, thêm chút thịt do Quý Vũ chuẩn bị sẵn trong tủ lạnh. Quý Vũ nhìn vào bát mình, lại nhìn vào bát của Sầm Chi Hành, cậu cảm thấy hơi áy náy: "Anh, để em làm thêm hai món nữa nhé."

"Không cần đâu, anh không thích ăn thịt cừu, em cứ thoải mái ăn đi."

Canh cừu do Sầm Chi Hành tự tay nấu có hương vị ngon bất ngờ, thịt được anh hầm từ chiều theo đúng công thức, không sai một bước, Quý Vũ rất thích, cậu ăn đến mức toát cả mồ hôi.

Quý Vũ biết Sầm Chi Hành không thích mùi hôi của thịt cừu, cậu tự giác dọn dẹp bếp, đậy kín nồi canh để giảm mùi rồi đi đánh răng.

Sầm Chi Hành ngồi trên sofa trong phòng khách xem điện thoại, Quý Vũ bước tới, Sầm Chi Hành ngẩng đầu nhìn cậu rồi làm động tác ôm. Quý Vũ ngoan ngoãn ôm chầm lấy anh.

Sầm Chi Hành v.uố.t ve viền áo ngủ của Quý Vũ, tay anh luồn vào phía sau eo cậu, cảm giác ngứa ngáy khiến Quý Vũ không ngừng di chuyển, đầu cậu chạm vào cổ Sầm Chi Hành.

Quý Vũ có hai vết lõm ở eo, khi cong người thì vết lõm sẽ rõ ràng hơn, Sầm Chi Hành rất hay xoa xoa chỗ đó.

"Một tuần không gặp, tối nay ở bên anh được không." Sầm Chi Hành hôn lên tóc Quý Vũ.

Quý Vũ ừm một tiếng: "Không phải là mỗi ngày đều ở bên anh sao?"

Sầm Chi Hành cười nhẹ: "Không giống."

Cụ thể là khác thế nào, tối đó sau khi học từ vựng, tắt đèn, Quý Vũ mới đột ngột hiểu ra.

Bàn tay lạnh lẽo của Sầm Chi Hành lướt qua ngực, eo, bụng Quý Vũ rồi dừng lại ở nơi đó.

Có lẽ do canh cừu quá nóng, chỉ cần vuốt nhẹ một cái là Quý Vũ đã không thể kìm chế được nữa, cậu cắn môi thở hổn hển, nhẹ nhàng gọi "anh".

"Ngày mai em còn phải đi học, anh, anh à..."

"Mai học chiều, Tiểu Vũ có thể ngủ nướng một chút." Hơi thở nóng ấm vờn quanh tai, làm cho cả người Quý Vũ tê dại, làn sóng tê rần dọc theo khuôn mặt cậu.

Sầm Chi Hành không ngừng tay, anh ôm Quý Vũ từ phía sau, cằm khẽ dựa lên vai cậu như một cái khóa người, giữ chặt Quý Vũ không cho cậu nhúc nhích.

Cơ thể Quý Vũ run rẩy, cậu vừa thấy khó chịu vừa thấy xấu hổ, cậu nghẹn ngào nói: "Anh, khó chịu quá..."

Cậu lẩm bẩm, lời nói rối loạn, đầu óc hoàn toàn mù mịt. Chính Quý Vũ cũng không biết mình đang nói gì: "Anh... em muốn nhìn thấy anh, đừng quay lưng lại được không?"

Bàn tay giày vò cậu cuối cùng cũng dừng một lúc, Sầm Chi Hành xoay người Quý Vũ lại, anh cúi xuống hôn lên đôi môi của cậu.

Lưỡi anh khẽ cạy mở đôi môi Quý Vũ, rồi như một con rắn uốn lượn khám phá lãnh thổ chỉ thuộc về mình.

Quý Vũ như con cá thiếu nước, cậu vụng về đáp lại anh. Chỉ đến khi sắp nghẹt thở cậu mới được thả ra, Quý Vũ vội vàng hít lấy không khí. Một giọt chất lỏng chưa kịp nuốt vương lại trên khóe miệng làm cậu xấu hổ không thôi.

Sầm Chi Hành đưa tay lau nhẹ lên môi dưới của Quý Vũ rồi nắm lấy cổ tay cậu kéo về phía mình.

"Tiểu Vũ giúp anh được không? Tiểu Vũ ngoan."

Lúc Quý Vũ thức giấc, Sầm Chi Hành đã đi rồi, trên đầu giường có một mảnh giấy nhỏ do anh để lại:

[Anh phải đi sớm rồi, bé cưng ngoan, anh sẽ nhớ em.]

Anh gọi Quý Vũ là "bé cưng", mặt Quý Vũ đỏ đến mức có thể làm người ta hoảng sợ, cậu dùng mu bàn tay thử chạm vào, nhưng nhiệt độ không giảm mà còn tăng lên.

Quý Vũ thở dài, cậu nằm xuống nhìn trần nhà im lặng một lúc lâu, trong đầu chỉ có một suy nghĩ: Quý Vũ, mày xong rồi.

Đây là phòng dành cho khách, tối qua cậu và Sầm Chi Hành đã ngủ ở đây— đây là phòng mà Sầm Chi Hành chuẩn bị cho cậu lúc họ chưa ngủ chung, có lẽ Sầm Chi Hành không ngờ rằng căn phòng được dọn dẹp trước đây sẽ có tác dụng như thế này.

Tuy không phải là nơi xa lạ nhưng Quý Vũ vẫn xoa xoa thái dương để bản thân tỉnh táo hơn, cậu nhớ lại cái giường ngủ vì chuyện đó mà trở nên lộn xộn thì không khỏi thở dài tiếc nuối.

Thân thể mệt mỏi không thể nhúc nhích, Quý Vũ mò mẫm lấy điện thoại xem giờ, vẫn còn sớm, tin nhắn báo cáo từ Sầm Chi Hành còn nằm trong WeChat, đầu tiên là "Ra ngoài rồi", sau đó là "Đang ở phòng chờ", cuối cùng là "Đã lên máy bay."

Cậu nhắm mắt trả lời một tin nhắn "Đã thức", rồi lại nằm xuống nghỉ ngơi, cậu không có thói quen như Sầm Chi Hành, sau khoảng năm phút nằm nghỉ, đợi hoàn toàn tỉnh táo rồi cậu mới dậy rửa mặt.

Vào khoảng 2 giờ chiều, chuông cửa vang lên, là Trần Thịnh, Đại Hoàng trong sân thấy vậy vui mừng không thôi. Nó nhớ rõ đây là người đã cho nó ăn suốt bảy ngày lễ Quốc Khánh, nó cứ liên tục dụi vào chân người ta.

Quý Vũ mở cửa, Đại Hoàng theo Trần Thịnh vào phòng khách.

"Tuần này tôi sẽ đưa đón cậu đi học." Trần Thịnh tự nhiên ôm Đại Hoàng rồi hôn lên đầu nó: "A Hoàng, còn nhớ ông Trần đây không? Dáng vẻ như này thì xem ra vẫn nhớ nhỉ."

Quý Vũ không giỏi đối phó với những người quá nhiệt tình như thế, cậu không biết mình nên hỏi về chuyện anh ta đưa đón cậu đi học hay về chuyện Trần Thịnh tự xưng mình là ông Trần trước.

May mà Trần Thịnh cũng không để ý, anh ta thúc giục cậu đi lấy cặp đi kẻo trễ học, nếu không Sầm Chi Hành lại làm phiền anh ta nữa.

"Đạo diễn Trần, tôi có làm phiền anh quá không?"

"Phiền gì mà phiền! Đại Hoàng đã ăn bảy ngày cơm của tôi rồi đấy, có phiền gì đâu, chỉ là giúp cậu một tuần thôi mà, chuyện nhỏ."

Trong công việc, Trần Thịnh là người có EQ cao, nhưng ngoài đời lại thoải mái, anh ta nói xong thì vỗ nhẹ lên đầu Quý Vũ.

"Vũ à, tôi không có ý đó đâu."

Quý Vũ mỉm cười: "Tôi biết rồi."

Trần Thịnh ra gara chọn một chiếc xe rồi vỗ vỗ đầu xe: "Dù sao tôi cũng rảnh, cậu cũng đừng ngại làm phiền tôi, chúng ta là bạn bè, sao tôi có thể để bản thân thiệt thòi được, chiếc xe này là của tôi rồi."

Lời tác giả:

Mọi người ơi, còn chưa phải là một trận "làm tới cùng", chỉ mới an ủi qua lại thôi.

Chương 61: "Vợ~"

Buổi chiều có tiết học về lịch sử giáo dục, giảng viên lớn tuổi giảng bài rất nhanh, Power Point lướt liên tục nên Quý Vũ phải bận rộn chụp hình, ghi chép lại.

Vưu Tiểu Minh ngồi bên cạnh cũng cuống cuồng theo, những lúc không ghi kịp thì liếc qua bài của Quý Vũ.

Khó khăn lắm mới đến giờ tan lớp, cả hai lại vội vàng bắt xe buýt nội bộ đến giảng đường Hoằng Đức ở đầu bên kia của trường cho kịp môn học tiếp theo.

Trên xe buýt, Vưu Tiểu Minh vừa lầm bầm vừa dùng ngôn ngữ ký hiệu phàn nàn với Quý Vũ: [Ai sắp lịch học mà kỳ cục thế, một môn ở giảng đường Hoằng Đức, một môn ở giảng đường Nhã Học, xa tít tắp thế này.]

Quý Vũ toát mồ hôi, cậu mở nắp bình nước đưa cho Vưu Tiểu Minh, an ủi nói: [May mà kịp bắt xe buýt, không bị trễ đâu.]

Vưu Tiểu Minh uống một ngụm rồi tiếp tục phàn nàn: [Chỉ cần nghĩ đến việc tí nữa phải leo lên tầng năm là muốn khóc rồi.]

Đi được giữa chừng thì điện thoại Quý Vũ reo lên, nhưng cậu cũng không kịp xem, chỉ kịp kéo Vưu Tiểu Minh chân tay gầy gò chạy đến phòng 507. Cả hai thở hổn hển chạy đến nơi ngay trước giờ học.

Quý Vũ lấy điện thoại ra thì thấy tin nhắn của anh Hành gửi đến: [Trần Thịnh đưa em đến trường chưa?]

Cậu trả lời: [Đón rồi ạ, đạo diễn Trần nói muốn mượn một chiếc xe trong gara của anh.]

Sầm Chi Hành đáp lại: [Cậu ta chỉ có vậy là nhanh.]

Còn hai phút nữa mới vào học, Quý Vũ tranh thủ nhắn tin than vãn với anh Hành về việc giảng đường sắp xếp quá xa, suýt nữa là không kịp giờ vào học. Sầm Chi Hành gửi cho cậu một đoạn ghi âm.

Không hiểu sao Quý Vũ lại thấy hơi bồn chồn, cậu liếc nhìn xung quanh thấy không ai chú ý đến mình rồi mới yên tâm đeo tai nghe vào, mở đoạn ghi âm.

Thật ra nội dung không có gì đặc biệt, chỉ hỏi cậu đã bắt được xe buýt chưa, có kịp giờ học không. Nhưng giọng nói của anh quá hay, làm Quý Vũ vừa chống cằm vừa nghe đi nghe lại, cậu gõ chữ:

"Anh, nhớ anh rồi."

Vừa mới xác định mối quan hệ mà anh đã đi công tác, đúng là quá hành hạ người ta mà.

Sầm Chi Hành canh đúng thời gian tan học gọi video cho cậu. Lúc đó, Quý Vũ đang chen chúc trong đám đông đi xuống cầu thang, nhưng vẫn nhận cuộc gọi.

Bên Paris lúc này là ban đêm, Sầm Chi Hành chắc đang chuẩn bị ngủ, anh tựa người vào đầu giường, mặc bộ đồ ngủ mềm mại, ánh đèn vàng ấm áp chiếu lên trông rất ấm cúng.

"Tan học rồi à?"

"Ừm." Vì khá đông người nên Quý Vũ lén giảm độ sáng màn hình, cậu không muốn người khác nhìn thấy anh Hành của mình.

"Anh bảo Trần Thịnh đến đón em, giờ chắc cậu ta gần đến cổng trường rồi."

"Phiền người ta quá, em tự đi được mà."

Giọng nói của Quý Vũ khi nói chuyện với Sầm Chi Hành khác hẳn khi nói chuyện với người khác. Vưu Tiểu Minh kéo tay cậu sang chỗ ít

người hơn, tiện thể liếc nhìn một cái.

Giọng điệu này lạ quá, cứ như là đang làm nũng vậy.

Hai người trò chuyện suốt quãng đường đến cổng trường. Sầm Chi Hành hỏi: "Thấy Trần Thịnh chưa?"

Quý Vũ ngẩng đầu lên nhìn, cậu không cần phải tìm ở đâu xa, bởi vì Trần Thịnh đang mặc một bộ vest sáng màu đứng tựa vào cửa xe, còn đeo kính râm nữa. Các sinh viên ra ra vào vào đều ngoái lại nhìn anh ta.

Nếu phải dùng một từ để miêu tả trạng thái của Trần Thịnh lúc này thì chỉ có thể là "chói lóa."

Vưu Tiểu Minh được chị đến đón. Quý Vũ đành cắn răng ngồi vào ghế sau xe của Trần Thịnh.

Ghế phụ đã có người ngồi, Quý Vũ lễ phép chào: "Chào anh Hướng."

Trong tai nghe vang lên giọng nói không hài lòng của Sầm Chi Hành: "Đừng gọi họ là anh."

"Không gọi là anh thì em biết gọi sao giờ." Quý Vũ giơ điện thoại lên, cậu chọt chọt màn hình: "Gọi họ là anh khác với gọi anh mà."

Trần Thịnh ngồi vào ghế lái rồi đóng cửa xe: "Yo, đang gọi điện à, vừa yêu vào là dính nhau ghê thế."

Cuộc gọi không kéo dài bao lâu, Quý Vũ lo cho Sầm Chi Hành nên bảo anh mau đi ngủ. Bên Paris lúc này đã hơn 3 giờ sáng, dù có lệch múi giờ cũng phải nghỉ ngơi.

Buổi tối, Trần Thịnh và Hướng Ảnh Lam giúp cậu livestream. Trong phần bình luận, khán giả chỉ cần nhìn tay đã nhận ra người hỗ trợ là người khác, bọn họ liên tục hỏi: "Anh của Tiểu Vũ đi đâu rồi?"

Quý Vũ vừa khắc xong một chi tiết tinh xảo, cậu ngồi thẳng lưng lên thì thoáng thấy những dòng bình luận đang cuộn trên màn hình máy tính bảng. Những bình luận chửi bới gần như đã biến mất, nhờ Sầm Chi Hành dạy cậu cách dùng máy tính bảng để đọc bình luận nên thỉnh thoảng cậu sẽ tương tác với người hâm mộ.

"Anh ấy đang đi công tác, một tuần nữa mới về. Người hôm nay giúp tôi là bạn thân của anh ấy."

Trần Thịnh trong khung hình giơ tay làm dấu chữ "V", anh ta cười hớn hở nói: "Người mấy ngày này xuất hiện đều là tôi đây, đừng nhắc người khác nữa. Chẳng phải tôi đẹp trai hơn cậu ta sao?"

Bình luận rầm rộ yêu cầu anh ta lộ mặt nhưng Trần Thịnh từ chối: "Nhìn Quý Vũ là được rồi. Cậu ấy chưa đủ đẹp sao? Các người tham lam thật."

Không khí trong phần bình luận dần trở nên sôi nổi. Rất nhiều người hỏi hai người họ có phải là một cặp không. Đúng lúc đó, Quý Vũ vừa hay ngẩng đầu lên, cậu thấy như trời sắp sập vậy.

Quý Vũ nhìn Trần Thịnh phía sau điện thoại rồi vội vàng giải thích: "Không phải, tôi và anh Trần không phải, không phải là một cặp."

Chẳng rõ là khán giả có tin hay không, bọn họ không ngừng bình luận "Biết rồi, biết rồi" kèm theo biểu tượng "chó con".

Buổi livestream hôm nay khá hỗn loạn. Sau đó, Quý Vũ mất tập trung hẳn. Kết thúc buổi phát sóng, cậu lập tức xin lỗi Trần Thịnh.

Trần Thịnh cười nói: "Cậu xin lỗi gì chứ. Chuyện trên mạng thật giả lẫn lộn. Tôi thì không sao, chỉ xem thử anh Hành nhà cậu có vui hay không thôi."

Trong sáu ngày Sầm Chi Hành đi vắng, Trần Thịnh đều đến giúp đỡ Quý Vũ. Với tính cách sôi nổi, Trần Thịnh sẽ thỉnh thoảng thay cậu trả lời vài bình luận.

Rất nhiều khán giả yêu thích Trần Thịnh, đến mức có người tìm ra "anh Trần" trong livestream chính là đạo diễn Trần Thịnh từng quay phim tài liệu trước đây. Từ đó, không ít người bắt đầu ghép cặp hai người họ.

Mấy ngày nay có rất nhiều khán giả gửi quà tặng trên livestream như xe đua, tên quà tặng đều có chữ "Trần Quý 99*".

**99 nghĩa là cửu cửu, ý nói bên nhau lâu dài*

Ban đầu, Quý Vũ không hiểu ý nghĩa của chúng, mãi sau khi nghe Hướng Ảnh Lam nhắc đến mới biết đó là tên couple của cậu và Trần Thịnh. Ngay cả Bạch Mẫn Mẫn và Vưu Tiểu Minh cũng hỏi cậu có phải thật không.

Quý Vũ chỉ biết cười khổ. Trước khi livestreams, cậu đã nghiêm túc đính chính một lần.

Ngày mai anh Hành sẽ trở về. Dạo gần đây vì chênh lệch múi giờ nên hai người rất ít khi gọi video, ngay cả nhắn tin trên WeChat cũng hay bị gián đoạn, làm mối quan hệ có hơi xa cách. Quý Vũ không muốn chuyện ghép cặp trên livestream lại khiến Sầm Chi Hành không vui.

Ngày Sầm Chi Hành về nước, Quý Vũ đã đến sân bay từ rất sớm.

Sầm Chi Hành vừa bước ra khỏi cổng sân bay đã thấy Quý Vũ đang vẫy tay với mình, anh nhanh chân bước tới ôm chầm lấy cậu, sau đó hôn lên vành tai cậu.

"Anh." Quý Vũ vùi đầu vào ngực người đàn ông hít một hơi thật sâu. Mùi nước hoa quen thuộc lan tỏa trong khoang mũi cậu: "Anh, nhớ anh quá đi."

"Anh cũng nhớ bé cưng nhà anh lắm."

Nghe tận tai còn khiến tim đập loạn nhịp gấp trăm lần so với đọc trong tin nhắn. Mặt Quý Vũ lập tức đỏ bừng, cậu nhỏ giọng lẩm bẩm: "Anh sến quá đi."

Chị Dao Dao từ phía sau bước tới, Quý Vũ liếc thấy thì lại càng thêm ngượng, cậu vội thoát khỏi vòng tay Sầm Chi Hành.

Sầm Chi Hành đặt tay lên vai cậu: "Không sao đâu, chị ấy biết rồi."

"Biết, biết chuyện gì...?"

Sầm Chi Hành cười nói: "Biết em là bé cưng của anh."

Quả nhiên chị Dao Dao cũng biết ý mà tránh xa, không đến gần hai người. Trên đường từ sân bay về nhà, hai người cứ quấn quýt lấy nhau, khiến Trần Thịnh đang làm tài xế phải thốt lên: "Tôi không muốn xem đâu!"

Sầm Chi Hành chẳng thèm để ý, quăng cho anh ta một cái chìa khóa giống với cái bị Trần Thịnh đập vào đầu xe lần trước: "Tự mình không theo đuổi được người ta thì đừng có mà đến phá bĩnh tôi."

Trần Thịnh ôm mặt kêu trời. Quý Vũ nghe thấy câu "phá bĩnh" của Sầm Chi Hành mà trong lòng lo lắng không yên, cậu âm thầm suy nghĩ về chuyện đó.

Quả nhiên, chuyện livestream vẫn không qua được mắt Sầm Chi Hành. Có lẽ anh đã biết từ lâu, chỉ chờ về nhà mới tính sổ.

Cửa vừa đóng lại, Quý Vũ đã bị ép vào tường mà bị hôn đến mức đầu óc quay cuồng.

Dù đã được chỉ dạy nhiều lần nhưng Quý Vũ vẫn chưa học được cách điều chỉnh hơi thở khi hôn. Cậu rúc vào ngực Sầm Chi Hành mở to miệng như cá thiếu oxy, cố hít lấy từng ngụm không khí.

Sầm Chi Hành nâng cằm cậu lên, nhẹ nhàng lay lay: "Không về sớm thì vợ anh sẽ bị Trần Thịnh cướp mất thôi."

Lời tác giả:

Sau này sẽ tăng tốc nội dung~ Các bạn đoán xem sẽ là kiếp nạn gì nào~

Chương 62: "Anh muốn ôm em."

Gọi vợ thế này thật là xấu hổ quá đi.

Cả người Quý Vũ nóng bừng, từ cổ đến má đều đỏ rực. Phần eo cậu bị người đàn ông giữ chặt, giọng nói mềm mại khẽ thốt lên:

"Anh, không ai cướp được đâu."

"Hửm?" Sầm Chi Hành cắn nhẹ lên xương quai xanh của cậu, giọng nói khàn khàn làm Quý Vũ cảm thấy cả người nóng ran.

Quý Vũ vòng tay rụt rè ôm lấy lưng anh, cậu nhẹ nhàng kéo gần khoảng cách vốn đã rất hẹp giữa hai người, cậu chủ động dựa vào anh.

"Em là của anh. Không ai cướp được đâu."

Sầm Chi Hành khẽ nhếch môi cười vui vẻ, anh ác ý dẫn dắt: "Ai là của anh cơ?"

"Em... Em là của anh... Tiểu Vũ... Tiểu Vũ là của anh Hành."

Quý Vũ hoàn toàn không nhận ra giọng mình run rẩy đến mức nào, cậu dùng hơi thở ngắt quãng, gấp gáp để nói ra những lời làm rung động lòng người.

Cậu sở hữu một tài năng mà Sầm Chi Hành không thể hiểu nổi, giống như một viên ngọc trai trắng chưa qua mài giũa, cậu mang đôi mắt trong sáng vô tội, nhưng lại có thể thốt ra những lời yêu thương khiến thần kinh người ta rung động, máu huyết sôi sục.

Yết hầu Sầm Chi Hành chuyển động mạnh, răng nanh sắc nhọn nhẹ nhàng cắn lấy một mảng da bên cổ Quý Vũ, bỗng có tiếng r.ê.n r.ỉ không thể kiềm được vang lên bên tai anh.

Anh ôm lấy đùi Quý Vũ, nhấc bổng cậu lên rồi bước lên tầng, đẩy cửa phòng ngủ ra, sau đó đặt cậu nằm xuống giường.

Quý Vũ bị "ném" xuống có hơi mơ màng. Giường rất mềm, cậu không bị đau, chỉ là cậu không phản ứng lại kịp. Cậu chống tay muốn ngồi dậy nhưng nhanh chóng bị Sầm Chi Hành đ.è x.uố.ng lần nữa.

Cậu nhận ra trước khi ngả người xuống, anh Hành đã để túi giấy nhỏ mà anh cầm từ lúc xuống máy bay lên đầu giường. Ánh mắt Quý Vũ vô thức dời sang đó nhưng lại bị Sầm Chi Hành giữ cằm kéo về.

"Chút nữa em sẽ được xem."

Lúc Sầm Chi Hành c.ở.i đ.ồ rất đẹp, không chỉ vì cơ thể hay là bộ đồ, mà cả hành động đều toát lên vẻ quyến rũ đầy cuốn hút, hoàn toàn khiến người xem cảm thấy mãn nhãn.

Quý Vũ ngắm nhìn không chớp mắt, từ áo vest, cà vạt, áo sơ mi... Như từng lớp vỏ của một món quà được gói ghém cẩn thận bị bốc ra, để lộ ra phần quà bên trong đẹp đẽ vốn là thứ mà Quý Vũ yêu thích nhất.

Mặt cậu đỏ bừng, nếu dùng từ mới học để miêu tả, cậu cảm thấy anh Hành như đang "quyến rũ" cậu.

Nhưng điều này hoàn toàn không cần thiết... Ý nghĩ này thật kỳ quái, bởi anh Hành chẳng cần quyến rũ, anh chỉ cần ngoắc tay một cái là cậu sẽ tự nguyện nhào đến ngay.

Khuy măng-sét phản chiếu ánh sáng lấp lánh làm mắt Quý Vũ hơi chói.

Cậu đỏ mặt dụi đầu vào cái gối bên cạnh, lí nhí: "Anh vẫn còn đeo à?" Giọng nói chứa đựng niềm vui khó nhận ra.

Áo sơ mi vẫn còn cài khuy măng-sét bị vứt xuống mép giường, Quý Vũ cầm lấy mân mê xem xét, khuy măng-sét nạm đính đá nhỏ trị giá ba nghìn diện cùng bộ âu phục đắt tiền trông rất không hợp.

"Anh, để em tiết kiệm tiền mua cho anh cái mới đẹp hơn nhé."

"Không cần đâu, anh thích cái này. Đừng mua cái khác."

Không biết Quý Vũ có nghe lời hay không, cậu chỉ ôm lấy áo sơ mi rồi hít một hơi thật sâu.

Mùi gỗ trầm pha chút hương rượu thoang thoảng. Cậu vừa định hỏi thì chạm phải ánh mắt đầy hứng thú của Sầm Chi Hành, cậu lập tức hiểu ra gì đó rồi vội đẩy áo ra một bên.

"Anh... Anh ơi." Cậu lí nhí gọi như muốn đổi chủ đề, cậu nắm lấy sợi dây cứu sinh cuối cùng: "Anh uống rượu à?"

"Ừm, trước khi công việc kết thúc có tham gia một bữa tiệc nhỏ, chỉ uống chút sâm panh nhẹ."

Sầm Chi Hành nheo mắt cúi xuống nhìn cậu, đột nhiên anh bất ngờ nghiêng người. Quý Vũ tưởng rằng anh muốn hôn mình nên cậu vội khép hờ mắt lại, chờ vài giây nhưng chỉ nghe thấy tiếng cười đầy trêu chọc của anh.

Cậu run rẩy mở mắt ra thì thấy Sầm Chi Hành cầm áo sơ mi trắng giơ lên trước mặt cậu. Nếu không nhầm thì đó chính là cái áo mà cậu vừa giấu vào trong chăn.

Thôi xong, bị phát hiện rồi...

Quý Vũ chột dạ, cậu không dám nhìn vào mắt anh. Anh Hành sẽ nghĩ cậu là đồ b.iế.n th.ái mất, mặc dù việc này đúng là hành động của một tên b.iế.n th.ái.

"Anh..." Cậu cúi đầu, nhỏ giọng gọi.

"Hửm?" Sầm Chi Hành hờ hững đáp.

Tiếng sột soạt vang lên, hình như Sầm Chi Hành đang làm gì đó. Quý Vũ ngại không dám ngẩng đầu nhìn, kết quả là bị anh bất ngờ giữ lấy cổ chân kéo mạnh vào lòng.

Tay Sầm Chi Hành rất lạnh, hệt như một đôi còng chân lành lạnh siết lấy cổ chân cậu, mà chìa khóa của cái còng ấy nằm trong tay Sầm Chi Hành nên Quý Vũ hoàn toàn không lo lắng gì.

Có lẽ vừa rồi Sầm Chi Hành đã lấy đồ trong túi giấy ra, đó là hai cái hộp nhỏ khác nhau và một chai trông có vẻ kỳ lạ.

"Cúi đầu xuống."

Quý Vũ lập tức ngoan ngoãn cúi đầu xuống một chút, cảm nhận được sự mát lạnh ở sau gáy và xương quai xanh. Sầm Chi Hành nhẹ nhàng đeo một thứ gì đó cho cậu, rồi hôn lên vành tai cậu.

Quý Vũ chạm vào thứ vừa được đeo lên, có vẻ như đó là một sợi dây chuyền: "Cái này là?"

"Đúng là vợ đeo vào rất đẹp, không uổng công đi đấu giá mà."

Một câu nói của anh làm mặt Quý Vũ đỏ bừng cả lên, cậu ấp úng: "Em là con... con trai, không thể gọi là... là vợ được đâu?"

Sầm Chi Hành bật cười rồi đẩy cậu vào góc giữa lồng ng.ực anh và giường, anh xấu xa hôn lên môi cậu.

"Vợ vợ vợ vợ, em là vợ của anh, sao lại không được gọi?"

Quý Vũ bị hôn đến choáng váng, chẳng thể nào phản bác lại được, một lúc sau cậu chỉ nghẹn ngào thốt lên: "Anh ăn gian."

Không biết từ khi nào mà tay của Sầm Chi Hành đã luồn vào dưới vạt áo cậu rồi chạm đến ngực. Đối mặt với lời trách móc của Quý Vũ, anh chỉ nhướng mày, ghé sát vào tai cậu nói nhỏ:

"Vợ ơi, anh muốn ôm em."

"Anh để vợ ngửi mùi hương mà vợ thích thoải mái nhé~"

Quý Vũ mơ màng hiểu được ý tứ trong lời nói của anh, cả người cậu không khỏi nổi da gà.

Hai người gần nhau đến mức không thể che giấu bất kỳ phản ứng nào, cậu biết rằng anh Hành đã kiềm chế rất lâu rồi.

"Anh, tắt... tắt đèn đi." Cậu run rẩy nói.

Nụ hôn của Sầm Chi Hành bị câu nói này làm gián đoạn. Quý Vũ thật biết cách nũng nịu để sai khiến người khác mà. Anh đứng dậy vòng qua bên giường để tắt đèn, tiện thể kéo rèm lại.

Trong bóng tối mờ mịt, Sầm Chi Hành không nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe của Quý Vũ, anh chỉ nghe được tiếng thở khe khẽ bị cậu cố nén lại trong cổ họng.

"Sợ à?" Anh hỏi.

"Hơi, hơi sợ, anh ơi, em thật sự không biết phải làm thế nào."

Quý Vũ càng căng thẳng càng nói lắp. Tối nay cậu đã nói lắp không biết bao nhiêu lần. Sầm Chi Hành đau lòng ôm lấy cậu, hôn lên má cậu an ủi.

"Đừng sợ, để anh dạy em." Hơi thở nóng rực của anh phả vào bên cổ cậu: "Đồ mua không vô ích đâu, bé cưng của anh sẽ thích thôi. Đừng sợ, đừng sợ."

Lúc thì gọi "vợ", lúc lại gọi "bé cưng", những lời an ủi ấy làm Quý Vũ có cảm giác mình là người đặc biệt nhất, là báu vật được anh nâng niu trong lòng bàn tay.

Nhịp tim Quý Vũ hẫng lại một nhịp, đôi mắt dần quen với bóng tối, cậu cứ nhìn chằm chằm vào gương mặt của Sầm Chi Hành.

"Anh..." Cậu chủ động đưa tay đặt lên vai anh, đôi vai anh vững chãi làm sao, hệt như một bức tường đáng tin cậy.

Dường như Quý Vũ đã bị chút men rượu trên người Sầm Chi Hành làm cho say. Tay còn lại của cậu với tới nắm lấy tay anh.

"Vậy anh dạy em đi... dạy em..."

Sầm Chi Hành nhìn đôi mắt khẽ khép hờ của cậu, ngón tay xoa nhẹ lòng bàn tay Quý Vũ, mười ngón đan xen, áp tay cậu xuống đầu giường.

"Tuân lệnh vợ yêu."

Quý Vũ bị hôn đến choáng váng, rõ ràng là mùi rượu rất nhẹ nhưng lại như ngấm vào tận xương tủy, cậu bị anh Hành dẫn dắt dần dần đắm chìm.

Bàn tay anh không ngừng m.ơn tr.ớn v.uố.t v.e khắp cơ thể Quý Vũ, làm toàn thân cậu run rẩy không ngừng.

"Anh.....ngứa....."

Sầm Chi Hành cúi đầu nhìn cậu, khóe miệng anh khẽ nhếch lên, sau đó anh nghiêng người li.ếm bên ngực trái của cậu.

"Ưm!" Quý Vũ run rẩy kịch liệt, Sầm Chi Hành ôm eo đè cậu lại.

Đ.ầu l.ưỡ.i ư.ớt át quanh quẩn trên ngực khiến cậu thở hổn hển, cậu muốn đưa tay đẩy ra nhưng tay đã bị anh giữ chặt.

Cậu không còn cách nào khác đành phải cắn môi chịu đựng.

Sầm Chi Hành không dễ dàng buông tha cho cậu. Anh không ngừng ôm hôn rồi chạm vào d.ư.ơ.n.g v.ậ.t c.ươ.ng c.ứng của cậu.

"Ưm.....Anh ơi....."

Sầm Chi Hành vừa chạm vào thì Quý Vũ đã muốn xuất tinh, nhưng anh lại dùng ngón cái chặn lỗ sáo của cậu lại khiến cậu khó chịu không thôi.

"Anh ơi! Muốn bắn... Ưm... khó chịu..." Giọng Quý Vũ run run, sau đó lại biến thành những tiếng nức nở không ngớt.

Sầm Chi Hành nhẹ nhàng vuốt sợi tóc lòa xòa trên trán cậu: "Ngoan, bắn nhiều không tốt, em cố nhịn một chút."

"Ưm... ha , phải, phải nhịn bao lâu nữa.....?"

"Sẽ không lâu đâu."

Sầm Chi Hành hôn lên nốt ruồi nhỏ trên chóp mũi cậu rồi anh lật người cậu lại nằm sấp trên giường.

Mùi nước hoa quen thuộc lan tỏa, hương gỗ ngày càng nồng đượm ẩm ướt, ngay khi Quý Vũ muốn quay người lại thì mông cậu có một chất lỏng lành lạnh chảy vào.

Sầm Chi Hành dùng mu bàn tay vỗ vỗ eo cậu: "Đừng căng thẳng, thả lỏng cơ thể nào."

"Ưm?" Quý Vũ mơ màng bị anh ôm vào lòng, thắt lưng cậu hơi nâng lên tạo thành tư thế quỳ.

Gel bôi trơn chảy vào khe hở, Sầm Chí Hành vừa hôn lên gáy cậu vừa chậm rãi đưa ngón tay ướt đẫm vào lỗ sau.

Quý Vũ cau mày cắn môi, cố gắng không phát ra âm thanh nào.

Nóng quá... Mồ hôi chảy ướt đẫm cả người cậu.

Khi bên trong đã có thể chứa được ngón thứ ba, Quý Vũ nhịn không được mà rên lên, hai chân cậu run rẩy: "A! Anh ơi... trướng quá, em khó chịu ..."

Thật ra không chỉ có cảm giác trướng khó chịu mà còn có một loại kh.oá.i c.ả.m khó tả đang từ từ dâng lên, Quý Vũ xấu hổ không dám nói ra, cậu chỉ dám thở nhẹ.

Sầm Chi Hành vốn đã cương đến đau nhưng anh vẫn kiềm chế, anh hít một hơi thật sâu rồi dừng lại, sau đó anh kiên nhẫn hôn lên tai cậu để an ủi một lúc.

Anh lại lấy thêm gel bôi trơn, ba ngón tay chen chúc trong lỗ nhỏ, nơi ấy căng đến trắng bệch, Quý Vũ vùi má vào gối không ngừng r.ê.n r.ỉ.

Sầm Chi Hành còn tưởng rằng cậu bị đau, nhưng khi anh vừa định rút tay ra thì thấy cậu n.â.ng m.ô.ng lên cao hơn.

"Anh ơi." Giọng nói đang trầm khàn của Quý Vũ bỗng hơi cao lên.

Sầm Chi Hành không chịu nổi tiếng "anh ơi" đầy quyến rũ này, anh vỗ nhẹ vào cặp mông trắng nõn mềm mại của Quỹ Vũ làm da thịt cậu run lên.

Sầm Chi Hành không thể chịu đựng được nữa. Anh dùng răng xé bao cao su mang vào rồi ấn d.ư.ơ.n.g v.ậ.t lên lỗ nhỏ mềm mại.

Có lẽ Quý Vũ đang sợ, toàn thân cậu nóng rực, trông có hơi căng thẳng.

Sầm Chi Hành lại mềm lòng, anh lật người cậu lại đối diện với mình rồi nhẹ nhàng hôn lên khóe mắt ướt át của cậu.

"Bé cưng đừng sợ, thả lỏng cơ thể nào, anh sẽ nhẹ nhàng."

"Ưm... Tiểu Vũ không sợ."

Khi được nhìn thấy khuôn mặt của Sầm Chi Hành, tâm trạng của Quý Vũ thả lỏng hơn hẳn, cậu khịt mũi rồi giơ tay lên ôm cổ người đàn ông.

D.ư.ơ.n.g v.ậ.t thô cứng đè ép vào lỗ nhỏ, đây là lần đầu tiên của Quý Vũ nên cậu không chịu nổi.

"A! Anh! Anh ơi... ưm ha, đau ..."

Sầm Chi Hành cũng cảm thấy khó chịu, nhưng anh vẫn cố kiềm chế ý muốn đâm sâu vào bên trong, anh chỉ nhẹ nhàng cọ xát lỗ nhỏ, tay anh khẽ v.uố.t v.e bên má cậu: "Ngoan, thả lỏng nào, hít vào thở ra, đừng căng thẳng."

Quý Vũ áp trán vào xương quai xanh của người đàn ông, cậu nhìn xuống thì thấy vật thô to của người đàn ông đang ép vào lỗ nhỏ của mình, Quý Vũ liếc một cái rồi không dám nhìn nữa, cậu nhắm chặt mắt lại.

Sau một hồi bế tắc, Quý Vũ cố gắng thả lỏng, Sầm Chi Hành ôm chặt lấy cậu rồi đẩy d.ư.ơ.n.g v.ậ.t vào sâu hơn.

"A.....ưm, ưm ha." Quý Vũ khẽ r.ê.n r.ỉ.

Khi đã vào hết, cả hai người đều thở phào nhẹ nhõm. Sầm Chi Hành hôn lên khóe mắt Quý Vũ rồi từ từ chống thẳng người lên, bắt đầu đưa đẩy thắt lưng.

Bụng dưới của Quý Vũ gồ lên. Lúc anh di chuyển ra vào, kh.oá.i c.ả.m dần dần lấn át cơn đau.

Cậu nghiêng cổ, đôi môi phát ra tiếng r.ê.n r.ỉ không thể kiềm chế, mặt cậu đỏ bừng vì kìm nén, thái dương lấm tấm mồ hôi, trông vừa d.â.m đ.ã.ng vừa ngây thơ.

D.ụ.c v.ọn.g dâng trào trong mắt Sầm Chi Hành, vật trong lỗ nhỏ lại to lên một vòng. Quý Vũ cảm nhận được rất rõ ràng, cậu sợ hãi níu lấy cánh tay đối phương.

Nhưng rất nhanh sau đó cậu cũng không còn tâm trí mà suy nghĩ nhiều nữa, cậu bị th.ú.c m.ạnh đến mức r.ê.n r.ỉ liên tục. D..ư.ơ.ng

v.ậ..t của anh không ngừng cọ vào điểm nhạy cảm nhất bên trong Quý Vũ, kh.oá.i c.ả.m quét qua như vũ bão.

"A.....Anh, anh ơi.....chồng ơi, em ra mất"

Toàn thân Quý Vũ co giật, lỗ sáo đáng thương b.ắ.n r.a vài đợt t. i. nh d. ị. ch, làm dính vào bụng dưới của Sầm Chi Hành.

Thịt mềm trong lỗ nhỏ không ngừng co rút, siết mạnh đến nỗi Sầm Chi Hành suýt nữa thì xuất tinh. Anh dần di chuyển chậm lại, sau đó nghiêng người hôn lên mí mắt mệt mỏi của Quý Vũ rồi lại tiếp tục th.ú.c m.ạnh. Đêm còn dài, Quý Vũ không biết bản thân đã xuất ra bao nhiêu lần nữa.

Có lúc Sầm Chi Hành sẽ ngăn không cho cậu xuất tinh. Anh cứ liên tục kí.ch thí.ch d.ục v.ọ.ng của cậu lên đến cao trào rồi lại kìm nén nó. Sau khi xuất tinh lần nữa, cậu cuối cùng cũng ngủ thiếp đi vì kiệt sức.

Lời tác giả:

Như mọi người đều biết, "ôm" còn có một ý nghĩa khác ~

Anh Hành thật sự "được ăn" rồi, hu hu...

Trong túi giấy có dây chuyền, còn có thêm bao cao su và một chai bôi trơn có mùi giống mùi nước hoa anh Hành dùng.

Chương 63: Khuy măng sét bạch kim

Quý Vũ hiếm khi ngủ nướng, mãi cho đến khi mặt trời lên cao cậu mới thức giấc. Cậu rúc mặt vào lòng Sầm Chi Hành cọ qua cọ lại.

"Dậy rồi à?" Sầm Chi Hành vòng tay ôm lấy cậu, nhẹ nhàng vuốt lưng cậu.

Quý Vũ không đeo bộ xử lý âm thanh nên không nghe thấy gì nhưng cậu có thể cảm nhận được lồng ng.ực anh đang rung lên. Chắc anh Hành vừa nói gì đó, cậu chỉ ậm ừ một tiếng coi như đáp lại.

Cậu vẫn còn mơ màng, bàn tay dưới chăn ôm lấy eo Sầm Chi Hành sờ sờ. Không có lớp vải ngăn cách, cả hai đều đang tr.ần tr.ụi, cảm giác thật dễ chịu.

Sầm Chi Hành nắm lấy bàn tay nghịch ngợm của cậu, anh mỉm cười nói vài câu khiến Quý Vũ ngoan ngoãn nằm yên. Chẳng mấy chốc, hơi thở cậu dần trở nên đều đặn, rồi nhanh chóng ngủ lại.

Xem ra tối qua đã quá sức rồi, có vẻ cậu không chịu nổi.

Đến khi Quý Vũ thật sự tỉnh táo đã là buổi chiều.

Cơ thể cậu không thoải mái, tay chân mềm nhũn, cảm giác sau cơn đê mê vẫn còn lảng vảng.

Bên cạnh trống không, cậu hoảng hốt tìm kiếm, trái tim hoảng loạn chỉ khi nhìn thấy Sầm Chi Hành đang đứng trước tủ quần áo mới an tâm trở lại.

Quý Vũ không kìm được mà nhớ lại chuyện tối qua.

Sầm Chi Hành xé bao cao su rồi mang vào. Hàng mày nhíu chặt gợi lên nỗi khát vọng hoàn toàn khác biệt so với thường ngày.

Quý Vũ nín thở, yết hầu khẽ chuyển động.

Bỗng nhiên nỗi sợ hãi mơ hồ trong lòng cậu dần tan biến, chỉ còn lại duy nhất một suy nghĩ: Làm sao để anh Hành vui.

Cậu điều chỉnh nhịp thở sau đó nhỏ giọng gọi: "Anh."

Sầm Chi Hành nhanh chóng quay đầu lại, anh mỉm cười cúi xuống, tiện tay cầm bộ xử lý âm thanh trên đầu giường đeo cho cậu.

Âm thanh truyền vào trong đầu, người đàn ông chống tay ở hai bên người cậu, sau đó cúi xuống hôn lên nốt ruồi nhạt màu trên sống mũi.

"Chào buổi sáng bà xã~" Câu nói kèm theo niềm vui sướng không hề che giấu.

Quý Vũ khẽ "ừm" một tiếng, tâm trạng cũng thoải mái hơn, cậu đưa tay vòng qua cổ anh, mượn lực để lại gần anh hơn.

Dù tối qua đã run rẩy gọi "chồng" rồi, nhưng giữa ban ngày ban mặt thế này, cậu không thể gọi được, chỉ ậm ừ mãi, cậu siết chặt vòng tay ôm anh một lúc.

Sầm Chi Hành để cậu làm gì thì làm, cánh tay anh hơi dùng sức giữ một khoảng cách vừa đủ gần để không làm cậu khó chịu.

"Vợ còn đau không?"

Quý Vũ sững người vài giây mới hiểu anh đang ám chỉ điều gì. Cậu chạm trán vào cánh tay anh đang chống bên gối, nhỏ giọng trả lời:

"Không đau lắm." Cậu đáp lời.

Lần đầu tiên bảo không đau là điều không thể nào. Sầm Chi Hành rất kiên nhẫn, anh dựa theo khả năng chịu đựng của Quý Vũ mà từ từ làm, sau đó anh dọn dẹp sạch sẽ, chỉ là có cậu có hơi không thoải

mái mà thôi. So với chuyện đó thì niềm vui mà cậu nhận được còn nhiều hơn.

Thật ra cậu rất thích, nhưng không dám nói ra. Cậu níu tay anh thì thầm: "Ở đây với em."

Sầm Chi Hành bật cười: "Không phải đang ở đây sao?"

Thật sự đã làm rồi thì cảm giác rất khác. Sau khi cả hai thẳng thắn với nhau, mối quan hệ lại càng thân mật hơn.

Sầm Chi Hành tưởng Quý Vũ sẽ ngượng ngùng một thời gian, nhưng cậu lại rất ngoan, không hề che giấu, muốn ở cạnh anh hay muốn ôm đều nói thẳng. Cả ngày cứ quấn lấy anh không thôi.

Buổi chiều, cả hai ôm nhau xem phim, Sầm Chi Hành nhân lúc ấy lấy điện thoại của Quý Vũ, chụp một tấm ảnh hai người đang nắm tay nhau. Cổ tay cả hai đều đeo sợi dây đỏ, Quý Vũ còn đeo thêm một sợi dây buộc tóc màu đen của anh.

Quý Tiểu Vũ đã đăng Weibo: "Đã có người yêu, đừng ghép đôi lung tung." [hình ảnh]

Sau đó, anh lấy điện thoại của mình, nhấn thích bài viết đầu tiên.

Quý Vũ chẳng để ý Sầm Chi Hành dùng điện thoại mình làm gì, hoặc có biết cũng sẽ không ngăn cản, vì cậu đang mải mê xem phim zombie.

Sầm Chi Hành vốn không thích phim zombie, mỗi lần xem đều chỉ vì muốn ôm vợ.

Vài phút sau, điện thoại anh nhận được tin nhắn WeChat từ Trần Thịnh: [Không chơi lại cậu.]

Anh vô cảm trả lời: [Ai chơi với cậu?]

Một trận mưa lớn quét qua thành phố báo hiệu mùa thu đã tới. Thời tiết dần se lạnh, cứ mỗi cuối tuần là Quý Vũ lại càng thích rúc trong lòng Sầm Chi Hành mà nũng nịu.

Cậu thích cầm tay anh xoa xoa cho ấm lên rồi nhét vào chăn nhỏ để giữ nhiệt.

"Anh, tối nay anh muốn ăn gì?"

"Gì cũng được, vợ làm cái gì cũng ngon."

Sầm Chi Hành lại gần hôn lên má cậu. Hương gỗ thoang thoảng lan tỏa, Quý Vũ rúc người sâu vào chăn.

Sau hơn một tháng sử dụng, chai bôi trơn có mùi giống hệt mùi nước hoa kia đã gần hết. Cậu chỉ mong Sầm Chi Hành đừng đặt thêm nữa. Mỗi tối ôm nhau ngủ, ngửi thấy mùi đó là cậu lại dễ có phản ứng.

Tiếng chuông cửa đột ngột vang lên phá vỡ không gian ấm áp. Quý Vũ nhìn xuống lầu, sau đó quay sang nhìn Sầm Chi Hành.

"Ai vậy...?"

"Không biết." Sầm Chi Hành đứng dậy, tiện tay kéo Quý Vũ đứng lên.

Quý Vũ gấp chăn cẩn thận rồi cả hai cùng xuống lầu.

Đại Hoàng từ lỗ chó chuyên dụng dưới cửa chính chui ra rồi lại chui vào, vừa sủa "gâu gâu" vừa đi tới đi lui, trông có vẻ rất bồn chồn.

Sầm Chi Hành bật chuông cửa màn hình, trên màn hình hiện lên hình ảnh một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi đang đứng bên ngoài.

Sắc mặt Sầm Chi Hành lập tức trở nên u ám, mặc kệ chuông cửa reo thêm mấy lần nữa nhưng anh vẫn không mở cửa. Quý Vũ mím môi

kéo Đại Hoàng không cho nó chạy ra ngoài.

Người đàn ông trung niên bên ngoài không tỏ vẻ khó chịu mà chỉ nhìn chằm chằm vào ống kính chuông cửa rồi cười giả lả: "Chi Hành à, tôi đến đây chỉ muốn hỏi về mẹ cậu thôi, không có ý gì xấu đâu."

Quý Vũ nhìn thấy rõ ràng môi Sầm Chi Hành khẽ giật một cái, sắc mặt anh lạnh như băng. Cậu nhẹ nhàng nắm lấy tay anh, vỗ vỗ như muốn an ủi.

Sầm Chi Hành ngẩn ra, sau đó anh nắm lấy tay cậu vuốt vài cái rồi quay đầu nói: "Không sao đâu, em vào phòng khách chơi điện thoại đi."

Quý Vũ mấp máy môi, cậu muốn nói gì đó nhưng khi chạm phải ánh mắt của anh thì chỉ đành im lặng, cậu gật đầu sau đó xoay người đi về phía sofa trong phòng khách.

Phòng khách cách cửa chính không xa cũng không gần, vừa đủ để cậu nghe loáng thoáng tiếng trò chuyện.

Anh Hành không có ý giấu cậu, nhưng Quý Vũ vẫn không vui. Anh Hành chưa từng muốn cùng cậu đối mặt mà luôn bảo cậu né tránh.

Quý Vũ thở dài xoa đầu Đại Hoàng.

Sầm Chi Hành không cho Hồ Quảng Sinh bước vào nhà. Người đàn ông này đã phá hủy gia đình anh, làm người mẹ dịu dàng của anh trở nên điên dại.

Dù anh hiểu cha mình - Sầm Quân - mới là kẻ khởi đầu những bi kịch này nhưng cảm giác ghê tởm với Hồ Quảng Sinh vẫn không hề giảm bớt.

Nực cười thay, Hồ Quảng Sinh vẫn còn dám đến đây khoe khoang.

"Ông biết đấy, dù là vì sự nghiệp hay vì danh tiếng, Sầm Quân cũng sẽ không ly hôn đâu."

Câu nói này như đâm vào nỗi đau của Hồ Quảng Sinh. Khuôn mặt vốn còn nét đẹp của ông ta lập tức trở nên méo mó: "Sầm Quân đã nói là sẽ ly hôn sớm thôi! Là mẹ cậu! Là Lý Tố Phương không biết xấu hổ, điên rồi mà vẫn giữ lấy người đàn ông của tôi!"

Sầm Chi Hành không để ông ta nói hết câu, anh tung một cú đấm thẳng vào mặt ông ta. Sau đó, anh thu tay lại, các khớp tay vang lên tiếng "rắc rắc".

"Làm kẻ thứ ba mà không thấy nhục à? Lần trước tha cho ông một mạng đúng là đáng tiếc." Anh lạnh lùng nói.

Quý Vũ nghe đến đây thì giật mình sợ hãi. Cậu hoàn toàn không nhận ra anh Hành đã quay lại từ khi nào, cho đến khi bị anh ôm vào lòng, cậu mới chợt nhận ra mà cau chặt mày.

"Anh." Cậu ngẩng đầu thử gọi nhỏ một tiếng.

"Hửm?" Sầm Chi Hành đáp.

Quý Vũ cũng biết sơ qua về những cách xử lý của anh. Từ chuyện Tưởng Thức Quân ở trấn Miên Trúc bị nhốt trong đồn vài ngày, cho đến phòng khám của Tưởng Diệu ở Giang Thành bị tước giấy phép vì thiếu điều kiện hoạt động, sau đó bị buộc phải đóng cửa...

Hay cả chuyện ở Đại học Sư phạm Giang Thành. Lần cậu bị dầm mưa sốt cao vì đội hình di tản chậm trong buổi huấn luyện quân sự, sau đó trường lập tức mở thêm một cổng nhỏ ở sân vận động. Từ đó, mỗi lần trời mưa, lớp cậu luôn được ưu tiên đi cổng này để không bị ướt. Lần trước, cậu chỉ buột miệng than phiền một câu rằng việc phải di chuyển qua lại giữa các tòa nhà cách xa nhau để đi học khá phiền phức. Ngày thứ ba sau đó, nhóm lớp đã nhận được thông báo thay đổi phòng học môn lịch sử giáo dục sang tòa Nhã Học gần hơn.

Ban đầu, Quý Vũ nghĩ rằng trường học tiếp thu ý kiến phản hồi của sinh viên và xử lý kịp thời. Nhưng đến lần Sầm Chi Hành đưa cậu đến trường rồi vô tình buột miệng nhắc đến thì cậu mới biết tất cả đều là do anh đứng sau.

Đúng là khó tin mà. Quý Vũ không thể nào tưởng tượng nổi. Chính vì vậy, nếu anh Hành thật sự muốn làm gì đó vượt quá giới hạn của pháp luật, rõ ràng là anh có khả năng thực hiện dễ dàng hơn người bình thường. Điều cậu sợ nhất chính là điều đó.

Cậu cẩn thận quan sát sắc mặt anh, dè dặt hỏi: "Anh, anh định giết ông ta sao?"

Sầm Chi Hành đờ người nhìn cậu rồi bật cười: "Trong đầu em nghĩ cái gì thế?"

"Đôi khi anh cũng muốn ông ta chết, nhưng không đến mức phải vì một kẻ bẩn thỉu mà đánh đổi cả đời mình."

Suy nghĩ một lúc, anh xoa đầu cậu rồi dịu giọng nói: "Tháng trước ông ta bị tai nạn xe, là do người khác đâm phải. Anh chỉ dọa ông ta thôi."

Sầm Chi Hành kể cho cậu nghe chuyện gia đình mình. Thật ra, chỉ vài ba câu đã có thể tóm gọn.

Người cha đồng tính của anh vì muốn giữ thể diện mà cưới mẹ anh, sinh ra anh. Nhưng chẳng được bao lâu, chuyện Sầm Quân qua lại với người tình cũ bị phanh phui mới dẫn đến cuộc sống dằn vặt lẫn nhau thế này, cuối cùng Lý Tố Phương hóa điên.

Vậy nên, bà không thể chấp nhận chuyện con trai mình là người đồng tính. Dù có chết, bà cũng không thể chấp nhận được.

Sầm Chi Hành hiểu rằng anh không thể trách bà, nhưng những lời nói cay nghiệt của bà làm anh rất mệt mỏi. Người mẹ dịu dàng từng

ôm anh, dạy anh vẽ tranh lúc nhỏ dường như mãi mãi không bao giờ quay trở lại.

Hai người lặng lẽ ôm chặt lấy nhau, như muốn hòa vào xương tủy của đối phương.

Hôm sau, Sầm Chi Hành dẫn cậu đến bệnh viện tâm thần ở Giang Thành.

Khi bệnh tình trở nặng, Lý Tố Phương buộc phải ở lại bệnh viện để điều trị. Thỉnh thoảng, lúc tình trạng khá hơn, Sầm Chi Hành sẽ đón bà về nhà.

Tuần trước, Hồ Quảng Sinh có đến khu Lâm Uyển tìm Sầm Quân, ông ta cố tình để Lý Tố Phương nhìn thấy. Bà phát điên, sau đó bị đưa trở lại bệnh viện. Hôm nay, Hồ Quảng Sinh đến đây chỉ để khoe khoang chuyện này.

Mỗi phòng ở bệnh viện tâm thần đều có một ô cửa sổ nhỏ để nhìn vào bên trong. Tiếng la hét bên trong không ngừng vang lên.

Quý Vũ đi sát sau Sầm Chi Hành, cậu không dám nhìn xung quanh.

Phòng của Lý Tố Phương nằm ở cuối hành lang. Nơi này trông có vẻ rộng rãi hơn các phòng khác, ánh sáng cũng rất chan hòa.

Quý Vũ rụt rè lên tiếng chào, nhưng Lý Tố Phương chỉ nhìn cậu từ đầu đến chân, rồi đột nhiên lên cơn, bà giãy giụa mạnh đến mức dây buộc cố định bốn góc giường cũng rung lắc liên tục.

"Cậu tránh xa con trai tôi ra! Con trai tôi là người bình thường, không phải tên đồng tính! Tránh xa nó ra!" Giọng bà khản đặc, gần như muốn xé toạc dây thanh quản.

"Mẹ!" Sầm Chi Hành thở dài gọi một tiếng.

Lý Tố Phương đột nhiên im bặt, như thể từ trạng thái kích động cực độ chuyển sang u uất. Trong mắt bà thoáng hiện nỗi bi thương: "Con ơi, con không thay đổi được... không thay đổi được..."

Sầm Chi Hành khẽ nuốt nước bọt, anh im lặng đứng yên một lúc lâu, sau đó anh bước vào, dựng cái bàn trên giường rồi cầm lấy hộp giữ nhiệt từ tay Quý Vũ.

"Mẹ, Tiểu Vũ đã làm món thịt xào măng cho mẹ, mẹ ăn một chút nhé."

Thức ăn mang từ nhà đến ngon hơn nhiều so với đồ ăn của bệnh viện tâm thần. Ban đầu, khi nghe đến hai chữ "Tiểu Vũ", Lý Tố Phương lại trở nên kích động, nhưng sau khi được đút cho một miếng thức ăn, bà lập tức bình tĩnh lại, cúi đầu lặng lẽ ăn thức ăn.

Lúc Lý Tố Phương bình tĩnh, người bà toát lên vẻ thanh lịch, dịu dàng của một người xuất thân từ gia đình giàu có. Nhưng mỗi lần gặp Quý Vũ, ánh nhìn đầu tiên của bà luôn là sự giận dữ hoặc điên loạn, điều này làm Quý Vũ gần như quên mất dáng vẻ vốn có của bà.

Sau khi đút bà ăn xong, Sầm Chi Hành kéo Quý Vũ rời khỏi đó. Quý Vũ chăm chú nhìn qua gương chiếu hậu, hình ảnh bệnh viện tâm thần với những rào sắt bao quanh ngày càng nhỏ lại, lòng cậu nặng trĩu.

"Trong đó thật ngột ngạt, khi nào thì mới có thể đón dì ra được đây?"

"Phải chờ tình trạng ổn định, nếu không bà ấy sẽ gây nguy hiểm cho người khác."

Dù bề ngoài trông Sầm Chi Hành rất điềm tĩnh, nhưng Quý Vũ nhìn vào gương mặt của anh thì cảm thấy trong đôi mắt sâu thẳm kia dường như chất chứa một nỗi buồn khó tả.

"Anh." Chờ đèn giao thông chuyển đỏ, cậu nhỏ giọng gọi. Sầm Chi Hành quay lại nhìn, cậu mím môi tiếp tục nói: "Trước khi dì khỏe lại, chúng ta sẽ đến thăm dì mỗi tuần được không?"

Sầm Chi Hành ngạc nhiên nhìn cậu, một lúc sau, ánh mắt từ ngạc nhiên chuyển thành trìu mến: "Được."

Cuối tháng 11, Quý Vũ tham gia kỳ thi tiếng Anh cấp bốn.

Tiếng Anh của cậu cũng tạm được, thêm vào đó Sầm Chi Hành đã lập kế hoạch ôn luyện từ sớm cho cậu, mỗi tối đều bắt cậu học thuộc từ vựng. Sau khi làm bài và so đáp án xong, Quý Vũ tự đánh giá kết quả khá ổn, chắc chắn có thể thi đậu.

Để thưởng cho cậu, Sầm Chi Hành đích thân vào bếp làm món thịt cừu hầm ăn kèm bánh mì mà cậu thích. Giữa thời tiết lạnh giá, món ăn này làm ấm cả người, làn hơi nóng bốc lên làm Quý Vũ cười ngây ngô.

Buổi tối, Quý Vũ vẫn livestream, Quỷ Công Cầu đã được hoàn thành và đóng gói gửi cho Ngũ Băng vài ngày trước.

Trước đó, Ngũ Băng đã tìm được kênh bán hàng, anh ta rao bán quả cầu với giá cao. Nhờ hợp đồng được ký từ trước, giá bán chia 6-4, Quý Vũ nhận được 60%, tương đương hơn 110.000 nhân dân tệ tiền công.

Cậu không ngờ một quả cầu có thể bán được giá cao như vậy. Cậu vừa vui mừng vừa lo lắng, cậu hỏi Ngũ Băng xem việc bán hàng có hợp pháp không. Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, cậu mới yên tâm nhận tiền.

Ngày 28 tháng 11 là sinh nhật của Sầm Chi Hành. Trước đây đều là anh tổ chức sinh nhật cho Quý Vũ, nhưng cậu chưa từng tổ chức cho anh. Giờ đây, có tiền công, cậu quyết định mua một món quà tử tế cho anh.

Đêm trước ngày sinh nhật, Sầm Chi Hành cũng có ý muốn tổ chức sinh nhật để có kỷ niệm cùng Quý Vũ, anh đặt bàn tại nhà hàng trên tầng thượng của tòa tháp cao nhất thành phố.

Quý Vũ không biết anh đã phải tiêu tốn khá nhiều tiền để bao cả tầng thượng này, trước khi món ăn được mang ra, cậu còn nhỏ giọng hỏi: "Anh, sao chỗ này chẳng có ai vậy?"

Sầm Chi Hành cười cười hạ giọng nói: "Chứng tỏ là chúng ta may mắn đấy."

Các món ăn được trình bày đẹp mắt, nhưng mỗi đĩa chỉ có một ít, hương vị cũng không quá đặc biệt. Quý Vũ cảm thấy mới mẻ nên chụp hình lại.

Ăn uống xong xuôi, cậu lén lấy một hộp quà ra, Sầm Chi Hành mở ra thì thấy bên trong là một đôi khuy măng sét sáng lấp lánh.

Đó là khuy măng sét bạch kim mới ra mắt của Patek Philippe.

Sầm Chi Hành không cau mày nhưng sắc mặt anh không tốt lắm, Quý Vũ lo lắng nhìn anh.

"Anh?"

Sầm Chi Hành thả lỏng nét mặt, anh nhận lấy hộp quà, ngón tay vuốt nhẹ vài lần.

"Mua ở đâu đây?" Mẫu này cần phải là khách hàng VIP cao cấp mới mua được, làm sao Quý Vũ có thể mua được nó chứ.

"Em xem trên mạng thì thấy mẫu này rất đẹp nên muốn mua cho anh. Nhưng khi đến cửa hàng thì họ nói không có mẫu này, em cũng không đủ điều kiện mua... Nhưng nó thật sự rất đẹp, em muốn tạo bất ngờ cho anh, nên đã nhờ đạo diễn Trần. Anh ấy giúp em đặt hàng rồi em trả tiền..."

Quý Vũ thầm quan sát biểu cảm của Sầm Chi Hành rồi nắm lấy cổ tay anh: "Anh, em thật sự muốn mua mẫu này cho anh, nó hợp với anh lắm."

Sầm Chi Hành nhẹ nhàng thở dài, anh đứng dậy bước đến bên cạnh Quý Vũ, giơ tay lên để cậu đeo khuy măng sét cho mình: "Đeo giúp anh đi."

"Anh, anh đừng giận mà." Quý Vũ cẩn thận nhận khuy măng sét rồi đeo cho anh.

"Bên mắt nào của em nhìn thấy anh giận vậy hả?" Sầm Chi Hành cúi xuống hôn lên môi cậu rồi rút một tấm thẻ ngân hàng ra đưa cho cậu.

Quý Vũ ngơ ngác nhìn anh: "Anh?"

"Kiếm được chút tiền công đã vội tiêu hết rồi." Đầu cậu bị anh vò mạnh: "Sau này mua gì thì dùng thẻ này, cửa hàng nào cũng mua được."

Chương 64: "Anh có chuyện giấu em đúng không?"

Gần đến kỳ thi cuối kỳ, các môn học đều đã bước vào giai đoạn ôn tập. Ngành giáo dục đặc biệt thiên về học thuộc, phần lớn đều phải ghi nhớ lý thuyết. Quý Vũ khá giỏi mảng này nhưng Vưu Tiểu Minh thì không được như vậy, cậu ta cứ nhìn chằm chằm vào cuốn sổ ghi chép mà cắn móng tay.

Thư viện im lặng đến mức có thể nghe thấy tiếng kim rơi. May mắn là hai người chỉ cần dùng ngôn ngữ ký hiệu để trao đổi, không cần nói chuyện. Quý Vũ dùng ngôn ngữ ký hiệu chỉ cho Vưu Tiểu Minh cách sắp xếp lại các ý chính, giúp cậu ta dễ ghi nhớ hơn.

Vưu Tiểu Minh học thuộc được một lúc thì lại chơi, cứ thế đến tận 6 giờ, rồi cậu ta giục Quý Vũ tới căn tin ăn cơm. Quý Vũ thở dài, gật đầu thu dọn đồ đạc.

Quý Vũ trả lời tin nhắn của Sầm Chi Hành rồi gắp cái đùi gà to vào bát của Vưu Tiểu Minh. Vưu Tiểu Minh ngẩng đầu nhìn cậu, cậu ta mím môi lặng lẽ ăn.

Từ khi nhập học đến giờ, Quý Vũ lúc nào cũng chăm sóc Vưu Tiểu Minh. Vì muốn tiết kiệm tiền, cậu ta hầu như không gọi món thịt, còn Quý Vũ thì lần nào cũng giả vờ gọi nhầm, sau đó gắp cho cậu ta.

Chẳng mấy chốc, nỗi buồn của Vưu Tiểu Minh tan biến, cậu ta vui vẻ trở lại. Vưu Tiểu Minh gõ chữ hỏi Quý Vũ: [Cậu cấy ốc tai ở bệnh viện nào vậy? Mỗi bên ốc tai ba vạn à.]

Quý Vũ sờ vào thiết bị bên tai mình, chẳng mấy chốc đã bốn năm trôi qua kể từ ngày cậu làm phẫu thuật.

[Bệnh viện Giang Thành, khoa Tai Mũi Họng do chủ nhiệm Lý phẫu thuật. Lúc đó có giảm giá, hai bên tai hết sáu vạn, cộng cả phí phẫu thuật và viện phí thì hơn bảy vạn.]

Vưu Tiểu Minh ngạc nhiên nói: [Giảm 90% luôn à? Cậu may mắn thật đấy. Bao giờ mình mới gặp được vận may như thế chứ!]

Có lẽ vì quá phấn khích nên động tác tay của Vưu Tiểu Minh nhanh đến mức Quý Vũ nhìn hoa cả mắt. Cậu chớp mắt, lẩm bẩm: [Giảm 90% sao...?]

Nếu đúng là giảm 90%... vậy giá gốc là bảy mươi vạn à...?

Dù bây giờ cậu đã kiếm được một số tiền nhờ livestream và điêu khắc gỗ nhưng bảy mươi vạn* vẫn là một con số không nhỏ đối với cậu.

** 70 vạn NDT = 2 423 250 886 VND*

Quý Vũ hỏi lại: [Đắt như vậy thật à?]

Vưu Tiểu Minh đáp: [Thật đó! Mình đã tìm thử trên mạng rồi! Ai mà biết cậu may mắn thế, được giảm đến 90%, còn mình với chị gái có lẽ dành dụm cả đời cũng không đủ bảy mươi vạn nữa.]

Lúc Vưu Tiểu Minh làm ngôn ngữ ký hiệu, vẻ mặt có hơi buồn bã, Quý Vũ thấy vậy cũng lúng túng.

Vưu Tiểu Minh luôn là người cởi mở, hiếm khi có lúc buồn bã như vậy, Quý Vũ không biết phải an ủi thế nào, cậu do dự vài giây rồi gắp một cái đùi gà khác từ bát mình cho vào bát của cậu ta.

Nhìn động tác của cậu, Vưu Tiểu Minh bật cười rạng rỡ. Cậu ta gắp lại đùi gà sang bát Quý Vũ: [Cậu ăn đi!]

Trên đường về nhà, Quý Vũ cứ suy nghĩ mãi. Sầm Chi Hành thấy vậy thì tưởng cậu bị bắt nạt ở trường nên hỏi han vòng vo.

Quý Vũ định thần lại, cậu lắc đầu nói: "Không có gì."

Đến tối, sau khi kết thúc buổi livestream, Sầm Chi Hành đi tắm trước. Quý Vũ kiểm tra lại giá của tai ốc điện tử trên mạng, sau đó mở khung chat trò chuyện với chủ nhiệm Lý, nhưng cậu do dự mãi mà vẫn không hỏi gì.

Cậu vào phòng chứa đồ, tìm túi giấy đựng phim chụp CT não từ ngày nằm viện— mọi giấy tờ liên quan đến lần nằm viện đó đều được cất ở đây.

Từng tờ tài liệu được cậu xem qua một lượt, đến cả bảng kê nhỏ của thuốc truyền dịch cũng có, nhưng riêng hóa đơn thanh toán thì không thấy đâu.

Chuyện này đã nói lên rất nhiều điều.

Sầm Chi Hành tắm xong bước ra thì thấy Quý Vũ đang ngồi trên giường, cậu ngẩng đầu nhìn anh. Trên đùi cậu là cái khăn khô mềm mại. Quý Vũ vỗ vỗ chỗ trống bên cạnh.

Sầm Chi Hành nắm lấy cằm cậu hơi nâng lên rồi trao cho cậu một nụ hôn.

Quý Vũ cắn nhẹ đầu lưỡi anh. Sầm Chi Hành hơi lùi lại rồi kêu: "Hôm nay tâm trạng vợ không tốt à?"

Quý Vũ không nói gì, cậu kéo Sầm Chi Hành ngồi xuống rồi sấy tóc cho anh.

Cậu rất thích tóc của Sầm Chi Hành, từng ngón tay luồn qua những sợi tóc mềm mại mang lại cảm giác mát lạnh.

Tóc sấy gần khô thì Quý Vũ tắt máy sấy. Khi tiếng ồn dừng lại, căn phòng trở nên yên tĩnh đến lạ thường.

Quý Vũ nhìn thẳng vào mắt Sầm Chi Hành: "Anh có chuyện giấu em đúng không?"

Dưới ánh đèn phòng, bóng mờ đổ xuống đôi mắt dài hẹp của Sầm Chi Hành. Anh như đang cân nhắc điều gì đó. Vài giây sau, anh đáp: "Có."

Sầm Chi Hành kéo tay cậu rồi ôm cả người cậu vào lòng. Cơ thể Quý Vũ đã quá quen với cái ôm này, cậu tự nhiên tìm vị trí thoải mái để rúc vào.

"Anh đã giấu em xử lý vài người, giấu cả việc anh thầm thích em mấy năm liền."

Quý Vũ ngẩn ngơ chớp chớp mắt, mấy năm... suy nghĩ của cậu trôi xa một lúc rồi lại vội vàng định thần lại.

Rõ ràng là cậu không hỏi những chuyện này.

Thôi, Quý Vũ thở dài, cậu chợt có cảm giác áy náy khó nói thành lời.

Cậu hít một hơi thật sâu: "Anh, em sẽ cố gắng kiếm tiền nuôi anh."

"Nuôi anh?" Sầm Chi Hành nhếch môi, đây là lần đầu tiên anh nghe ai đó nói muốn nuôi anh, cảm giác cũng không tệ.

Anh nhướng mày nói: "Được đấy~"

Quý Vũ là người hơi cứng đầu, đã nói nuôi anh thì cậu thật sự bắt tay vào kiếm tiền.

Không chỉ riêng buổi tối livestream điêu khắc, mà cả lúc ôn bài cậu cũng tranh thủ thời gian để làm thêm đơn hàng.

Phần lớn người xem livestream của cậu đều là giới trẻ, bọn họ đặt những món đồ trang trí nhỏ như các nhân vật hoạt hình hoặc động vật trái cây mini. Mấy món này dễ làm, Quý Vũ có thể làm được vài cái chỉ trong một buổi chiều.

Sầm Chi Hành lại không hài lòng, anh phàn nàn rằng thời gian thân mật giữa hai người ít đi.

Quý Vũ ngượng ngùng, tai cũng đỏ lên, cậu dùng tay che mặt rồi lẩm bẩm: "Có ít đâu, anh không biết kiềm chế gì cả..."

Cuối tuần, Quý Vũ dậy muộn, lúc đưa tay ra khỏi chăn, cậu cảm thấy lạnh run, lấy điện thoại lên nhìn thì đã là 9 giờ.

Sầm Chi Hành bị cậu đánh thức, anh ôm chặt lấy eo không cho cậu đi, anh nửa tỉnh nửa mơ ậm ừ vài câu.

Quý Vũ không đeo bộ xử lý âm thanh nên không nghe được, đại khái là những câu như "Ngủ thêm chút nữa", "Lạnh quá", "Ôm một chút" gì đó.

Mùa đông luôn khiến người ta thích ôm ấp hơn, sự nũng nịu của người yêu cũng khiến trái tim mềm yếu.

Quý Vũ nở một nụ cười mà ngay chính cậu cũng không nhận ra. Cậu không phải là người thích ngủ nướng, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ có ngoại lệ.

Quý Vũ đặt điện thoại lên đầu giường rồi vùi đầu vào ngực Sầm Chi Hành dụi dụi. Sầm Chi Hành nhắm mắt lại, nhưng tay anh vẫn chính xác nắm lấy tay cậu, tay cậu vừa mới đưa ra khỏi chăn nên bị lạnh. Anh giống như mọi lần ủ ấm tay cho cậu.

Sau khi làm tay ấm lên, anh lại đặt tay lên eo cậu, ngón tay chui vào trong áo, xoa xoa ấn ấn lên da cậu: "Còn đau không?"

Tư thế tối qua hơi mỏi lưng, đúng là Quý Vũ có hơi nhức mình.

"Không đau." Quý Vũ cứng miệng lẩm bẩm: "Đừng ấn nữa, ngứa!"

Sầm Chi Hành không mở mắt, anh cười cười rồi lại ấn thêm hai phút mới chịu buông tay.

Quý Vũ không biết vì sao mình lại ngủ tiếp, hai người ngủ đến hơn 11 giờ mới dậy.

Tháng một, trời lạnh mười mấy độ nhưng cũng không đến mức phải bật máy sưởi, nằm trong chăn là ấm nhất.

Quý Vũ dậy mặc áo khoác bông, cậu thấy lạnh đến run cả người, Sầm Chi Hành quay lại định bật máy sưởi nhưng Quý Vũ không cho, cậu cảm thấy như vậy khá tốn điện.

Chiều hôm đó, Quý Vũ làm vài món ăn nóng hổi, dùng màng bọc thực phẩm bọc kín rồi đậy nắp giữ ấm. Đến khi mang đến bệnh viện thăm Lý Tố Phương thì thức ăn vẫn còn ấm.

Không biết là do tay nghề nấu ăn của Quý Vũ đã chinh phục được bà hay vì hai người đã quen mặt hơn mà nhìn chung, Lý Tố Phương không còn phản kháng kịch liệt như trước nữa, thi thoảng hai người có thể bình tĩnh nhìn nhau.

Ra khỏi bệnh viện tâm thần, Quý Vũ luôn cảm thấy có một ánh nhìn từ đâu đó đổ dồn vào cậu và Sầm Chi Hành.

Cậu nhìn xung quanh, một chiếc ô tô màu đen ở đối diện đang từ từ nâng kính lên, qua khe hở nhỏ, Quý Vũ lờ mờ nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc.

Hình ảnh nhanh chóng vụt qua, khi Quý Vũ nhìn lại thì chiếc xe đã hòa vào dòng xe cộ, chỉ còn lại chút dư âm không thể xác định.

Thấy cậu không lên xe lâu, Sầm Chi Hành nhìn theo hướng cậu nhìn mà không thấy gì lạ.

"Có chuyện gì sao?" Sầm Chi Hành hỏi.

Quý Vũ mím môi, cậu ngập ngừng vài giây rồi nói: "Em... hình như vừa rồi em nhìn thấy Tưởng Thức Quân."

Chương 65: "Bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh"

Hình bóng thoáng qua rất nhanh, cứ như là cậu bị hoa mắt vậy.

Ngày tháng cứ thế bình yên trôi qua, kỳ thi cuối kỳ cũng đã kết thúc, cho đến tận khi kỳ nghỉ đông bắt đầu, Quý Vũ cũng không gặp lại Tưởng Thức Quân nữa.

Ngoài trời lạnh, Đại Hoàng cũng sợ lạnh nên thời gian nó ở trong phòng khách ngày càng nhiều.

Có lẽ vì mùa đông chó không rụng lông, hoặc là do đã quen nên mỗi khi đi ngang qua, Sầm Chi Hành cũng sẽ vuốt đầu Đại Hoàng, sau đó Quý Vũ sẽ thấy Đại Hoàng vẫy đuôi, đi lại gần anh cọ vào chân anh.

"Nhìn dáng vẻ chẳng có chút liêm sỉ nào của nhóc kìa." Quý Vũ trêu.

Sầm Chi Hành rửa tay xong thì chui lên sofa ôm cậu, anh v.uố.t ve má cậu nói nhỏ: "Anh cũng chẳng có chút liêm sỉ nào, chỉ thích vợ, muốn ôm vợ thôi."

Quý Vũ nhíu mày liếc anh một cái: "Nói gì đó hả."

"Nói rằng anh yêu vợ nhất."

Trong phòng đang bật máy sưởi, Quý Vũ chỉ mặc quần áo ngủ dài, không biết từ lúc nào mà tay Sầm Chi Hành đã thò vào trong áo của cậu s.ờ s.oạ.ng lung tung, tay anh lạnh đến nỗi Quý Vũ phải rùng mình.

Không chỉ lạnh, mỗi khi eo cậu bị sờ là cảm giác tê dại lại lan tỏa khắp cơ thể như có dòng điện chạy qua tứ chi, cậu không nhịn được mà rên lên một tiếng.

"Đừng... Đại Hoàng còn ở đây..." Cậu đẩy vai Sầm Chi Hành nhưng anh không hề nhúc nhích.

"Đại Hoàng đâu có hiểu."

"Không hiểu cũng không được, hôm qua mới làm rồi, em mệt lắm."

Sầm Chi Hành có vẻ không hài lòng, anh cắn vào dái tai cậu một cái thật mạnh, Quý Vũ ăn đau, lời phản kháng cứ như vậy mà nuốt ngược vào trong.

Lúc quay đầu nhìn vào đôi mắt đen của Đại Hoàng, Quý Vũ lúng túng quay sang chỗ khác.

Sầm Chi Hành không cho cậu nhiều thời gian suy nghĩ, anh lập tức bế cậu lên lầu.

Đại Hoàng rất hiểu chuyện, biết là không thể lên phòng ngủ trên lầu, nó nhìn chủ nhân biến mất sau góc nhà thì quay hai vòng rồi kêu "gâu gâu" hai tiếng, vì không nhận được hồi đáp nên nó buồn bã đi đến máy để thức ăn rồi tự ăn uống.

Vào đêm giao thừa năm 2019, Sầm Chi Hành đi cùng Quý Vũ về thôn Miên Trúc, hai người còn mang theo Đại Hoàng về.

Không khí Tết ở vùng quê nhộn nhịp hơn ở thành phố, trên đường trẻ con ném pháo nổ ầm ầm.

Lúc nhỏ, đuôi của Đại Hoàng đã bị những đứa trẻ tinh nghịch buộc pháo nổ làm gãy nên nó rất sợ tiếng pháo, nó cứ co rúm lại trong lòng Quý Vũ run lẩy bẩy.

Quý Vũ: "Anh, lái nhanh lên một chút."

Sầm Chi Hành đáp: "Được."

Rời khỏi đoạn đường đó, tiếng pháo nổ nhỏ dần, Đại Hoàng không còn run nữa, nhưng nó vẫn nằm trong lòng Quý Vũ, mặt ủ mày

chau. Quý Vũ lấy một cây xúc xích, bẻ ra rồi cho nó ăn.

Lần này về quê là để thăm ông nội.

Quý Vũ đã cố gắng kiềm nén suốt dọc đường, nhưng khi đến trước mộ ông nội, cậu chưa kịp quỳ xuống thì nước mắt đã tuôn rơi.

Quý Vũ hít một hơi thật sâu, cậu quỳ xuống lau bia mộ cho ông rồi thắp hương và đốt vàng mã...

Ánh lửa nhảy múa trong mắt Quý Vũ, ngọn lửa được gió thổi bùng lên, nước mắt rơi xuống nhanh chóng bay hơi không một dấu vết.

Quý Vũ cũng ném những món đồ nhỏ mà mình khắc như điếu xì gà, tiền vàng, xe cộ, nhà cửa vào đống lửa. Bề mặt gỗ chưa được sơn nên nhanh chóng bắt lửa, phát ra tiếng "lách tách lách tách", làm ngọn lửa cháy mạnh hơn.

Cậu lảm nhảm kể lại những chuyện đã xảy ra trong nửa năm qua cho ông nghe, từ việc cậu thi đậu kỳ thi tiếng Anh cấp 4 cho đến chuyện cậu và Sầm Chi Hành ở bên nhau.

Cuối cùng, khi đã kể xong mọi chuyện, Quý Vũ ngồi im lặng nhìn vào di ảnh đen trắng của ông đằng sau ngọn lửa.

Ảnh của ông nội rất ít, mãi đến khi thiêu xong và in di ảnh thì Quý Vũ mới nhận ra rằng dù mình đã có điện thoại thông minh nhưng lại chưa bao giờ chụp một bức ảnh nào với ông.

Khi đi thăm ông nội trong phòng ICU, trên người ông cắm đầy ống truyền dịch, lúc ấy Quý Vũ cảm thấy ông gầy gò làm sao, cậu luôn cầu nguyện ông có thể vượt qua được, nhưng lại không chụp nổi một bức ảnh nào để làm kỷ niệm.

Chọn đi chọn lại, bức di ảnh đen trắng lại là bức ảnh trong chứng minh thư của ông.

"Ông nội, con xin lỗi." Quý Vũ nghiến răng, cậu nghẹn ngào nói: "Ông, ông có giận con không? Sao ông không về thăm con trong mơ... Con nhớ ông lắm."

Vừa dứt lời, một làn gió nhẹ bỗng lướt thoáng qua má Quý Vũ, cuốn lấy ngọn lửa quay vòng, cuối cùng nhẹ nhàng chạm vào đầu ngón tay cậu.

Không đau, nhưng cảm giác rất rõ ràng, như thể... ông đang nắm tay cậu vậy.

Quý Vũ không kiềm được nữa, cậu xoa xoa đầu ngón tay rồi khóc nức nở.

Sầm Chi Hành ôm cậu sau đó vỗ nhẹ vào lưng cậu.

"Ông nội thương em như vậy, làm sao có thể giận em được."

Quý Vũ vừa khóc vừa nghẹn ngào nói: "Em... em nhớ ông thôi, em đã có thể kiếm tiền rồi, nhưng ông lại không được hưởng phúc, ông đã vất vả cả đời vì em, em thật có lỗi..."

Sầm Chi Hành cảm thấy rất đau lòng, anh vỗ nhẹ lên đầu cậu rồi ôm cậu chặt hơn.

Hai người ở lại nhà cũ một đêm, Quý Vũ tựa vào ngực Sầm Chi Hành nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, có lẽ vì đã khóc quá nhiều nên tối đến cậu có vẻ uể oải, làm gì cũng chậm chạp.

Điện thoại của Sầm Chi Hành rung lên lần thứ ba, Quý Vũ mới hồi phục lại một chút, nhớ lại mỗi dịp Tết, Sầm Chi Hành đều đứng trên ban công gọi video cho cậu.

Cậu rời khỏi vòng tay Sầm Chi Hành rồi hỏi: "Anh, nếu Tết này anh không ở bên gia đình thì có sao không?"

"Đến lúc mấy người bên đó muốn ý kiến thì đã muộn rồi." Sầm Chi Hành ôm cậu vào lòng lại rồi hôn nhẹ lên trán cậu: "Không cần quan tâm đến họ, tối nay anh sẽ ở bên em, ở bên vợ yêu của anh."

Mi mắt Quý Vũ khẽ run lên, có vẻ như cậu muốn nói gì đó nhưng sau vài lần ngập ngừng thì lại im lặng rồi nhắm mắt nép vào ngực anh.

Tối hôm đó, cuối cùng cậu cũng mơ thấy ông nội, lúc thức giấc nhìn vào trần nhà quen thuộc nhưng lạ lẫm, Quý Vũ cảm thấy trong lòng trống rỗng.

Cậu không nhớ rõ chuyện trong giấc mơ, chỉ biết rằng ông đã đến thăm cậu, khóe mắt cậu vẫn còn ướt đẫm.

Quý Vũ thức dậy quá sớm, ngoài trời chỉ mới hửng sáng. Sầm Chi Hành ngủ rất say, Quý Vũ lặng lẽ dậy đi ra mộ ông nội một lát rồi xuống núi mua bữa sáng.

Nhà cũ không có nguyên liệu để nấu ăn, thật phiền phức.

Không ngờ cậu lại gặp phải Cương Tử, khi Cương Tử thấy cậu cũng ngạc nhiên không kém, nó hoảng hốt quay đi.

Từ khi nhà họ Tưởng bị xử lý, trong thôn đã lan truyền rằng Quý Vũ rất thành công trên thành phố, cậu trở thành một người giàu có, thành đạt. Trước đó Cương Tử đã từng đắc tội với Quý Vũ nên đương nhiên nó không dám đối diện với Quý Vũ của bây giờ.

Quý Vũ cúi đầu suy nghĩ một lúc rồi chủ động gọi Cương Tử lại.

Cương Tử run rẩy: "Có... có chuyện gì không?"

Quý Vũ thấy nó không còn vẻ kiêu ngạo như trước thì chợt cảm thấy có chút tiếc nuối.

Chỉ toàn là mấy tên bắt nạt kẻ yếu, sợ hãi kẻ mạnh.

Cậu thở dài trong lòng rồi hỏi về tình hình của Tưởng Thức Quân. Trong lòng cậu vẫn còn lo lắng khi lần trước "nhìn thấy" Tưởng Thức Quân, không biết có phải cậu bị hoa mắt hay không nữa.

Cậu không muốn có ai đó xen vào phá hỏng cuộc sống bình yên và hạnh phúc của mình ở Giang Thành, đó là cuộc sống mà cậu vất vả lắm mới giành giật được... dù chỉ là một chút nguy cơ phá hoại cũng phải tránh trước.

Cương Tử ngạc nhiên gãi đầu rồi lập tức lộ vẻ hóa ra là vậy.

"Cậu muốn báo thù à? Đúng, đúng rồi! Lúc trước đều là Tưởng Thức Quân xúi giục bọn tôi ức hiếp cậu, cậu nên đi trả thù nó... Để tôi nghĩ xem... Sau khi phòng khám phá sản rồi... hình như bố nó đã đưa nó đến Giang Thành nhờ cậy người thân, tôi không chắc lắm, tôi nghe mẹ tôi nói vậy."

Lời tác giả:

Mở đầu chút xíu~ Sau khi xong việc của Tưởng Thức Quân sẽ là lúc kiếp nạn của anh Hành tới, sắp kết thúc rồi nhé~

Chương 66: "Có phải cậu đang sợ tôi không? "

Từ đêm giao thừa đến giờ, điện thoại của Sầm Chi Hành không ngừng reo lên, anh vừa tắt chế độ im lặng là tiếng chuông lại vang lên.

Sầm Chi Hành không thể làm gì khác, sau khi chuyển lại chế độ im lặng, anh lướt qua lịch sử cuộc gọi, phần lớn là cuộc gọi của Sầm Quân, tối qua còn có hai cuộc gọi từ mẹ anh.

Đêm giao thừa, Sầm Quân rất xấu hổ, vợ thì ở bệnh viện tâm thần, con trai cũng không có mặt, Sầm Quân cứ cảm thấy họ hàng đang bàn tán sau lưng mình.

Vì chuyện này mà dù đã uống rượu nhưng Sầm Quân vẫn chưa ngủ, ông gọi điện cho Sầm Chi Hành, giờ lại tiếp tục gọi nữa.

Sầm Chi Hành mặt không cảm xúc nhận điện thoại, đầu dây bên kia là những lời mắng chửi khó nghe.

Mới nghe được hai giây là Sầm Chi Hành đã lạnh mặt tắt máy.

May mắn là sau đó Sầm Quân không gọi lại nữa.

Sầm Chi Hành đặt quả trứng đã bóc vỏ vào bát của Quý Vũ, Quý Vũ cũng không khách sáo mà ăn hết ngay.

"Anh, hay là chúng ta về sớm đi? Đi thăm bác trai."

Sầm Chi Hành hạ mắt: "Không cần phải thăm ông ấy."

Sau khi về Giang Thành, bọn họ chỉ đến bệnh viện thăm mẹ Sầm.

Lý Tố Phương đã khá hơn nhiều, phần lớn thời gian bà có thể giữ tỉnh táo, không còn quá bài xích Quý Vũ nữa nhưng nét mặt vẫn

không mấy thiện cảm.

Đại Hoàng lén lút đẩy cửa vào, Quý Vũ định kéo nó ra ngoài, nhưng Lý Tố Phương lại rất thích nó. Từ lúc Quý Vũ mở cửa cho nó vào, khuôn mặt u ám của bà bỗng nhiên sáng lên, miệng lẩm bẩm gọi Đại Hoàng lại gần.

Đại Hoàng hiền lành, tính tình cũng tốt, nó chạy quanh chân Lý Tố Phương, bà thấy thế thì cúi người nhẹ nhàng vuốt đầu nó.

Bầu không khí dần dần nhẹ nhàng hơn, Sầm Chi Hành ra ngoài hỏi bác sĩ về việc xuất viện, Lý Tố Phương bỗng lên tiếng: "Cháu tên Quý Vũ đúng không?"

Quý Vũ như bị gọi tên trong giờ học quân sự, cả người cậu căng thẳng rồi nhanh chóng đáp lại: "Vâng, thưa dì, cháu là Quý Vũ."

"Vậy gọi cháu là Tiểu Vũ nhé." Lý Tố Phương không ngẩng đầu lên, bà nhẹ nhàng vuốt lông Đại Hoàng: "Tiểu Vũ à, đồng tính là bệnh, giống như bệnh tâm thần của dì, ra ngoài sẽ bị người khác coi thường."

"Dì ăn cơm do cháu nấu nhiều lần, ăn đến quen rồi, nên cũng không tiện nói những lời nặng nề, cháu là một đứa trẻ tốt, nếu thật sự thích Sầm Chi Hành thì hai đứa nên chia tay đi."

Quý Vũ ngẩn người một lúc, cậu vừa định mở miệng thì Sầm Chi Hành đẩy cửa vào.

Lý Tố Phương và cậu cùng giữ im lặng.

Cậu muốn nói với dì rằng đồng tính không phải là bệnh, chia tay cũng không phải là kết quả tốt nhất nhưng vì có Sầm Chi Hành ở đó, cậu sợ những lời này sẽ bị hiểu nhầm là mách lẻo nên chỉ đành im lặng.

Khi hai người chuẩn bị rời đi, Lý Tố Phương bỗng gọi họ lại, Quý Vũ giật mình nhưng dì chỉ nhìn vào vết sẹo trên trán của Sầm Chi Hành.

"Còn đau không? Lần trước mẹ tức giận quá rồi."

Biểu cảm của Sầm Chi Hành lúc đó rất phức tạp, anh nghiến chặt khớp hàm rồi chỉ nói: "Đi thôi."

Khi Quý Vũ ra khỏi cổng bệnh viện, cậu luôn ôm chặt cánh tay Sầm Chi Hành. Vừa rời khỏi căn phòng có máy sưởi, gió thổi đến làm cậu lạnh run.

Sầm Chi Hành tháo khăn quàng cổ ra quấn cho cậu, vẫn là cái khăn mà Quý Vũ đã đan cho anh, anh đã mang nó mấy năm mà không muốn thay đổi.

Khăn quàng cổ vẫn còn hơi ấm và mùi nước hoa của anh, ấm áp đến lạ thường. Quý Vũ vùi mặt vào khăn rồi hít một hơi, mùi hương quen thuộc làm mặt cậu hơi đỏ.

Lần trước đã dùng hết chai bôi trơn có mùi này, một chai to mà hết nhanh như thế, anh còn nói sẽ đi mua thêm.

Sầm Chi Hành liếc nhìn là biết Quý Vũ đang nghĩ gì, anh mỉm cười rồi đẩy cậu vào xe.

Đại Hoàng không thích không khí ngột ngạt trong xe, Quý Vũ hạ cửa sổ một chút, vừa định thu ánh mắt lại thì bỗng nhiên thoáng thấy một người đối diện trên phố.

Thanh niên mặc áo phông in chữ "Rửa xe anh Cường", khuôn mặt rất giống với Tưởng Thức Quân, vết sẹo chạy dài từ xương mày phải qua sống mũi làm dung mạo hơi khó nhận ra.

Mất một lúc mà Quý Vũ cũng không thể xác định người đó có phải là Tưởng Thức Quân hay không.

Xe khởi động, bóng người dần dần lùi lại cho đến khi biến mất khỏi tầm nhìn.

"Tiểu Vũ? Đang ngẩn ngơ gì đó?"

"À— không, không có gì."

Quý Vũ vẫn giữ thói quen ngâm rượu mơ vào tháng tư, cuối tuần cậu về Miên Trúc một chuyến để hái mơ, cũng là để thăm ông nội.

Sầm Chi Hành không mang theo hộp dụng cụ vẽ, nhưng anh có mang theo một cuốn sổ vẽ nhỏ bằng bàn tay, khi Quý Vũ leo núi hái mơ, Sầm Chi Hành ngồi xuống cầm sổ vẽ.

Quý Vũ hái xong một giỏ rồi vội vàng chạy lại xem.

Thật kỳ diệu, Sầm Chi Hành có thể dùng cây bút mực nhỏ để vẽ ra rất nhiều chi tiết, tông màu xanh non trong trẻo mà đầy sức sống.

"Anh giỏi thật đó. Người vắt vẻo trên cây như khỉ này là em sao?"

Sầm Chi Hành bị cậu chọc cười, anh hỏi cậu còn hái nữa không, Quý Vũ nói vất vả lắm mới về được nên còn muốn hái thêm một giỏ nữa.

Sầm Chi Hành không lấy khăn ướt mà chỉ lấy tay quẹt nhẹ trên sống mũi Quý Vũ: "Không giống khỉ, giống mèo hoa hơn."

Quý Vũ đã được anh chăm bẵm đến mức hơi béo lên, khi bóp má có thể cảm nhận rõ ràng sự béo ụ của cậu. Lau sạch tay xong, anh véo nhẹ má cậu vài cái, Quý Vũ cũng không phản kháng, cậu ngoan ngoãn yên lặng phối hợp với anh.

Quá ngoan rồi, lực bóp khiến môi Quý Vũ hơi chu lên, Sầm Chi Hành cười cười rồi cúi đầu hôn nhẹ lên đó.

Quý Vũ trợn tròn mắt, lúc Sầm Chi Hành định hôn lần thứ hai thì cậu nhanh chóng tránh đi.

"Anh! Vẫn đang ở bên ngoài đấy nhé!"

Sầm Chi Hành nhìn cậu một cái, anh ôm cậu lại gần rồi bù lại nụ hôn mà vừa rồi anh không hôn được.

Có lúc Sầm Chi Hành cũng khá nghịch ngợm, đã bao nhiêu tuổi rồi mà vẫn còn trẻ con như vậy. Quý Vũ đã sớm nhận ra, càng không cho anh làm chuyện gì thì anh càng muốn làm. Vì vậy, cậu chỉ đành chiều theo thói hư của anh.

Để cho anh hôn xong, Quý Vũ áp vào lòng Sầm Chi Hành dụi dụi: "Hôn đủ chưa?"

Sầm Chi Hành nhéo nhẹ vành tai của cậu: "Về nhà rồi hôn tiếp."

Quý Vũ: "....."

Hai người đi trên con đường mòn bên sườn núi mà vài năm trước đã từng đi để đến con suối nhỏ. Quý Vũ đặt giỏ tre xuống suối, dùng nước suối để rửa mơ.

Sầm Chi Hành cũng quỳ xuống giúp cậu, Quý Vũ ngăn anh lại: "Anh đừng rửa, tay em thô ráp, không sợ lạnh đâu."

"Chưa thấy ai có vết chai tay mà không sợ lạnh cả." Sầm Chi Hành không vui nói, anh vòng qua cậu rồi lấy một giỏ mơ khác.

Mùa xuân tiết trời còn se lạnh, ngón tay vừa chạm vào nước đúng là lạnh thấu xương, nhưng thấy quen rồi thì cũng ổn.

Dưới mặt nước suối lấp lánh ánh sáng, bàn tay Sầm Chi Hành gân guốc, những dây tĩnh mạch uốn lượn như rễ cây in trên làn da trắng lạnh lẽo, vừa đẹp lại vừa quyến rũ.

Quý Vũ nhìn chằm chằm một hồi, thật sự rất đẹp, nhưng cậu cũng xót lắm. Cậu âm thầm tăng tốc độ rửa mơ, rửa xong phần của mình thì lấy phần của anh rửa tiếp.

Sầm Chi Hành cười khổ: "Em coi anh là búp bê sứ à?"

"Không có..." Quý Vũ lúng túng nhét tay Sầm Chi Hành vào trong áo khoác để giữ ấm, còn không quên xoa xoa vài cái: "Tay anh là tay họa sĩ, không cần làm việc nặng."

Sầm Chi Hành nhìn cậu: "Nào có lý đó chứ."

"Vậy coi như em thương anh, em thích tay anh, không muốn để nó chạm vào nước lạnh."

Sầm Chi Hành cười nhẹ, đầu ngón tay anh chọc vào cằm cậu với vẻ mặt mờ ám: "Thích đến vậy cơ à?"

Quý Vũ mím môi, tai bắt đầu đỏ lên, giọng nhỏ như muỗi kêu: "Anh đừng trêu em nữa."

Người thợ sửa xe có vết sẹo trên mặt kia chính là Tưởng Thức Quân.

Vào tháng sáu, tại đại hội thể thao ở trường, Quý Vũ bị Tưởng Thức Quân với diện mạo khác biệt chặn lại ở nhà vệ sinh.

Quý Vũ theo phản xạ định chạy trốn, vừa định gọi nam sinh viên cuối cùng vừa rời đi thì miệng cậu bị che lại.

Mùi dầu máy nồng nặc xộc vào mũi khiến Quý Vũ muốn ho nhưng Tưởng Thức Quân lại cố gắng giữ miệng cậu lại.

"Im miệng, tôi chỉ muốn nói chuyện với cậu, đừng làm mấy chuyện khiến tôi khó xử."

Tưởng Thức Quân buông cậu ra rồi đi ra ngoài treo biển "Đang sửa chữa", sau đó khóa trái cửa lại.

Âm thanh ồn ào của đài phát thanh từ sân vận động gần đó vẫn vọng đến, Quý Vũ nuốt nước bọt, cậu lùi lại vài bước, đối mặt với khuôn mặt u ám của Tưởng Thức Quân.

Tưởng Thức Quân đã thay đổi, không còn là thằng nhóc kiêu ngạo của trấn Miên Trúc nữa, giờ đây dáng vẻ của nó hệt như một tên du côn, mái tóc che khuất mắt làm người đối diện không nhìn ra biểu cảm của nó.

Quý Vũ đánh giá xem nó có mang vũ khí gì không, cậu tự hỏi liệu mình có thể la to cầu cứu hoặc chạy ra ngoài không.

"Quý Vũ..." Giọng Tưởng Thức Quân khàn khàn, như thể rất lâu rồi nó không uống nước vậy.

Quý Vũ cố gắng giữ giọng nói trôi chảy khi thương lượng với đối phương: "Cậu tìm tôi làm gì?"

"Có phải cậu đang sợ tôi không? Tiểu Vũ, cậu sợ tôi."

Quý Vũ cau mày lại, cậu thấy ghê tởm vô cùng, cậu muốn nói "Đừng gọi tôi là Tiểu Vũ", nhưng lại kìm nén, chỉ hỏi lại lần nữa: "Cậu định làm gì?"

"Cậu căng thẳng cái gì?" Tưởng Thức Quân nhấc tay chà xát lên tường.

Hành động này là hành động mà Quý Vũ rất quen, cậu hơi nheo mắt lại.

Nhưng Tưởng Thức Quân chỉ chà xát tay của nó rồi nhìn chằm chằm vào tường mà không làm gì thêm.

Ngay khi Quý Vũ chuẩn bị đẩy nó ra mà chạy thoát, Tưởng Thức Quân bất ngờ tiến gần, giọng nói của nó vang lên cùng với mùi dầu máy nồng nặc:

"Tiểu Vũ, tôi thích cậu. Tôi đã thích cậu từ lâu rồi, nên tôi hay trêu chọc cậu, giờ tôi xin lỗi cậu, Tiểu Vũ..."

Tưởng Thức Quân chà mặt vào bức tường đầy vết bụi, lực của nó mạnh dần, da mặt cũng dần đỏ lên, tơ máu trong mắt nó đầy sự điên cuồng.

Quý Vũ bị hình ảnh này dọa sợ, cậu lùi lại nửa bước, nhưng Tưởng Thức Quân lại lao đến như một kẻ điên, dường như nó muốn nắm lấy tay cậu.

Quý Vũ nhanh chóng tránh đi, hành động này như kí.ch th.ích Tưởng Thức Quân, nó đột nhiên buồn bã, tiếp tục chà mạnh vào tường, ánh mắt cầu xin nhìn về phía Quý Vũ.

"Tiểu Vũ! Tiểu Vũ... tôi thật sự thích cậu, là do lúc đó tôi không hiểu, tôi cứ muốn bắt nạt cậu... tôi biết sai rồi, cậu tha lỗi cho tôi đi... xin cậu tha lỗi cho tôi có được không?"

Lời tác giả:

Quý Vũ: "Đừng nói là cậu ta bị điên nhé?"

Chương 67: Khao khát kiểm soát

Bên ngoài trường đại học, trong xe địa hình.

Quý Vũ vô hồn ngậm ống hút, Sầm Chi Hành gọi cậu hai lần mà không thấy cậu phản ứng.

Sầm Chi Hành nhìn vào khuôn mặt hơi tái nhợt của cậu, anh cau mày cúi xuống kéo dây an toàn của cậu qua để thắt chặt lại.

"Cạch" một tiếng, Quý Vũ rùng mình rồi chớp mắt một cái.

"Anh... sao vậy?"

Sầm Chi Hành nhìn cậu một lúc rồi giật lấy ly trà sữa trong tay cậu uống một ngụm.

Vị đào ngọt ngào, anh không thích nhưng Quý Vũ thì thích, anh nhăn mặt rồi trả lại ly trà sữa cho cậu.

Quý Vũ nhìn anh, đôi mắt màu trà ngập tràn sự khó hiểu.

Sầm Chi Hành giơ tay gõ nhẹ vào trán cậu: "Anh mới là người phải hỏi em sao vậy đấy, mặt ủ mày chau, bị bắt nạt à?"

Quý Vũ mím chặt môi, bị bắt nạt sao...? Hình như không thể gọi là bị bắt nạt.

Câu định nói ra rồi lại nuốt xuống, cậu không thể nói rằng Tưởng Thức Quân đột nhiên phát rồ rồi đi thổ lộ tình cảm với cậu được.

Cậu không tự luyến đến vậy.

Hơn nữa, chẳng lẽ lại đi nói với bạn trai rằng có người thích mình sao?

Thật kỳ lạ, giống như đang cố gây sự chú ý vậy...

Quý Vũ miễn cưỡng cười một cái, Sầm Chi Hành vẫn nhìn cậu, đôi mắt đen sâu thẳm đầy sự bao dung, giống như đang khuyến khích cậu nói ra những phiền muộn, rồi anh sẽ lập tức giúp cậu lấy lại thể diện như một người cha lo lắng cho con cái.

Trái tim cậu mềm nhũn, những cảm xúc bất an do bị Tưởng Thức Quân dọa sợ đã được anh nhẹ nhàng sắp xếp lại.

Quý Vũ thở dài một hơi, lại nở một nụ cười.

"Trong trường toàn bạn tốt, không ai bắt nạt em đâu, chỉ là... em hơi ghen tị với mấy bạn có thể chạy nhảy tung tăng."

Cậu không nói dối, khi làm tì.nh nguyện viên đưa nước cho các vận động viên, đi dưới ánh mặt trời rực rỡ, nhìn các bạn học chạy trên sân để giành chiến thắng, cậu thật sự rất ghen tị.

Mặc dù cậu có thể lực rất tốt, leo núi hay trèo cây đều không thành vấn đề. Đúng lúc không có ai muốn tham gia môn chạy 1500m, lớp trưởng đã phát động mấy lần rồi. Khi cậu định trả lời tin nhắn thì lại bị Sầm Chi Hành ngăn lại.

Đầu chợt bị gõ mạnh, Quý Vũ dùng một tay đỡ lấy.

Sầm Chi Hành nói: "Ghen tị gì, em tham gia môn nhảy cao hay nhảy xa thì anh sẽ không ngăn em, sao em cứ muốn tham gia chạy 1500m thế, chạy xong lỡ tai gặp vấn đề thì làm thế nào?"

"Không đâu..." Quý Vũ nhỏ giọng thì thầm: "Em tự biết mà..."

Sầm Chi Hành nghiêm khắc nói: "Nhưng anh không yên tâm, anh lo lắng. Chủ nhiệm Lý cũng nói không nên tham gia các môn thể thao mạnh, có thể ảnh hưởng đến ốc tai. Đừng đùa với cơ thể mình."

Quý Vũ vô thức sờ vào tai, ngoài những ngày đầu mới phẫu thuật khiến cậu rất khó chịu thì sau khi khỏe lại, ốc tai của cậu có thể nói

là khá "vâng lời", gần như nó không có tác dụng phụ, lúc huấn luyện quân sự cũng chẳng có vấn đề gì.

Có lẽ vì quá an nhàn nên cậu đã lơ là.

Quý Vũ ho nhẹ một cái, cậu đảo mắt sang nơi khác rồi đẩy nhẹ tay Sầm Chi Hành: "Anh ơi, em sai rồi, chỉ là thấy lớp trưởng kêu gọi tham gia mấy lần, em nghĩ mình có thể làm được... xin lỗi, em rất trân trọng ốc tai mà..."

Sầm Chi Hành vẫn có vẻ không vui lắm, anh nhẹ nhàng vỗ vào mặt Quý Vũ rồi nắm cằm cậu như đang v.uốt v.e một con mèo nhỏ.

Người đàn ông không nói gì, mọi lời nói đều được giấu trong hành động, sau khi vu.ốt v.e và niết cằm cậu mấy cái, anh lại cầm lấy tay lái rồi khởi động xe.

Quý Vũ có hẹn đi ăn tối với Bạch Mẫn Mẫn.

Sầm Chi Hành cũng muốn đi theo, Quý Vũ không có cách nào khác, nếu không cho anh đi, Sầm Chi Hành chắc chắn sẽ giận dỗi, cuối cùng người chịu khổ vẫn là cậu, sau khi hỏi ý kiến thì Bạch Mẫn Mẫn đồng ý.

Bọn họ hẹn nhau ở một nhà hàng lẩu Tứ Xuyên, Quý Vũ và Bạch Mẫn Mẫn đều có thể ăn cay, nhưng Sầm Chi Hành thì không thể. Quý Vũ gọi nồi lẩu uyên ương, đặc biệt chuẩn bị một ngăn nước lẩu không cay cho Sầm Chi Hành.

Bạn bè lâu ngày không gặp, hẹn nhau đi ăn là chuyện bình thường, ấy thế mà Sầm Chi Hành đi theo ngồi bên cạnh cứ hệt như một bà vợ lòng đầy oán giận, Quý Vũ vừa bất lực vừa buồn cười, khóe môi cậu khẽ nhếch lên.

Cậu vừa nói chuyện vừa gắp lòng bò đã chín vào bát Sầm Chi Hành, anh ít nói, chỉ ăn những món Quý Vũ gắp cho. Dưới bàn, Quý Vũ lén lút nắm tay anh nhưng Sầm Chi Hành lại chẳng có phản ứng gì.

Trước đây khi họ đi ăn riêng, Sầm Chi Hành còn bóc vỏ tôm và gắp thức ăn cho cậu, giờ thì chẳng còn đãi ngộ ấy nữa, cậu lại còn phải gắp thức ăn cho Sầm Chi Hành.

Quý Vũ trong lòng thầm than thở, nhưng trên mặt thì không thể hiện gì, động tác thuần thục mau lẹ làm Bạch Mẫn Mẫn phải tấm tắc khen ngợi.

"Quý Vũ, cậu chiều anh trai mình thật đó."

Quý Vũ cố nhịn cười: "Cũng bình thường thôi."

Bọn họ đang nói về những chuyện liên quan đến chuyên ngành của mỗi người, Bạch Mẫn Mẫn hỏi về thu nhập gần đây của Quý Vũ, hỏi xong lại cảm thấy không tiện nên vội xua tay nói: "Không tiện nói cũng chẳng sao."

Thật ra chẳng có gì phải giấu cả, Bạch Mẫn Mẫn là người tốt, Quý Vũ không lo cô sẽ làm ầm lên.

Ngoài việc livestream, tỉnh thoảng Quý Vũ sẽ quay video đăng lên các tài khoản mạng xã hội, cậu cũng đang vận hành một tài khoản Weibo.

Mỗi tháng cậu kiếm được khoảng năm sáu nghìn tiền quảng cáo, ngoài ra còn nhận khắc gỗ nên thu nhập hàng tháng khá ổn.

Qua lời Bạch Mẫn Mẫn thì cậu đã thành một ông chủ nhỏ rồi.

Quý Vũ giải thích vài câu nhưng cũng không có tác dụng, cuối cùng cậu chẳng nói gì thêm, thật ra mỗi tháng cậu đều chuyển tiền định kỳ cho Sầm Chi Hành.

Bình thường cậu không chi tiêu gì nhiều, ăn uống và ngủ nghỉ đều ở nhà, nguyên liệu nấu ăn thì hai người cùng đi siêu thị mua, Sầm Chi Hành trả tiền, quần áo thì anh cũng chuẩn bị sẵn cho cậu, cậu chẳng có chỗ nào để tiêu tiền.

Lần đầu chuyển tiền cho Sầm Chi Hành, anh không từ chối, nghe cậu giải thích, anh cười nhếch môi nhìn cậu một lúc rồi nhận hết, sau đó anh mở một thẻ riêng để cất tiền lương do vợ giao nộp.

Thú vị làm sao.

Quý Vũ vốn có khả năng cảm nhận cảm xúc của người khác, dường như cậu cũng nhận thấy đôi khi Sầm Chi Hành có chút chiếm hữu và khao khát kiểm soát.

Thông qua việc "quản lý lương" này, anh đã khéo léo sắp xếp được những cảm xúc không biết đặt vào đâu.

Tiền bạc đối với Sầm Chi Hành là thứ chẳng có gì quan trọng, nhưng tiền lương của Quý Vũ thì khác.

Đó là toàn bộ tài sản của nhóc còn mê tiền này, giống như Quý Vũ chủ động đưa sợi dây diều cho anh, con diều bay lên cao tới đâu đều nằm trong tầm mắt anh.

Quý Vũ không suy nghĩ nhiều như Sầm Chi Hành, cậu nói thẳng với Bạch Mẫn Mẫn, cô chỉ cảm thán một chút rồi chuyển sang chuyện khác.

Không biết từ lúc nào mà tâm trạng của Sầm Chi Hành đã tốt hơn nhiều, anh không còn tỏ ra khó chịu nữa, anh nhúng ba xiên tôm, đợi chín rồi lột vỏ cho Quý Vũ.

Quý Vũ nhìn vào bát tôm rồi lại nhìn Sầm Chi Hành, cậu khẽ lẩm bẩm: "Trẻ con."

Không biết từ lúc nào mà cuộc trò chuyện đã chuyển sang nhà họ Tưởng, khi nghe đến tên "Tưởng Thức Quân," nụ cười nơi khóe môi của Quý Vũ bất ngờ cứng lại.

Bạch Mẫn Mẫn: "Không biết là trời có mắt hay có quý nhân giúp đỡ mà sau khi cậu chuyển đi, phòng khám nhà họ Tưởng cũng bị báo

cáo buộc phải đóng cửa, Tưởng Diệu còn định lén lút mở lại nhưng dân trong thôn không thèm để ý đến ông ta nữa, sau đó bọn họ còn cùng nhau lên án, ép ông ta phải đóng cửa."

Quý Vũ vô thức nhìn Sầm Chi Hành, cậu biết "quý nhân" là người bên cạnh mình.

Bạch Mẫn Mẫn lại nói: "Hình như nhà họ Tưởng cũng đã mở chi nhánh ở Giang Thành, hôm nay tôi còn thấy nó ở đó."

Quý Vũ khẽ run lên, cậu cúi đầu ăn rau.

"Nghe nói là đến Giang Thành để nhờ cậy họ hàng... tiệm rửa xe tên là gì nhỉ?"

Trong đầu Quý Vũ hiện lên hình ảnh biển hiệu "Tiệm rửa xe anh Cường" và những chữ in trên bộ đồ làm việc của Tưởng Thức Quân.

Giờ cậu đã thấy hối hận vì đưa Sầm Chi Hành đến ăn cùng, Quý Vũ không chắc là anh có phát hiện ra sự khác lạ của mình hay không. Cậu ăn xong miếng khoai tây rồi vội vàng chuyển chủ đề.

Cậu cứ nghĩ rằng sau lần bị cậu mắng, Tưởng Thức Quân sẽ hoàn toàn biến mất nhưng mọi chuyện lại không diễn ra như Quý Vũ tưởng tượng.

Cứ khoảng một tuần một lần, Tưởng Thức Quân lại bất ngờ xuất hiện chắn đường cậu, có vài lần còn bị Vưu Tiểu Minh bắt gặp.

Quý Vũ không biết làm thế nào mà nó vào được trường, cãi vã nhiều lần mà vẫn không có tác dụng, tuần sau Tưởng Thức Quân chắc chắn sẽ lại đến trường chặn đường cậu.

Quý Vũ không chịu nổi nữa, cậu đã bí mật vào trang web chính thức của trường báo cáo tình trạng người lạ xâm nhập.

Sau đó, hệ thống bảo vệ kiểm soát ra vào trường trở nên nghiêm ngặt hơn, Tưởng Thức Quân không còn xuất hiện nữa.

Trái tim Quý Vũ nhẹ nhõm hơn một chút.

May mắn là kỳ nghỉ sắp đến, về nhà rồi là cậu sẽ không bị quấy rối nữa, Quý Vũ chỉ tập trung vào ôn tập cho kỳ thi cuối kỳ mà không lo nghĩ chuyện gì khác.

Lời tác giả:

Chỉ là khởi động thôi, Tưởng Thức Quân sắp quậy phá rồi.

Chương 68: "Tiểu Vũ"

Quý Vũ rất chú tâm vào kỳ thi cuối kỳ, mỗi tối livestream cậu đều nghỉ sớm hơn nửa tiếng, còn thường xuyên đi ngủ sớm để dậy sớm học bài.

Cậu bận rộn ôn thi, còn Sầm Chi Hành cũng bận rộn chuẩn bị cho triển lãm tranh mới, việc chọn tranh và sắp xếp phòng triển lãm đều cần anh phải giám sát kiểm tra, sáng sớm anh không thể ngủ nướng nên thức dậy cùng Quý Vũ.

Những buổi sáng có công việc cần làm thì tâm trạng của Sầm Chi Hành sẽ không quá tồi tệ, Quý Vũ chỉ cần dỗ dành một chút là được.

Quý Vũ cảm thấy rất vui khi dỗ dành anh, cả hai đều muốn như vậy, một người tình nguyện làm, một người tình nguyện nhận.

Trên đường đến studio cùng với Sầm Chi Hành, Quý Vũ luôn ôm sách chuyên ngành để học, thỉnh thoảng cậu lẩm bẩm những thuật ngữ chuyên môn bằng giọng nói mềm mại của mình nên nghe rất dễ buồn ngủ.

Nếu không phải đang lái xe thì Sầm Chi Hành cũng muốn ngủ gục tới nơi, vì thế anh hạ cửa sổ xe, châm một điếu thuốc để tỉnh táo hơn, anh lén lút mở điện thoại ghi lại một đoạn video rồi đặt tên là "Âm thanh dỗ ngủ của vợ".

Quý Vũ ngửi thấy mùi thuốc lá, cậu ngẩng đầu nhìn anh, cậu không ghét mùi thuốc lá nhưng hơi lo lắng.

"Anh, sao vậy?" Trước đây, chỉ khi nào Sầm Chi Hành không vui thì anh mới hút thuốc.

Chỉ bằng một cái nhìn là Sầm Chi Hành đã có thể nhìn thấu suy nghĩ của Quý Vũ, anh cười nói: "Không phải không vui, chỉ là hơi mệt thôi, hút thuốc cho tỉnh táo."

Một lúc sau, Sầm Chi Hành lại nói: "Giọng em khi học bài rất dễ gây buồn ngủ."

"À... vậy em sẽ nói nhỏ hơn."

"Vậy thì điếu thuốc này của anh vô ích rồi." Sầm Chi Hành đùa cợt: "Học gì thì cứ học đi."

Studio Quang Ảnh bây giờ rất lộn xộn, người đến người đi, có người dựng cảnh, có người xem tranh, âm thanh ồn ào rất nhộn nhịp.

Môi trường ồn ào truyền hết âm thanh lộn xộn vào bộ xử lý âm thanh của Quý Vũ, điều này làm tai cậu hơi đau, cậu chào Sầm Chi Hành rồi trốn vào phòng nhỏ trong văn phòng.

Đây là nơi nghỉ ngơi tạm thời của Sầm Chi Hành, lần trước anh đã kéo cậu đến đây một lần.

Phòng nghỉ có cách âm tốt, tiếng cậu lẩm bẩm không bị ai nghe thấy.

Cậu xua đi những suy nghĩ linh tinh trong đầu, tính toán thời gian rồi ôn hai chương còn lại.

Sau đó, Sầm Chi Hành mở cửa bước vào, còn mang cho cậu một phần bánh bao chiên nóng hổi.

Quý Vũ ngồi xuống thì thấp hơn một chút, má cậu vừa đủ để chạm vào eo của Sầm Chi Hành, anh ôm cậu vào lòng xoa xoa, để cậu ngẩng đầu nhìn anh.

"Anh, anh ăn chưa đó?"

Sầm Chi Hành nói dối rất tự nhiên: "Ăn rồi."

"Em tự học đi, anh làm việc xong sẽ đến tìm em nhé."

"Vâng."

Chiều trước khi đưa cậu đến trường, Sầm Chi Hành dẫn cậu ra hành lang để làm quen với vài đối tác hoặc bạn bè của anh.

Ngạc nhiên thay, dù trong phòng vẫn đông người nhưng không còn ồn ào như sáng nữa, mọi thứ đều có trật tự, không làm đau tai cậu.

Quý Vũ ngoan ngoãn theo sau Sầm Chi Hành, cậu chào hỏi mọi người, nhận được lời khen chân thành từ những người lớn tuổi.

Trước đây ở trấn Miên Trúc, cậu không bao giờ dám nghĩ đến những điều này, vì thế cả ngày hôm đó, tâm trạng của Quý Vũ rất tốt.

Nhưng tâm trạng tốt đó kết thúc vào buổi tối lúc livestream.

Bỗng nhiên, một số tài khoản ẩn danh vào phòng livestream, bắt đầu gửi tin nhắn hàng loạt, nhưng không phải lời chửi mắng, họ chỉ liên tục lặp lại những câu chuyện về cậu trong quá khứ, ví dụ như cậu từng nghèo khổ, bị điếc, bị câm, bị người trong thôn khinh thường.

Cậu không quan tâm đến việc mình có nghèo khổ hay không, những điều đó dù tốt hay xấu thì đều là quá khứ của cậu.

Quý Vũ mơ hồ đoán được rằng kịch bản này là do ai đó đứng sau thao túng— những người biết về quá khứ của cậu mà lại không ưa cậu, chắc chắn là nhà họ Tưởng.

Nhàm chán.

Quý Vũ không thèm nhìn vào màn hình nữa, cậu cúi đầu tập trung vào việc khắc gỗ trong tay.

Đến giờ, cậu nói lời tạm biệt với fan rồi tắt livestream.

Sầm Chi Hành vẫn ở trong phòng tranh, cậu lén lút nhìn vào vài lần nhưng không thể nhìn rõ anh đang vẽ gì.

Dạo gần đây Sầm Chi Hành dành phần lớn thời gian ở trong phòng tranh, cậu rất tò mò về công việc của anh.

Nhưng cậu sẽ không tự ý vào phòng tranh, trừ khi Sầm Chi Hành muốn cho cậu xem và tự mình dẫn cậu vào.

Quý Vũ tắm xong thì Sầm Chi Hành cũng đi ra, ngón tay anh dính chút sơn màu xanh lá cây.

Quý Vũ muốn ôm anh nhưng lại bị Sầm Chi Hành dùng mu bàn tay sạch đẩy nhẹ vào trán.

"Bẩn, đợi tắm xong thì anh sẽ ra ôm em cho đủ."

"Không bẩn, chỉ là sơn thôi mà."

Sầm Chi Hành liếc cậu một cái, anh không nói gì, Quý Vũ thở dài rồi quay người nằm lên giường.

Trước khi đi ngủ, cậu đổi việc học thuộc từ vựng tiếng Anh sang ôn lại kiến thức các môn chuyên ngành.

Quý Vũ tựa vào đầu giường thì thầm đọc bài, một lúc sau, cửa phòng tắm mở ra.

Cậu ngạc nhiên nhìn sang, cả hai sống chung hơn một năm nên đã hòa nhập, thích nghi với nhau, hiểu rõ những thói quen nhỏ của nhau.

Ví dụ như Sầm Chi Hành thích tắm nước ấm, mùa đông Quý Vũ sẽ điều chỉnh nhiệt độ nước cao lên cho anh; hay việc Sầm Chi Hành gội đầu vào ngày chẵn, anh tắm vào buổi tối, không thích sấy tóc, thế là Quý Vũ sẽ chuẩn bị máy sấy sẵn.

Quý Vũ hỏi: "Hôm nay sao tắm nhanh vậy?"

Sầm Chi Hành nhướng mày không nói gì, anh chỉ tiến lại gần ôm lấy cậu, hơi nước ẩm ướt và ấm áp bao lấy cậu, anh trao cho cậu một

cái ôm nhẹ nhàng.

"Không phải muốn ôm ôm sao? Ôm lâu một chút."

Quý Vũ thầm vui trong lòng nhưng vẫn giả vờ làm mặt lạnh, cậu khẽ nói: "Ò."

"Ò?" Sầm Chi Hành cúi xuống nhìn cậu đang cố nhịn cười, anh nhấc cằm cậu lên rồi nhướng mày nói: "Tiểu Vũ giở tính ngôi sao hả, vẫn không hài lòng à."

Quý Vũ ôm chặt lấy eo Sầm Chi Hành, cậu siết chặt hơn một chút rồi nhích tới, nói hết những lời trong lòng: "Có hơi đó nha, anh gần đây cứ lo vẽ tranh, không ở bên em gì cả."

Sầm Chi Hành nhíu mày, anh cắn vào xương quai xanh của Quý Vũ làm cậu đau đến mức cả người co lại, cậu vội vàng kêu: "Anh."

Sầm Chi Hành không để ý, anh cắn xong lại hôn cậu: "Tiểu Vũ không có lương tâm gì cả, chỉ mới mấy ngày bận rộn mà đã phàn nàn là không ở bên em rồi, trước đây em bận làm điêu khắc mấy ngày chẳng phải cũng không ở bên anh sao?"

"Anh, em sai rồi, thật sự sai rồi, anh à, em biết lỗi rồi."

Cắn rồi lại hôn làm cậu ngứa ngáy không chịu nổi, cậu co vai lại muốn tránh nhưng vẫn bị Sầm Chi Hành giữ lại tiếp tục.

...

...

Sau khi kỳ thi cuối kỳ kết thúc, Quý Vũ tham gia triển lãm tranh của studio Quang Ảnh, với tư cách là người nhà, việc ra vào vô cùng thuận tiện, cậu không cần phải đưa vé.

Sầm Chi Hành cần tiếp một vài khách hàng, chị Dao Dao dẫn Quý Vũ đi tham quan triển lãm.

Thật ra Quý Vũ không có khiếu nghệ thuật gì, cảm nhận nghệ thuật của cậu là do ông nội cậu đã dạy từ nhỏ, tất cả chỉ tập trung vào việc khắc gỗ, cậu lướt qua các bức tranh mà không thấy có gì đặc biệt.

Chỉ có một bức tranh khiến cậu phải dừng lại để xem.

Điểm làm bức tranh này khác biệt có lẽ là hai chùm đèn nhỏ được gắn trên khung tranh phả xuống ánh sáng ấm áp như ánh mặt trời.

Quý Vũ nhìn kỹ một lúc thì cảm thấy bức tranh này có hơi quen quen.

Chị Dao Dao hỏi cậu: "Cục cưng thích bức tranh này à?"

Dù đã nghe nhiều lần nhưng Quý Vũ vẫn chưa quen với cách gọi "cục cưng" của chị Dao Dao, thỉnh thoảng cậu cảm thấy không quen lắm.

"Thích ạ, thật ra em không hiểu mấy cái này, chỉ là nhìn vào bức tranh này thấy rất thoải mái." Quý Vũ thành thật trả lời.

"Em và ông chủ ăn ý thật đó, bức tranh này là ông chủ vẽ đấy."

"Hả? Là tranh của anh ấy sao?"

Quý Vũ xem lại một lần nữa, cuối cùng cậu mới nhớ ra, đây là rừng mơ ở trấn Miên Trúc, dưới ánh nắng trong trẻo là những quả mơ xanh mướt sắp chín.

Ở góc dưới bên phải đề tên bức tranh là "Tiểu Vũ".

Chương 69: Trường cai nghiện

Quý Vũ và chị Dao Dao đi dạo rất lâu nhưng anh Hành vẫn chưa quay lại.

Trong lúc đó, hai người gặp một số người bạn mà Sầm Chi Hành đã từng giới thiệu cho cậu, Quý Vũ tiện thể chào hỏi.

Có tiếp khách thì Sầm Chi Hành cũng chỉ ở trong phòng triển lãm, nhưng hiện giờ, dù rất nhiều người qua lại nhưng vẫn không thấy bóng dáng anh đâu.

Có gì đó không ổn.

Cậu đi quanh, thậm chí đến góc phòng triển lãm cũng không thấy Sầm Chi Hành.

Trong lòng Quý Vũ bỗng có cảm giác bất an, cậu gọi điện hai lần mà không ai nghe máy.

"Chị Dao Dao, anh ấy đi đâu rồi ạ, có thể dẫn em đi không?"

"Ừm..." Trần Dao che giấu sự bất an rất tốt, cô cố gắng bình thản nói: "Tiểu Vũ, chúng ta đi dạo thêm một chút nữa nhé, ông chủ chắc sắp về rồi."

Quý Vũ dừng lại nhìn chị một lúc rồi đột nhiên gọi: "Chị Dao Dao."

"Ừm? Sao vậy?"

"Chị Dao Dao, chị đang nói dối, mọi khi chị hay gọi em là cục cưng, nhưng vừa rồi không gọi."

Cậu ngừng lại một chút: "Rốt cuộc là anh Hành đi đâu rồi?"

Trần Dao có hơi ngạc nhiên rồi nhanh chóng lấy lại tinh thần, cô dùng giọng điệu đùa giỡn để lảng tránh: "Làm sao chị lại lừa cục cưng được chứ? Chị cũng không có gì để lừa em đâu, ông chủ chỉ đi tiếp khách thôi, có thể bọn họ đang trò chuyện hơi lâu thôi."

Nói xong, cô mới nhận ra từ ngữ không phù hợp, càng nói càng sai nên đành im lặng.

Quý Vũ cảm thấy có điều gì đó không đúng, chị Dao Dao rất kỳ lạ.

Cậu bất ngờ nhớ lại quẻ bói của "Lâm Bán Tiên" ở phố cổ, cậu càng thêm lo lắng, vừa định đi tìm người thì bỗng cảm thấy có sức nặng trên vai.

Quý Vũ quay lại thì thấy Sầm Chi Hành, lúc này cậu mới thở phào nhẹ nhõm, ngay sau đó cậu nhìn thấy một người phụ nữ đi cùng Sầm Chi Hành.

Cô ta mặc váy đen đơn giản tôn lên thân hình thon thả, tóc uốn sóng lớn, đôi mắt sáng, nụ cười xinh đẹp, môi đỏ quyến rũ.

Phong thái đầy ấn tượng, đẹp đến mê hồn.

Đây là người mà Sầm Chi Hành phải đón tiếp sao?

Có thể là vì Quý Vũ nhìn lâu quá nên cô ta khẽ nhếch môi, ánh mắt đầy vẻ trêu đùa, còn chủ động đưa tay về phía cậu.

"Nghe nói cậu tên Quý Vũ? Tôi là Khương Lị, rất vui được gặp cậu."

Nụ cười của cô ta càng thêm rạng rỡ, đôi mắt cong cong như hồ ly, cử chỉ tự nhiên duyên dáng như thể cô ta mới là chủ nhân của phòng triển lãm này.

Quý Vũ do dự một lúc rồi bắt tay lại.

"Chào cô, rất vui được gặp cô."

Sầm Chi Hành từ lúc quay lại đã không vui, biểu cảm trên mặt vẫn không thay đổi, anh khoác vai Quý Vũ dẫn vào phòng triển lãm, đồng thời dặn dò Trần Dao: "Giúp tôi tiễn cô Khương nhé."

Khương Lị nhìn quanh, hai người họ đứng ở một góc khá kín đáo, một bức tường nghệ thuật chia cắt không gian nên xung quanh khá ít người.

"Còn chưa hôn mà đã đi rồi à?" Khương Lị nói mà mặt không chút ngại ngùng, có vẻ chỉ là một câu trêu đùa bình thường: "Chỗ này lạ lẫm, không phải bác gái bảo anh chăm sóc tôi sao?"

Nghe vậy, Quý Vũ vội vàng nhìn sang Khương Lị một cái, cậu lại cảm thấy không ổn, thế là cúi đầu che giấu cảm xúc.

Cổ tay cậu hơi lạnh, Sầm Chi Hành kéo tay cậu lên, Quý Vũ nhìn một lúc, ánh sáng phản chiếu từ ống tay áo làm cậu hơi chói mắt, đó là khuy măng sét bạch kim của Sầm Chi Hành.

Sầm Chi Hành m.ơ.n tr.ớn lòng bàn tay cậu, một cử chỉ rất thân mật như thể đang dùng cách này để tạo ra khoảng cách với Khương Lị.

"Tôi đã nói rồi, không phù hợp." Sầm Chi Hành trầm giọng nói, Quý Vũ rất quen với âm điệu này, đó là dấu hiệu cho thấy anh đang không vui: "Nếu mẹ tôi muốn chăm sóc cô thì cô cứ đi tìm mẹ tôi ấy."

Thường thì anh sẽ không nói nặng lời ở nơi công cộng, nhưng Khương Lị thật sự đã chạm tới giới hạn của anh.

Rõ ràng đã hứa là không liên quan gì đến nhau nhưng đến cuối cùng lại cố tình nói những điều không đâu trước mặt Quý Vũ.

Khương Lị liếc anh một cái: "Anh đang phụ tấm lòng chân thành của bác gái đấy, con đường của các anh không dễ đi, lại không thể đăng ký kết hôn, sự nòng cháy dần dần phai nhạt, mâu thuẫn ngày càng rõ rệt... biết đâu lúc nào đó lại chia tay." Nói đến đoạn sau, Khương

Lị cố ý nói chậm lại, mắt nhìn vào không trung như thể đang suy nghĩ gì đó.

Quý Vũ im lặng lắng nghe, vài giây sau cậu đột ngột lên tiếng: "Sẽ không đâu."

Khương Lị và Sầm Chi Hành cùng lúc nhìn về phía cậu.

Quý Vũ mím môi, không biết vì sao lại có chút lo lắng, nhưng cậu vẫn kiên định nói: "Sẽ không chia tay đâu."

Khương Lị thoát khỏi dòng suy nghĩ, cô ta nheo mắt lại như một con cáo tinh quái, quan sát Quý Vũ một lượt từ đầu đến chân rồi cười nhạt: "Để tôi chờ xem."

Nửa đêm, Giang Thành bỗng trút xuống một cơn mưa to tầm tã.

Quý Vũ vẫn không thể ngủ được, cậu lấy bộ xử lý âm thanh đeo vào, tiếng mưa ngoài cửa sổ ầm ầm truyền vào đầu cậu.

Có lẽ Sầm Chi Hành vẫn chưa ngủ, hơi thở của anh đều đều nhưng không sâu.

Quý Vũ trở người quay mặt vào người đàn ông, sau đó gối lên cánh tay anh.

Cậu nhìn ra ngoài cửa sổ ban công, cơn mưa xóa nhòa ánh sáng mặt trăng, thế giới bên ngoài tối đen như mực.

Lời Khương Lị nói không sai, sự mới mẻ trong tình yêu đã qua, cuộc sống thường ngày của họ dần trở nên nhạt nhẽo.

Quý Vũ mỗi ngày lên lớp rồi tan học, sau đó về nhà livestream; Sầm Chi Hành thỉnh thoảng ở lại trong phòng vẽ hoàn thành tác phẩm, hoặc anh đến studio bàn công việc rồi lại đi công tác.

Thời gian mà hai người ngồi yên bên nhau không còn nhiều, đặc biệt là gần đây, khi Sầm Chi Hành bận rộn hơn, giao tiếp giữa hai

người ít đi rất nhiều.

Hai người hiểu nhau quá rõ, nhiều khi không cần nói, chỉ cần một ánh mắt của Sầm Chi Hành, Quý Vũ đã biết đối phương khát nước hay đói.

Sầm Chi Hành giơ tay ôm chặt lấy eo Quý Vũ, anh kéo cậu lại gần, nhắm mắt hỏi: "Vợ còn muốn nhìn anh bao lâu nữa?"

"Không nhìn anh đâu... Em đang nhìn mưa ngoài kia."

"Nói dối."

Sầm Chi Hành mở mắt nhìn cậu, tay anh vỗ nhẹ lên mông Quý Vũ.

"Anh làm gì vậy...?" Quý Vũ không tránh kịp, cậu tỏ vẻ tội nghiệp đẩy nhẹ tay anh.

Đôi mắt Sầm Chi Hành đen như bóng đêm, ánh mắt gần như có thể nhìn xuyên thấu mọi thứ, anh nói: "Không gọi là anh nữa à, sao vậy? Vẫn nghĩ đến chuyện ban ngày à?"

Sầm Chi Hành không nhắc đến tên Khương Lị, nhưng cả hai đều hiểu rõ.

Quý Vũ muốn phản bác, nhưng khi đối diện với ánh mắt đó, cậu đột nhiên cảm thấy chán nản, cậu vùi mình vào lòng Sầm Chi Hành, co ro một lúc.

"Anh à, em không ngủ được."

Sầm Chi Hành nhẹ nhàng xoa gáy Quý Vũ, lực tay anh hơi mạnh: "Ban ngày em còn chắc chắn lắm mà? Sao giờ lại dao động rồi?"

"Sẽ không chia tay đâu, chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau."

Ngày hôm sau, Quý Vũ nhận được một cuộc gọi từ số lạ, giọng nói ở đầu dây bên kia nghe có hơi lạ, phải mất một lúc Quý Vũ mới nghe

ra được.

Cậu đi đến góc phòng triển lãm: "Xin chào, xin hỏi dì tìm ai?"

"Có phải Quý Vũ đó không, trước đây dì đã ăn món ăn cháu nấu rất nhiều lần, hôm nay dì muốn mời cháu ăn cơm, cháu thấy thế nào? Có thời gian không?"

Quý Vũ lập tức nhận ra đầu dây bên kia là mẹ của Sầm Chi Hành, khi không phát bệnh, Lý Tố Phương thật sự rất hiền hậu, giọng nói khá nhẹ nhàng.

Suy nghĩ vài giây, Quý Vũ cũng đồng ý: "Được ạ."

Lý Tố Phương gửi địa chỉ và nói thêm vài câu quan tâm, Quý Vũ đáp lại từng câu một, trước khi cúp máy, đối phương bất ngờ bổ sung một câu: "Không cần nói với nhóc Sầm, tránh để nó lo lắng chuyện này chuyện kia."

Quý Vũ cảm thấy mơ hồ nhưng vẫn đáp "Vâng."

Cậu chào hỏi chị Dao Dao mấy câu rồi ra khỏi phòng triển lãm bắt taxi.

Địa chỉ không xa lắm, chỉ mất khoảng nửa tiếng đi xe, nhưng sau khi tài xế kiểm tra bản đồ thì lại nói không muốn đi vì khu đó quá vắng, sẽ không bắt được khách lượt về.

Quý Vũ có hơi lo lắng, nhưng cậu vẫn đưa thêm hai trăm tệ cho tài xế, lúc này tài xế mới đồng ý.

Xe tiến vào một khu biệt thự, trước cổng sắt màu đen vàng có hai nhân viên lễ tân đứng đón, phía trong không thể lái xe vào, tài xế chỉ có thể thả cậu xuống.

Lễ tân không hỏi gì mà trực tiếp cho cậu vào, biệt thự rộng lớn, các tòa nhà, hành lang và cây cảnh được bố trí theo lối kiến trúc độc

đáo

Một giọng nói trẻ trung chợt kéo cậu trở lại thực tại: "Thưa cậu, xin mời theo tôi."

Quý Vũ hơi ngại, cậu nhỏ giọng nói: "Vâng."

Sau khi đi qua một cây cầu nhỏ bắc ngang con suối nhân tạo, cậu nhìn thấy bóng dáng Lý Tố Phương trong một đình nghỉ giữa hồ.

Đi qua vài khúc rẽ, lễ tân dẫn cậu đến nơi, Lý Tố Phương ngồi đó, bên cạnh là Khương Lị.

Xem ra không phải chỉ mời ăn cơm mà có vẻ như muốn nói chuyện với cậu.

Nơi này khá kín đáo, xung quanh chỉ có suối nhân tạo và đàn cá bơi lượn, không có khả năng bị nghe lén.

Quý Vũ ngồi xuống ghế tròn đối diện hai người, trên bàn đã có vài món ăn, chủ yếu là đồ sống kiểu Nhật.

Cậu lướt qua một lượt rồi nhìn Khương Lị một lát, cuối cùng cậu nhìn về phía Lý Tố Phương.

"Dì, dì gọi cháu tới là muốn nói về chuyện của anh Hành đúng không?" Quý Vũ không thích vòng vo mà trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Lý Tố Phương nghe thấy cách xưng hô của cậu với Sầm Chi Hành thì theo phản xạ nhíu mày, nhưng bà vẫn cố gắng gượng cười, nhìn về phía Khương Lị rồi giới thiệu.

"Tiểu Vũ, đây là Khương Lị, đối tượng xem mắt của nhóc Sầm, lúc trước nó còn nói 'tùy ý' nhưng khi đi du lịch để lấy cảm hứng vẽ tranh, lúc quay về thì không hiểu sao lại nói không được, lúc đó dì

và chồng đều thắc mắc, giờ nghĩ lại, chắc là vì gặp được cháu rồi đúng không?"

Quý Vũ nhìn những lát cá sống trên đĩa sứ bày biện rất ngay ngắn trước mặt mà không nói gì.

Lý Tố Phương cũng không để ý, dì thấy cậu cứ nhìn mãi thì tưởng cậu thích, bà dùng đũa gắp một miếng bỏ vào bát cậu.

"Thời trung học, dì đã đăng ký cho nó lớp cai nghiện đồng tính, dì tưởng bệnh của nó gần khỏi rồi, khi lên đại học rồi đi làm... vẫn rất tốt, chỉ có hơi nổi loạn chứ không có gì sai cả. Kết quả, lần đầu tiên dì và cha nó đến thăm thì lại thấy cháu ở trong nhà."

Quý Vũ chợt ngẩn người, cậu nhớ lại khung cảnh hỗn loạn hôm ấy, những ký ức khác không rõ ràng, cậu chỉ nhớ rõ vết máu kéo dài từ xương lông mày trái đến khóe mắt của Sầm Chi Hành.

Lý Tố Phương tiếp tục nói: "Tiểu Vũ, dì biết cháu là đứa trẻ tốt, cháu rất ngoan, nấu ăn lại ngon, cháu không phải vì tiền của nó, có thể cháu thật sự thích nó. Nhưng không được, dì tuyệt đối không cho phép con trai dì là người đồng tính."

"Dì có thể gửi cháu ra nước ngoài, học ở trường đại học tốt, dì sẽ lo toàn bộ chi phí cho cháu, cháu còn trẻ, có thể tìm được chàng trai phù hợp với cháu hơn, được không?"

Quý Vũ im lặng, cậu vẫn nhìn đĩa cá sống trước mặt, cá hồi thịt mềm tươi mới, nhưng cậu lại cảm thấy buồn nôn, giống như nhìn một miếng mỡ béo ngậy vậy.

Lý Tố Phương không biết sở thích của cậu nên bà dùng đũa chung gắp vài miếng cá bỏ vào bát của cậu.

"Cá hồi mới vận chuyển từ bờ biển vào, đây là phần bụng cá vừa được đầu bếp thái lát, rất tươi, ăn thử đi."

Quý Vũ không động đũa, cậu đột nhiên ngẩng đầu hỏi: "Lớp cai nghiện là gì?"

"Cháu có hứng thú với cái này à? Đó là một trường nội trú, các khóa học ở đó là để chữa bệnh."

Thật sự thần kỳ như vậy à?

Cậu biết rằng đồng tính không phải là bệnh, chỉ là thích một người thôi, thật sự chữa được à? Giống như cai thuốc lá sao?

Lý Tố Phương đang đợi câu trả lời từ cậu, nhưng lúc này lễ tân chạy lại rồi thì thầm vài câu bên tai bà, Lý Tố Phương lập tức cho phép cậu rời đi, trước khi ra về còn bảo cậu ăn hết cá hồi.

Quý Vũ nghiến răng, cố gắng kiềm chế sự buồn nôn mà ăn từng miếng cá hồi, nó trơn và ngấy, như nhai mỡ béo vậy.

Ra khỏi đình nghỉ, Lý Tố Phương bảo Khương Lị tiễn cậu: "Tiểu Vũ, dì đợi câu trả lời của cháu."

Khương Lị có vẻ quen thuộc với khu vực quanh co này hơn cả lễ tân, cô ta đẩy lễ tân đi rồi bất ngờ nói: "Cậu biết Dương Vĩnh Tín không?"

Quý Vũ ngơ ngác lắc đầu: "Là tên người à?"

"Ừm." biểu cảm Khương Lị không hề thoải mái: "Ông ta từng mở trường cai nghiện trực tuyến, hiệu trưởng của trường cai nghiện đồng tính cũng học từ ông ta mà ra, thủ đoạn rất giống nhau."

"Có ý gì..."

Những gì cậu nghe được đã vượt xa nhận thức của cậu, Khương Lị dùng từ "thủ đoạn", có vẻ như không giống những khóa học đơn giản mà Lý Tố Phương đã nói.

"Trường cai nghiện không có giáo viên, chỉ có giáo quan, lời lẽ mỉa mai chỉ là chuyện nhỏ, bạo lực đánh đập, thậm chí có thể dùng dụng cụ hỗ trợ, vào đó rồi thì không được coi là người, bị hành hạ đến khi phải khuất phục, đó chính là trường cai nghiện."

Chương 70: "Đừng gọi anh."

Khương Lị vừa tiễn Quý Vũ ra khỏi biệt thự thì xe của Sầm Chi Hành đã đến, hai người nhìn nhau cách một con đường mà Khương Lị đã nhận rõ ánh mắt đầy lửa giận của đối phương.

Cô ta không thể gánh nổi cái giá khi gây sự với Sầm Chi Hành, môi cô ta mím chặt, cuối cùng phải nhượng bộ.

"Không liên quan gì đến tôi, là dì gọi Quý Vũ đến, tôi không biết gì cả." Cô ta giải thích.

Quý Vũ vừa mới nôn xong, cậu cầm chai nước khoáng trong tay, hai mắt đỏ hoe, phản ứng hơi chậm, sau vài giây mới bắt đầu đi về phía Sầm Chi Hành.

Sầm Chi Hành đưa tay qua ôm lấy cậu, Quý Vũ đột nhiên không kiềm chế được, cậu nhỏ giọng gọi "Anh", trán cậu tựa vào vai anh một lúc.

Sầm Chi Hành vỗ nhẹ vào lưng cậu, vuốt nhẹ từ sau gáy xuống sống lưng: "Tiểu Vũ ngoan, chúng ta về nhà rồi nói chuyện."

Đầu óc rối bời vì tiếp nhận quá nhiều thông tin, Quý Vũ khó lòng sắp xếp lại mọi thứ trong đầu.

Cậu ngẩn ngơ đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nơi cảnh vật phía sau dần khuất xa, trong miệng như còn vương lại vị cá hồi nhầy nhụa ban nãy.

Trước đây khi ăn hải sản, cậu không có phản ứng mạnh như vậy, nhưng hôm nay, cảm giác ghê tởm trong cơ thể cứ tuôn trào ra ngoài như suối.

Cậu cứ liên tục uống nước, chẳng mấy chốc mà chai nước đã cạn, Sầm Chi Hành luôn để ý đến hành động của cậu, khi Quý Vũ vừa đặt

chai nước xuống, anh lập tức đưa chai nước mới cho cậu.

Quý Vũ nhìn theo nhãn chai, cậu ngước mắt lên nhìn anh, sau một lúc nhìn nhau, cậu im lặng nhận lấy, Sầm Chi Hành cũng không hỏi gì, trong xe chỉ còn lại tiếng ồn trắng của điều hòa.

Một lúc sau, Quý Vũ lấy điện thoại ra bắt đầu tìm kiếm "Trường cai nghiện", Khương Lị không nói dối, sự thật còn tăm tối, tàn nhẫn hơn những gì cô ta nói.

Quý Vũ càng xem sắc mặt càng tệ, cho đến khi Sầm Chi Hành gọi cậu xuống xe mới kéo cậu về với thực tại.

Tiếng sủa của Đại Hoàng vang lên, nó vụt chạy tới, lấy đầu dụi vào tay cậu, Quý Vũ miễn cưỡng mỉm cười xoa đầu nó.

Trời đã tối, bụng Quý Vũ bắt đầu phát ra tiếng kêu nhỏ, Sầm Chi Hành ôm cậu vào nhà, anh trực tiếp vào bếp, buộc tạp dề vào rồi hỏi: "Hôm trước món canh cừu anh nấu còn dư, anh nấu cho em một bát mì được không?"

Quý Vũ không muốn xa Sầm Chi Hành, cậu dính lấy anh không rời, uể oải nói: "Làm món đơn giản thôi."

"Vậy nấu một ít hoành thánh nhỏ nhé?" Sầm Chi Hành nhìn sắc mặt Quý Vũ, thấy cậu gật đầu thì anh mới ôm cậu đi lấy hoành thánh đông lạnh trong tủ lạnh.

Quý Vũ dính lấy anh, từng bước theo sau anh. Sầm Chi Hành đợi nước trong nồi sôi rồi cho hoành thánh vào, tay trái anh cầm muôi khuấy đều, tay phải còn ôm lấy Quý Vũ, nhẹ nhàng xoa tai cậu.

Nước trong nồi sôi lục bục, hai người tựa vào nhau đợi hoành thánh chín.

Sầm Chi Hành múc cho mỗi người một bát rồi đặt lên bàn, sau đó anh gỡ sợi dây đỏ trên cổ tay Quý Vũ ra, cũng tháo cả dây buộc tóc

rồi dẫn cậu đi rửa tay.

Tay Quý Vũ nhỏ hơn anh một chút, đầu ngón tay có vết chai do cầm dao khắc lâu ngày nhưng lòng bàn tay lại rất mềm.

Sầm Chi Hành bôi xà phòng lên rồi nắm chặt tay Quý Vũ, anh xoa lòng bàn tay cậu đến tận khi tay cậu ấm lên mới xả nước.

"Anh."

"Hửm?"

Sầm Chi Hành đợi một lúc mà Quý Vũ vẫn không nói gì, anh cứ thế dẫn cậu quay lại bàn ăn.

Vừa mới nôn xong nên Quý Vũ không có cảm giác thèm ăn, cậu ăn hai miếng rồi đặt muỗng xuống, Quý Vũ ngồi chống cằm nhìn anh ăn.

"Anh." Cậu lại gọi.

Sầm Chi Hành nhanh chóng đặt muỗng xuống, anh ngẩng đầu nhìn cậu, động tác hệt như anh đang đợi cậu tiếp tục gọi mình.

"Anh đây." Ánh mắt lạnh lẽo của Sầm Chi Hành dưới ánh đèn ấm áp chứa đầy sự dịu dàng.

"Anh, anh đừng nhìn em, anh lo ăn đi."

Sầm Chi Hành có hơi bất lực nhưng vẫn ngoan ngoãn cầm muỗng ăn hoành thánh.

Quý Vũ đợi Sầm Chi Hành ăn xong mới hỏi.

"Anh, trường cai nghiện..." Câu hỏi khó mở lời, Quý Vũ nghẹn ngào một chút mới cất lời: "Anh đã từng đi chưa?"

Sầm Chi Hành hơi rũ mắt xuống, Quý Vũ không nhìn rõ cảm xúc trong mắt anh, nhưng đôi mày nhíu chặt đã thể hiện rõ, giọng nói chứa đầy sự khinh bỉ không thể che giấu:

"Chính bà ấy đã đưa anh vào đó, bà luôn tin rằng đó là một căn bệnh, thật nực cười phải không?"

Quý Vũ đưa tay ra, nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay anh.

"Vậy ở trong đó... anh, có đau không?" Cậu run run hỏi.

Sầm Chi Hành nắm lại tay cậu vuốt nhẹ, ánh mắt anh rơi vào không trung: "Chuyện hồi nhỏ thôi, dù có đau thì cũng đã quên rồi."

Quý Vũ nhận ra Sầm Chi Hành đang nói dối, anh nói dối quá vụng về, quá gượng gạo.

Quý Vũ nghẹn ngào, cậu hít một hơi thật sâu, tầm mắt dần mờ đi.

Cậu quay đầu lấy khăn ăn lau nước mắt, Sầm Chi Hành đi qua nhận lấy, anh nâng mặt cậu lên lau, nhưng càng lau lại càng nhiều nước mắt.

"Sao lại khóc nữa rồi? Là anh vào đó, không phải em mà." Sầm Chi Hành cố tỏ vẻ nhẹ nhàng.

Nhớ lại những hình ảnh cậu tìm thấy trên Baidu, nước mắt Quý Vũ lại tuôn trào như chuỗi ngọc bị đứt dây.

"Em thà rằng em vào đó, anh..., lúc đó chắc chắn anh rất đau."

Nước mắt làm mờ tầm nhìn, cậu không nhìn rõ vẻ mặt của Sầm Chi Hành, chỉ biết anh ôm cậu ra khỏi ghế, một tiếng thở dài nhẹ vang lên bên tai.

"Đừng nói mấy lời ngốc nghếch như thế, đừng khóc nữa." Sầm Chi Hành dùng tay phải đỡ đùi cậu, tay trái rảnh rỗi lau nước mắt ở khóe mắt Quý Vũ.

"Còn khóc nữa à? Lại đây hôn một cái, hôn một cái là không đau nữa."

Mắt Quý Vũ gần như bị nước mắt che phủ, trông thật tội nghiệp, nhưng cậu rất nghe lời, cậu hít mũi rồi tiến lại gần hôn anh, nụ hôn hơi lệch một chút, cậu hôn nhẹ vào khóe môi anh, giống như con vật nhỏ chạm mũi ướt vào vậy.

Ăn xong mà tắm thì không tốt lắm, Sầm Chi Hành ôm Quý Vũ đi dạo một vòng ngoài ban công.

Đêm hè không lạnh lắm, ôm lâu thì cả hai đều toát mồ hôi nên hơi dính dấp vào nhau, nhưng Quý Vũ vẫn không chịu buông tay.

Gió đêm mát mẻ, bầu trời sao sáng lấp lánh sau cơn mưa lớn, Quý Vũ nhìn chằm chằm vào đó một lúc rồi đột nhiên lên tiếng: "Anh, dì muốn chúng ta chia tay." Dù sao sớm hay muộn gì cũng phải nói ra.

Sầm Chi Hành không bất ngờ lắm, anh chỉ tò mò về câu trả lời của Quý Vũ: "Thế em nói gì?"

"Trước đây cũng đã có vài lần nhưng em đều bác bỏ. Chỉ là lần này... em không biết phải nói thế nào, trong lòng rối bời, em lo lắng rất nhiều thứ, em sợ dì lại đưa anh vào trường cai nghiện." Mí mắt Quý Vũ khẽ run rẩy.

Sầm Chi Hành bật cười, anh ôm Quý Vũ rồi nâng cậu lên một chút, Quý Vũ hoảng hốt ôm chặt anh hơn.

"Không đâu, bây giờ anh có thể tự quyết định cuộc đời mình, sẽ không để mình rơi vào hoàn cảnh như năm xưa nữa."

Quý Vũ dựa vào vai anh im lặng một lúc, rồi nói ra nỗi lo thứ hai: "Anh, chúng ta thật sự sẽ ở bên nhau mãi mãi sao? Mãi mãi là bao lâu, anh có chán em giữa chừng không..."

Quý Vũ sợ tình cảm của họ sẽ dần phai nhạt theo thời gian, sợ những chuyện vụn vặt sẽ làm tì.nh yêu dần tan biến.

Tình yêu của người mẹ dành cho cậu cũng đã biến mất như vậy... có lẽ so sánh không đúng nhưng sự thật là như vậy.

Trước khi lên 6, cậu không bao giờ nghi ngờ tình yêu của mẹ dành cho mình, nhưng sau khi cậu bị mất thính giác, rồi cha lại ra ngoài làm việc mà qua đời, nhà chỉ còn lại cậu với mẹ và ông nội.

Ban đầu, mẹ đối xử với cậu chẳng khác gì lúc trước, vẫn dịu dàng vỗ về khi cậu bị ác mộng, nhưng rốt cuộc là từ khi nào...

Quý Vũ không thể nói rõ thời gian, chỉ biết qua từng ngày từng tháng, mẹ không còn đối xử dịu dàng với cậu nữa, có một đêm mẹ khóc rồi mắng cậu vì chuyện cha cậu, sau đó bà mang hành lý rời đi.

Trải nghiệm tuổi thơ có ảnh hưởng rất lớn đến việc hình thành nhân cách, Quý Vũ không kiềm được mà nghĩ đến đoạn sách chuyên ngành đã học.

Vết thương ẩn sâu trong tiềm thức làm cậu luôn có thái độ tiêu cực khi xây dựng các mối quan hệ thân mật, cậu sợ không ai yêu mình, cũng sợ có người yêu mình.

Cậu cực kỳ tin tưởng Sầm Chi Hành nhưng cậu cũng vô cùng lo lắng.

Cậu chỉ có một thân một mình đi theo Sầm Chi Hành đến Giang Thành, như một nhánh cây không gốc, vừa mong đợi ánh sáng, mưa rơi, vừa sợ gió bão sẽ quật đổ mình.

Những lo âu vô hình mà cậu không nhận ra đã dần dần lộ ra trong cuộc sống, Sầm Chi Hành nhận ra một phần, vì thế bắt đầu giúp cậu xây dựng gốc rễ, dẫn cậu đi tham quan nhiều nơi ở Giang Thành, giới thiệu bạn bè và đồng nghiệp của anh cho Quý Vũ...

Tiếc là khi gốc rễ chưa phát triển hoàn thiện thì nỗi bất an trong lòng Quý Vũ lại bị phóng đại gấp bội vì những chuyện mấy ngày nay.

Sầm Chi Hành nhìn cậu lâu một lúc, anh không nói gì, chỉ thở dài rồi ôm cậu quay lại phòng, thả cậu lên giường.

Quý Vũ hơi choáng váng, trong lúc ngơ ngác, cổ tay cậu bị kéo cao lên đ.ỉnh đầu, cằm bị ép phải ngẩng lên.

Sầm Chi Hành hôn mạnh vào miệng cậu.

Không biết là ai bắt đầu trước, mùi máu tanh dần lan ra, Quý Vũ không thể thở được, tay cậu bị Sầm Chi Hành giữ chặt lấy.

Anh quá mạnh, Sầm Chi Hành cạy mở hàm răng cậu chiếm hết không khí, Quý Vũ gần như không thể thở được nữa.

Trước khi bị cướp hết không khí, cậu nhanh chóng nghiêng đầu hít một hơi thật mạnh, cậu vội vàng gọi "Anh"!

Sầm Chi Hành ngừng lại, anh chống tay lên giường, mặt không biểu cảm nhìn cậu, ngón tay nhẹ nhàng lướt qua môi dưới đỏ ửng đang sưng tấy rướm máu.

"Còn muốn nói mấy câu linh tinh nữa không? Tối nay chắc chắn em không kêu nổi nữa đâu."

Quý Vũ cứng người lại, cậu không nghi ngờ năng lực của Sầm Chi Hành, trước đây anh luôn chú ý đến cảm nhận của cậu, lúc nào cũng biết giữ chừng mực.

Sau một lúc đờ đẫn, cậu mới chợt nhận ra câu "linh tinh" mà Sầm Chi Hành nhắc tới là đang nói câu hỏi vừa rồi của cậu.

Nghĩ kỹ lại thì đúng là hơi tổn thương thật, rõ ràng là giữa họ gần như không có tranh cãi gì, mỗi ngày bên nhau đều rất yêu thương, hòa thuận, vậy mà cậu lại nghi ngờ về tương lai của cả hai.

Quý Vũ chủ động kéo áo Sầm Chi Hành, mắt cậu đẫm lệ, chẳng mấy chốc lại ầng ậng nước mắt: "Anh... em sai rồi... chỉ là hôm nay em quá sợ hãi mà thôi..."

Biểu cảm lạnh lùng của Sầm Chi Hành không thể giữ lâu, anh nhẹ nhàng v.uốt ve má cậu: "Sao dễ khóc thế này, dọa một chút là đã rơi nước mắt rồi."

"Vậy anh đừng dọa em nữa." Giọng Quý Vũ nhỏ nhẹ, mi mắt run run vài cái, suýt nữa là không kìm nổi nước mắt.

Sầm Chi Hành thật sự sợ rồi, anh ôm cậu, dỗ dành cậu đi vào phòng tắm.

Quý Vũ không nhận ra điều gì khác thường, Sầm Chi Hành điều chỉnh nước ấm, bắt đầu cho nước vào bồn tắm.

Quý Vũ không thích tắm bồn, nhưng Sầm Chi Hành lại thích, cậu tưởng đối phương muốn tắm nên chuẩn bị ra ngoài, nhưng sau vài lần vật lộn thì Sầm Chi Hành vẫn ôm chặt cậu, đặt cậu ngồi lên bồn rửa mặt, từng nút áo của cậu bị tháo ra.

Quý Vũ ngây người một lúc, khuôn mặt đỏ bừng, cậu nhẹ nhàng gọi một tiếng "Anh".

Sầm Chi Hành nhướng mày nhìn cậu không nói gì.

Quý Vũ lại gọi một tiếng "Anh".

Sầm Chi Hành hôn nhẹ vào khóe mắt đỏ hoe của cậu nhưng không phải để an ủi.

"Đừng gọi anh, để chút nữa còn có sức gọi tiếp."

Chương 71: "Anh xấu xa."

Quý Vũ đã từng xem ở đâu đó đoạn video ngắn nói rằng những lời ngọt ngào của đàn ông trong và sau khi ân ái đều không đáng tin, nhưng hình như cậu đã quên mất rồi.

Cậu mệt đến mức chỉ muốn ngủ ngay nhưng vẫn cố gắng mở mắt nhìn Sầm Chi Hành.

Sầm Chi Hành cúi xuống, hôn lên nốt ruồi nhạt màu trên chóp mũi cậu: "Vợ yêu đang nhìn gì thế?"

"Những gì anh vừa nói có tính không?" Quý Vũ mơ màng hỏi.

Sầm Chi Hành sững lại vài giây, như hiểu được ý của Quý Vũ, đôi mắt hẹp dài nguy hiểm nhìn cậu: "Chẳng lẽ còn chưa đủ sao?"

Vốn dĩ Quý Vũ đang lơ mơ sắp ngủ, nhìn khẩu hình anh nói thì bỗng chốc tỉnh táo hơn hẳn: "Anh... anh đừng nói bậy... Ưm..." Giọng nói cậu khàn đặc, tất cả đều là lỗi của Sầm Chi Hành.

Cổ đột nhiên đau nhói, Sầm Chi Hành không chút nương tay mà cắn cậu, để lại trên đó một dấu răng rõ rệt.

Sầm Chi Hành lấy bộ xử lý âm thanh trên đầu giường đeo cho cậu, giọng nói dịu dàng vang lên trong đầu cậu:

"Vợ ơi, anh yêu em~"

"Chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau."

"..."

Sầm Chi Hành lặp lại những lời ngọt ngào vừa nãy, làm tai Quý Vũ đỏ bừng. Cậu rúc vào lòng người đàn ông, tìm một vị trí thoải mái để gối đầu lên đó.

Cơn buồn ngủ ập đến, Quý Vũ vốn rất mệt nên chẳng mấy chốc cậu đã chìm sâu vào giấc ngủ.

Sầm Chi Hành nhẹ nhàng vuốt tóc cậu, anh trầm giọng nói: "Chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau, mãi mãi là mãi mãi, chúng ta sẽ không bao giờ chán nhau đâu."

Tim Quý Vũ khẽ rung lên, cậu biết Sầm Chi Hành đang trả lời câu hỏi tối qua của mình... Nhưng mi mắt cậu nặng trĩu, dù có cố gắng đến mấy nhưng vẫn không mở ra được.

Sầm Chi Hành nhẹ nhàng tháo bộ xử lý âm thanh ra để Quý Vũ hoàn toàn chìm vào giấc ngủ.

Cậu thật sự quá mệt mỏi... tất cả đều tại Sầm Chi Hành...

Trong mơ, cậu lại mơ thấy Sầm Chi Hành.

Giấc mơ ban đầu mang sắc thái ấm áp, nhẹ nhàng. Hai người cùng nhau trở về rừng mơ ở trấn Miên Trúc hái quả. Trời trong mây trắng, rượu mơ vừa ủ thơm ngọt.

Cậu uống say rồi ngã vào vòng tay mềm mại như bông. Nhưng chỉ trong chớp mắt, thế giới bỗng chốc tối sầm, mây đen che lấp mặt trời, cơn mưa lớn bất ngờ ập đến.

Chẳng kịp tìm nơi trú mưa, cơn bão dữ dội cuốn trôi tất cả. Những cây mơ bị gió quật ngã nghiêng, còn bọn họ thì rơi xuống mặt biển lạnh giá.

Trên biển, sóng gió càng thêm khắc nghiệt. Không có thuyền cứu hộ, không có bè gỗ, cậu không biết bơi, là Sầm Chi Hành cố nâng cậu lên nhưng tất cả chỉ như muối bỏ bể...

Trước khi bản thân bị ngạt thở, cậu giật mình tỉnh giấc.

Trước mắt cậu là gương mặt phóng đại của Sầm Chi Hành. Đôi mắt người đàn ông phức tạp, vừa xót xa, lo lắng, lại vừa áy náy, hối hận.

Quý Vũ định giơ tay dụi mắt, nhưng toàn thân đau nhức đến mức không thể nhúc nhích nổi. Nhìn sang bên cạnh, cậu thấy tay trái mình đang cắm kim truyền dịch.

Rõ ràng là đang ở nhà, nhưng đầu giường lại dựng giá treo truyền dịch.

Cậu mấp máy môi, nhưng chẳng phát ra âm thanh nào. Sầm Chi Hành đưa ly nước ấm có ống hút tới. Quý Vũ nhấp một ngụm, cổ họng mới đỡ hơn một chút.

"Anh... em bị sao vậy?"

Sầm Chi Hành đáp: "Xin lỗi, tối qua có hơi quá sức. Nửa đêm em bị sốt."

"À..." Quý Vũ ngẩn người nhìn anh, hóa ra là vì lý do này. Cậu ngượng ngùng rụt nửa khuôn mặt vào chăn.

Cậu nhìn trần nhà một hồi rồi chợt nhớ ra: "Anh, buổi triển lãm tranh của anh thì sao?"

"Không sao đâu, hôm nay không có việc gì quan trọng, anh qua đó cho có mặt thôi."

"Ồ." Quý Vũ thở phào nhẹ nhõm.

Cậu không nhớ rõ những gì xảy ra trong mơ, nhưng cảm giác bất an vẫn còn đó, nó cứ khiến cậu thấy bồn chồn.

"Anh, anh nằm với em một lát được không?"

Dĩ nhiên là Sầm Chi Hành không từ chối, anh vòng qua phía bên tay phải không cắm kim của cậu để lên giường rồi cẩn thận ôm lấy eo cậu.

"Có đau không?"

"Một chút."

Hôm qua làm quá nhiều lần, không chỉ mông đau, lưng đau, mà đầu gối cũng đau.

Bồn tắm quá trơn, cậu không thể bám hay quỳ vững nên bị va đập mấy lần, anh tiến vào rất sâu, làm cậu đau đến mức suýt khóc.

Sau đó, Sầm Chi Hành thấy Quý Vũ thật sự không chịu nổi nữa mới đổi tư thế, giúp cậu đỡ hơn một chút.

Khi Quý Vũ đã mệt đến mức không chịu nổi, Sầm Chi Hành vẫn chưa chịu dừng, anh bế cậu trở lại giường, tiếp tục làm thêm vài lần.

Giọng cậu khàn đặc, về sau gần như không thể phát ra tiếng, chỉ có thể khẽ r.ên r.ỉ. Lần này, Quý Vũ đã thấm thía cảm giác "muốn gọi cũng không gọi được".

Chỉ nghĩ lại thôi cũng đủ khiến cả người cậu nóng bừng. Quý Vũ không còn tâm trí nghĩ về cơn ác mộng tối qua nữa, cậu nhỏ giọng mắng: "Đáng ghét, anh xấu xa."

Sầm Chi Hành bật cười, hai câu mắng này lại khiến lòng anh thỏa mãn, Quý Vũ đúng là rất ngoan ngoãn.

Anh nâng mặt Quý Vũ lên rồi hôn lên đuôi mắt, men theo sống mũi, gò má tới môi. Đôi môi cậu trông thật tội nghiệp, còn bị cắn rách một chút, chỗ vết thương đóng vảy đỏ sẫm trông rất nổi bật.

"Vợ yêu vất vả rồi." Sầm Chi Hành ghé sát tai cậu thì thầm, đồng thời luồn tay vào lớp áo nhẹ nhàng xoa eo cho cậu.

"Anh không biết xấu hổ à!" Quý Vũ một tay đẩy anh ra, cậu đỏ mặt nói: "Đồ tồi!"

Sầm Chi Hành vẫn mỉm cười, anh thuận theo lực đẩy của cậu mà lùi lại một chút, anh dịu dàng dỗ dành: "Anh sai rồi, anh là đồ tồi."

Lúc nước truyền gần hết, Sầm Chi Hành lấy điện thoại nhắn tin cho ai đó. Chẳng bao lâu sau, có người tới gõ cửa.

Sầm Chi Hành kéo kín chăn cho Quý Vũ, xác nhận đã đắp chăn cẩn thận rồi mới cất tiếng: "Vào đi."

Một người đàn ông trung niên xách theo hộp thuốc bước vào, nhìn thấy hai người nằm trên giường cũng không tỏ ra bất ngờ, khuôn mặt ông ấy rất điềm tĩnh. Ông ấy tháo kim truyền rồi đặt thuốc đã chuẩn bị sẵn lên tủ đầu giường.

"Hộp trắng uống ngày ba lần, sáng, trưa, tối, mỗi lần hai viên, uống sau ăn. Hộp đỏ uống hai lần, sáng và tối, mỗi lần một viên, uống sau ăn. Uống trong ba ngày, nếu vẫn còn sốt nhẹ hoặc khó chịu thì liên lạc với tôi. Thông tin cụ thể cũng có ghi trên hộp thuốc."

Sầm Chi Hành "ừ" một tiếng, sau đó bảo ông ấy thu dọn rời đi.

Trong suốt cả quá trình Quý Vũ đều vùi nửa khuôn mặt vào chăn. Chỉ khi người kia dọn xong giá treo truyền dịch và rời đi thì cậu mới thở phào nhẹ nhõm rồi ló đầu ra hít thở không khí trong lành.

Dưới lớp chăn, Sầm Chi Hành vẫn đang giữ miếng bông trên mu bàn tay trái cậu. Quý Vũ hơi cử động, cậu nói: "Xong rồi, chắc không chảy máu nữa đâu."

"Đợi thêm một chút nữa, em cứ ngủ đi."

Quý Vũ khẽ hừ một tiếng, cậu rúc lại gần hơn gối đầu lên cánh tay người đàn ông rồi nhắm mắt lại.

Cậu thật sự rất buồn ngủ. Chỉ trong chốc lát cậu đã ngủ thiếp đi, lúc tỉnh dậy thì trời đã sang chiều.

Thấy Sầm Chi Hành không ở bên cạnh. Quý Vũ ngồi dậy một lúc thì phát hiện việc massage sáng nay đã có hiệu quả, giờ thắt lưng cậu không còn đau nhức như buổi sáng nữa.

Cậu xỏ dép đi rửa mặt, đúng lúc bước xuống tầng thì thấy Sầm Chi Hành vừa xách túi nguyên liệu nấu ăn về. Nhìn thấy cậu, người đàn ông lập tức đặt đồ xuống, sau đó ôm lấy cậu.

"Vợ dậy rồi à?"

Quý Vũ nhìn qua vai Sầm Chi Hành, thấy đống nguyên liệu mà anh mua, cậu hỏi: "Mua gì vậy?"

"Mua gà về hầm canh cho em, em bệnh rồi nên phải bồi bổ."

Quý Vũ có hơi thiếu sức sống, cậu tựa trán lên vai anh gật đầu qua loa: "Đợi lát nữa hầm xong thì anh qua ôm em một cái, lưng em đau."

Sầm Chi Hành mỉm cười, anh hôn lên vành tai của vợ: "Được."

Quý Vũ ngồi trong phòng khách ôm gối xem "Chuyện tình sau núi".

Đây đã là lần thứ ba cậu xem bộ phim này rồi, nên cậu nhớ rất rõ các tình tiết trong phim. Cậu hờ hững xem phim, thỉnh thoảng lại liếc nhìn bóng dáng Sầm Chi Hành bận rộn trong bếp.

Khoảng nửa tiếng sau, Sầm Chi Hành tháo tạp dề, anh rửa tay rồi bước lại gần.

Quý Vũ tự nhiên nhường một chỗ cho anh, chờ anh ngồi xuống ôm lấy mình.

Cậu tìm một vị trí thoải mái trong lòng Sầm Chi Hành rồi nằm sấp xuống để mặc anh xoa bóp thắt lưng. Trong bếp, hương thơm ngào ngạt của canh gà lan tỏa, trên màn hình, những lời thoại khi thì nhẹ nhàng, khi thì cao trào...

Trong khoảnh khắc này, Quý Vũ cảm thấy hạnh phúc chính là như vậy.

Lời tác giả:

Tiểu Vũ đúng là biết làm nũng~

Chương 72: "Không đúng đắn."

Triển lãm tranh kéo dài năm ngày, từ việc xem tranh, mua bán đến vô số công việc hậu kỳ, những việc liên quan đến các mối quan hệ và giao dịch tài chính đều không thể làm qua loa được.

Trong những ngày đó, Quý Vũ luôn đi theo Sầm Chi Hành đến studio làm việc, cậu giúp anh thu dọn tranh, pha cà phê, làm một vài việc lặt vặt.

Dù đôi mắt của Sầm Chi Hành che giấu sự mệt mỏi rất giỏi, người ngoài khó nhận ra, nhưng Quý Vũ thì lại có thể thấy rõ.

Đến trưa, Sầm Chi Hành mới tạm rảnh rỗi, anh dắt Quý Vũ về văn phòng nghỉ ngơi.

Sầm Chi Hành khóa cửa lại, sau đó tiện tay ôm lấy eo Quý Vũ, kéo cậu vào lòng ôm chặt lấy cậu.

Quý Vũ đặt tay lên lưng anh nhẹ nhàng vỗ: "Anh."

"Ừm." Sầm Chi Hành khẽ cọ môi vào vành tai Quý Vũ, anh thì thầm: "Ôm một lát để sạc pin."

Quý Vũ ngẩn người vài giây mới hiểu ý anh nói "sạc pin" là gì.

Sầm Chi Hành vốn không thích những giao tiếp xã giao rườm rà. Có người muốn nhân cơ hội triển lãm tranh để kết nối với nhà họ Sầm, phải đối phó hết người này đến người khác rất tốn sức.

"Xong việc đợt này thì mình đi ngắm biển nhé?" Anh nói, thiên nhiên luôn đẹp hơn xã hội đầy d.ục v.ọ.ng, có thể giúp mắt được nghỉ ngơi.

Quý Vũ từ tốn vuốt lưng anh: "Vâng."

Quý Vũ lật xem tạp chí địa lý, cậu bị cuốn hút bởi phong cảnh của hồ Thanh Hải, cậu hào hứng kể với Sầm Chi Hành.

Đối với anh, hồ hay biển đều như nhau. Sầm Chi Hành tìm hiểu thông tin về hồ Thanh Hải, sau đó đặt vé máy bay ngay trong đêm để đi vào ngày hôm sau.

Lúc lên máy bay, tai Quý Vũ lại bị ù như lần trước. Cậu làm theo cách tiếp viên chỉ, há miệng một lúc lâu mới đỡ hơn. Khi cậu quay sang thì bắt gặp gương mặt cố nhịn cười của Sầm Chi Hành.

"Anh..." Cậu còn chưa kịp gọi là đã bị hôn một cái.

Đang ở nơi công cộng thế này nên tim Quý Vũ lập tức đập loạn, cậu vội vàng liếc nhìn xung quanh, thấy không ai để ý mới thở phào nhẹ nhõm.

"Anh đừng trêu em."

Sầm Chi Hành cười cười xoa đầu cậu.

Hồ Thanh Hải nằm ở vị trí cao so với mặt nước biển nên dù đang là giữa hè nhưng nhiệt độ cũng chỉ khoảng mười mấy độ, vừa xuống máy bay đã thấy lạnh buốt.

May mà đã chuẩn bị trước, Sầm Chi Hành lấy áo khoác dày ra mặc cho Quý Vũ.

Quý Vũ chui đầu qua mũ áo cười ngây ngô với anh.

Cả hai chọn một nhà nghỉ gần hồ, căn phòng có giường lớn với tầm nhìn toàn cảnh cần phải đặt trước từ sớm. Vì thế Sầm Chi Hành phải trả thêm gấp mấy lần giá mới đặt được vào phút chót.

Cái giá này đổi lại một góc nhìn tuyệt vời: ngoài cửa sổ là đồng cỏ và núi cao, xa hơn là mặt hồ xanh ngắt, bình minh hay hoàng hôn đều rực rỡ như được dát vàng, ánh sáng lấp lánh khắp nơi.

Quý Vũ dậy rất sớm, cậu hào hứng muốn xuất phát. Sầm Chi Hành bị đánh thức, anh không còn cách nào khác đành dậy rửa mặt rồi lôi Quý Vũ lại bôi kem chống nắng từ đầu đến chân.

Quý Vũ không thích bôi kem chống nắng, hồi đi quân sự cũng vậy, đều do Sầm Chi Hành ép cậu phải bôi.

"Bôi ít thôi, dính dính khó chịu."

Sầm Chi Hành nhìn cậu từ trên xuống dưới, anh bôi xong phần cổ của cậu rồi mới nói: "Chờ đến khi bị cháy nắng rồi mới chịu ngoan à."

"Không đâu, da em dày lắm mà."

"Em á?" Sầm Chi Hành định hôn lên cổ cậu để cậu tự thấy da mình dễ để lại dấu thế nào. Nhưng nghĩ là thì phần da lộ ra đã bôi kem kín hết rồi nên cuối cùng anh đành thôi.

Quý Vũ nhìn thấu ý đồ của anh, cậu nở nụ cười tinh quái: "Có phải anh đang tiếc vì bôi kỹ quá không?"

Sầm Chi Hành cũng bật cười, anh bóp cằm cậu rồi hôn nhẹ lên môi cậu một cái.

"Có một chút, nên chỉ hôn môi được thôi."

Cả hai tham quan hồ Thanh Hải cùng với các khu vực lân cận sáu ngày năm đêm, đi xa hơn một chút có thể nhìn thấy dân du mục cùng những đàn bò, đàn cừu.

Nhịp sống ở đây rất chậm, xua tan hết sự xô bồ nơi thành thị xa hoa, rất hợp để tĩnh tâm.

Sầm Chi Hành mang theo bảng vẽ và màu, anh dựng giá vẽ bên hồ, giống như vài năm trước, lúc đó bọn họ cùng nhau vẽ tả thực bên một hồ nước xanh biếc.

Quý Vũ mở hộp vẽ của anh ra, cậu nhìn thấy cây cọ đuôi phượng mình đã khắc tặng anh vài năm trước.

Bây giờ nhìn lại, cậu liền thấy cây cọ này còn quá nhiều chỗ vụng về. Nhưng chính sự vụng về ấy lại lưu giữ biết bao kỷ niệm đáng quý.

Nhìn Sầm Chi Hành vẽ tranh là một chuyện rất thú vị.

Anh luôn có thể dùng những màu sắc mà Quý Vũ khó có thể tưởng tượng để pha ra đúng màu trời của ngày hôm đó, vài nét bút đơn giản đã bộc lộ rõ tài năng thiên phú của anh.

Có lẽ cảm giác này giống như khi Sầm Chi Hành nhìn Quý Vũ khắc gỗ.

Quý Vũ lén chụp một bức ảnh bóng lưng Sầm Chi Hành ngồi trước giá vẽ.

Lúc này là hoàng hôn, bầu trời nhuộm một màu cam rực rỡ như tranh sơn dầu, ánh sáng phủ lên người đàn ông quầng sáng vàng óng, bóng dáng tuy mơ hồ nhưng lại nổi bật.

Mấy ngày qua bọn họ đã chụp rất nhiều ảnh bên hồ, phần lớn là ảnh chụp chung hoặc ảnh cá nhân của Quý Vũ. Sầm Chi Hành không thích đứng vào giữa khung hình để chụp những bức ảnh quá chính thức.

Vậy nên Quý Vũ lén chụp không ít ảnh của anh, từ bình minh, buổi trưa đến hoàng hôn với đủ khí sắc của nền trời.

Trên chuyến bay trở về, Quý Vũ đợi tai bớt ù thì bắt đầu chọn những bức ảnh đẹp để đăng lên Weibo.

Quý Vũ làm theo cách đạo diễn Trần Thịnh chỉ, cậu tạo một bài đăng với chín bức ảnh, cậu xếp ảnh chụp chung của hai người vào chính giữa, còn dùng sticker che đi gò má của Sầm Chi Hành.

Trên mạng không thể tránh khỏi những bình luận tiêu cực, nhưng Quý Vũ đã quen rồi. Chỉ có điều, cậu không muốn Sầm Chi Hành phải chịu những điều đó.

Người hâm mộ thích nghe giọng của anh là đủ, cậu không muốn Sầm Chi Hành xuất hiện trực tiếp. Ngay cả khi livestream, Sầm Chi Hành cũng không bao giờ lộ mặt.

Đăng vài tấm ảnh chụp chung chỉ là chút ích kỷ nhỏ của cậu mà thôi.

Vừa đăng bài, điện thoại của Sầm Chi Hành lập tức rung lên. Anh nhìn màn hình rồi quay qua nhìn Quý Vũ.

Quý Vũ chẳng để ý, cậu bận rộn trả lời bình luận của người hâm mộ.

Cậu livestream hằng ngày nên lượng tương tác từ fan khá cao, mọi người phản hồi rất nhanh. Có fan hỏi người chụp chung với cậu là Trần Thịnh hay Sầm Chi Hành.

Quý Tiểu Vũ trả lời @Ngày Nào Cũng No Nê: [Tất nhiên là anh Hành rồi~]

Sầm Chi Hành nhướng mày nhấn thích bài đăng của cậu.

Tháng chín khai giảng, Quý Vũ bước vào năm hai đại học. Học kỳ này lịch học dày đặc, gần như không có giờ trống, mỗi ngày đều phải học tiết sáng lúc 8 giờ.

Điều này làm Sầm Chi Hành khá mệt mỏi, mỗi sáng sớm anh đều ôm Quý Vũ than thở "mệt quá", đến nỗi Quý Vũ nghe mà xót.

"Hay là em sẽ tự đi tàu điện ngầm, cũng gần thôi, chỉ cần đi hai trạm là tới."

"Không được. Vợ anh thì anh phải đưa đón." Sầm Chi Hành hôn lên má cậu một cái.

Quý Vũ đẩy anh ra, trách yêu: "Không đúng đắn gì cả."

Tối thứ sáu, Quý Vũ nhắc lại chuyện này. Giải pháp tốt nhất thật chính là Quý Vũ đi học lái xe.

Mùa hè trước, Sầm Chi Hành đã nghĩ đến chuyện này nhưng ý nghĩ vừa lóe lên lại bị anh gạt đi.

Anh thích cảm giác được Quý Vũ dựa dẫm, sáng đưa cậu đến lớp rồi chiều đón về, lúc mua trà sữa hoặc đồ ăn vặt cho cậu, lúc ấy ánh mắt Quý Vũ còn sáng hơn cả sao trời, cậu sẽ tựa vào anh mà cười vui vẻ.

Nhưng suy cho cùng, đó lại là sự ích kỷ của anh.

Quý Vũ không phải chim hoàng yến bị nhốt trong lồng, cậu có con đường riêng của mình và cũng nên tự học hỏi những kỹ năng cần thiết trong cuộc sống, chẳng hạn như học lái xe.

Khi Quý Vũ chủ động đề nghị, Sầm Chi Hành không từ chối mà mở điện thoại tìm trung tâm dạy lái xe gần đó.

Tuy nhiên, năm hai vốn đã nhiều giờ học, anh tính toán một lúc rồi nói: "Hay để kỳ nghỉ đông mình học nhé? Vừa học trên trường vừa học lái xe sẽ rất mệt."

"Như vậy thì lãng phí cả học kỳ này. Anh lại phải dậy sớm mỗi ngày..." Quý Vũ nói được nửa câu thì ngưng.

Sầm Chi Hành thở dài, nhóc con này đúng là cứng đầu: "Vậy mai chúng ta đi xem thử nhé."

Biến cố xảy ra vào cuối tháng mười.

Quý Vũ không ngờ rằng cậu sẽ gặp lại Tưởng Thức Quân vốn đã biến mất mấy tháng nay tại trung tâm lái xe.

Trên người Tưởng Thức Quân nồng nặc mùi thuốc lá, nó đi cùng một giáo viên khác, nó đang đưa thuốc cho ông ta.

Rõ ràng là Tưởng Thức Quân đang nói chuyện với người khác nhưng ánh mắt nó vẫn xuyên qua hai hàng xe, nhìn thẳng vào Quý Vũ.

Trong khoảnh khắc ấy, một cảm giác rợn người lan khắp cơ thể cậu.

Lời tác giả:

Hồ Thanh Hải thật sự rất đẹp! Nếu mọi người có kế hoạch đi du lịch thì có thể tìm hiểu thêm các bài viết hướng dẫn nhé! Nhà nghỉ gần đó cũng rất tuyệt, chỉ cần thức dậy là thấy ngay đồng cỏ mênh mông!

Chương 73: "Đồ lừa đảo."

Trung tâm dạy lái xe hình như có hợp tác với tiệm sửa xe của anh Cường, nên Tưởng Thức Quân thường đến đây nhận việc.

Không biết vô tình hay cố ý, từ sau lần gặp nhau cuối tháng mười, thời gian học lái xe của Quý Vũ luôn trùng với lúc Tưởng Thức Quân xuất hiện.

Thỉnh thoảng Tưởng Thức Quân sẽ bắt chuyện với cậu, còn sửa lỗi khi cậu tập lùi xe vào bãi. Dáng vẻ nó bình thường đến mức Quý Vũ cũng không tiện bùng nổ cảm xúc.

Giáo viên cười đùa với Tưởng Thức Quân: "Bình thường thấy cậu đâu có nhiệt tình với ai? Sao cứ hay tới dạy học trò tôi thế này?"

"Bạn cũ ở quê chơi chung hồi nhỏ, tất nhiên phải quan tâm một chút."

"Các cậu ấy hả? Không nhìn ra đấy. Nhìn cậu Quý này toàn đi xe sang, có vẻ gia đình khá giả lắm."

Huấn luyện viên vừa nói xong đã nhận ra mình lỡ lời. Sắc mặt Tưởng Thức Quân tối đen đến đáng sợ, khiến ông ta im bặt.

Sắc mặt Quý Vũ cũng chẳng khá hơn, tay cậu siết chặt vô lăng, im lặng nhìn con đường nhựa qua lớp kính chắn gió.

Tưởng Thức Quân mở miệng nói những lời kiểu cách, nào là "bạn cũ," nào là "quan tâm," chính nó tự nói tự nghe mà không thấy nực cười à?

Quý Vũ thật sự khâm phục khả năng diễn xuất của Tưởng Thức Quân. Rõ ràng tối hôm trước còn dùng tài khoản giả để bôi nhọ cậu trong livestream, vậy mà khi gặp mặt lại có thể thản nhiên nói chuyện như không có gì.

Một tháng rưỡi trôi qua trong yên bình, đến một ngày, Tưởng Thức Quân dường như không chịu nổi thái độ lạnh nhạt của cậu nên cuối cùng cũng bùng nổ.

Vì lịch học của Quý Vũ dày đặc nên không có nhiều thời gian tập lái xe, cậu học chậm nên hiện tại vẫn đang luyện phần thi thực hành thứ ba.

Không biết vì sao mà Tưởng Thức Quân lại thay thế huấn luyện viên ngồi vào ghế phụ. Có lẽ Quý Vũ nhạy cảm với mùi nên cậu cảm thấy mùi dầu máy và thuốc lá trên người nó nồng nặc đến mức khó chịu.

Quý Vũ cau mày hỏi: "Sao lại là cậu?"

"Tại sao không thể là tôi?" Tưởng Thức Quân đáp trả: "Cậu khinh tôi à? Có phải cậu nghĩ rằng cái gã đàn ông giàu có kia có quyền có tiền nên cậu mới đi theo hắn à? Sống vui vẻ lắm sao?"

Quý Vũ ngơ ngác vài giây, sau khi nhận ra "gã đàn ông kia" mà nó nói là ai thì cậu tức đến bật cười.

"Cậu bị điên rồi." Cậu khẳng định nói.

Không ngờ Tưởng Thức Quân lại không phản bác, ánh mắt nó dán chặt vào cậu, nó từ từ nói: "Đúng, tôi bị điên. Rõ ràng là cậu đã khiến phòng khám của bố tôi phải đóng cửa, phải bồi thường một khoản tiền lớn, bán nhà, bán xe, gia đình tan nát, phải đến Giang Thành nương nhờ họ hàng... Nhưng tôi vẫn thích cậu."

"Thật đấy, cậu đừng nghi ngờ. Lúc nhỏ tôi bắt nạt cậu chỉ để cậu chú ý đến tôi, nếu không cậu đâu thèm để ý đến tôi. Tôi sai rồi. Cậu đừng ở bên gã đàn ông kia nữa. Hắn có thể cho cậu cái gì? Hắn chỉ vì cậu trẻ trung, xinh đẹp, chỉ muốn chơi đùa cậu thôi. Chỉ có tôi... tôi thật sự..."

Quý Vũ cố kìm chế cảm xúc, cậu cầm chai nước khoáng còn một nửa trên xe ném thẳng vào bảng điều khiển phía trước ghế phụ rồi

ngắt lời: "Mẹ nó, cậu đúng là bị điên."

Quý Vũ rất ít khi chửi thề, nhưng lần này cậu đã rất tức giận, lồng ng.ực phập phòng, nhịp tim đập mạnh khiến tai ù đi.

"Cậu là cái thá gì chứ? Cậu có tư cách gì mà phán xét tôi và anh ấy? Tôi biết rõ anh ấy đối xử với tôi như thế nào. Cậu và bố cậu gặp kết cục như hôm nay là đáng đời. Không truy cùng diệt tận đã là nhân từ lắm rồi. Cậu đừng có ở đây giở trò nữa!"

Nói xong một tràng dài, trong xe chỉ còn lại tiếng th.ở d.ốc của Quý Vũ.

Cậu đã luyện nói nhiều năm, tốc độ và phát âm đã gần như bình thường, nhưng cảm xúc kích động khiến cả người cậu run lên. Cậu còn muốn nói thêm gì đó nhưng lại chẳng thể phát ra âm thanh.

Cậu cố bình tĩnh lại, sau đó mở cửa xe bước xuống rồi đóng cửa xe mạnh đến mức phát ra tiếng "rầm rầm."

Huấn luyện viên ở gần đó đang cầm điện thoại lướt lướt, nghe thấy tiếng động lập tức ngẩng lên nhìn. Ông ta thấy tình hình không ổn liền vội vàng chạy đến hỏi thăm.

Phải một lúc sau Quý Vũ mới trả lời: "Tôi không muốn thấy Tưởng Thức Quân nữa."

Phía bên kia, Tưởng Thức Quân cũng xuống xe, ánh mắt nó liếc cậu đầy âm u.

Huấn luyện viên lẩm bẩm nói: "Không phải bạn chơi chung từ nhỏ sao? Sao lại cãi nhau thế này..."

Quý Vũ đi ra ngoài, cậu vào một cửa hàng tạp hóa mua chai nước. Đã làm đến mức này thì sắc mặt ai cũng không tốt nổi.

Tưởng Thức Quân tựa vào đầu xe tập lái, nó rút một điếu thuốc ra, vụng về chăm lửa hút. Khi nhìn thấy Quý Vũ quay lại, nó nói với giọng đầy ác ý: "Thằng câm chết tiệt không biết điều. Thật sự nghĩ rằng chỉ cần đeo mấy miếng nhựa rẻ tiền lên là có thể thoát khỏi vũng bùn mà hóa thành phượng hoàng à? Đừng quên ngày xưa mày thế nào, vừa câm vừa điếc, tao chỉ cần bóp một cái là chết."

Người quản lý trung tâm lúc này mới xuất hiện. Vì anh ta có quen biết với Tưởng Thức Quân nên không nói gì thêm, chỉ bảo huấn luyện viên đưa Tưởng Thức Quân vào văn phòng.

Huấn luyện viên lập tức chạy tới xin lỗi Quý Vũ, hỏi cậu hôm nay có muốn tiếp tục tập lái không. Quý Vũ im lặng vài giây rồi nói: "Thôi bỏ đi."

Còn hơn bốn mươi phút nữa mới hết giờ tập, lúc này Sầm Chi Hành chắc hẳn đang ở phòng làm việc. Cậu chọn một chiếc xe tập khác rồi ngồi vào trong.

Không còn mùi dầu máy khó chịu nữa, Quý Vũ thở phào nhẹ nhõm, cậu lấy điện thoại ra kiểm tra tin nhắn. Tin nhắn của Vưu Tiểu Minh gửi từ mười phút trước: [Tập xong thì đánh vài trận game không?]

Cậu trả lời: [Giờ tôi rảnh, làm vài trận luôn đi.]

Vưu Tiểu Minh gửi hàng loạt dấu chấm than: [Học sinh giỏi của tôi ơi!!! Cuối cùng cậu cũng chịu dành chút thời gian để chơi bời với kẻ nhỏ bé này rồi!!!]

Tháng trước, dưới sự lôi kéo của Vưu Tiểu Minh, Quý Vũ đã tải về một tựa game MOBA đang rất hot dạo gần đây.

Vì chưa quen tay nên kỹ năng của cậu còn kém, may mà Vưu Tiểu Minh sẵn sàng hướng dẫn. Theo lời Vưu Tiểu Minh thì: [Hiếm lắm mới có lĩnh vực mà tôi áp đảo được cậu, tất nhiên phải dẫn dắt cậu nhiều để tìm chút cảm giác vượt trội rồi.]

Hai ván game trôi qua, trong khung chat công khai không ngừng xuất hiện những dòng chữ tự luyến và hài hước của Vưu Tiểu Minh. Nhìn những câu nói đó, tâm trạng Quý Vũ đã khá lên rất nhiều.

Dẫu vậy, lời đe dọa của Tưởng Thức Quân vẫn để lại cái bóng mờ trong lòng Quý Vũ.

Nhưng sinh nhật của Sầm Chi Hành sắp đến, chỉ còn hai ngày nữa. Cậu không muốn nhắc đến Tưởng Thức Quân rồi phá hỏng bầu không khí.

Quý Vũ nghĩ, còn vài ngày luyện thi nữa là cậu có thể thi được rồi. Tạm thời không đến trung tâm dạy lái xe chắc cũng không sao, vì vậy cậu quyết định giấu chuyện này đi.

Buổi tối, những tài khoản giả chuyên vào livestream để mắng cậu cũng im ắng, làm cậu tưởng rằng Tưởng Thức Quân đã từ bỏ. Trong lòng cậu nhẹ nhõm hơn chút.

Ngày 28 tháng 11.

Dạo gần đây dịch cúm lây lan nghiêm trọng, rất nhiều người bị nhiễm bệnh, có ba người trong studio đã xin nghỉ liên tiếp.

Sầm Chi Hành nghĩ rằng hai người ở nhà tổ chức sinh nhật sẽ thoải mái hơn. Sau khi hỏi ý Quý Vũ, anh đã hủy đặt chỗ tại nhà hàng trước đó.

Quý Vũ mang món quà mà mình đã chuẩn bị suốt hai tháng ra: một bộ bút lông mới toanh làm từ gỗ hoàng hoa lê, đuôi bút khắc hình rồng và phượng, lông bút được làm từ lông chồn.

So với năm năm trước, kỹ thuật điêu khắc của cậu đã tốt hơn rất nhiều, nguyên liệu làm cũng đẹp hơn. Quả nhiên là Sầm Chi Hành rất thích. Anh giữ kéo cậu lại gần rồi trao cho cậu một nụ hôn.

Sinh nhật ở nhà đơn giản hơn rất nhiều. Ăn bánh kem xong, hai người nằm cuộn tròn trên ghế sofa xem một bộ phim mới ra mắt gần đây.

Sầm Chi Hành không thích ăn đồ quá ngọt nên gần như cả chiếc bánh đều vào bụng Quý Vũ. Cậu ăn đến no căng cả bụng.

Quý Vũ kéo tay Sầm Chi Hành đặt lên bụng mình, cậu dùng đầu cọ cọ vào cằm anh, nhỏ giọng nói: "Xoa xoa."

Giọng cười trầm thấp vang lên sau lưng cậu: "Hôm nay sinh nhật anh mà em còn sai khiến cả anh cơ đấy." Tuy nói vậy nhưng bàn tay Sầm Chi Hành lại rất thành thật, anh bắt đầu nhẹ nhàng xoa bụng cho cậu.

Quý Vũ thoải mái đến mức phát ra mấy tiếng "ưm ưm" dễ nghe.

Bụng cậu có chút thịt mềm, chạm vào cứ như đang vuốt một chú mèo bông mịn màng.

Quý Vũ mặc áo ngủ mỏng, sau một lúc xoa xoa, tay Sầm Chi Hành dần nóng lên. Anh vén áo cậu lên đưa tay vào trong.

Phần eo Quý Vũ khá nhạy cảm, cậu rùng mình một cái: "Anh làm gì đấy?"

"Chỉ xoa thôi, không làm gì cả."

Hai tiếng sau, Quý Vũ tr.ần tr.ụi cuộn mình trong chăn, cả người cậu mềm nhũn, cậu yếu ớt trách móc: "Anh đúng là đồ lừa đảo."

Lời tác giả:

Tối nay ăn mì cay uống nước chanh đá nên bị đưa thẳng vào bệnh viện QAQ. Mọi người nhớ đừng ăn đồ quá cay hoặc ăn nóng với lạnh cùng lúc nhé QAQ.

Cuối cùng cũng viết xong. Post xong nằm xuống nghỉ thôi. Chương sau sẽ có drama (tưởng chương này đã đủ kịch tính cơ).

Chương 74: Giam cầm

Buổi luyện lái xe cuối cùng diễn ra rất suôn sẻ. Quý Vũ cẩn thận lặp lại quy trình một lần nữa để xác nhận không có vấn đề gì rồi rời khỏi trung tâm dạy lái sớm hơn vài phút.

Cậu hẹn Vưu Tiểu Minh ăn tối tại một nhà hàng gần trường cách trung tâm dạy lái cũng không xa.

Tối hôm trước, cậu đã nhắc đến chuyện này với Sầm Chi Hành. Anh không nói sẽ đi cùng, có lẽ là do studio có việc cần giải quyết.

Trung tâm dạy lái xe được xây dựng trên một khu đất trống rộng lớn gần trường đại học, vị trí hơi hẻo lánh nên ít người qua lại nhưng xe cộ thì nhiều.

Hơn hai tháng học lái xe, Quý Vũ đã quen thuộc với con đường gần đó, cậu vừa đi vừa trả lời tin nhắn của Vưu Tiểu Minh.

Vưu Tiểu Minh gửi một loạt sticker vui nhộn khiến Quý Vũ chỉ biết bất lực đáp lại bằng một biểu tượng cảm xúc.

Ngay lúc đó, mũi cậu chợt ngửi thấy mùi dầu máy phảng phất trong không khí.

Ngón tay đang gõ tin nhắn khựng lại, Quý Vũ từ từ ngẩng đầu lên.

Tưởng Thức Quân đang ngậm một điếu thuốc chưa châm lửa bước ra từ góc tường. Ánh mắt nó liếc xéo cậu, vết sẹo ngang mặt giật giật.

Chỉ cần nhìn thoáng qua là Quý Vũ đã nhận ra rằng có thứ gì đó đã thay đổi.

Cậu không nói một lời mà lập tức quay người định bỏ chạy, nhưng bước chân vừa nhấc lên thì bắt gặp đôi mắt đục ngầu sau cặp kính

của Tưởng Diệu.

Giống như Tưởng Thức Quân, Tưởng Diệu đã thay đổi rất nhiều. Từ một bác sĩ áo trắng trông có vẻ nhã nhặn nhưng lại hành xử ngang ngược nơi thôn xóm, giờ đây đã trở thành một gã đàn ông tiều tụy, bộ đồ bảo hộ dơ dáy bám đầy dầu mỡ.

Quý Vũ đờ người ra. Ánh mắt kinh ngạc của cậu khiến Tưởng Diệu như bị dẫm trúng đuôi. Gã điên cuồng lao tới, tay cầm cái khăn bẩn định trùm lên mặt cậu.

Đồng tử Quý Vũ co rút lại. Cậu nghiêng người tránh, chạy chưa được mấy bước thì đã bị người ta túm lấy cổ tay rồi lôi vào sau bức tường.

Gương mặt dữ tợn của Tưởng Thức Quân áp sát vào mặt cậu, sự hưng phấn nhảy múa trong đôi mắt nó.

Cái khăn bẩn bốc mùi dầu máy trùm lên mũi và miệng Quý Vũ, dường như còn có cả mùi gì đó kỳ lạ. Cậu không kịp nghĩ nhiều, cố vùng vẫy dữ dội.

"Thả tôi ra! Các người... ưm... ưm!"

Trong lúc giằng co, Tưởng Thức Quân vô tình làm rơi bộ xử lý âm thanh bên tai trái của cậu làm mọi âm thanh xung quanh đột ngột trở nên mơ hồ.

Quý Vũ điên cuồng giãy giụa, cơ thể bộc phát ra một sức mạnh chưa từng có, chân tay cậu đấm đá loạn xạ, cố gắng nhặt lại thiết bị. Hai người gần như không giữ nổi cậu.

"Mẹ nó, thứ chết tiệt." Tưởng Diệu chửi thề.

Tưởng Thức Quân im lặng nhìn Quý Vũ, vài giây sau nó nhặt bên thiết bị còn lại lên rồi hỏi cha mình: "Thuốc chưa có tác dụng à?"

"Sắp rồi."

Quý Vũ tỉnh lại trong bóng tối dày đặc. Đầu cậu đau đến mức muốn nổ tung. Trước khi mắt kịp thích nghi với bóng tối, cậu không nhìn thấy gì, xung quanh im ắng đến đáng sợ.

Cậu không chắc là thật sự không có âm thanh hay là do cậu không nghe được.

Nỗi sợ hãi dữ dội tràn ngập tâm trí, mạch máu trong cơ thể căng lên, thái dương đau nhói từng cơn.

Quý Vũ ôm lấy đầu ngồi co ro dưới đất.

Bộ xử lý âm thanh không còn nữa.

Thiết bị mà Sầm Chi Hành đã tốn hơn bảy mươi vạn để đặt làm riêng cho cậu, giờ đã biến mất.

So với nỗi sợ quay lại làm người điếc, thì việc tâm huyết của Sầm Chi Hành dành cho cậu bị mất đi còn khiến cậu đau lòng hơn, đau đến mức thà chết còn dễ chịu hơn.

Đôi mắt cậu dần đỏ lên, nhưng cậu không khóc.

Trước khi quen với bóng tối, cậu mò mẫm quanh căn phòng chật hẹp, nhỏ bé.

Căn phòng chỉ khoảng sáu bảy mét vuông, không thấy thiết bị nào khác, cũng không có điện thoại. Ngoài mạng nhện và bụi bặm bám đầy tay ra, căn phòng trống rỗng đến đáng sợ.

Cậu lần được đến cửa, sờ thấy ổ khóa. Cánh cửa không mở từ bên trong được, cậu đẩy mạnh thì cảm thấy bên ngoài có vật gì đó lỏng lẻo va vào nhau.

Chưa đầy một phút, khe cửa lọt vào một tia sáng. Hình như có người bật đèn bên ngoài.

Tim Quý Vũ thắt lại, cậu lùi lại một chút. Quả nhiên, cánh cửa nhanh chóng bị đẩy mạnh ra rồi đóng sầm lại.

Trong vài giây ngắn ngủi, Quý Vũ chỉ kịp nhìn thấy bên ngoài là một căn nhà nhỏ với một cái giường, cửa được buộc bằng sợi xích sắt to bằng ngón tay – những tiếng lách cách lúc nãy hẳn là do nó gây ra.

Người bước vào là Tưởng Diệu. Gã tiến lên đạp mạnh vào bụng Quý Vũ làm cậu co quắp lại, lưng đập vào tường.

Vì ngược sáng nên Quý Vũ không nhìn rõ Tưởng Diệu đang nói gì, bên tai không có âm thanh, cảm giác này làm cậu như quay về năm năm trước.

"Các người muốn làm gì? Bộ xử lý âm thanh của tôi đâu rồi?"

Vì không nghe thấy gì nên Quý Vũ cũng không chắc phát âm của mình có chuẩn không, giọng cậu rất dễ bị trượt âm.

Cảm giác này thật đáng sợ.

Cậu sợ rằng những gì mình đã cố gắng luyện tập bấy lâu sẽ bị hủy hoại chỉ trong chớp mắt...

Nhưng Tưởng Diệu không hề nhắc gì đến bộ xử lý âm thanh, gã đánh cậu một trận xong thì bưng từ bên ngoài vào một tô cơm trộn đồ ăn rồi ném tới trước mặt cậu.

"Ăn nhanh đi, đừng để đói chết, nhìn mày thì có vẻ cũng khỏe đấy nhưng ai ngờ chỉ là cái gối thêu hoa."

Quý Vũ không hiểu ý của Tưởng Diệu, đến khi gã ra ngoài cậu mới biết hình như mình đã mê man cả một ngày.

Quý Vũ không chịu được thuốc mê, trước đây mỗi lần tỉnh lại sau cơn phẫu thuật cậu đều chậm hơn người thường.

Không biết trên khăn của Tưởng Diệu đã xịt thuốc gì mà Quý Vũ ngất đi rất lâu, nếu không phải vì mạch vẫn còn đập thì Tưởng Diệu còn tưởng cậu bị đánh thuốc mê quá liều dẫn đến tử vong.

Sau khi tỉnh lại, mỗi ngày của Quý Vũ đều bị giam trong một căn phòng trống có giường.

Hai bữa một ngày là cơm thừa canh cặn. Cứ mỗi sáng tối là Tưởng Thức Quân sẽ quay lại, xích tay chân cậu bằng xích sắt rồi dẫn đi vệ sinh.

Quý Vũ tính toán cách chạy trốn, cậu cố gắng quan sát mọi thứ xung quanh.

Đây hoàn toàn là một vùng nông thôn xa lạ hẻo lánh, bếp lò vẫn dùng củi đốt, góc tường đất dựng hai cái cuốc.

Tưởng Thức Quân cho phép cậu rửa tay rửa mặt, thậm chí còn chuẩn bị bàn chải và kem đánh răng cho cậu. Tưởng Diệu cứ thấy mặt thì lại mắng chửi cậu nhưng gã cũng không ngăn cản.

Chúng không đánh cậu nữa nhưng cũng chẳng tử tế hơn bao nhiêu.

Mỗi lần ra ngoài, Quý Vũ đều bị xích giống như một con chó bị dắt đi.

Không chút tôn nghiêm, không chút thể diện.

Khi được tháo xích đưa về phòng, cậu lại đối mặt với bóng tối hun hút, không chút ánh sáng.

Quý Vũ ở bên trong không nhìn thấy, cũng không nghe được, cậu gần như phát điên.

Đến ngày thứ ba, Quý Vũ tìm cơ hội thử chạy trốn.

Chạy chưa đến 50 mét thì đã bị Tưởng Diệu vừa mới đi mua rượu về bắt lại.

Tưởng Diệu tức giận túm tai Tưởng Thức Quân mắng chửi. Quý Vũ bị đá ngã xuống đất, cậu mơ hồ nhìn khẩu hình Tưởng Diệu, hình như gã nói gì đó liên quan tới tiền.

Không lâu sau, mục tiêu của Tưởng Diệu lập tức chuyển sang cậu.

Lần này Quý Vũ bị đánh đến thừa sống thiếu chết. Tưởng Diệu vừa uống rượu nên dường như lại tăng thêm "khí khái đàn ông". Quý Vũ đau đến toát mồ hôi lạnh, cậu cắn răng đến rách cả lưỡi.

Tưởng Thức Quân cuống lên, nó vội nói: "Bố! Đánh chết rồi thì không lấy được tiền đâu!"

Tưởng Diệu lúc này mới ngừng tay.

Quý Vũ lại bị nhốt vào căn phòng tối, chúng không mang cơm, cũng không dẫn cậu ra ngoài đi vệ sinh nữa.

Đêm đó, Tưởng Thức Quân lén đưa cho cậu một túi bánh mì, Quý Vũ gặm được nửa cái thì bỏ.

Dạ dày đau quá, cậu sợ ăn hết sẽ không nhịn được mà nôn ra, như thế thì lãng phí mất.

Lạnh lắm, tính thời gian thì giờ chắc là nửa đêm, nhưng Quý Vũ không thể ngủ được, dạ dày đau đến run rẩy.

Có nhiều khoảnh khắc cậu nghĩ rằng có lẽ mình sẽ chết ở đây. Cậu không biết anh Hành lúc nào mới đến cứu mình nên không khỏi nghĩ đến những điều xấu nhất.

Nếu như chỗ ẩn náu này của Tưởng Diệu quá kín, anh Hành không thể tìm ra thì liệu cậu có chết ở đây không?

Cậu không muốn chết ở đây, cậu và anh Hành còn rất nhiều chuyện chưa làm. Nhưng khi đau đến mức choáng váng, cậu lại nghĩ, nếu thật sự phải chết thì hình như cũng không sao.

Có lẽ chết rồi, cậu có thể xuống gặp ông nội.

Lúc mơ màng ngủ thiếp đi, cậu mơ thấy ông nội, lâu lắm rồi cậu không gặp ông. Đó là hình ảnh hồi nhỏ khi cậu nhặt được Đại Hoàng bị cụt đuôi, ông nội lên núi hái thuốc về băng bó đuôi cho nó.

Cuối cùng, ông nội bất ngờ vò thuốc thành một nắm rồi nhét vào miệng cậu, ông nói: "Uống đi là không đau nữa đâu, nhóc Vũ ngoan, phải mạnh mẽ lên."

Khi câu nói ấy vừa dứt, giấc mơ đột ngột kết thúc.

Quý Vũ giật mình tỉnh giấc. Hồi đó ông nội không đút thuốc cho cậu như vậy...

Tại sao...

Quý Vũ xoa bụng, phát hiện ra dạ dày mình thật sự không đau nữa.

Cậu lặng lẽ ngồi rất lâu, sau đó cậu dùng mu bàn tay lau mặt, hít sâu một hơi rồi bò đến bên cửa để nghiên cứu ổ khóa.

Cậu không biết mở khóa, cũng không dám dùng lực quá mạnh. Cậu sợ âm thanh của xích sắt vang lên làm kinh động đến Tưởng Diệu.

Cậu biết ý định phá khóa của mình như chuyện viển vông. Nhưng con người luôn phải cho mình một tia hy vọng, một điều để bấu víu.

Anh Hành sẽ đến cứu cậu, cậu cũng có thể tự mình trốn thoát.

Chắc chắn là vậy.

Chương 75: Vô giá

Sầm Chi Hành vô cảm hút thuốc, cảnh sát đang lái xe nhìn anh qua gương chiếu hậu hai lần, cuối cùng cũng không lên tiếng.

Nếu đặt vào trường hợp của bản thân, em trai mất tích năm ngày không rõ sống chết, chắc chắn anh ta sẽ còn gấp hơn người đàn ông trước mặt này.

Đài vô tuyến thi thoảng truyền đến tin từ bộ phận kỹ thuật: "Cha con nghi phạm vẫn ở trong thôn Thủy Uông, chưa xác định được vị trí của nạn nhân."

Sầm Chi Hành đưa mắt nhìn một cái, anh không nói gì nhưng sắc mặt lại u ám vô cùng.

Ngày thứ hai Quý Vũ mất tích, Sầm Chi Hành nhận được cuộc gọi tống tiền từ Tưởng Diệu, gã ra giá hai triệu* tệ.

**xấp xỉ 7 tỉ VND*

Dường như gã thấy Sầm Chi Hành đồng ý quá dễ dàng nên sau khi nhận được hai triệu, chúng không thả Quý Vũ ra mà lại đòi thêm hai triệu nữa, còn bảo Sầm Chi Hành đặt tiền dưới cây cầu phía Tây Giang Thành.

Sầm Chi Hành kéo dài thời gian cuộc gọi, yêu cầu liên tục được xem tình hình của Quý Vũ nhưng Tưởng Diệu đều từ chối.

May mắn thay, cảnh sát đã theo dõi cuộc gọi này và xác định được vị trí của bọn bắt cóc, thôn Thủy Uông thuộc Vũ Thành.

Nơi đây cách Giang Thành vài trăm cây số, bọn họ đã lái xe suốt đêm để phối hợp với cảnh sát địa phương điều tra.

Sầm Chi Hành nhiều ngày không ngủ, chỉ dựa vào thuốc lá để tỉnh táo, anh đã hút hết sáu bảy hộp thuốc.

Khi đi theo cảnh sát mặc thường phục vào thôn, anh chỉ nói một câu: "Bảo đảm an toàn cho Quý Vũ."

Đẩy cửa bước vào, cảnh tượng trước mắt khiến Sầm Chi Hành giật mình.

Quý Vũ nằm co ro trong góc tường, cả người bẩn thỉu, khuôn mặt nhỏ dưới lớp bụi trắng bệch đáng sợ, hai mắt nhắm chặt, hơi thở mỏng manh.

Sầm Chi Hành không dám bước lại gần, anh hít sâu một hơi rồi tiến đến bên Quý Vũ, nhẹ nhàng kiểm tra hơi thở của cậu.

... May quá, vẫn còn kịp.

Khoảnh khắc tay anh vừa chạm vào mặt Quý Vũ, cậu vốn đang cuộn tròn ngủ bỗng run lên, vội vàng né tránh rồi mở mắt ra.

"Bé cưng, là anh đây." Sầm Chi Hành bình tĩnh nói, thấy sự cảnh giác trong mắt Quý Vũ giảm bớt, anh từ từ nâng mặt cậu lên: "Quý Vũ, anh đến muộn rồi, là anh không tốt."

Quý Vũ ngẩn ngơ nhìn anh, cậu chậm chạp đọc khẩu hình, mắt cậu bị ánh sáng phía sau Sầm Chi Hành làm chói, cậu nheo mắt lại, nắm lấy cổ tay anh lầm bầm: "Là thật sao... hay là mơ..."

Sầm Chi Hành thấy tim mình nhói lên từng đợt như bị kim đâm: "Đương nhiên là thật, bé cưng, em chạm vào anh đi này."

Sầm Chi Hành nắm tay Quý Vũ đưa lên má mình, để cậu có thể cảm nhận được hơi ấm của bản thân.

Mắt Quý Vũ đỏ bừng lên, nước mắt ầng ậng vừa gọi "Anh" vừa khóc, như muốn khóc để trút hết tất cả nỗi uất ức trong mấy ngày

qua.

Sầm Chi Hành nhẹ nhàng ôm cậu vào lòng, anh vỗ về lưng cậu, nhẹ nhàng hỏi xem cậu có chỗ nào không thoải mái không.

Quý Vũ dụi vào vai Sầm Chi Hành nhỏ giọng nói: "Đau bụng, Tưởng Diệu đá em."

Sắc mặt Sầm Chi Hành thay đổi, anh lập tức bế Quý Vũ lên rồi đi ra ngoài.

Mắt Quý Vũ hơi không quen với ánh sáng mặt trời, cậu nheo mắt lại nhưng có thể nhìn rõ bên ngoài có rất nhiều cảnh sát, có cả cảnh sát mặc thường phục lẫn cảnh sát mặc đồng phục và cả cha con Tưởng Diệu đang bị áp giải lên xe cảnh sát.

Quý Vũ thấy khó chịu, cậu cố gắng giãy giụa: "Anh ơi, em muốn xuống."

"Đừng động, anh bế em lên."

Quý Vũ vừa đúng lúc nhìn thấy ánh mắt của một nữ cảnh sát, cậu xấu hổ vội vàng nói: "Đừng! Bụng em cũng không đau lắm, em có thể đi được."

Sầm Chi Hành không thể phản đối, anh nhẹ nhàng đặt Quý Vũ xuống, cậu lập tức bám vào tay anh từ từ bước đi.

"A!" Biến cố xảy đến quá đột ngột.

Tưởng Diệu trước khi bị đeo còng tay đột ngột vùng vẫy, gã rút dao găm sắc bén từ thắt lưng rồi lao về phía Sầm Chi Hành.

"Tránh ra!" Có người hét lên.

Quý Vũ không nghe thấy gì, nhưng trong tầm mắt của cậu, hình như có người đang lao về phía hai người cậu.

Lưỡi dao đã rất gần, hướng thẳng về phía bụng Sầm Chi Hành.

Lúc này, trong đầu Quý Vũ chỉ có một suy nghĩ: Không được!

Cơ thể phản ứng nhanh hơn cả suy nghĩ, khi Quý Vũ kịp nhận thức mọi chuyện thì cậu đã chắn trước Sầm Chi Hành.

Mọi thứ như chạy chậm lại, cậu thấy trong đôi mắt đen như hắc ngọc của Sầm Chi Hành phản chiếu khuôn mặt của mình, sau đó mắt anh đột ngột co lại.

Quý Vũ không thể diễn tả được biểu cảm của anh lúc này, cậu cố gắng nở một nụ cười với anh.

Nỗi đau trong dự đoán không ập đến, một giây, hai giây... Cơn gió mang theo mùi dầu máy xộc tới đã dừng lại từ hai giây trước, nhưng...

Mùi máu tanh trên mũi truyền đến, không phải của cậu.

Quý Vũ như bị nghẹn lại, cậu từ từ quay đầu lại nhìn xuống, cậu thấy bàn tay phải của Sầm Chi Hành đang chảy máu không ngừng.

Chỉ trong chốc lát, dường như tất cả những người khác trên thế giới này đều biến mất, Quý Vũ lúc này chỉ nhìn thấy anh và bàn tay phải đầy máu của anh.

Lưỡi dao đã rời khỏi lòng bàn tay Sầm Chi Hành, máu chảy ra càng lúc càng nhiều, Quý Vũ run rẩy mở miệng mấy lần nhưng không thể nói thành lời.

Đây là bàn tay phải của Sầm Chi Hành... bàn tay phải của một họa sĩ...

Đôi mắt vốn đã khô của Quý Vũ lập tức rơm rớm nước mắt, cậu cố kìm nén nhưng cuối cùng chỉ nghẹn ngào gọi một tiếng "Anh."

Sầm Chi Hành dùng tay trái không bị thương vòng ra sau gáy cậu, vỗ nhẹ lên đó rồi ấn cậu vào lòng mình.

"Tiểu Vũ ngoan, đừng nhìn nữa."

Quý Vũ không thể không nhìn, nước mắt lăn dài như chuỗi ngọc đứt dây, cậu nhẹ nhàng chạm vào mu bàn tay Sầm Chi Hành.

"Có bác sĩ không..." Cậu quay đầu nhìn về phía cảnh sát gần nhất đang ấn chặt Tưởng Diệu để còng tay gã lại: "Có bác sĩ không! Tay anh ấy bị thương, mau gọi bác sĩ!"

Quý Vũ và Sầm Chi Hành cùng vào bệnh viện.

Quý Vũ vẫn cố gắng chịu đựng, chỉ đến khi biết tay Sầm Chi Hành đang được khâu và băng bó thì cậu mới hoàn toàn ngất đi.

Lúc tỉnh lại, vết thương trên người và tay đã được xử lý cẩn thận, tay trái của cậu đang được truyền dịch.

Sầm Chi Hành ngồi bên cạnh lặng lẽ nhìn cậu, thấy cậu mở mắt ra, anh cười nhẹ rồi rót một cốc nước ấm đút cho cậu.

Bàn tay phải của Sầm Chi Hành quấn băng vải kín mít, Quý Vũ mím môi nói: "Anh, xin lỗi." Giọng cậu khàn đặc không nghe rõ.

Sầm Chi Hành xoa đầu cậu, anh an ủi ngược lại. Trong lòng Quý Vũ thấy rất áy náy, đặc biệt là khi thấy quầng thâm dưới mắt anh, nỗi áy náy của cậu đạt tới cực điểm.

"Anh ơi, anh ngủ một chút đi, chuyện khác để chúng ta ngủ dậy rồi nói."

Sầm Chi Hành ngồi lên giường bệnh, anh hôn lên má cậu rồi ôm cậu, sau đó nhanh chóng thiếp đi.

Sầm Chi Hành ngủ rất lâu, giữa chừng có cảnh sát vào làm biên bản với Quý Vũ mà anh cũng không tỉnh dậy.

Quý Vũ cũng có kinh nghiệm làm biên bản, lần đầu tiên vào đồn làm biên bản là vì Tưởng Thức Quân, không ngờ lần thứ hai lại vẫn là như vậy.

Nhớ lại chuyện ngày hôm đó, cậu không khỏi thở dài.

Quý Vũ thật sự không muốn nhớ lại bốn ngày vừa rồi, cậu thở dài rồi nhìn vào đôi mắt cương nghị bên trên khẩu trang của cảnh sát.

Quý Vũ lén lút nắm tay trái đã được làm ấm của Sầm Chi Hành, cậu từ từ kể lại những gì đã trải qua trong bốn ngày qua.

Cảnh sát vừa đi, luật sư lại vào, chắc là do Sầm Chi Hành mời, kỳ lạ thay là luật sư cũng đeo khẩu trang.

Quý Vũ suy nghĩ một chút, mấy ngày qua, Tưởng Diệu và Tưởng Thức Quân đôi khi cũng mang khẩu trang đến đưa cơm cho cậu.

Ngày 28 tháng 11, vì dịch cúm lây lan nên cậu và anh Hành không ra ngoài tổ chức sinh nhật, giờ nghĩ lại, ký ức về bốn ngày trước thậm chí còn có hơi mơ hồ...

Quý Vũ cố gắng suy nghĩ cho rõ ràng, sao lại có nhiều người đeo khẩu trang vậy, có phải vì dịch cúm không?

Sau khi nói chuyện với luật sư, Quý Vũ mới biết gần đây số người bị sốt tăng mạnh, bệnh viện đầy người, muốn sắp xếp được một phòng bệnh rộng rãi tại bệnh viện ở ngoài tỉnh đều phải nhờ vào mối quan hệ của nhà họ Sầm.

Và... không phải bốn ngày, mà là đã năm ngày kể từ khi cậu được giải cứu.

Vưu Tiểu Minh ở nhà hàng đợi mãi không thấy cậu, nhắn tin cũng không trả lời nên vội vã tìm giảng viên để giải thích tình hình, thầy gọi cho số điện thoại người giám hộ trong bảng thông tin của Quý Vũ.

Sầm Chi Hành lúc đó vừa giải quyết công việc xong, sau khi xác nhận tình hình với Vưu Tiểu Minh và phía trường lái xe, anh lập tức báo cảnh sát.

Camera chỉ ghi lại được cảnh Quý Vũ biến mất ở ngã tư, con đường nhỏ tiếp đó không có camera, Tưởng Diệu và con trai đã dùng ether* làm Quý Vũ ngất đi. Chúng lợi dụng nghề nghiệp sửa xe để lái một chiếc xe tải biển số giả đi thẳng về phía Bắc ra khỏi Giang Thành, giam cậu trong phòng tối ở thôn Thủy Uông, sau đó tiếp tục tống tiền anh Hành hai triệu tệ.

**Ether là thuốc gây mê toàn thân theo đường thở.*

Quý Vũ cả kinh: "Cái gì? Hai triệu?! Đã lấy lại chưa!"

Tính yêu tiền của cậu lại tới rồi, luật sư mỉm cười nói: "Đương nhiên là lấy lại được rồi."

Quý Vũ cụp mắt mệt mỏi nói: "Nhiều tiền quá, thật ra tôi đâu có đáng giá nhiều tiền như vậy."

Luật sư ngạc nhiên nhìn cậu: "Cậu là vô giá."

Chương 76: Thèm ăn

Việc Quý Vũ mất tích gây ra chấn động khá lớn, cậu đã năm ngày không livestreams, người hâm mộ nhộn nhịp bình luận hỏi dưới bài đăng trên Weibo của cậu.

Do thiếu hình ảnh từ camera giám sát cộng thêm cha con họ Tưởng chạy trốn xuyên tỉnh nên cảnh sát gặp khó khăn trong việc điều tra. Phía Sầm Chi Hành cũng bận liên lạc với các bên khác để tìm người nên không có thời gian giải thích.

Không biết ai đã tiết lộ việc Quý Vũ bị bắt cóc, vào chiều hôm đó, thông báo của cảnh sát được đăng lên, rất nhiều người đã bình luận vào Weibo của cậu để hỏi thông tin.

Quý Vũ vừa lấy lại điện thoại, bật máy lên thì điện thoại rung mạnh khiến tay cậu tê rần, cậu trả lời tin nhắn từ người quen sau đó lên Weibo đăng một bài để thông báo mình đã bình an.

Mặc dù đã ra ngoài nhưng Quý Vũ vẫn cảm thấy uể oải, cậu không có hứng thú làm gì cả.

Cảnh sát vừa đến làm biên bản đã hứa sẽ hỏi giúp cậu về bộ xử lý âm thanh nhưng Quý Vũ thầm biết là khó có thể tìm lại được, có thể nó đã bị chúng làm hư hoặc bán đi rồi.

Còn về tay của Sầm Chi Hành... lúc băng bó cậu đã lén nhìn qua, vết dao rất sâu, không biết có đụng phải dây thần kinh không nữa.

Tối đó, Sầm Chi Hành ngủ đủ giấc, lúc đang mơ mơ màng màng, anh theo bản năng ôm Quý Vũ từ sau lưng, sau đó hôn lên cổ cậu, thế nhưng lại vô tình chạm vào tay phải làm anh đau đến mức nghiến răng.

Quý Vũ vội vã giữ tay phải của anh lại, cậu đau lòng nói: "Cẩn thận một chút."

"Quên mất." Sầm Chi Hành vùi vào cổ cậu thở dài: "Hơi đau, để anh ôm một chút."

Quý Vũ không đeo bộ xử lý âm thanh, cũng không thấy khẩu hình của anh, lúc này cậu chỉ cảm nhận được sự rung động từ ngực anh mà không biết anh nói gì.

Cậu vô thức muốn thoát khỏi vòng tay để nhìn miệng anh, Sầm Chi Hành véo nhẹ má cậu: "Không muốn ôm à?"

Vừa nói xong, đột nhiên anh ngừng lại, xoa đầu Quý Vũ, anh nhận ra cậu không đeo bộ xử lý âm thanh.

"Haizz, anh đã liên lạc với chủ nhiệm Lý rồi, vài ngày nữa sẽ đưa cái mới đến."

Quý Vũ đột nhiên cảm thấy có hơi tủi thân.

Những cảm xúc mơ hồ xâm chiếm tâm trí, cậu cố gắng mím môi, giả vờ như không có gì, nhưng khi Sầm Chi Hành kéo cậu vào lòng xoa nhẹ cổ cậu, cậu vô tình phát ra tiếng nấc.

"Anh, em xin lỗi."

Quý Vũ nằm trong lòng Sầm Chi Hành, cậu nhìn vào đôi môi anh, Sầm Chi Hành cũng nhìn cậu, anh dùng tay trái lau đi vệt nước mắt ở khóe mắt cậu.

"Không cần xin lỗi, không phải lỗi của em."

Quý Vũ im lặng một lúc lâu, cuối cùng mới chậm rãi nói: "Nhưng em khiến tay của anh bị thương, còn khiến anh phải tốn tiền vô ích nữa."

Ra là Quý Vũ đã biết chuyện về ốc tai.

Sầm Chi Hành thở dài vuốt tóc Quý Vũ: "Làm sao em biết?"

Quý Vũ dụi dụi tay anh, giải thích ngắn gọn: "Bạn cùng lớp cũng muốn làm ốc tai, bạn ấy biết giá tiền."

"Những chuyện đó không quan trọng." Sầm Chi Hành vuốt đuôi tóc của cậu: "Dù tốn bao nhiêu tiền cũng không đổi được em, Quý Vũ bình an là đủ."

Quý Vũ từ từ mở to mắt, thấy anh nói vậy tai cậu không khỏi đỏ lên, cậu im lặng tựa vào cánh tay của Sầm Chi Hành.

Dịch bệnh dường như càng ngày càng nghiêm trọng, mọi người vào bệnh viện đều đeo khẩu trang, y tá cũng phát cho mỗi người một túi khẩu trang.

Quý Vũ không đeo khẩu trang trong phòng bệnh, chỉ khi xuống lầu mua cơm hoặc đi dạo cậu mới đeo, nghe nói lần này dịch bệnh rất nghiêm trọng, cậu không muốn lây bệnh cho anh Hành.

Vết thương ở tay Sầm Chi Hành mỗi ngày đều phải thay thuốc, cả thuốc bôi lẫn thuốc uống, quá trình nhìn rất đáng sợ.

Lúc này Quý Vũ vẫn chưa biết mức độ nghiêm trọng của dịch bệnh, cậu đang vui vì sắp có thể xuất viện trở về Giang Thành.

Ra khỏi bệnh viện, Quý Vũ mới nhận ra ngoài đường mọi người đều đeo khẩu trang kín mít.

Dù vậy, cậu cũng không có thời gian suy nghĩ nhiều, khi ngồi trên xe cảnh sát với Sầm Chi Hành, cậu mới nhận ra mình đang về cùng với cảnh sát.

Cảnh sát lái xe chính là người đã giành lấy con dao từ tay Sầm Chi Hành hôm đó, Quý Vũ nhìn thêm vài lần, khi đối phương quay lại hỏi "Sao vậy?" cậu nhỏ giọng nói: "Cảm ơn."

Vị cảnh sát cười sảng khoái: "Nhóc này ngoan ghê."

Sầm Chi Hành liếc mắt nhìn anh ta, Quý Vũ tiến lại gần anh hơn: "Là anh ấy dạy bảo tốt."

Xe cảnh sát trực tiếp đưa họ về tận nhà, trên đường đi, Quý Vũ thấy người qua lại hai bên đường đều đeo khẩu trang kín bưng. Lúc xuống xe, mọi người cũng đeo khẩu trang vào.

Tay của Sầm Chi Hành không tiện nên Quý Vũ giúp anh.

Trước khi rời đi, Sầm Chi Hành dẫn Quý Vũ đến cảm ơn các đồng chí cảnh sát.

Quý Vũ không thấy Đại Hoàng, vừa định hỏi thì Sầm Chi Hành kéo cậu vào trong nhà: "Đã đưa nó đến nhà Trần Thịnh rồi, mấy hôm trước bận rộn không có thời gian chăm sóc nó."

Về đến nhà, Quý Vũ mới thật sự cảm thấy thư giãn.

Sầm Chi Hành ôm Quý Vũ nằm trên sofa một lúc, hai người chẳng làm gì cả, chỉ đơn giản là ôm nhau để thả lỏng tâm trí.

Một lát sau, Sầm Chi Hành véo nhẹ bụng Quý Vũ: "Vất vả lắm mới nuôi được chút thịt, giờ lại gầy rồi."

"Vậy thì từ từ nuôi lại, em ăn khỏe lắm, sẽ lên lên cân nhanh thôi."

Sầm Chi Hành bật cười cúi đầu hôn lên má cậu.

Tối hôm đó, cả hai không muốn nhúc nhích nên chỉ gọi một phần lẩu cay mang về, riêng phần của Sầm Chi Hành là nước dùng trong.

Quý Vũ thấy anh không ăn được cay thì không khỏi bật cười, kết quả Sầm Chi Hành lấy điện thoại đổi phần của cậu thành nước dùng trong luôn.

"Bác sĩ bảo rồi, em phải dưỡng dạ dày trong nửa năm, không được ăn đồ cay quá."

Quý Vũ phản đối: "Vậy anh đổi cho em thành loại ít cay một chút."

"Không được." Sầm Chi Hành nghiêm túc nói: "Đợi qua tuần này rồi ăn."

"Vậy em đổi món khác, lẩu cay mà không cay thì chẳng ngon gì cả, giống hệt như rau luộc."

Sầm Chi Hành nhìn cậu: "Quá dầu mỡ cũng không được."

Quý Vũ: "..." Trời ạ.

Cuối cùng vẫn là lẩu cay, Quý Vũ không vui lướt xem các món ăn trên ứng dụng.

Ứng dụng đã cập nhật tính năng mới, có thể xem tình trạng nhiệt độ của người giao hàng, chắc là do dịch cúm đang lây lan gần đây.

Sầm Chi Hành cắt trái cây đặt lên bàn trà, Quý Vũ đưa mắt nhìn một cái, cậu chưa kịp làm gì là một miếng táo đã được đưa đến miệng cậu.

"Giận anh sao?"

Quý Vũ hừ nhẹ.

Cậu cũng không biết phải nói gì, bình thường khi Sầm Chi Hành bảo cậu ăn nhạt thì cậu cũng không giận như vậy, có lẽ vì lúc bị giam trong phòng tối, cha con họ Tưởng không muốn cậu ăn no để có sức chạy trốn nên mỗi ngày chỉ cho cậu ăn chút cơm thừa, sau này còn chẳng cho cậu ăn gì nữa.

Trong những đêm tăm tối ấy, Quý Vũ chẳng nghĩ gì khác ngoài ông nội, anh Hành và những món ăn ngon.

Đúng là bản năng muốn ăn ngon, khó khăn lắm mới ra viện, cậu tưởng mình sẽ được ăn thỏa thích nhưng cuối cùng vẫn bị Sầm Chi Hành ngăn lại.

Sầm Chi Hành vuốt tóc cậu, sau đó chuông cửa reo lên, anh đi ra ngoài lấy đồ ăn mang vào, vừa mở hộp ra thì mùi hương thơm ngào ngạt lập tức lan tỏa khắp căn phòng.

Nước dùng cà chua có mùi vị ngon bất ngờ.

Quý Vũ vùi đầu ăn, chút tức giận trong lòng theo đó cũng dần dịu đi.

Ăn xong miếng cà chua cuối cùng, Quý Vũ định xin lỗi Sầm Chi Hành, nhưng chưa kịp mở miệng thì hai miếng cá trắng mềm đã được gắp vào bát cậu.

"Là anh không suy nghĩ thấu đáo, chắc là em đói lắm rồi, thức ăn ở bệnh viện lại nhạt nhẽo, cuối tuần sau anh sẽ dẫn em đi ăn lẩu."

Quý Vũ nuốt những lời định nói lại, cổ họng hơi chua xót, cậu im lặng nhìn vào tay phải đang quấn băng gạc và hộp cơm gần như chưa động đến của Sầm Chi Hành.

"Tay anh không tiện, sao lại giúp em gỡ xương cá... Anh ơi, hôm nay em sẽ đút anh ăn, được không?"

Mấy ngày ở bệnh viện, Sầm Chi Hành không muốn cho cậu đút ăn, bảo là phải luyện tập dùng tay trái làm việc.

Quý Vũ khi đó rất thắc mắc, rõ ràng vài ngày nữa tay anh sẽ khỏi, sao còn phải luyện tay trái.

Cậu không thể nắm bắt được suy nghĩ thoáng qua trong đầu lúc đó.

Quý Vũ nói xong, Sầm Chi Hành khựng lại vài giây rồi gật đầu: "Được."

Chương 77: Thời gian phục hồi

Những ngày trước khi tháo chỉ là giai đoạn khó khăn nhất, vết thương trên tay Sầm Chi Hành vừa đau vừa ngứa, ban đêm thi thoảng anh sẽ tỉnh giấc giữa chừng.

Quý Vũ cũng ngủ không yên, nếu thức dậy cùng lúc thì cậu sẽ ôm Sầm Chi Hành trò chuyện một lúc.

Dạo gần đây tâm trạng của Sầm Chi Hành không tốt, anh đặc biệt quấn quýt bên Quý Vũ. Quý Vũ xin nghỉ ở nhà, trong lúc cậu khắc gỗ, Sầm Chi Hành ngồi trên sofa bên cạnh xem điện thoại.

Cầm điện thoại bằng tay trái không quen, tay phải cũng không thoải mái, sofa lại cấn vào vai, Sầm Chi Hành liên tục thay đổi tư thế đến mấy lần.

Sau khi Quý Vũ hoàn thành một chi tiết, cậu ngẩng đầu lên mới chú ý thấy có gì đó không ổn, cậu đặt dao xuống, nhẹ nhàng hỏi: "Anh, tay anh đau hả?"

"Có một chút." Sầm Chi Hành buồn bã nói.

Quý Vũ đau lòng không thôi, vết thương này là do cậu mà ra, lòng cậu ngập tràn cảm giác áy náy, tim cũng nghẹn lại không thở nổi.

Cậu lau sạch vụn gỗ trên tay, xoa tay cho ấm rồi giúp Sầm Chi Hành xoa bóp phần cánh tay phía trên.

"Có đỡ hơn chút nào không?"

"Ừm."

Trong 5 ngày Quý Vũ mất tích, Sầm Chi Hành đã hơi nghiện thuốc lá, nicotine đúng là có thể tạm thời làm tê liệt cảm xúc tiêu cực,

nhưng bác sĩ dặn dò trong quá trình phục hồi thần kinh thì tốt nhất không nên hút thuốc.

Sầm Chi Hành thở dài, anh dùng tay trái vuốt vuốt đầu Quý Vũ: "Tiểu Vũ, giúp anh pha một ly cà phê nhé."

Quý Vũ ngớ ra, vì thật sự Sầm Chi Hành rất ít khi yêu cầu cậu làm gì, đây là lần đầu tiên anh chủ động yêu cầu cậu pha cà phê. Mắt Quý Vũ sáng lên rồi vui vẻ đi ra ngoài.

Sầm Chi Hành kéo cậu lại rồi hôn lên mu bàn tay cậu: "Không cần thêm đường."

Câu nói vừa như nhắc nhở, vừa như một lời cảm ơn âu yếm.

Sầm Chi Hành lười biếng ngồi trên sofa, Quý Vũ đứng đó nhìn anh, ánh sáng từ cửa sổ chiếu vào mặt anh, đôi mắt khép hờ dưới làn mi cong như cánh bướm, trông anh thật cô đơn.

Quý Vũ bước chậm lại, cảm xúc vừa mới hồi phục lại trầm xuống, cậu cúi đầu v.uố.t ve hàng mày và đôi mắt của Sầm Chi Hành: "Anh, anh không vui sao? Sao đột nhiên lại muốn uống cà phê vậy?"

"Anh không vui chỗ nào chứ?" Sầm Chi Hành hơi ngẩn người một chút, anh nở nụ cười nhẹ nhàng sau đó áp tay Quý Vũ lên má mình: "Chỉ là hơi buồn ngủ thôi."

Quý Vũ nhìn anh một lúc, không biết cậu có tin lời giải thích của Sầm Chi Hành không, cậu nhỏ giọng nói: "Vậy em đi pha cà phê nhé."

Mùa hè năm ngoái, Quý Vũ thường xuyên cùng Sầm Chi Hành đến studio.

Để chuẩn bị cho triển lãm tranh cần phải làm rất nhiều việc, đôi khi Sầm Chi Hành bận bịu đến mức không thấy bóng dáng đâu, còn chị

Dao Dao thấy Quý Vũ ngồi một mình trong văn phòng buồn chán thì dạy cậu cách sử dụng máy pha cà phê.

Quý Vũ cũng rất vui vẻ học, cậu có khả năng học hỏi rất nhanh, không lâu sau đã biết cách pha cà phê mà không lãng phí hạt cà phê.

Cậu vui vẻ mang ly cà phê mình tự pha cho Sầm Chi Hành tới, anh nhướng mày nhìn cậu, nếm thử xong còn khen cậu giỏi.

Tuy nhiên, Sầm Chi Hành hầu như không bao giờ chủ động yêu cầu cậu làm những việc này, nhưng nếu Quý Vũ thật sự muốn làm thì anh cũng không ý kiến gì, anh chỉ dịu dàng mỉm cười, nhìn có vẻ tâm trạng khá ổn.

Làm nóng, xay hạt, trải bột, nén bột, chiết xuất cà phê...

Sầm Chi Hành thích hương vị đăng đắng của cà phê, nên xay bột mịn sẽ phù hợp hơn, chiết xuất trong 30 giây, tỷ lệ giữa cà phê và nước khoảng 1:6.

Trong lúc chờ đợi, Quý Vũ vừa nhìn cà phê nhỏ giọt vừa mải mê nghĩ ngợi, cậu đang cố nhớ lại tình trạng cùng với hành động của Sầm Chi Hành gần đây.

Chắc chắn có chuyện gì đó không ổn... Anh Hành mấy ngày nay không bình thường... chắc chắn có điều gì đó mà mình bỏ qua hoặc không biết...

Tiếng máy pha cà phê đột ngột dừng lại làm cậu bừng tỉnh, thật là... lại quên đổ nước, suýt nữa thì làm hỏng máy pha cà phê...

Quý Vũ mệt mỏi xoa trán, cậu mở hai chai nước lọc đổ vào khay chứa nước phía sau máy pha cà phê, máy lại bắt đầu hoạt động bình thường, cà phê đậm đặc chảy xuống cốc, tạo ra những gợn sóng nhỏ.

Năm ngày sau là ngày tháo chỉ, dịch bệnh ngoài kia càng trở nên nghiêm trọng, Sầm Chi Hành không cho Quý Vũ theo anh đến bệnh viện.

Quý Vũ nài nỉ mãi, Sầm Chi Hành không biết làm sao nên cuối cùng vẫn đồng ý.

Sầm Chi Hành bị thương không thể lái xe, Quý Vũ thi lái xe bị gián đoạn nên vẫn chưa lấy được bằng lái...

Quý Vũ khoác tay Sầm Chi Hành, cậu thở dài lẩm bẩm: "Biết vậy đã học nhanh hơn một chút rồi."

Sầm Chi Hành nhướng mày nhìn cậu, những suy nghĩ nhỏ bé của Quý Vũ chẳng thể qua mắt được anh. Cậu ngẩng đầu cười với anh: "Lấy được bằng lái rồi thì em sẽ chở anh đi bệnh viện, không cần phải gọi taxi nữa."

"Nói ngốc gì vậy." Sầm Chi Hành vò đầu Quý Vũ.

Lúc tháo chỉ, Sầm Chi Hành không cho Quý Vũ vào phòng cùng. Khi bác sĩ dặn dò các lưu ý, Quý Vũ đứng ngoài cửa kính nhìn vào, bác sĩ đeo khẩu trang nên chỉ có thể thấy khẩu trang hơi nhấc lên, ngoài ra chẳng nhìn rõ gì khác.

Quý Vũ thở dài trong lòng, cậu ghét khoảng thời gian mọi người đều đeo khẩu trang này, ngay cả việc đọc khẩu hình cũng trở nên không thể, chỉ có thể lén lút ghi lại số điện thoại trên tường.

Sau khi tháo chỉ thì không cần băng bó nữa, Sầm Chi Hành dùng tay trái mở cửa bước ra, tay phải thì hơi rủ xuống.

Quý Vũ muốn nắm tay anh để xem vết thương hồi phục thế nào nhưng bị anh tránh đi. Sầm Chi Hành vòng tay trái qua vai cậu, đẩy cậu đi ra ngoài.

"Về nhà rồi xem, cùng anh đi lấy thuốc nào."

Quý Vũ mở miệng, cậu nhìn vào mắt Sầm Chi Hành, do dự một chút rồi nói: "Vâng."

Thuốc khá nhiều, có thuốc uống, thuốc bôi và thuốc xịt.

Quý Vũ mang một túi thuốc lớn theo Sầm Chi Hành đến khoa Tai-Mũi-Họng, gần đây có nhiều người bị cảm cúm nên các bác sĩ ở khoa này rất bận rộn, nhưng chủ nhiệm Lý đã tranh thủ thời gian ra gặp họ.

Lý do không gì khác ngoài chuyện bộ xử lý âm thanh.

Chủ nhiệm Lý vừa dùng cồn sát trùng tay vừa bảo Sầm Chi Hành đeo khẩu trang vào. Lúc trước vì để tiện trò chuyện với Quý Vũ nên Sầm Chi Hành đã kéo khẩu trang xuống.

Quý Vũ không thể nhìn thấy chủ nhiệm Lý nói gì, chỉ biết là khi khẩu trang ngừng chuyển động, Sầm Chi Hành đã nhìn cậu một cái rồi nói với chủ nhiệm Lý: "Nói xong rồi hãy đeo khẩu trang lại, ít nhất phải để em ấy đọc khẩu hình một chút."

Quý Vũ mở to mắt, cậu nắm chặt tay Sầm Chi Hành.

Chủ nhiệm Lý thở dài day trán: "Phải rồi, cậu ấy không nghe được, nếu không nhìn thấy nữa thì thật sự quá khó, nhưng đang trong thời gian dịch bệnh, chúng ta chẳng thể làm gì khác."

Sầm Chi Hành nhíu mày: "Dịch bệnh?"

"Nhớ chuẩn bị thêm khẩu trang, thuốc cảm, cồn sát trùng và các vật dụng y tế tại nhà đi, lần dịch bệnh này không đơn giản đâu, ra ngoài cũng nhớ đeo khẩu trang."

Dù sao chủ nhiệm Lý cũng là bác sĩ tuyến đầu, thông tin cũng từ nguồn chính thống, lời nhắc nhở này chắc chắn là đúng.

Sầm Chi Hành cảm ơn rồi hỏi về bộ xử lý âm thanh của Quý Vũ.

"Có lẽ phải đợi thôi, cần phải lấy hàng từ nước ngoài, thường thì phải đặt trước hai ba tháng, giống như trước đây..." Chủ nhiệm Lý nói đến đây thì hơi khựng lại, dù biết Quý Vũ không thể đọc khẩu hình.

Sầm Chi Hành: "Không sao, em ấy đã biết rồi."

"Có thể tạm thời thay thế bằng loại có sẵn không?"

Chủ nhiệm Lý lắc đầu: "Bộ xử lý âm thanh bên ngoài và ốc tai bên trong cần phải tương thích, đúng số hiệu và thương hiệu, bây giờ chỉ có thể đợi thôi, nhưng do tình hình dịch bệnh nên có thể chính phủ sẽ ra chính sách hỗ trợ."

"Vậy chủ nhiệm giúp tôi chỉnh lại đơn hàng đi, lấy hai bộ, phòng khi cần thiết."

Quý Vũ đã biết rõ tình hình, cậu thấy hơi thất vọng, nhưng cậu giấu những cảm xúc này rất kỹ, không muốn cho Sầm Chi Hành biết.

Trên xe về nhà, Sầm Chi Hành đeo khẩu trang không nói thêm gì nữa, nhưng vẫn nắm lấy tay Quý Vũ, thi thoảng anh m.ơn tr.ớn nhẹ như đang an ủi cậu.

Quý Vũ nhìn vào tay phải đang bị băng che đi của anh, cậu chỉ nhìn một cái rồi lại nhanh chóng quay mắt ra ngoài cửa sổ xe.

Hai người dừng xe ở một hiệu thuốc gần nhà để mua khẩu trang, cồn và thuốc cảm.

Vết thương của Sầm Chi Hành vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, Quý Vũ tất nhiên không thể để anh mang đồ nặng, cậu tự mình xách túi về nhà, vừa hay gặp phải Trần Thịnh và Hướng Ánh Lam trả Đại Hoàng về.

Bọn họ cũng giúp cậu một tay, Trần Thịnh nhìn thấy Sầm Chi Hành chỉ cầm một túi thuốc bằng tay trái liền trách móc: "Vũ à, hay là cậu

đến nhà chúng tôi ở luôn đi, cậu Sầm này chẳng biết quan tâm gì cả."

Hướng Ảnh Lam tháo dây xích của Đại Hoàng ra, như thể phong ấn đã được giải, Đại Hoàng lập tức chạy tới vẫy đuôi, nó cọ vào chân Quý Vũ đòi được v.uố.t ve.

Quý Vũ vừa xoa đầu chó vừa giải thích: "Anh Hành rất biết quan tâm người khác mà, em chỉ muốn sống cùng anh ấy, không đi đâu cả."

Sầm Chi Hành nhướng mày nói: "Nghe rõ chưa, đừng có dụ dỗ linh tinh."

"Còn tay cậu? Vẫn chưa khỏe à?" Trần Thịnh nhìn sơ qua, Sầm Chi Hành vội vàng giấu tay phải ra sau lưng.

"Chấn thương dây chằng cần thời gian hồi phục, không có gì nghiêm trọng, chỉ cần dưỡng thương một thời gian là được."

Trần Thịnh nhìn anh một hồi, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên người Quý Vũ, anh ta nhẹ giọng nói: "Vậy thì dưỡng thương cho tốt nhé."

Trần Thịnh thấy Sầm Chi Hành có vẻ không vui nên nói vài câu rồi im lặng.

Trước khi chia tay, Sầm Chi Hành nhắc nhở bọn họ chuẩn bị thêm một số vật dụng y tế.

Trần Thịnh ngạc nhiên không thôi, không ngờ tình hình lại nghiêm trọng hơn dự đoán, giọng điệu anh ta không hề tỏ vẻ nghi ngờ chút nào, chỉ quay sang bảo Hướng Ảnh Lam cùng đi mua đồ.

Sau khi mấy người Trần Thịnh rời đi, không gian trở nên yên tĩnh hẳn, tiếng sủa của Đại Hoàng vang lên làm không khí vui tươi hơn một chút. Mặc dù Quý Vũ không thể nghe thấy nhưng chỉ nhìn thấy Đại Hoàng vẫy đuôi cũng khiến cậu vui vẻ.

Lúc về nhà, cả hai đều ngầm hiểu ý mà im lặng, không nhắc đến bàn tay bị thương của Sầm Chi Hành.

Quý Vũ dọn dẹp đồ đạc, sau khi xong xuôi, Đại Hoàng vẫn đang ở ngoài cửa chơi, Quý Vũ đi đến mở cửa cho nó.

Đại Hoàng sủa một tiếng rồi vào trong chờ Quý Vũ lau chân cho nó.

Lau chân cho Đại Hoàng xong, Quý Vũ nhìn qua thì không thấy Sầm Chi Hành, có lẽ anh đang ở phòng vẽ vì cửa phòng vẽ đang đóng. Quý Vũ nghĩ một lúc rồi cũng không làm phiền anh.

Đại Hoàng đang chơi đồ chơi của mình, Quý Vũ vào phòng tắm thay đồ ngủ, cậu ngồi bên giường rất lâu, sau khi suy nghĩ kỹ rồi cậu mới gọi điện đến số điện thoại trên tường bệnh viện.

Đó là điện thoại bàn, số rất dễ nhớ.

Sau hai tiếng chuông, cuộc gọi được kết nối.

Không có thiết bị nghe nên Quý Vũ không thể nghe thấy gì, việc gọi điện thật sự rất bất tiện.

Nhưng không còn cách nào khác, chỉ có số điện thoại bàn này nên cậu quyết định nói hết tất cả một hơi:

"Chào bác sĩ, tôi là người nhà của anh Sầm vừa tháo chỉ ở bệnh viện, tôi không thể nghe được nên chỉ có thể nói chuyện như vậy."

"Tôi muốn hỏi tay của anh ấy giờ thế nào rồi? Cần chú ý gì trong việc chăm sóc, liệu có thể phục hồi hoàn toàn không?"

"Bác sĩ có thể nói trực tiếp không, nói xong thì xin bác sĩ cứ cúp máy. Tôi sẽ ghi âm và nhận diện lại bằng văn bản, cảm ơn bác sĩ, sau khi đọc xong văn bản, tôi sẽ xóa bản ghi âm đi, xin lỗi vì làm phiền bác sĩ."

Quý Vũ nhìn vào màn hình, thời gian cuộc gọi từng giây trôi qua, đến 5 phút 3 giây thì người ở đầu dây bên kia cúp máy.

Cậu tìm bản ghi âm, nhập vào phần mềm nhận diện văn bản.

Văn bản dần dần hiện ra, đầu tiên là đoạn Quý Vũ nói, không rõ là do nhận diện sai hay do cậu mất tiếng trong suốt hơn 20 ngày nên lời nói không rõ ràng, văn bản bị ngắt quãng và có một số lỗi sai.

Quý Vũ nắm chặt điện thoại.

Có một vài giây im lặng, sau đó là văn bản từ phía bác sĩ hiện ra, rất mạch lạc, dễ hiểu, khác hẳn so với lời nói lắp bắp của Quý Vũ lúc nãy:

"Dây thần kinh ở lòng bàn tay của bệnh nhân bị thương do vật sắc nhọn đâm vào, may mắn là không bị cắt đứt hoàn toàn."

"Phẫu thuật và tháo chỉ rất thuận lợi, cần chú ý chế độ ăn uống thanh đạm, tránh thuốc lá, rượu bia, tránh dùng lực tay quá nhiều, ngủ sớm, dậy sớm, giữ tinh thần thoải mái, dùng thuốc đúng giờ theo chỉ dẫn."

"Trong quá trình phục hồi, đau tay hay tê tay là di chứng bình thường, chậm phản ứng cũng là hậu quả của việc tổn thương thần kinh, ba tháng sau cần tái khám, nếu thần kinh phục hồi tốt thì ba tháng nữa có thể hoạt động bình thường."

"Về cơ bản là như vậy, tạm biệt."

Chương 78: "Không trách em."

Lúc Sầm Chi Hành bước vào phòng ngủ, Quý Vũ đang ngồi bên giường chờ anh.

Sau khi cuộc gọi kết thúc, tâm trạng của Quý Vũ trở nên nặng nề, cậu âm thầm tìm kiếm thông tin về phục hồi thần kinh tay trên mạng.

Đây đúng là trong cái rủi có cái may, may là thần kinh không bị đứt hẳn, chỉ bị tổn thương một phần.

Trong những trường hợp tương tự, có người hồi phục hoàn toàn chỉ trong ba tháng; dĩ nhiên cũng có trường hợp thần kinh không phục hồi tốt, dẫn đến mất khả năng vận động tay suốt đời.

"Làm gì mà chăm chú thế?" Sầm Chi Hành v.uố.t ve mặt Quý Vũ rồi nhẹ nhàng nắm tay cậu, thế mà tay cậu còn lạnh hơn cả tay anh.

Anh nhíu mày đưa tay sờ trán Quý Vũ, tay lạnh nhưng không sốt.

"Không khỏe à? Mặt mày sao lại kém thế?"

Nhìn kỹ Quý Vũ thì thấy môi cậu đang run rẩy một chút.

Quý Vũ từ từ thoát khỏi dòng suy nghĩ của mình, cậu nhẹ nhàng đặt tay lên cánh tay phải của Sầm Chi Hành.

Cánh tay phải của Sầm Chi Hành hơi thả xuống, lòng bàn tay ngửa ra sau, Quý Vũ không nhìn rõ nhưng chỉ cần cậu hơi cố gắng là có thể lật tay anh ra để nhìn thấy.

Sầm Chi Hành im lặng nhìn cậu, anh không hề có một chút kháng cự, Quý Vũ mím chặt môi, ngón tay từ từ trượt xuống nắm lấy cổ tay phải của anh.

"Anh, em xem được không?"

Tay Quý Vũ đã rất lạnh rồi, không hề ấm áp như trước, nhưng tay phải của Sầm Chi Hành còn lạnh hơn nữa, hệt như một cành cây khô cứng trong mùa đông.

Sầm Chi Hành đăm chiêu nhìn cậu, sau đó từ từ mở bàn tay ra, giữa chừng có hơi gặp khó khăn như thể rất khó kiểm soát.

Vết sẹo khoảng sáu bảy cm, nằm ngay giữa lòng bàn tay cắt ngang qua các đường chỉ tay nối liền.

Vùng xung quanh vết sẹo có nhiều vết bầm, qua đó, Quý Vũ nhìn thấy được cơ gân và những dây thần kinh gồ ghề.

Cậu thậm chí còn không dám chạm vào.

Cậu cứ chăm chú nhìn vào vết sẹo đó, một lúc lâu sau cậu mới bất chợt quay đi.

Đột nhiên, cậu nhìn thấy trên trán Sầm Chi Hành lấm tấm mồ hôi lạnh, Quý Vũ đau lòng lau đi cho anh.

Bên ngoài không biết trời đã bắt đầu mưa từ khi nào.

Quý Vũ không nghe thấy tiếng mưa, cậu chỉ cảm thấy rất lạnh.

Một làn gió ẩm ướt từ khe cửa sổ không khép kín thổi vào, như thể thổi vào tận trái tim cậu, thật lạnh giá làm sao.

Mùa đông ở Giang Thành lúc nào cũng ẩm ướt, không khí tràn ngập mùi đất ngai ngái trong mưa.

Quý Vũ bước đến đóng chặt cửa sổ.

Bầu trời chất đầy những đám mây xám, ánh đèn lấp lánh trên đường phố xa xa như những đốm sáng lẻ loi, giống như một bức tranh sơn dầu kém chất lượng bị ướt.

Lúc Quý Vũ quay lại, cậu bất ngờ bị Sầm Chi Hành ôm chặt từ phía sau.

Sầm Chi Hành ôm cậu rất lâu, rất chặt.

Hơi thở nóng ẩm của anh lướt qua cổ Quý Vũ.

Lúc này, Sầm Chi Hành cũng không bình tĩnh gì mấy.

Lời xin lỗi gần như đã ở trên môi nhưng rồi lại nuốt xuống, cậu làm như vậy quá yếu ớt, không có tác dụng, mà lại giống như đang đổ lỗi hơn.

Quý Vũ im lặng một lúc lâu rồi cố gắng bình tĩnh lại, cậu cố tỏ ra lạc quan: "Anh, rồi sẽ ổn thôi."

Cậu quay lại ôm chặt Sầm Chi Hành, đưa tay vỗ nhẹ lưng anh.

"Anh, em sẽ ở bên anh, chúng ta cùng nhau dưỡng thương, chắc chắn sẽ tốt lên."

Sầm Chi Hành không nói gì, anh nhẹ nhàng hôn lên tai Quý Vũ.

Quý Vũ xem qua thực đơn, tối đó cậu làm rau cải xào, thịt bò hầm cà chua, gà xé trộn cơm nấu với khoai lang.

Tất cả đều là những nguyên liệu tốt cho việc phục hồi thần kinh tay, cách chế biến cũng dễ.

Sầm Chi Hành giờ đã có thể ăn bằng tay trái, anh nhìn những món ăn trên bàn ăn một lúc rồi nói: "Không có món em thích ăn."

Quý Vũ gắp một đũa rau cải cho vào bát của anh: "Em đã nói là sẽ ở bên anh mà, dạ dày em cũng không tốt, ăn cay ít một chút cũng tốt."

Mưa vẫn tiếp tục rơi suốt đêm, hai người tắm rửa xong rồi lên giường sớm.

Sầm Chi Hành một tay ôm Quý Vũ ngồi vào lòng, Quý Vũ thấy khá ngượng ngùng, không dám dựa lưng sát vào ngực anh.

Quý Vũ mở hộp thuốc mỡ ra, sau khi xem kỹ hướng dẫn, cậu dùng tăm bông lấy một ít thuốc rồi nhẹ nhàng thoa đều lên vết sẹo.

Có lẽ vì thời tiết nên tay phải của Sầm Chi Hành vẫn đau như bị kim châm.

Quý Vũ bôi thuốc một lúc mà vẫn không ổn, cuối cùng cậu đặt một túi nước nóng dưới tay phải của Sầm Chi Hành, đồng thời xoa xoa cánh tay anh.

"Có khá hơn không?" Quý Vũ lo lắng nhìn anh.

Sầm Chi Hành xoa xoa dái tai cậu: "Khá hơn rồi, em đừng lo lắng."

Quý Vũ thở dài trong lòng, làm sao có thể không lo được.

Cậu sợ hãi vô cùng, trong đầu thỉnh thoảng lại hiện lên những video trên mạng, không thể cong tay, không thể cầm đũa, không thể cầm bút vẽ...

Cậu sợ tay của Sầm Chi Hành sẽ như những trường hợp đó, anh yêu công việc của mình, thậm chí còn không ngần ngại tranh cãi với gia đình vì công việc, nếu tay phải bị hỏng...

Anh có trách cậu không? Có lẽ là có.

Sầm Chi Hành cau mày, đôi mắt đen sâu thẳm như có thể nhìn thấu lòng người, anh bình thản nhìn cậu, lông mi rủ xuống, trong ánh mắt có một sự cảm thương vô hình dành cho cuộc sống này.

Sầm Chi Hành không nhìn những người khác như vậy, chỉ có Quý Vũ là ngoại lệ, cậu luôn nằm trong sự bảo vệ của anh.

"Tiểu Vũ không hề muốn mọi chuyện sẽ xảy ra như vậy, không phải lỗi của em."

Quý Vũ nuốt nước bọt, cổ họng khẽ run lên.

"Đừng nghĩ linh tinh nữa, anh mãi mãi yêu em."

Quý Vũ cảm thấy khóe mắt mình cay cay, cậu khổ sở cúi đầu, nhưng Sầm Chi Hành lại nhẹ nhàng nâng khuôn mặt đẫm lệ của cậu lên rồi lau nhẹ đôi mắt đẫm nước ấy.

Quý Vũ dạo gần đây quá căng thẳng, mỗi hành động đều làm rất cẩn thận, khi anh ôm cậu, cậu thậm chí còn không dám thở mạnh.

Sầm Chi Hành cũng không thoải mái gì mấy.

Câu chuyện dần nhẹ nhàng trở lại, Quý Vũ nhẹ nhõm hơn một chút, mặc dù cậu vẫn im lặng nhưng cậu chủ động nép vào lòng anh, ít nhất là bây giờ đã dễ chịu hơn.

Đôi khi Sầm Chi Hành thức khuya, sáng hôm sau dậy muộn hơn nhưng bác sĩ đã bảo anh phải ngủ sớm dậy sớm.

Lúc 11 giờ rưỡi, Quý Vũ ôm lấy tay trái của Sầm Chi Hành rồi cắn vào bắp tay bên trong của anh.

Sầm Chi Hành nhìn cậu, Quý Vũ sợ mình cắn mạnh quá nên lại li.ếm vài cái.

"Ngứa mông rồi à?"

Quý Vũ lắc đầu: "Không có, chỉ là đến giờ phải đi ngủ rồi."

"Tốt nhất là em thật sự muốn đi ngủ."

Quý Vũ tỏ vẻ tủi thân: "Bác sĩ bảo phải ngủ sớm dậy sớm, em không có ý xấu đâu."

Sầm Chi Hành chạm nhẹ vào trán cậu: "Sao mà em biết được lời dặn của bác sĩ? Nói thật đi."

Quý Vũ kể cho anh nghe chuyện cậu đã gọi điện thoại cho bác sĩ, rồi đưa đoạn văn bản trong điện thoại cho anh xem.

Cuối cùng, cậu đột nhiên hỏi: "Anh, giọng em có bị sai lại không?"

Sầm Chi Hành có hơi mất tự nhiên, nhưng anh nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh: "Sao có thể?"

Quý Vũ im lặng co người vào trong cánh tay anh.

Quý Vũ quá nhạy cảm với cảm xúc của người khác, cậu quan sát rất kỹ, chỉ cần có gì đó không đúng là cậu sẽ nhận ra ngay.

Vì vậy cậu có thể nhanh chóng nhận ra khi nào người khác không vui, rồi sẽ suy nghĩ xem mình nên làm gì để khiến người ta vui hơn.

Nhưng quá nhạy cảm cũng không tốt, nó làm người ta mệt mỏi.

Những người cởi mở, dễ chịu thì cuộc sống của họ vui vẻ hơn rất nhiều.

Sầm Chi Hành đã che chở Quý Vũ lâu đến mức cậu có thể vô tư làm những gì mình thích, không phải lo lắng gì và anh cũng tuyệt đối không cho phép ai hay điều gì làm hỏng sự tốt đẹp ấy.

Quý Vũ nổi một nốt mụn nhỏ ở khóe miệng, lúc cậu uống nước cũng không để ý lắm, đến lúc môi va phải mép cốc cậu mới nhận ra.

Cậu thấy hơi nóng trong người, nhưng gần đây cậu đâu ăn gì cay nóng.

Cậu không quá để ý gì mấy, có lẽ mấy ngày nữa sẽ hết.

Sau khi ăn trưa xong, Quý Vũ dọn dẹp xong bát đĩa rồi rửa một ít nho và dâu tây.

Đây là những thực phẩm giàu vitamin B, có ích cho việc phục hồi thần kinh tay.

Sầm Chi Hành ngày càng thích chơi với Đại Hoàng, giờ anh còn cho phép Đại Hoàng trèo lên sofa.

Đại Hoàng cũng rất ngoan, trong lúc chơi đùa không hề va vào tay phải của Sầm Chi Hành.

Khi Quý Vũ mang khay trái cây đến, cả Sầm Chi Hành và Đại Hoàng đều nhìn về phía cậu, ánh mắt giống hệt nhau, trông dễ thương vô cùng.

Quý Vũ mỉm cười đặt khay trái cây lên bàn trà gần chỗ Sầm Chi Hành.

"Đại Hoàng không thể ăn nho, nhưng dâu tây thì ăn được, chú ý khi cho nó ăn nhé."

"Ừm". Sầm Chi Hành nắm lấy cổ tay cậu: "Chiều không có việc gì làm, qua đây xem phim đi."

"Chờ một chút, em đi gọt hai quả táo cho Đại Hoàng, mấy quả dâu tây này không đủ cho nó ăn đâu."

Hai người tìm một bộ phim mới ra gần nhất để xem, phim không hay, chủ yếu chỉ nổi nhờ hiệu ứng đặc biệt.

Hai người cũng chẳng tập trung xem phim lắm, Quý Vũ cắt nhỏ táo, ném ra để xem Đại Hoàng nhảy lên ăn, sau vài lần "nhồm nhoàm nhồm nhoàm", nó đã ăn xong.

Cậu đưa miếng táo còn lại cho Sầm Chi Hành, Sầm Chi Hành thì có lòng hơn, anh không ném cao quá nên Đại Hoàng dễ dàng ngẩng đầu lên ăn được, ăn xong nó còn chạy đến dụi đầu vào tay hai người.

"Được rồi, được rồi, xoa xoa nhé." Quý Vũ cười bất lực vuốt đầu chó.

Sầm Chi Hành cũng cười theo, anh đặt tay lên đầu Đại Hoàng vỗ vỗ.

Kỳ nghỉ của Quý Vũ đã đến, cậu vẫn phải quay lại trường học, Sầm Chi Hành vì tay không tiện lái xe nên đã đặc biệt tìm cho cậu một tài xế.

Quý Vũ lo Sầm Chi Hành ở nhà không tiện, cậu phân vân có nên xin nghỉ thêm một thời gian nữa không nhưng Sầm Chi Hành đẩy cậu ra ngoài: "Không đi học sao? Đến khi thi cuối kỳ mà bị điểm kém thì đừng đến khóc lóc với anh."

"Em đâu có đâu." Quý Vũ bĩu môi, cậu nhìn thấy tài xế đang đợi ngoài vườn: "Cứ lạ lạ sao ấy, hay là em tự đi tàu điện ngầm đi..."

Sầm Chi Hành theo hướng cậu nhìn về phía tài xế, đó là người có vẻ thật thà, anh đã kiểm tra qua người này, không phải người xấu.

"Lạ ở đâu?"

Quý Vũ ngập ngừng nhỏ giọng nói: "Cảm giác như em đang làm cậu ấm nhà giàu ấy."

Sầm Chi Hành bật cười: "Em không phải là cậu ấm nhà anh à?"

Anh xoa đầu cậu rồi hất cằm: "Đi đi, học hành cho tốt, chú ý ghi chép đầy đủ."

Quý Vũ lưu luyến bước lên xe. Sau khi lên xe, cậu trả lời những tin nhắn bùng nổ từ Vưu Tiểu Minh.

Khoảng cách từ nhà tới trường không xa, rất nhanh đã đến cổng trường, Quý Vũ liếc mắt qua thì thấy Vưu Tiểu Minh đang đứng đợi ngoài cổng, cậu ta đang ôm một củ khoai lang cắn ngấu nghiến.

Giống như nhóc ngốc vậy.

Thấy Quý Vũ đến, nhóc ngốc vội vàng giấu củ khoai lang đi, cậu ta vui vẻ chạy lại làm ngôn ngữ ký hiệu, động tác nhanh đến mức gần

như tạo ra bóng mờ.

Quý Vũ dừng lại đọc ngôn ngữ ký hiểu của Vưu Tiểu Minh: [Cuối cùng cậu cũng về rồi! Củ khoai lang nướng này ngon lắm luôn á!!!]

Quý Vũ cũng làm ngôn ngữ ký hiệu đáp lại: [Đã lâu không gặp.]

Lúc này, cậu mới để ý đến xe bán khoai lang nướng bên cạnh Vưu Tiểu Minh, năm ngoái không thấy nó ở cổng trường, chắc là mới đến bán.

Theo lời giới thiệu nhiệt tình của Vưu Tiểu Minh, cậu cũng chọn một củ, bà lão bán hàng ở quầy rất sạch sẽ, bà đeo găng tay, bóc một phần vỏ khoai lang phía trên rồi mới đưa cho cậu.

Quý Vũ nhỏ giọng nói: "Cảm ơn."

Hai người dự định ăn khoai lang xong rồi mới vào lớp, bạn cùng lớp nhìn thấy Quý Vũ thì rất ngạc nhiên, còn mỉm cười chào cậu nữa.

Quý Vũ cũng mỉm cười đáp lại.

Quý Vũ tốt bụng, nếu ai mượn đồ hay hỏi bài cậu đều rất hào phóng, hơn nữa cậu còn có ngoại hình ngoan ngoãn nên các bạn trong lớp ai cũng thích cậu.

Trước khi vào lớp, hầu hết các bạn trong lớp đã tới đầy đủ, lớp trưởng cầm một túi quà màu xanh đậm đi đến trước bàn cậu rồi đưa quà cho cậu.

Quý Vũ giật mình, làm ngôn ngữ ký hiệu hỏi: [Có chuyện gì thế? Đây không phải đồ của tôi.]

Lớp trưởng cười cười đáp: [Chúc mừng cậu khỏe lại! Sau khi bọn tôi thấy tin tức trên báo đều rất lo lắng, may mà cậu không sao. Đây là món quà nhỏ mà các bạn trong lớp chung tay chuẩn bị cho cậu, nhận đi nhé.]

Quý Vũ ngẩn người nhìn món quá vài giây, cậu để ý thấy các bạn trong lớp đều quay lại mỉm cười nhìn cậu.

Cậu nuốt khan một cái, nhận lấy túi quà, cảm động ra dấu cảm ơn.

Trước khi vào đại học, Quý Vũ rất căng thẳng khi tìm kiếm các bài hướng dẫn nhập học, cậu đã đọc được những lời khuyên từ các anh chị khóa trên, ví dụ như: Bạn bè đại học không gần gũi như bạn bè thời cấp ba, ra trường là không còn liên lạc gì nữa, mỗi người một ngả, vì vậy đừng quá chú trọng đến mối quan hệ khi đại học.

Thật ra câu này có thể không sai, nhưng đối với Quý Vũ mà nói, bạn bè đại học còn tốt hơn rất nhiều bạn bè ở cấp ba.

Vưu Tiểu Minh đẩy nhẹ tay cậu: [Sao vậy? Cảm động muốn khóc rồi à?]

Quý Vũ trợn mắt nhìn cậu ta: [Đừng có làm tôi xấu hổ! Cho tôi mượn vở ghi chép được không?]

Vưu Tiểu Minh cười lớn, vẻ mặt tự mãn như vừa chiến thắng một trận đánh: [Tôi đã biết cậu sẽ quan tâm đến vở ghi chép mà! Vậy nên khi chuẩn bị quà cho cậu tôi đã góp ý rồi.]

Nói đến đây, cậu ta còn làm vẻ mặt bí ẩn, Quý Vũ thở dài trong lòng, cậu giả vờ tỏ ra rất tò mò hỏi: [Cậu đã góp ý gì vậy?!]

Vưu Tiểu Minh thần bí nhìn cậu rồi cười cười: [Xem trong túi quà của cậu có gì.]

Trong túi quà là một hộp quà bán trong suốt, bên trong hình như có một cây bút bi, những thứ khác không nhìn rõ, ở ngoài cùng là một xấp giấy A4 đã được đóng tập sẵn.

Quý Vũ lấy ra xem — đều là ghi chép các môn học mà cậu đã bỏ lỡ mấy ngày qua, tất cả được in và sắp xếp thành tài liệu.

Vưu Tiểu Minh bổ sung: [Mọi người trong lớp đều tham gia vào việc sắp xếp ghi chú này, thầy chủ nhiệm cũng rất ủng hộ chúng tôi, vừa ôn lại bài vừa giúp cậu giảm bớt một việc phiền phức.]

Chương 79: "Anh à, tắt đèn đi."

Đến giờ nghỉ giữa tiết, Vưu Tiểu Minh mới bất chợt nhận ra có gì đó không ổn, cậu ta xoay Quý Vũ lại rồi nhìn kỹ đầu cậu.

Sau đó cậu ta ngạc nhiên thốt lên: [Bộ xử lý âm thanh của cậu đâu rồi?!]

Nói đến đây, vẻ mặt Quý Vũ lập tức trở nên ảm đạm, cậu thở dài: [Bị mất rồi.]

Vưu Tiểu Minh suýt nữa thì kêu lên thành tiếng, động tác tay của cậu ta nhanh như chớp, Quý Vũ cố gắng nhìn thì biết rằng cậu ta đang hỏi tại sao cậu lại làm mất món đồ đắt tiền như thế.

Quý Vũ im lặng một lúc lâu, lúc chuông vào học vang lên, cậu không tiếp tục trò chuyện với Vưu Tiểu Minh nữa mà chăm chú ghi chép.

Đến giờ tan lớp, Vưu Tiểu Minh lập tức chạy lại xin lỗi cậu.

Quý Vũ ngẩn người làm ngôn ngữ ký hiệu: [Tôi không giận đâu, thiết bị ấy bị bọn bắt cóc làm mất rồi.]

Nghe vậy, Vưu Tiểu Minh càng cảm thấy tội lỗi hơn, cậu ta cố gắng làm ngôn ngữ ký hiệu thật chậm: [Xin lỗi nhé, tôi sai rồi. Bọn bắt cóc đúng là xấu xa! Phải xử phạt thật nặng mới được!]

Đến câu tiếp theo thì động tác tay lại bắt đầu nhanh hơn, Quý Vũ nhìn mà đau mắt, cậu vỗ vỗ vai cậu ta để trấn an rồi giải thích: [Luật sư nói sẽ xử lý, có thể án phạt sẽ lên tới khoảng mười hai năm.]

Kết thúc giờ học cuối cùng trong ngày, Quý Vũ cùng Vưu Tiểu Minh rời khỏi trường, chị Vưu cũng biết tin tức về vụ việc nên đưa cho cậu một gói kẹo.

Quý Vũ cảm ơn rồi hỏi hai chị em có muốn ăn khoai lang nướng không, chị Vưu nói đang giảm cân không ăn, còn Vưu Tiểu Minh thì rõ ràng là rất thèm, thế là Quý Vũ mua cho cậu ta một củ.

Chị Vưu vỗ vỗ vai cậu ta bảo cậu ta phải nói cảm ơn, Vưu Tiểu Minh nhướng mày thoải mái nói: [Cảm ơn người anh em đã tặng cho tôi một củ khoai lang nướng vàng ươm!]

Quý Vũ và chị Vưu đồng thanh bật cười.

Sau khi hai chị em nhà họ đi, phần khoai lang nướng của Quý Vũ cũng đã làm xong, cậu không để bà lão bóc vỏ mà tự lấy, giữ trong tay cảm giác thật ấm áp. Quý Vũ cho khoai lang vào trong áo khoác sau đó mang về nhà.

Lúc cậu lấy ra, khoai lang vẫn còn nóng hổi. Quý Vũ giấu khoai lang sau lưng, cậu mỉm cười bước đến hỏi Sầm Chi Hành: "Anh, anh đoán xem em mang gì về cho anh?"

Mùi khoai lang nướng ngào ngạt bay khắp nhà, Đại Hoàng đứng vẫy đuôi nhìn về phía sau Quý Vũ, Sầm Chi Hành bật cười, anh dịu dàng hỏi: "Không biết, em mang gì về cho anh thế?"

Quý Vũ đột nhiên ngẩn người ra, cậu cảm giác cảnh tượng này thật quen thuộc ... hệt như khi cậu đang dỗ Vưu Tiểu Minh trong lớp học.

Dường như lúc ở trước mặt Sầm Chi Hành, cậu cũng giống Vưu Tiểu Minh, tuy ngốc ngốc nhưng lại rất thẳng thắn chân thành.

Đại Hoàng đẩy chân cậu làm cậu định thần lại, Quý Vũ vội vàng đưa củ khoai lang nóng hổi lên trước mặt Sầm Chi Hành.

"Ngon lắm đó, vừa ấm vừa ngọt."

Sầm Chi Hành hôn nhẹ lên mũi cậu: "Vậy cảm ơn em nhé, bé cưng."

Anh kéo Quý Vũ ngồi xuống ghế sofa, Đại Hoàng cũng muốn chen vào, Sầm Chi Hành dùng cánh tay ngăn đầu Đại Hoàng lại: "Đây là của anh, không phải của nhóc."

Quý Vũ đang lột vỏ khoai lang, cậu mỉm cười đưa khoai lang đã lột vỏ cho Sầm Chi Hành rồi xoa xoa đầu Đại Hoàng: "Quên mua cho Đại Hoàng rồi, mai sẽ mua cho nhóc được không?"

Cậu thật sự quên mất việc phải mua cho Đại Hoàng, lúc ăn khoai lang cậu chỉ nghĩ đến việc sẽ mang món ngon này về cho anh Hành, vả lại khoai lang giàu chất xơ, rất tốt cho việc phục hồi dây thần kinh tay, nhưng cậu lại quên mất ở nhà còn có một chú chó tham ăn.

Sầm Chi Hành lấy phần khoai lang ngọt nhất đưa cho cậu, Quý Vũ ăn một miếng, còn Đại Hoàng chỉ biết thèm thuồng nhìn hai người.

Sầm Chi Hành bẻ một miếng khoai lang trong túi cho Đại Hoàng ăn, nó vui vẻ vẫy đuôi xoay vòng.

Quý Vũ nằm bên cạnh Sầm Chi Hành lướt điện thoại, Sầm Chi Hành lại cho cậu một miếng khoai, nhưng Quý Vũ lắc đầu, cậu chỉ vào vết mụn càng lúc càng sưng ở khóe miệng: "Đau, em ăn rồi, anh ăn đi."

Sầm Chi Hành nhấc cằm cậu lên: "Em có ăn vụng không? Sao lại bị sưng lên như vậy?"

"Không phải đâu, mấy ngày nay em toàn ăn giống anh, hôm nay chỉ ăn mỗi khoai lang nướng ở trường, thế mà không biết sao miệng lại bị đau thêm."

Vì Quý Vũ nói chuyện nên khóe miệng kéo căng làm cậu đau đến mức nghiến răng.

Đến tối khi bôi thuốc, Sầm Chi Hành hỏi về chuyện hộp quà cậu mang về, Quý Vũ chỉ chờ anh hỏi để khoe nó cho anh, cậu cười nói:

"Cả lớp cùng chuẩn bị món quà này tặng em đó, đây là quà để chúc mừng, ừm— chúc mừng em bình an vô sự."

Nói xong, Quý Vũ không cười được nữa, cậu che khóe miệng nhói đau vì vết mụn sưng.

Sầm Chi Hành cũng ngừng cười, anh nhớ trong hộp thuốc cũ có cồn đỏ nên đứng dậy tìm, sau đó anh lấy ra bôi lên khóe miệng Quý Vũ.

Cũng buồn cười thật, hai người thế mà bôi thuốc qua lại cho nhau.

Quý Vũ cười cười, Sầm Chi Hành bôi lệch một chút nên chạm vào mặt cậu. Sầm Chi Hành giữ cằm cậu lại, giả vờ tức giận cảnh cáo vài câu. Quý Vũ nhân lúc Sầm Chi Hành lấy khăn ướt lau mặt cho cậu thì cậu cố tình áp sát vào ngón tay của anh.

Sầm Chi Hành không giả vờ nữa, anh vứt khăn ướt đi rồi xoa xoa má Quý Vũ.

"Em có biết là lúc nãy em rất giống một chú cún con đang đòi thức ăn từ chủ không?"

Quý Vũ chủ động đưa má vào lòng bàn tay Sầm Chi Hành: "Em chỉ là cún con của riêng anh thôi."

Ánh mắt Sầm Chi Hành chợt tối sầm lại, anh cúi xuống hôn cậu.

Một nụ hôn rất nhẹ.

Hôn xong, anh nhanh chóng rời đi, Quý Vũ còn chưa kịp thất vọng thì khóe miệng lại được bôi thuốc tiếp, có vẻ như Sầm Chi Hành cố tình làm mạnh tay, anh cố ý ấn mạnh tay làm Quý Vũ đau đến mức kêu lên.

Đã lâu rồi hai người không làm chuyện đó, Quý Vũ nghĩ đến đây thì trong lòng có hơi không thoải mái.

Việc bị bắt cóc và những chuyện liên quan sau đó thật sự đã xảy ra, cậu và Sầm Chi Hành không thể coi như không có chuyện gì xảy ra được.

Cảm giác áy náy mãi mãi tồn tại trong lòng cậu, dù anh Hành không trách cậu nhưng cậu lại không thể không tự trách bản thân.

Có lẽ Sầm Chi Hành đã nhận ra điều này, anh cố gắng an ủi cậu nhưng vấn đề này vẫn luôn tồn tại, không thể xóa bỏ.

Trước khi tắt đèn đi ngủ, cậu bất chợt tiến lại gần rồi hôn vào cổ Sầm Chi Hành, cậu dùng răng khẽ cắn vào yết hầu của anh.

"Làm gì vậy?" Sầm Chi Hành nắm lấy cổ tay cậu để giữ tay cậu lại.

Quý Vũ giả vờ không nhìn thấy khẩu hình của anh, cậu tự mình vụng về hôn vào cằm anh.

Sầm Chi Hành yên lặng nhìn cậu quậy, ánh mắt sâu thẳm như muốn nhìn thấu sự căng thẳng trong lòng cậu.

Sầm Chi Hành không cho cậu thời gian suy nghĩ lâu, anh siết chặt lấy eo cậu, Quý Vũ bị kéo lên nằm gối lên người anh.

Cậu vốn phải ngẩng đầu nhìn anh, nhưng ánh mắt của Sầm Chi Hành lại quá mãnh liệt.

Quý Vũ gần như cảm thấy mình sẽ bị anh nuốt chửng, cậu vô thức rùng mình.

Sầm Chi Hành chuyển mình, Quý Vũ ngồi không vững nên bị ngã nhào xuống.

Hơi thở nóng bỏng của anh gần như làm cậu tan chảy, Sầm Chi Hành nhướng mày hỏi cậu: "Không phải em muốn làm sao? Đang cho em cơ hội đây."

Quý Vũ lo lắng nuốt nước bọt.

Căn phòng giờ đây quá sáng, tất cả mọi thứ đều rất rõ ràng, từ ngọn lửa trong mắt Sầm Chi Hành đến sự yếu đuối của cậu...

"Anh... anh à, tắt đèn... tắt đèn đi, được không..."

Sầm Chi Hành không nói gì, anh vươn cánh tay dài ra, cả căn phòng trở nên tối om.

Vì mắt chưa kịp thích nghi với bóng tối, Quý Vũ không thể nhìn thấy, cũng không thể nghe thấy gì, cậu chỉ cảm nhận được nhiệt độ cơ thể của người dưới thân như thiêu đốt linh hồn cậu.

.....

Sầm Chi Hành lấy gel bôi trơn ra đưa cho cậu: "Em tự mở rộng cho anh xem."

Quý Vũ nghe vậy không khỏi sững người, toàn thân cậu nóng bừng: "Anh, anh... Em không biết... em không biết làm..."

"Lần trước không phải anh đã dạy em rồi sao? Chưa học được à?"

Quý Vũ quỳ xuống ngồi hờ trên lưng anh, cậu thật sự không dám ngồi xuống hẳn, cậu sợ nếu nói ra rằng mình chưa học được thì anh sẽ giận nên cứ thế cúi đầu im lặng.

Sầm Chi Hành nhìn cậu chằm chằm một lúc rồi nói: "Thật hết cách với em mà."

Người đàn ông mở chai gel bôi trơn, đổ ra tay rồi xoa xoa vào lỗ nhỏ của cậu.....

Sầm Chi Hành mở rộng được hai ngón tay thì rút ra: "Phần còn lại em tự mình làm."

Quý Vũ không còn cách nào khác. Cậu né tránh ánh nhìn của anh, sau đó lấy gel bôi trơn bóp ra tay phải một ít rồi xoa đều lên lỗ nhỏ.

Quý Vũ xấu hổ đến mức mí mắt không ngừng run rẩy, cuối cùng cậu gần như nhắm chặt mắt lại.

Một ngón, hai ngón...Ba ngón...

Ngón thứ ba vào không suôn sẻ lắm nên cậu phải dùng thêm lực từ từ đẩy vào.

"...Ah... ứm."

Bắp đùi đang quỳ của Quý Vũ run rẩy dữ dội, gel bôi trơn trộn với dịch ruột non trượt dài xuống đùi, nhỏ từng giọt xuống ga trải giường và bụng dưới của Sầm Chi Hành.

Sầm Chi Hành nằm ngửa nhìn khung cảnh trước mặt. Dương vật của anh cương cứng đến phát đau nhưng anh vẫn không thúc giục cậu.

Quý Vũ dùng ba ngón tay nới rộng ra một lúc thì cảm thấy thế là đủ rồi. Cậu run rẩy đưa tay lấy bao cao su trên bàn đầu giường.

Sầm Chi Hành nhướng mày nhìn cậu, anh cũng không ý kiến gì, anh cứ vậy nhìn nhóc con ngượng ngùng mở bao cao su ra mang vào dương vật đang cương cứng của mình rồi mới lạnh lùng nói: "Không muốn mang bao, làm trần đi."

Đôi mắt hạnh nhân ngấn nước của Quý Vũ chợt mở to, cậu liếc nhìn anh với ánh mắt vừa tức giận vừa ngạc nhiên. Cậu từ từ cởi bao cao su ra cho anh, sau đó nâng mông lên từ từ ngồi xuống.

Không hề có lớp ngăn cách của bao cao su, da thịt tiếp xúc không kẽ hở, Quý Vũ cảm thấy nhiệt độ nóng hơn nhiều so với những lần trước họ làm tình.

Cậu né tránh không nhìn Sầm Chi Hành. Chắc anh đang cảm thấy thoải mái nhỉ?

Suy nghĩ này dường như mang lại cho cậu sự tự tin mạnh mẽ.

Quý Vũ hạ eo xuống từng chút một, quy đầu cưng cứng lấp đầy lỗ nhỏ.

"Hmm.....a, haaaa.....Anh ơi....."

Vào rồi, toàn bộ quy đầu đã trượt vào lỗ nhỏ, Quý Vũ hít một hơi thật sâu. Đúng lúc cậu đang muốn nuốt sâu thêm thì Sầm Chi Hành đột nhiên nắm lấy hông cậu dùng sức ấn xuống.

"A a a! Ư..... ưm..... anh!"

Sau khi nuốt hết dương vật, bụng Quý Vũ gồ lên. Sầm Chi Hành đưa tay ra sờ sờ bụng cậu.

Sầm Chi Hành cử động eo khiến cả người Quý Vũ xốc nảy theo: "Cảm nhận được không?"

Quý Vũ khẽ r.ê.n rỉ, mặt cậu đỏ bừng, không trả lời.

.....

Quý Vũ không nhớ đêm đó mình đã xin lỗi bao nhiêu lần nữa, mỗi lần cậu nói ra đều làm Sầm Chi Hành càng thêm cuồng nhiệt.

Cậu chỉ biết mình đã kiềm chế không khóc, tuy hai mắt cay cay nhưng không rơi một giọt nước mắt nào, cậu cảm giác cả cơ thể mình như quả bóng căng chứa đầy nước.

Sầm Chi Hành ôm cậu, chiếm hữu cậu, an ủi cậu...

Đến khi trước mắt hoàn toàn mờ mịt, máu huyết, nước mắt, đau đớn, kh.oái cả.m...

Tất cả mọi thứ đều bộc phát ra ngoài, nước mắt cậu không tự chủ được mà tuôn rơi.

Chương 80: Hồi phục

Vào ngày xét xử vụ bắt cóc, chỉ có Sầm Chi Hành tham dự còn Quý Vũ vì không muốn gặp lại nhà họ Tưởng nữa nên cậu không tham gia.

Tháng một, cậu tận dụng thời gian để lấy bằng lái xe, giờ cậu đã có thể lái xe đưa Sầm Chi Hành đến studio hoặc tự lái xe đi học.

Mặc dù cậu lái xe rất chậm nhưng so với việc gọi tài xế mỗi ngày thì cũng tốt hơn.

Vào ngày đầu tiên lấy bằng lái, Sầm Chi Hành đã dẫn cậu xuống bãi đỗ xe để chọn xe.

Quý Vũ không hiểu rõ về thương hiệu hay giá xe, cậu chỉ chọn một chiếc Sedan màu đen ở góc nhìn khá bình thường.

Ngày hôm sau, khi Vưu Tiểu Minh nói cho cậu biết chiếc xe này giá hơn hai triệu, Quý Vũ chợt cảm thấy khá căng thẳng, cậu sợ sẽ làm xe bị trầy xước hay hư hỏng gì đó.

Trường học thông báo về việc phải đeo khẩu trang khi ra vào cổng trường. Trong buổi họp lớp, giảng viên cũng sắp xếp ban cán sự lớp phát khẩu trang y tế cho mọi người.

Đúng lúc đó, trà sữa mà Quý Vũ đặt cũng được giao đến, lớp trưởng cùng cậu xuống dưới lấy trà sữa về.

Thời tiết tháng một ngày càng lạnh, Quý Vũ gọi trà sữa nóng để mời bạn bè trong lớp và các thầy cô giảng viên.

Buổi họp lớp là tiết cuối cùng của chiều thứ sáu, giảng viên là một người vui tính, sau khi nói về thông tin phòng chống dịch cũng như kỳ thi cuối kỳ thì giảng viên vừa lấy trà sữa để uống vừa dùng ngôn ngữ ký hiệu nói: [Món quà ấm áp của học trò đúng là ngọt ngào.]

Thấy giảng viên uống rồi thì vài sinh viên ở dưới cũng bắt đầu công khai uống trà sữa.

Cuối cùng, sau một lúc trò chuyện vui vẻ, giảng viên lại nhắc nhở các bạn không nên đến những nơi như quán bar, KTV tụ tập, phải chú ý phòng dịch rồi cho kết thúc tiết học.

Quý Vũ ra về cùng mọi người, cậu mở điện thoại ra xem tin nhắn từ Sầm Chi Hành.

[Anh Hành]: Xong rồi.

[Anh Hành]: Tưởng Thức Quân án 19 năm, Tưởng Diệu án 12 năm.

Ánh mắt Quý Vũ dần trầm xuống, Vưu Tiểu Minh thấy cậu đứng ngẩn người giữa đám đông thì vội vàng kéo cậu đi xuống.

Cả hai đi đến khu đất rộng ở tầng một, Vưu Tiểu Minh nhìn cậu rồi làm ngôn ngữ ký hiệu: [Sao lại đứng đơ trên cầu thang vậy? Lỡ ngã thì sao?]

Vẫn là tốc độ nhanh như gió, Quý Vũ lắc đầu đáp: [Những người bắt cóc tôi bị bỏ tù rồi.]

Vưu Tiểu Minh: [Sao thế? Chúng đáng bị như vậy mà.]

Mi mắt Quý Vũ khẽ rung rung, đúng vậy, họ đáng bị như vậy, khi họ đưa ra quyết định làm những điều tồi tệ thì đồng nghĩa với việc phải chấp nhận kết cục này.

Nhưng tại sao... cảm xúc đầu tiên cậu có lại không phải là vui vẻ?

Cậu từ từ lái xe về nhà, Sầm Chi Hành nghe thấy tiếng cửa mở lập tức bước lại ôm lấy cậu.

Mùi gỗ nhẹ nhàng vương vấn quanh người, Quý Vũ dùng mũi dịu dàng cọ vào vai Sầm Chi Hành.

Ăn tối xong, Quý Vũ nằm trong vòng tay Sầm Chi Hành xem tivi, cậu nhẹ nhàng xoa bóp tay phải của Sầm Chi Hành.

Mấy tuần qua Sầm Chi Hành rất ít khi ra ngoài, thỉnh thoảng anh có đến studio nhưng không tiếp khách.

Là vì tay phải của anh.

Cả hai đều hiểu rõ điều này.

Những ngày qua, nội dung tin tức đều thông báo về sự lây lan của dịch bệnh, khuyến cáo người dân chú ý bảo vệ sức khỏe, khẩu trang và thuốc gần như đã hết hàng.

Không biết Sầm Chi Hành làm cách nào mà mua được hai thùng khẩu trang N95 để Quý Vũ đeo giúp tránh bị nhiễm bệnh.

Lúc chương trình thời sự kết thúc, Sầm Chi Hành bỗng nhiên hỏi: "Tiểu Vũ, sau này nếu anh không kiếm được tiền thì sao?"

Quý Vũ dừng tay lại.

Mỗi ngày đều bôi thuốc kỹ càng nên vết sẹo trên tay Sầm Chi Hành đã mờ đi nhiều, nhưng nếu nhìn kỹ vẫn có thể thấy dấu đứt đoạn của đường chỉ tay.

Những động tác đơn giản như nắm tay anh vẫn có thể làm được, nhưng những động tác phức tạp hơn như dùng đũa hay kiểm soát nét bút thì rất khó.

Chỉ chốc lát sau, Quý Vũ lập tức nở nụ cười làm ngôn ngữ ký hiệu: [Em nuôi anh nha.]

Cậu dịu dàng hôn lên trán Sầm Chi Hành: [Sẽ tốt lên thôi, mấy ngày nay đã phục hồi rất nhiều rồi, phải không nào?]

Sầm Chi Hành ôm lấy eo cậu, anh im lặng nhìn cậu.

Mặc dù anh không nói gì nhưng Quý Vũ biết anh đang buồn.

Quý Vũ cũng cảm thấy không mấy dễ chịu, trong suốt hơn một tháng qua, vết mụn ở khóe miệng cứ sưng lên rồi xẹp, xẹp rồi lại sưng tiếp.

Cậu cũng lo lắng nữa, bác sĩ nói rằng giai đoạn phục hồi tốt nhất là trong ba tháng đầu, mỗi ngày cậu đều lên Baidu tìm kiếm làm đủ món ăn có lợi cho việc phục hồi, thậm chí mỗi sáng cậu còn cậu nguyện nữa. Sầm Chi Hành ôm cậu, vui vẻ nói: "Tay anh khỏe rồi."

Vào hai ngày thi cuối kỳ, trong phòng thi thỉnh thoảng lại vang lên những tiếng ho, lúc nặng lúc nhẹ. Quý Vũ cố gắng tập trung, bình tĩnh làm bài thi.

Đến ngày thi cuối cùng, sau khi hoàn thành xong môn thi, Quý Vũ cùng Vưu Tiểu Minh ra khỏi trường. Lá cây hai bên đường đều đã rụng hết, chỉ còn lại những hàng cây trơ trọi đứng thẳng.

Vưu Tiểu Minh hỏi cậu: [Vũ à, dạo này cậu có vẻ ít nói hơn hẳn.]

Quý Vũ không giỏi ngôn ngữ ký hiệu cho lắm, hồi năm nhất, cậu và Vưu Tiểu Minh giao tiếp chủ yếu bằng cách vừa nói vừa sử dụng ngôn ngữ ký hiệu, hoặc chỉ nói trực tiếp.

Thời gian gần đây đúng là cậu ít nói hơn hẳn.

Quý Vũ im lặng vài giây rồi tìm một lý do: [Vì dịch bệnh mọi người đều đeo khẩu trang rồi, khi tôi nói, cậu không tiện đọc khẩu hình, dùng ngôn ngữ ký hiệu trực tiếp sẽ dễ hơn.]

Lý do rất hợp lý.

Vưu Tiểu Minh thấy rất hợp lý nên cười vỗ vỗ vai Quý Vũ: [Vẫn là cậu tốt, lúc nào cũng nghĩ cho tôi!]

Dịch bệnh ngày càng nghiêm trọng.

Kỳ khi cuối kỳ đã đến, các môn học thuộc nhiều chuyên ngành khác nhau được tổ chức thi theo từng đợt, đã có ba ca nghi nhiễm bệnh xuất hiện ở trường Đại học sư phạm Giang Thành.

Các sinh viên ngành Giáo dục đặc biệt đã hoàn thành kỳ thi của mình. Quý Vũ và Vưu Tiểu Minh là sinh viên ngoại trú, may mắn đã về nhà trước nên không phải cách ly 7 ngày.

Quý Vũ rất cẩn thận, nói không lo lắng là nói dối. Sau khi thấy thông báo trong nhóm lớp, cậu đã chuyển vào phòng khách ở và dùng bộ dụng cụ ăn riêng, cậu sợ sẽ lây bệnh cho Sầm Chi Hành.

Qua bảy ngày, may mắn là cậu không có triệu chứng sốt hay đau đầu.

Cùng với sự gia tăng của các ca bệnh trong khu vực xung quanh, dịch bệnh chính thức bùng phát tại Giang Thành.

Đây là một cái Tết mà Quý Vũ lo lắng nhất. Cậu và Sầm Chi Hành ngồi trên sofa xem chương trình Xuân Vãn.

Quý Vũ không có hứng thú, cậu cúi đầu chăm chú xoa tay cho anh. Vì là kỳ nghỉ đông nên nhà nước cũng khuyến cáo mọi người hạn chế ra ngoài, thế là hai người ở nhà suốt ngày. Quý Vũ thi thoảng lại nắm tay Sầm Chi Hành xoa nhẹ.

Trước khi có lệnh cấm người dân ra ngoài hoàn toàn thì Quý Vũ đã liên lạc với bác sĩ châm cứu tới nhà để trị liệu cho Sầm Chi Hành.

Quý Vũ chuẩn bị khá chu đáo, cậu đặc biệt mua sẵn đồ bảo hộ và yêu cầu bác sĩ châm cứu mặc đồ bảo hộ, đồng thời khử trùng bằng cồn trước khi vào nhà.

Cậu sợ gây phiền phức nên đã thông báo trước với bác sĩ châm cứu rằng mỗi lần trị liệu sẽ thêm 200 tệ, bác sĩ châm cứu cũng đồng ý.

Gần đây do dịch bệnh nên tình hình công việc của mọi người đều gặp khó khăn, ai cũng muốn kiếm thêm, mặc đồ bảo hộ mà còn có thể kiếm thêm tiền thì chẳng có lý do gì để từ chối cả.

Ban đầu, Sầm Chi Hành rất phản đối việc châm cứu vì hơn đã một tháng dùng thuốc và đắp thuốc rồi mà không có tác dụng gì nhiều, sự bất lực khiến anh có phần chống đối.

Quý Vũ nhận ra điều đó, nhưng cậu vẫn kiên nhẫn thuyết phục một lúc lâu, khi đó anh mới đồng ý.

Lúc ngồi trên sofa để châm cứu, Quý Vũ luôn ngồi bên trái Sầm Chi Hành, đồng hành với anh.

Châm cứu khá đau, trước khi bác sĩ châm cứu rời đi đã nói với Sầm Chi Hành: "Thấy đau là dấu hiệu cho thấy sẽ khỏi."

Quý Vũ không nhìn rõ được khẩu hình của bác sĩ, cậu chỉ thấy biểu cảm căng thẳng trên mặt Sầm Chi Hành dần dần dịu đi.

Sau khi bác sĩ ra ngoài, Quý Vũ tò mò hỏi: [Bác sĩ châm cứu nói gì vậy?]

Sầm Chi Hành xoa đầu cậu: "Ông ấy nói là sẽ khỏi."

[Đương nhiên là sẽ khỏi mà.] Quý Vũ nhẹ nhàng xoa tay Sầm Chi Hành: [Châm biết bao nhiêu là kim, có đau không?]

"Có chút, nhưng không đau lắm."

Kể từ lần châm cứu đó, Sầm Chi Hành không còn phản đối việc châm cứu nữa.

Sau khi thực hiện một liệu trình, cảm giác đau trong quá trình châm cứu ngày càng rõ rệt, thời gian tay anh bị tê cứng cũng giảm đi.

Bàn tay lạnh ngắt của anh trong khoảng thời gian ngay sau khi châm cứu sẽ dần ấm lại, đó là lúc Sầm Chi Hành cảm thấy bàn tay

phải của mình gần như đã trở lại trạng thái như trước.

Không biết là do châm cứu có hiệu quả hay là do thuốc bắt đầu phát huy tác dụng nữa, nhưng rõ ràng là tay Sầm Chi Hành đang dần dần hồi phục, anh có thể cầm đũa gắp thức ăn và làm một số động tác phức tạp hơn.

Cảm giác thật kỳ diệu, như thể một dây thần kinh trong bàn tay đang từ từ được kích hoạt.

Một buổi sáng nọ, Quý Vũ dậy sớm như thường lệ, cậu nhẹ nhàng xuống giường rửa mặt.

Đang trong kỳ nghỉ không có việc gì làm nên cậu rửa mặt xong lại nằm xuống giường, chỉnh độ sáng màn hình xuống thấp sau đó lướt điện thoại.

Khoảng 10 giờ sáng, Sầm Chi Hành tỉnh dậy, anh ôm lấy Quý Vũ rồi mở mắt nhìn cậu.

Tóc Quý Vũ hơi dài, tóc con trước trán rủ xuống, Sầm Chi Hành theo phản xạ đưa tay phải ra giúp cậu vuốt tóc ra sau tai.

Cả hai lập tức ngây người vài giây.

Sầm Chi Hành nhìn bàn tay phải của mình, anh khàn giọng nói: "Hình như... hoàn toàn hồi phục rồi..."

Lời tác giả:

Không có ý định so sánh Đông y và Tây y đâu (quỳ gối).

Ông nội của Tiểu Tinh trước kia bị đột quỵ, uống thuốc rất nhiều nhưng không khỏi, sau đó thử nhiều phương thuốc dân gian, cuối cùng là châm cứu, tay trái và chân trái cũng có cảm giác một chút.

Tiểu Tinh trước kia bị điếc tai cũng thử châm cứu, sau đó đã hồi phục.

Châm cứu thật kỳ diệu.

Bò có lời muốn nói:

Thật ra trước đây tác giả bị điếc tạm thời cả 2 bên tai, những trải nghiệm đau đớn khi truyền dịch cũng như cảm giác bất lực khi không nghe thấy của Tiểu Vũ trong truyện đều xuất phát từ chính trải nghiệm của tác giả.

Chương 81: "Nuốt xuống rồi..."

Cánh tay phải của Sầm Chi Hành hồi phục rất đúng lúc. Quý Vũ đếm từng ngày, vừa vặn gần tròn ba tháng sau phẫu thuật.

Trái tim vốn treo lơ lửng của Quý Vũ cuối cùng cũng thả lỏng được phần nào, nhưng cậu vẫn không dám chủ quan, cậu kiên trì bổ sung dinh dưỡng và xoa bóp tay cho anh mỗi ngày.

Vài ngày trước khi đi tái khám, Giang Thành bất chợt có mưa.

Trời mưa vào giữa đêm, Sầm Chi Hành vốn đang chìm trong giấc ngủ lại cảm nhận được sự ẩm lạnh trong không khí.

Anh bị đau đến tỉnh, cảm giác tê dại quen thuộc từ đầu ngón tay lan ra cả lòng bàn tay.

Sầm Chi Hành ngồi dậy kéo lại chăn cho Quý Vũ rồi đi ra ban công.

Bên ngoài trời đang mưa nhưng chỉ là mưa rào.

Cánh tay đau nhức cứ như trở lại những ngày tháng trước kia.

Niềm vui sướng khi vừa mới hồi phục lập tức bị cơn mưa đêm nay dập tắt.

Một cảm giác bức bối chưa từng có ập đến trong lòng anh.

Quý Vũ vẫn đang ngủ say, anh cố gắng nhẹ nhàng hết mức có thể, anh ngậm một điếu thuốc chưa châm lửa rồi xuống lầu.

Đêm đã khuya, ngoài cửa sổ bầu trời đen kịt không có lấy một ngôi sao.

Sầm Chi Hành ngậm điếu thuốc, anh đứng rất lâu trên ban công tầng một. Bất chợt, có người ôm lấy anh từ đằng sau.

Là một cơ thể lạnh lẽo không kém gì anh.

Quý Vũ tỉnh dậy không thấy người đâu, cậu hoảng loạn vô cùng. Quý Vũ tìm khắp ban công, phòng vệ sinh cũng không thấy nên liền vội vàng chạy xuống lầu.

Phòng khách tầng một không bật đèn, may mà cậu thấy được bóng dáng cô đơn, bức bối của anh trên ban công.

Cậu ôm lấy vòng eo gầy gò của Sầm Chi Hành, tay cậu nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay phải lạnh buốt của anh rồi xoa bóp nó.

"Tay đau ạ?" Quý Vũ không chắc mình phát âm có đúng không, cậu ngừng lại một chút rồi nhỏ giọng gọi: "Anh."

Sầm Chi Hành không biết mình đã đứng trong gió lạnh bao lâu, vạt áo anh đã thấm hơi ẩm. Cậu định kéo anh vào trong nhà nhưng người đàn ông vẫn đứng im không nhúc nhích.

Một lúc lâu sau Sầm Chi Hành mới xoay người đối diện với cậu, mắt anh cụp xuống nhìn đôi tay đang nắm chặt lấy nhau.

Quý Vũ thành thạo xoa bóp huyệt hổ khẩu trên tay anh, ngón út thỉnh thoảng chạm qua vết sẹo gồ ghề trong lòng bàn tay. Ngước mắt lên, cậu thấy anh đang ngậm một điếu thuốc chưa châm lửa.

Quý Vũ áp bàn tay phải của Sầm Chi Hành vào lòng mình, hơi ấm từ cơ thể giúp giảm bớt phần nào cơn đau.

Cậu bỗng nhiên vòng tay ôm lấy gáy anh rồi rướn người sát lại gần. Khoảng cách hai người rất gần, Sầm Chi Hành có thể nghe được hơi thở gấp gáp của Quý Vũ.

"Tại sao... lại ngậm thuốc, mà không hôn em...?"

Quý Vũ căng thẳng, giọng nói run rẩy, phát âm cũng không rõ ràng.

Sầm Chi Hành nâng tay trái đặt lên eo Quý Vũ như thể khẳng định điều gì đó.

Quý Vũ như được cổ vũ, cậu dùng sống mũi cọ nhẹ lên má anh rồi nghiêng đầu cắn lấy điếu thuốc.

Đầu lưỡi đỏ thoáng lướt qua, Sầm Chi Hành không khỏi sững người. Chỉ trong chốc lát, điếu thuốc đã bị cậu cắn lấy.

Ánh mắt Sầm Chi Hành khẽ dao động, Quý Vũ ghé lại gần hôn lên khóe môi anh.

Quý Vũ kéo anh trở lại phòng ngủ.

Trong phòng mở sẵn hệ thống sưởi, đèn ngủ đầu giường tỏa ra ánh sáng vàng cam ấm áp. Quý Vũ đặt túi chườm nóng mới chuẩn bị dưới tay Sầm Chi Hành, cậu ngẩn người xoa bóp cho anh.

Cậu không nghĩ tới chuyện dù tay anh đã phục hồi rồi nhưng vẫn sẽ đau mỗi khi trời mưa.

Sầm Chi Hành nhìn dáng vẻ Quý Vũ quỳ trên giường xoa bóp cho mình hệt như cô vợ nhỏ thì bất giác cơn bức bối trong lòng anh cũng tiêu tan một cách kỳ diệu.

Anh khẽ nâng cằm Quý Vũ lên: "Không phải muốn hôn à?"

"Muốn... Tay anh còn đau không?" Quý Vũ cẩn thận hỏi.

Sầm Chi Hành: "Qua đây hôn một cái là hết đau."

Quý Vũ do dự một chút rồi cậu nghiêng người tới hôn nhẹ lên môi anh. Lúc định rời đi thì lại bị anh giữ lấy gáy rồi kéo trở lại.

Cậu gần như đè lên người Sầm Chi Hành, cậu sợ đè vào tay phải của anh nên không dám dựa vào quá nhiều. Nhưng cậu vẫn cảm nhận rõ phản ứng của đối phương.

Hôn được một lúc, Quý Vũ chủ động tách ra, ngồi thẳng người nhìn anh.

Ánh đèn vàng ấm áp chiếu lên đường nét gương mặt sắc sảo của Sầm Chi Hành, yết hầu anh chuyển động lên xuống, gợi cảm đến mức làm người ta không khỏi rùng mình.

Quý Vũ chui vào chăn, cậu tìm đến vạt áo ngủ của anh rồi luồn vào bên trong, lần mò xuống thắt lưng.

Sầm Chi Hành kéo chăn lên nhìn cậu: "Làm gì thế?"

Môi Quý Vũ đỏ bừng, cậu khẽ li.ế.m môi nói nhỏ: "Em li.ế.m giúp anh... được không?"

Sầm Chí Hành trừng mắt nhìn cậu nhưng không đồng ý, anh nhíu mày nắm lấy cánh tay cậu kéo lên.

Quý Vũ ôm eo anh không buông, cậu dụi mặt vào chỗ đó rồi trầm giọng gọi "anh".

"Em không giỏi lắm... nếu anh cảm thấy không thoải mái thì kéo tóc em nhé."

Sầm Chi Hành sợ Quý Vũ ngạt thở nên nhấc chăn bông lên, ánh sáng vàng ấm áp phản chiếu lên gương mặt lo lắng của Quý Vũ. Đôi môi đỏ mọng sáng bóng của cậu mím lại.

Sầm Chi Hành ấn vào môi Quý Vũ làm cậu bất giác nuốt nước bọt.

H.am m.uố.n dần dần tăng lên, Quý Vũ không thể bỏ được. F.ư.ơ..n.g v.ậ..t của Sầm Chi Hành rất dữ tợn, bề mặt nổi đầy gân, khác hẳn với khuôn mặt dịu dàng của anh.

Tim Quý Vũ đập kịch liệt, cậu bắt chước động tác trước đó của Sầm Chi Hành, cậu nhẹ nhàng dùng tay bao lấy d.ư.ơ..n.g v.ậ..t của người đàn ông rồi chậm rãi v.uố.t ve.

Quý Vũ quỳ trên giường, cúi đầu xuống, cơ thể cậu thon thon đẹp đẽ, lông mi dài hơi rũ xuống.

Sầm Chi Hành đưa tay chạm vào má cậu, Quý Vũ không dám ngẩng đầu lên vì không dám chạm mắt với anh, cậu nhắm mắt lại cẩn thận li.ế.m d.ư.ơ..n.g v.ậ..t.

Cậu li.ế.m từ q.u.y đ.ầ..u đến phần gốc, Sầm Chi Hành rất thích sạch sẽ nên vật kia cũng không có mùi gì lạ. Quý Vũ ngập ngừng nuốt sâu cả cây vào miệng.

To quá, cậu thấy hơi khó chịu, nhưng khi nghe Sầm Chi Hành r.ê.n rỉ thoải mái, tinh thần cậu như được tiếp thêm sức mạnh, thế là cậu cố ngậm sâu hơn.

Ban đầu cậu không biết cách thu răng lại nên làm Sầm Chi Hành phải cau mày. Anh không nói gì, chỉ nhéo nhéo d.ái tai Quý Vũ.

Môi Quý Vũ căng ra, cậu cố gắng nhướng mắt lên xem phản ứng của Sầm Chi Hành.

Anh thoải mái thì cậu cũng thoải mái.

Trong lúc đang li.ế.m láp, Quý Vũ nghẹn ngào lẩm bẩm vài câu, Sầm Chi Hành sờ sờ vào cổ họng căng cứng của cậu, nó đã gồ lên theo hình dáng d.ư.ơ..n.g v.ậ..t.

li.ế.m một lúc lâu mà Sầm Chi Hành vẫn chưa xuất tinh, quai hàm cậu dần đau nhức. Cậu ngẩng đầu lên, vừa ôm lấy hông người đàn ông vừa nhẹ nhàng r.ê.n rỉ.

"Anh... anh, sao anh còn chưa bắn nữa? Có phải anh thấy không thoải mái không? "

Sầm Chi Hành khẽ cau mày, anh cố gắng kiềm chế bản thân rồi xoa đầu Quý Vũ.

Quý Vũ không còn xấu hổ nữa, đôi mắt hạnh nhân mở to, cậu ngoan ngoãn nhìn Sầm Chi Hành và li.ế.m láp lỗ sáo.

Sầm Chi Hành khó lòng nhịn nổi nữa, ngay giây tiếp theo, anh lập tức xuất tinh.

Sầm Chi Hành rút hai tờ khăn giấy ra, gấp lại đưa đến bên môi Quý Vũ.

Quai hàm Quý Vũ vừa mỏi vừa đau nhức, cậu không thể ngậm miệng lại, phải tựa vào hông Sầm Chi Hành th.ở d.ốc.

Cảm nhận được khăn giấy chạm vào môi, cậu nghi ngờ ngẩng đầu lên.

"Nhổ ra đi." Sầm Chi Hành nói.

Ánh mắt Quý Vũ trở nên mơ hồ, vì thiếu dưỡng khí nên đầu óc cậu không kịp phản ứng. Vài giây sau, khuôn mặt cậu đỏ bừng, lắp bắp giải thích: "Nuốt... nuốt xuống rồi..."

Sầm Chi Hành bế cậu vào phòng tắm để cậu đánh răng súc miệng. Quý Vũ liếc mắt nhìn vào gương thì thấy đôi môi mình đỏ rực. Nghĩ lại chuyện vừa xảy ra, cậu không khỏi ngượng ngùng.

Cậu cúi gằm mặt đánh răng xong xuôi, sau đó bị Sầm Chi Hành một tay bế trở lại phòng.

"Khoảng cách gần thế này... Em tự đi được mà."

"Anh muốn bế, không được à?"

"Không có."

Lúc này, không rõ vì cơ thể dần ấm lên hay lý do gì khác mà tình trạng tay phải của Sầm Chi Hành có chút cải thiện, không còn tê cứng nữa, nhưng vẫn đau âm ỉ.

Quý Vũ ôm lấy tay phải của anh nhẹ nhàng xoa bóp. Mắt cậu dần híp lại vì cơn buồn ngủ. Thế nhưng, trước khi đi ngủ, một ý nghĩ bỗng lóe lên khiến cậu lập tức tỉnh táo.

"Anh?"

Sầm Chi Hành mở mắt nhìn cậu.

"Anh... anh không..." Quý Vũ ấp úng, cậu do dự hồi lâu mới tiếp tục: "Anh ơi, anh sẽ không chê môi của em chứ?"

Một câu hỏi rất vòng vo.

Sầm Chi Hành lại hiểu được hàm ý của cậu nên bất giác bật cười.

Anh nâng cằm Quý Vũ lên rồi nghiêng qua nghiêng lại để quan sát đôi môi đỏ mọng của cậu.

"Làm sao anh lại chê đồ của mình được chứ?"

"Rõ ràng là anh có mà!" Quý Vũ trừng mắt nhìn anh đầy uất ức: "Biểu cảm của anh rõ ràng là đang chê mà!"

Quý Vũ mất giọng đã gần ba tháng, những câu dài và gấp gáp như vậy phát ra có hơi không rõ ràng.

Sầm Chi Hành phải mất vài giây mới hiểu cậu đang nói gì. Anh muốn cười nhưng lại nhịn: "Thích em bao nhiêu thì ghét thứ đó bấy nhiêu."

Quý Vũ còn muốn nói thêm nhưng Sầm Chi Hành đã kéo cậu lại rồi hôn nhẹ lên môi cậu: "Ngủ đi, gấu trúc buồn ngủ lắm rồi mà còn quậy."

Đúng là Quý Vũ đang rất mệt. Nghe anh nói xong, cậu cũng im lặng, ôm lấy cánh tay anh cọ cọ rồi nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Sầm Chí Hành vỗ nhẹ lưng cậu, cơn buồn ngủ lại ập đến, cậu nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Sau khi Sầm Chi Hành ru cậu ngủ thì ngồi dậy ra ban công gọi điện cho chủ nhiệm Lý.

Chuông vừa reo một hồi là anh đã vội cúp máy sau đó mệt mỏi xoa trán.

Nghĩ lại thì ai đời bốn giờ sáng lại gọi điện cho người ta chứ. Anh mở WeChat soạn một tin nhắn rồi gửi đi.

Lòng anh vẫn trăn trở việc giúp Quý Vũ nghe nói lại bình thường nên anh không hề nhận ra rằng nhắn tin cho người ta lúc bốn giờ sáng cũng chẳng khá hơn là bao.

Chương 82: Sốt

Trước khi lệnh cách ly tại nhà được ban hành, Sầm Chi Hành tranh thủ đến bệnh viện tái khám. Vì tình hình bên ngoài đang rất căng thẳng nên anh không định dẫn Quý Vũ đi cùng.

Quý Vũ giúp anh đeo khẩu trang N95, cậu còn cẩn thận đặt thêm một cái khẩu trang dự phòng vào túi áo anh: "Thật sự không cần em đi cùng sao?"

"Chỉ chụp X quang và lấy thuốc rồi về ngay, không mất nhiều thời gian đâu." Sầm Chi Hành nhẹ nhàng v.uố.t ve đôi tay đang nắm chặt lấy vạt áo mình.

Quý Vũ vẫn không ngừng dặn dò anh, rõ ràng là cậu rất muốn đi cùng nhưng Sầm Chi Hành kiên quyết từ chối.

Quý Vũ nhìn chiếc xe rời đi rồi ỉu xìu thả mình xuống ghế sofa.

Đại Hoàng tha một món đồ chơi đến cọ cọ vào chân cậu. Quý Vũ hờ hững xoa đầu nó, tay còn lại cậu lướt điện thoại.

Một tháng gần đây, từ khóa về "dịch bệnh" gần như chiếm trọn hotsearch trên các trang mạng xã hội. Khi cậu vô tình nhấn vào xem các bình luận thì bắt gặp không ít lời lẽ cay nghiệt.

Quý Vũ xem một lát rồi xoay người vào bếp chuẩn bị bữa trưa.

Trùng hợp làm sao, đúng ngày hôm nay, Giang Thành bắt đầu thực hiện cách ly toàn diện. Buổi chiều, chính quyền thành phố ra thông báo sau đó tiến hành kiểm tra từng nhà.

Trên các trang mạng xã hội, mọi người sống cùng thành phố thi nhau phàn nàn. Thỉnh thoảng, Quý Vũ lại đi qua cửa sổ nhìn xuống nhưng vẫn không thấy bóng dáng Sầm Chi Hành đâu.

Những tin nhắn hỏi thăm cậu gửi đi cũng hoàn toàn bặt vô âm tín.

Dường như Đại Hoàng cũng cảm nhận được sự lo lắng của chủ nhân, nó buông đồ chơi xuống rồi tiến lại cọ cọ chân cậu.

"Ngoan, đừng quậy." Quý Vũ đứng dậy đi ra ban công.

Cuối tháng Hai, đầu tháng Ba, thời tiết buốt giá dần nhường chỗ cho tiết xuân phân đến gần. Tuy vậy, gió thổi vẫn còn rất lạnh, làm Quý Vũ hắt hơi một cái. Cậu cứng đầu đứng nhìn chăm chăm con đường dẫn vào tòa nhà phía dưới.

Không biết đã qua bao lâu, tiếng rung điện thoại kéo cậu trở về hiện thực. Sầm Chi Hành nhắn rằng sắp về đến nhà, anh bảo cậu ngoan ngoãn chờ.

Những suy nghĩ lo lắng trong đầu cậu cuối cùng cũng dịu xuống. Quý Vũ xoa đôi tay lạnh cóng, cậu vội vàng quay lại bếp hâm nóng đồ ăn.

Thấy có người nhập mật mã ở cửa, cậu nhanh chóng chạy ra đợi sẵn ở lối vào. Sầm Chi Hành nhanh chóng đẩy cậu lùi ra nửa mét.

Khẩu trang che kín khuôn mặt anh nên Quý Vũ không nhìn thấy khẩu hình của anh nhưng cậu vẫn nghe lời lùi lại.

Sầm Chi Hành lấy bình xịt cồn, xịt toàn thân từ đầu đến chân sau đó mới tháo khẩu trang vứt đi. Lúc quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt đầy tủi thân của Quý Vũ, anh bất lực bật cười.

"Chiều nay ở Giang Thành đã xuất hiện ca nhiễm bệnh. Anh cũng phải ở phòng dành cho khách tự cách ly vài ngày."

"Em đọc trên mạng thấy nói ca bệnh xuất hiện ở phía tây thành phố, cách bệnh viện rất xa mà. Không sao đâu."

"Lỡ gặp vấn đề thì sao? Cẩn thận vẫn hơn." Sầm Chi Hành không để cậu lại gần, anh xịt thêm một lượt cồn lên túi giấy rồi đưa cho Quý Vũ.

Cảm giác quen thuộc về kích thước và trọng lượng làm Quý Vũ phải mở to mắt. Cậu mở túi ra xem, quả nhiên đó là bộ xử lý âm thanh cùng loại trước đây.

"Đây là bản nâng cấp. Phần lõi không thay đổi nên chắc chắn sẽ tương thích. Em thử xem."

Sầm Chi Hành nói tiếp: "Anh đã đặt làm hai bộ, nhưng bộ còn lại vì bị hải quan giữ lại nên đến chậm hai ngày." Chỉ cần nghe vậy thôi là Quý Vũ cũng hình dung được hành trình đầy gian nan của bộ thiết bị này trước khi được đưa đến tay mình.

Mí mắt cậu khẽ run, cảm giác như thứ cậu đang cầm trong tay nặng ngàn cân.

Cậu muốn tiến lên nắm lấy tay anh, nhưng vừa bước một bước đã bị anh chặn lại.

Lúc này, Quý Vũ mới nhận ra từ nãy đến giờ Sầm Chi Hành luôn giữ khoảng cách hơn nửa mét với cậu. Hai lần cậu giơ tay đều bị anh tránh.

Anh lo sẽ lây bệnh cho cậu, Quý Vũ hiểu rõ, nhưng trong lòng vẫn không vui. Cậu bực bội nhỏ giọng gọi: "Anh."

"Tiểu Vũ nghe lời." Vừa dứt lời, anh mở khẩu trang N95 mới đeo lên.

Quý Vũ lại không nhìn thấy khẩu hình anh nữa.

Một cảm giác ấm ức vô cớ trào dâng trong lòng cậu. Cậu quay phắt ra sofa, đặt hộp đồ lên bàn trà rồi bắt đầu mạnh bạo tháo bao bì.

Phiên bản nâng cấp có đôi chút thay đổi về kiểu dáng nhưng cách sử dụng vẫn như cũ.

Lâu lắm rồi Quý Vũ mới đeo lại nó. Sau khi điều chỉnh âm lượng, cậu nghe thấy giọng nói hơi trầm của Sầm Chi Hành vọng ra từ phía sau lớp khẩu trang.

"Thế nào rồi?"

Quý Vũ im lặng nhìn anh. Cậu muốn bước tới ôm lấy anh, muốn nói rằng mình không sợ bị lây bệnh nhưng cậu biết nếu thật sự nói ra những lời đó, chắc chắn sẽ khiến anh tức giận.

Quý Vũ thở dài một hơi rồi ủ rũ đáp: "Ừm... Âm thanh rất rõ, cảm giác nhạy hơn bản trước nhiều. Anh... tay của anh thế nào rồi?"

"Phục hồi rất tốt, dây thần kinh đã lành. Những ngày mưa tay đau là chuyện bình thường."

Quý Vũ lại im lặng không nói gì, cậu cúi đầu nghịch một góc của cái gối ôm.

Sầm Chi Hành hiểu rõ nhóc con nhà mình đang giận dỗi, anh cũng biết lý do vì sao nhưng anh không thể thay đổi quyết định được.

Anh về phòng cho khách đóng cửa lại rồi mở đoạn tin nhắn thoại mà chủ nhiệm Lý vừa gửi tới.

Chủ nhiệm Lý là người đứng đầu đội cứu trợ của bệnh viện đến Hán Thành nên đương nhiên ông nắm rõ những thông tin nội bộ hơn mọi người.

Dịch bệnh bùng phát dữ dội, số ca tử vong ở những thành phố trọng điểm không hề ít.

Tắm rửa xong xuôi, Sầm Chi Hành nghe thấy tiếng gõ cửa nhè nhẹ. Quý Vũ mang theo bát cơm rụt rè hỏi anh có đói không. Cuối cùng,

cậu nhỏ giọng nói: "Anh... em xin lỗi."

Viền mắt cậu đỏ hoe, hình như vừa khóc xong.

Dù có cứng rắn đến đâu thì trái tim anh cũng bị cậu làm cho mềm nhũn. Sầm Chi Hành nhắn tin cho Quý Vũ:

"Đóng cửa lại, về phòng xem điện thoại đi."

Quý Vũ sững người mím môi lại, nước mắt lưng tròng.

Sầm Chi Hành cố giữ vẻ mặt bình thản rồi lạnh giọng nói: "Ngoan."

Quý Vũ biết anh đã quyết tâm không tiếp xúc gần với mình nên cậu đành cắn răng đóng cửa lại rồi trở về phòng mở điện thoại.

WeChat chỉ có một tin nhắn: "Gọi video cho anh."

Khi tính cố chấp của Quý Vũ trỗi dậy, cậu sẽ không dễ dàng thỏa hiệp. Nhưng lần này không chỉ là cố chấp, mà cậu còn nhận ra thái độ của Sầm Chi Hành từ lúc trở về có gì đó không ổn.

Rõ ràng anh đang giấu cậu gì đó, có lẽ chuyện này còn nghiêm trọng hơn cậu nghĩ.

Hai người chỉ cách nhau một bức tường nhưng suốt hai ngày qua chỉ có thể nhìn nhau qua màn hình điện thoại.

Lúc làn sóng phản đối của dư luận trên mạng ngày càng dâng cao, chính phủ bất ngờ cập nhật thông báo về số ca nhiễm cùng với số người tử vong do dịch bệnh.

Con số tử vong tại Giang Thành đã lên đến hai chữ số.

Những người dân phản đối lệnh cách ly tại nhà dường như bị con số này dọa cho im bặt.

Quý Vũ xem đi xem lại bản tin nhiều lần, cậu chắc chắn Sầm Chi Hành đã sớm biết về nguy cơ tử vong khi nhiễm bệnh nhưng lại giấu không nói với mình.

Điều khiến cậu lo lắng hơn cả là tối đó, Sầm Chi Hành bắt đầu bị sốt.

Hai người vốn có thói quen gọi video trước khi đi ngủ,

Nhưng tối nay, yêu cầu cuộc gọi của Quý Vũ bị từ chối. Ba phút sau, anh nhắn lại:

"Mệt quá, tối nay anh muốn ngủ sớm một chút."

Sầm Chi Hành vốn không phải người hay ngủ sớm. Trước đây bọn họ cũng từng gọi video đến tận khi ngủ quên.

Điều bất thường này làm Quý Vũ không thể yên lòng. Cậu nhắn thêm vài câu hỏi thăm nhưng mãi không nhận được hồi đáp. Sau khi suy nghĩ một lúc, cậu quyết định gõ cửa phòng dành cho khách.

Sầm Chi Hành nhắm mắt nằm trên giường, người anh nóng hầm hập, mái tóc dài lòa xòa trên gối. Hình như anh mơ thấy ác mộng, thậm chí anh còn không hề nhận ra có người mở cửa.

Trong đầu Quý Vũ hiện lên vô số hình ảnh từ các bản tin.

Cậu run run, nhỏ giọng gọi: "Anh..."

Chương 83: "Em muốn chăm sóc anh."

Quý Vũ hoàn toàn hoảng loạn, bàn tay cậu nhẹ nhàng đặt lên trán Sầm Chi Hành, nó nóng đến mức đáng sợ.

Trong bản tin nói thế nào nhỉ... Không được gấp, không được hoảng...

Quý Vũ hít một hơi thật sâu, cậu xoay người đi tìm nhiệt kế thủy ngân.

Hơi thở của Sầm Chi Hành cũng nóng rực, trong cơn mơ màng, anh không có ý hợp tác với cậu, Quý Vũ chỉ có thể kiên nhẫn vỗ về, cuối cùng cũng chờ được anh thả lỏng để cậu kẹp nhiệt kế vào nách.

Thời gian chờ đợi trôi qua như cực hình, Quý Vũ lục tung đống thuốc tích trữ trước dịch nhưng không biết loại nào phù hợp cho anh uống.

Suy nghĩ một lúc, cậu nhắn tin cho chủ nhiệm Lý, ông là bác sĩ duy nhất mà cậu có số liên lạc. Đã hơn 10 giờ đêm, cậu không hy vọng nhận được phản hồi ngay, chỉ là trong cơn tuyệt vọng, cậu muốn tìm cho bản thân chút an ủi.

Rút nhiệt kế ra xem, con số hiển thị là hơn 38°C, tình hình không ổn chút nào.

Lúc cậu đang chăm chú nhìn gương mặt ửng đỏ vì sốt cao của Sầm Chi Hành thì bất ngờ nhận được tin nhắn trả lời:

"Giờ đã sốt bao nhiêu độ rồi? Ngoài sốt ra còn triệu chứng nào khác không?"

Quý Vũ báo cáo đầy đủ, chụp hình các loại thuốc trong nhà gửi đi.

Chủ nhiệm Lý chỉ định hai loại thuốc và dặn uống đúng giờ, đồng thời ông hứa sẽ gửi bộ test vào sáng mai. Nếu kết quả dương tính

thì cậu phải liên hệ ngay với bệnh viện gần nhất.

Khi Quý Vũ đang loay hoay mở hộp thuốc thì Sầm Chi Hành tỉnh.

Nói tỉnh thì cũng không chính xác lắm, chỉ là ý thức của anh dường như trở lại đôi chút.

Sầm Chi Hành quay đầu nhìn thấy cậu thì lập tức che miệng mũi lại, anh nghiêm giọng bảo cậu ra ngoài.

Quý Vũ làm như không nghe thấy rồi cứ thế ngồi xuống mép giường, sau đó cẩn thận lấy hai loại thuốc, mỗi loại hai viên theo lời dặn của chủ nhiệm Lý.

Sầm Chi Hành quay đầu đi, anh khàn giọng quát: "Ra ngoài ngay! Em muốn bị lây bệnh hả Quý Vũ? Ra ngoài!"

Rất hiếm khi anh gọi đầy đủ họ tên cậu, càng không phải gọi với thái độ lạnh lùng như thế này.

Quý Vũ run lên, cậu cúi đầu không dám nhìn mặt anh, sau đó cậu đứng dậy ra ngoài rót một ly nước ấm rồi quay lại.

Sầm Chi Hành không ngờ cậu sẽ quay lại, ánh mắt anh thoáng hiện lên vẻ thất vọng nhưng lập tức chuyển thành mệt mỏi.

"Sao còn quay lại nữa?"

"Bị bệnh rất khó chịu, em muốn chăm sóc anh."

Quý Vũ đưa ly nước cùng bốn viên thuốc cho anh. Hơi thở nóng hầm hập của anh phả vào lòng bàn tay cậu.

Nhưng sự yên bình này chỉ kéo dài chưa đầy nửa phút.

Bất ngờ, tay cậu bị hất ra, nước đổ gần hết, còn thuốc thì rơi vãi khắp nơi.

"Anh phải nói bao nhiêu lần nữa, Quý Vũ, ra ngoài!"

Quý Vũ mím chặt môi, ánh mắt dừng lại trên những viên thuốc lăn xuống mép giường.

"Anh... trước đây anh không bao giờ mắng em..."

Sầm Chi Hành cũng không nhìn cậu, ánh mắt anh chỉ đăm đăm nhìn vào khoảng không.

Sau khoảng năm, sáu phút im lặng căng thẳng, anh thở dài, dịu giọng nói: "Tiểu Vũ, về phòng ngủ đi."

"Không." Quý Vũ ngắn gọn đáp.

Lồng ng.ực Quý Vũ phập phồng dữ dội, cậu tiến tới bên giường cúi xuống nhìn gương mặt mệt mỏi và khó chịu của anh.

Cả hai đều hiểu rõ sự bướng bỉnh của đối phương.

Cậu cầm ly nước nhấp một ngụm, cậu không nuốt mà cúi xuống áp môi lên miệng anh hôn sâu.

Đôi môi Sầm Chi Hành rất nóng, nóng như ngọn lửa đốt cháy đến tận linh hồn cậu.

Quý Vũ chậm rãi c.ắ.n m.ú.t môi anh, trong mắt cậu phản chiếu sự kinh ngạc của anh, thế mà lại pha lẫn một thứ kh.oái c.ảm kỳ lạ.

Kỹ năng hôn của Quý Vũ vẫn tệ như mọi khi. Sầm Chi Hành không chịu mở miệng, nước chảy dọc theo khóe môi làm ướt cả gối.

Sầm Chi Hành định đưa tay đẩy cậu ra nhưng Quý Vũ nhanh chóng giữ chặt tay anh. Hàm răng cậu khẽ cắn vào môi dưới của anh, vì dùng lực hơi mạnh nên khiến anh đau mà hé miệng, vị tanh ngọt của máu lan ra.

Quý Vũ vươn người lấy hộp thuốc trên đầu giường. Sầm Chi Hành chạm vào môi dưới bị rách, giọng khàn đặc nói:

"Em điên rồi."

Quý Vũ cúi xuống cắn môi anh lần nữa.

Lần này, cậu dùng miệng đút thuốc và nước cho anh. Nước làm tan lớp bọc ngoài của viên thuốc, vị đắng ngắt lan khắp miệng.

Cậu hôn loạn xạ khiến anh suýt sặc nước. Hình như Sầm Chi Hành đã đến giới hạn, anh đột ngột xoay người đè cậu xuống giường.

Ngụm nước ấm cuối cùng còn chưa kịp đưa qua thì mọi thứ đã xoay chuyển, Quý Vũ cảm giác bắp chân mình bị giữ chặt lấy, cậu chưa kịp phản ứng thì vị trí của hai người đã thay đổi.

Lồng ng.ực Sầm Chi Hành phập phồng, mái tóc dài lộn xộn xõa ra, anh nằm đè lên người cậu th.ở d.ốc, sau đó nắm lấy cằm Quý Vũ nhẹ nhàng lắc qua lắc lại.

Người đàn ông dùng tay giữ cằm cậu nghiến răng nói: "Không muốn sống nữa hả? Điên đến mức này rồi."

Quý Vũ định ngồi dậy nhưng cổ bị giữ chặt không thể động đậy.

"Em không điên! Anh biết mà... Em chỉ muốn ở bên anh... Dù bệnh, dù chết, em cũng muốn cùng anh... cùng anh."

Giọng nói run run vang lên làm bàn tay đang giữ cổ cậu của Sầm Chi Hành cũng tê dại, lực tay vô thức thả lỏng đôi chút.

Quý Vũ nghiêng đầu, dùng má cọ nhẹ vào cánh tay anh: "Anh... Em muốn chăm sóc anh, để em chăm sóc anh được không?"

Sầm Chi Hành cau chặt mày, anh lấy cái khẩu trang N95 mới trên đầu giường đeo vào cho Quý Vũ.

Đầu ngón tay út lướt qua dái tai cậu ngập ngừng vài giây, cuối cùng anh vẫn kéo cậu đứng dậy rồi đẩy cậu ra ngoài cửa.

"Không cần em chăm sóc, nếu thật sự có vấn đề thì anh sẽ tự đến bệnh viện."

Quý Vũ ngẩn ngơ đứng trước cửa, trơ mắt nhìn cánh cửa đóng lại trước mặt mình, sau đó cửa đóng chặt lại bằng một tiếng "rầm" nặng nề như đánh thẳng vào tim cậu.

Tại sao chứ? Tại sao lại như vậy....

Cảm xúc trào dâng, mắt Quý Vũ lập tức đỏ hoe.

Nói không ấm ức là nói dối, nhưng muốn khóc cũng không thể khóc, trong lòng cậu nghèn nghẹn không nói nên lời.

Cậu giận Sầm Chi Hành, lại càng giận chính mình.

Quý Vũ hít hít mũi rồi ngồi bệt xuống ngay trước cửa.

Đôi dép của cậu vẫn còn trong phòng, cả anh lẫn cậu đều quên mất. Cậu bây giờ chỉ mang mỗi tất, vì chân lạnh buốt nên cậu nhích nhích người để giữ ấm.

Dù cách một cánh cửa nhưng nếu lắng nghe thật kỹ thì vẫn có thể nghe thấy âm thanh bên ngoài.

Sầm Chi Hành nằm ngửa nhìn trần nhà, nhưng ngoài cửa không hề có tiếng bước chân rời đi.

Thuốc bắt đầu phát huy tác dụng, cơ thể anh mệt mỏi và rồi cơn buồn ngủ ập đến. Anh cố nén cảm giác buồn ngủ, tự cấu vào cánh tay mình, sau đó anh đặt chuông báo thức reo sau 20 phút nữa.

Nhưng thật ra chưa đến 20 phút, chỉ mới 10 phút trôi qua mà lo lắng trong lòng đã khiến Sầm Chi Hành không tài nào ngủ nổi. Anh ngồi dậy đi ra mở cửa.

Quý Vũ vốn đang tựa lưng vào cửa, cửa vừa mở ra, cậu chưa kịp phản ứng nên ngã ngửa va vào chân anh.

Nỗi hoảng hốt vì mất thăng bằng lập tức được thay thế bởi sự an tâm.

Sầm Chi Hành luôn là người đỡ lấy cậu.

Quý Vũ ngẩng đầu, đôi mắt vô thức đối diện với mắt Sầm Chi Hành. Hai mắt Quý Vũ ầng ậng nước, chóp mũi cùng với nốt ruồi nhỏ cũng đã đỏ lên.

Sầm Chi Hành thở dài nắm tay kéo cậu đứng dậy.

Anh để cậu ngồi trên giường rồi thay tất mới cho cậu. Làm xong mọi việc, cuối cùng Quý Vũ cũng toại nguyện được nằm chung một giường với anh.

Sầm Chi Hành nằm quay lưng lại, Quý Vũ ôm lấy eo anh, khẽ lay anh.

Không có phản ứng gì.

Quý Vũ thì thầm: "Anh... Anh ơi... Anh à... Anh Hành ..."

Sầm Chi Hành giữ tay cậu rồi vỗ nhẹ: "Em không phiền à?"

"Không phiền." Quý Vũ nắm lấy tay anh xoa xoa: "Cũng hôn nhau rồi, gạo đã nấu thành cơm, chúng ta là một cặp mà sao anh còn quay lưng lại với em?"

"'Gạo nấu thành cơm' dùng như thế à?" Sầm Chi Hành vẫn chưa nguôi giận, dù cậu nhỏ giọng xin anh ôm thì anh cũng không chịu quay lại, chỉ trầm giọng nói: "Đến lúc bị sốt thì đừng có than thở với anh."

Sầm Chi Hành vẫn thấy bực bội trong người.

Quý Vũ lại dựa vào anh, hết làm nũng lại hôn hôn. Nếu thật sự nhiễm bệnh thì cả hai không ai tránh được. Nghĩ đến đây, anh cảm thấy thật nực cười, anh mở mắt ra rồi véo vào tay cậu.

"Đúng là ngang ngược."

Quý Vũ trong cơn mơ màng bị anh véo cho tỉnh nhưng cậu không giận mà vẫn cười ngây ngô.

Cơn tức giận của Sầm Chi Hành nghẹn lại trong ngực không tài nào giải tỏa được.

Chiều hôm sau, bộ test được giao đến.

Quý Vũ mở cửa ra nhưng không thấy ai bên ngoài cả, chỉ có một hộp giấy nhỏ. Cậu xịt cồn khử trùng kỹ càng trước khi mang vào nhà.

Sau trận ầm ĩ tối qua, cơn sốt của Sầm Chi Hành ấy vậy mà lại giảm, sáng dậy tinh thần anh khá tốt.

Cả hai đều có suy đoán trong lòng, nhưng vẫn muốn làm xét nghiệm để yên tâm hơn.

Hai người ngồi co ro trên sofa, vừa xem TV vừa chờ kết quả. Sắc mặt Sầm Chi Hành không tốt lắm, từ tối qua sau khi Quý Vũ làm loạn đến giờ vẫn như vậy.

Sau khi kiểm tra liên tục ba lần, cả hai đều có kết quả một vạch, âm tính.

Quý Vũ thở phào nhẹ nhõm, cậu rón rén nhích lại gần Sầm Chi Hành rồi lại thở dài: "Sợ chết đi được, may mà âm tính."

Sắc mặt Sầm Chi Hành đỡ căng thẳng hơn nhưng vẫn không hoàn toàn dịu lại. Quý Vũ biết anh vẫn còn giận nên cậu nhẹ nhàng bóp tay cho anh.

"Anh à, em chỉ lo cho anh thôi, Giang Thành đã có ca tử vong rồi mà..."

"Thế em không sợ à?"

Quý Vũ im lặng một lúc sau đó nhỏ giọng đáp: "Em chỉ sợ anh gặp chuyện, còn những thứ khác em không sợ."

"Anh ơi, tha lỗi cho em đi mà. Em sai rồi, em chỉ muốn hôn anh, ôm anh thôi. Chúng ta đã lâu rồi không ngủ chung..."

"Vớ vẩn." Cuối cùng Sầm Chi Hành cũng nở một nụ cười nhạt: "Chỉ có ba ngày không ôm thôi."

"Em không quan tâm, tối nay anh phải ôm em ngủ. Tối qua anh cứ quay lưng lại với em, không chịu nhìn em..."

Ánh mắt Sầm Chi Hành chợt lóe lên, không khí bỗng trầm xuống. Một lúc lâu sau, anh bật cười rồi ôm lấy Quý Vũ, hôn nhẹ lên chóp mũi cậu.

"Yếu ớt."

Thời gian cách ly tại nhà vẫn tiếp tục, số ca nhiễm mới được ghi nhận tại Giang Thành càng ngày càng tăng, thậm chí trường đại học sư phạm Giang Thành cũng phải hoãn lịch khai giảng lại.

Quý Vũ đưa miếng táo đã cắt sẵn đến miệng Sầm Chi Hành, tay còn lại cậu lướt đọc tin nhắn trong nhóm.

"Khai giảng bị hoãn rồi, chắc phải học online thôi."

Sau khi đeo bộ xử lý âm thanh lại, phát âm của Quý Vũ cũng dần chuẩn chỉnh hơn. Sầm Chi Hành đưa tay quấn lọn tóc dài sau tai cậu nghịch nghịch.

"Máy tính dùng ổn không?"

"Ổn mà, ổn mà." Quý Vũ sợ anh hiểu lầm nên vội nói: "Máy tính mua lúc trước em vẫn chưa dùng mấy, giờ học online mới có cơ hội dùng."

"Phòng làm việc để em dùng, hoặc em muốn học ở đâu cũng được."

Lịch học kỳ hai năm thứ hai rất dày đặc, hầu hết đều là các môn chuyên ngành.

Tuy nhiên, học online cũng có lợi thế riêng, có thể ghi âm, chụp màn hình để bổ sung bài sau giờ học.

Thỉnh thoảng Sầm Chi Hành sẽ vào phòng làm việc nghe Quý Vũ học, anh không làm gì nhiều, chỉ nằm trên sofa cạnh đó xem điện thoại. Nhưng mỗi lần Quý Vũ học xong thì anh đều đã thiếp đi. Lúc ấy anh còn cười cười bao biện: "Giọng của mấy giảng viên lớn tuổi ru ngủ hiệu quả quá."

Dần dần, bên sofa trong phòng làm việc có thêm một tấm chăn mỏng để Sầm Chi Hành đắp lúc ngủ.

Dịch bệnh ảnh hưởng đến mọi ngành nghề trong xã hội. Công ty của Sầm Quân quy mô lớn nên không đến mức phá sản như các doanh nghiệp nhỏ, nhưng tình hình cũng không mấy khả quan.

Trong lúc học online, có vài lần Quý Vũ nghe thấy điện thoại của Sầm Chi Hành rung lên, toàn là Sầm Quân gọi đến. Gọi nhiều lần quá nên anh quyết định không mang điện thoại vào phòng làm việc nữa.

Trước khi đi ngủ, Quý Vũ hỏi anh vài câu. Sầm Chi Hành cũng không giấu giếm, anh giải thích đơn giản rằng công ty làm ăn không tốt, cần cắt giảm nhân sự, chuyển đổi sang mô hình trực tuyến.

Quý Vũ không hiểu nhiều về chuyện công ty, nhưng ngẫm lại thì dịch bệnh cũng không ảnh hưởng quá nhiều đến công việc của cậu.

Thậm chí việc kinh doanh trực tuyến còn tăng mạnh. Thi thoảng cậu sẽ livestream bán hàng, thu nhập còn nhiều hơn trước dịch.

Những đơn hàng khắc gỗ cũng không giảm, chỉ là cần chú ý khử trùng khi đóng gói và giao nhận hàng là được.

Cậu nhích lại gần hôn lên khóe môi Sầm Chi Hành, nghiêm túc nói: "Không cần lo lắng nhiều, em nuôi anh."

Sầm Chi Hành nhướng mày nói: "Chi tiêu mỗi tháng của anh nhiều lắm, em nuôi nổi không?"

"Ưm... Em nhận thêm đơn hàng, lương tháng đều đưa anh hết."

Sầm Chi Hành bật cười, anh không từ chối, gật đầu nói: "Được."

Cuối tháng, Quý Vũ nhận được một cuộc gọi từ số điện thoại quen thuộc.

Ngay lúc bắt máy, cậu nhớ ra chủ nhân của số này là mẹ của Sầm Chi Hành.

Giọng bà đầy lo lắng: "Nghe chủ nhiệm Lý nói nhóc Sầm bị bệnh à? Nó sao rồi?"

Quý Vũ đờ người ra một lúc.

Quan hệ giữa mẹ con họ quá kỳ lạ, đến mức nghe tin con trai nhiễm bệnh mà Lý Tố Phương cũng chỉ gọi cho cậu để xác nhận tình hình.

Sầm Chi Hành cũng không muốn chủ động liên lạc với mẹ, thỉnh thoảng anh chỉ thông qua Sầm Quân để hỏi thăm tình hình của bà.

Quý Vũ nhìn về phía cửa phòng tắm rồi cầm điện thoại ra ban công, cậu hắng giọng nói: "Dì ạ, anh ấy bị sốt từ hồi đầu tháng. Khi đó có hỏi chủ nhiệm Lý nên uống thuốc gì. Sau đó có kiểm tra rồi, chỉ là cảm sốt thông thường, giờ khỏi hẳn rồi ạ."

Lúc nghe đến từ "đầu tháng" thì Lý Tố Phương im bặt, mãi đến khi Quý Vũ nói xong bà vẫn không lên tiếng.

Sầm Chi Hành quấn áo choàng bước ra, anh tìm quanh không thấy Quý Vũ, cuối cùng anh bắt gặp cậu đang đứng ngoài ban công.

Quý Vũ nhẹ giọng hỏi: "Dì có muốn nói chuyện với anh ấy không?"

"Không... không cần đâu. Là dì không làm tròn bổn phận... từ nhỏ đến giờ dì đã luôn thờ ơ với nó..."

Sầm Chi Hành nhướng mày bước tới đẩy cửa ban công, anh nhìn về phía điện thoại trên tai Quý Vũ, dùng ánh mắt hỏi ai đang gọi.

Quý Vũ nhìn anh rồi đưa điện thoại cho anh.

Sầm Chi Hành nghi ngờ tiếp điện thoại: "Alo?"

Chương 84: Duy nhất

Quý Vũ không biết hai người đã trao đổi gì. Lúc cậu tắm xong cũng là lúc Sầm Chi Hành vừa kết thúc cuộc gọi.

Người đàn ông ngậm điếu thuốc trên môi nhưng không châm lửa. Anh hờ hững liếc nhìn cậu, hàng mi dài phủ bóng khiến cảm xúc của anh càng thêm khó đoán.

Sầm Chi Hành bỏ điếu thuốc đi rồi mới vào nhà, có lẽ anh không muốn ám mùi thuốc lá khi ngủ.

"Anh?" Quý Vũ nhẹ nhàng khoác tay anh, cẩn thận lựa lời: "Nói chuyện thế nào rồi?"

"Ừm."

Quý Vũ cầm lấy điện thoại, thân máy nóng hổi. Không rõ là do thời gian gọi quá lâu hay vì nhiệt độ cơ thể của anh truyền sang nữa, hoặc có lẽ là cả hai.

Cậu đưa ngón tay lướt vào trong ống tay áo của anh để kiểm tra, không nóng, không sốt.

"'Ừm' nghĩa là sao?"

Sầm Chi Hành nhướng mày nhìn cậu: "Em không hiểu nghĩa của nó à?"

Quý Vũ ngượng ngùng cắn nhẹ môi.

Cậu hiểu, thậm chí chỉ cần nhìn biểu cảm của đối phương cũng nhận ra — nghĩa là không muốn nhắc đến nữa.

Trước khi đi ngủ, cậu quấn quýt không rời, nhiều lần khéo léo thăm dò nhưng vẫn không hỏi ra được gì.

Quý Vũ rất giỏi quan sát người khác, cậu luôn biết đâu là điểm dừng, không để Sầm Chi Hành khó chịu.

Quý Vũ bị Sầm Chi Hành mạnh tay đánh vào mông mấy lần, cậu hừ nhẹ rồi ngoan ngoãn nằm im, tìm một tư thế thoải mái trong vòng tay anh chuẩn bị ngủ.

Buổi sáng Quý Vũ tham gia một buổi phỏng vấn trực tuyến khoảng mười phút, với chủ đề về việc bảo tồn di sản văn hóa phi vật thể.

Kịch bản đã được gửi từ mấy ngày trước, hơn nữa không phải phát sóng trực tiếp nên cậu không cảm thấy áp lực. Sau khi kết thúc công việc, Sầm Chi Hành cũng vừa tỉnh giấc.

Anh gõ cửa phòng làm việc rồi bước vào, đi tới sau ghế của Quý Vũ sau đó vòng tay ôm cậu từ phía sau: "Hình như sáng nay không có tiết học thì phải?"

"Ừm, chiều hai giờ mới có tiết."

Sầm Chi Hành vòng qua người cậu gấp laptop lại, những lọn tóc dài hơi phủ lên cổ Quý Vũ làm cậu ngứa ngáy.

Nói ra mới nhớ, tóc của cả hai người đều đã dài hơn rồi.

Hai người dự trữ đầy đủ thuốc men, khẩu trang, thậm chí còn đặt lịch châm cứu trước nhưng lại quên mất chuyện đi cắt tóc.

Tóc dài một chút thì chỉ che mắt, nhưng nếu tóc của Sầm Chi Hành dài hơn nữa thì trông sẽ giống kiểu tóc ngang vai của các cô gái.

Quý Vũ đứng dậy đẩy Sầm Chi Hành ngồi xuống ghế rồi tháo dây buộc tóc trên cổ tay mình để buộc tóc cho anh.

Những sợi tóc lướt qua đầu ngón tay, Quý Vũ chậm rãi nói: "Lần đầu tiên gặp anh, em đã nghĩ anh xinh đẹp và cao quý như vậy, hoàn toàn không giống người sinh ra ở vùng quê nghèo khó chút nào."

"Hiếm ai dám nói thẳng trước mặt anh rằng anh xinh đẹp đấy."

Quý Vũ biết lý do vì sao, cậu cúi xuống hôn nhẹ lên môi anh.

Những nụ hôn của Quý Vũ luôn kín đáo, giống như chính con người cậu.

Sầm Chi Hành ngước mắt nhìn cậu, rồi anh kéo cậu lại ngồi lên đùi mình.

Ban đầu Quý Vũ hơi hoảng nhưng nhanh chóng ngoan ngoãn cuộn mình vào lòng anh. Sầm Chi Hành để cằm tựa lên vai cậu cọ cọ vài cái.

"Không biết đến bao giờ dịch bệnh mới qua đi." Sầm Chi Hành trầm giọng nói.

Quý Vũ im lặng nhìn anh. Từ góc độ hơi ích kỷ của bản thân cậu thì duy trì hiện trạng như hiện giờ cũng không phải là tệ.

Cả hai có đủ thời gian để ở bên nhau, Quý Vũ kiếm được đủ tiền, thậm chí cậu còn nảy ra vài suy nghĩ mà trước đây cậu không dám nghĩ tới, chẳng hạn như bao nuôi Sầm Chi Hành.

Khi những suy nghĩ vẩn vơ đó hiện lên trong đầu, vẻ mặt của Quý Vũ vẫn không thay đổi nên Sầm Chi Hành cũng không nhận ra sự khác thường của cậu.

Trên người anh luôn có hương gỗ nhè nhẹ, anh vòng tay ôm lấy cậu, khẽ ngân nga một giai điệu, giống hệt một con thú nhỏ vừa chui ra từ bụi cây, vừa đáng yêu lại vừa bám người.

Tiếng chuông điện thoại bất chợt vang lên tạm thời cắt ngang giai điệu ngâm nga của Sầm Chi Hành.

Cả hai dùng cùng một kiểu nhạc chuông, mỗi lần anh đổi điện thoại mới đều sẽ mua cùng một mẫu cho cậu.

Nghĩ đến đây, Quý Vũ khẽ khịt mũi. Nếu thật sự muốn chăm lo cho anh thì cậu phải cố gắng kiếm thêm nhiều tiền hơn nữa.

Lúc cậu hoàn hồn lại thì Sầm Chi Hành đã bắt máy.

Hai người vẫn đang trong tư thế ôm nhau, vì khoảng cách quá gần nên Quý Vũ có thể nghe loáng thoáng được vài âm thanh từ đầu dây bên kia.

Giọng nói có hơi quen thuộc, có lẽ là Lý Tố Phương.

Quý Vũ ngẩn người một lúc, cậu định tránh đi nhưng lại bị Sầm Chi Hành ôm chặt lấy eo kéo lại.

"Không cần đi." Sầm Chi Hành dùng khẩu hình ra hiệu cho cậu.

Quý Vũ không hiểu cho lắm, lần trước cậu hỏi anh vấn đề này thì anh từ chối trả lời, nhưng lần này lại không để cậu tránh đi.

Cậu liếc nhìn Sầm Chi Hành một lúc rồi dựa đầu lên vai anh im lặng lắng nghe.

Mối quan hệ giữa mẹ con họ có vẻ đã cải thiện nhiều, Lý Tố Phương luôn hỏi về việc dự trữ vật tư y tế và tình trạng tay của Sầm Chi Hành.

Quý Vũ ngẩng đầu nhìn anh.

Sầm Chi Hành giấu rất kỹ chuyện tay mình bị thương, nếu không phải Quý Vũ cứ hỏi kỹ mãi thì có lẽ cậu cũng sẽ không biết.

Sầm Chi Hành bất lực lắc đầu, anh dùng khẩu hình ra hiệu: "Chủ nhiệm Lý nói đấy."

Câu chuyện lại chuyển sang tình hình công ty của Sầm Quân, Lý Tố Phương nhận thấy Sầm Chi Hành không mấy quan tâm nên nhanh chóng chuyển đề tài.

Trước khi cúp điện thoại, Lý Tố Phương ngập ngừng một chút rồi hỏi: "Tiểu Vũ đâu, các con vẫn ổn chứ?"

Quý Vũ ngẩn người, cậu nghe Sầm Chi Hành cười cười trả lời: "Vẫn ổn, em ấy đang ở ngay bên cạnh này."

"Hửm? Không nghe thấy lời mẹ nói chứ, ngại chết mất."

Sầm Chi Hành cười cười nhìn cậu: "Không đâu, em ấy ngồi ở ghế sofa."

Sầm Chi Hành nói xong thì cúp điện thoại, Quý Vũ từ "ghế sofa" nhẹ nhàng tiến lại gần hôn lên khóe môi anh.

"Hai người đã làm hòa rồi sao?"

"Cũng không hẳn, vốn dĩ đâu có cãi nhau."

Quý Vũ bĩu môi, cậu bắt chước giọng điệu của Sầm Chi Hành: "Vâng vâng vâng, vốn dĩ đâu có cãi nhau."

Tay của Sầm Chi Hành thỉnh thoảng vẫn đau, Quý Vũ không cho anh ở trong phòng vẽ quá lâu, chỉ cần nhìn thấy thời gian đã qua bốn tiếng thì cậu sẽ cắt trái cây rồi đến gõ cửa.

Sầm Chi Hành mặc tạp dề vẽ bị dính vài vết màu, cậu đút trái cây cho anh. Sau khi ăn hết trái cây, Sầm Chi Hành lại hấc cằm lên: "Muốn ăn nho."

Quý Vũ lấy hai quả nho đút cho anh.

Sầm Chi Hành ăn xong rồi hỏi: "Hình như mỗi lần Tiểu Vũ vào đây đều không tò mò anh đang vẽ gì sao?"

"Anh muốn cho em xem thì em sẽ xem thôi."

Sầm Chi Hành bật cười, anh kéo cậu đến trước giá vẽ.

Trong tranh là một gương mặt vừa quen vừa lạ, chính là gương mặt của cậu.

Nhìn bản thân mình từ góc độ này trong cứ quái quái thế nào ấy, Quý Vũ thấy tai mình hơi đỏ lên, cậu nhỏ giọng nói: "Vẽ em làm gì... em cũng không đẹp..."

Sầm Chi Hành vuốt vuốt sống mũi cậu: "Đẹp, anh thích."

Hôm nay, hầu hết các bức tranh đều chưa được phủ vải lên, Sầm Chi Hành dẫn Quý Vũ đến gần xem từng bức một.

Một số bức tranh là góc nghiêng hay bóng lưng của cậu, có một bức tranh nhỏ trong khung hình là bàn tay cậu đang hái mơ.

Quý Vũ luôn cảm thấy tay mình không đẹp, bởi vì nó có rất nhiều vết chai, ấy thế mà dưới ánh sáng chiếu qua tán lá mơ xanh mướt, bàn tay thon dài với các khớp xương rõ ràng ấy lại rất xinh đẹp.

Sầm Chi Hành thấy cậu cứ nhìn mãi vào bức tranh đó, anh nhẹ nhàng nói: "Ngày đó, anh vẽ bức tranh này khi em nói muốn trèo lên cây hái mơ, nhưng khi ấy tranh vẫn chưa xong, lúc về anh mới tô màu. Anh lo em ngã nên vội vẽ nét trước thôi."

"À." Quý Vũ thì thầm: "Cây mơ không cao đâu, ngã xuống cũng không đau."

Đi sâu vào trong phòng vẽ, Quý Vũ thấy một bức tranh quen quen, rất giống bức tranh "Tiểu Vũ" trong triển lãm nhưng có thêm một nhân vật nhỏ ngồi trên cây vung chân đung đưa.

Cậu nhìn Sầm Chi Hành.

"Tranh vẽ em anh không nỡ đem đi triển lãm trưng bày."

Tranh của Sầm Chi Hành trước đây gần như không vẽ người, Tiểu Vũ là ngoại lệ, là ngoại lệ duy nhất của anh.

Lời tác giả:

Hôm nay mình đã châm cứu tai, hy vọng ngủ dậy sẽ phục hồi được thính lực QAQ cầu nguyện.

Gặp được một y tá cực kỳ tốt bụng, vì bị mất thính lực và phải đi viện một mình nên việc đăng ký khám và giao tiếp rất khó khăn, mình đã chuẩn bị giấy viết để giao tiếp nhưng từ khi ra khỏi phòng, cô ấy luôn đi cùng và đưa mình đến phòng bệnh QAQ

Chương 85: "Nguyện người đừng đi."

Cuối xuân đầu hè ở Giang Thành mưa rơi không ngớt.

Quý Vũ nhìn ra ngoài cửa sổ, nước mưa chảy dài thành từng vệt, cậu khẽ day day thái dương.

Bên cạnh cậu không có ai, màn hình điện thoại sáng rực làm cậu hơi chói mắt. Mới chỉ hơn bảy giờ, Sầm Chi Hành bình thường không thức sớm như vậy.

Chắc tay anh lại đau nữa rồi.

Quý Vũ thở dài, cậu ghét những ngày mưa.

Cậu xỏ dép lê rồi xuống tầng tìm anh, đi xung quanh nhưng không thấy người đâu, cuối cùng cậu nghe thấy tiếng động phát ra ở phòng làm việc của anh.

Cánh cửa khép hờ, Sầm Chi Hành ngồi trong góc xoa xoa tay, ánh sáng mờ mịt làm cậu không thể nhìn rõ biểu cảm của anh.

Quý Vũ cố tình tạo ra một chút tiếng động để thu hút sự chú ý của anh.

Sầm Chi Hành nghe thấy tiếng động thì xoay người nhìn về phía phát ra âm thanh, Quý Vũ bước tới ngồi xuống bên cạnh anh rồi đặt túi nước ấm vào lòng bàn tay anh.

"Tay lại đau nữa sao?" Quý Vũ buồn bã hỏi.

"Một chút thôi, không sao đâu." Sầm Chi Hành nhẹ nhàng nắm tay lại che đi vết sẹo.

Quý Vũ mím môi, cậu nằm lên đùi anh nhỏ giọng nói: "Anh, xin lỗi..."

Sầm Chi Hành bật cười, anh đưa tay xoa đầu cậu: "Mỗi lần mưa là lại xin lỗi, bao nhiêu lần rồi hả? Em không phiền thì anh cũng phiền đấy."

"Không phiền." Quý Vũ chủ động áp má vào anh mà cọ nhẹ.

Quý Vũ biết mỗi lần tay anh đau là anh lại chẳng thể ngủ ngon giấc

Cả hai ngồi nhìn nhau một lúc, Quý Vũ cố gắng chuyển sự chú ý của anh, thi thoảng cậu lại xoa tay hoặc nghịch tóc anh.

Lúc này Quý Vũ nhận thấy những tác phẩm được khắc bằng gỗ trong phòng đã được phủ lớp bảo vệ chống ẩm.

"Anh, tay anh đau mà còn làm mấy cái này làm gì."

"Tay đau chứ không phải không dùng được, phủ lớp chống ẩm thì có gì khó đâu." Sầm Chi Hành nhìn cậu: "Lỡ không làm tốt thì lại có người nào đó phiền muộn đấy."

"Em không phiền muộn!" Nhìn vào mắt của Sầm Chi Hành, Quý Vũ lại nhỏ giọng nói: "Có một chút... là lo lắng vì dự báo thời tiết của Giang Thành không chính xác, nói là sẽ mưa nhưng lại không mưa, không nói mưa thì lại mưa."

Mưa rả rích suốt hơn một tháng nay, tay Sầm Chi Hành không khỏe, những tác phẩm khắc gỗ chưa kịp khô cũng bị ảnh hưởng.

Tuy nhiên, cuối cùng cũng có một chút tin vui.

Dịch bệnh không còn nghiêm trọng như trước, virus gây bệnh với tỷ lệ tử vong cao dường như đã yếu đi.

Tháng sáu, Giang Thành dỡ bỏ lệnh phong tỏa, thông báo chính thức được đưa ra làm mọi người ai nấy cũng thở phào nhẹ nhõm, cư dân sau nhiều tháng không ra ngoài cuối cùng cũng thoải mái hơn.

Học sinh từ khắp nơi trên toàn quốc của trường Đại học sư phạm Giang Thành đều phải học trực tuyến để đảm bảo an toàn, kỳ thi cuối kỳ cũng được tổ chức online.

Quý Vũ không có ý kiến gì, nhưng tin nhắn từ Vưu Tiểu Minh cứ liên tục gửi đến, chủ yếu là cảm ơn vì kỳ thi trực tuyến.

Ngay sau khi lệnh phong tỏa được dỡ bỏ, Quý Vũ đã kéo Sầm Chi Hành đi kiểm tra lại tình trạng phục hồi của tay phải.

Bệnh viện khá đông, bọn họ không gặp được chủ nhiệm Lý nên chỉ có thể xếp hàng đăng ký khám như bình thường.

Trên đường đến đây Quý Vũ đã cảm thấy biểu cảm của Sầm Chi Hành có gì đó khác thường, mặc dù bình thường anh rất lạnh lùng với người lạ nhưng hôm nay anh lại lạnh lùng theo một cách khác, giống như có điều gì đó rất nghiêm trọng xảy ra vậy.

Quý Vũ lo lắng không yên, sợ rằng tay phải của anh lại gặp vấn đề gì đó.

Khám bệnh, chụp X quang rồi quay lại cho bác sĩ xem... kết quả rất tốt, bác sĩ nói rằng hồi phục rất tốt, chỉ cần chú ý trong một năm không nâng vật nặng và không sử dụng tay quá nhiều là được.

Tất cả đều là những lời dặn dò thông thường, Quý Vũ thở phào nhẹ nhõm, nhưng cậu vẫn không thể hiểu nổi lý do tại sao vẻ mặt của Sầm Chi Hành vẫn lo lắng như vậy.

Ánh mắt của Quý Vũ luôn âm thầm hướng về phía anh.

Trước khi rời khỏi bệnh viện, bác sĩ gọi Sầm Chi Hành lại nói: "Đã quyết định thời gian tổ chức tang lễ của anh Chung rồi, vào ngày 5 tháng sau."

Sầm Chi Hành nhìn Quý Vũ một cái rồi đáp: "Được."

Quý Vũ ngạc nhiên hỏi: "Anh Chung là ai vậy?"

"Ra ngoài rồi nói." Sầm Chi Hành khoác vai cậu đi ra ngoài.

Đến lúc vào trong xe Sầm Chi Hành mới lên tiếng: "Chủ nhiệm Lý, Lý Chung Thanh, khi đi hỗ trợ tuyến đầu chống dịch đã bị nhiễm bệnh, lúc đó virus còn mạnh nên không cứu kịp." Anh kể lại về những ngày cuối cùng của chủ nhiệm Lý.

Sau khi Quý Vũ thi lấy bằng lái, cậu gần như không cho Sầm Chi Hành lái xe nữa. Cậu thơ thẩn tựa vào tay lái, trong đầu chợt hiện lên khuôn mặt của chủ nhiệm Lý.

Ca phẫu thuật ốc tai của Quý Vũ là do chủ nhiệm Lý trực tiếp thực hiện, trong suốt thời gian hồi phục, ông cũng thường xuyên đến kiểm tra tình hình của cậu. Quý Vũ ngây ngốc hỏi: "Là khi nào vậy?"

"Hai tháng trước... khi đó chính sách rất nghiêm ngặt, sau khi hỏi ý kiến gia đình, ông ấy đã được hỏa táng, vẫn chưa kịp an táng hay làm tang lễ, mọi việc bị trì hoãn đến giờ."

"Haizz... sao lại như vậy chứ..."

Trước đây, Quý Vũ luôn cảm thấy những con số tử vong do dịch bệnh trên thông báo là điều gì đó rất xa vời.

Tuy nhiên, tin tức về cái chết của chủ nhiệm Lý như một cú đấm mạnh giáng xuống làm cậu tỉnh táo lại.

Vào ngày 5 tháng 7, hai người cùng nhau tham dự lễ tang của chủ nhiệm Lý.

Dịch bệnh vẫn chưa hết hẳn, ngoài cửa có người chịu trách nhiệm đo nhiệt độ và nhắc nhở mọi người đeo khẩu trang đúng cách.

Lý Chung Thanh là một bác sĩ tốt, nhiều người cầm hoa tưởng niệm ông, những bệnh nhân từng được ông cứu chữa lấy lại thính lực, các

bác sĩ và y tá cùng chiến tuyến, cũng có các phóng viên đến lấy thông tin...

Cả hai gặp mẹ của chủ nhiệm Lý, trực tiếp gửi lời chia buồn.

Lễ tang kết thúc, tâm trạng của hai người đều không tốt, sau khi về nhà thay đồ ngủ, Sầm Chi Hành ôm Quý Vũ ngồi xem tivi trong phòng khách, không ai nói với nhau câu nào, chỉ lẳng lặng ngồi xem.

Đến giờ ăn tối, Quý Vũ không muốn nhúc nhích, hai người chỉ gọi một phần đồ ăn ngoài để ăn đỡ.

Suốt nửa năm qua, Quý Vũ bắt đầu ăn uống thanh đạm theo Sầm Chi Hành, gần như cậu đã quên hẳn vị cay, hôm nay nhân lúc xả hơi cậu đặc biệt gọi món vô cùng cay.

Đã lâu không ăn cay nên cậu có hơi không quen, ăn đến mức mồ hôi đổ đầy người, liên tục thở hổn hển, tinh thần khó chịu theo đó mà giảm đi rất nhiều.

Sầm Chi Hành lấy khăn giấy ướt lau mồ hôi trên trán Quý Vũ, cậu vui vẻ gắp một miếng thịt hỏi: "Anh có muốn thử không?"

"Nhìn là đã thấy cay rồi, em tự ăn đi."

"Muốn ăn thì cũng không cho anh ăn, tay anh chưa lành, không có quyền ăn cay."

Quả nhiên, tụ tập đông người không tốt, mặc dù mọi người đều đeo khẩu trang và giữ khoảng cách nhưng vẫn có người bị nhiễm bệnh, Quý Vũ và Sầm Chi Hành là hai trong số những người mắc bệnh.

Bây giờ dịch bệnh không còn gây tử vong nữa, nhiều quốc gia thậm chí khuyến khích tự lây nhiễm để tạo kháng thể nhưng Quý Vũ vẫn thấy lo lắng.

Cậu chóng mặt, đầu óc căng thẳng, cậu thu mình trong chăn tìm kiếm thông tin liên quan. Sầm Chi Hành kéo cậu ra để đo nhiệt độ cũng như uống thuốc. Anh liếc mắt qua thanh tìm kiếm trên điện thoại cậu, toàn những từ khóa "cách xử lý khi nhiễm COVID", "tình huống nào gây tử vong cao trong COVID".

Sầm Chi Hành lấy điện thoại của Quý Vũ đi rồi kéo chăn lại cho cậu, "Đừng suy nghĩ lung tung, ngủ một giấc đi."

Một lúc sau, Quý Vũ sực nhớ ra gì đó, cậu lập tức đẩy Sầm Chi Hành ra ngoài.

Sầm Chi Hành không đi, anh ngồi xuống bên giường lau mồ hôi lạnh lấm tấm trên trán cậu.

Quý Vũ cảm thấy thật khó chịu, không lâu sau đầu cậu bắt đầu đau nhức, hoa mắt chóng mặt, miệng lầm bầm mấy câu rồi lăn ra ngủ.

COVID thật sự tồi tệ hơn cảm cúm và sốt thông thường.

Quý Vũ vừa khỏi thì Sầm Chi Hành cũng bắt đầu sốt, cả hai lần lượt chăm sóc lẫn nhau, cuối cùng thì hai người cũng mắc bệnh cả rồi.

Trần Thịnh và Hướng Ảnh Lam vẫn chưa bị nhiễm, khi thấy hai người họ sau khi khỏi bệnh vẫn khỏe mạnh như thường thì cũng không còn lo lắng nhiều.

Cuối tuần, bốn người hẹn nhau đi ăn một bữa. Trần Thịnh hỏi về công ty của Sầm Chi Hành, giọng điệu đầy mỉa mai.

"Sau này ai sẽ kế thừa công ty? Chắc không phải là trà xanh ấy chứ?"

Quý Vũ cũng biết một chút về tình hình hiện tại, cậu nghe vậy thì lén lút quan sát biểu cảm của Sầm Chi Hành, anh vẫn rất lạnh lùng, ánh mắt hình như còn có hơi khinh thường nữa.

Trần Thịnh: "Cậu không muốn nhưng sẽ luôn có người thèm thuồng, đều là tiền cả đấy."

"Trước đây sao tôi không biết cậu là người mê tiền nhỉ?"

"Khụ... tôi đây không phải là quan tâm cậu sao?"

"Biến giùm."

Khi nhắc đến Sầm Quân thì không thể không nghĩ tới Lý Tố Phương, Hồ Quảng Sinh và những rắc rối của thế hệ đi trước.

Sầm Chi Hành uống một ngụm rượu, Quý Vũ lén lút kéo tay áo anh.

"Anh, uống ít thôi." Cậu có thể nhận ra Sầm Chi Hành đang không vui, vậy nên cậu không khuyên anh đừng uống mà chỉ khuyên anh uống ít thôi.

Vừa nhắc tào tháo tào tháo đã đến, chiều hôm sau Lý Tố Phương đến, trước đó anh đã báo cho Quý Vũ, cậu không quá lo lắng nhưng cũng chẳng hề thoải mái.

Cảm giác của cậu về dì vẫn dừng lại ở lần bà tìm gặp và khuyên cậu chia tay với Sầm Chi Hành, cùng với câu hỏi mơ hồ qua cuộc điện thoại "Tiểu Vũ, hai đứa vẫn ổn chứ?".

Mở cửa ra, nhìn thấy mái tóc bạc gần hết của Lý Tố Phương, Quý Vũ hơi ngây người rồi nhanh chóng nhường chỗ cho bà, cậu chào: "Chào dì ạ." Cậu vừa chào vừa nhận lấy một túi đồ lớn từ tay bà.

Lý Tố Phương thay đổi quá nhiều, bà không còn khí thế áp đảo như trước nữa, trông bà nhẹ nhàng hơn trước rất nhiều.

Bà đáp: "Chào cháu." Rồi bà vỗ đầu Đại Hoàng đi theo sau: "Mấy chú cún thật dễ thương, tiếc là Sầm Quân không cho nuôi thú cưng." Câu nói này rõ ràng là đang thể hiện tâm trạng của bà đang không vui.

Quý Vũ phải an ủi như thế nào, cậu ngượng ngùng đứng đó một lúc, may mà Sầm Chi Hành đến kịp, anh nhanh chóng phá vỡ bầu không khí im lặng.

Ba người ngồi trong phòng khách, mỗi người ngồi ở một góc ghế.

Sầm Chi Hành thấy Lý Tố Phương mặc ít đồ ấm lập tức tăng nhiệt độ điều hòa lên một chút.

Lý Tố Phương nhìn quanh, cuối cùng ánh mắt bà dừng lại trên người Quý Vũ: "Hai đứa vẫn ổn chứ?"

Câu hỏi quen thuộc, Quý Vũ nhận được ánh mắt chắc chắn từ Sầm Chi Hành, cậu mỉm cười gật đầu nhẹ: "Vẫn ổn ạ."

So với những lần gặp căng thẳng trước đây, hôm nay ba người họ hòa hợp đến mức không thể hòa hợp hơn.

Dì Lý có vẻ đã chấp nhận chuyện Quý Vũ và Sầm Chi Hành ở bên nhau, cũng không biết rốt cuộc mẹ con họ đã nói gì đêm hôm ấy.

Lần này, cuộc trò chuyện giữa mẹ con họ không giấu Quý Vũ nữa, cậu lặng lẽ lắng nghe.

Sầm Quân và Hồ Quảng Sinh đã làm người khác ghê tởm suốt mấy chục năm, trước đây không biết vì sao Lý Tố Phương lại không phản kháng, giờ bà tỉnh ngộ cũng không phải là muộn.

Phụ nữ xuất thân từ gia đình giàu có chắc chắn không phải là người đơn giản, nếu Lý Tố Phương muốn thì có rất nhiều cách để trả đũa, ly hôn là một trong những cách tưởng như đơn giản nhưng lại không hề đơn giản.

Sau đó, câu chuyện chuyển sang vấn đề công ty, Quý Vũ tự giác lặng lẽ vào bếp cắt trái cây. Sầm Chi Hành không ngại để Quý Vũ nghe, nhưng dì Lý thì chưa chắc.

Túi đồ Lý Tố Phương mang đến toàn là thực phẩm tươi, bà tự tay vào bếp nấu bữa tối, còn phần cơm cho Đại Hoàng được đựng riêng.

Trên bàn ăn, mọi người chỉ nói về những chuyện nhẹ nhàng. Dì Lý cũng vừa khỏi bệnh, nhưng COVID thật sự khiến sức khỏe người đã có tuổi yếu đi nhiều.

Sầm Chi Hành nghe xong im lặng một lúc rồi nghiêm túc xin lỗi mẹ.

Trong thành phố, vài cửa hàng quần áo bị đóng cửa vì dịch bệnh đã được cải tạo thành cửa hàng hoa.

Sầm Chi Hành đi qua chúng rồi đột nhiên nhớ ra, dù đã ở bên Quý Vũ lâu như vậy nhưng hình như anh chưa bao giờ nghiêm túc tặng hoa cho cậu.

Quý Vũ nghe thấy tiếng cửa mở thì bước ra đón, đột nhiên bị nhét vào tay một đóa hoa lớn, làm cậu đứng đờ cả người ra.

Mùi thơm ngào ngạt lan tỏa, Quý Vũ siết chặt bó hoa trong tay, thử gọi: "Anh?"

Sầm Chi Hành nhướng mày: "Không thích à?"

"Không, không phải đâu!" Quý Vũ lắc đầu như trống bỏi: "Tặng em à?"

"Không thì sao, anh còn có người vợ thứ hai nào à?"

Quý Vũ thấy cả người nóng bừng, mí mắt run run, cậu cúi đầu nhìn bó hoa, những bông hoa nhài trắng tinh lớn nhỏ đan xen với lá xanh giống như vạt váy hoa trắng của thiếu nữ.

Cậu không hiểu về hoa, chỉ biết là bó hoa này rất đẹp.

Quý Vũ nâng niu bó hoa trong tay.

Cậu lục tung tủ tìm một bình hoa đơn giản để cắm rồi tìm kiếm rất nhiều hướng dẫn chăm sóc hoa, cậu làm từng bước theo hướng dẫn, cắt cành hoa, ngâm nước rồi cho hoa vào bình.

Sầm Chi Hành nhìn cậu đi đi lại lại sửa hoa, thế là anh cũng vào bếp giúp đỡ.

Sau khi cắm hoa vào bình xong, Quý Vũ thầm lầm bầm, nhưng vẫn bị Sầm Chi Hành nghe thấy.

"Thích đến vậy à?"

Quý Vũ tiến lại gần ngẩng đầu cười với anh: "Thích ạ, đẹp quá đi."

Sầm Chi Hành theo thói quen ôm eo cậu: "Ngày nào anh cũng mua cho em, đừng lo hoa héo."

"Không cần đâu, thỉnh thoảng một bó là được, ngày nào cũng mua thì quá lãng phí."

Sầm Chi Hành nhướng mày không nói gì, Quý Vũ quay lại ôm eo anh làm nũng: "Anh à, thật sự không cần đâu, mua mỗi ngày thì không có gì bất ngờ cả, thỉnh thoảng tặng em một lần là em vui lắm."

"Ngốc."

Tối hôm đó, Sầm Chi Hành vào phòng tắm trước.

Quý Vũ vừa livestream xong, khi thấy bó hoa nhài trắng nằm trong bình, cậu mỉm cười bắt đầu lẩm nhẩm hát.

Tiếng nước chảy từ phòng tắm truyền vào tai Quý Vũ, cậu đứng ngoài cửa một lúc, mắt đảo qua lại.

Một lát sau, Quý Vũ nhẹ nhàng mở cửa đi vào.

Không khí ẩm ướt nóng hổi ập vào mặt, Sầm Chi Hành mở mắt, đôi mắt hẹp dài ướt át nhìn cậu chăm chú.

Quý Vũ có hơi ngại ngùng, cậu cứ nghĩ nếu mình đi nhẹ thì sẽ không bị phát hiện.

"Anh... Ừm, cái đó..."

Ao ngủ bằng lụa của Quý Vũ dính nước ôm sát vào cơ thể.

Sầm Chi Hành rũ mắt nhìn cậu, anh bước lên một bước rồi dừng lại nói với Quý Vũ: "Lại đây."

Quý Vũ vừa bước được hai bước thì cảm giác eo bị đè nặng, lúc nhận ra là cậu đã được Sầm Chi Hành ôm vào ngực.

Nước chảy xuống vai anh làm mặt cậu ướt sũng, mắt gần như không mở ra được, cậu quay đầu muốn tránh nhưng không kịp.

"Anh!"

"Hửm?"

Quý Vũ nhắm mắt lại, cậu vừa định nói gì thì Sầm Chi Hành đã hôn lên môi cậu.

Nụ hôn ướt át, nồng nhiệt, làm Quý Vũ không thở được.

Áo ngủ lụa ướt đẫm dính sát vào người hệt như cái ôm kín kẽ không thể thoát ra.

Quý Vũ đặt tay lên cánh tay anh, cậu bị hôn đến sắp ngạt thở, cậu cố đẩy mạnh anh ra, cuối cùng cũng lấy lại được không khí.

"Anh... anh ơi, ngộp quá, nóng nữa..."

Sầm Chi Hành ôm chặt lấy cậu, mắt anh quét qua khuôn mặt ửng hồng ướt sũng của cậu rồi chỉnh lại nhiệt độ nước cho thấp hơn.

Quá bất tiện, anh nghiêm mặt mở từng cúc áo ngủ của cậu ra giống như lột vỏ chuối, sau đó anh từ từ kéo áo ngủ ướt đẫm ra.

Hơi nóng bốc lên, Quý Vũ nhắm mắt hít một hơi thật sâu.

Cả người cậu run rẩy không đứng vững, phải dựa vào Sầm Chi Hành tìm điểm tựa.

Cậu thật sự cảm thấy thiếu oxy.

Cũng không thể gọi là tỉnh táo, đầu óc cậu từ từ hoạt động, lúc mắt cậu gần như chỉ thấy một màu trắng sáng cũng là lúc cậu nghe thấy Sầm Chi Hành thì thầm bên tai mình.

Cậu mệt đến nỗi quên mất luôn tại sao mình lại nằm trên giường.

Ngày hôm sau cậu dậy muộn hơn cả Sầm Chi Hành, cả người đau nhức, lôi điện thoại ra xem thì đã là 3 giờ chiều.

Sầm Chi Hành đang xem điện thoại, thấy cậu thức dậy anh lập tức cúi xuống hôn nhẹ vào tai cậu.

Cơn nóng lan tỏa bên tai, Quý Vũ bỗng nhớ lại âm thanh mơ màng mà mình nghe được đêm qua.

"Tặng người hoa nhài, nguyện người đừng đi..."*

**Hoa nhài và rời đi trong tiếng Trung đồng âm là "moli"*

Chương 86: "Chúng ta chậm rãi bên nhau nhé." [Hoàn]

Năm 2021, phía Nam Giang Thành.

Những cơn mưa rả rít mấy ngày liền cũng đã ngừng, mặt trời tỏa sáng rực rỡ, Quý Vũ cùng Sầm Chi Hành đưa Lý Tố Phương vừa hoàn thành thủ tục ly hôn ra ngoài.

Cuộc ly hôn không dễ dàng chút nào, đầu tiên là giai đoạn ly thân kéo dài, sau đó là việc xử lý phân chia tài sản.

Sầm Quân không muốn chia một nửa tài sản, ông ta vừa khuyên bảo bằng lời lẽ nhẹ nhàng vừa đe dọa bằng lợi ích khiến hai người cứ căng thẳng mãi, không vui vẻ gì.

Cuối cùng, Lý Tố Phương đã công khai thông tin về việc Sầm Quân giả kết hôn để che giấu việc ông ta là người đồng tính, chuyện này nhanh chóng lan truyền rộng rãi, giá cổ phiếu của tập đoàn giảm mạnh, ngay cả cổ phần của Lý Tố Phương cũng giảm theo, nhưng "thương địch một ngàn, hại mình tám trăm", làm vậy khiến cả hai bên đều phải chịu thiệt hại nặng nề.

Dù quá trình có khó khăn đến đâu thì kết quả cuối cùng vẫn tốt đẹp.

Sầm Chi Hành đã đặt bàn ăn trước, ba người cùng nhau ăn một bữa xem như là tiệc ăn mừng đơn giản.

Vì có mặt dì Lý nên Quý Vũ không chủ động làm những hành động thân mật như thường ngày, nhưng Sầm Chi Hành không để ý lắm, anh vẫn cứ gắp thức ăn cho cậu, còn giúp cậu gỡ xương cá.

Quý Vũ đẩy nhẹ đùi Sầm Chi Hành rồi lén nhìn biểu cảm của dì Lý.

Lý Tố Phương bật cười, hình như bà đã hiểu lý do con trai mình thích Quý Vũ, cậu không giỏi giấu giếm, suy nghĩ gì đều viết rõ lên

mặt, chẳng có toan tính gì, là người rất dễ gần.

Bà cũng gắp một miếng thịt cá tươi ngon cho Quý Vũ, hai mắt cậu sáng lên, còn không quên nở nụ cười ngọt ngào cảm ơn: "Cảm ơn dì!"

Mấy ngày trước, Lý Tố Phương đã biết chuyện của Quý Vũ, đứa nhỏ này khá đáng thương, không cha không mẹ, một mình đến Giang Thành cùng Sầm Chi Hành, thật sự rất dũng cảm. Nếu như bà đuổi cậu đi mới là tội lỗi.

"Các con sau này sống cho tốt, có chuyện gì cứ tìm mẹ, Tiểu Vũ rất ngoan, coi như mẹ có thêm một người con trai rồi."

Mắt Quý Vũ bỗng đỏ lên, cậu đặt bát xuống rồi nghiêm túc nhìn bà: "Vâng ạ."

Cả đời chịu đựng sự tra tấn, cuối cùng Lý Tố Phương cũng có được sự tự do, bà nói với hai người rằng bà sẽ đi du lịch một mình.

Dịch bệnh vẫn chưa hoàn toàn chấm dứt, chính sách trong nước rất nghiêm ngặt, may mà bà đã ra nước ngoài, dù đã từng mắc bệnh nhưng bà không còn sợ nữa, bà đi khắp các nơi, thỉnh thoảng lại gọi video về nhà báo bình an.

Sầm Quân và Hồ Quảng Sinh bị tống vào tù, Sầm Chi Hành là người chính tay đưa họ vào đó.

Kể từ khi Lý Tố Phương phát hiện ra chuyện ngoại tình của họ, kế hoạch đã được bắt đầu.

Bọn họ đã hối lộ giám đốc bệnh viện tâm thần, cho bà uống thuốc làm bà hành xử như người điên, chuyện này kéo dài suốt hai mươi năm, mãi đến tận năm ngoái, sau một trận cãi vã lớn, Lý Tố Phương chuyển ra ngoài ở thì thuốc mới ngừng.

Tâm trạng những ngày này của Sầm Chi Hành rất tệ, anh không thể tha thứ cho Sầm Quân và Hồ Quảng Sinh, cũng không thể tha thứ cho chính mình.

Nếu như anh phát hiện sớm hơn thì liệu mọi chuyện có khác đi không...?

Sầm Chi Hành không thể trả lời.

Trong những cuộc gọi điện thăm hỏi với Lý Tố Phương, hai người thỏa thuận với nhau sẽ giấu bà chuyện này.

So với việc biết rõ sự thật, bọn họ mong bà có thể sống yên ổn cuộc đời sau này.

Năm ba đại học, trường tổ chức đợt thực tập, Quý Vũ được phân công làm trợ giảng cho giáo viên dạy văn ở trường học dành cho trẻ em khiếm thính ở Giang Thành.

Lớp học ở đây không nhiều học sinh, chỉ có khoảng mười đứa trẻ, phần lớn là những em bị mất hoàn toàn thính lực, một số ít đeo máy trợ thính.

Giáo viên hướng dẫn rất tốt, luôn tận tình dạy cho những đứa trẻ đặc biệt này, thầy đã chỉ cho Quý Vũ rất nhiều kỹ năng, ví dụ như sử dụng đa dạng chữ viết, viết bảng chậm lại, kiểm soát nhịp độ của lớp học...

Các học sinh rất tò mò về máy tính bảng của Quý Vũ, bọn trẻ hỏi đủ thứ, vừa tan học đã vây quanh cậu, vì bọn nhỏ sử dụng ngôn ngữ ký hiệu nên Quý Vũ không thể nào nhìn hết được.

Hầu hết bọn trẻ hỏi cậu có phải trước kia cậu cũng không nghe thấy không, còn một số khác hỏi cấy ốc tai có đắt không, có đau không, làm xong có thể nghe được không.

Các em học sinh khiếm thính đến học ở đây phần lớn là do gia đình không đủ điều kiện để lắp ốc tai nên đương nhiên bọn trẻ rất tò mò về ốc tai của Quý Vũ.

Kết thúc kỳ thực tập kéo dài hơn năm tháng, Quý Vũ đã có thể tự chuẩn bị bài giảng và dạy học, những học sinh trong lớp đều rất yêu quý thầy giáo trẻ tuổi, dịu dàng này.

Ngày trước khi quay lại trường để báo cáo kết quả thực tập, lớp học đã tổ chức một buổi tiệc chia tay nhỏ cho Quý Vũ, cậu cũng tự mình mua bánh ngọt nhỏ cho mỗi em học sinh trong lớp.

Nhóc học sinh nghịch ngợm nhất luôn khiến Quý Vũ phải tốn nhiều tâm huyết chạy đến ôm lấy eo cậu không chịu buông, tay làm ngôn ngữ ký hiệu "Đừng đi" nửa chừng rồi chợt khựng lại.

Sầm Chi Hành đợi cậu ngoài cổng trường, lúc Quý Vũ ngồi vào ghế phụ thì cậu hơi không kiềm chế được cảm xúc, mắt dần đỏ lên.

"Không nỡ à?" Sầm Chi Hành cắm ống hút rồi đưa ly trà sữa ấm cho cậu.

Quý Vũ hít mũi một cái: "Bọn trẻ ngoan lắm."

Sầm Chi Hành thở dài một hơi.

Chắc là ngoan thật, giống như Quý Vũ hồi nhỏ vậy.

Trẻ em khiếm thính phần lớn đều biết mình không giống người bình thường, cha mẹ phải làm việc cực khổ từ sáng sớm đến tối mịt để kiếm tiền lắp ốc tai cho chúng, chúng sớm đã hiểu rằng không làm phiền người khác là điều rất quan trọng.

"Lớp học chỉ có mười mấy đứa trẻ thôi sao?" Sầm Chi Hành nhớ lại trước đây đã nghe Quý Vũ nói về chuyện lớp học.

"Ừm."

"Chuyện nhỏ thôi." Sầm Chi Hành lại gần hôn nhẹ lên khóe mắt Quý Vũ, anh đeo dây an toàn cho cậu: "Đừng khóc, anh đau lòng lắm."

Quý Vũ nhỏ giọng lầm bầm: "Không có đâu."

Đến kỳ nghỉ đông, hai người cùng nhau đi Na Uy.

Đây là lần đầu tiên Quý Vũ ra nước ngoài, cậu tò mò với mọi thứ, đặc biệt là tuyết phủ khắp Na Uy vào mùa đông.

Cậu chạy ra ngoài sân háo hức xây người tuyết, Sầm Chi Hành đứng bên cạnh nhìn cậu, anh thấy tai cậu đỏ ửng vì lạnh lập tức vào nhà lấy mũ len đội cho cậu.

Hơi thở phả ra không khí lạnh khiến tầm nhìn trở nên mờ ảo, Quý Vũ vui vẻ chờ Sầm Chi Hành đội mũ cho mình.

"Cảm ơn anh~"

Sầm Chi Hành cúi đầu hôn cậu: "Ngoan."

Quý Vũ nhân cơ hội nói: "Anh chơi cùng em đi, cùng xây người tuyết nhé, không trẻ con đâu."

Sầm Chi Hành không nói gì, Quý Vũ chen vào lòng anh nói thêm vài câu nịnh nọt thì Sầm Chi Hành mới cười đồng ý.

Hai người ở Na Uy gần nửa tháng, cùng nhau leo núi tuyết, cùng nhau thưởng thức nhiều món ăn ngon.

Núi tuyết không cao lắm, cả hai cùng nhau leo lên đ.ỉnh núi, dựng lều trên mặt đất phẳng và ngắm hoàng hôn đợi đêm xuống.

"Anh ơi, chúng ta thật sự có thể đợi được cực quang sao?"

Cả hai ngồi bên ngoài căn lều, Quý Vũ tựa vào vai Sầm Chi Hành.

"Được."

Quý Vũ đã tìm hiểu qua, cực quang là thứ không dễ thấy.

Cậu nhìn sang Sầm Chi Hành: "Anh ơi, sao anh lại chắc chắn thế?"

"Trực giác." Sầm Chi Hành cười nhẹ.

Quý Vũ gần như ngủ thiếp đi, Sầm Chi Hành dịu dàng hát một giai điệu, anh chỉnh lại khăn quàng cổ cho cậu chặt hơn.

Khoảng một tiếng sau, bầu trời đen dài và ảm đạm dần dần bừng sáng, những tia sáng như dải đèn lung linh bất chợt xuất hiện.

Quý Vũ được anh véo véo má gọi dậy.

Cậu ngơ ngác mở mắt, ngây người nhìn khung cảnh trước mặt.

Ánh sáng mờ mờ dần hình thành thành những vệt sáng uốn lượn trên bầu trời, thật đẹp, tựa như có thể đưa tay chạm vào được vậy.

Sầm Chi Hành hôn lên môi cậu một cái, ánh cực quang rực rỡ phản chiếu trong mắt anh, Quý Vũ đờ người ra một lúc, cảm giác kỳ lạ trên tay làm cậu phải nhìn xuống.

Sầm Chi Hành cười cười đeo nhẫn lên cho cậu, ngón áp út của cậu điểm xuyết ánh sáng lấp lánh.

Sầm Chi Hành đưa cho cậu một chiếc nhẫn khác: "Đến lượt em."

Quý Vũ mím môi nhận lấy rồi đeo cho Sầm Chi Hành.

Sầm Chi Hành nắm tay Quý Vũ nhìn một lúc.

Một cặp nhẫn bạch kim đơn giản, bên trên gắn đá nhỏ, vừa tinh tế vừa sang trọng.

"Đẹp quá."

Sầm Chi Hành dừng lại một chút rồi nói: "Nghe nói khi ước nguyện dưới ánh cực quang thì điều ước sẽ thành sự thật, vợ muốn ước gì nào?"

Quý Vũ giơ tay lên nhìn dưới ánh cực quang, cậu nhìn thẳng vào mắt Sầm Chi Hành rồi nghiêm túc nói: "Anh mãi mãi vui vẻ, hạnh phúc, chúng ta mãi mãi yêu nhau."

Quý Vũ đặt anh lên vị trí quan trọng nhất.

Sầm Chi Hành nhắm mắt lại để giấu đi khóe mắt dần ươn ướt: "Vậy thì anh ước Tiểu Vũ mãi mãi hạnh phúc, chúng ta mãi mãi yêu nhau."

Cực quang sáng rực, trời đất hợp thể.

"Sẽ được thôi, chúng ta chậm rãi bên nhau nhé."

Kết thúc

Nội dung từ **Chương 1: "Sợ gì chứ?"** đến **Chương 86: "Chúng ta chậm rãi bên nhau nhé." [Hoàn]**

Truyện được tải từ DTV EBOOK

Userscript được viết bởi: lelinhtinh